Bàn Về Phương Pháp Thu Phục Quy Mao Hoàn Mỹ

Contents

Bàn Về Phương Pháp Thu Phục Quy Mao Hoàn Mỹ **3**

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử - Kẻ Điều Khiển Tay Trái Tự Động Tuốt Tuốt 3
2. Quyển 1 - Chương 2: Cánh Tay Fake 6
3. Quyển 1 - Chương 3: Khó Khăn Hẹn Chịch 10
4. Quyển 1 - Chương 4: Ma Tôn Hơi Mất Mặt À Nha 15
5. Quyển 1 - Chương 5: Ma Trảo Lại Xuất Kích 20
6. Quyển 1 - Chương 6: Hoa Hoa Nói Dối 24
7. Quyển 1 - Chương 7: Ngao Đại Tiểu Xuất Kích 29
8. Quyển 1 - Chương 8: Hồi Ức Tang Thương 34
9. Quyển 1 - Chương 9: Nhược Điểm Của Ngao Đại 40
10. Quyển 1 - Chương 10: Đấu Võ Mồm Thắng Lợi 45
11. Quyển 1 - Chương 11: Pháp Khí Mất Linh 49
12. Quyển 1 - Chương 12: Vòng Tay Thần Kỳ 54
13. Quyển 1 - Chương 13: Đổi Vị Trí 60
14. Quyển 1 - Chương 14: Úc Lũy Tiến Công 67
15. Quyển 1 - Chương 15: Món Lễ Vật Đầu Tiên 71
16. Quyển 1 - Chương 16: Đường Hầm Giày 77
17. Quyển 1 - Chương 17: Các Loại Lữ Đồ 81
18. Quyển 1 - Chương 18: Thú Cưng Muốn Tắm Rửa 87
19. Quyển 1 - Chương 19: Diễm Ngộ Ở Quầy Bar 90
20. Quyển 1 - Chương 20: Úc Lũy Rất Hiếu Học 94
21. Quyển 1 - Chương 21: Mau Đến Cùng Xen-sọt 104
22. Quyển 1 - Chương 22: Xử Nam Và Hoa Danh* 108
23. Quyển 1 - Chương 23: Mục Đích Hẹn Hò 114
24. Quyển 1 - Chương 24: Bạo Ngược Cùng Sát Khí 118
25. Quyển 1 - Chương 25: Tỏ Tình Và Nụ Hôn Đầu 123
26. Quyển 1 - Chương 26: Đổi Tư Thế 128
27. Quyển 1 - Chương 27: Quy Củ Long Cung 133
28. Quyển 1 - Chương 28: Trừng Phạt Ôn Nhu 137
29. Quyển 1 - Chương 29: Anh Giai Thần Bí Xuất Hiện 142
30. Quyển 1 - Chương 30: Bữa Sáng Tình Nhân 146
31. Quyển 1 - Chương 31: Ngao Đại Nghi Ngờ 151
32. Quyển 1 - Chương 32: Hoa Hoa Nhỏ Chảnh Cún (nguyên Văn Là Làm Ra Vẻ) 156
33. Quyển 1 - Chương 33: Tiểu Mạc Lên Trang Nhất 160
34. Quyển 1 - Chương 34: Sờ Rất Thoải Mái 164
35. Quyển 2 - Chương 35: Kẻ Điều Khiển Mông Của Hoa Hoa Nhi -phượng Tộc Hỏa Liễn 169
36. Quyển 2 - Chương 36: Bí Mật Của Hoa Linh 174
37. Quyển 2 - Chương 37: Thần Khí Kiền Thích 181
38. Quyển 2 - Chương 38: Đảo Ơi, Bọn Mình Đến Đây 187
39. Quyển 2 - Chương 39: Trừng Phạt Nho Nhỏ 191
40. Quyển 2 - Chương 40: Mọi Người Bị Thương 198
41. Quyển 2 - Chương 41: Bệ Đá Rất Nguy Hiểm 203

42. Quyển 2 - Chương 42: Gã Đàn Ông Lộ Diện Mạo Thật . . . 209
43. Quyển 2 - Chương 43: Vừa Chạy Vừa Đánh . . . 215
44. Quyển 2 - Chương 44: Quan Hệ Của Hai Người . . . 219
45. Quyển 2 - Chương 45: Người Quan Trọng Nhất . . . 224
46. Quyển 2 - Chương 46: Ngao Thu Thu Tỉnh Rồi! . . . 228
47. Quyển 2 - Chương 47: Lại Bị Vượt Qua =.= . . . 231
48. Quyển 2 - Chương 48: Ngao Đại Bị Nghi Ngờ . . . 234
49. Quyển 2 - Chương 49: Tâm Tư Của Hỏa Liễn . . . 239
50. Quyển 2 - Chương 50: Câu Trả Lời Của Ngao Túc . . . 244
51. Quyển 2 - Chương 51: Úc Lũy Thất Thủ . . . 250
52. Quyển 2 - Chương 52: Cảm Giác Tiết Tấu Rất Mạnh . . . 256
53. Quyển 2 - Chương 53: Bố Trí Bắt Hầu Yêu . . . 260
54. Quyển 2 - Chương 54: Chân Dung Hầu Yêu . . . 264
55. Quyển 2 - Chương 55: Đến Tột Cùng Có Phải Là…… . . . 267
56. Quyển 2 - Chương 56: Sự Thật Tàn Nhẫn . . . 271
57. Quyển 2 - Chương 57: Từ Đây Người Không Chung Đường . . . 276
58. Quyển 2 - Chương 58: Tôn Nghiêm Của Chiến Thần . . . 282
59. Quyển 2 - Chương 59: Kiền Thích Bùng Nổ . . . 286
60. Quyển 2 - Chương 60: Chém Tay Cùng Chia Tay . . . 291
61. Quyển 3 - Chương 61: Kẻ Làm Tui Động Lòngggggggg - Khắc Phục Sau Tai Họa . . . 296
62. Quyển 3 - Chương 62: Cũng Chẳng Có Việc Gì . . . 301
63. Quyển 3 - Chương 63: Tiên Giới Xin Lỗi . . . 306
64. Quyển 3 - Chương 64: Mái Tóc Đẹp Trai . . . 312
65. Quyển 3 - Chương 65: Sinh Nở Và Kết Hôn . . . 316
66. Quyển 3 - Chương 66: Nước Mắt Hoa Linh . . . 320
67. Quyển 3 - Chương 67: Trạng Thái Của Hình Thiên . . . 323
68. Quyển 3 - Chương 68: Hoa Linh Và Hình Thiên . . . 328
69. Quyển 3 - Chương 69: Pháp Khí Của Ngao Túc . . . 334
70. Quyển 3 - Chương 70: Đuôi Cá Màu Vàng . . . 338
71. Quyển 3 - Chương 71: Ngao Túc Xuất Hiện . . . 342
72. Quyển 3 - Chương 72: Phục Chế Hay Phục Sinh? . . . 346
73. Quyển 3 - Chương 73: Ngao Túc Xin Lỗi . . . 351
74. Quyển 3 - Chương 74: Hỏa Diễm Bày Tỏ Nỗi Lòng Thầm Kín Ai Cũng Biết . . . 355
75. Quyển 3 - Chương 75: Hình Thiên Khuyên Nhủ . . . 358
76. Quyển 3 - Chương 76: Đêm Khuya Trăng Thanh Gió Mát . . . 364
77. Quyển 3 - Chương 77: Hậu Khanh Vui Mừng . . . 369
78. Quyển 3 - Chương 78: Yêu Cầu Của Hỏa Liễn . . . 371
79. Quyển 3 - Chương 79: Một Đóa Hồng Liên Hoa . . . 375
80. Quyển 3 - Chương 80: Kết Hôn? Ai Kết Hôn? Kết Hôn Với Ai? Thật Khíu Chọ! . . . 379
81. Quyển 3 - Chương 81: Ngao Túc Nghi Ngờ . . . 382
82. Quyển 3 - Chương 82: Long Cung Hội Đàm . . . 385
83. Quyển 3 - Chương 83: Hủy Hôn . . . 390
84. Quyển 3 - Chương 84: Eq Thiếu Đấm . . . 393
85. Quyển 3 - Chương 85: Gặp Gỡ Ngắn Ngủi . . . 396
86. Quyển 3 - Chương 86: Tìm Kiếm Mạc Vũ Sinh . . . 400
87. Quyển 3 - Chương 87: Ngũ Hành Tru Ma Trận . . . 405
88. Quyển 3 - Chương 88: Hiên Viên Kiếm Xuất Thế . . . 408
89. Quyển 3 - Chương 89: Kiền Thích Chiến Hiên Viên . . . 413
90. Quyển 3 - Chương 90: Ánh Sáng Bổ Thiên Thạch . . . 417
91. Quyển 3 - Chương 91: Lựa Chọn Của Ngao Túc . . . 421
92. Quyển 3 - Chương 92: Nỗi Buồn Và An Ủi . . . 426
93. Quyển 3 - Chương 93: Thời Gian Trôi, Mọi Người Cũng Dần Thay Đổi . . . 430
94. Quyển 3 - Chương 94: Phòng Thí Nghiệm Long Cung . . . 434
95. Quyển 3 - Chương 95: Bản Ghi Âm Ghi Chép Thí Nghiệm Của Ngao Túc . . . 438

96. Quyển 3 - Chương 96: Lòng Cha Mẹ Trong Thiên Hạ 446
97. Quyển 3 - Chương 97: Hy Vọng Mỏng Manh Từ Pháp Khí 449
98. Quyển 3 - Chương 98: Ở Một Nơi Bên Ngoài Ngũ Hành Tam Giới 452
99. Quyển 3 - Chương 99: Một Bẫy Ma Thần 456
100. Quyển 3 - Chương 100: Phượng Tộc Ngọn Nguồn 461
101. Quyển 3 - Chương 101: Ngao Túc Trở Về 472
102. Quyển 3 - Chương 102: Phiên Ngoại Tứ Sinh - Ngao Tứ Và Mạc Vũ Sinh (1) 483

Bàn Về Phương Pháp Thu Phục Quy Mao Hoàn Mỹ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, huyền huyễn, thoải mái, chứng cưỡng bách khiết phích bác sĩ quy mao Đại hoàng tử Ngao Túc công x

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ban-ve-phuong-phap-thu-phuc-quy-mao-hoan-my

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử - Kẻ Điều Khiển Tay Trái Tự Động Tuốt Tuốt

Vạn năm trước, Ma thần Xi Vưu dẫn một đám huynh đệ Ma thần, cùng Hoàng Đế triển khai một trận đại chiến, sử xưng cuộc chiến Trác Lộc, Xi Vưu cầm đầu mười đại ma thần bốn chết sáu bị thương, còn lại mấy người kí kết điều ước với bộ lạc Hoàng Đế, từ nay bước vào Ma giới, hai giới Tiên Ma định ra điều ước —— tự cai quản đất đai, trong vòng vạn năm không quấy rầy lẫn nhau.

Hai anh em Thần Đồ và Úc Lũy tự phong là Ma tôn, dẫn dắt mấy người còn lại quyết chí tự cường tại Ma giới, chăm lo việc nước, mở ra cải cách, dùng ma làm gốc, xây dựng xã hội hài hòa, vẽ nên giấc mộng cường quốc Ma giới. Cuối cùng, trong vòng vạn năm, đưa một mảnh Ma giới hoang vu phát triển thành cường quốc kinh tế phồn vinh, tố chất ma khẩu tăng lên cao hơn thời nguyên thủy rất nhiều.

Việc xây dựng lấy hai đại Ma tôn làm trụ cột, ba Ma vương làm ủy ma trung ương, mười hai Ma sứ phân quyền quản lý các đại châu tự trị, tạo nên cơ cấu tổ chức có hiệu suất cao. Từ đây, Ma giới triệt để vứt bỏ cái mũ Ma hoang thô bạo tàn ác, nhảy một cái trở thành giới có kinh tế đứng đầu trong ba giới Tiên Ma Phàm, tuôn ra một nhóm ma khẩu tu vi cao tố chất tốt đẹp, thúc đẩy chính trị tam giới lấy phát triển kinh tế làm mục tiêu hàng đầu.

Ở trong mắt dân chúng ba giới, đám Ma tôn với Ma vương, đứa nào cũng mang theo vài phần sắc thái kì bí.

Ở trong mắt người ngoài, bọn họ là như vầy:

Ma tôn Thần Đồ: Phúc hắc bạo ngược

Ma tôn Úc Lũy: Huyễn khốc cuồng túm

Ma vương Phi Liêm: Nghiêm túc mặt than

Ma vương Bình Ế: Ôn văn nho nhã

Ma vương Ngân Linh: Phóng đãng bất kham

Mà ở trong mắt mấy vị đại ma đầu, bọn họ là như này:

Ma tôn Thần Đồ: Lão thê nô

Ma tôn Úc Lũy: Đầu to óc quả nho

Ma vương Phi Liêm: Thần giữ của

Ma vương Bình Ế: Tiểu hồ ly

Ma vương Ngân Linh: Ăn cơm khô

Ước hẹn vạn năm giữa hai giới Tiên Ma sắp đến, cục diện chính trị tam giới lại bắt đầu rung chuyển, cùng lúc đó, cuộc sống sinh hoạt của các vị ma đầu cũng lần lượt phát sinh biến hóa, từng người từng người một ý xuân nảy mầm, theo sóng đi gặp người thương dập dờn a dập dờn…

Sau khi Thần Đồ ôm Cửu hoàng tử Long cung về dinh, Linh Vương điện hạ Hoa Linh phóng đãng bất kham ăn cơm khô tựa hồ cũng cùng Long cung kết ngọn nguồn… hay là kết nhân duyên?

Tiểu Hoàng tử nhà Thần Đồ, manh nhuyễn đơn thuần, người gặp người thích, cơ mà, vị Hoa Linh gặp gỡ thì…

Linh Vương điện hạ cảm thấy đây 100% là ác ý đến từ biển rộng.

Mợ nó đẹp trai đến quá đáng! ( )

Hai đứa này thật sự sinh ra từ cùng một mẹ hả giời???!!!

Tác giả có lời muốn nói:

Cuối cùng cũng mở hố Ngao đại và Hoa Hoa ~( )/~ *clap clap clap* Đây là cuốn thứ 2 trong Long cung hệ liệt, tuyến thời gian là sau khi quyển 1 kết thúc, vai phụ vẫn là các diễn viên trong Kim đan, bởi vì người ở hai giới Thần Ma đều có mặt trong Kim đan, cho nên nơi này không có màn giới thiệu lập lòe ánh sáng nữa, nếu không rõ lắm các em gái có thể đi đọc qua bộ thứ nhất một chút ha, bộ thứ nhất nói về cố sự giữa Đại BOSS Ma giới Thần Đồ với Cửu hoàng tử Long cung.

Ngoại trừ nhân vật trùng hợp, tình tiết hoàn toàn độc lập, cũng không ảnh hưởng đến thứ tự đọc.

Xin giới thiệu sơ lược về các diễn viên phụ như sau:

Ma giới gồm có:

Ma tôn: Thần Đồ (Kim Trăn), Úc Lũy.

Ma vương: Thần gió Phi Liêm (chủ tịch ủy ma), Vũ sư Bình Ế (Tổng quản lý Ma giới), Thần độn Ngân Linh Tử Hoa Linh (ăn cơm khô đả tương du (*), anh này là vai chính)

(*) Ăn cơm khô đả tương du: ý chỉ người ở một mình, ngoài bản thân ra méo quan tâm sự đời (tui chém đấy ¥.¥)

Các Ma vương khác: Hậu Khanh (bế quan), Xi Vưu (Die), Hình Thiên (Die), Khoa Phụ (Die), Cộng Công (Die).

Ma thú: Cổn Cổn (Bạch hổ của Úc Lũy)

Tiên giới:

Ngọc đế với đám người thân cận.

Đông Hải Long Cung, chín thằng con trai.

Dương Tiễn: Nhị lang thần, bạn thân của Nhị Thái tử Đông Hải Long Cung Ngao Tứ.

Thiên Bảo: còn gọi là Hao Thiên Khuyển, cún nhà Dương Tiễn.

Thế gian:

Mạc Vũ Sinh: Ảnh đế, CP với Nhị Thái tử Ngao Tứ.

Tạ Thanh Thần: Ảnh hậu, đệ tử phái Nga Mi.

Kim Lan: Ông chú cố của Kim Trăn khi còn ở nhân gian.

2. Quyển 1 - Chương 2: Cánh Tay Fake

Ánh nắng sáng sớm ấm áp, xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên giường lớn trong khách sạn, bên trên cái giường tròn đường kính hai mét, một bóng người cuộn lại trong ổ chăn, phía dưới chăn có một chỗ phồng lên lớn chừng cây nấm, thỉnh thoảng chăn lại phập phồng theo tiết tấu nào đó. Mái tóc dài màu đen xõa ra trên gối trắng như tuyết, che đi nửa khuôn mặt của người trên giường.

Giữa kẽ hở bên trong những sợi tóc lộ ra khuôn mặt nằm nghiêng tinh xảo của Hoa Linh, y nhắm hai mắt, lông mi thật dài hơi run rẩy, lông mày cau lại, hàm răng cắn chặt môi dưới, cổ họng phát ra từng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng.

"Ân, hừ… A…"

Một hồi lâu sau, cằm Hoa Linh khẽ nâng, hai mắt vẫn nhắm chặt như cũ, hô hấp rõ ràng trở nên hơi gấp gáp, đầu hơi ngửa về đằng sau, lộ ra đường cong xinh đẹp, thân thể căng thẳng, thân thể dưới chăn giãy dụa, tốc độ di chuyển cũng càng nhanh hơn, mấy giây sau, theo tiếng rên phát ra nơi cổ họng, Hoa Linh thần sắc thư chậm lại, hô hấp cũng chuyển thành chầm chậm kéo dài, ngực hơi phập phồng, động tác dưới chăn cũng thuận theo ngừng lại, sau đó, đầu hắn lệch qua một bên gối, tiếp tục chìm vào trong giấc ngủ say.

Mấy phút sau, điện thoại di động đầu giường vang lên tiếng báo thức, Hoa Linh duỗi ra một cái cánh tay, mơ mơ màng màng tìm điện thoại di động, trong khoảnh khắc vươn tay trái ra, Hoa Linh sâu sắc cảm nhận được xúc cảm lạnh như băng ở đầu ngón tay trái, y dừng lại động tác vươn tay, mở mắt ra.

Đúng như dự đoán, trên tay một mảnh trọc vật trắng xóa sền sệch.

Hoa Linh chớp mắt, vén chăn lên, nhìn thấy ga trải giường ướt một mảnh, không khỏi chửi tục một câu, sau đó đứng dậy, lắc đầu đi vào phòng tắm.

Mấy ngày nay, hầu như mỗi sáng thức dậy đều là bộ dáng này, từ lúc trở về từ Long cung, mình tuốt đến chăm chỉ như ong, Hoa Linh ngẩng đầu trầm tư, từng giọt nước rơi trên mặt, dòng nước ấm áp chảy qua toàn thân, như một bàn tay lớn vuốt ve thân thể, Hoa Linh hưởng thụ cái cảm giác này, trong đầu lại không tự chủ được hiện lên một khuôn mặt anh tuấn.

Trong lúc vô tình, tiểu Hoa Hoa dưới thân mơ hồ ngẩng đầu lần thứ hai, sắc mặt Hoa Linh tối sầm lại, cắn răng, chỉnh mức nước ấm xuống thấp nhất, trong nháy mắt, một luồng nước lạnh như băng chảy từ đầu xuống chân, dội cho tiểu Hoa Hoa cũng ủ rũ.

Tắm xong, Hoa Linh tinh thần phấn chấn tùy tiện quấn khăn tắm bên hông, xuyên qua phòng ngủ, đi tới phòng bên trong, thoạt nhìn như một thư phòng, Hoa Linh ngồi trên ghế sau bàn, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, nước trên tóc chảy xuống, đi theo thân thể chảy qua lồng ngực trắng nõn.

Y lôi ngăn kéo ẩn hình dưới bàn, bên trong có một nút lệnh màu đỏ đang lòe lòe sáng. Y thân thủ nhấn một cái, một luồng sáng từ sau rèm treo tường bắn ra, chiếu lên vách tường đối diện một khung hình diện tích một mét vuông.

(*) Đoạn này bạn chém bừa đấy, các bạn cứ xem như hai ảnh đang video call cho nhau đi, vì là Ma vương nên level xài đồ có khác tí so với bình thường

Hoa Linh xoa mái tóc ướt nhẹp, ngẩng đầu nhìn người trong hình ảnh.

"Liêm? Hôm nay sao lại là cậu, Ế đâu?"

Hoa Linh hơi hé mắt ra, trong giọng nói mang theo kinh ngạc.

Phi Liêm nhìn nửa thân trần của Hoa Linh, ngẩn ra, sau đó sầm mặt nhíu mày, bất mãn mở miệng nói: "Bình thường cậu toàn dùng cái dạng này nói chuyện với Ế?"

Hoa Linh lấy tay chống cằm, mở miệng nói: "Ờ, Ế còn khen da dẻ tớ dạo này tốt hơn rất nhiều, sao, cậu ghen à?" Dứt lời, trong mắt Hoa Linh loé ra một tia bỡn cợt, cười xấu xa nhìn Phi Liêm mặt lạnh ăn tiền từ J bích biến thành K bích.

Phi Liêm lúng túng nửa ngày, cuối cùng trợn mắt giận dữ nhìn Hoa Linh, nghiêm nghị mở miệng nói: "Năm nay sẽ diễn ra hội nghị giữa tam giới, Thần Đồ ôm bà xã đi bơi vòng quanh bốn mươi quốc gia Châu Âu, trong thời gian ngắn dự là không về được, cho nên năm nay cậu cũng phải tham gia."

Hoa Linh nghe vậy, đỡ trán nói: "Thần Đồ cùng Tiểu Cửu đã đi ra ngoài sắp ba tháng rồi, ở thế gian, thời gian người bình thường nghỉ đẻ cũng hết rồi, Ma tôn nghỉ cưới vì cái lông gì mà dài thế?!"

Phi Liêm nhìn Hoa Linh một cái, nói: "Nếu cậu kết hôn, tớ cho cậu ba năm trăng mật luôn."

Hoa Linh nghe vậy thì mỉm cười: "Được được, cậu nhớ cho kỹ câu nói này, đến lúc đó không cho đổi ý."

Phi Liêm thần sắc hơi hoãn lại, tiếp tục nói: "Năm nay hội nghị tam giới sẽ diễn ra tại hải thị chỗ cậu đang ở, lịch sắp đến rồi, cậu chuẩn bị một chút, chờ Ế trở về, tuần sau chúng tớ sẽ đi đến đây."

Hoa Linh không tình nguyện nói: "Nhất định muốn tớ tham gia sao, cái loại hội nghị chính thức nghiêm túc này thật sự không hợp với tớ, mấy ngày trước tớ vừa mới hẹn một tiểu thịt tươi rất hợp khẩu vị, tuần sau muốn đi tắm suối nước nóng. Úc Lũy đâu? Thần Đồ không ở đây, có thể gọi cậu ta tham gia mà, dù gì cũng là một Ma tôn, nên thực hiện một chút nghĩa vụ chứ?"

Phi Liêm cắn răng nói:" Đừng nhắc đến Úc Lũy, từ khi cậu ta chơi game online bắt đầu mê mẩn Cái Bang,

chính hắn cũng sắp thành Cái ca. Hắn mà đi sẽ ảnh hưởng trầm trọng đến hình tượng của Ma giới chúng ta."

Hoa Linh nghe vậy cười ha ha nói: "Cái ca, ha ha ha, cậu đừng nói, Úc Lũy còn như..."

Phi Liêm đem đề tài bị dời đi kéo trở về tiếp tục nói: "Lần này bên yêu cầu mở hội nghị là tiên giới, trước đó vài ngày nghe nói khách sạn tổ chức xảy ra chút vấn đề, hiện đang chỉnh đốn và cải cách, nếu như cậu có hứng thú có thể liên hệ người phụ trách của tiên giới, nói không chừng có thể mở ra một cuộc làm ăn đấy."

Hoa Linh nghe vậy, khinh thường nói: "Không muốn, tớ không thiếu tiền, cũng không muốn trong khách sạn của tớ có mùi tiên khí khó ngửi."

Phi Liêm chần chừ một lúc, mở miệng nói: "Còn có một việc, phải nói cho cậu."

Nghe ngữ khí Phi Liêm có chút ngưng trọng, Hoa Linh ngẩng đầu lên, hơi nhướng mày nhìn hắn, Phi Liêm mở miệng nói: "Đêm qua Dưỡng Tâm Điện có biến."

"Biến gì?" Hoa Linh hơi rùng mình.

Phi Liêm mở miệng nói: "Vũ khí của Hình Thiên bị mất trộm."

"Cái gì?!"

Hoa Linh nghe vậy cả kinh giật bắn người, trực tiếp từ trên ghế đứng lên, ngữ khí kích động: "Ai có thể vào Dưỡng Tâm Điện trộm đồ chứ?! Hộ vệ đâu? Cổn Cổn đâu?"

Việc Hoa Linh kích động không nằm ngoài dự tính của Phi Liêm, trong mắt hắn có mấy phần thẹn thùng, nói: "Dưỡng Tâm Điện xưa nay chưa từng an bài hộ vệ, bởi vì tớ và Ế cũng chưa từng nghĩ tới lại có người dám vào đó trộm đồ, trạng thái của Cổn Cổn mấy ngày trước không tốt lắm, luôn cắn loạn lung tung, Ế nói có thể nó đã đến kỳ động dục, cho nên đưa nó đến biệt viện trong Vũ Thần Điện. Sáng nay lúc Ế đến Dưỡng Tâm Điện, phát hiện không thấy vũ khí của Hình Thiên đâu, mà ba món binh khí khác vẫn còn, hôm nay Ế đang điều tra chuyện này."

Hoa Linh sờ môi, vẻ mặt bất cần đời lúc trước quét đi sạch sành sanh, y cau mày, trong mắt bắn ra một tia tàn nhẫn không hợp với ngũ quan ôn nhu tuấn tú, mở miệng nói: "Tớ lại muốn xem xem, là thần thánh phương nào, có lá gan lớn như vậy."

Phi Liêm nói: "Yên tâm, chuyện này chúng ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng, cháy nhà ra mặt chuột, chúng ta nhất định sẽ tìm di vật của Hình Thiên về."

Hoa Linh nghe giọng điệu kiên định của Phi Liêm, tâm tình hơi dịu đi một chút, ngồi xuống ghế, tiếp tục chống cằm, có chút ủ rũ nói: "Vừa phải bắt trộm, vừa phải tham gia hội nghị, thật phiền, nói không chừng còn phải dẹp luôn lịch trình tốt đẹp với tiểu thịt tươi."

Phi Liêm nhìn cánh tay trắng nõn để trên bàn của Hoa Linh, mở miệng hỏi: "Ngân Linh, cánh tay của cậu thế nào rồi?"

Hoa Linh nghe vậy, nhấc cánh tay trái lên, khẽ run cổ tay, nói rằng: "Khôi phục khá tốt, đại hoàng tử Long cung Ngao Túc tính tình hơi quái lạ, nhưng y thuật quả thật không tệ. Ế nói Ngao Túc dùng phương thức trị liệu rất đặc biệt, ngay cả hắn cũng không biết có phương pháp khôi phục nhanh như vậy."

Hoa Linh nhìn cổ tay của mình, ánh mắt lộ ra một tia kinh dị, tựa hồ có lời gì muốn nói, cuối cùng không nói ra miệng, hắn thở dài, cuối cùng lại nói: "Ngược lại, dùng rất tốt, dù sao so với càng cua râu bạch tuộc cũng mạnh hơn nhiều."

Phi Liêm mở miệng nói: "Ừ, vậy thì tốt, Ngao Túc nổi danh là thiên tài khoa học trong tam giới, chỉ là nghe đồn tính cách hắn cứng nhắc lương bạc, ít khi giao thiệp với người khác, lần trước lúc cậu đi Long cung, hắn thế mà chủ động đưa ra ý muốn chữa trị cánh tay cho cậu, thật sự làm người khác rất bất ngờ."

Khóe miệng Hoa Linh hơi lệch, nói: "Tớ cũng rất bất ngờ, nói đi nói lại, Ngao Túc thoạt nhìn không đơn giản như bề ngoài, tuy tu vi kém xa tớ, thế nhưng biết không ít thủ đoạn bàng môn tà đạo, lần trước tớ không cẩn thận mới bị hắn nhốt trong Long cung."

Phi Liêm có chút bất ngờ: "Nghe giọng điệu này, cậu có bất mãn gì với hắn à? Nói thế nào hắn cũng coi như ân nhân của cậu, nếu không có hắn giúp cậu chữa trị, cánh tay của cậu muốn khôi phục như bình thường ít nhất cũng phải đợi thêm mấy trăm năm."

Hoa Linh đưa tay vén mái tóc dài ẩm ướt, khẽ cau mày nói: "Loại cảm giác bị người cưỡng bách trị liệu không thoải mái chút nào, hơn nữa, quan trọng nhất là sự tình xảy ra trong mấy ngày ở Long cung ấy tớ nhớ không rõ lắm, không biết Ngao Túc dùng thủ đoạn kỳ quái gì, bây giờ một chi tiết nhỏ trong quá trình chữa trị tớ cũng không nhớ nổi, tớ ghét nhất bị người khác khống chế."

Hoa Linh giơ tay trái lên, nhìn cánh tay trắng nõn, ánh mắt có chút nghiêm nghị.

Phi Liêm thấy thế, tiếp tục nói: "Bất kể thế nào, hắn là anh của Tiểu Cửu, xem quan hệ giữa cậu và Tiểu Cửu, hắn sẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng đến cậu đâu."

Hoa Linh khẽ gật đầu, ngậm miệng không nói.

Sau đó, Phi Liêm thông báo vài việc liên quan đến hội nghị tam giới, hai người liền kết thúc cuộc nói chuyện.

Hoa Linh ngửa về đằng sau, nằm trên ghế tựa, không khỏi nghĩ tới cảnh tượng ở Long cung. Sau khi bị Ngao Túc đưa vào Long cung, Hoa Linh cảm thấy đến đầu óc của mình luôn mơ mơ màng màng, tứ chi vô lực, vừa mệt vừa buồn ngủ, trong giấc mộng tựa hồ thân thể bị quấn lấy, bên trong một mảnh ấm áp, không khí luôn quanh quẩn một mùi hương dễ ngửi thơm ngọt. Mấy ngày sau, y vẫn luôn tham luyến cảm giác thư thái tốt đẹp này, cuối cùng quyết định buông lỏng trầm mê trong đó.

Có mấy lần tỉnh lại, y đều nhìn thấy khuôn mặt của Ngao Túc ngay trước mắt mình, mặt Ngao Túc hình như phá lệ hiện ra suất khí dụ người, thế nhưng biểu tình thanh lãnh và ánh sáng lóe lên trong mắt hắn lại khiến người ta không rét mà run.

Thế nhân đều biết Ma vương điện hạ Ngân Linh Tử yêu thích sắc đẹp, thế nhưng Hoa Linh hoàn toàn không có tâm tư gì với Ngao Túc có giá trị nhan sắc khá cao, bởi vì Hoa Linh ý thức được, Ngao Túc không dễ chọc, tuy rằng mới gặp mặt một lần, nhưng Linh Vương điện hạ duyệt qua vô số người liếc mắt đã nhìn ra thuộc tính phúc hắc cấm dục của Ngao Túc, y không có ý định rước phiền toái về cho mình, vẫn là tiểu thịt tươi đơn thuần khả ái tiểu thích hợp với hắn hơn.

Vì vậy, sau khi chữa xong cánh tay, Hoa Linh không tiếp xúc quá nhiều với Ngao Túc, đơn giản nói cảm ơn xong liền quay về nhân gian, nếu như có lời muốn nói, Hoa Linh thật tâm hy vọng sẽ không gặp lại Ngao Túc lần nào nữa.

Nhưng mà…

Hoa Linh cúi đầu, nhìn tay trái của mình bất tri bất giác dịch đến tiểu Hoa Hoa tuốt đến bất diệc nhạc hồ, vừa đau vừa sướng.

(*) bất diệc nhạc hồ: ý chỉ làm việc gì đó đến quên luôn cả trời đất.

Từ lúc từ Long cung trở về, chỉ cần vừa nghĩ tới Ngao Túc, cái tay này sẽ tự động chạy đi thân thiết với tiểu Hoa Hoa.

Giời ạ, chuyện này rốt cuộc là thế nào, Ngao Túc, mi dám gắn dụng cụ điểu khiển từ xa trong tay lão tử a a a!!!

3. Quyển 1 - Chương 3: Khó Khăn Hẹn Chịch

Hoa Linh mặt tối sầm, nghiến răng nghiến lợi tuốt tiểu Hoa Hoa đến run chân…

Thật mẹ nó gặp quỷ, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?! Xong việc, Hoa Linh giơ tay trái lên nhìn tỉ mỉ tường tận, nhắc tới cũng lạ, nói là bị Ngao Túc khống chế cũng không đúng lắm. Bởi vì phần lớn thời gian nó đều bình thường. Hoa Linh cẩn thận suy nghĩ, cảm thấy hình như chỉ khi mình nghĩ đến Ngao Túc, nó mới không nghe theo sai khiến của mình, hơn nữa, lại chỉ làm theo một mục đích duy nhất.

Hay lắm, thì ra tay cũng sẽ tâm thần phân liệt…

Hoa Linh đang cân nhắc có nên đi tìm Bình Ế kiểm tra tật xấu này một chút, bằng không dựa theo mức độ này, sớm muộn gì cũng sẽ suy thận thì di động trong phòng ngủ vang lên. Hoa Linh sầm mặt đi về phòng ngủ, cầm điện thoại ở đầu giường, trên màn hình hiện "Phương tiểu thịt tươi", trên mặt Hoa Linh vẽ lên một nụ cười, nhấn nút gọi: "Bảo bối, nhớ tôi à?"

Giọng nói Hoa Linh tràn đầy từ tính, câu hỏi mang theo tia ám muội trắng trợn khiến người đỏ mặt. Thanh âm của đối phương có chút ngại ngùng, nghe giọng có vẻ là một thiếu niên: "Ừm, Hoa… Hoa tổng, lần trước ngài nói muốn đi ôn tuyền, em, em chỉ muốn xác nhận một chút…"

Hoa Linh nghe vậy, nhớ lại cuộc trò chuyện với Phi Liêm, không khỏi hơi ủ rũ, thở dài nói: "Ai, xin lỗi bảo bối, vừa nãy có một cú điện thoại, tuần sau có việc phải ở lại hải thị, không thể đi."

"Hả? A không… không sao, em chỉ hỏi một chút…." Thiếu niên sốt sắng bày tỏ không sao hết, nhưng trong giọng nói vẫn toát ra mấy phần thất vọng.

Hoa Linh suy nghĩ một chút, lông mày hơi hạ xuống, mở miệng nói: "Bằng không, hôm nay em đến đây? Chúng ta cùng ăn cơm tối, sau đó đi tắm mát xa hai người?" Tốc độ nói của Hoa Linh chậm lại, lời mời ám chỉ tâm ý không thể nghi ngờ.

Đối phương tựa hồ có hơi hoảng loạn, mở miệng nói: "Hôm nay không được, Hoa tổng, em còn ở ngoại thành quay quảng cáo, ngày hôm nay không thể quay về."

Trong mắt Hoa Linh phong tình vạn chủng, khóe miệng cong lên, nói rằng: "Tôi biết em chưa trở về, nhóc ngốc, xem em sợ chưa kìa."

Đối phương nghe vậy, khẩn trương nói quanh co nửa ngày, cuối cùng đưa ra quyết định, nói một câu hoàn chỉnh: "Hoa tổng, tuần sau, em có thể về hải thị, còn có một tháng nghỉ ngơi, lúc đó, lúc đó em có thể cùng ngài…." Nói xong lời cuối cùng, giọng nam nhẹ như muỗi kêu.

Hoa Linh cười cười: "Được, em nhớ chú ý thân thể, đừng làm việc quá sức, tuần sau gặp."

Cúp điện thoại, trong mắt Hoa Linh loé ra một tia phức tạp, trên mặt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ. Y kéo màn cửa sổ ra, ánh nắng chiếu vào làm cả phòng như bừng sáng lên.

Sau đó y đi tới tủ quần áo, mở cửa, một loạt quần lót màu đen kiểu cách giống nhau treo móc chỉnh tề thành một hàng, y cầm một cái, vắt khăn tắm qua một bên, mặc quần lót, chất vải đàn hồi mềm mại, chặt chẽ bao lấy cặp mông vểnh của Hoa Linh, muốn gợi cảm có gợi cảm, muốn dụ người có dụ người.

Hoa Linh vẩy tóc, rót một li rượu đỏ, cầm li rượu bán khỏa thân đứng sát cửa sổ sát đất, phòng y ở tầng cao nhất trong cái khách sạn ba mươi ba tầng, hoàn toàn không sợ có người nhìn trộm.

Nhớ tới thiếu niên thẹn thùng trong điện thoại, ý cười trên môi Hoa Linh dần dần phai nhạt, đứa bé này tuy ngoan ngoãn đáng yêu, nhưng tiếc nỗi lá gan quá nhỏ, nếu muốn kéo người lên giường e là phải tốn kha khá công sức.

Ai, Hoa Linh có chút lòng chua xót, lại có chút bất đắc dĩ, thế nhân đều biết Ma vương Ngân Linh Tử yêu thích sắc đẹp, nam nữ ăn tất, khắp nơi trêu hoa ghẹo nguyệt, phóng đãng mê loạn, nhưng không ai có thể nghĩ tới chân tướng: Kẻ trong miệng người ta bị kêu là Dâm Ma suốt ngàn năm vẫn là một lão xử nam chong xáng.

Hoa Linh cúi đầu trầm tư nhìn ngựa xe như nước ngoài cửa sổ. Nếu như tính từ lúc bắt đầu tu thành hình người, mình hình như đã hơn tám ngàn tuổi, lão xử nam hơn tám ngàn tuổi… Thật đáng thương mà.

Mấy ngày nay tuốt đến chuyên cần, có hôm trong mộng còn tuốt đến hai, ba lần, Hoa Linh rõ ràng cảm thấy thể lực không chống đỡ nổi, mình đang bị cái quái gì thế này? =.= Là cách lúc dậy thì quá lâu, dùng ngôn ngữ của nhân gian thì là, thời kì mãn kinh?

Hoa Linh nhìn thân thể mình trên mặt kính, hai chân thon dài thẳng tắp, eo vai tỉ lệ cân xứng, cơ bắp đường nét hoàn mỹ, trên thân thể không hề lộ ra một vết sẹo. Y không khỏi có chút đau lòng cho chính mình, điều kiện thân thể tốt như vậy mà vẫn không tìm được đối tượng… Đừng nói đối tượng, bạn tình 419 cũng chưa bao giờ có. Chẳng trách Phi Liêm đồng ý cho mình ba năm nghỉ cưới, hắn chắc chắn đã nhìn ra xu thế độc thân của mình…

Nghĩ đến đây, khí huyết trong người Hoa Linh sôi trào, dựa vào cái gì Thần Đồ kết hôn xong có thể mang theo bà xã chu du ở nước ngoài ung dung tự tại, mà mình đang độc thân lại phải ở lại tham dự ba cái hội nghị tam giới hành xác a a a!!!

Vì vậy, đại ma vương trong buổi sáng xuân về hoa nở, ánh nắng tươi sáng, đề ra cho mình một mục tiêu: Năm nay, nhất định phải cởi sạch mác F.A.

Nghĩ đến đó, ý chí chiến đấu tràn đầy trong người Hoa Linh, tinh thần sáng láng, y tìm một bộ đồ yêu nghiệt màu tím, chỉnh trang bản thân một phen. Nửa giờ sau, nhìn con người suất khí mê người trong gương, không khỏi hài lòng gật gật đầu.

Sau đó cầm điện thoại giơ lên chếch 45° tách tách tách chụp vài tấm up lên weibo, caption vỏn vẹn ba chữ: Hẹn hò đi.

Trong vòng một phút, comment gần một trăm cái, nào là chiều cao cân nặng, số đo ba vòng, số điện thoại, có người còn trực tiếp hỏi phòng bao nhiêu…

Inbox cũng vang lên không ngừng, Hoa Linh lần lượt mở từng cái ra xem, chọn mấy kẻ có gan lớn vừa mắt, liếc thêm một cái, thấy phía dưới một mảnh khen ngợi, không khỏi bành trướng lòng hư vinh, thả vài cọng thính cho mấy vị 419 vừa ý, hài lòng ra khỏi phòng đi xuống tầng dưới ăn điểm tâm.

Nhìn thấy thân ảnh Hoa Linh đi từ thang máy vào phòng ăn, hai nữ tiếp tân trước khách sạn thấp giọng bà tám.

"Hoa tổng thật đẹp trai, chỉ có ngài ấy mới có thể đem loại quần áo này mặc đến tao nhã khéo léo."

"Tui cảm thấy áo sơ mi đỏ thẫm nhìn hấp dẫn hơn, đặc biệt là cái quần da bó sát kia, chậc chậc…"

…

Lời nói của hai em gái lọt vào tai Hoa Linh không sót một chữ, đại ma vương tâm tình càng thoải mái, một hơi ăn hết tám cái bánh bao, hai bát cháo, năng lượng tiêu hao lúc tối và sáng nay đã được nạp đầy.

Ăn uống no đủ, Hoa Linh trở về phòng, tiếp tục đùa giỡn mấy bạn nhỏ 419 trên weibo, đang phân vân không biết nên chọn em giai trắng mịn dương quan hay mãnh nam cơ bắp cường tráng thì điện thoại lại reo lên.

Hoa Linh nhìn nhìn, màn hình hiện người gọi là Bình Ế, hắn lập tức nghiêm túc tiếp điện thoại.

"Ế? Có chuyện gì không?"

Hoa Linh biết hôm nay Bình Ế đang điều tra việc vũ khí của Hình Thiên bị trộm, lúc này gọi đến tất là có chuyện đứng đắn, quả nhiên, Bình Ế thanh âm nghiêm túc: "Ngân Linh, Liêm nói với cậu về chuyện vũ khí của Hình Thiên rồi đúng không?"

Hoa Linh gật đầu: "Ừ, thế nào? Đã tìm được chưa?"

Bình Ế đáp: "Chưa, tớ chỉ tra được nó bị người dẫn tới nhân gian, cụ thể ở chỗ nào hiện tại vẫn chưa xác định được."

"Nhân gian?" Hoa Linh hơi kinh ngạc, "Người phàm đừng nói là tiến vào Dưỡng Tâm Điện, ngay cả lối vào giữa hai giới phàm ma cũng không thể tìm tới, từ khi Thần Đồ phong bế thông đạo trên núi Thanh Viên, có thể tự do qua lại giữa hai giới chỉ có mấy người chúng ta cùng mười hai Ma sứ, càng chưa nói đến người tu luyện đến cảnh giới như chúng ta ở thế gian hiếm như lá xanh mùa thu."

Bình Ế nói: "Đúng, cho nên chuyện này rất kỳ quái, tớ ầm thầm điều tra mười hai Ma sứ thì thấy bọn họ đêm qua đều không hề rời khỏi Ma giới, hôm nay tớ đến thế gian điều tra nghe ngóng mấy người có tu vi hơi cao, cũng không phát hiện bất cứ dị thường nào."

Hoa Linh nghe vậy, khẽ cau mày, mở miệng nói: "Thế, có phải là do người tiên giới…"

Bình Ế trầm mặc một chút, mở miệng nói: "Hiện tại không thể vội kết luận, tam giới đang hòa bình, không xâm phạm lẫn nhau, còn chuẩn bị mở hội nghị tam giới, tớ không nghĩ ra lí do để tiên giới làm thế. Vũ khí của Hình Thiên tuy rằng uy lực cực đại, nhưng nó là Thần khí chuyên chúc của Hình Thiên, Hình Thiên chết rồi, nó cơ bản cũng nằm trong trạng thái bị phong ấn. Trộm nó đi ngoại trừ khơi mào tranh chấp, cũng không giúp gì được cho kẻ trộm."

Hoa Linh nghe vậy, lạnh lùng nói: "Ý của cậu là, có người muốn dựa vào việc này gây xích mích cho quan hệ hai giới Tiên Ma?"

Bình Ế trả lời: "Ừ, không loại trừ loại khả năng này, hơn nữa, tớ còn phát hiện một chuyện." Giọng nói Bình Ế có chút trầm thấp, mang theo cả tức giận.

"Nói." Hoa Linh nói.

"Mộ Hình Thiên ở thế gian, hình như có người đi vào." Bình Ế nói.

"Cái gì?!" Hoa Linh nghe vậy, vừa kinh ngạc vừa giận dữ.

"Nhưng không có việc gì, di vật không bị trộm, di cốt của Hình Thiên cũng bảo tồn hoàn hảo, nhưng mà kết giới ngoài cửa quả thật có dấu vết bị người phá." Bình Ế nói tiếp.

"Lúc trước tớ đã nói phải đem di cốt của Hình Thiên về Ma giới, các cậu lại không nghe." Hoa Linh hơi kích động, trong thanh âm mang theo vài phần tức giận.

"Ngân Linh, bình tĩnh chút, để mấy người họ ở lại thế gian, là quyết định của tất cả mọi người, đừng quên nguyên nhân Thần Đồ đã nói." Trong giọng Bình Ế mang theo vài phần đau xót.

Hoa Linh cắn môi hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm tình của mình: "Mấy người khác thì sao? Mộ của Cộng Công và Xi Vưu có tình huống dị thường không?"

"Trước mắt thì không có, tớ vẫn đang tiếp tục điều tra. Tớ không biết chuyện này với chuyện vũ khí của Hình Thiên bị trộm có liên lạc với nhau không, trước tiên thông báo với cậu một chút, hội nghị tam giới có thể tớ không kịp trở về, lúc đó cậu và Phi Liêm nên để ý quan sát một chút, nhìn xem đại biểu hai giới Tiên Phàm có ai khả nghi không." Bình Ế tỉnh táo nói.

"Tớ biết rồi." Hoa Linh nghiêm nghị.

Cúp điện thoại, Hoa Linh đã hoàn toàn không có tâm tư hẹn chịch, y ngửa mặt nằm trên giường, đưa tay vuốt ve cơ quan đầu giường, một hình chiếu lớn xuất hiện trên trần nhà, hình ảnh trên đó y hệt trần nhà trong Dưỡng Tâm Điện, là cảnh tượng lúc chết của Xi Vưu, Hình Thiên, Khoa Phụ, Cộng Công.

Hoa Linh đã rất lâu không xem tấm bích họa này, mỗi một lần nhìn thấy cảnh tượng này, lòng y đều sẽ đau vô cùng, hệt như cảnh tượng mấy ngàn năm trước vẫn rõ ràng trước mắt.

Tuyên ngôn bạo ngược của Xi Vưu, nụ cười thật thà của Cộng Công, thân thủ nhanh nhẹ của Khoa Phụ, còn có tiếng cười thẳng thắn của Hình Thiên…

"Hình Thiên, cậu mà thất bại thì còn mặt mũi mà về hả?"

"Ha ha ha… Ông đây là Chiến Thần, còn lâu mới thua!"

…

Hai câu này vang vọng trong đầu Hoa Linh suốt mấy ngàn năm, từng câu từng chữ, rõ ràng mà sâu sắc.

Hoa Linh lẳng lặng đưa mắt nhìn bích họa chốc lát, sau đó giơ cánh tay lên che hai mắt của mình, nhẹ giọng tự nói: "Hình Thiên, cậu chinh chiến vô số trận, mỗi một lần trước trận chiến tớ đều sẽ nói với cậu câu này, chỉ có lần cuối cùng ấy, tớ không nói, mà cậu cũng không trở về…"

Ánh nắng chiếu vào trên giường lớn, nhìn như ấm áp hoà thuận vui vẻ, mà thân thể thon dài khoác quần áo màu tím của Hoa Linh trên chăn màu trắng lại có vẻ cô đơn…

Một hồi lâu sau, Hoa Linh nhảy dậy khỏi giường, ủ rũ lúc trước quét đi sạch sành sanh, thay vào đó là sắc mặt quả quyết tàn nhẫn, vết sẹo màu tím trên trán mơ hồ hiện lên, trong mắt một mảnh tiêu điều, nhìn mặt trời ngoài cửa sổ trời, thần sắc băng lãnh mà nghiêm nghị.

Không quan tâm ngươi là thần thánh phương nào, có mục đích gì, dám đụng đến đồ vật của huynh đệ ta, không bắt được ngươi, không giết chết ngươi, Ma vương Ngân Linh Tử ta sẽ làm lão xử nam đến hết đời, chết hóa thành tro bụi!

4. Quyển 1 - Chương 4: Ma Tôn Hơi Mất Mặt À Nha

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một tuần sau, tinh lực toàn thân của Hoa Linh đều tập trung vào hai việc chính, một là giữ liên hệ chặt chẽ với Bình Ế, chú ý mọi tung tích của vũ khí của Hình Thiên; hai là tích cực chuẩn bị tham gia hội nghị tam giới, nội dung chuẩn bị chỉ có một, đó chính là: Mua quần áo.

Phải biết, hội nghị tam giới không chỉ là một hội nghị giao lưu chính trị kinh tế, còn là một lần thảo luận nghiên cứu kĩ thuật tu luyện, đồng thời cũng là một hội chợ lén lút tuyển chọn mỹ nhơn thời thượng. Thời điểm đó, giới truyền thông đẳng cấp nhất tam giới đều sẽ tập hợp cùng nhau, khắp nơi thần ma trăm hoa đua nở, tranh nhau khoe sắc.

Ở các kỳ hội nghị trước, Nhị lang thần Dương Tiễn của Tiên Giới luôn đứng đầu bảng xếp hạng, dựa vào khí chất cao lãnh siêu phàm thoát tục cùng nhan sắc sụp pơ đạt được danh hiệu Đệ nhất Tiên Giới cao phú soái, là soái ca của cả tam giới, nhận được lượt vote khủng bố giật giải Nam Thần của năm, mức độ nổi tiếng cực cao trong tam giới.

Hoa Linh nghe nói lần này Dương Tiễn tiếp tục làm đại biểu cho Tiên Giới tham gia hội nghị, cho nên mới liều mạng mua quần áo cho chính mình, về mấy chuyện khác trong Ma giới, Linh Vương điện hạ không hề để ý, có thể trốn liền trốn, có thể thả liền thả, Phi Liêm gọi hắn mấy lần hắn đều lười biếng không nhúc nhích, thế nhưng một khi gặp việc liên quan đến vẻ ngoài, tất cả chứng mệt mỏi ung thư kéo dài đều không trị mà khỏi.

Hoa Linh, người cũng như tên, tuy rằng vạn năm trước bản thể là một con sâu, thế nhưng sâu thẳm trong xương lại cực kỳ giống một con khổng tước kiêu ngạo, tuyệt đối không chấp nhận nổi việc có người đẹp hơn hắn.

Phi Liêm hiểu rất rõ cái thói quen vạn năm không đổi này của bạn tốt, nhìn thấy dáng vẻ bất đắc dĩ không muốn tham gia hội nghị của Hoa Linh, Phi Liêm đột ngột đổi đề tài câu chuyện, nhìn như bâng quơ giũ ra mấy câu: "Ế lần này không thể tham gia, xem ra chúng ta lần này lại bị Tiên Giới đè ép rồi. Nếu có Ế thì còn có thể cùng Dương Tiễn liều mạng một phen.

Nghe nói Long cung lần này phái hai vị hoàng tử tham gia, trong đó một vị là ảnh đế nổi tiếng dưới thế gian, truyền thông đang thảo luận giải thưởng Nam Thần lần này không biết có thể đổi chủ không.

Nhưng mà, bất kể là Dương Tiễn hay Ngao Tứ, cái giải đó cũng thuộc về Tiên Giới, ai…

Nếu Hậu Khanh có thể xuất quan thì tốt rồi, nhưng đáng tiếc Đại Ma Giới ta, lần này không có một soái ca nào tham gia cả…"

…

Hoa Linh hoàn toàn bị chọt trúng, việc liên quan đến mặt mũi của Đại Ma Giới, là một trong tam đại Ma vương há có thể khoanh tay đứng nhìn. Hoa Linh hừ lạnh, nói với Phi Liêm: "Yên tâm, cậu phụ trách đàm phán, tớ phụ trách mặt mũi, tớ ngược lại muốn xem xem, đám trẩu tre Tiên Giới kia có gì đặc biệt, hừ!"

Sau đó, khóe miệng Phi Liêm nhếch lên, hài lòng kết thúc cuộc gọi.

Vì vậy, trong một tuần đó Đại Ma vương điên cuồng mua sắm quần áo, càn quét toàn bộ các cửa hàng thời trang thời thượng ở hải thị, nhìn thấy quần áo hợp mắt trực tiếp mua về, còn gọi cho trợ lý hẹn vài nhà thiết kế thời trang đỉnh cấp, làm riêng cho mình vài bộ quần áo.

Mỗi lần đổi một bộ, Hoa Linh sẽ selfi post lên weibo xem phản ứng của fan. Nhìn comment phía dưới đều là hoa tươi và emo hun hun, tâm tình Hoa Linh vô cùng vui vẻ, trong một tuần up lên không dưới 100 tấm.

Rốt cục có một ngày, một bạn nhỏ 419 Hoa Linh tương đối vừa ý không chịu nổi, để lại tin nhắn: "Thân ái, vốn cho rằng cậu là một tổng tài bá đạo, ai ngờ lại chỉ là chủ một cửa hàng quần áo, còn muốn tự mình kiêm chức người mẫu, quần áo rất đẹp, nhưng đáng tiếc là của người khác *emo bye bye*."

Hoa Linh:…

Phẫn nộ, quyết đoán kéo vào danh sách đen, em gái mi, ai nói tổng tài bá đạo không thể mặc quần áo xinh đẹp chứ?!

Tỉ mỉ chuẩn bị một tuần, cuối cùng cũng đến ngày khai mạc hội nghị tam giới.

Sáng sớm, Hoa Linh tuốt xong liền rời giường ăn điểm tâm bổ sung thể lực, sau đó mặc quần áo, sửa sang xong ba vali hành lý, ở trong khách sạn chờ Phi Liêm và những người khác.

Sau một tiếng, Phi Liêm đến đúng giờ, nghe thấy tiếng gõ cửa, Hoa Linh đứng dậy mở cửa phòng ra, thấy người tới là Phi Liêm, vừa muốn nói "Chúng ta đi thôi."

Chữ "đi" còn chưa nói ra, ánh mắt Hoa Linh rơi vào người bên cạnh Phi Liêm, nhất thời đề cao giọng lên mấy đề-xi-ben: "Úc Lũy?! Sao cậu lại tới đây?"

Chỉ thấy Úc Lũy cao gần hai mét, đầu tóc rối như tổ quạ, trên người mặc áo thun rộng màu xanh đậm, dưới thân xỏ một quần đùi màu xanh lục, chân đi một đôi giày thể thao đỏ thẫm…

Nhìn thấy Ma tôn điện hạ trước mắt như một con tắc kè, Hoa Linh cảm thấy rất khó thở, nhưng mà, càng làm hắn hít thở không thông là, Úc Lũy hoàn toàn không nhìn hắn, cũng không nghe thấy lời hắn nói. Tên kia đeo tai nghe, cúi đầu chuyên chú chơi Ipad trong tay.

Hoa Linh tiến lên một bước, giật tai nghe ra khỏi Ipad, trừng Úc Lũy nói: "Úc Lũy, tại sao cậu lại ăn mặc như thế này?!"

Tai nghe bị giật ra, Ipad phát ra một loạt âm thanh"Đôn đôn đôn", Úc Lũy hết sức chăm chú nhìn màn hình chằm chằm, trên mặt một mảnh sảng khoái.

Mãi cho đến đôn đôn xong, Úc Lũy mới thở dài một hơi, sau đó cúi đầu nhìn xuống Hoa Linh, chào hỏi: "Ngân Linh, đã lâu không gặp."

Dứt lời, lại tiếp tục cúi đầu, bắt đầu vòng đôn đôn đôn thứ hai.

Khóe miệng Hoa Linh co quắp, quay đầu nhìn Phi Liêm, mở miệng nói: "Sao cậu lại mang hắn đến?"

Phi Liêm nhún vai, nói: "Người không đủ, chỉ có thể kéo hắn đến cho đủ số lượng."

Giọng Hoa Linh có chút âm u: "Hắn vác cái bộ dạng này đến, không phải sẽ kéo giá trị trung bình của Ma giới ta tuột xuống âm luôn hả?! Nỗ lực suốt một tuần của tớ thành xe cát Giã Tràng?"

Phi Liêm thở dài: "Hết cách rồi, Ế không về được, Hậu Khanh bế quan, Thần Đồ càng không trông cậy nổi, các Ma sứ đều có chuyện quan trọng trên người không đi được, hội nghị tam giới quy định nhân số tham dự không thể ít hơn tám người, đành phải mang hắn đến."

Hoa Linh ngẩng đầu quét một vòng, ngoại trừ Phi Liêm và Úc Lũy, còn có bốn vị Ma sứ mặc đồ đen đứng sau Phi Liêm, Hoa Linh nhíu mày, hỏi: "Coi như thêm vào Úc Lũy, chúng ta cũng mới chỉ có bảy người, còn chưa đủ."

Phi Liêm trả lời: "Cổn Cổn ở trong xe dưới lầu."

Hoa Linh:…

Trầm mặc nửa ngày, Hoa Linh chậm rãi mở miệng nói: "Lần sau, để Úc Lũy ở trong xe luôn đi."

Phi Liêm nghe vậy, nở nụ cười, nói với Hoa Linh: "Không phải nói mặt mũi để cậu lo sao? Đến, đổi cho Úc Lũy bộ quần áo đi."

Hoa Linh cười ha ha, thanh âm có mấy phần run rẩy: "Cậu cảm thấy tớ có bộ đồ nào vừa vặn cho hắn không…"

Phi Liêm ngẩng đầu nhìn, hình như lúc này mới ý thức tới chiều cao hai người chênh lệch phải đến 20cm, treo lên vẻ mặt bừng tỉnh.

Hoa Linh cắn răng nói: "Cỡ như hắn ở thế gian nếu muốn mua quần áo đều phải đặt may riêng, cậu muốn đưa hắn theo sao không nói trước với tớ?"

Phi Liêm vô tội nói: "Cũng là quyết định tạm thời, thôi kệ, không có thì khỏi cần đổi, đến lúc đó bảo hắn ngồi một bên chơi game là được."

Hoa Linh nhìn nhìn Úc Lũy, cuối cùng vẫn nhịn không được, thân thủ kéo hắn vào trong phòng quăng trên sa lon, sau đó đi vào phòng tắm cầm khăn mặt và lược, bắt đầu chiến đấu trên đầu Úc Lũy.

Không thay quần áo cũng được nhưng ít nhất cũng phải rửa cái mặt! Ôi Ma tôn điện hạ…

Trễ thêm mười mấy phút, đoàn người mới từ trên lầu đi xuống, vừa mới lên xe, Cổn Cổn liền điên cuồng nhào tới trên người Hoa Linh, Hoa Linh trong lòng ấm áp, mở miệng xỉa xói Úc Lũy: "Cậu xem đi, Cổn Cổn so với cậu có tình gấp mấy lần, lâu như vậy không gặp vẫn biết cùng tôi thân thiết."

Úc Lũy mười ngón tay chọt chọt không ngừng, không ngẩng đầu lên mở miệng nói: "Há, Ế nói, nó đến thời kỳ động dục, thấy ai cũng cọ."

Hoa Linh:…

Phi Liêm bổ thêm một đao: "Úc Lũy nói rất đúng, vừa nãy nhìn thấy mấy Ma sứ, Cổn Cổn cũng lượt từng cái cọ một lần, cậu chú ý một chút, đừng làm cho nó cọ đến nghiện…"

Hoa Linh:…

Y đột nhiên cảm thấy mình không bao giờ có thể tiếp tục nhìn thẳng bản mặt ngu xuẩn thè lưỡi đòi liếm kia của Cổn Cổn nữa, tình cảm nhân thú xin được dừng lại tại đây…

Một cước đá văng Cổn Cổn, Hoa Linh ngồi nghiêm chỉnh, nhưng trong lòng thì nổi sóng trập trùng, hai cái đứa này ngốc đến quá sức tưởng tượng, hắn quyết định phải cách xa Úc Lũy và Cổn Cổn một chút, bởi vì từ khi hắn nhìn thấy cái dáng Thần Đồ gặm bánh donut, y tin chắc chứng "thông minh" này ở gần quá lâu sẽ truyền nhiễm.

(*) Đoạn này bạn chém đại →_→

Một đường yên lặng, xe thuận lợi đến nơi tổ chức hội nghị tam giới —— một biệt thự tọa lạc cạnh biển, phía chủ sự Tiên Giới lần này thay đổi địa điểm tổ chức từ phòng hội nghị truyền thống trong khách sạn thành hội nghị trên bãi cát, các đại biểu tham gia hội nghị xếp 4 người thành một tổ ở một phòng trong biệt thự gần đó.

Hoa Linh một thân âu phục hàng hiệu, chân đi giày da tinh khiết chế tác thủ công cao cấp, nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi sầm mặt, hắn quay đầu nhìn đôi giày thể thao màu đỏ của Úc Lũy.

Hay lắm, thì ra đây mới là trang phục thích hợp nhất…

Một tiểu Tiên đồng tiến lên đón, nói với Phi Liêm: "Liêm Vương điện hạ, xin mời đi theo tôi."

Phi Liêm gật đầu, mọi người cùng tiểu Tiên đồng đi đến lều che nắng trung tâm dựng trên bãi cát, thấy bên trong lều đã có mấy người ngồi.

Hoa Linh định thần nhìn lại, một người trong đó là ông chú cố Kim Lan của Kim Trăn ở thế gian, Kim Lan nhìn thấy mấy người Phi Liêm, đứng dậy hỏi thăm một chút, song phương hàn huyên vài câu, sau không nói thêm gì nữa.

Sau đó, các vị đại biểu của Phàm Giới lục tục đến đây, chủ yếu là chưởng môn và vài đệ tử dưới trướng của ngũ đại môn phái, không ít khuôn mặt quen thuộc đã gặp trên núi Thanh Viên, trong lúc nhất thời trên bờ cát một mảnh náo nhiệt.

Bởi vì Thần Đồ hủy diệt núi Thanh Viên, hai giới Phàm Ma chung quy vẫn có chút ngăn cách, cho nên người của hai giới tự nhiên ngồi ở hai khu vực khác nhau. Phi Liêm luôn luôn kiệm lời, ngồi ổn định xong thì không mở miệng nữa, Úc Lũy từ đầu tới đuôi đều đắm chìm trong thế giới của mình. Hoa Linh nhìn bên thế gian mọi người trò chuyện khí thế ngất trời, mà bên mình ngoại trừ Úc Lũy luôn tay "Đôn đôn đôn" thì tuyệt không có âm thanh nào khác, không khỏi có chút cô quạnh.

Nhưng vào lúc này, xa xa truyền đến một trận âm thanh ồn ào náo động, chỉ thấy cả đám tiểu Tiên đồng dẫn đường đi tới, cầm đầu là một nữ tử phong thái yểu điệu, mái tóc màu đen búi theo phong cách cổ điển, trâm cài tóc Phượng Hoàng màu lưu ly yên vị trên búi tóc, mặt mày đoan trang, khí chất bất phàm, trên người mặc một bộ sườn xám màu lam đậm, kèm theo một khăn vàng tua rua khoác trên vai, cầm trong tay một bông hoa mẫu đơn, bước đi liên tục nhẹ nhàng, trong lúc phất tay, hiển lộ hết ung dung hoa quý.

*sườn xám (màu đỏ nhìn đẹp hơn màu xanh nên tui lấy tấm màu đỏ =)))

Phi Liêm thấy thế, không khỏi hơi sững sờ, mở miệng nói: "Tây Linh Vương mẫu? Tiên giới lần này thế mà phái bà đến đây?"

Phi Liêm đứng lên, đồng thời lôi kéo Úc Lũy bên cạnh, Hoa Linh thấy thế cũng đứng lên, ba người cùng đi ra khỏi lều che nắng.

Hoa Linh nhìn Úc Lũy vẫn cứ cúi đầu chơi game, không khỏi nhíu mày thấp giọng nói: "Tớ đã nói là để hắn và Cổn Cổn ở trên xe rồi, đánh BOSS cái gì chứ, nhìn hắn xem… Phi Liêm, hội nghị lần này, cậu phụ trách đàm phán, tớ phụ trách mặt mũi, Úc Lũy phụ trách cái gì… Hắn không phải là đến góp cho đủ số thật chứ?"

Phi Liêm còn chưa mở miệng trả lời, liền thấy sau lưng Tây Linh Vương mẫu xuất hiện ba nam nhân xếp hàng ngang, người ở giữa thân mang bạch y chính là Đại hoàng tử Long cung Ngao Túc, hai bên hắn là Nhị hoàng tử Long cung Ngao Tứ mặc nguyên một cây đen và Nhị lang thần Dương Tiễn.

Hoa Linh quay đầu, chạm phải ánh mắt của Ngao Túc, nhìn mặt Ngao Túc, tim Hoa Linh đột nhiên đập loạn mấy cái, quần áo Ngao Túc vẫn giống như trước đây, một thân trường bào màu trắng, quần dài màu trắng, giày cũng màu trắng nốt, còn có gọng kính ngàn năm không đổi và găng tay tiếp tục màu trắng.

Ngao Túc nhìn thấy Hoa Linh, lễ phép khách khí gật đầu một cái, trong mắt không có một tia gợn sóng. Hoa Linh run lên, cũng gật gật đầu trả lễ, sau đó dời tầm mắt từ Ngao Túc ra chỗ khác, hắn cảm thấy gò má của mình có hơi nóng lên, tuy rằng từ lần trước rời khỏi Long cung không gặp lại Ngao Túc thêm lần nào, nhưng khuôn mặt đó của Ngao Túc cơ hồ xuất hiện hàng đêm trong giấc mộng của hắn —— làm hại y mỗi ngày đều phải thay ga trải giường.

Hoa Linh bình ổn tâm trạng gợn sóng, ánh mắt rơi vào hai người bên cạnh Ngao Túc, chỉ thấy Ngao Tứ một thân đồ đen bằng da, tóc đen lộ tết thành đuôi ngựa buộc sau ót, cả người tản ra khí tức tà mị, vì nguyên nhân làm Tiểu Cửu bị thương, ấn tượng của Hoa Linh đối với Ngao Tứ luôn không tốt, mà khốc soái cũng không phải khẩu vị của hắn, cho nên, liếc mắt cái cho có liền nhìn về phía Dương Tiễn.

Nhìn thấy dáng vẻ Dương Tiển, Hoa Linh không khỏi kinh ngạc một chút, trong lòng tuôn ra bốn chữ: Thật sự rất đẹp.

Vóc người Dương Tiễn kiên cường, mày kiếm mắt sao, mặt như ngọc. Trên người mặc một bộ hoa phục có tay áo lớn màu vàng óng, hoa văn tinh mỹ màu trắng kéo dài đến đầu gối, thắt lưng bên hông phác ra đường cong eo mông hoàn mỹ, cổ áo hơi đứng lên càng tô thêm mấy phần khí tức thanh lãnh tuấn mỹ.

Hoa Linh nhìn người Tiên Giới trang điểm khác nhau, không khỏi cảm thấy âu phục của mình có chút lạc quẻ. Lúc này, đại biểu Tiên Ma hai phe đã đến, mọi người đều dừng bước, cầm đầu hai bên chính là Phi Liêm và Tây Linh Vương mẫu.

Khi Phi Liêm chuẩn bị mở miệng nói chuyện, Úc Lũy đứng một bên vẫn luôn trầm mê trong trò chơi đột nhiên nhảy người lên, lẻn đến cạnh một người bên Tiên Giới.

Hoa Linh cùng Phi Liêm đều sững sờ, hai người kinh ngạc nhìn Úc Lũy, chỉ thấy Úc Lũy nhảy đến trước mặt Dương Tiễn, cười hì hì xòe tay ra, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nhị thiếu, thưởng ít tiền đi!”

Dương Tiễn:…

Hoa Linh:…

Phi Liêm:…

Một hồi lâu sau, Hoa Linh xoa xoa huyệt thái dương, len lén nói với Phi Liêm: “Úc Lũy là đến phụ trách… xin cơm?”

5. Quyển 1 - Chương 5: Ma Trảo Lại Xuất Kích

Dương Tiễn hiển nhiên chưa bao giờ gặp tình huống như thế này, hắn cũng chưa từng gặp Úc Lũy, không biết vị đột nhiên xông tới này là thần thánh phương nào, hắn kinh ngạc nhìn một thân hoa lá của Úc Lũy, hơi khiếp sợ với cái quần xanh và đôi giày đỏ phối ma tính của đối phương, nhưng vì có giáo dục tu dưỡng tốt đẹp, trên mặt Dương Tiễn không lộ ra biểu cảm đặc thù gì, nhìn Úc Lũy vẫn xòe tay ra trước mặt, Dương Tiễn không biết làm sao, hắn do dự một chút, cuối cùng chậm rãi móc trong túi ra một đồng tiền xu, nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay Úc Lũy…

Lần này, không riêng gì Phi Liêm và Hoa Linh, một đám người bên Tiên giới đều lâm vào trạng thái hoá đá. Vì vậy, lần này tam giới phong hội liền dùng tiên giới đối Ma giới một viên tiền xu khen thưởng hỗ động kéo ra màn che.

Phi Liêm nhìn nụ cười mất mặt của Úc Lũy và hành động phối hợp của Dương Tiễn, mặt đen như đít nồi, vô cùng hối hận không nghe lời Hoa Linh để tên này ở lại trong xe. Hắn kéo Úc Lũy lại vứt cho mấy Ma sứ sau lưng, ra hiệu cho bọn họ canh chừng.

Sau đó, Phi Liêm và Tây Linh Vương mẫu mang theo đại biểu hai giới Tiên Ma đi tới trên bờ cát ngồi xuống. Sau khi tất cả mọi người đến đông đủ thì thấy tiểu Tiên đồng dẫn đường đi tới mái che nắng bên cạnh, đưa cánh tay ra vẽ một vòng tròn trên không trung, sau đó một vòng kết giới trong suốt chậm rãi buông xuống từ đỉnh lều che nắng đến sâu trong mặt đất.

Kết giới cách âm không cách gió, mọi người vẫn có thể thưởng thức mỹ cảnh trên bãi biển, hưởng thụ gió biển mát rượi thổi vào bãi cát, nhưng không hề nghe thấy tiếng sóng biển phía ngoài.

Sau đó, đại biểu ba giới Tiên Phàm Ma chính thức bắt đầu hội nghị. Hoa Linh lúc này mới phát hiện công tác ngày thường của Phi Liêm rất khổ cực, cơ sở chính trị, kinh tế mậu dịch, giao lưu văn hóa, bình xét cấp bậc tu luyện, chọn lựa nhân tài vân vân đều có một đống lớn vấn đề và dự án.

Bên Tiên giới ngoại trừ Tây Linh Vương mẫu chủ trì toàn cục, còn có hai lão đầu nhiều tuổi giúp nàng phân tích, Hoa Linh không quá quen biết, nhưng nhìn thân hình mập gầy, hẳn là Thái bạch kim tinh và phật Di Lặc. Dương Tiễn, Ngao Tứ cũng ở một bên tham dự thảo luận, còn Ngao Túc, từ lúc bắt đầu hội nghị hắn hệt như lão tăng nhập định, trên bàn trước mặt hắn có một con ốc biển màu vàng, hắn liên tục nhìn chằm chằm vào con ốc biển ấy, không nhúc nhích.

Bên Thế gian trạng thái mọi người cơ bản đều bình thường, Thiếu Lâm và Vũ Đương cầm đầu chưởng môn năm đại môn phái lên tiếng nhảy nhót tích cực. Mục đích của đại biểu Thế gian chỉ có một, hy vọng có thể hạ thấp độ khó cho người phàm Độ Kiếp, hạ thấp ngưỡng cửa một ít, để đám người tu luyện có nhiều cơ hội phi thăng, đứng hàng tiên lớp.

Nhắc nhở nho nhỏ: Các cấp tu luyện từ thấp đến cao: Trúc cơ, toàn chiếu, dung hợp, tâm động, linh tịch, nguyên anh, xuất khiếu, phân thần, hợp thể, độ kiếp, đại thừa.

So sánh với tình cảm quần chúng sục sôi giữa hai giới Tiên Phàm, Hoa Linh cảm thấy Ma giới thật sự là quá biết điều, cả hội nghị hoàn toàn do một mình Phi Liêm chống đỡ, mình hoàn toàn nghe không hiểu, nếu không phải vì duy trì hình tượng đoan trang tốt đẹp nhất định phải ngồi nghiêm chỉnh, nói không chừng hắn đã ngủ từ sơm rồi, mà bốn vị Ma sứ ngồi phía sau không nói một lời, tựa hồ đã sớm thành thói quen Liêm Vương bệ hạ một mình bao quát mọi tình huống đại cục, còn Úc Lũy… ô, đã xảy ra biến hóa kỳ diệu, từ khi nhìn thấy Dương Tiễn, hắn vẫn dùng một loại ánh mắt nóng bỏng dị thường nhìn chằm chằm mặt Dương Tiển, thần sắc có chút hưng phấn, trong mắt tựa hồ lóe lên hai tiểu hỏa miêu nóng rực.

Hoa Linh nỗ lực chịu đau khổ đến giữa trưa, cái hội nghị khô khan này cuối cùng cũng kết thúc, vừa nghĩ tới ba ngày tiếp theo đều phải như vậy, Hoa Linh không khỏi nhức đầu, thì ra bình hoa cũng không dễ làm.

Lúc hội nghị kết thúc, tiểu Tiên đồng thu hồi kết giới trong suốt bên cạnh, trong nháy mắt từ khu nghỉ ngơi bên cạnh vọt ra một đám người, chính là giới truyền thông nổi danh nhất tam giới, Hoa Linh lúc này mới biết mục đích của kết giới này là để đề phòng truyền thông nghe được nội dung hội nghị.

Tinh thần Hoa Linh lập tức phấn chấn, hắn biết lúc này là thời khắc phát huy tác dụng của mình, vì vậy hắn đi theo sau Phi Liêm, tao nhã mà phong độ nhẹ nhàng, mỉm cười với mọi ống kính. Không ngờ rằng đám truyền thông vừa gặp là kéo dài hơn một giờ, hình như rất hứng thú với Ma giới, trọng điểm là vì Ma giới gần đây đột nhiên nhoi ra hai đại Ma tôn, cho nên, câu hỏi của các ký giả đều vây quanh Thần Đồ và Úc Lũy, mùi bà tám nồng nặc. Phi Liêm và Hoa Linh lễ phép trả lời từng câu hỏi của ký giả, đồng thời ăn ý không nói cho phóng viên biết người mặc một quần sịp màu xanh lá ngồi cách đó không xa chính là một trong hai đại Ma tôn, Úc Lũy…

Thật sự là quá mất mặt.

Kết thúc phỏng vấn, Hoa Linh cảm thấy eo mình mệt đếnsắp đứt đoạn, hắn kéo kéo ca-ra-vat, đi tới một chỗ yên lặng trong khu nghỉ ngơi, nửa nằm nửa dựa vào trên ghế salông. Trong lúc đó, đám người trên bãi cát từ từ tản đi, đại biểu cùng ký giả đều đi ăn cơm trưa trong phòng ăn, toàn bộ lều che nắng phía chỉ còn sót lại một bóng người màu trắng vẫn ngồi yên không mảy may động tĩnh.

Hoa Linh định thần nhìn lại, ra là Ngao Túc, hắn vẫn duy trì tư thế kia, nhìn chằm chằm ốc biển trước mặt, Hoa Linh thấy thế, lòng hiếu kỳ nổi lên, hắn đứng dậy đi tới, ngồi đối diện Ngao Túc, chống cằm nhìn Ngao Túc.

Ngao Túc nhận ra đối diện có người, ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh thấy thế, mở miệng cười nói: “Hoàng tử điện hạ đối với ốc biển thật là chân ái, cậu đã nhìn nó từ sáng đến giữa trưa, ai không biết còn tưởng rằng nó là vợ cậu đấy.”

Ngao Túc nghe vậy, trong mắt có ý cười, hắn đưa tay ra, vuốt ve đỉnh ốc biển, lúc này, Hoa Linh nghe thấy trong miệng ốc biển kia truyền ra âm thanh.

“Chậc, Tây Linh Vương mẫu thật là đẹp động lòng người, nhìn từ góc độ này, đường cong thật là đẹp…” Giọng của chưởng môn phái Côn Luân.

“Nếu có thể tăng thêm mấy tiêu chuẩn nữa là tốt rồi, nhưng mà thật muốn giành thêm mấy cái, ngũ đại môn phái cũng không phải đồng nhất, làm thế nào cho phải nhỉ…” Giọng của chưởng môn Vũ Đương.

“Hừ, lão sắc quỷ Côn Lôn, nước miếng sắp chảy luôn rồi, làm như chưa thấy nữ nhân không bằng, phái Nga Mi của ta, tùy tiện lấy ra một người cũng có thể so với mỹ mạo của Vương mẫu, thực sự là ném mặt mũi của Phàm giới cho chó ăn rồi!” Giọng của chưởng môn Nga Mi.

“Đói quá, không biết buổi trưa có thức ăn chay không, sư phụ nói mùi vị dưa chuột Tiên giới khác với Phàm giới, không biết có đúng không, thật muốn nếm thử, a di đà phật.” Thanh âm của một tiểu hòa thượng trẻ tuổi.

“Không nhìn thấy hắn, từ ngày hôm đó, hắn chưa từng tới, không biết có bị thương không…” Giọng của Kim Lan.

…

Hoa Linh trợn mắt kinh ngạc nghe một loạt giọng nói của từng người phát ra cuộn cuộn từ ốc biển, một hồi lâu sau, hắn mới ý thức được, những câu nói này cũng không phải những lời mà mấy người kia nói trong buổi họp, hắn ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, chần chờ mở miệng hỏi: "Đại hoàng tử điện hạ, đây là?"

Ngao Túc đưa tay sờ ốc biển, âm thanh ngừng lại, hắn mở miệng nói: "Tiếng lòng, cái này tên là Loa ăn trộm tâm, có thể ăn trộm suy nghĩ trong đầu nhân loại, chuyển hóa thành âm thanh rồi ghi âm lại."

Hoa Linh không nén được tâm trạng kinh ngạc của mình, hắn xưa nay chưa từng nghe nói có loại pháp khí này, Ngao Túc tựa hồ nhìn thấu nghi ngờ của hắn, mở miệng giải thích: "Đây là một hạng mục nghiên cứu gần đây của tôi, trước mắt đã có mô hình, nhưng còn chưa đầy đủ, chỉ có thể dùng cho người phàm có tu vi hơi thấp, đối với nhóm người Tiên Ma đã qua kỳ Đại thừa thì nó không cách nào nghe được."

Nghe được lời này, Hoa Linh mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, đồng thời cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Ngao Túc như nhớ ra cái gì đó, tiếp tục nói: "À, cũng không hoàn toàn đúng như vậy, có một ngoại lệ."

"Hả?" Thần kinh Hoa Linh vừa buông lỏng liền căng thẳng trở lại.

Chỉ thấy ngón tay Ngao Túc lấy quơ nhẹ mấy lần lên thân loa, sau đó nhấn xuống đầu loa, âm thanh lại vang lên, Hoa Linh vừa nghe, sắc mặt lập tức thay đổi, lần này thanh âm truyền ra là của Úc Lũy, có điều, nội dung hơi kỳ quái: "Thật muốn đôn hắn, thật muốn đi đôn hắn, thích nhất ngược Hoàng kê(*) đáng ghét, xem mông gà nở hoa! Bốp bốp bốp, bốp bốp bốp…"

Hoa Linh:…

(*) Hoàng kê: trong game Kiếm tam có môn phái Tàng Kiếm, mặc đồ vàng nên dân tàu gọi là hoàng kê = gà vàng. Trùng hợp làm sao Tàng kiếm là khắc tinh của Cái bang – môn phái của Cái ca —> ảnh muốn đánh người =)))))))))) đcm xem mông gà nở hoa =)))))))))))

Ngao Túc hình như không hiểu lắm, mở miệng nói với Hoa Linh: "Ma tôn điện hạ rất đặc biệt, tuy rằng tu vi của hắn rất cao, thế nhưng đối với sự xâm lấn của linh lực ngoại lai lại không hề đề phòng, đánh cắp suy nghĩ của hắn còn dễ hơn một tiểu bối ở kỳ xuất khiếu. Nhưng mà suy nghĩ này của hắn mang nội dung … khiến người ta khó mà lý giải được."

Ngao Túc dừng lại, nghiêm túc suy tư chốc lát, mở miệng nói: "Lẽ nào hắn bỏ thêm linh lực?"

Hoa Linh:…

Có nên để cái hiểu lầm tốt đẹp này tiếp diễn không nhỉ?

Một hồi lâu sau, Hoa Linh nở nụ cười, mở miệng nói: "Không cần để ý đến hắn… Pháp lực của hắn chỉ để đôn người thôi."

Nghe ngữ khí nửa thật nửa giả của Hoa Linh, Ngao Túc không hỏi nhiều, chỉ là yên lặng nhớ kỹ hai chữ "Đôn người", trở về nhất định phải tra xem đây là loại tâm pháp gì.

Nhìn thần tình nghiêm túc của Ngao Túc, Hoa Linh đột nhiên cảm thấy trong lòng hơi động, lúc này, ánh nắng giữa trưa xuyên qua khe hở của lều che nắng chiếu lên người Ngao Túc, gió biển thổi qua, một góc trường bào trắng tinh trên người Ngao Túc theo gió vung lên, phối hợp với gương mặt thanh lãnh tuấn mỹ của hắn, có mấy phần hấp dẫn lạ thường.

Hoa Linh lúc này mới là lần đầu tiên cẩn thận quan sát tướng mạo Ngao Túc, Ngao Túc lớn lên anh tuấn mà cường tráng, đường viền ngũ quan lập thể rõ ràng, đường nét gò má và hàm dưới rất hoàn mỹ, phối hợp với trường bào không túi màu trắng, cả người tỏa ra một loại cảm giác thần thánh mà sạch sẽ, hàng nút áo được cài chỉnh tề trước ngực càng hiện ra mấy phần khí tức cấm dục dụ người xâm nhập.

Lúc này, Ngao Túc tháo găng tay xuống, lộ ra bàn tay rộng cùng mười ngón thon dài. Nhìn ngón tay Ngao Túc, thân thể Hoa Linh đột nhiên dâng lên một trận khô nóng, trong trí nhớ mơ hồ của hắn tựa hồ còn lưu lại cảm xúc đôi tay này di chuyển khắp nơi trên thân thể, xúc cảm ấm áp ấy, hoàn toàn không giống với biểu hiện tái nhợt thanh lãnh lúc này.

Ngao Túc cúi đầu, dùng đầu ngón trỏ vuốt ve miệng loa ốc biển loa, còn cúi đầu quan sát gì đó. Ánh mắt chuyên chú này, sắc mặt nghiêm này, càng điểm thêm cho hắn mấy phần mị lực.

Ừm, đàn ông khi nghiêm túc mê người nhất. Hoa Linh không hề biết câu nói này, lúc này, hắn chỉ lo chăm chú nhìn Ngao Túc, thưởng thức anh đẹp giai trước mắt, không hề chú ý tới bàn tay trái tâm thần phân liệt của mình đã lặng lẽ từ trên bàn dời đến dưới bàn, từ từ trượt vào trong lưng quần…

6. Quyển 1 - Chương 6: Hoa Hoa Nói Dối

Biên tập: Tịch Tà

Lúc Hoa Linh nhận ra tình huống có gì sai sai, tay trái bất trị của mình đã nắm chặt Tiểu Hoa Hoa đang khẽ ngẩng đầu, cảm giác được tay trái bất thường, Hoa Linh khiếp vía, lập tức bật dậy từ trên ghế như điện giật, tay trái cũng nhanh chóng giãy ra khỏi quần, một loạt động tác hoàn thành nhanh như tia chớp. Bởi vì cánh tay giãy quá nhanh, phạm vi động tác lẫn cường độ đều rất lớn, tay trái Hoa Linh đụng mạnh vào góc bàn, góc bàn hỏa thiêu thạch sơn đen mài hơi sắc, trên cổ tay Hoa Linh lập tức bị rạch thành một vết thương, máu chảy ồ ạt…

Lúc này, Ngao Túc ngồi ở phía đối diện ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Linh tay chân luống cuống bịt vết thương, hai gò má hơi hơi ửng hồng, trong mắt đều là vẻ bối rối rối. Ngao Túc nhìn máu từ cổ tay Hoa Linh rơi trên mặt bàn, khẽ cau mày một cái, hắn mang găng tay sau đó duỗi tay ra, đè xuống cổ tay bị thương của

Hoa Linh.

Hoa Linh lúc này vẫn còn đắm chìm trong # tay trái của mình vậy mà giữa ban ngày ban mặt công khai tuốt tuốt # sự thật khiến người ta sợ hãi này đả kích Hoa Linh không nhẹ, Ngao Túc đụng đến dọa y hết hồn, bối rối nhìn Ngao Túc cầm lấy bàn tay bị thương của mình.

Ngao Túc nắm tay Hoa Linh, tỉ mỉ kiểm tra vết thương của y một vòng, sau đó đặt bàn tay Hoa Linh lên bàn, từ trong túi móc ra một cái que màu trắng —— bút kí hiệu?

Hoa Linh sững sờ nhìn Ngao Túc nhổ nắp bút, dùng đầu bút thô thô quẹt quẹt trên miệng vết thương của mình mấy cái, máu liền ngừng chảy, đau đớn cũng giảm đi rất nhiều.

Chút thương tích này đối với Hoa Linh mà nói không tính là gì, thế nhưng y vẫn kinh ngạc nhìn cây bút trong tay Ngao Túc xóa tẩy vết thương giống như đồ vật thần kỳ. Nhìn vết thương trên cổ tay chậm rãi biến mất, Hoa Linh có loại cảm giác bị biến thành—— công cụ xoát bút thần kỳ.

Sau đó, Ngao Túc nhìn xuống bàn tay dính đầy máu của Hoa Linh, lại từ trong túi rút ra một tờ giấy ướt, cẩn thận lau sạch vết máu trên tay Hoa Linh, dọc theo cổ tay hướng xuống phía dưới, lòng bàn tay, ngón tay, đến tận đầu ngón tay…

Ngao Túc động tác nhẹ nhàng mà cẩn thận, không hề chứa một tia tình dục, giống như bàn tay này và con ốc biển bên cạnh chẳng có gì khác nhau, thế nhưng trong lòng Hoa Linh bây giờ lại có chút khốn quẫn lẫn thấp thỏm, dù sao chỉ có mình y biết nguyên nhân cái tay này mỗi lần không nghe sai khiến đều là bởi vì trong đầu nghĩ đến Ngao Túc.Cánh tay Hoa Linh cứng ngắc, không nói một lời, căng thẳng chờ Ngao Túc lau xong tay cho mình.

Lúc Ngao Túc lau đến đầu ngón tay trỏ của Hoa Linh, động tác đột nhiên dừng lại, hắn lẳng lặng nhìn chăm chú vào đầu ngón tay Hoa Linh, đuôi lông mày hơi nhíu lại, Hoa Linh nãy giờ vẫn luôn ở trong trạng thái căng thẳng cao độ chú ý tới động tác này của hắn, vội vàng mở miệng nói: “Làm sao vậy? Tay này của tôi có phải là có vấn đề gì không? ”

Ngao Túc ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, ánh mắt khó hiểu, sau đó cúi đầu, vươn cái tay còn lại, ở trên ngón tay Hoa Linh cầm lên một cọng lông — — — dài khoảng năm, sáu cm,màu đen, hơi hơi quăn …

Hoa Linh: “…”

Cố nén khóe miệng giật giật, Hoa Linh giả bộ bình tĩnh, hít sâu một hơi, sau đó thở mạnh, thổi đến trên đầu ngón tay Ngao Túc, đem cọng lông khả nghi kia thổi bay không thấy tăm hơi…

Sau đó thản nhiên rút tay trái của mình về, lười biếng tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn Cổn Cổn phía xa xa đang tung tăng trên bờ cát, mở miệng nói: “Mùa xuân đến, Cổn Cổn lại bắt đầu rụng lông…”

Ngao Túc quay đầu, liếc nhìn con hổ lai husky cả người trắng như tuyết trên bờ cát, ánh mắt bỡn cợt, nhưng không nói gì, quay mặt lại tiếp tục nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh lén lút hít sâu mấy cái, cuối cùng cũng điều chỉnh hô hấp lẫn nhịp tim bình thường trở lại, y hất tóc, mỉm cười nói với Ngao Túc: "Hoàng tử điện hạ, cánh tay này là cậu chữa khỏi, từ lần trước rời khỏi Long cung cũng đã một thời gian, tôi ẩm thấy cánh tay này không giống cánh tay trước đây của tôi cho lắm."

"Ồ?" Ngao Túc nghe vậy, thần sắc trên mặt lập tức trở nên nghiêm túc, hắn mở miệng hỏi:

"Có vấn đề gì không?"

Hoa Linh suy nghĩ một lát, cân nhắc từng câu chữ nói: "Tôi cảm thấy, nó có lúc dường như không nghe lời tôi … Cũng không phải như vậy, tức là lúc tôi mất khống chế, nó hình như sẽ tự mình hành động…"

Ngao Túc nghiêm túc nhìn Hoa Linh, cẩn thận nghe Hoa Linh nói. Hoa Linh suy nghĩ một chút, tiến một bước nói rằng:"Lúc tôi muốn dùng nó, nó vẫn là tay của tôi thế nhưng lúc tôi không dùng đến nó, nó hình như là có ý thức của mình, hoặc là thành tay của người khác?"

Nghe xong Hoa Linh nói, Ngao Túc đứng dậy, vòng qua bàn đi tới bên cạnh Hoa Linh, Hoa Linh cảnh giác nhìn Ngao Túc, đồng thời hết sức chú ý cái tay trái, nắm chặt vạt áo của mình, phòng ngừa nó lại chạy lung tung.

Ngao Túc đứng một bên ghế tựa, mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ, có thể đứng lên đến một chút không?"

Hoa Linh nghe vậy, do dự một chút, đứng dậy, đứng đối diện với Ngao Túc, lúc này, Hoa Linh mới biết mình so với Ngao Túc thấp hơn nữa nửa cái đầu, y ngẩng đầu, nhìn Ngao Túc đối diện mặc cả bộ áo trắng.

Chỉ thấy Ngao Túc đưa tay vuốt vuốt một góc trên kính mắt của mình, toàn bộ thấu kính bỗng nhiên biến thành màu tối, sau đó, hai tia laser màu lam nhạt hình quạt từ giữa mắt kính Ngao Túc bắn ra, nhắm ngay người Hoa Linh từ trên xuống dưới, từ trái sang phải quét qua một lần.

Quét hình xong, Ngao Túc lấy ngón tay vuốt ve khung kính, mở miệng nói: "Huyết áp bình thường, hô hấp mạch đập bình thường, tim đập tần suất hơi cao, thân thể công năng bình thường, hệ tiêu hoá bình thường, hệ thần kinh bình thường, hệ thống nội tiết công năng yếu đi, tuyến thận hoóc-môn phân bố công năng hơi thấp so với trị số bình thường, cơ chế trao đổi chất khá thấp, tổng thể cho điểm: "Hài lòng."

Hoa Linh:"…"

Đây là —— Ngao đại bạch…

Hoa Linh run lên mấy giây, mở miệng đặt câu hỏi: “Chờ đã, cậu nói cái gì nội tiết công năng khá thấp, là chuyện gì xảy ra?”

Ngao Túc đóng công năng quét hình của kính mắt, quay người đi về cái ghế của mình, vừa đi vừa nhàn nhạt nói: “Thận hư, thiếu sinh hoạt vợ chồng.”

Hoa Linh:”…”

Hư em gái cậu mà hư, ông đây một thân xử nam, kiếm đâu ra chuyện phòng the, thận hư còn không phải do cậu hại!

Ngao Túc đi tới bên ghế tựa, ngồi xuống, từ túi áo lần thứ hai móc ra một tờ giấy, nhẹ nhàng lau chùi vệt máu nhỏ xuống trên mặt bàn, một bên vừa chùi, vừa nói với Hoa Linh: “Linh Vương điện hạ, cánh tay này của anh đúng là cùng người khác có chút bất đồng.”

Hoa Linh nghe vậy hơi sững sờ, nghe khẩu khí nghiêm túc của Ngao Túc, hắn cũng vội đứng lên, ngẩng đầu nhìn đối phương, nghe Ngao Túc giải thích.

Ngao Túc lau chùi sạch sẽ vết máu trên bàn sau đó đem hai tờ giấy ăn chồng lên chỉnh tề, ném vào trong thùng rác, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Linh, tiếp tục nói: “Linh Vương điện hạ, bản thể của anh là đom đóm ma, dùng thân sâu tu luyện thành ma, trong tam giới là cực kỳ hiếm thấy, chắc chắn vạn năm trước thời điểm anh hóa thành hình người, hẳn là nhờ có pháp khí tương trợ?”

Hoa Linh nghe vậy, gật gật đầu, lần trước tại Long cung, Ngao Túc cũng đã nhìn ra hắn từng cùng pháp khí hợp hai làm một, cho nên giờ khắc này cũng không có gì phải che giấu, Hoa Linh sảng khoái nói: “Không sai, đạo hạnh của tôi không đủ, thế nhưng nhờ cơ duyên gặp được Thiên Khôi Linh, mượn sức mạnh của nó tôi một lần đã hoá hình thành công, Thiên Khôi Linh hóa thành cánh tay trái của tôi, cùng tôi hợp thành một thể.”

Ngao Túc gật đầu nói: “Thời điểm trị liệu tay cánh tay của anh, tôi đã sử dụng nghiên cứu mới nhất của tôi chính là phấn tái sinh tế bào, chức năng của nó nói đơn giản là phục chế tế bào, lấy ra gien và linh lực, tự động suy ra tình huống của tế bào, kết hợp tình trạng đặc thù của các bộ phận tiến hành tạo ra khuôn mẫu, tái tạo cánh tay của anh. Khu vực thụ thương càng nhỏ, xung quanh tế bào phục chế, năng lượng hoàn nguyên càng mạnh, độ thành công càng cao.”

Hoa Linh nghe xong, mở miệng hỏi: “Ý của cậu là,phạm vi bị thương của tôi quá lớn, cho nên chữa trị không thành công?”

Ngao Túc lắc đầu nói: “Cũng không phải nguyên nhân này, nếu như là người bình thường, trình độ như gãy tay tái sinh thì không thành vấn đề, thế nhưng Linh Vương điện hạ thân thể của anh và những người khác không giống nhau, nói đúng hơn, bắt đầu từ thời khắc anh hóa thành hình người, cánh tay này của anh đã không kiện toàn, Thiên Khôi Linh thay thế nó một phần, cho nên tự thân tế bào của anh không có cách nào hoàn chỉnh hoàn nguyên toàn bộ cánh tay.”

Hoa Linh mở to hai mắt nhìn Ngao Túc, có chút hiểu ý hắn, thế nhưng, vẫn ngờ vực nhìn cánh tay thoạt nhìn so với người bình thường không khác là bao, hỏi: "Vậy… Nó làm thế nào mọc ra?"

Ngao Túc đẩy kính mắt, mở miệng nói: "Tôi lấy ra một phần tế bào gien từ cánh tay của mình thêm vào trong đó."

Hoa Linh:"…"

Ngao Túc nhìn cánh tay Hoa Linh, trong mắt loé ra một chút ánh sáng, mở miệng nói: "Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng loại kỹ thuật dung hợp này, cho nên cũng không biết có tác dụng phụ gì hay không."

Hoa Linh:…

Có, hơn nữa rất lớn.

Ngao Túc nâng mắt, nhìn về phía Hoa Linh, nghiêm nghị nói: "Cho nên nếu như Linh Vương điện hạ có chỗ nào không thoải mái, cứ việc nói cho tôi, tôi cũng sẽ để ý tình trạng thân thể của anh."

Hoa Linh:…

Kỳ thực, nói dễ nghe một chút là giúp tôi trị liệu, nhưng bản chất là lấy tôi làm chuột bạch chứ gì?

Ngao Túc dùng ánh mắt đặc biệt thành khẩn nhìn Hoa Linh, hỏi: "Linh Vương điện hạ, có thể nói cho tôi cụ thể tình huống bất thường không? Cánh tay của anh bên trong có linh lực lẫn gien của tôi, cho nên tại thời điểm nào đó, tôi cũng có thể cảm ứng được một chút tình huống thân thể anh. Hình như khoảng cách càng gần, lực cảm ứng càng mạnh."

Hoa Linh đầu óc có hơi choáng váng, hắn trầm mặc chốc lát, chậm rãi mở miệng nói: "Tôi… Còn chưa tìm được quy luật cụ thể, đại khái là lúc ngủ nó sẽ tự mình động một ít"

Ngao Túc gật đầu một cái nói: "Ừm, có thể, trong khi ngủ đại não sẽ giải phóng lực khống chế đối với cơ thể, lúc này tế bào gien của tôi ở trong cánh tay sẽ chiếm cứ quyền khống chế."

Hoa Linh nhìn Ngao Túc, há miệng ngóng, cuối cùng vẫn là không nói gì.

Hoa Linh uể oải dựa đầu vào ghế, mở miệng nói: "Hoàng tử điện hạ, phục vụ trị liệu nhà cậu có dịch vụ duy tu hậu mãi không? Có thể nói cho tôi bảo hành trong bao lâu không?"

Ngao Túc khóe miệng cong lên một chút, mở miệng nói: "Bảo hành trọn đời, miễn phí duy tu."

Hoa Linh gật đầu một cái nói: "Được, vậy tôi lại trở về quan sát một thời gian, tổng kết ra quy luật tôi liền thông báo cậu."

Ngao Túc gật đầu, Hoa Linh sau đó đứng dậy, quay người đi về hướng biệt thự của mình, vừa đi, vừa nghiến răng.

Linh Vương điện hạ luôn chán ghét lừa dối lại bất đắc dĩ nói dối Ngao Túc,trong lòng hắn vô cùng khó chịu, thế nhưng thật sự là không có biện pháp khác, cho dù hắn da mặt dày hơn nữa cũng không có cách nào hỏi Ngao Túc "Cậu có thể giải thích nếu là gien của cậu vì sao nó luôn chạy vào đũng quần của tôi không?"

Cái loại vấn đề khiến cả hai đều nhụt mặt này.

7. Quyển 1 - Chương 7: Ngao Đại Tiểu Xuất Kích

Hoa Linh quay người rời khỏi bãi cát, sau khi thoát khỏi phạm vi tầm mắt của Ngao Túc, rốt cục hơi thở phào nhẹ nhõm, không biết vì sao, thời điểm đối mặt Ngao Túc, Hoa Linh luôn cảm nhận được một loại cảm giác áp bách mạnh mẽ, tuy rằng Ngao Túc chẳng qua là hơi lạnh nhạt nghiêm túc, cũng không có chỗ nào đáng sợ, thế nhưng dưới cặp mắt đại ma vương đã nhìn qua vô số người xem ra, hậu bối Đại hoàng tử của Long cung này tuyệt đối không có thoạt nhìn đơn giản như vậy.

Thế nhưng loại cảm giác áp bách càng mãnh liệt, tò mò của Hoa Linh đối với Ngao Túc trái lại càng nặng thêm, hắn thật muốn biết tháo xuống cặp kính mắt cùng vỏ ngoài thánh khiết kia của Ngao Túc, ẩn giấu phía dưới rốt cuộc là cái gì.

Ngao Túc đã thành công gợi lên hứng thú trong lòng Hoa Linh, hắn mỉm cười liếm môi một cái, nhìn tay trái của mình, thấp giọng lẩm bẩm: "Lá gan đúng là không nhỏ, dám bắt tôi làm thí nghiệm, các hoàng tử Long cung thật là người sau thú vị hơn người trước. Bản ma vương ngược lại muốn xem xem, cậu còn có bản lĩnh gì."

Dứt lời, Hoa Linh lập tức liền khôi phục bộ dạng thường ngày, giống như người vừa mới ở trước mặt Ngao Túc vừa thẹn vừa lúng túng hoàn toàn không tồn tại.

Sau buổi cơm trưa, Hoa Linh trở lại phòng của mình thay một bộ trang phục ngắn tay màu vàng nhạt, dù sao mình cũng nghe không hiểu mấy chuyện trong hội nghị, còn không bằng chuyên tâm hưởng thụ trời xanh gió mát.

Vì vậy, trong hội nghị buổi chiều, Hoa Linh mang theo tai nghe, cả buổi đều nhắm mắt dưỡng thần, thỉnh thoảng, hắn chú ý quan sát Ngao Túc một chút, chỉ thấy hắn vẫn là bộ dạng như buổi sáng kia, không nói câu nào, lẳng lặng nhìn mặt bàn, chỉ có điều con ốc biển trước mặt đã đổi thành một con sao biển…

Khi đêm đến, mặt trời xuống núi, gió biển cảm giác mát mẻ hơn nhiều, hội nghị ngày thứ nhất rốt cục kết

thúc trọn vẹn, Hoa Linh nhìn Phi Liêm khóe miệng cong cong, liền biết nhất định là có kết quả vừa lòng. Quả nhiên, sau khi tan họp, Phi Liêm đi tới bên cạnh Hoa Linh nói rằng: "Tiên giới đồng ý chuyển giao thành quả khoa học kỹ thuật cho Ma giới, trong đó bao gồm mấy hạng mục vô cùng thực dụng. Lần này phong hội thu hoạch không nhỏ."

"Ồ?" Hoa Linh gãi gãi cái trán, hừ lạnh nói: "Đám lão già Tiên giới mà tốt bụng dữ vậy? Một đám gia hỏa không có lời thì không chịu hợp tác, nói đi, bọn họ đề ra điều kiện trao đổi là gì?"

Phi Liêm mở miệng nói: "Đây chính là chỗ tôi cảm thấy kỳ quái, bọn họ cũng không có nói yêu cầu gì quá phận, chỉ là thời gian có chút đáng nghi, trong đó có mấy hạng mục độc quyền vẫn còn trong giai đoạn thí nghiệm, cho nên ngày công bố cụ thể vẫn không thể xác định, bọn họ chỉ đưa ra một yêu cầu, chính là nếu như trong giai đoạn nghiên cứu có nhu cầu gì cần đến Ma giới chúng tôi, hi vọng nhìn chúng ta có thể toàn lực trợ giúp."

Hoa Linh nghe vậy, trong lòng rùng mình, lập tức mở miệng nói: "Có những hạng mục độc quyền nào?"

Phi Liêm gõ gõ Ipad trước mặt Hoa Linh, nói rằng: "Lúc họp đều đã nói, cậu lại nghe cái gì?"

Hoa Linh nở nụ cười, nắm lấy cánh tay Phi Liêm, lấy lòng nói: "Tôi lúc đó đang cố gắng làm một bình hoa cao quý lãnh diễm."

Phi Liêm có chút bất đắc dĩ nhìn Hoa Linh, nói: "Có công cụ chuyển đổi linh lực, túi không gian tam giới cùng phấn tái sinh tế bào."

Nghe đến cái cuối cùng, Hoa Linh đôi mắt hơi mở to, hỏi: "Phấn tái sinh tế bào?"

Phi Liêm gật đầu nói: "Đúng, nhưng mà kỹ thuật này trước mắt là hạng mục tiến độ hoàn thành chậm nhất trong ba cái, thời gian công bố còn rất lâu.

Hoa Linh nhướng mày hỏi: "Cậu đáp ứng bọn họ? Bắt chúng ta toàn lực duy trì?"

Phi Liêm gật đầu: "Đương nhiên, kỹ thuật này một khi hoàn thành, có thể điên đảo cả hệ thống chữa bệnh, đây là một hạng mục có thể tạo phúc cho tam giới, cho dù tiên giới không đặt yêu cầu, chúng ta cũng sẽ dốc toàn lực giúp đỡ."

Nghe Phi Liêm nói, Hoa Linh đột nhiên có loại cảm giác bản thân sắp sửa vì sự nghiệp cải cách nền y tế tam giới mà dâng hiến thân mình, làm một chuột bạch nhỏ bị tuyển chọn bất đắc dĩ, một loại cảm giác vinh dự vặn vẹo đột nhiên trỗi dậy …

Phi Liêm nhìn Hoa Linh đứng ngốc một chỗ, một trận gió biển thổi qua, trên cánh tay lộ ra ngoài của Hoa Linh hơi nổi lên một lớp da gà. Phi Liêm nhíu mày lại, cởi áo vét, khoác trên vai Hoa Linh, mở miệng nói: "Làm bình hoa cũng không cần lộ thịt, cậu bây giờ không có pháp khí hộ thể, chính mình chú ý thân thể

một chút, cảm mạo bệnh độc, cúm gia cầm ở thế gian lực sát thương không nhỏ đâu."

Hoa Linh nghe vậy, lập tức được voi đòi tiên tựa lên bả Phi Liêm, cười hì hì mở miệng nói: "Ai u,Liêm cậu chừng nào học được đau lòng người khác vậy? Làm sao? Muốn đổi thành concept ấm áp boy? Ai… Tôi cảm thấy được STYLE này không thích hợp với cậu …"

Phi Liêm chau mày, hất tay Hoa Linh, mở miệng nói: "Tôi là không muốn gây phiền phức cho Ế, hắn đã đủ bận rộn, cậu sinh bệnh bị thương làm phân tán tinh lực của hắn."

Hoa Linh lông mày nhíu lại, ngữ khí đột nhiên thay đổi, mở miệng nói: "Quả nhiên là ấm áp boy, nhưng đáng tiếc không phải ấm với tôi."

Dứt lời, xoay người đi tới trước mặt Phi Liêm, ngửa đầu lên trời, vừa đi vừa nói: "Ai nha cùng là huynh đệ vào sinh ra tử,phân biệt đối xử sao lại khác như vậy, Ấm với người ta đều là dụng tâm, ấm với tôi thì vứt cho một cái áo khoác là xong, ai…"

Phi Liêm đuôi lông mày cùng khóe miệng không hẹn mà cùng đồng thời co rút một chút, nhìn cái áo khoác trên người Hoa Linh, Phi Liêm thật hận tay mình tùy tiện…

Quang cảnh bờ biển làng du lịch rất tốt, mặt hướng biển rộng, bên trong làng du lịch còn có một khu suối nước nóng thiên nhiên tinh khiết, hai người một biệt thự riêng, các loại thiết bị đều phân phối đầy đủ. Tiên giới còn đặc biệt phát tín hiệu WIFI siêu cường chính hiệu Tiên cung trên toàn bộ làng du lịch, tam giới truyền tin tốc độ cực kỳ nhanh.

Hoa Linh cùng Phi Liêm được sắp xếp ở một biệt thự, Úc Lũy cùng đại biểu trên danh nghĩa Cổn Cổn được xếp ở cùng nhau, bốn tên Ma sứ thì ở trong hai biệt thự đằng sau, bên cạnh là các đại biểu tiên giới và thế gian.

Phi Liêm sau khi ăn xong căn bản cũng không có trở về, trực tiếp đi phòng hội nghị nhỏ cùng Thái bạch kim tinh tiếp tục đề tài thảo luận. Hoa Linh một mình nằm trên giường lớn trong phòng, cảm thấy hơi chán, đúng lúc này, điện thoại di động ở đầu giường leng keng vang lên, Hoa Linh mở điện thoại di động vừa nhìn, thì ra là Phương tiểu thịt tươi gửi WeChat, nói với mình hắn đã trở lại hải thị, hỏi mình lúc nào thì rảnh rỗi.

Hoa Linh khóe miệng cong lên, tâm tình thật tốt, miệng nhịn cười trêu đùa tiểu thịt tươi, trêu cậu ta đến mắc cỡ nói không ra lời. Cứ như vậy cậu tới tôi đi một hồi, Hoa Linh lửa nóng trong người dần dần bị gợi lên, cảm giác được bụng dưới hơi bốc lên một trận khô nóng, Hoa Linh theo bản năng nhìn tay trái của mình, bình thường.

Hoa Linh rất hài lòng, xem ra mình cũng không phải nhất định phải nhớ tới Ngao Túc mới có phản ứng, hắn suy nghĩ một chút, gửi cho tiểu thịt tươi một đoạn tin nhắn: "Bảo bối, gửi tấm hình lại đây cho tôi nhìn một chút, nhớ em."

Hình selfie được gửi qua,ảnh chụp cận mặt tiểu thịt tươi, khóe miệng mỉm cười, ánh mắt thẹn thùng, có điều hơi trắng đẹp quá, có vẻ hơi ẻo lả.

Hoa Linh tiếp tục nói: "Mấy ngày không gặp, đẹp lên không ít, đừng chụp mặt nữa chụp người đi, cho tôi xem xem da dẻ có tốt không, muốn ảnh nude á".

Tiểu thịt tươi chán ghét không chịu nói ngài thật xấu… Anh anh nha nha nhăn nhó nửa ngày, cuối cùng vẫn đáp ứng Hoa Linh nhõng nhẽo đòi hỏi, bảo Hoa Linh chờ mình đi cởi quần áo, sau một phút liền gửi tới.

Hoa Linh hưng phấn không thôi, nằm ở trên giường ý chí chiến đấu sục sôi, một tay cầm điện thoại một tay nắm gà con, kiên nhẫn chờ.

Sau một phút, bên trong khung chat có động tĩnh, hiện tiểu thịt tươi gửi đến một tấm ảnh, nhưng chấm tròn ở giữa vẫn đang không ngừng xoay tròn… Nửa phút sau, nhắc nhở hình ảnh không thể hiện thị.

Hoa Linh sững sờ, trong lòng mắng to WIFI tiên giới không đáng tin, sau đó nói với tiểu thịt tươi chưa lấy được, gửi lại một lần nữa.

Nhưng mà, lần thứ hai gửi đi, vẫn không được…

Liên tục gửi đi mười lần, toàn bộ đều không được, Hoa Linh nhìn thấy trên điện thoại di động nhảy ra một khung nhắc nhở: "Căn cứ pháp luật,pháp quy và chính sách tam giới, hình ảnh nghi ngờ truyền bá thông tin đồi trụy, không được hiển thị."

Hoa Linh:…

Quần cũng đã lột, mày cho tao xem cái gì đây?

Hoa Linh nén lửa giận, kiên nhẫn nói với tiểu thịt tươi: "Bảo bối, hnh ảnh gửi không tới, bằng không hai ta video call chút đi?"

Dứt lời, Ha Linh lập tức ấn phím gọi video,nhưng mà chờ nửa phút, hiển thị không có người nghe, lần thứ hai ấn vào, trên màn hình điện thoại di động lại nhảy ra một khung nhắc nhở:"Đối phương sử dụng nghi ngờ có thông tin bất lương, đã ngắt kết nối, không có cách nào tiếp tục."

Hoa Linh:…

Hắn trở về danh sách bạn bè, quả nhiên, tiểu thịt tươi đã hoàn toàn biến mất trong list friend.

"Phắc!" Hoa Linh giận nổ mắt ném điện thoại di động lên giường."Mẹ nó internet kiểu éo gì thế này, ta

muốn báo cáo!"

Giữa lúc Hoa Linh chuẩn bị mặc quần chạy ra ngoài, trên giường điện thoại di động màn hình sáng ngời, vang lên một chút, Hoa Linh nén giận cầm lấy vừa nhìn, chỉ thấy có một tin mới trực tiếp nhảy ra, phía trên thình lình hiện lên hai chữ "Ngao Túc".

Hoa Linh hơi sững sờ, hắn không nhớ đến mình lưu số Ngao Túc lúc nào, chớ nói chi là thêm hắn vào Wechat. Hoa Linh mở tin nhắn, chỉ thấy trên đó viết: "Phương Gia Vinh, nam, 23 tuổi, 18 tuổi đến Kinh thị làm trai bao, 20 tuổi trở thành đầu bài, yết giá, 21 tuổi được một kim chủ 1 bao dưỡng, sau đó thành công tẩy trắng, chuyển thành người mẫu. Năm ngoái khủng hoảng tài chính, kim chủ 1 chạy ra nước ngoài, hai người chia tay. Hiện Phương Gia Vinh đồng thời cùng hai người khác có thời gian dài quan hệ thân thể, hiện sống tại nhà ở Hải thị do kim chủ 2 tặng, kim chủ 2 sáu giờ tối hôm nay rời khỏi hải thị, sau đó Phương Gia Vinh lại liên hệ với anh."

Hoa Linh run rẩy nửa ngày, mới ý thức được Phương Gia Vinh mà Ngao Túc nhắc tới chính là Phương tiểu thịt tươi, mấy phút sau, Hoa Linh đỏ mặt, khiếp sợ không thôi, hắn vẫn cho rằng Phương tiểu thịt tươi là thẳng nam vừa mới vào nghề, hoàn toàn không rành thế sự, ban đầu chọn trúng hắn, cũng bởi vì coi trọng bộ dạng đơn thuần kia, tiếp xúc qua mấy lần còn do dự có nên bẻ cong hắn hay không.

Hoàn toàn không nghĩ tới hóa ra đối phương lại là tay già đời, mà càng quan trọng là…, mình cũng chỉ là lốp dự bị mà thôi.

Lòng tự trọng của Đại Ma vương bị mạnh mẽ dày xéo…

Hoa Linh cầm điện thoại di động nửa ngày, thật vất vả từ trong nỗi khiếp sợ bình tĩnh lại, sau đó lại bắt đầu lượt khiếp sợ thứ hai, càng mạnh mẽ hơn —— đó là Ngao Túc thế mà lại giám sát tin tức của hắn!

Hoa Linh cắn răng nhập một dòng đáp lời: "Đại hoàng tử điện hạ, ngài đây là ý gì? Xâm phạm việc riêng tư của người khác, chẳng lẽ là tác phong của đám người Tiên cung các ngươi à?"

Ngao Túc nhắn lại: "Rất xin lỗi, Linh Vương điện hạ, thế nhưng tôi cũng không phải nhắm vào một mình anh, tôi là quản lý WIFI chuyên dụng của Tiên cung, tôi nhất định phải bảo đảm không có thông tin phi pháp xâm nhập."

Hoa Linh: "Được, coi như tôi truyền bá văn hóa phẩm đồi trụy, cậu cấm hiển thị là chức trách của cậu, thế nhưng cậu gửi một đống thông tin điều tra là muốn làm gì? Quản trời quản đất quản không khí, cậu còn muốn quản người ta chịch choẹt đánh rắm à? Đại hoàng tử chuyện cậu quản hình như quá rộng rồi?" Hoa Linh mạnh mẽ chọt màn hình điện thoại di động, giống như làm vậy có thể chọc vào bản mặt Ngao Túc.

Một hồi lâu sau, Ngao Túc nhắn lại:

"Làm bác sĩ điều trị chính của anh, tôi có quyền thời khắc để ý tình huống thân thể của anh, biệt thự của tôi cách vách anh, vừa nãy trong một lúc, tôi cảm thấy linh lực bên trong cơ thể anh có biến hóa, cho nên

mới nhắc nhở anh một chút."

Hoa Linh: "Nhắc nhở cái gì? Nhắc nhở con người tôi lạm giao, bảo tôi đổi bạn tình sao?"

Ngao Túc: "Thận hư, thiếu sinh hoạt vợ chồng"

Hoa Linh:...

Giời ạ, đây là cả độc lập tự do tuốt cũng không có sao?

8. Quyển 1 - Chương 8: Hồi Ức Tang Thương

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn thấy Ngao Túc gửi tới "Lời dặn của bác sĩ", Tiểu Hoa Hoa triệt để héo luôn, hắn giờ phút này đã hoàn toàn không còn hứng thú, nén giận ném điện thoại di động.

Hoa Linh nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới chín giờ tối, một người ở trong phòng thực sự có chút tẻ nhạt, vì vậy hắn đơn giản đứng dậy mặc quần áo tử tế, quyết định đi ra ngoài đi dạo một lát.

Thời điểm xuống lầu, Hoa Linh nhìn gian phòng của Phi Liêm dưới lầu, vẫn không có ai, sau khi đi ra bên ngoài, phát hiện ngôi biệt thự sát vách của Úc Lũy cũng là một mảnh tối đen yên tĩnh, cuộc sống về đêm đều rất phong phú ...

Hoa Linh dọc theo con đường nhỏ trải đầy sỏi đi đến bờ biển, giờ này bóng đêm đã buông xuống, trên bờ biển cũng không có đèn chiếu sáng, toàn bộ bãi biển đều bao phủ bởi một mảnh tăm tối, nương theo ánh đèn từ khu biệt thự, mơ hồ có thể nhìn thấy sóng bạc vỗ về trên bờ cát.

Bóng đêm say lòng người, gió đêm man mát, gió biển nhẹ nhàng khoan khoái lướt nhẹ qua mặt, trong ký ức Hoa Linh dường như chạm đến một nơi nào đó, cảm thấy toàn thân khoan khoái, hắn cởi giày ra, đạp lên bọt nước trên bờ cát chậm rãi mà đi.

Ngắm nhìn bầu trời, biển rộng xa xa cùng bầu trời hòa làm một thể, không trung lóng lánh sao trời giống như màn sân khấu điểm xuyết những viên kim cương lập loè động nhân, từng viên một tựa như muốn rơi xuống giữa biển.

Hoa Linh mặc quần áo đơn giản ngồi trên bờ cát, để cho nước biển từng làn từng làn vọt tới vỗ vào người mình. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, bỗng giật mình tựa hồ trở về vạn năm trước, lúc đó còn chưa hoá hình, Bàn Nhược sơn dưới tàng cây ngân hạnh, hắn cùng đồng bạn cũng là như thế, ở trong màn đêm phiên phiên khởi vũ, cùng nhau nô đùa.

Quang âm thấm thoắt, thời gian như thoi đưa, chớp mắt đã qua ngàn năm, bản thân công đức viên mãn hóa thành hình người, đồng bạn của mình từ lâu đã thành bụi đất...

Hoa Linh cảm thấy bản thân vô cùng may mắn, nếu không phải ngẫu nhiên nhờ cơ duyên chiếm được Thiên Khôi linh, chỉ sợ cũng đã sớm trở thành một thi trùng bé nhỏ dưới tàng cây ngân hạnh. Từ xưa tới nay, yêu thú nhập đạo, chính là phương thức khó nhất trong tam giới, mà thân sâu, lại là loài nhỏ bé nhất trong bách thú vạn vật.

Long tộc thì càng không cần nói, từ xưa tới nay chính là vương của muôn loài, chủng tộc cao quý nhất, pháp lực mạnh mẽ lại còn được trời cao ưu ái thân phận tôn quý ban cho bọn họ toàn bộ chủng tộc đứng hàng tiên lớp. Thế gian các đại tông tộc phổ thông hổ xà ưng hồ, mỗi tộc hơn ngàn năm cũng đều sẽ có một hai người tài ba tu luyện thành tinh. Mà trùng tộc, trong ký ức Hoa Linh, hắn là người đầu tiên dùng thân sâu độ kiếp, đại thừa viên mãn thành người.

Nghĩ đến đây, Hoa Linh khẽ thở dài một cái, hắn nằm xuống, tứ chi mở rộng, nằm trong nước biển, cảm nhận được sóng biển từng làn từng làn vỗ tới nhấn chìm tâm trạng khoan khoái của mình, nhưng mà, theo nước biển vung vãi mà đến, còn có cảm giác cô độc cùng cô đơn vô cùng tận …

Bóng đêm, sóng nước, tinh không… Mấy ngàn năm trước, Hoa Linh nhớ đến chính mình cũng đã từng tùy hứng nằm giữa sóng biển như vậy, nhưng không giống như bây giờ, khi đó, không có lẻ loi một mình mình, có Thần Đồ, có Hình Thiên, có Xi Vưu, có Khoa Phụ…

Đồng bạn cùng nhau chè chén vui cười, cất cao giọng hát lên trời cao, cùng uống, cùng nháo, cùng cười, cùng nhau đấu vật… Cuối cùng mọi người cùng nhau để trần, nhảy vào trong nước.

Một đám Ma thần ngày thường khí phách vô địch khiến người nghe tiếng đã sợ mất mật, ấu trĩ thi đấu xem ai nhịn thở trong nước được lâu nhất.

Hồi tưởng lại khung cảnh khi đó, khuôn mặt Hoa Linh hiện ra nụ cười nhàn nhạt, hắn còn nhớ kết quả đoạt giải nhất không có gì bất ngờ chính là Bình Ế, danh xưng thủy thần tuyệt đối không phải chỉ là hư danh. Đêm đó, Bình Ế cười híp mắt nhìn một đám say ngất ngây trên bờ cát, đắc ý không thôi, sau đó sáng sớm ngày thứ hai, lúc Hoa Linh cùng Hình Thiên mấy người kéo nước mũi tìm đến Bình Ế, Bình Ế lại bận rộn đến rụng cả tay, thề không bao giờ chơi mấy trò trẻ trâu này với bọn họ nữa…"

Hoa Linh còn nhớ rõ Hình Thiên mặt mũi đỏ bừng, bất mãn oán giận nói:" Đứa nào nói Ma Thần thì không cảm mạo ấy nhỉ? Bước ra đây, ta đảm bảo không đập chết nó…"

Vạn năm, tựa như chớp mắt …

Bây giờ, Hoa Linh biết, giọng nói,nụ cười của đồng bạn đã mất chỉ có thể vĩnh viễn lưu lại trong trí nhớ của mình, hắn lẳng lặng nằm trong nước, giải phóng đại não, thả lỏng tứ chi, để cho nước biển giội rửa thân thể của chính mình, tùy ý sóng biển đem chính mình chậm rãi cuốn vào trong nước, theo bọt nước cuồn cuộn, thân thể Hoa Linh như một cành lục bình, phiêu đãng trên mặt nước …

Thời điểm Hoa Linh đắm chìm trong hồi ức, trên bờ biển vang lên tiếng động ầm ĩ, Hoa Linh nhíu mày lại, hiếm khi mới yên tĩnh được một lát lại bị cắt đứt cảm thấy bất mãn, hắn nhắm hai mắt, không thèm để ý, hy vọng người trên bờ sớm rời đi. Đáng tiếc không như mong muốn, tiếng huyên náo càng ngày càng lớn, sau đó, tiếng bước chân dồn dập đạp nước mà đến, Hoa Linh sau đó liền cảm thấy cổ căng một cái, vai bị người ta tóm lấy, cả người bị đột nhiên kéo lên trên bờ, bộp một phát ném xuống đất.

Gáy Hoa Linh bị đụng xuống đất hơi choáng, hắn còn chưa kịp hồi thần, đã cảm giác có người đang điên cuồng đè lên bụng của mình, cùng lúc đó, bên tai nghe thấy một giọng nói lo âu: "A di đà phật, thí chủ, người không nên nghĩ quẩn…. Tô Cùng, tiếp tục ấn, không được thì gọi nhân viên cứu hộ."

Một đôi tay khác đập mạnh lên ngực mình, Hoa Linh bị đập rốt cục mở mắt ra, đối diện một gương mặt cách mình không tới năm centimet, nhìn cái trán bóng loáng kia, Hoa Linh nhận ra người trước mắt chính là tiểu hòa thượng Thiếu Lâm.

Tiểu hòa thượng nhìn thấy Hoa Linh mở mắt ra, mừng rỡ không thôi, hướng về đạo sỹ đang ấn ngực Hoa Linh nói: "Tô Cùng, hắn tỉnh rồi, hắn chưa chết…"

Trong khoảnh khắc, một gương thanh tú cũng tiến tới, đây là tiểu đạo sĩ Võ Đang.

Hoa Linh hoa mắt, khóe miệng co quắp, mở miệng nói: "Còn không tỉnh sẽ bị hai người đập chết."

Tiểu hòa thượng thấy thế, lập tức đem Hoa Linh từ trên mặt đất đỡ lên, lúc này, nương theo ánh trắng, hai người rốt cục nhận ra người trước mắt này chính là Ma giới Linh Vương điện hạ.

Tiểu đạo sĩ chớp mắt một cái, hỏi: "Tịnh Không, Ma Vương điện hạ tại sao không biết bơi?"

Hoa Linh trầm mặc mấy giây, mở miệng nói: "Ta biết."

Tiểu hòa thượng mở miệng nói: "Điện hạ tại sao lại nghĩ quẩn như vậy?"

Hoa Linh trầm mặc mấy giây, mở miệng nói: "Ta không nghĩ quẩn, ta đang bơi."

Tiểu hòa thượng cùng tiểu đạo sĩ:…

Một hồi lâu sau, hai người nhìn nhau, hai bên trái phải nhấc Hoa Linh lên, đi tới mép nước, liền ném hắn ra biển, sau đó mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ ngài cứ tiếp tục."

Dứt lời, quay người song song rời đi.

Nằm trong nước Hoa Linh: "…"

Kế tiếp Tiên giới, Ma Vương điện hạ từ tối nay trở đi cũng đem thế gian kéo vào danh sách đen —— chơi với bọn trẻ trâu quá đáng ghét.

Hoa Linh bị quấy nhiễu một trận, hoàn toàn không có hứng thú tiếp tục so deep, ngày hôm nay thật sự là cái ngày bi đát gì, an ủi thân thể bị quấy nhiễu, hồi ức tinh thần cũng bị người ta xen vào, thực sự là double kill, Ma Vương điện hạ cả người ướt đẫm vô cùng chật vật về tới phòng.

Vừa vào cửa liền liên tục hắt hơi ba cái, Hoa Linh đã biết ngày mai chắc chắn là sinh bệnh, quả nhiên bị cái mồm xui xẻo của Phi Liêm nói trúng rồi, hắn cởi quần áo, chui vào trong phòng tắm.

Tắm xong, Hoa Linh chui vào chăn, đầu óc hơi choáng, có lẽ bởi vì nhớ lại đồng bạn đã mất, Hoa Linh cảm xúc có chút nặng nề, hắn đem đầu chôn bên trong gối, một chút cũng không muốn nhúc nhích.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, Hoa Linh buồn bực, thế nhưng người ngoài cửa vẫn kiên trì gõ gõ không yên, hắn không thể không đứng dậy trùm lên cái áo tắm, từ trên giường bò dậy đi tới cửa.

Cửa phòng mở ra, đứng ở phía ngoài chính là tiểu tiên đồng dẫn đường hồi sáng, tiểu tiên đồng trong tay bưng một cái ấm bảo, đưa cho Hoa Linh, mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ, đây là Đại hoàng tử bảo ta đưa đến cho ngài, táo hồng a giao hầm gà ác, bổ thêm cẩu kỷ đương quy cây ích mẫu, dùng gừng lê tuyết đường phèn nước chế biến, Đại hoàng tử nói đây là dùng để đuổi khí lạnh khỏi ho tráng âm bổ thận, mời ngài mau uống."

Hoa Linh:…

Một hồi lâu sau, Hoa Linh cánh tay cứng ngắc nhận lấy ấm bảo, tiểu tiên đồng tiếp tục nói: "Đại hoàng tử nói mời ngài nhân lúc còn nóng lập tức uống hết, nếu không thì điện hạ sẽ gọi người nấu lại cho ngài một nồi." Dứt lời, tiểu tiên đồng lễ phép cúi mình vái chào, quay người rời đi.

Hoa Linh bưng ấm bảo trong tay, nhất thời, trong lòng ngũ vị tạp trần, xem ra Ngao Túc quả thật có thể cảm nhận được tình huống thân thể mình, nhiệt độ nơi ấm bảo truyền tới lòng bàn tay, Hoa Linh cảm thấy được trong lòng tựa hồ cũng dâng lên một trận ấm áp, loại cảm giác kỳ dị này, Đại ma vương sống gần vạn năm trên đời xưa nay chưa từng xuất hiện. Một góc trong lòng tựa hồ bị cỗ nhiệt lượng này nhẹ nhàng đụng đến, mềm mềm nhẹ nhẹ, tê tê, ấm áp.

Thế nhưng, loại cảm giác tuyệt vời này cũng chẳng kéo dài được lâu, Hoa Linh rất nhanh đem lực chú ý chuyển đến tiểu tiên đồng vừa nãy đã nói cái gì nhỉ, a giao? Gà ác? Cây ích mẫu?! Đều là cái quỷ gì?

Hoa Linh ngồi trên ghế sa lon, đem ấm bảo mở ra, một mùi vị kì quái xông vào mũi, Hoa Linh cau mày, trong lòng nghi hoặc đồ chơi này thật có thể uống sao? Một hồi lâu sau, hắn rốt cục lấy dũng khí, bóp mũi lại uống một hớp…

Gừng cay độc cộng với vị ngọt kích thích đầu lưỡi Hoa Linh … Mẹ ơi khó uống quá!. Hoa Linh lè lưỡi, hận không thể phun ra luôn.

Nhưng là, nửa phút sau, vị cay trong miệng tiêu tan, một luồng ấm áp từ trong dạ dày tuôn ra, khuếch tán đi khắp toàn thân, Hoa Linh cảm thấy được thân thể lập tức thoải mái hơn, đầu óc nặng nề cũng thanh tỉnh một ít, cảm giác khó chịu nơi cổ họng giảm nhẹ đi nhiều.

Hắn sững sờ nhìn ấm bảo, hóa ra thật là vẫn dùng được …

Sau đó, Hoa Linh chậm rãi uống toàn bộ bình thuốc, sau khi uống xong chỉ cảm thấy cả người toả nhiệt, giống như mỗi lỗ chân lông đều tản ra nhiệt khí, khí lạnh trong thân thể tản đi hết, cả người có chút lâng lâng.

Thật thoải mái, Hoa Linh cảm thấy cơn buồn ngủ kéo đến, ngã trên giường, ngủ say.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoa Linh tỉnh lại, bệnh tối hôm qua đã hoàn toàn biến mất, càng khiến cho hắn kinh ngạc chính là, đêm hôm qua, mình vậy mà không có tuốt, ra trải giường dưới thân một mảnh khô mát thoải mái.

Hoa Linh cảm nhận tinh thần sung mãn, vươn tay trái ra nhìn nhìn, cảm thấy hơi kỳ lạ, chẳng lẽ là mình lúc trước hiểu lầm nó?

Nhưng vào lúc này, cửa phòng phịch một tiếng bị đụng mở, Úc Lũy vọt vào như một cơn gió, Hoa Linh mặt tối sầm lại ngẩng đầu lên đang muốn mắng người, lại nhìn thấy Úc Lũy khuôn mặt giận dữ.

"Làm sao vậy?" Hoa Linh sửng sốt, mở miệng hỏi.

Úc Lũy mở miệng nói: " Người Tiên giới đúng là đê tiện."

"Hả?" Hoa Linh không rõ, cau mày nhìn Úc Lũy.

"Cổn Cổn tối hôm qua một đêm không về, sáng nay tớ dò theo khí tức của nó đi tìm, phát hiện nó đến cái biệt thự của tên Nhị thiếu kia. Úc Lũy mở miệng nói:"Cái con cẩu lông đen đó câu dẫn Cổn Cổn."

Hoa Linh:"…"

Cái này là ai câu dẫn ai, còn chưa xác định.

"Sau đó thì sao?" Hoa Linh tiếp tục hỏi.

"Tớ tìm một vòng xung quanh biệt thự của hắn, không tìm thấy Cổn Cổn, triệu hoán nó cũng không tới, vì vậy tớ liền trực tiếp đi vào phòng ngủ của Nhị Thiếu, sau đó Nhị Thiếu kia từ trong phòng tắm đi ra, liền công kích tớ." Úc Lũy tiếp tục nói.

Hoa Linh nghe vậy, nhìn Úc Lũy nói: "Dương Tiễn công kích cậu? Cậu làm cái gì?"

Dương Tiễn liên tục nhiều năm được bầu là tam giới đệ nhất nam thần, ngoại trừ lớn lên đẹp trai, càng quan trọng là… Hắn tính tình cao lãnh cùng khí chất tao nhã, hắn không thể vô duyên vô cớ công kích Úc Lũy, hơn nữa Hoa Linh hiểu rất rõ tính thần kinh của anh em nhà mình, hắn tin chắc nhất định là Úc Lũy làm chuyện gì chọc phải Dương Tiễn mới có thể như vậy.

Úc Lũy bực tức nói: "Tớ chẳng hề làm gì cả, hắn vừa đi ra liền dùng phép thuật đối phó tớ, giời ạ làm hại tớ vậy mà bị thương, phải biết ông đây mấy ngàn năm qua chưa từng đổ máu."

Hoa Linh nghe vậy, trong lòng trầm xuống, tiếp tục nói: "Hắn đối với cậu dùng pháp thuật gì? Linh lực của chúng ta ở thế gian đều có hạn chế, Dương Tiễn tu vi thấp xa cậu, hắn làm sao có khả năng thương tổn được cậu."

Úc Lũy có chút nôn nóng mở miệng nói: "Tớ cũng không biết, hắn vừa đi ra, tớ liền thấy cổ họng siết chặt, tim đập nhanh hơn, cả người khí huyết cuồn cuộn, đây là dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, hắn nhất định đối với tớ sử dụng yêu thuật gì."

Nghe Úc Lũy hình dung, Hoa Linh trong đầu dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, hắn nhìn Úc Lũy, lúng túng mở miệng nói: "Cậu bị thương chỗ nào?"

Úc Lũy đưa tay chỉ lỗ mũi của mình, nói: "Nơi này, hai cái lỗ mũi đều chảy máu, chảy rất nhiều rất nhiều…"

Hoa Linh:…

Một hồi lâu sau, Hoa Linh mở miệng nói: "Cậu hôm qua đã gặp Dương Tiễn mấy lần, mấy lần trước gặp mặt, đâu có tình trạng này… Cảm giác tẩu hỏa nhập ma? Tại sao ngày hôm nay thì có… Cảm giác? Dương Tiễn hắn và ngày hôm qua có cái gì không giống nhau à?"

Úc Lũy suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Ngày hôm qua hắn mặc như bọn Hoàng kê*, tớ vừa thấy hắn là muốn đập, không có cảm giác khác. Ngày hôm nay không giống, ngày hôm nay lúc hắn từ trong phòng tắm đi ra không có mặc quần áo.”

*Hoàng kê: biệt danh của Tàng Kiếm sơn trang trong Kiếm Tam.

Tranh của Y Xuy Ngũ Nguyệt

Hoa Linh:”…”

“Cậu thấy Dương Tiễn không mặc quần áo, cho nên cậu chảy máu mũi, đúng không?” Hoa Linh chậm rãi tổng kết nói.

“Đúng, cho nên nói hắn nhất định thi triển phép thuật đê tiện gì với tớ.” Úc Lũy nổi giận đùng đùng nói.

Hoa Linh không nhịn được nâng trán, tiếp tục hỏi: “Sau đó thì sao, cậu đã làm gì?”

“Tớ đôn hắn một trận”

Hoa Linh:”…”

Phi Liêm đâu? Dẹp đường hồi phủ, hội nghị này nghỉ khoẻ được rồi…

http://weibo.com/qiuruo

9. Quyển 1 - Chương 9: Nhược Điểm Của Ngao Đại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong một giây phút nào đó Hoa Linh, đột nhiên cảm thấy thật đồng cảm với Thần Đồ, cưới được một lão bà ngáo đá* thì thôi đi, đằng này còn có thêm một thằng em ngáo đá. Lẽ nào Thần Đồ có thể chất đặc thù hấp dẫn thanh niên ngáo …

*Nguyên văn là Đậu bỉ là từ xuất phát từ anime, do nhân vật nói giọng địa phương nên được dịch thành như vậy. Từ đómọi người dùng với nghĩa là "hank" (từ này thì mình không hiểu là tên 1 nhân vật hay là một từ tượng thanh). Về cơ bản có nghĩa là Ngốc, nhà quê, đần đụt. (Nguồn: Shota von teese)

Nhìn Úc Lũy thần sắc căm phẫn sục sôi, Hoa Linh há miệng, do dự một chút, quýết định ngậm miệng, hắn không muốn đảm nhiệm chức vụ thầy giáo vỡ lòng giáo dục tình dục cho Úc Lũy. Ngẫm lại Úc Lũy bế quan ngàn năm, trầm mê cố chấp tu luyện, bây giờ lại mê game gủng đến độ nghiện, Hoa Linh biết đến hàng này là đơn bào điển hình, thẳng thắn, tuy rằng ngày thường thoạt nhìn có chút thoát tuyến, thế nhưng một khi gặp được chuyện hắn cảm thấy hứng thú —— trình độ điên cuồng so với đại ca hắn e rằng chỉ có hơn chớ không có kém.

Lỡ mà nói cho hắn biết, hắn cũng giống Cổn Cổn, chạy khắp nơi đi tìm người cọ cọ thì làm sao bây giờ…

Thần ma biến thành Sắc ma, quá khủng bố rồi.

Cho nên, Hoa Linh quyết định bảo vệ tâm hồn thiếu nam ngây thơ con gà mái tơ của Úc Lũy, chờ tự hắn giác ngộ. Hơn nữa hiện tại khiến Hoa Linh nhức đầu nhất chính là Úc Lũy ra tay đánh Dương Tiễn, này rõ ràng chính là tiết tấu khơi mào nguy cơ tan vỡ quan hệ Thần Ma đôi bên.

Giữa lúc Hoa Linh lo sốt vó, Phi Liêm đến, vừa vào cửa phòng, Hoa Linh nhìn thấy Phi Liêm gương mặt lạnh lẽo cứng rắn như tiền, liền hiểu hắn đã biết chuyện rồi.

Quả nhiên, Phi Liêm mặt lạnh lùng mở miệng nói với Úc Lũy: "Giải thích một chút."

Úc Lũy ngồi ở trên ghế sa lon vẫn còn tức giận, Hoa Linh thấy thế, xoa xoa thái dương, đơn giản đem chuyện đã xảy ra thuật lại một chút, đại ý chính là Úc Lũy hiểu lầm, cho nên ra tay tổn thương Dương Tiễn.

Phi Liêm nghe vậy, mở miệng nói: "Dương Tiễn thương tổn không nặng, chỉ là trên thân thể bị trầy da một ít mà thôi, nhưng mà chuyện này tính chất ác liệt, Tây Linh Vương mẫu vừa sai người tới tìm tớ, muốn chúng ta đưa ra lời giải thích xác đáng."

Dứt lời, Phi Liêm quay đầu nhìn Úc Lũy, mở miệng nói: "Lát nữa cậu theo tớ,đi xin lỗi Dương Tiễn."

Úc Lũy nghe vậy, trừng mắt lên, cả giận nói: "Dựa vào cái gì? Là hắn công kích tớ trước."

Phi Liêm lông mày nhíu lại, nói rằng: "Dương Tiễn từ buồng tắm đi ra, trên người một mảnh vải cũng không có, trong tay hắn tam tiêm lưỡng nhận đao vẫn còn xà phòng? Cậu con mắt nào nhìn thấy hắn muốn công kích cậu?"

Úc Lũy mở miệng nói: "Không biết, ngược lại tớ nhìn thấy hắn là muốn tẩu hỏa nhập ma, nhất định là hắn đối với tôi dùng yêu thuật gì."

Phi Liêm lạnh lùng nói: "Là do cậu tâm thuật bất chính."

Úc Lũy vèo đến từ trên ghế sa lông đứng lên, không phục nói: "Tớ chỗ nào tâm thuật bất chính? Tớ là đi tìm Cổn Cổn."

Phi Liêm tiếp tục nói: " Cậu từ lúc vừa thấy Dương Tiễn, trạng thái liền không đúng, ngày hôm qua lúc họp còn nhìn hắn chằm chằm cả ngày, còn dám nói mình đối với hắn không có ý đồ gì?"

Úc Lũy nghe vậy, sắc mặt hơi đỏ lên chút, mở miệng: "Ai bảo hắn mặc giống Nhị Thiếu, nhìn thấy hắn tớ chỉ nhớ đến tên Nhị Thiếu rắm thúi kia, có giải khống chế cùng miễn khống chế thì ngon lắm à, đánh chính là hắn."

Phi Liêm tàn nhẫn mà trừng Úc Lũy một cái, lạnh lùng nói: "Được rồi, chơi game chơi đến mạch não cũng kẹt ở trong đó rồi, cậu xem một chút cậu còn có bộ dáng của Ma tôn không, Dương Tiển mặc quần áo gì đều là sự tự do của hắn, cậu có lý do gì can thiệp người ta, tự tiện xông vào phòng người ta thì thôi, lại còn không hiểu gì đã đánh người, thực sự là mất hết mặt mũi Ma giới."

Úc Lũy trong lòng vẫn cứ phẫn uất, thế nhưng lời nói của Phi Liêm hắn không có cách nào phản bác.

Phi Liêm tiếp tục nói: "Đi với tớ đi xin lỗi, nếu không thì, sau này cậu đừng hòng tiếp tục chơi game." Phi Liêm đưa tay, từ trong túi Úc Lũy rút ra máy vi tính, nói rằng: "Tớ đã kéo cậu vào danh sách đen trong Kiếm Tam, trong thời gian ngắn không có cách nào đăng nhập được, nếu như trong thời gian hội nghị cậu lại gây chuyện thị phi, tớ liền đem Ngao Tạng cái của cậu biến thành Chihuahua cái."(đoạn này mình cũng không hiểu lắm)

Úc Lũy nghe vậy, giãy giụa chốc lát, cuối cùng vẫn là giống như bóng cao su ủ rũ ngồi về trên ghế sôpha, tuy rằng mang theo cái danh Ma tôn, thế nhưng từ xưa đến nay, Úc Lũy đều là bị Phi Liêm giáo huấn. Tương tự, mỗi lần hắn gây họa xong, cũng đều là Phi Liêm theo sau chùi đít dọn hậu quả cho hắn. Úc Lũy tuy rằng đơn bào, thế nhưng vẫn phân rõ thị phi trắng đen, hơn nữa tính cách sảng khoái, hắn vò vò đầu, mở miệng nói: "Xin lỗi thì xin lỗi, cùng lắm lần sau không đôn hắn là được rồi, acc của tớ, phải trả lại cho tớ…"

Phi Liêm lườm hắn một cái, ra hiệu hắn đi cùng mình, Úc Lũy buồn đầu đứng lên, đi theo Phi Liêm đi ra ngoài phòng. Phi Liêm trước khi đi đối Hoa Linh nói rằng: "Bởi vì chuyện này, trưa hôm nay hội nghị có thể sẽ chậm lại nửa giờ, tớ nghe nói Long cung nhị Thái tử Ngao Tứ cùng Dương Tiễn quan hệ cá nhân rất tốt, chuyện này e rằng sẽ khiến cho hắn bất mãn, cậu ăn xong điểm tâm thì qua sớm một chút, khống chế cục diện, đừng gây nên phân tranh vô nghĩa."

Nghe đến tên Ngao Tứ, Hoa Linh nhíu mày một cái, một Ngao Túc cũng đã đủ làm cho hắn nhức đầu, bây giờ còn muốn đi ứng phó Ngao Tứ ngông cuồng tự đại kia, Hoa Linh đau lòng không thôi. Bất quá nhìn Phi Liêm sắc mặt tái nhợt, Hoa Linh vẫn gật đầu một cái, vào lúc này đi bịt ống thở của chủ tịch Ma Ủy đại nhân là rất không sáng suốt.

Phi Liêm cùng Úc Lũy đi rồi, Hoa Linh chọn một bộ quần áo thể thao màu lam nhạt, soi gương nửa ngày, cảm thấy được màu này vẫn tương đối làm người ta tâm thần sảng khoái, thoạt nhìn càng hợp mắt hơn rất nhiều.

Thu thập thỏa đáng xong, Hoa Linh đi tới nhà ăn làng du lịch ăn điểm tâm, người tu luyện phần lớn có thói quen dậy sớm, Hoa Linh vốn đã dậy muộn, bị Úc Lũy cù nhây một hồi, thời điểm đi đến phòng ăn, bên trong chỉ còn lại có mấy người.

Bất quá bữa sáng tự phục vụ chủng loại vẫn là rất phong phú, rất nhiều đồ ăn đều là đặc sản Tiên cung, tạo hình tinh mỹ, mùi thơm nức mũi, khẩu vị của Hoa Linh bị kích thích rồi, cái đĩa trên tay đã gắp được tràn đầy, hắn liền tiện tay cầm một bình Quỳnh Hoa nhưỡng Tiên giới, đi tới một vị trí bên cửa sổ, ngồi xuống.

Hoa Linh gắp lên trong đống đồ ăn mới vừa ăn được hai cái, cảm thấy đối diện nhiều hơn một người, ngẩng đầu nhìn lên, Ngao Túc trong tay bưng một cái đĩa, ngồi ở đối diện.

Hoa Linh nhìn thấy Ngao Túc, không khỏi có chút hơi kinh ngạc, trong ấn tượng của hắn, Ngao Túc không giống người thích ngủ nướng, nhưng là bây giờ đến ăn điểm tâm rõ ràng đã hơi trễ. Nghĩ đến chỗ này, hắn không khỏi khóe miệng cong lên, mở miệng nói: "Đại hoàng tử điện hạ sao lại muộn như vậy, chẳng lẽ là tối hôm qua giám sát nhiều người quá nên mệt mỏi?"

Ngao Túc ngẩng đầu, nhìn Hoa Linh mở miệng nói: "Những người khác đều rất nghiêm túc, không cần giám sát."

Hoa Linh:"… "

Ngao Túc cúi đầu nhìn cái đĩa trước mặt Hoa Linh, khẽ nhíu mày một chút, sau đó vươn tay đem cái đĩa Hoa Linh bưng đến trước mặt mình.

Hoa Linh trợn mắt lên, mở miệng nói: "Này, này, hoàng tử điện hạ, đây là miễn phí, bên kia có thể tùy tiện lấy, không cần cướp của tôi…"

Ngao Túc không để ý đến Hoa Linh, từ bên cạnh lấy một cái đĩa không cùng với cái nĩa sạch, bắt đầu nhặt từng thứ ra.

Mấy phút sau, trong đĩa của Hoa Linh chỉ còn lại có một quả dưa chuột xanh, hai viên trứng chiên vàng—— lòng trắng trứng bị bóc ra, còn có một nhúm tảo thanh đạm xanh biếc, sau đó, Ngao Túc thân thủ gọi tới tiểu tiên đồng phục vụ nhà ăn, gọi hắn bưng tới một bát cháo hoa cho Hoa Linh, hai miếng bánh mỳ lúa mạch nguyên chất. Lại lệnh tiểu tiên đồng đem đồ ăn đã lấy ra cùng bình Quỳnh Hoa nhưỡng bên cạnh bưng xuống.

Ngao Túc lúc này mới đem cái đĩa một lần nữa thả lại trước mặt Hoa Linh, nhạt tiếng nói: "Ăn đi."

Hoa Linh cúi đầu nhìn trong cái đĩa một dưa hai trứng mấy cọng rau, khóe miệng co giật mấy lần, hắn ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, mở miệng nói: "Đại hoàng tử điện hạ, đây chính là đạo đãi khách của Tiên cung? Tôi nhớ lần trước Ma giới bọn ta chủ trì hội nghị, ăn, mặc, ở, đi lại phương diện không có khắt khe keo kiệt với mọi người, cậu đây là ý gì, Tiên cung kinh tế eo hẹp à? Cả bữa cơm no cũng không để cho người ăn?"

Ngao Túc cầm dao nĩa, ung dung thong thả gọt miếng bánh trên đĩa, mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ, anh bây giờ tình trạng thân thể không thích hợp ăn nhiều đồ dầu mỡ, nếu không âm hư chuyển thành dương hư, khí huyết dễ nghịch hành, âm dương mất cân đối."

Hoa Linh nắm cái nĩa trong tay, hận không thể chọt vào mặt Ngao Túc, mặt tối sầm lại nói: "Vậy cậu cũng phải cho tôi ăn no chứ?"

Ngao Túc cúi đầu nhìn cái đĩa của mình, lại nhìn cái đĩa của Hoa Linh, mở miệng nói: "Căn cứ vào suy tính của tôi, phân lượng này đã đầy đủ bổ sung thể năng của anh rồi, ăn nhiều vô ích."

Hoa Linh lúc này mới phát hiện, Ngao Túc trong đĩa cũng giống như mình chỉ có hai miếng bánh, còn có một miếng trứng chiên, không có vật gì khác nữa, Ngao Túc nắm dao nĩa, chậm rãi đem miếng bánh một dao một dao cắt thành miếng nhỏ vuông vẫn cỡ hai centimet.

Hoa Linh nhướng mày nhìn Ngao Túc, sau đó trên mặt hiện ra một nụ cười lạnh lùng, thả xuống dĩa ăn trong tay, dựa vào ghế, lạnh giọng mở miệng nói: "Ngao Túc, chúng ta nói rõ ràng đi, tuy rằng cậu là bác sĩ điều trị chính của tôi, thế nhưng cậu không cảm thấy hai ngày nay chuyện cậu quản hơi bị nhiều rồi đấy?"

Ngao Túc ngẩng đầu, chăm chú nhìn Hoa Linh, hỏi: "Linh Vương điện hạ, anh tìm được quy luật khác thường của cái tay này rồi sao?"

Hoa Linh: "… Vẫn không có."

Ngao Túc gật gật đầu, mở miệng nói: "Nếu như vậy, tôi liền trách nhiệm tiếp tục để ý tình huống thân thể của anh, đến khi tìm ra nó có gì khác thường, nếu không thì, tôi không thể bảo đảm nó sẽ không tạo thành nguy hiểm gì khác với anh."

Nhìn Ngao Túc vẻ mặt nghiêm túc, Hoa Linh hơi sững sờ, mở miệng nói: "Nguy hiểm khác gì?"

Ngao Túc tiếp tục nói: "Phấn tái sinh tế bào tự thể kỹ thuật sinh sôi nảy nở tái sinh tế bào đều chưa ổn định, huống chi kỹ thuật biến đổi gien gán ghép tế bào này tôi đã từng thử qua đem càng của một con cua cái cấy ghép trên xúc tu của một con bạch tuộc, kết quả không phải rất lạc quan."

Hoa Linh mở miệng hỏi: "Cái càng không thể động à?"

Ngao Túc lắc đầu, trầm giọng nói: "Khởi đầu coi như thuận lợi, thế nhưng sau đó tôi phát hiện bên trong tế bào càng cua đồng vẫn lưu giữ bản năng lẫn ký ức cũ, coi bạch tuộc là địch, có một ngày cái càng mất khống chế, kẹp đứt toàn bộ mấy xúc tua còn lại của bạch tuộc, cuối cùng lại đem thân thể bạch tuộc cắt thành mảnh nhỏ"

Hoa Linh:"…"

Hắn cúi đầu nhìn tay trái của mình, nắm thành quyền, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, nghi ngờ nói: "Ý của cậu là, cái tay này cũng sẽ…"

Ngao Túc ánh mắt hơi trầm xuống, mở miệng nói: "Tôi không xác định, tôi hiện tại có thể xác định một chuyện là, lúc tôi và nó khoảng cách không xa, tôi có thể nhận biết được sự tồn tại của nó, có thể cảm giác

được linh lực của chính mình, dưới tình huống này, sẽ không có nguy hiểm mất khống chế, thế nhưng một khi chúng ta tách ra rất xa, tình huống không có cách nào xác định. Trừ phi tôi có thể tìm ra quy luật khác thường của nó trong lúc cách xa phạm vi cảm ứng của tôi"

Hoa Linh nghe vậy, hơi ngẩn ra, hắn nghĩ tới rồi tối hôm qua chính mình ngủ an ổn một đêm, không khỏi trong lòng có chút nghi hoặc, lẽ nào tối hôm qua không tuốt nguyên nhân là bởi vì Ngao Túc ở bên cạnh?

Ngao Túc cắt gọn miếng bánh mì, cầm lấy cái nĩa từ góc trái, một miếng bắt đầu, từ trái sang phải từ trên cao đi xuống ăn từng miếng từng miếng.

Hoa Linh bây giờ chẳng còn khẩu vị gì, tâm tình của hắn có chút buồn bực, cầm lấy cái nĩa tùy tiện chăm chăm trong đĩa đồ ăn, mất tập trung ăn.

Vừa ăn, Hoa Linh một bên đưa mắt liếc về Ngao Túc phía đối diện, Ngao Túc vẫn là trang phục ngày hôm qua, bao gồm cả đôi găng tay trắng kia, lúc ăn cơm cũng không thấy tháo ra, Ngao Túc động tác ăn đồ ăn chầm chậm mà tao nhã, Hoa Linh nhìn mấy miếng bánh mỳ được cắt gọt chỉnh tề bên trong đĩa, cảm thấy có chút kỳ quái,đều là đồ ăn vào trong bụng, có cần thiết làm tinh xảo như vậy không?

Nhìn Ngao Túc nghiêm túc gọt ăn, Hoa Linh cảm thấy đồ ăn trong đĩa của Ngao Túc không phải một bữa cơm, mà là một tác phẩm nghệ thuật. Cứ như vậy, Hoa Linh nhìn Ngao Túc ăn một miếng bánh mì xong, lại bắt đầu gọt miếng thứ hai. Lúc này, Hoa Linh khóe miệng lén lút cong nhẹ một chút, ánh sáng giảo hoạt từ trong mắt loé ra.

Thời điểm Ngao Túc gọt đến dao cuối cùng, Hoa Linh đưa tay ra đột nhiên vỗ cánh tay Ngao Túc một cái, Ngao Túc bị hắn đụng vào, lưỡi dao đi xuống trật một chút, gọt lệch đi một ít.

Ngao Túc ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, chỉ thấy Hoa Linh cười hì hì nói: "Có con ruồi rơi vào ống tay áo cậu."

Ngao Túc trừng mắt nhìn, mở miệng nói: "Long cung hoàng tử đều có Long uy hộ thể, chuột bọ côn trùng rắn rết không thể lại gần."

Hoa Linh mặt không biến sắc nói: "Há, khả năng là con ruồi này mù rồi"

Ngao Túc không nói gì thêm, cúi đầu nhìn một chút miếng bánh trong đĩa. Hoa Linh rất hứng thú nhìn chằm chằm Ngao Túc, mở miệng nói: "Đại hoàng tử điện hạ, sắp đến thời gian bắt đầu hội nghị rồi, ăn mau đi."

Ngao Túc do dự một chút, bưng cái đĩa trên bàn lên đứng dậy đi tới một bên, trút miếng bánh mì vào trong thùng rác, sau đó lại lần nữa đi lấy một miếng trở về.

Hoa Linh đôi mắt lượng lượng, trên mặt tràn đầy ánh mắt đắc ý.

Ngao Túc, rốt cục phát hiện nhược điểm của cậu, ha ha ha, chứng ám ảnh cưỡng chế cung Xử Nữ à? Xem bản vương sau này làm sao dằn vặt ngươi…

Tác giả có lời muốn nói: nhìn thấy ngày hôm qua rất nhiều muội tử để lại câu hỏi đôn đôn đôn là ý gì, thống nhất giải thích ha: Trong game Kiếm Tam chức nghiệp Cái Bang này có kỹ năng Liên kích, có thể đem người đánh không có cách nào giáng trả, lăn lộn đầy đất, bị đánh thì sẽ xuất phát ra tiếng đôn đôn đôn bộp bộp bộp, cho nên tục xưng Cái Bang đôn người. Đương nhiên, nghe đâu chức nghiệp của Nhị Thiếu là khắc tinh với Cái Bang,giải khống chế và miễn khống chế tương đối nhiều, dường như khó đôn, cho nên Úc Lũy đại nhân của chúng ta càng ngày càng nhìn Dương Tiễn không vừa mắt, đặc biệt muốn đôn hắn…

Phốc, đương nhiên, sau đó hắn nhất định sẽ chịu khổ, ha ha ha…

Cái Ca nhà anh Lũy

10. Quyển 1 - Chương 10: Đấu Võ Mồm Thắng Lợi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Hoa Linh phát hiện mấy đặc điểm của Ngao Túc, đột nhiên hắn cảm thấy vô cùng hứng thú, giống như phát hiện ra đại lục mới, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Ngao Túc. Nhìn Ngao Túc đem một miếng bánh mì cắt gọt chỉnh tề, Hoa Linh trong lòng thấy rất thú vị, hai tay nâng cằm, ý cười dịu dàng nhìn Ngao Túc.

Ngao Túc ăn xong bánh mì, ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt rực lửa của Hoa Linh, cùng với… nụ cười có chút khoa trương. Ngao Túc trầm tư, tay nhấn xuống công tắc quét hình trên kính mắt, lần này không giống lần trước, hai tia laser hình vòng cung cũng không có quét hình toàn thân Hoa Linh, mà là chỉ quét từ gáy Hoa Linh trở lên.

Sau khi hoàn thành, Ngao Túc nhìn một chút kết quả dữ liệu, mở miệng nói: "Sóng điện não bình thường, thùy hải mã* không có bệnh, hệ thống thần kinh trung ương đột xúc truyền dẫn hoạt động bình thường. Không có chướng ngại, không có bệnh trạng phân liệt."

*Hồi hải mã hay hồi cá ngựa (hippocampus) là một phần của não trước, là một cấu trúc nằm bên trong thuỳ thái dương. Nó tạo thành một phần của hệ thống Limbic và có liên quan đến hoạt động lưu giữ thông tin và hình thành ký ức trong trí nhớ dài hạn và khả năng định hướng trong không gian. Con người và các loài động vật có vú khác có hai hồi hải mã, mỗi cái ở một bán cầu não.

Hoa Linh nghe vậy cũng không hề tức giận, trái lại cười híp mắt mở miệng nói: "Đại hoàng tử điện hạ, thời gian không còn sớm, chúng ta đến bờ biển đi."

Ngao Túc nhìn đồng hồ, gật đầu, sau đó, hai người đứng dậy, cùng nhau đi đến lều hội nghị trên bãi cát. Hoa Linh đi sau Ngao Túc, bước theo bước chân của Ngao Túc, cùng tốc độ của hắn, vừa đi, vừa cúi đầu nhìn thời gian.

Quả nhiên giống như hắn suy đoán, thời điểm hai người đến lều hội nghị, thời gian vừa vặn, không kém một giây một phút. Hoa Linh lúc này mới hiểu buổi sáng Ngao Túc không phải đậy trễ, mà là biết tin hội nghị đã lùi lại, nên mới sắp xếp lại thời gian của mình.

Hoa Linh ổn định chỗ ngồi, nhìn thấy Ngao Tứ đối diện vừa ngồi xuống đã nhìn mình với ánh mắt bất thiện, lúc này Hoa Linh mới nhớ tới, Phi Liêm dặn mình phải tới sớm khống chế cục diện, nhìn sắc mặt của mọi người tiên phàm hai giới, Hoa Linh biết rõ bản thân mình hiển nhiên đã bỏ lỡ cái gì.

Đúng như dự đoán, Ngao Tứ nhìn Hoa Linh, mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ, chắc chắn ngài cũng đã biết chuyện Dương Tiễn bị thương, không biết hành vi này của Ma tôn điện hạ là cớ gì? Vô cớ đả thương đại biểu Tiên giới chúng ta, là bắt nạt Tiên cung chúng ta không người sao?" Ngao Tứ ngữ khí có chút hùng hổ doạ người.

Hoa Linh nghe vậy, mỉm cười, mở miệng nói: "Thái tử điện hạ, trong này bất quá là một chuyện hiểu lầm, Liêm vương sau khi biết được việc này, đã cùng Úc Lũy đồng thời đi đến xin lỗi Dương Tiễn, Thái tử điện hạ lo xa rồi."

Ngao Tứ lạnh lùng nói: "Hiểu lầm? Ta muốn biết hiểu lầm thế nào có thể khiến cho Ma tôn đại nhân lại nặng tay với một Dương Tiễn tay không tấc sắt như vậy."

Hoa Linh cười nói: "Ta đã nói rồi, trong này là có hiểu lầm, Ma tôn điện hạ cũng không có ác ý."

Lúc này, một tên đại biểu Thế gian chen lời nói: "Linh Vương điện hạ có chỗ không biết, Ma tôn đại nhân đem Dương Tiễn thượng tiên đẩy ngã xuống đất thì là làm ẩu, đằng này Dương Tiễn thượng tiên thương tích khắp người. Nếu là hiểu lầm, há có thể như vậy?"

Hoa Linh xoay mặt nhìn người vừa lên tiếng, chính là Thế gian ngũ đại môn phái chi nhất phái Hoa sơn chưởng môn, Nụ cười trên mặt Hoa Linh lạnh đi mấy phần, nhìn chằm chằm Hoa Sơn chưởng môn, mở miệng nói: "Không biết chưởng môn đại nhân có hay không tận mắt nhìn thấy hai người bọn họ đánh nhau?"

“Cái này… Không có.” Hoa Sơn chưởng môn đáp.

“Vậy Chưởng môn đại nhân có từng tự mình nghiệm thương cho Dương Tiễn?” Hoa Linh tiếp tục hỏi, giọng càng lạnh đi mấy phần.

“Cái này… Cũng không có.”

“Ồ?Vậy Chưởng môn đại nhân là dựa vào cái gì chắc chắn chuyện giữa hai người bọn họ không phải là hiểu lầm?” Hoa Linh ngữ khí trào phúng.”Lời truyền miệng? Ngươi cùng nghe?”

“Chuyện này…” Hoa Sơn chưởng môn sắc mặt hơi đỏ lên một, nói không nên lời.

Lúc này, Thiếu Lâm chủ trì phương trượng ở bên cạnh mở miệng nói: “A di đà phật, Linh Vương điện hạ không cần phải vênh váo hung hăng như vậy, tam giới phong hội vốn là vì giữ gìn hòa bình cộng đồng tam giới mà tổ chức, xảy ra chuyện này, chúng tôi bất quá cũng chỉ là muốn đòi một lời giải thích mà thôi. Theo lão nạp biết, Ma tôn đại nhân cùng Dương Tiễn thượng tiên xung đột trong phòng, mà Dương Tiễn thượng tiên từ đầu đến cuối đều không đánh trả, cho nên mọi người tự nhiên sẽ cho rằng là Ma tôn đại nhân có lỗi trước, hi vọng Ma giới có thể đưa ra một lời giải thích xác đáng, nếu như bởi vì chuyện này gây nên xung đột giữa tam giới sẽ không tốt.”

Hoa Linh nghe vậy, ý cười trên khóe mắt bất biến, chậm rãi mở miệng nói: “Theo như phương trượng nói, Úc Lũy đánh Dương Tiễn hai lần, liền cho rằng Ma giới chúng tôi muốn khiến tam giới phân tranh?”

Thiếu Lâm phương trượng mở miệng nói: “Lão nạp cũng không phải là ý này, thế nhưng nếu như Ma tôn đại nhân không có cách nào nói ra lý do hợp lý, thật không có cách nào khiến người khác không hoài nghi mục đích hắn làm như vậy.”

Hoa Linh trầm giọng nói: “Ta đã nói là hiểu lầm.”

Phương trượng tiếp tục nói: “A di đà phật, chỉ sợ là không phải một câu hiểu lầm liền có thể giải thích rõ ràng?”

Hoa Linh hơi mất kiên nhẫn, nheo mắt lại, nhìn mấy vị chưởng môn phương trượng trước mặt, mở miệng nói: “Được rồi, nếu là như thế, vậy ta cũng muốn hỏi Võ Đang và Thiếu Lâm hai Đại chưởng môn một vấn đề?”

Phương trượng mở miệng: “Linh Vương điện hạ mời nói.”

Hoa Linh duỗi ra một bàn tay nâng cằm của mình, mở miệng nói: “Tôi muốn hỏi hai vị chưởng môn, đêm hôm qua hai tên đệ tử môn phái của các người đánh lén ta, ở trên bờ biển đánh ta một trận, ta hoàn toàn không có phản kháng, ta muốn hỏi hai vị, hành vi của quý phái như vậy, ta có được hay không coi là là Thế gian các người đang khiêu khích Ma giới bọn ta?”

Hoa Linh lời vừa nói ra, tất cả mọi người tại chỗ đều ngây ngẩn cả người, Thiếu Lâm phương trượng cùng Võ Đang chưởng môn hai người càng kinh ngạc không thôi, hai tên đệ tử trẻ tuổi đứng sau bọn họ mở to hai mắt, sắc mặt đỏ bừng lên.

Võ Đang chưởng môn khẽ nhíu mày, mở miệng nói: “Linh Vương điện hạ, đệ tử môn phái Thế gian chúng tôi làm sao có năng lực làm ra chuyện như vậy, thỉnh Linh Vương điện hạ nói năng thận trọng, không nên ngậm máu phun người.”

“Ha ha…” Hoa Linh nghe vậy, không khỏi cười ra tiếng, hắn hếch cằm, hướng về tiểu đạo sĩ cùng tiểu hòa thượng đứng phía sau nói rằng: “Hai người các cậu… Gọi là Tịnh Không với Tô Cùng nhỉ? Đi ra nói một chút chuyện tối ngày hôm qua.”

Phương trượng cùng chưởng môn hai người cả kinh, quay người nhìn đệ tử của mình, tiểu hòa thượng đỏ cả mặt, cả da đầu cũng nhiễm một phần sắc, tiểu đạo sĩ bên cạnh càng hoảng hơn bộ dạng như muốn khóc.

“Sư… Sư phụ, không phải như vậy, đêm hôm qua hai chúng tôi cho là…” Tiểu hòa thượng mở miệng nói đến một nửa, Hoa Linh liền nói ngắt lời hắn: “Là hiểu lầm sao? Không cần nhiều lời, các cậu chỉ cần nói cho sư phụ của các cậu, hai người các cậu có phải là kéo ta ở trong nước tới ném xuống đất, sau đó còn đập mạnh vào ngực ta, sau đó lại đem ta ném trở về trong nước.”

"Tôi… Chúng tôi… Không có…" Tiểu hòa thượng gấp có chút nói không ra lời.

Hoa Linh ánh mắt lạnh lùng, nhìn chằm chằm hai người, hoãn thanh mở miệng nói: "Người xuất gia không nên nói dối."

Tiểu hòa thượng hít sâu, có chút oan ức mở miệng nói: "Là."

Tiểu đạo sĩ bên cạnh cũng như tiểu gà mổ thóc gật gật đầu.

"Hai người các cậu…" Thế gian mọi người dồn dập ồ lên, Võ Đang chưởng môn cùng Thiếu Lâm phương trượng hai người vừa giận vừa sợ nhìn đệ tử của mình.

Lúc này, Hoa Sơn chưởng môn ở một bên trầm mặc nửa ngày lần nữa mở miệng nói: "Này hai chuyện không thể đánh đồng với nhau, tu vi của Ma tôn đại nhân cao hơn Dương Tiễn thượng tiên, Dương Tiễn thượng tiên bị thương không ít, mà Linh Vương điện hạ pháp lực cùng hai hậu bối đệ tử chênh lệch quá nhiều, cho dù xung đột là thật, dùng tu vi của Linh Vương điện hạ, là không thể bị thương."

Hoa Linh kinh ngạc mở to hai mắt nhìn Hoa Sơn chưởng môn, mở miệng nói: "Ý của ông là, bởi vì ta tu vi cao, cho nên rất đáng đời lần lượt bị đánh cũng không có chuyện gì?"

Hoa Sơn chưởng môn mở miệng nói: "Cũng không phải ý này, chỉ là muốn cùng Linh Vương đại nhân giải thích rõ hai chuyện này hậu quả tạo thành không giống nhau."

Hoa Linh nghe vậy, mở miệng nói: "Đáng tiếc ông sai rồi, kết quả là giống nhau, ta bị thương."

Hoa Sơn chưởng môn nghe vậy, đang muốn mở miệng tiếp tục giải thích. Hoa Linh ưỡn ngực ngẩng đầu, tiếp tục nói: "Ta có người làm chứng."

Dứt lời, Hoa Linh đưa tay chỉ hướng Ngao Túc ngồi một bên, cất cao giọng nói: "Ta bị thương, Đại hoàng tử điện hạ tối hôm qua còn kêu người đưa thuốc tới cho ta, không tin các ông cứ hỏi hắn." Dứt lời, Hoa Linh ngước mắt nhìn Ngao Túc.

Lời vừa nói ra, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Ngao Túc, Ngao Tứ ngồi một bên hắn cũng nghiêng mặt sang bên cạnh, nghi hoặc nhìn đại ca nhà mình.

Ngao Túc nghe vậy, ngẩng đầu lên nhìn Hoa Linh một cái, trong mắt loé ra một tia tia sáng kỳ dị, hắn trầm mặc một lát, sau đó nghiêm túc gật gật đầu, mở miệng nói với mọi người: "Linh Vương điện hạ nói không sai, đêm qua tôi đúng là có phái người đưa thuốc cho ngài ấy."

Ngao Túc lời vừa nói ra, mọi người lần thứ hai ồ lên. Ngao Tứ nhướng mày, kinh ngạc nhìn Ngao Túc. Trên mặt của mọi người là đủ loại rực rỡ, vô cùng đặc sắc.

Hoa Linh thoả mãn nhìn bọn họ cùng nhau cấm khẩu, đắc ý không thôi.

Hừ, không phải là đấu võ mồm sao, ai không biết chứ…

Hoa Linh ở trong lòng lén lút mừng thầm, lại đột nhiên cảm giác trên cổ tựa hồ hơi hơi lạnh, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt Ngao Túc dừng trên người mình, Ngao Túc vẫn là vẻ bình tĩnh như thường, thế nhưng lúc Hoa Linh đối diện ánh mắt của hắn, tâm lý lại cảm thấy hơi sai sai, hắn cảm thấy đằng sau gọng kính trắng kia của Ngao Túc chợt lóe lên ánh sáng kỳ quái, là ảo giác sao?

Hoa Linh điều chỉnh hô hấp, giả bộ trấn định, ngẩng đầu lên hào phóng cho Ngao Túc một cái mỉm cười.

Ngao Tứ ngồi một bên nhìn thấy hai người mắt qua mày lại, lông mày nhếch cao hơn…

Mấy phút sau, Phi Liêm cùng Tây Linh Vương mẫu hai người mang theo Úc Lũy cùng Dương Tiễn đi tới hội trường, nhìn thấy Phi Liêm cùng Vương mẫu hai người trò chuyện vui vẻ, nhiều người biết việc này cũng đã chính thức hạ màn kết thúc.

Dương Tiễn trên người cũng không có ngoại thương rõ ràng, chỉ là sắc mặt có chút âm trầm, hắn theo sau Tây Linh Vương mẫu, như thường ngày, duy trì rất tốt phong độ và tư thái, chỉ là hắn hai mắt mắt luôn nhìn phía trước, hoàn toàn không để ý tới những người khác, Úc Lũy đứng bên cạnh chẳng khác gì người trong suốt.

Mà Úc Lũy nhưng thì ngược lại, hắn đầu vẫn luôn hướng đến chỗ Dương Tiễn, hai mắt chăm chú nhìn gò má Dương Tiễn, trên mặt thần sắc rất là phức tạp, có nghi hoặc, có mê man, còn có mấy phần hiếu kỳ…

Mọi người ngồi xuống, các đại biểu đến đông đủ, hội nghị ngày thứ hai chính thức bắt đầu.

So với ngày thứ nhất buồn ngủ, Hoa Linh ngày hôm nay tinh thần tốt hơn nhiều, một là nhờ chén thuốc đêm qua của Ngao Túc, làm cho hắn ngủ rất ngon, tinh thần sảng khoái ; hai là mới vừa khẩu chiến với quần chúng hoàn toàn thắng lợi khiến cho hoocmon adrenaline* của hắn tăng cao ; ngoại trừ này hai cái này, quan trọng nhất vẫn là, Hoa Linh ngày hôm nay đã tìm cho mình được một việc rất thú vị, đó chính là quan sát Ngao Túc.

Adrenaline (European Pharmacopoeia và BAN) (IPA: [ə dr nələn]), đôi khi gọi là "epinephrin" hay "adrenalin", là một hormone. Nó là một catecholamine, một monoamine sympathomimetic thu được từ các amino acidphenylalanine và tyrosine. Gốc từ Latin ad-+renes và gốc từ tiếng Hy Lạp epi-+nephros cả hai đều có nghĩa là "trên/đến thận" (liên hệ đến tuyến thượng thận, tuyến nằm trên thận và tiết ra epinephrine). Epinephrine đôi khi được viết tắt thành epi hay EP trong biệt ngữ y khoa. (Nguồn Wiki)

Đây là một hoocmon có tác dụng trên thần kinh giao cảm, được sản xuất bởi cơ thể khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái làm cho nhịp tim của bạn đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại nguy hiểm.

Vì vậy, ngày hôm nay các đại biểu tham dự nếu tinh tế một chút đều phát hiện một hiện tượng kỳ quái, Ma giới một phương, Phi Liêm nghiêm túc cùng các đại biểu thảo luận các loại phương án cùng đề nghị, mà hai vị khác chia nhau ngồi hai bên hắn, một người thì không chớp mắt nhìn chằm chằm Dương Tiễn, một người thì như mở cờ trong bụng nhìn Ngao Túc…

À, còn sót mất một, cách đó không xa trên bờ cát, một con đại hổ lông trắng vây quanh một con hắc cẩu ngồi như thạch điêu cạnh biển xoay vòng vòng…

bàn luận làm sao đem hội nghị tam giới thành một hội nghị hòa bình hiệu quả

Trải qua một buổi sáng quan sát đánh giá, Hoa Linh phát hiện được tỉ ti chuyện thú vị.

Ngao Túc có thói quen đặt chén trà cố định ở bên tay phải, phương hướng đặt tay cầm chén cũng luôn cố định.

Ngao Túc nhất định phải uống cạn nước trong ly mới để tiểu tiên đồng châm nước.

Ngao Túc dùng qua giấy ăn cũng sẽ gấp lại chỉnh tề mới có thể ném xuống.

Ipad trước mặt Ngao Túc luôn cách một khoảng xa.

…

Ngoài ra, Hoa Linh còn phát hiện Ngao Túc tựa hồ có bệnh cuồng đối xứng, đồ vật hắn dùng quần áo trên người …v…v…, toàn bộ đều là dùng trung tâm làm trục, trái phải tuyệt đối đối xứng. Ngay cả vạt áo khuy áo cũng là đặc biệt giống như đúc tính tình của hắn. Áo dài của hắn trái phải đều có một cái túi, bên trong có thể móc ra rất nhiều vật kỳ quái.

Nếu như nói khắp toàn thân duy nhất có thể tìm ra chỗ có vấn đề, chính là tóc của Ngao Túc, Ngao Túc tóc rất ngắn, ngoại trừ trên trán một chút mọc dài ra ngoài, những nơi khác đều là đứng thẳng tăm tắp. Gió biển thổi qua, tóc trên trán tung bay theo gió, đây chính là lúc duy nhất Ngao Túc một chỗ không đối xứng.

Hoa Linh trừng tóc Ngao Túc, Hoa Linh nhìn tóc Ngao Túc, đột nhiên não bổ ra hình ảnh mình để kiểu tóc đó, nhịn không được cười ra tiếng..

11. Quyển 1 - Chương 11: Pháp Khí Mất Linh

Tiếng cười của Hoa Linh khiến Ngao Túc chú ý, nhìn Linh Vương điện hạ hai mắt cả ngày đều dính vào trên người mình kia, Ngao Túc rốt cục phát hiện ra Hoa Linh khác thường, hắn suy ngẫm có nên hay không lại quét toàn thân cho Hoa Linh, có phải là có tế bào biến dị kỳ quái nào khuếch tán vào trong đầu?

Tuy rằng Ma giới mấy vị đại biểu đều có chút không đáng tin, nhưng mà bởi vì có Liêm Vương điện hạ vạn năng ở đây, cho nên hội nghị vẫn như cũ đều đâu vào đấy tiếp tục, chỉ có điều, trong buổi chiều ngày thứ hai hội nghị sắp kết thúc trọn vẹn, bất ngờ xuất hiện.

Tiểu tiên đồng dẫn một người từ bên ngoài đi vào, Cổn Cổn vốn đang ở trên bờ cát vây quanh nam thần Thiên Bảo xoay vòng vòng, đột nhiên hướng về hướng người vừa đến rống lên một tiếng, sau đó lại tiếp tục quay đầu hướng về phía Thiên Bảo ngoắt đuôi.

Một tiếng rống của Cổn Cổn, hấp dẫn sự chú ý của chúng nhân Ma giới, Phi Liêm cùng Hoa Linh sững sờ, không hẹn mà cùng nhìn về phía người đến bên ngoài, chính là Bình Ế.

"Ế? Sao cậu lại tới đây?" Hoa Linh nhìn thấy Bình Ế, trong lòng vui vẻ, lập tức tiến lên đón.

Bình Ế thần sắc có chút mệt mỏi, trong mắt mơ hồ hiện ra vằn đỏ, rõ ràng là đi cả ngày lẫn đêm tới rồi, nhìn bộ dạng Bình Ế, Phi Liêm hơi nhíu mày, Hoa Linh kéo Bình Ế, có chút đau lòng nói: "Ế, có chuyện gì xảy ra? Sao lại mệt thành bộ dạng này?"

Hoa Linh có chút khó hiểu, người của Tiên Ma hai giới, giống nhau đều có pháp khí hộ thể, tuy rằng đẳng cấp bất đồng, thế nhưng làm khế ước pháp khí đều sẽ có một công năng cơ bản, chính là ngự không mà đi. Hoa Linh pháp khí chính là Thiên Khôi Linh, từ sau khi giúp Tiểu Cửu độ kiếp, Thiên Khôi Linh bị hủy,

Hoa Linh trở thành người không có pháp khí, cũng chính bởi vì hắn vẫn chưa tìm được pháp khí mới thích hợp, cho nên hắn vẫn luôn ở lại Thế gian, dù sao không có pháp khí, đi qua không gian tam giới có chút không tiện lắm.

Thế nhưng Bình Ế thì khác, pháp khí của hắn là tiên khí cấp cao Phúc Thủy Phiên, ở Thế gian đi lại cực nhanh không thành vấn đề, từ mộ Hình Thiên tại Lạc thành đến hải thị, ngự không mà đi chỉ cần một canh giờ mà thôi, nhưng khi nhìn bộ dạng Bình Ế, lại như vừa trải qua một phen lặn lội đường xa.

Bình Ế cố chịu đựng mệt mỏi, khẽ gật đầu với người Tiên giới và Thế gian, sau đó nhìn hai người Tây Linh Vương mẫu cùng Phi Liêm, thần sắc nghiêm nghị nói: "Đại sự không ổn, trong tam giới tất cả pháp khí, đều mất linh."

"Cái gì?" Mọi người nghe vậy, dồn dập kinh hãi đến biến sắc.

Tam giới mọi người vội vàng gọi ra pháp khí của bản thân, thí nghiệm qua, phát hiện đúng như Bình Ế nói, toàn bộ đều mất linh, ngoại trừ có thể triệu hoán ra ngoài, tất cả công năng của pháp khí cũng đã biến mất.

"Tại sao lại như vậy?" Kim Lan nhìn Phần Thiên Hỏa Kích trong tay, cau mày.

Tây Linh Vương mẫu cùng Phi Liêm hai người hai mắt nhìn nhau, thần sắc nghiêm nghị. Phi Liêm nhìn thấy việc đã đến nước này, đành phải mở miệng nói rằng: "Mấy ngày trước đây, Bên trong Dưỡng Tâm Điện của xảy ra biến cố, Hình Thiên chiến phủ bị người đánh cắp đi."

"Cái gì?" Tây Linh Vương mẫu vừa nghe, trên mặt thần sắc rùng mình, vẻ mặt nghiêm túc.

Nhìn thấy Tây Linh Vương mẫu sắc mặt đột biến, mọi người ở đây cũng đều ý thức được tình huống nguy hiểm, nhìn Tây Linh Vương mẫu, Phi Liêm cùng Bình Ế ba người thần sắc nghiêm túc, mọi người hai mắt nhìn nhau.

Hoa Linh cũng hơi kinh ngạc, hắn kỳ quái nhìn Phi Liêm cùng Bình Ế, trong ánh mắt có mấy phần nghi hoặc.

Một hồi lâu sau, người mở miệng trước chính là Kim Lan, hắn khom người đối Phi Liêm ba người nói: "Các vị, có thể hay không nói rõ cho, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?"

Tây Linh Vương mẫu nhìn Phi Liêm cùng Bình Ế một chút, sau đó quay đầu nhìn về phía mọi người, mở miệng nói: "Từ khi khai thiên lập địa tới nay, trong tam giới trước sau từng xuất hiện vài món sang thế thần khí, không biết mọi người đã nghe nói qua hay chưa?"

Kim Lan gật đầu: "Hình như có nghe thấy."

Tây Linh Vương mẫu tiếp tục nói: "Những món sang thế thần khí này khác với Thần khí bình thường, tương truyền chúng nó đều có một phần tinh phách và ý thức của riêng mình, chúng nó không phải như pháp khí bình thường khác nhỏ máu ký khế ước, sau khi xuất thế sẽ tự mình lựa chọn chủ nhân. Tích lũy hàng trăm triệu năm tinh hoa thiên địa nhật nguyệt cùng huyết khí , cho nên sang thế thần khí tự thân mình đã tụ tập lượng lớn sát khí, mà bản thân chúng nó thuộc tính cũng có tương sinh tương khắc, nếu một khi Thần khí tụ tập cùng nhau, thì sẽ va chạm ra sức mạnh hủy thiên diệt địa. Cho nên thần ma phàm tam giới lúc định ra vạn năm khế ước, cũng đồng thời định ra một ước định liên quan đến sang thế thần khí."

Mọi người ở đây nghe vậy, đều tập trung tinh thần nhìn Tây Linh Vương mẫu, Kim Lan trầm tư một chút, mở miệng nói: "Liên quan đến sang thế thần khí, chúng tôi biết chỉ có Hiên Viên Kiếm cùng Nữ Oa Bổ Thiên Thạch

Võ Đang chưởng môn một bên mở miệng nói: "Không sai, Hiên Viên bảo kiếm từ khi Hiên Viên đại đế chém chết Xi Vưu, liền mai danh ẩn tích, nhưng Nữ Oa Bổ Thiên Thạch trong một cơn đại nạn mấy ngàn năm trước ở Thế gian đã xuất thế quá một lần, sau khi hóa giải nguy cơ lại cũng không có tung tích gì nữa."

Nghe thấy Võ Đang chưởng môn trong miệng tựa hồ vô ý nhắc đến bốn chữ "Chém chết Xi Vưu", Hoa Linh không khỏi hơi nhíu mày, trong lòng lại càng phản cảm lão đạo mũi trâu.

Tây Linh Vương mẫu gật đầu một cái nói: "Không sai, việc này các vị các đạo hữu Thế gian chắc cũng không hiểu rõ, người duy nhất rõ ràng nhất việc này Lan Cúc chân nhân mấy ngàn năm trước cũng đã phi thăng đến tiên cung."

Nói đến đây, Tây Linh Vương mẫu nhìn Kim Lan nói: "Khi Lan Cúc chân nhân phi thăng, ngươi còn chưa xuất thế, mà hắn cũng chưa đem chuyện này nói cho hậu nhân Kim gia, cho nên các ngươi cũng không biết."

Kim Lan nghe vậy bỗng nhiên tỉnh ngộ,Lan Cúc chân nhân trong miệng Tây Linh Vương mẫu, chính là Kim gia truyền thừa tới nay, người đầu tiên tu luyện thành chính quả, phi thăng đứng hàng tiên ban.

Tây Linh Vương mẫu tiếp tục nói: "Kỳ thực, ngoại trừ Hiên Viên Kiếm cùng Bổ Thiên Thạch, sang thế thần khí còn có bốn cái, theo thứ tự là Phong Thiên Ấn trong tay Ngọc đế, Thiên Cơ Kính trong tay ta, cùng với Hổ Phách Thần binh trong tay Xi Vưu năm đó và Hình Thiên chiến phủ Kiền Thích. Năm đó thời điểm Thế gian đại nạn, Ngọc đế cùng ta hai người mang theo Thần khí đi đến Thế gian, vốn là muốn mượn lực lượng Thần khí, cứu vớt vạn vật muôn dân, trợ giúp Thế gian vượt qua kiếp số, nhưng không nghĩ suýt nữa gây thành sai lầm lớn."

Tây Linh Vương mẫu lắc lắc đầu, thở dài nói: "Bổ Thiên Thạch cùng Thiên Cơ Kính của ta thuộc tính tương khắc, thêm năng lượng của Phong Thiên Ấn tham gia vào,linh lực ba Thần khí va chạm, suýt nữa khiến cho năng lượng tam giới mất cân bằng. Cho nên, từ đó về sau, tiên phàm ma tam giới liền định ra một khế ước, Hiên Viên Kiếm Bổ Thiên Thạch lưu lại Thế gian, Thiên Cơ Kính cùng Phong Thiên Ấn đặt ở Tiên cung, mà Hổ Phách Thần binh cùng Kiền Thích lưu lại Ma giới, tam giới từng người bảo vệ hai Thần khí, như vậy mới có thể duy trì năng lượng cân bằng."

Hoa Linh nghe vậy, hơi kinh ngạc nhìn Phi Liêm cùng Bình Ế bên cạnh, Phi Liêm gật đầu nói: "Xác thực như vậy, việc này chỉ có Thần Đồ cùng ta biết, sau khi Hình Thiên chiến phủ bị mất, ta mới nói chuyện này với Bình Ế, bảo hắn đi lần theo tung tích chiến phủ, hy vọng có thể mau chóng tìm về, thế nhưng trước mắt xem ra, vẫn là chậm."

Phi Liêm nhìn lưỡi đao Tật Phong không ánh sáng trong lòng bàn tay nhận, cau mày."Tam giới năng lượng mất cân bằng đã dần dần bắt đầu."

Phi Liêm sắc mặt có chút nghiêm nghị, tiếp tục nói: "Việc này là do Ma giới không thể bảo vệ Thần khí gây nên, Ma giới ta khó thoát khỏi trách nhiệm, thế nhưng việc quan hệ đến an nguy tam giới, hi vọng các vị có thể hết sức giúp đỡ, chỉ có tam giới liên thủ, mới có thể hóa giải nguy cơ lần này."

"Hơn nữa…" Phi Liêm trong mắt loé ra một tia nghi hoặc, mở miệng nói: "Hình Thiên chiến phủ uy lực mạnh mẽ, từ sau khi Hình Thiên chết trận, chiến phủ Kiền Thích tuy rằng vẫn luôn nằm ở trạng thái yên lặng, thế nhưng bản thân nó có sát khí hộ thể, người tầm thường đừng nói mang nó đi, nếu như là đụng chạm một chút cũng sẽ phải chịu sát khí phản phệ. Mà nó cư nhiên bị người mang đi khỏi Dưỡng Tâm Điện, thậm chí đi tới Thế gian, chuyện này tuyệt đối không hề đơn giản như vậy, người trộm đi chiến phủ, thực lực tuyệt đối không thể khinh thường."

Tây Linh Vương mẫu gật gật đầu, mở miệng nói: "Liêm Vương điện hạ xin yên tâm, liên quan đến chuyện nghiêm trọng như này, Tiên cung hiểu rõ vô cùng, chúng ta chắc chắn hết sức giúp đỡ."

Phi Liêm nghe vậy, xoay mặt nhìn nhóm người Thế gian, Kim Lan ánh mắt trầm tĩnh, gật đầu nói: "Việc nghĩa chẳng từ."

Phi Liêm gật đầu, mở miệng nói: "Đa tạ các vị." Sau đó, Phi Liêm cũng không tiếp tục phí lời, quay người nhìn Bình Ế hỏi: "Ế, tra xét tung tích chiến phủ như thế nào?"

Bình Ế lắc đầu nói: "Phương vị cụ thể thì không tra ra, thế nhưng tôi cảm nhận thủy văn* vùng duyên hải phía Đông xảy ra biến hóa khác thường, cho nên ta nghi ngờ là ở vùng duyên hải Đông Bắc."

**Thủy văn là trạng thái, quá trình diễn biến và sự vận động của nước biển,sông, suối, kênh, rạch, hồ.*

Bình Ế lời vừa nói ra, Tiên giới mọi người sắc cũng hơi thay đổi một chút, Thái bạch kim tinh đứng sau Tây Linh Vương mẫu mở miệng nói: "Chẳng lẽ là… quần đảo Liên Lai?"

Tây Linh Vương mẫu hơi nghiêng đầu, mở miệng nói: "Ngao Tứ?"

Ngao Tứ gật đầu, mở miệng nói: "Liên Lai quần đảo là một vùng thuộc phamh vi chấp quản của Đông Hải Long Cung, bởi vì nơi này là thông đạo tiên phàm hai giới, cho nên Long cung vẫn luôn phái trọng binh trấn thủ, gần đây vẫn chưa có tình huống dị thường báo đến."

Tây Linh Vương mẫu mở miệng nói: "Thông đạo Tiên Ma Phàm tam giới tổng cộng có ba cái, trong đó trên núi Thanh Viên thông đạo Phàm Ma đã bị Thần Đồ đóng, thông đạo ở Liên Lai quần đảo nối liền Tiên Phàm hai giới, cũng giống thông đạo trên núi Thanh Viên, bên ngoài thông đạo ở Liên Lai quần đảo cũng có Ngũ hành trận bảo vệ, nếu như muốn phá hoại thông đạo, nhất định phải phá hỏng toàn bộ năm cột đá ở năm phía Ngũ Hành trận mới được. Chỉ có điều năm cột đá vị trí khá xa, nằm trên năm hòn đảo nhỏ khác nhau, hiện tại việc cấp bách, là cần phải bảo đảm năm cột đá này an toàn."

Chưởng môn phái Thiếu lâm một bên nghe vậy mở miệng nói: " Nương nương điện hạ ý là, chúng ta cần phái người đi vào điều tra tình hình các cột đá này sao?"

Tây Linh Vương mẫu gật đầu một cái nói: "Chuyện quá khẩn cấp, hơn nữa năm cột đá phân bố khá xa, hi vọng tam giới có thể chung sức hợp tác."

Mọi người dồn dập gật đầu.

Hoa Linh đứng một bên, sau khi nghe Tây Linh Vương mẫu nói, hơi trầm mặc một chút, sau đó mở miệng nói: "Nhưng là… Người trộm chiến phủ, tại sao muốn làm như vậy? Lẽ nào mục đích hắn ăn cắp Kiền Thích, chính là vì đi phá hoại Ngũ hành trận sao? Nếu như hắn thật sự có năng lực mang Kiền Thích đi, chắc chắn không cần mượn Thần khí, phá hoại mấy cột đá kia cũng thừa sức?"

Thái bạch kim tinh mở miệng nói: "E rằng, hắn là muốn thừa cơ gây xích mích quan hệ hai giới Tiên Ma, gây nên mâu thuẫn tam giới."

Hoa Linh sờ sờ cằm, trong mắt loé ra một tia nghi ngờ, tựa hồ cảm thấy được suy đoán này có chút gượng ép, thế nhưng trong lúc nhất thời hắn cũng không nghĩ ra cách giải thích hợp lý.

Tây Linh Vương mẫu tiếp tục nói: "Chuyện này đã đến lúc khẩn cấp, hi vọng mọi người có thể buông xuống nghi kị, cùng nhau hóa giải nguy cơ này."

Phi Liêm cùng Bình Ế gật gật đầu, nhóm người Thế gian bên cạnh cũng sôi nổi gật đầu.

Tây Linh Vương mẫu thấy thế, mở miệng tiếp tục nói: "Năm cột đá Ngũ hành, thêm một cánh cửa thông hai giới Tiên Phàm, tổng cộng có sáu nơi, tam giới cùng phái ra bốn người, cùng đi Liên Lai quần đảo, sau khi đến hai người một tổ phân công nhau kiểm tra, hy vọng có thể mau chóng tìm ra Kiền Thích."

Sau đó, Tây Linh Vương mẫu quay đầu nhìn lướt qua nhóm người Tiên giới, mở miệng nói: "Ngao Túc, Ngao Tứ, Dương Tiễn ba người các cậu, mang thêm Linh Vũ, bốn người đi."

Mấy người nghe vậy, khom người lĩnh mệnh. Hoa Linh lúc này mới phát hiện, tiểu tiên đồng gọi là Linh Vũ, chính là người đêm đó đưa thuốc cho mình.

Nhóm người Thế gian cúi đầu thương lượng một lát, cuối cùng chọn bốn người, theo thứ tự là: Kim Lan,

Tạ Thanh Thần, Tịnh Không, Tô Cùng

Hoa Linh thấy thế, không khỏi hơi nhướng mày, Tịnh Không và Tô Cùng chính là tiểu đạo sĩ và tiểu hòa thượng đêm qua vớt mình từ biển lên, Tạ Thanh Thần trước hắn cũng từng qua lại, biết rõ đạo hạnh của nàng tu vi cũng không quá cao. Vì vậy, mấy đại biểu của Thế gian, ngoại trừ Kim Lan ra, những người khác cơ bản đều là không thể dùng.

Hoa Linh khóe miệng không nhịn được câu lên một tia giễu cợt, đang muốn mở miệng trào phúng chọc bọn họ vài câu, lại đột nhiên nhìn thấy trên mặt mấy Đại chưởng môn mơ hồ hiện ra vẻ hoảng sợ, Hoa Linh trong đầu nhất thời sinh ra một tia chán ghét, hắn quay đầu nhìn tiểu hòa thượng kia cùng tiểu đạo sĩ, do dự một chút, vẫn không có lên tiếng.

Nhớ đến biểu hiện ở trên núi Thanh Viên ngày đó, chưởng môn trình độ cũng chỉ là bình thường thôi, bọn họ đi cũng chẳng thể dùng, đã như vậy, còn không bằng mang theo hai tiểu đệ tử mặt mũi thanh tú này, ít nhất trên đường đi nhìn cũng mát mắt, tâm tình tốt.

Đặc biệt là tiểu hòa thượng kia, ngốc nga ngốc nghếch*, rất là đáng yêu, Hoa Linh nghĩ, không khỏi lại nhìn tiểu hòa thượng kia vài lần, tiểu hòa thượng chú ý tới ánh mắt của Hoa Linh, vẫn còn phẫn nộ việc lúc trước bị Hoa Linh vu oan lập tức mặt hơi đỏ lên, trừng trừng mắt, nghiêng đầu sang chỗ khác.

**Nguyên văn là: "lăng đầu lăng não" có nghĩa là ngớ nga ngớ ngẩn*

Hoa Linh càng nhìn càng thấy đáng yêu, không nhịn được khóe miệng hơi câu lên, sau đó quay đầu nói với Phi Liêm: "Liêm, Ma giới chúng ta?Ai đi?"

Phi Liêm quay người nhìn Bình Ế, mở miệng nói: "Ế tình hình không tốt, cậu ở Thế gian đã lâu, cậu đi đi, mang theo ba Ma sứ."

Hoa Linh nghe vậy gật gật đầu, rất hợp ý hắn. Hắn sau đó vươn tay chọn hai tên Ma sứ, lúc hắn muốn chọn người thứ ba, Úc Lũy bên cạnh mở miệng nói: "Tớ đi."

12. Quyển 1 - Chương 12: Vòng Tay Thần Kỳ .

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoa Linh cùng Phi Liêm đều hơi kinh ngạc việc Úc Lũy xung phong nhận việc, thời điểm như thế này lẽ nào hắn không phải là sốt ruột về nhà kêu gào chơi game sao?

Hoa Linh nhìn Úc Lũy, sau khi nhìn thấy ánh mắt vẫn luôn gắt gao chăm chú trên mặt Dương Tiễn, trong lòng không khỏi nổi lên một trận bất an, tên nhị hóa* này, sẽ không làm chuyện điên rồ gì chứ.

*Nhị hóa: ngây thơ, ngốc nghêch. Xuất phát từ cụm từ "bệnh trung nhị" (gọi là chứng mồng hai) là tục ngữ

của người Nhật Bản – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là "bệnh" nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào "bệnh tật". Ở Việt Nam, "bệnh trung nhị" có tên gọi khác là "bệnh tuổi dậy thì". Nguồn:Lam Ninh

Phi Liêm hiển nhiên cũng có lo lắng này, hắn ho nhẹ một tiếng, thấp giọng mở miệng nói: "Úc Lũy, chuyện buổi sáng đã ổn thỏa, đừng quên chuyện cậu đã đáp ứng tôi, nếu như cậu muốn mượn cơ hội trả thù Dương Tiễn, đừng trách tôi…"

Úc Lũy liếc nhìn Phi Liêm, mở miệng ngắt lời hắn nói: "Tớ sẽ không đánh hắn, tớ bảo đảm."

Phi Liêm nghe vậy, yên lòng, Úc Lũy tuy rằng không đáng tin, thế nhưng vẫn luôn luôn thẳng thắn, chưa bao giờ nói dối, chuyện đã cam kết đều nói được làm được.

"Được rồi, vậy thì nhóm bốn người đi thôi, Ám Ly, Lưu Sa, hai người các ngươi đem công việc bàn giao cho hai người bọn họ." Phi Liêm nói với hai tên Ma sứ Hoa Linh đã chọn.

Tam giới đã xác định từng người phái đi, sau đó liền bắt đầu một loạt công tác chuẩn bị.

Thái bạch kim tinh cấp cho mỗi người một cái vòng tay, Hoa Linh lấy vòng tay đeo vào cổ tay, chỉ thấy vòng tay phát ra ánh sáng trắng, sau đó hắn liền cảm thấy cổ tay mát lạnh, vòng tay đã ẩn vào trong thân thể của mình, sau đó, trên mu bàn tay xuất hiện một màn hình cỡ nhỏ, mà vân tay trên năm ngón tay cũng hơi sáng lên ánh sáng màu xanh.

Thái Bạch Kim Tinh mở miệng nói: "Đây là phát minh mới nhất của Tiên cung, vòng tay cân bằng năng lượng, đồng thời cũng bao quát hệ điều hành hệ thống truyền tin tam giới, sau khi đeo vòng tay, Tiên Ma hai giới linh lực sẽ bị vòng tay áp chế, không thể thi triển toàn bộ pháp lực, nếu gặp phải tình huống khẩn cấp, có thể bấm số điện thoại đường dây nóng của Tiên cung 09222290. Mục truyền tin của vòng tay cân bằng có rất nhiều công năng đặc thù, có tần số chuyên cung cấp việc truyền tin giữa mọi người, bấm một cái là có thể kích hoạt bảng điều khiển, khi ngón tay cái chạm vào ngón tay khác, sẽ chuyển đến chức năng khác, các cậu có thể thử nghiệm một chút, sau khi đến đó, các cậu sẽ tách ra hành động, cho nên máy truyền tin là rất quan trọng."

Hoa Linh hiếu kỳ dùng ngón tay cái đụng chạm một chút ngón trỏ, chỉ thấy trên mu bàn tay xuất hiện một cái bản đồ mô phỏng 3D, phạm vi trong vòng mười dặm từng cọng cây ngọn cỏ đều ở trong đó, trên bảng điều khiển bên cạnh vòng tay thấy một loạt chữ nhỏ, có thể hiên thị nhiệt độ, độ ẩm, độ cứng nham thạch và một loạt thông tin, phía dưới còn có mấy cái phím ấn, hiển thị khu vực nhiệt độ cao, nguồn nước, hiển thị vật có thể ăn được.

Hoa Linh thấy thế, nhất thời lòng hiếu kỳ nổi lên, lại dùng ngón tay cái chạm vào ngón tay giữa, bên trong liên tiếp hiện ra thông tin giải trí, bao gồm các kênh radio nổi tiếng ở tam giới, cùng các loại phim, phía dưới còn có một một hàng chữ màu vàng: 18_cấm_cao thanh không mã khu*…

* Phim 18+

Hoa Linh không nhịn cười được, mở miệng nói với Thái bạch Kim Tinh: "Không nhìn ra Tiên cung các người trang bị rất thực dụng nha, không sai, ta thích."

Thái bạch kim tinh nhìn Hoa Linh giữa thanh thiên bạch nhật trắng trợn không kiêng dè lật xem chuyên khu GV, sắc mặt như thường, mở miệng nói: "Khu vực chữ vàng là mục cần trả tiền, đồng thời cần trình báo thông tin gen, sau khi thông qua xét duyệt tuổi tác mới có thể mở."

Hoa Linh nghe vậy, tay chọn một bộ phim, mở ra, quả nhiên xuất hiện nhắc nhở: "Đã nhận thông tin gen, vẫn đang xét duyệt, xin chờ đợi."

Phi Liêm ung dung thong thả trừng Hoa Linh, mở miệng nói: "Chi phí phát sinh, Ma giới không chi trả."

Hoa Linh:…

Keo kiệt chết người.

Ngao Túc một bên yên lặng nhìn Hoa Linh, sau đó giơ tay chống cằm, tựa hồ rơi vào trầm tư.

Sau đó, Thái bạch kim tinh liền phân phát cho mọi người các loại vật kỳ quái, có dược phẩm cấp cứu, cũng có một chút vật dụng thường dùng, nhìn trên mặt đất một đống xẻng câu*, tiểu đạo sỹ Tô Cùng một bên mở miệng nói: "Chuyện này… Chúng tôi không phải đi kiểm tra cột đá Ngũ hành sao? Vì sao lại có xẻng trộm mộ ở đây?"

*xẻng câu

Thái bạch kim tinh mở miệng nói: "Cột đá Ngũ hành địa khu phân bổ có chút đặc biệt, có ở trên núi, có dưới thấp, có ở đáy nước, sau khi đến các cậu sẽ biết, cho nên những công cụ này rất có thể dùng đến."

Ngao Tứ nghe vậy, nhíu lông mày mở miệng nói: "Cái gì? Lẽ nào chúng ta đào hầm còn phải dùng xẻng? Một cái xuyên sơn thuật…"

Thái bạch kim tinh lắc đầu nói: "Hiện tại Hình Thiên chiến phủ ở Thế gian, nguyên bản linh lực tam giới cũng đã có chút mất cân bằng, nếu như các cậu lại lạm dùng pháp lực, cực có thể khiến thiên địa mất thăng bằng, thời không hỗn loạn, cho nên nhị Thái tử điện hạ cùng các vị Tiên Ma ghi nhớ, không phải lúc cần thiết, tận lực tối thiểu sử dụng linh lực bản thân, đây cũng là tác dụng của vòng tay áp chế linh lực, trừ khi đến thời điểm tính mạng nguy hiểm, mới được cởi bỏ áp chế."

Nói đến đây, Thái bạch kim tinh liền nói với bốn người Thế gian: "Linh lực vòng tay ngăn được đối với các vị Thế gian mà nói, cũng không có hiệu quả, ngược lại, còn có thể làm pháp khí phát ra pháp lực ổn định, thời khắc tính mạng nguy hiểm, vòng tay có thể tự mình sản sinh một vòng kết giới bảo vệ, dùng bảo vệ mình. Hi vọng các vị đạo hữu Thế gian sử dụng cẩn thận, bình an trở về."

Kim Lan mấy người gật đầu, khom người đối sao Thái bạch kim tinh nói rằng: "Đa tạ thượng tiên."

Thái bạch kim tinh tiếp tục nói: "Sáng mai xuất phát, hiện tại pháp khí mọi người đều không thể sử dụng, chỉ có thể dựa vào phương tiện giao thông Thế gian, đêm nay các cậu nên nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai xe đến buổi sáng đúng tám giờ xuất phát."

Ngao Tứ nghe vậy không khỏi kinh ngạc nói: "Xe? Xe gì cơ?"

Thái bạch kim tinh vuốt vuốt chòm râu, mở miệng nói: "Vốn mọi người đều dùng pháp khí đi lại, phương tiện giao thông hạng nhất, không có ở trong kế hoạch, cho nên dự toán khẩn trương, chỉ có thể thuê mấy chiếc xe từ Thế gian cho các cậu dùng."

Ngao Tứ kinh ngạc đến mở to hai mắt, mở miệng nói: "Lão Bạch, ông có lầm hay không, coi như pháp khí không thể dùng, Thế gian còn có cái đồ vật gọi là máy bay, ông không biết sao?"

Thái bạch kim tinh trầm giọng nói: "Máy bay quá đắt, không mướn nổi."

"Vậy thì không thuê chuyên cơ, trực tiếp mua vé máy bay cũng có thể mà. Đông tây nam bắc hướng nào cũng có, chỉ cần không phải hãng xuân hạ thu đông là được rồi." Ngao Tứ mở miệng nói.

Thái bạch kim tinh ho nhẹ một chút: "Thái tử điện hạ, là như thế này, thứ nhất: Gần đây thứ hạng hệ số an toàn của máy bay tại Thế gian đã giảm xuống mấy trăm phần điểm; thứ hai: Ngoại trừ ngài và Linh Vương điện hạ, Tiên Ma hai giới các vị đều không có chứng minh thư, cũng không có hộ chiếu, làm giấy chứng nhận cho các người vừa mất thời gian còn phải thông qua hệ thống an toàn, làm trái điều ước tam giới; thứ ba: Bây giờ đang là thời kỳ cao điểm du lịch ở hải thị, vé máy bay toàn bộ đều không giảm giá."

Ngao Tứ:…

Nói nhiều như vậy, điều thứ ba mới là mấu chốt chứ gì.

Hoa Linh: …

Hoa Linh nghe Thái bạch kim tinh giải thích, sửng sốt một chút, sau đó cười ha ha đến vỗ vai Phi Liêm nói: "Liêm, tôi sau này không bao giờ cười cậu keo kiệt nữa, A ha ha ha…"

Ngao Tứ mặt tối sầm lại, trừng Hoa Linh liếc mắt một cái, sau đó nhìn Thái bạch kim tinh từng chữ từng chữ nói: "Tôi… Không… Có… Giấy…Phép "

Thái bạch kim tinh cười híp mắt mở miệng nói: "Không nhọc Thái tử điện hạ phí tâm, Linh Vũ cùng Đại hoàng tử đều có giấy phép lái xe, ngài và Dương Tiễn ngồi xe là được."

Ngao Tứ thực sự là không nhịn được nghĩ muốn phun tào: có giấy phép lái xe mà không có chứng minh thư, nói dối thông minh tý được không?!

Thế nhưng trước mặt chúng nhân phàm ma hai giới, nhị Thái tử điện hạ thực sự không muốn đánh người nhà mình, đành phải nội thương đến nghẹn uất.

Dương Tiễn nhìn thấy Ngao Tứ mặt tối sầm lại, khóe miệng nhẹ cong lên một chút, tiến lên một bước, kéo cánh tay Ngao Tứ, mở miệng nói: "Lái xe cũng tốt, Mạc Vũ Sinh không phải ở Nam Thị sao? Chúng ta vừa vặn đi qua."

Nghe Dương Tiễn nói, Ngao Tứ trên mặt lập tức chuyển biến, hắn tươi cười rạng rỡ ôm vai Dương Tiễn, nói rằng: "Đúng rồi, cậu không nói tôi còn không nghĩ tới. Đi, theo tôi đi ra ngoài đi dạo, mua chút lễ vật cho tiểu Vũ. Đại ca, chuyện còn lại giao cho anh."

Dứt lời, Ngao Tứ kéo Dương Tiễn, hai người kề vai sát cánh rời đi, Úc Lũy phía sau nhìn bóng lưng hai người đi xa, khẽ nhíu mày, trong mắt loé ra một tia ánh sáng quái lạ.

Thái bạch kim tinh sau đó thông báo cho mọi người một ít hạng mục cần chú ý, hết thảy đều an bài thỏa đáng, mọi người liền vội vàng trở lại phòng của mình, Hoa Linh trở về phòng bắt đầu tò mò nghịch cái vòng tay, phát hiện ngoại trừ các loại công năng trước, còn có một công năng thần kỳ nho nhỏ, ví dụ như, phun sương đuổi côn trùng, đo lường thành phần vật phẩm, biến thành công năng mang cá, mô phỏng tiếng gầm của động vật động dục …

Hoa Linh cảm thấy cái vòng này đúng là vạn năng, nhưng hắn đột nhiên thấy hơi nghi hoặc một chút, chuyện Hình Thiên chiến phủ thất lạc trước đó Tiên giới một người cũng không biết, sau khi xảy ra sự cố, Thái bạch kim tinh vừa vặn liền lấy ra nhiều vòng tay như vậy, bọn họ mang theo nhiều vòng tay công nghệ cao như vậy tới tham gia tam giới phong hội, mục đích thật sự là cái gì chứ? Vật kỷ niệm hội nghị phân phát cho mọi người? Hiển nhiên không phải, nhìn lão Thái bạch kim tinh vắt chày ra nước kia, đem ra bán giá cao tính khả thi càng lớn hơn chút.

Hay hoặc giả là, vòng tay này bên trong còn có âm mưu gì?

Trải qua sự kiện tay trái thủ dâm, Hoa Linh có chút mắc chứng vọng tưởng trạng thái nhẹ.

Chẳng lẽ mình lại là chuột bạch?

Hoa Linh nằm trên giường suy tư nửa ngày cũng không nghĩ ra đầu mối gì, ngón tay buồn bực ngán ngẩm nghịch nội dung trên màn hình, lơ đãng chạy đến khu vực chữ vàng phải trả phí, hắn đột nhiên nhìn thấy một cái tiêu đề: (một chiến năm (nông thôn dã chiến + ám hắc pháo đài cổ)_NP, không mã, nhẹ nhàng BD SM. SMI) Hoa Linh trong lòng hơi động, vươn tay chọt một cái liên tiếp. Qua lâu như vậy, xét duyệt cũng nên thông qua rồi chứ, Hoa Linh trong lòng suy nghĩ.

Quả nhiên, sau một giây đồng hồ, xuất hiện thông tin nhắc nhở: "Ngài đã thông quá xét duyệt, đã sắp xếp cho ngài bộ phim cấp độ thích hợp, chúc xem vui vẻ."

Hoa Linh tinh thần chấn động, lập tức tập trung tinh thần nhìn chằm chằm màn hình, trong lòng âm thầm tò mò bộ GV này là phiên bản gì, trong tiên cung có rất nhiều chủng tộc đặc thù, như Long tộc, không biết thời điểm Long tộc giao phối là bộ dạng gì, hình người hay vẫn là hình thú? Nghe nói Long tộc hình thú đều cũng có hai cái JJ, không biết có phải thật hay không, lại còn NP, hóa ra Tiên cung khẩu vị nặng như vậy…

Hoa Linh đầu đầy gạch đen!!! chỉ cảm thấy tiểu Hoa Hoa dưới thân đã cấp tốc sung huyết, kiên cường đứng lên, hắn hưng phấn mong đợi…

Mấy giây sau, hoa cúc nhỏ xoay tròn biến mất, hình ảnh lóe lên, hình ảnh xuất hiện. Hoa Linh sững sờ, chỉ nghe một bài hát vang lên:

"Đừng nhìn tôi chỉ là một chú cừu

~~Cỏ xanh bởi vì tôi trở nên càng thơm

~~Bầu trời bởi vì tôi trở nên càng xanh

~~Mây trắng bởi vì tôi trở nên mềm mại…”

Hoa Linh:…

Mềm mại, mềm mại, bài hát mềm mại… Giời ạ thật mềm mại…

Treo đầu dê bán thịt chó, Tiên cung một đám vua hố hàng!

power of brotherhood
Head office 17 Thuy Khue Hanoi: 04-62583925/0915010080
Saeler 319 Tran Khat Chan Hanoi: 04-39726668/0987230266
Sealer in Le Duc Tho Saigon: 08-66788882/0902963456
AEshop
http://docchieu.vn

13. Quyển 1 - Chương 13: Đổi Vị Trí

Hoa Linh mặt tối sầm lại, sững sờ nhìn màn dạo đầu qua đi, vài con cừu nhảy ra.

Sau một phút:

Hoa Linh: Này trên đầu con cừu này sao lại có một đống phân…

Sau năm phút:

Hoa Linh: Má nó, con sói này quả thực quá ngu, kiến quốc sau thành tinh à?

Sau mười phút:

Hoa Linh: Sói xám nhỏ thật đáng yêu, quả thực chính là Tiểu Cửu phiên bản màu đen.

Sau hai mươi phút:

Hoa Linh: A ha ha ha ha a, cái chảo thật khí phách, hồng hồng hỏa hỏa hoảng hoảng hốt hốt…

Vì vậy, buổi tối trước khi xuất phát, Linh Vương điện hạ cười ha hả ở trong phòng xem sói xám chiến cừu vui vẻ…

Vừa rạng sáng, trên màn ảnh tự động bắn ra thông tin nhắc nhở: "Xin lỗi, ngài liên tục xem trong quá lâu, vì bảo đảm tinh thần và thể xác của ngài được khỏe mạnh, hệ thống thôi miên khởi động, mời ngài nghỉ ngơi, chúc ngài ngủ ngon."

Sau đó, hết thảy bộ phim toàn bộ biến thành hình thức thôi miên cừu nhỏ nhảy lên, từng con từng con đi về phía trước rồi nhảy.

Hoa Linh nhìn đồng hồ, cũng thấy nên ngủ, hắn tiến vào buồng tắm tắm rửa sạch sẽ, sau đó nằm lỳ ở trên giường rơi vào mộng đẹp…

Ngao Túc sát vách ngồi ở trên ghế, hình chiếu trên bức tường đối diện chính là hình ảnh vòng tay trên người Hoa Linh, xuyên thấu qua vòng tay, Ngao Túc nhìn thấy góc nghiêng khuôn mặt ngủ say của Hoa Linh, chỉ thấy Hoa Linh mang trên mặt mỉm cười, giống như đang lẩm bẩm cái gì.

Ngao Túc cầm vòng tay truyền tin trong tay, điều chỉnh âm thanh,âm thanh Hoa Linh mơ mơ màng màng truyền tới: "Tôi nhất định sẽ trở về…"

Trong mắt Ngao Túc lóng lánh nhiều hơn mấy phần ấm áp, khóe miệng hắn nhẹ cong lên, hài lòng mỉm cười.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoa Linh bị chuông báo từ vòng tay ầm ĩ đánh thức, mãi đến khi hoàn toàn rời giường, chuông báo mới dừng lại, vẫn còn mơ mơ màng màng Hoa Linh hận không thể chặt bà nó tay luôn.

Mãi đến tận khi mơ màng sửa sang xong hành lý, Hoa Linh đầu óc mới dần dần thanh tỉnh một ít. Thời điểm xuống lầu ăn điểm tâm, Hoa Linh mới biết những người khác đã sớm chờ xuất phát, ngoại trừ Ngao Túc, nhiều người cũng đã tập trung vào trong đại sảnh.

Tám giờ đúng, Ngao Túc đến đúng giờ, cả giây phút cũng không kém. Nhìn thấy toàn bộ nhân viên đến đông đủ, Thái bạch kim tinh hắng giọng một cái, thanh thế như hổ gầm nói: "Các đồng chí, các vị là đại biểu kiệt xuất nhất tinh anh nhất trong tam giới, trọng trách giữ gìn hòa bình tam giới, bảo vệ nhân dân an toàn xin được giao cho các vị, tôi đại biểu Tiên cung, đại biểu toàn thể nhân dân tam giới, tôi xin kính các vị, hi vọng các vị có thể loại bỏ muôn vàn khó khăn, dũng cảm tiến tới, hoàn thành nhiệm vụ gian khổ lần này, chúng tôi sẽ ở chỗ này, chờ các dũng sĩ chiến thắng trở về trở về…"

Thái bạch kim tinh còn chưa có nói xong, Ngao Tứ một bên cùng Dương Tiễn đã đen mặt lại đi thẳng ra chỗ đậu xe, Ngao Tứ vừa đi vừa thấp giọng cùng Dương Tiễn nói rằng: "Lão Bạch bị vậy từ bao giờ thế …"

Dương Tiễn mỉm cười nói: "Người già nhưng tâm không già, ngẫu nhiên đổi phong cách cũng không tồi."

Ngao Tứ: "Quá mất mặt, cậu nhìn ánh mắt bọn người Thế gian cùng Ma giới, chính là ánh mắt chế giễu."

Ngao Tứ lời còn chưa dứt, liền nhìn thấy tiểu hòa thượng Thế gian Tịnh Không sắc mặt hơi đỏ lên, vẻ mặt kích động cùng phấn chấn, hắn ném hành lý trong tay, bước nhanh đi tới trước mặt Thái bạch kim tinh, hai tay cầm thật chặt cánh tay Thái bạch kim tinh, thẳng thắn to rõ nói: "Tiên gia cứ yên tâm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, xin ngài chờ tin tức tốt của chúng tôi!"

Ngao Tứ:"…"

Lần này, đến lượt Kim Lan cùng Tạ Thanh Thần cũng không nhìn nổi, yên lặng quay người nhấc theo hành lý lên xe.

Hoa Linh nhưng là ở một bên cười đến ngửa tới ngửa lui, này một già một trẻ, là tới song ca giảm bớt bầu không khí sao, luôn cho là Ma giới đùa giỡn nhiều, hóa ra Tiên giới cùng Thế gian cũng không thiếu nha …

Hoa Linh một bên cười một bên kéo hành lý đi về phía trước, Bình Ế đứng ở một bên thân thủ ngăn cản Hoa Linh, Hoa Linh dừng bước lại, nhìn thấy Bình Ế một mặt lo lắng nhìn mình.

Bình Ế mở miệng nói: "Ngân Linh, cậu bây giờ không có tiên khí hộ thể, cái tay này vẫn là tay giả. Mọi

việc không cần ra mặt nhiều, có Úc Lũy cùng Trầm Sa bọn họ ở đó, cậu tự chiếu cố mình cho tốt."

Hoa Linh nghe vậy trong lòng ấm áp, mở miệng nói: "Ế, yên tâm đi, tớ tự có chừng mực."

Bình Ế bĩu môi, nhìn cánh tay trái của Hoa Linh mở miệng nói: "Đi Thế gian có mấy ngày đã biến mình thành tàn phế, đúng mực này của cậu, cả năm chi*(tay,chân,đầu)* đều bảo đảm không được đầy đủ"

Hoa Linh cười hì hì ôm cổ Bình Ế, ghé vào lỗ tai hắn nói rằng: "Đừng lo lắng cho tớ, lo lắng một chút chính mình đi, nhìn dáng vẻ mệt mỏi này của cậu, chú ý nghỉ ngơi, thân thể mệt muốn chết rồi, Liêm Vương điện hạ của chúng ta sẽ tức giận."

Trên mặt Bình Ế chợt lóe một vệt hồng vựng, trừng Hoa Linh liếc một cái, theo sau tiếp tục nghiêm nghị nói rằng: "Chuyện này, tớ luôn cảm thấy không có đơn giản như vậy, người có thể trộm đi Hình Thiên chiến phủ, tuyệt đối không phải là người bình thường, các cậu nhất định phải cẩn thận."

Hoa Linh thân thủ bóp bóp mặt Bình Ế, mở miệng nói: "Biết rồi, Ế mama."

Bình Ế tức giận mở miệng nói: "Tớ không ở bên cạnh, cậu nhỡ bị thương làm sao bây giờ, tớ chuẩn bị cho cậu một ít dược phẩm mang theo đi."

Hoa Linh hoàn không nói chuyện, liền nghe đến phía sau truyền đến tiếng Ngao Túc: "Bình Vương điện hạ xin yên tâm, Linh Vương điện hạ bây giờ là bệnh nhân của tôi, tôi sẽ phụ trách chăm sóc thân thể của ngài ấy."

Bình Ế ngẩng đầu nhìn Hoa Linh đứng ở phía sau Ngao Túc, có chút hơi kinh ngạc.

Hoa Linh nghe vậy, xoay mặt nhìn Ngao Túc một chút, sau đó đối Bình Ế nói rằng: "Đúng, Ế, cậu yên tâm đi, có Ngao đại Bạch tiên sinh đây, tôi không có việc gì, dù sao hắn sẽ phụ trách cái tay giả này."

Dứt lời, Hoa Linh vươn tay trái ra quơ quơ trước mắt Bình Ế, trong mắt một mảnh ý cười.

Bình Ế ngờ vực nhìn Hoa Linh một chút, lại nhìn Ngao Túc một chút, cuối cùng gật gật đầu.

Sau khi tạm biệt Phi Liêm Bình Ế, Hoa Linh liền đi ra cửa chính, ở phương diện thuê xe Tiên giới coi như hào phóng, thuê ba chiếc Land Rover dài, bên trong xe không gian rộng rãi. Hoa Linh đem hành lý sắp xếp xong, sau đó ngồi lên ghế sau, Ám Ly lái xe, Trầm Sa ngồi ở chỗ ngồi kế bên tài xế, Hoa Linh lên xe vừa ngồi chờ Úc Lũy, vừa mở màn hình tiếp tục xem Cừu vui vẻ.

Nhưng mà đợi nửa ngày, vẫn như không nhìn thấy bóng dáng Úc Lũy, Hoa Linh có chút kỳ quái mở miệng

hỏi: “Trầm Sa, Úc Lũy đâu?”

Trầm Sa duỗi đầu ra ngoài cửa sổ hướng phía trước mặt nhìn xuống, nói rằng: “Cổn Cổn hình như bám trên xe Tiên giới không chịu xuống, Ma tôn điện hạ ở phía trước đang thương lượng cùng Cổn Cổn.”

Nghĩ đến vẻ mặt nịnh nọt của Cổn Cổn vây quanh Hao Thiên khuyển, Hoa Linh nhất thời cảm thấy có chút mất mặt, không khỏi mở miệng nói: “Mau gọi Cổn Cổn ở phía trước về.” Dứt lời, tiếp tục xem phim của mình.

Lại qua năm phút đồng hồ, cửa xe mở ra, một bóng người lên xe, ngồi bên cạnh Hoa Linh, Hoa Linh cũng không ngẩng đầu lên nói: “Thế nào? Không chịu về à, tôi đã nói Cổn Cổn hàng này chính là loại không có tình người, vừa có vợ đã quên mất mẹ ruột rồi… đúng là đại bất trung, chúng ta đi thôi.”

Mấy giây sau, Hoa Linh nghe người bên cạnh mở miệng nói:

“Ma tôn điện hạ không chịu trở về, không thể làm gì khác hơn là thay đổi vị trí với tôi.”

Hoa Linh đột nhiên sững sờ, thanh âm này…

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, đối diện với hai mắt của Ngao Túc.

“Cậu… Tại sao là cậu…” Hoa Linh lúc này mới có chút phản ứng lại, Úc Lũy tên này nhất định là dựa vào lý do Cổn Cổn không chịu trở về, thuận thế ngồi xe Tiên giới, vì cái gì à… Không cần nghĩ cũng biết.

Đúng là chủ nào tớ nấy.

Hoa Linh cảm thấy trong lòng một trận thấp thỏm, tuy rằng Úc Lũy hứa hẹn sẽ không gây sự với Dương Tiễn, thế nhưng trời mới biết cái tên nhị hóa dọc đường đi sẽ làm ra những chuyện gì, hơn nữa trên xe kia còn có một Ngao Tứ tính tình bạo ngược.

Hoa Linh do dự một chút, mở cửa xe chuẩn bị xuống, mở miệng nói: “Thôi tôi vẫn là đến xách hắn về , tên gia hỏa thích gây rắc rối…”

Còn chưa dứt lời, đã thấy xe Tiên giới phía trước khởi động, chạy như bay rồi, chiếc xe của Thế gian cũng theo sát phía sau, trong nháy mắt rời khỏi làng du lịch.

Hoa Linh: “…”

Ngao Túc Một bên thấy thế, mở miệng nói: “Linh Vương điện hạ, lên xe đi.”

Hoa Linh đành phải trở lại trong xe, đóng cửa xe, Ám Ly phía trước thấy thế, cũng nổ máy xe chạy theo. Hoa Linh mở ra màn hình truyền tin, nhấn xuống tên Úc Lũy.

Vang lên nửa ngày, giọng Úc Lũy rốt cục truyền tới: "Ngân Linh, chuyện gì?"

Hoa Linh đè thấp giọng, nghiêm mặt nói: "Úc Lũy, cậu giở trò quỷ gì,mau xuống xe trở về."

Úc Lũy mở miệng nói: "Cổn Cổn không chịu về,đang ở phía sau cùng con chó kia chơi đây, tớ không thể làm gì khác hơn là ở lại cùng nó."

Hoa Linh mắng: "Lúc Cổn Cổn ở Dưỡng Tâm Điện cọ lung tung khắp nơi sao không thấy cậu quan tâm nó thế, đồ bỏ vô dụng, mau trở lại."

Úc Lũy nghe vậy, thành thật mở miệng nói: "Há, tớ cũng muốn thuận tiện nghiên cứu một chút Dương Tiễn hạ pháp thuật gì với tớ, cho nên muốn lưu lại hỏi hắn một chút."

Hoa Linh mở miệng nói: "Cậu đừng có trêu chọc Dương Tiễn."

Úc Lũy nói: "Yên tâm, tôi đã nói không đánh hắn, hảo, cứ như vậy, bà mẹ chết rồi."

Dứt lời, bộp một tiếng cắt đứt truyền tin.

Hoa Linh sững sờ nhìn mu bàn tay của mình, hắn rốt cục phát hiện cái vòng tay vạn năng này so với điện thoại di động có gì khuyết thiếu rồi, lúc điên lên không thể ném vỡ …

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, mở miệng nói rằng: "Linh Vương điện hạ xin yên tâm, Dương Tiễn kỳ thực tính cách ôn hòa, sẽ không xung đột với Ma tôn điện hạ."

Hoa Linh hơi siết chặt tay, khóe miệng cứng ngắc: "Ha ha, đó là cậu không biết Úc Lũy, hắn một khi phát điên, y chang như bệnh chó dại…"

Ngao Túc nghe vậy, suy tư gật đầu một cái nói: "Bệnh chó dại sao? Không sao, tôi mấy năm trước nghiên cứu ra vắcxin phòng bệnh, tỉ lệ chữa khỏi có thể đạt tới 90%."

Hoa Linh:…

Hàng này là ngốc thật hay là giả ngu vậy.

Nhìn Hoa Linh thần sắc biến ảo không ngừng, Ngao Túc suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Linh Vương

điện hạ là muốn biết tình huống trên xe kia sao?"

Hoa Linh nhìn Ngao Túc, lập tức nghĩ tới vị trước mắt này đúng là nghe trộm lành nghề, lập tức mở miệng nói: "Đúng nha, Đại hoàng tử điện hạ, cậu nhất định có biện pháp đúng hay không? Cái ốc biển kia của cậu có phải ở trên xe bên kia không, hoặc là WIFI, không biết bọn họ có biết dùng hay không."

Ngao Túc lắc lắc đầu, mở miệng nói rằng: "Không cần phiền toái như vậy."

Dứt lời, hắn điều chỉnh máy truyền tin trên cổ tay, bấm mấy lần, một màn hình lập tức xuất hiện trong không trung, chính là hình ảnh bên trong xe của Tiên giới.

Hoa Linh thấy thế hơi sững sờ, mở miệng nói: "Cái vòng tay này còn có chức năng này sao?"

Ngao Túc gật gật đầu: "Hệ thông hình ảnh trên mười hai máy truyền tin đều có thể kết nối, tôi điều chỉnh lấy ra hình ảnh lập thể trên vòng tay của Dương Tiễn chiết xạ ra, ở góc độ này quan sát Ma tôn điện hạ thuận tiện hơn."

Hoa Linh thấy thế, không khỏi trong lòng dâng lên nỗi nghi hoặc, mở miệng hỏi: "Cậu có thể tùy tiện khống chế vòng tay của chúng tôi?"

Ngao Túc suy nghĩ một chút, nói rằng: "Khống chế thì hơi khó khăn, bất quá giám sát thì không thành vấn đề, dù sao đây cũng là hệ thống tôi nghiên cứu ra."

Hoa Linh trợn mắt lên, một hồi lâu sau mở miệng nói: "Đại hoàng tử điện hạ, cậu có phải là có đam mê rình trộm không hả, tại sao lúc nào cũng nghiên cứu cái công năng kỳ quái như vậy, bây giờ là thời đại chú trọng việc riêng tư, cậu lại lợi dụng cửa sau nhìn trộm người khác là trái pháp luật."

Ngao Túc đẩy kính mắt, chậm rì rì nói: "Há, vậy tôi tắt nó."

"Đừng, đừng..." Hoa Linh nghe vậy, lập tức mở miệng ngăn cản, sau đó nhìn chằm chằm hình ảnh giữa không trung thản nhiên nói: "Muốn mở đã mở, thì xem một chút đi."

Ngao Túc khóe miệng khẽ nhếch: "Được."

Vì vậy, hai người ngẩng đầu nhìn hình ảnh trên không trung.

Chỉ thấy Dương Tiễn sắc mặt có chút cứng ngắc, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, Úc Lũy bên cạnh cũng nghiêng đầu nhìn gò má Dương Tiễn, hai người đều không mở miệng nói chuyện, trong xe bầu không khí có chút ngột ngạt.

Một lát sau, ngồi ở vị trí kế bên tài xế Ngao Tứ mở miệng nói: "Ma tôn đại nhân, ngài đây là muốn làm gì? Vẫn còn muốn bắt nạt Dương Tiễn nhà chúng tôi sao?"

Úc Lũy ngẩng đầu lên, nhìn Ngao Tứ, mở miệng nói: "Hắn là vợ cậu?"

"A?" Ngao Tứ bị Úc Lũy hỏi sững sờ, theo bản năng nói: "Đương nhiên không phải."

"Ồ." Úc Lũy nghiêng đầu qua chỗ khác, tiếp tục nhìn chằm chằm Dương Tiễn, đồng thời mở miệng nói: "Vậy không mượn cậu xen vào."

Ngao Tứ sắc mặt nhất thời thay đổi, mở miệng nói: "Hắn không phải vợ ta là anh em ta, ta làm sao không xen vào được, ta cho ngươi biết Úc Lũy, sáng sớm hôm nay nếu không phải vì mặt mũi của Vương mẫu điện hạ cùng Liêm vương, ta đã sớm…"

"Ngao Tứ." Dương Tiễn quát nhẹ một tiếng, khẽ nhíu mày, nói rằng: "Đừng để ý đến hắn."

Ngao Tứ cắn răng, hai mắt phun ra lửa, hung hăng trợn mắt nhìn Úc Lũy, cuối cùng vẫn là nghiêng đầu sang chỗ khác, không thèm nói chuyện nữa.

Còn Úc Lũy thì mắt điếc tai ngơ không nghe Ngao Tứ nói, tiếp tục nhìn chằm chằm Dương Tiễn, một hồi lâu sau, hắn chậm rãi mở miệng nói: "Sáng sớm hôm qua ngươi dùng pháp thuật gì với ta?"

Dương Tiễn đôi môi khẽ run, hàm răng cắn chặt, nhớ tới tình cảnh sáng sớm hôm qua, chính mình thân thể trần truồng bị Úc Lũy từ cửa phòng tắm đẩy đến trước cửa sổ, không còn sức đánh trả chút nào, Dương Tiễn cảm thấy một trận sỉ nhục xông lên đầu, hắn cố nén lửa giận, không có lên tiếng.

Úc Lũy thấy bộ dạng Dương Tiễn im lặng không lên tiếng, trong lòng kiên định hơn là Dương Tiễn trong lòng có quỷ, tiếp tục nói: "Từ sau đại chiến Trác Lộc, ta chưa từng bị thương cũng chưa từng chảy máu,ngươi lại dám dùng thủ đoạn hèn hạ tính kế ta…"

Dương Tiễn nghe vậy, rốt cục không thể nhịn được nữa nói: "Cút!"

Úc Lũy hừ lạnh một chút, mở miệng nói: "Bị ta đoán đúng rồi đúng không? Ngươi không nói kỳ thực ta cũng biết, ta đã sớm tra được ngươi đối với ta dùng là chiêu gì. Không nghĩ tới đường đường thượng tiên của Tiên giới, lại đi dùng công pháp phàm nhân."

Nghe Úc Lũy nói, đừng nói Dương Tiễn cùng Ngao Tứ đã tức điên lên, ngay cả Hoa Linh bên này nhìn trộm cũng cảm thấy đầu óc mơ hồ.

Dương Tiễn tức giận đến mặt trắng bệch, vẫn không thèm nói chuyện cùng Úc Lũy, phía trước Ngao Tứ cười xùy một tiếng, mở miệng nói: "Vậy cũng muốn nghe Ma tôn điện hạ nói một chút coi, Tiên giới chúng

tôi cuối cùng học trộm công pháp gì của Thế gian?"

Chỉ thấy Úc Lũy từ trong lòng rút ra Ipad, cấp tốc mở ra một trang web, chỉ vào chữ trên đó đưa cho Dương Tiễn xem, tràn đầy tự tin nói: "Chính là cái này."

Dương Tiễn rũ mắt xuống, liếc mắt nhìn máy vi tính trong tay Úc Lũy, chỉ thấy trên đó viết: "(ba mươi sáu kế) mỹ nhân kế. Mỹ nhân thân trần, dùng sắc dụ người, công thần, loạn phách, mất đi chí khí nguyên tinh, thần thức suy kiệt. Hai phe đối lập,nhiếp tâm thuật."

Dương Tiễn:…

Hoa Linh nhìn trộm:…

Thật muốn giúp Dương Tiễn đập chết cái tên nhị hóa này.

14. Quyển 1 - Chương 14: Úc Lũy Tiến Công

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Dương Tiễn sắc mặt từ trắng chuyển hồng, rồi từ hồng chuyển trắng, bị Úc Lũy làm tức đến lộn mề, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Ngao Tứ có lúc đấu võ mồm với mình, thiên giới nhân gian, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám mạo phạm mình như thế. Dương Tiễn lúc này có chút hối hận, hắn đã tham gia mấy lần tam giới phong hội, năm nay vốn không muốn đến, thế nhưng Ngao Tứ chạy đến tìm mình, nói lúc trước hắn bị giam tại Nhị Lang sơn đã uống sạch rượu ngon mình cất giấu, vì bồi thường, lần này đến phong hội thuận tiện mang mình đi nếm thử các loại rượu ngon Thế gian. Dương Tiễn mới đáp ứng tham dự lần này. Mà thế nào cũng không nghĩ tới, sẽ gặp phải một tên bệnh xà tinh như này.

Xà tinh bệnh tương tự khái niệm yandere của nhật. Đối lập với tsundere trong nóng ngoài lạnh thì yandere chỉ những người nhìn bề ngoài thì hiền lành nhưng bản chất, nội tâm lại thần kinh, cố chấp cuồng, đa nghi cuồng và sát nhân cuồng.

Dương Tiễn hít sâu mấy hơi, nỗ lực vững vàng tâm tình của mình, quay đầu nhìn Úc Lũy một bên, mở miệng nói: "Ma tôn đại nhân, ta lần thứ hai nói rõ cho ngươi, ta không có đối với ngươi sử dụng bất kỳ pháp thuật gì, chuyện sáng sớm ta cũng đã nói không truy cứu nữa, coi như là hiểu lầm, cho nên, ta hi vọng ngươi đừng có đến làm phiền ta." Dương Tiễn âm thanh lạnh đến mức như băng, trong lời nói mang theo vài phần hận ý nghiến răng nghiến lợi.

Thế nhưng, Úc Lũy hoàn toàn không có cảm nhận được Dương Tiễn ngầm phẫn nộ, hắn vuốt vuốt cằm, nghiêng đầu chăm chú nhìn Dương Tiễn, mở miệng nói: "Nhưng mà, ta vì sao lại chảy máu."

Dương Tiễn hơi đỏ mặt, âm thanh càng thêm lạnh lẽo mấy phần: "Ta làm sao mà biết."

Chuyện Úc Lũy vì Dương Tiễn mà chảy máu mũi, ngoại trừ người trong cuộc, chỉ có Hoa Linh cùng Phi Liêm biết, cho nên, Úc Lũy vừa nói xong, Ngao Tứ phía trước liền quay đầu lại hỏi: "Ngươi chảy máu? Đúng là chuyện cười, Ma tôn đại nhân, lão gia ngài đang No.1 bảng xếp hạng vũ lực Tam giới đấy, Dương Tiễn có thể gây tổn thương cho ngài?"

Úc Lũy ngẩng đầu nói với Ngao Tứ: "Ta đã nói là hắn dùng pháp thuật hèn hạ."

Sau đó, trên mặt Úc Lũy có chút hoang mang, hắn chớp chớp mắt, tầm mắt từ hàng mi đến khóe mắt Dương Tiễn tìm xuống dưới, hai má ửng đỏ, đôi môi mượt mà tinh xảo, đường hàm vòng cung tinh tế, chỉnh tề mà hoàn mỹ, cần cổ trắng nõn, hầu kết ở cổ họng lên lên xuống xuống, mơ hồ lộ ra xương quai xanh … Càng nhìn xuống, Úc Lũy cảm thấy được bên trong thân thể tựa hồ càng có cảm giác khí huyết sôi trào đến hỏa nhập ma hôm ấy, tiếng chuông cảnh báo trong đầu hắn kêu lên mãnh liệt.

Dương Tiễn chỉ cảm thấy ánh mắt rực lửa của Úc Lũy nhìn chằm chằm lồng ngực mình,nói trắng ra là lộ liễu vô cùng, hắn nhất thời có một loại ảo giác bị xem thường. Nghĩ tới ánh mắt ngơ ngác ngày đó Úc Lũy nhìn mình lõa thể, Dương Tiễn lửa giận trong lòng càng bùng lên, cả người đều giận đến run rẩy.

Ngao Tứ nhìn Úc Lũy cùng Dương Tiễn hai người kia thần sắc không bình thường, không khỏi sững sờ, hắn thấy Úc Lũy mang theo vẻ mặt hiếu kỳ cảnh giác nhìn chằm chằm trước ngực Dương Tiễn, trong lòng nổi lên một loại cảm giác quái dị.

Úc Lũy đầu càng ngày càng tiến lại gần, tiếp tục nhìn chằm chằm. Cảm nhận cỗ lửa nóng bên người cảm giác áp bách mạnh mẽ, cả người Dương Tiễn càng căng thẳng cứng đờ, hai tay nắm thành quyền, ngưng khí trong lòng bàn tay.

Không khí trong buồng xe ngày càng quỷ dị căng thẳng.

Một hồi lâu sau, Ngao Tứ bây giờ nhìn không nổi nữa, mặt tối sầm lại mở miệng hỏi: “Này, ta nói Úc Lũy đại nhân, ngươi đây là nhìn cái gì chứ? Dương Tiễn lại không có mương máng kênh rạch gì …”

Úc Lũy không hề nghĩ ngợi mở miệng nói: “Ai nói không kênh rạch, mông hắn rất vểnh, kênh rạch hơi bị sâu đây…”

Ngao Tứ:”…”

Hoa Linh:”…”

Dương Tiễn rốt cục không nhịn được, trong mắt hắn sát ý nổi lên, ra một chưởng, hung hăng bổ tới cổ Úc Lũy.

Úc Lũy ngơ ngác nhìn chằm chằm Dương Tiễn, thế nhưng thân thể hắn phản ứng cực nhanh, thời điểm Dương Tiễn ngón tay hơi động, Úc Lũy đã cảm thấy luồng sát khí này, hắn nhấc cánh tay chặn lại, đem cánh tay Dương Tiễn chắn trước ngực, sau đó điện quang hỏa thạch trở tay vồ một cái, ngón tay siết chặt cổ tay Dương Tiễn.

Bất chấp mạch môn gặp nguy hiểm, Dương Tiễn duỗi ra cái tay còn lại tiếp tục tấn công Úc Lũy, nhắm vào sườn dưới Úc Lũy, thân thể hướng bên cạnh đè ép, chưởng phong lóe lên, sau đó mạch môn bị nhẹ nhàng nhấn một cái, Dương Tiễn nhất thời cảm thấy khí lực toàn thân bị tán đi hơn nửa.

Úc Lũy cầm lấy cánh tay Dương Tiễn trở tay vòng qua đỉnh đầu hắn, sau đó lôi kéo, đem cánh tay kia của Dương Tiễn kéo đến bên mình, Dương Tiễn cảm thấy vòng eo không có cách nào phát lực, cả người mềm nhũn, thân thể mất cân bằng, nửa người trên theo sức kéo đổ sang một bên, Úc Lũy duỗi ra cánh tay còn lại nâng lên một chút, vừa vặn đem thân thể Dương Tiễn ôm vào trong lòng…

Ngao Tứ ở phía trước trừng lớn hai mắt thấy hai người ở trong buồng xe hoàn thành một hệ liệt động tác Tăng-gô kinh điển.

*tăng-gô

Úc Lũy lúc này cúi đầu, đối diện Dương Tiễn trong lòng trợn mắt nhìn mình, Dương Tiễn thân thể ôn nhuyễn, hoàn toàn không giống dáng vẻ lạnh như băng thoạt nhìn bên ngoài, Úc Lũy đột nhiên nhớ lại ngày ấy hắn đánh Dương Tiễn, loại xúc cảm thời điểm ngón tay đụng chạm đến hắn da thịt này, bóng loáng mà tinh tế, rất tốt.

Vì vậy, bàn tay lớn đang ôm lấy eo Dương Tiễn, theo bản năng nhéo nhẹ hai cái.

Dương Tiễn cả người run lên, sắc mặt đại biến, trong mắt vừa giận vừa sợ, hắn đang muốn hất cánh tay Úc Lũy, lại nhìn thấy một vệt máu đỏ sậm từ lỗ mũi Úc Lũy vèo chảy xuống.

Xoạch… Một giọt máu rơi trên gò má Dương Tiễn.

Dương Tiễn:"…"

Ngao Tứ:"…"

Bên trong buồng xe lần thứ hai lâm vào yên lặng.

Hoa Linh nhìn trộm ở đằng sau, cũng không nhịn được nữa, hắn mở máy truyền tin, bấm dãy số tiểu tiên đồng lái xe của Tiên giới, mở miệng nói: "Linh Vũ, tìm một chỗ dừng xe phía trước."

Mấy giây sau, trong máy truyền tin truyền đến tiếng Linh Vũ: "Linh Vương điện hạ, đường cao tốc Thế gian không thể tùy tiện dừng xe, khoảng cách đến một khu phục vụ tới còn có năm km."

Hoa Linh thở dài nói: "Được, vậy thì chờ đến khu phục vụ đi, nhanh lên chút, nếu không có người muốn mất máu sắp chết rồi."

Hoa Linh bất đắc dĩ nhìn hình ảnh Úc Lũy ánh mắt bốc hỏa cùng máu mũi càng ngày càng phun trào mãnh liệt.

Lúc này, Ngao Túc ngồi ở một bên thân thủ điều ra hệ thống vòng tay của Úc Lũy, mở đến mục cột chỉ tiêu giám sát thân thể, nhất thời một loạt dữ liệu hiện lên ở không trung, Ngao Túc nghiêm túc nhìn một chút, mở miệng đối Hoa Linh nói rằng:

"Trong cơ thể hormone phân bố nồng độ tăng cao, thần kinh giao cảm hưng phấn, hải miên thể tế bào cơ bàng quang căng giãn, sung huyết cứng đờ, mạch máu niêm mạc bên trong khoang mũi trương lên gây vỡ dẫn đến xuất huyết. Ma tôn điện hạ hiện tại chỉ là đang ở trong trạng thái kích thích bình thường, mao mạch trong lỗ mũi tuy rằng phong phú thế nhưng lượng máu không nhiều, mấy phút sau thì sẽ tự lành, yên tâm đi, sẽ không mất máu quá nhiều."

Hoa Linh có chút dở khóc dở cười nghe Ngao Túc giải thích, sau đó mở miệng nói: " Kích thích bình thường? Đại hoàng tử điện hạ, cậu cảm thấy hắn lúc này đối với một nam nhân kích thích là bình thường sao?"

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, mở miệng nói: "Từ khi tam giới mở ra cải cách tới nay, đồng tính luyến từ lâu đã trở thành hợp pháp, tuy rằng Thế gian còn có bộ phận khu vực chưa hoàn toàn chấp nhận, thế nhưng đây đã là xu thế tương lai."

Ngao Túc suy nghĩ một chút, nhìn về phía Hoa Linh ánh mắt mấy phần thâm thúy, tiếp tục nói: "Nếu như tôi không tính sai, Linh Vương điện hạ kích thích tựa hồ phần lớn cũng là từ đồng giới…"

Hoa Linh có chút lúng túng ho nhẹ một chút, mở miệng nói: "Tôi không phải nói cái này, tôi là nói hắn chẳng phân biệt trường hợp không phân biệt địa điểm mà phát tình lung tung."

Hoa Linh nhìn Ngao Túc nhìn mình bằng ánh mắt nghiêm túc mà chăm chú, con ngươi đối phương màu lam tối thanh minh mà thấu triệt, tựa hồ từ giữa có thể nhìn thấy bóng dáng của chính mình. Tim Hoa Linh đột nhiên không rõ nguyên do nhảy loạn mấy cái… Tay trái rục rà rục rịch.

Ngao Túc không nói gì, vẫn như cũ lẳng lặng nhìn chăm chú vào Hoa Linh. Hai người nhìn nhau một lát, Hoa Linh cảm thấy bên tai dần dần nóng lên, hắn nhớ tới Ngao Túc mới vừa nói cái gì hormone, cái gì thần kinh, khoang mũi linh tinh, hắn ý thức được nếu như còn nhìn tiếp, người chảy máu mũi chắc chắn không phải là Ngao Túc rồi …

Hoa Linh nỗ lực tập trung lực chú ý, vươn tay trái ra nhẹ nhàng vén tóc trên cổ, thu hồi suy nghĩ tứ tán, sau đó nhìn Ngao Túc, ánh mắt mỉm cười, đổi chủ đề cười trêu nói: "Xem ra Đại hoàng tử đối với phương diện này rất có nghiên cứu đây, tôi ngược lại thật ra có chút ngạc nhiên, không biết người ở nơi nào có thể hấp dẫn Đại hoàng tử điện hạ đây?"

Ngao Túc suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Có thể hấp dẫn tôi… Đều ở trong phòng thí nghiệm của tôi."

Hoa Linh tiếp tục cảm thấy hứng thú hỏi: "Là đồng tính hay là khác phái?"

Ngao Túc chậm rì rì mở miệng nói: "Có giống cái cũng có giống đực, lưỡng tính đồng thể vật chủng cũng có."

Hoa Linh:"…"

Hoa Linh nhớ lại lúc đó trong phòng thí nghiệm ở Long cung nhìn thấy đám sinh vật dưới đáy biển đó, không khỏi khóe miệng run nhẹ nói: "Không nhìn ra… Đại hoàng tử khẩu vị đúng là có chút nặng."

Ngao Túc gật đầu một cái nói: "Cảm tạ."

Hoa Linh:"…"

Tại sao mỗi lần nói chuyện hướng đi đều quỷ dị như thế.

Hai người đang nói chuyện, xe đã lái vào khu phục vụ gần nhất, Hoa Linh nhìn một chút hình ảnh trước xe, lúc này Dương Tiễn tránh khỏi người Úc Lũy, cầm giấy ăn điên cuồng lau vết máu trên mặt mình, mà Úc Lũy một bên lại bình tĩnh tiếp tục nhìn Dương Tiễn, mặc cho máu mũi giàn giụa. Phía trước Ngao Tứ nhìn bộ dạng Úc Lũy chảy máu, vẻ mặt kinh ngạc, trong ánh mắt toát ánh sáng tựa hồ đã hiểu ra chuyện gì.

Xe dừng hẳn, Hoa Linh lập tức xuống xe chạy về phía phía trước, mở cửa xe, kéo Úc Lũy từ bên trong đi ra.

"Úc Lũy, cậu giở trò quỷ gì? Không phải đã nói không cho trêu chọc Dương Tiễn sao?" Hoa Linh một bên đưa cho Úc Lũy giấy ăn nhét mũi, một bên hung hăng quát hắn.

Úc Lũy ánh mắt đảo qua Dương Tiễn trong xe, mở miệng nói:

"Tớ không đánh hắn, hắn đánh tớ, tớ cũng đâu có đánh trả."

Hoa Linh mở miệng nói: "Cậu theo tôi về xe đi."

"Không." Úc Lũy kiên quyết cự tuyệt nói.

"Cậu đến cùng muốn làm gì?" Hoa Linh âm thanh lại cao mấy phần.

Úc Lũy suy nghĩ một chút, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, hắn lại nhìn Dương Tiễn trong xe, quay đầu đối Hoa Linh nói rằng: "Tớ cũng không biết, nói chung tớ chính là cảm được hắn rất đặc biệt, tớ muốn đi cùng hắn."

Hoa Linh cúi đầu quét xuống dưới đũng quần Úc Lũy, quả nhiên nhìn thấy một con hải miên sung huyết hơi nhô lên, hắn đột nhiên cảm thấy, dựa vào tiết tháo của Úc Lũy, Dương Tiễn trinh tiết chỉ sợ là nguy hiểm …

*Hải miên: một loại động vật thân lỗ ý chỉ JJ

15. Quyển 1 - Chương 15: Món Lễ Vật Đầu Tiên .

Hoa Linh một phát túm lấy cổ áo Úc Lũy, kéo đầu hắn lại gần mình, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Tớ nhắc nhở cậu, cậu nếu lại đụng đến Dương Tiễn, tớ gọi Phi Liêm đem Cái ca nhà cậu lột sạch treo trên cửa thành …"

"Ồ." Úc Lũy do dự một chút, lòng không cam tình không nguyện đáp một tiếng.

Một lần nữa trở lại xe, Hoa Linh sắc mặt không tốt, ngẫm lại đoạn đường phía sau còn dài, dọc đường đi còn phải bận tâm thằng cha trẻ nghé này, Hoa Linh thật sự có chút hối hận đã đồng ý mang Úc Lũy đi theo, hắn do dự có nên hay không gọi điện thoại cho Phi Liêm kêu hắn đem người túm về đi.

Nhìn Hoa Linh nghịch dãy số trên mu bàn tay, Ngao Túc suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Ma tôn điện hạ mặc dù có chút lỗ mãng, thế nhưng giá trị vũ lực của hắn lại cao nhất tam giới, đi Liên Lai, vẫn nên mang theo hắn cho thỏa đáng."

Hoa Linh ngẩn ra, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngao Túc.

Mấy giây sau, cả người Hoa Linh sán lại gần Ngao Túc, mặt đối mặt nhìn Ngao Túc, chăm chú nhìn mắt hắn, chóp mũi hai người chỉ cách nhau mấy centimet. Ngao Túc có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của Hoa Linh phả trên mặt mình.

Một hồi lâu sau, Hoa Linh mở miệng yếu ớt nói: "Đại hoàng tử, mắt kính của cậu làm từ cái gì?"

Ngao Túc không rõ, ngước mắt nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh trong mắt tràn đầy vẻ ngờ vực, mở miệng nói: "Có thể nhìn xuyên người thì thôi đi, lại còn có thể nhìn ra tôi đang nghĩ gì?"

Ngao Túc nghe vậy, khóe miệng nhẹ cong lên, mở miệng nói: "Không thể, chỉ là suy đoán trong lòng mà thôi."

Hoa Linh trừng Ngao Túc, bỗng nhiên nhíu mày lại, trong mắt mang tới mấy phần phong tình khiêu khích, mặt lại tiến gần hơn, chóp mũi cọ nhẹ trên hai má Ngao Túc, mở miệng nói: "… Cậu là nói, chúng ta tâm linh tương thông?"

Ngao Túc lẳng lặng nhìn Hoa Linh, đột nhiên đưa tay ra, nắm chặt tay trái Hoa Linh.

Hoa Linh:"…"

Mới đùa giỡn một câu, đã lên 1 cấp rồi? Tiết tấu hình như hơi nhanh…

Lòng bàn tay Ngao Túc man mát, Hoa Linh cảm thụ được nhiệt độ bàn tay Ngao Túc, đầu ngón tay lại sinh ra một chút ngứa ngáy, loại cảm giác khẩn trương từ trong lòng chậm rãi lan tràn ra, cổ họng có chút khô khốc, cứng ngắc nhìn Ngao Túc.

Ngao Túc đem tay Hoa Linh kéo đến trước mặt hai người, nghiêm túc nói: "Trong cơ thể anh có gien tế bào của tôi, thời điển tứ chi tiếp xúc, tôi xác thực có thể trực tiếp cảm nhận được trạng thái cảm xúc và ý thức của anh, thế nhưng không có tiếp xúc thì không thể, chỉ có thể cảm giác được linh lực dao động mà thôi."

Hoa Linh giờ khắc này cảm giác giống như đỉnh đầu bị người ta giội một gáo nước lạnh, miệng méo xệch, nhìn Ngao Túc nghiêm túc, không biết nên nói cái gì cho phải, vào lúc này lại giảng giải khoa học lý luận thật sự là hơi bị sát phong cảnh, đám phấn hồng ám muội dâng lên trong lòng Hoa Linh bị một đống từ chuyên ngành tiêu diệt sạch sẽ.

Tưởng bở cái gì, mất mặt chết ta.

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, trầm tư, tiếp tục nói: "Tình huống như này, từ góc độ cảm tính để giải thích, cũng có thể gọi là tâm linh tương thông, cho nên, anh không có tưởng bở…"

Hoa Linh:"…"

Hoa Linh hất tay Ngao Túc, cả người lùi về sau, trở lại chỗ ngồi của mình, thực sự là đủ rồi, tay không nghe lời thì thôi đi, hiện tại này đầu óc cũng dùng không được nốt.

Hoa Linh có chút căm tức, loại cảm giác bị nhìn thấu từ trong ra ngoài thực sự rất tệ, cảm thấy trong lòng rầu rĩ, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ hờn dỗi, cũng không biết là giận Ngao Túc hay là giận bản thân mình.

Trong buồng xe hoàn toàn yên tĩnh, Trầm Sa phía trước cấp tốc nâng vách ngăn trước xe lên, dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của hắn, thời điểm Linh Vương điện hạ tâm tình khó chịu, rất dễ bị ngộ thương.

Hoa Linh nghiêng người tựa lên lưng ghế, nỗ lực tập trung vào phong cảnh ngoài cửa sổ, mím chặt môi, khóe miệng hơi nhếch lên, hình thành một đường vòng cung ngạo kiều, không thèm nói chuyện.

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, nghĩ nghĩ một hồi, móc từ trong túi trước ngực ra một con cá ngựa nhỏ, lớn gần bằng bàn tay, toàn thân màu xanh lam, óng ánh long lanh, hơi lấp lánh ánh bạc, Ngao Túc đặt cá ngựa nhỏ vào tay Hoa Linh.

Hoa Linh cảm giác lòng bàn tay mát lạnh, không khỏi cúi đầu, nhìn đồ vật trong tay, cá ngựa nhỏ màu xanh lam đôi mắt ùng ục xoay một cái, từ trong lòng bàn tay Hoa Linh nảy lên, nhảy nhảy nhót nhót bay đến đầu gối Hoa Linh, ngửa ra sau ba mươi độ, mắt nhỏ ướt nhẹp nhìn chằm chằm mặt Hoa Linh.

Hoa Linh ngờ vực nhìn cá ngựa nhỏ, không khỏi nhớ tới con ốc biển nghe trộm trước của Ngao Túc với một đống đồ vật quái lạ, hắn ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, cảnh giác hỏi: "Này là cái gì?"

Ngao Túc trong mắt loé ra một vệt ánh sáng, mở miệng nói: "Tự mình thử một lần đi."

Hoa Linh nhìn cá ngựa nhỏ cái đuôi run run, nỗ lực ưỡn bụng, bộ dạng vô cùng đáng yêu, hắn do dự một chút, đưa tay ra vuốt ve xuống bụng cá ngựa nhỏ.

Chỉ thấy Cá ngựa nhỏ miệng hơi dẩu ra phía trước, đằng trước hiện ra hình cái loa, sau đó, một bài hát vang lên: "Trước cửa cầu lớn hạ ~ bơi qua một đám vịt ~ mau tới mau tới đếm một chút ~ hai, bốn sáu, bảy tám…"

Vừa hát, cá ngựa nhỏ vừa xoay vòng trên đầu gối Hoa Linh nhảy cà tưng, miệng nhỏ theo nhịp duỗi một cái co rụt lại, thật là đáng yêu. Nghe tiếng bi bô oa oa, Hoa Linh đầu tiên là kinh ngạc sửng sốt, sau đó rốt cục không nhịn được xì cười ra tiếng.

Một khúc kết thúc, cá ngựa nhỏ miệng ùng ục vang lên một chút, sau đó chớp chớp mắt nhỏ ướt nhẹp, phun ra bong bóng màu xanh lam, nhảy lên tay Hoa Linh, thân mật cọ cọ lòng bàn tay.

Hoa Linh không nhịn được vuốt ve cá ngựa nhỏ, yêu thích không buông tay sờ sờ đầu của nó, ánh mắt khó nén vui thích, hắn mở miệng hỏi: "Đây là cái gì?"

Ngao Túc mở miệng trả lời: "Một loại cá ngựa biến dị gien, so với cá ngựa bình thường tiến hóa 20%."

Hoa Linh ngắm vật nhỏ màu xanh lam đang nhìn mình, khóe miệng cong cong hỏi: "Dùng để làm gì?"

Ngao Túc suy nghĩ một chút, thành thật trả lời: "Dỗ trẻ con."

Hoa Linh:"…"

Hoa Linh đột nhiên nhớ đến Tiểu Cửu, cảm nhận được câu cửa miệng của Tiểu Cửu: "Tôn nghiêm Đại Long tộc đều bị vứt sạch sẽ rồi."

Vì để bảo tồn tôn nghiêm Đại Ma tộc trước mặt Ngao Túc, Hoa Linh thu hồi nụ cười, bày ra một phong thái cao lãnh, duỗi tay nắm chặt cá ngựa nhỏ, mở miệng nói: "À, rất thích hợp với Tiểu Cửu, nó nhất định rất thích, tôi giữ giúp nó, chờ nó trở về đưa cho nó chơi."

Ngao Túc lắc đầu nói: "Nó nuôi hai con rồi, con này anh giữ đi."

Hoa Linh khóe miệng co rút, tiếp tục duy trì tôn nghiêm, ánh mắt lại không nhịn được liếc liếc cá ngựa nhỏ trong tay.

Vật nhỏ trong lòng bàn tay "Thu" một tiếng, miệng biến trở về hình ống hút, khẽ khàng mổ mấy cái vào tay Hoa Linh.

Tại sao lại có con vật đáng yêu như này, Hoa Linh khắc chế tâm tình của mình…

Nhưng vào lúc này, xe đột nhiên xe thắng gấp, lốp xe ma sát trên mặt đường, phát ra thanh âm chói tai. Hoa Linh lực chú ý đều tập trung ở trên con cá ngựa nhỏ, cả người theo quán tính không tự chủ được ngã về trước…

Mắt thấy Hoa Linh sắp đụng phải lưng ghế phía trước, cánh tay từ bên cạnh duỗi tới, ôm lấy thân mình Hoa Linh, sau đó ổn định.

Lúc xe dừng hẳn, Trầm Sa hạ vách ngăn, nhìn thấy cảnh tượng chính là, Hoa Linh được Ngao Túc vững vàng ôm vào trong lòng.

Trầm Sa mặt không biến sắc, nói với Hoa Linh: "Linh Vương điện hạ, phía trước xảy ra chuyện."

Hoa Linh nghe vậy, nhanh chóng từ trong lòng Ngao Túc đứng dậy, mở cửa xuống xe, sốt ruột nhìn xung quanh, nhìn thấy hai xe Tiên giới và Thế gian đều bình an vô sự ngừng lại, lúc này mới khẽ thở ra một hơi.

Bên trong xe Ngao Túc đang mở ra bản đồ phân bố địa hình, khẽ nhíu mày một chút.

Hoa Linh lên xe, nhìn Ngao Túc mở bản đồ 3D, mở miệng hỏi: "Làm sao vậy?"

Ngao Túc chỉ về một đường hầm đằng trước cách đó không xa nói rằng: "Hẳn là đường hầm phía trước bị lún gây nên ách tắc."

Hoa Linh nhìn tứ phía, nơi này chỉ có đường hầm này là có thể đi, không khỏi mở miệng nói: "Coi bộ không thể làm gì khác hơn là chờ một chút."

Trên đường cao tốc phía sau, xe dừng lại càng ngày càng nhiều, dần dần trở nên thành một bãi đậu xe lớn. Hoa Linh ngồi trong xe coi Cừu vui vẻ suốt một tiếng, đường hầm phía trước vẫn chưa có dấu hiệu sửa xong.

Mà lúc này chính là giữa trưa, mặt trời chói chang phủ trên đầu, nhiệt độ càng ngày càng cao lên. Nhóm người xuống xe hít thở không khí dần dần đều về lại trong xe.

Nắng nóng kéo dài, sóng nhiệt cuồn cuộn, không có dấu hiệu giảm bớt chút nào. Lại qua một canh giờ, trên đường cái đã không còn một bóng người, tất cả mọi người đều trốn vào trong xe mở máy điều hòa.

Ngao Túc liên tục nhìn chằm chằm vào bản đồ 3D trầm tư, không nói lời nào.

Lại thêm nửa giờ, Hoa Linh rốt cục cảm giác được tình huống có chút không đúng, trong xe máy điều hòa nhiệt độ đã điều chỉnh đến mức thấp nhất, nội thất trên xe lẫn cửa kính chạm vào cũng gần như phỏng tay.

Hoa Linh tắt Cừu vui vẻ, hạ cửa xe xuống một chút, nhất thời một luồng sóng nhiệt phả vào mặt, không khí nóng rực thậm chí có chút bức người. Cá ngựa nhỏ ngồi trên gối đầu hắn nhanh chóng cuộn thành một vòng tròn, lăn tới cạnh chân hắn tránh né nhiệt khí.

Hoa Linh quay đầu nhìn về phía Ngao Túc, mở miệng hỏi: "Bên ngoài nhiệt độ là bao nhiêu?"

Ngao Túc chuyển sang chế độ hiển thị nhiệt độ, chỉ thấy trên bản đồ nhanh chóng xuất hiện rất nhiều cái chấm tròn màu đỏ, bên cạnh hiện lên số nhiệt độ, Hoa Linh định thần nhìn lại, bình quân giá trị đều là ba mươi tám độ trở lên, khu vực cao nhất chính là bên trong đường hầm kia, lúc này đã đến bốn mươi ba độ.

Hoa Linh nhíu mày, tiếp tục hỏi: "Hải thị mùa hè lúc nóng nhất bình quân nhiệt độ cũng mới chỉ có ba mươi sáu độ, nơi này còn là hướng Bắc, sao lại nóng như vậy?"

Ngao Túc chỉ chỉ đường hầm, mở miệng nói: "Đường hầm này có chút vấn đề."

Hoa Linh nhíu nhíu mày, mở máy truyền tin, chuyển đến mục thảo luận hội nghị, mở miệng nói: "Tất cả mọi người đều ở đây à?"

Chỉ thấy không trung hiện ra một loạt hình ảnh mặt người, Ngao Tứ lười biếng mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ, có gì chỉ giáo."

Hoa Linh nhìn bản mặt lưu manh của hắn, trong lòng dâng lên chút phản cảm, không khỏi châm chọc nói: "Nhị Thái tử điện hạ, nghe nói Long cung Thái tử cũng có thể hô mưa gọi gió, giờ nhiệt độ bên ngoài đã sắp sánh ngang với Hỏa Diệm Sơn rồi, lão gia ngài mau ban cho một cái hắt hơi gọi mưa đê."

Ngao Tứ tiếp tục nói: "Không khéo, vừa vặn đến phiên tôi đây, Cao Thủy Châu đổi người rồi, nếu không ngài mau gọi điện Tiểu Cửu, bảo nó tới khóc cho."

Hoa Linh hừ lạnh nói: "Thật không biết Long cung tuyển Thái tử kiểu gì, ngoại trừ ra ăn chơi đàn đúm, cậu còn có thể làm cái gì?"

Ngao Tứ nghe cũng không giận, nhướng mày cười nói: "Linh Vương điện hạ, thứ tôi biết còn nhiều lắm, bằng không chúng ta tìm cơ hội giao lưu tìm hiểu một chút?"

Trong hình ảnh ánh mắt Ngao Tứ mang theo vài phần phong lưu phóng túng, ý tứ sâu xa nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh há có thể không nhìn ra hắn đang cười nhạo, đang muốn mở miệng đáp trả, một bên Ngao Túc nhàn nhạt mở miệng nói: "Ngao Tứ."

Ngao Túc thanh âm không lớn, cũng không nhiều lời, chỉ là đơn giản gọi tên, Ngao Tứ thần sắc lập tức nghiêm chỉnh, thu liễm vẻ mặt sắc lang, không lên tiếng nữa.

Hoa Linh hơi kinh ngạc nhìn Ngao Túc, người sau thần sắc bình tĩnh, không chút gợn sóng, kỳ thực Hoa Linh sớm đã phát hiện tuy rằng Ngao Túc không nói nhiều, tính cách cũng có chút lạnh nhạt, thế nhưng quanh người hắn tỏa ra loại khí chất trầm ổn có thể cho người ta có cảm giác tin cậy, so với Ngao Tứ phóng đãng bất kham chỉ biết phá game hoàn toàn không thua kém.

Rõ ràng Ngao Túc mới phải là ứng cử viên thích hợp nhất làm Thái tử Long cung, vì sao lại lập Ngao Tứ, Hoa Linh nghĩ mãi mà không ra.

Bất quá giờ này không phải là lúc để cân nhắc những vấn đề này, Hoa Linh thu hồi tâm tư, tiếp tục nói với mọi người nói: "Bên ngoài nhiệt độ rất cao, tình huống có chút không bình thường."

Kim Lan nói: "Đúng là như thế, tôi mới vừa kiểm tra, khu vực này bình quân nhiệt độ hằng năm đều chỉ

trên dưới hai lắm độ, hiện tại đã quá bốn mươi độ, rất không bình thường. Nếu như còn tiếp tục như vậy, e rằng những người trên đường sẽ xuất hiện tình huống mất nước say nắng."

Hoa Linh nhìn cửa đường hầm phía trước, hỏi: "Đã qua hơn ba tiếng, bên trong còn chưa sửa xong sao?"

Ngao Tứ trả lời: "Đội thi công phía trước đã đi ra rồi, coi bộ là bên trong đường hầm nhiệt độ quá cao không làm được, chắc là muốn chờ đến sau khi trời tối mới đi vào."

Ngao Túc nhìn nhiệt độ trên bản đồ 3D vẫn đang chầm chậm tăng dần, khẽ cau mày nói: "Dữ liệu biểu hiện, nhiệt lượng ở khu vực này vốn không phải từ bên ngoài, mà là từ bên trong đường hầm, chỉ sợ thời gian kéo dài càng lâu, nhiệt độ bên trong sẽ càng tăng."

Hoa Linh híp mắt, mở miệng nói:

"Tôi vào xem xem."

16. Quyển 1 - Chương 16: Đường Hầm Giày

Hoa Linh nói xong, mở cửa, đứng dậy xuống xe. Vừa chạm chân xuống mặt đường cao tốc, Hoa Linh cảm thấy giày trên chân y như bị nung nóng. Đang muốn sử dụng thuật độn thổ đi vào đường hầm thì thanh âm Ngao Túc vang lên: "Không nên dùng độn thuật, pháp lực bị hạn chế, tình huống trong lòng đất tình không rõ, dùng độn thuật sẽ gặp nguy hiểm."

Vừa nói chuyện, Ngao Túc cũng vừa mở cửa xuống xe, đi tới bên người Hoa Linh mở miệng nói: "Tôi và anh vào chung."

Sau đó hắn dùng máy truyền tin nói: "Ngao Tứ, mở linh thức giám sát tình huống bên ngoài đường hầm."

"Đã nghe." Giọng Ngao Tứ truyền đến, nghiêm túc chính kinh, không có một tia trêu tức.

Xuống xe không quá nửa phút, thái dương Hoa Linh đã đổ mồ hôi hột, y luôn luôn sợ nóng, không thích mùa hè, đặc biệt chán ghét loại cảm giác quần áo ướt mồ hôi dán trên người. Y chau mày, trong giọng nói có chút nôn nóng, mở miệng nói: "Được rồi, đi nhanh đi, cái thời tiết quỷ quái gì không biết, nóng chết rồi."

Dứt lời, liền bước nhanh hướng mặt đường hầm đi đến, Ngao Túc cảm giác được sóng linh lực của Hoa Linh hơi táo bạo, không nói gì, cùng Hoa Linh đi về phía trước. Càng đi về phía trước, hai người càng thấy nhiệt độ cao lên, hơi nóng phả vào mặt làm Hoa Linh hô hấp cũng khó khăn.

Hai má Hoa Linh hồng hồng, mồ hôi hột trên thái dương càng lúc càng nhiều, hít vào trong mũi có cả cảm

giác thiêu đốt. Đi tới cửa đường hầm, Hoa Linh nhìn xuống, xe trong đường hầm lúc này đã dời ra ngoài, công nhân thi công sửa chữa cũng rút lui ra ngoài, bên trong đường hầm hoàn toàn yên tĩnh, tia sáng rất mờ, chỉ có vài chiếc đèm treo tường tạm thời tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt.

Hoa Linh thở dài, cảm thụ được không khí bên trong vừa buồn chán vừa nóng, khóc không ra nước mắt. Y quay đầu nhìn Ngao Túc, mở miệng hỏi: "Trong túi cậu có quạt máy không…"

Ngao Túc nghe vậy, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Hoa Linh theo dõi hai cửa túi trên ngực hắn, lẩm bẩm: "Rõ ràng không phải mèo Doraemon…"

Sau đó, Hoa Linh thở dài, kiên trì đi vào bên trong. Sau khi hai người đi vào đường hầm, không khí tựa hồ cũng sền sệt lại, dưới ánh đèn mơ hồ có thể nhìn thấy nhiệt khí trong không khí đang sôi trào. Một cơn gió thoảng cũng không có, giống như đi vào một cái hũ kín gió.

Ngao Túc đi bên cạnh Hoa Linh, thấy y đầu đầy mồ hôi, áo sơ mi trên người cũng ướt nước đôi chỗ, tần suất hô hấp tăng nhanh, hiển nhiên bị nóng đến khó chịu, Ngao Túc suy nghĩ một chút, đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay Hoa Linh.

Hoa Linh ngẩn ra, bước chân lập tức ngừng lại, y cúi đầu nhìn hai bàn tay đang nắm chặt, sau đó ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, dưới ánh đèn lờ mờ, hai người nhìn nhau vài giây.

Hoa Linh lúc này mới phát hiện, ngoại trừ không mang găng tay thì trên người Ngao Túc đều mặc bộ đồ y hệt lần đầu gặp gỡ, trường bào cao cổ dài đến mũi giày, khắp toàn thân kín đến gió thổi không lọt, thế nhưng dưới tình huống này, trên người hắn một giọt mồ hôi cũng không có. Không những thế, Hoa Linh cảm thấy trong lòng bàn tay Ngao Túc truyền đến cảm giác lạnh lẽo nhẹ nhàng khoan khoái.

Hoa Linh kinh ngạc nhìn Ngao Túc, một hồi lâu sau hỏi: "Cậu… Sao lại không nóng?"

Ngao Túc mở miệng nói: "Bản thân Long tộc thuộc loài máu lạnh, khi hóa thành hình người có thể tự mình điều tiết nhiệt độ."

Hoa Linh nghe Ngao Túc nói, con ngươi chớp chớp, sau đó trong mắt bạo phát một trận kinh hỉ, nhanh chóng dang hai tay ra ôm lấy ngực Ngao Túc…

"A a a, sao cậu không nói sớm!!"

"Máy điều hòa thiên nhiên, không cần quạt máy nữa!!!"

"Mau mau, điều chỉnh nhiệt độ thấp một chút…"

“Vòng tay cậu qua, ôm tôi, ôm tôi đi, gáy nóng quá…”

…

*(Má Ly: =.=/// *lặng lẽ che mặt xấu hổ thay Hoa Hoa nhi*)*

Hoa Linh vừa nói, vừa cọ a cọ mặt vào ngực Ngao Túc, tham lam hấp thu hơi lạnh phát ra từ trên người Ngao Túc, vẻ mặt vô cùng sảng khoái.

Thân thể Ngao Túc nháy mắt cứng đờ, hắn mất tự nhiên chậm rãi cúi đầu, nhìn Hoa Linh trong ngực mình cọ cọ miệt mài, mồ hôi trên trán toàn bộ lau trên ngực trái, vạt áo trắng như tuyết trở nên loang lổ vệt nước…

Hoa Linh hoàn toàn không nhận ra dị dạng của Ngao Túc dị dạng, như gấu Koala bám vào lồng ngực Ngao Túc.

Trong mắt Ngao Túc lóe lên một tia sáng cổ quái, thân thể cứng ngắc mang theo vài phần giận hờn, khóe miệng hơi co quắp, nhìn chằm chằm vạt áo ướt nhẹp nhiều nếp nhăn, năm ngón tay nắm thành quyền, cơ bắp trên cánh tay hơi căng thẳng.

Nằm trong ngực Ngao Túc, Hoa Linh cảm giác hô hấp của mình thông thuận hơn rất nhiều, như được hồi máu vậy, y nhắm mắt lại, treo trên mặt nụ cười thỏa mãn, mở miệng nói: “Quá tốt rồi, Đại hoàng tử, cậu dùng thật tốt, có cậu ở đây thật tốt.”

Nghe Hoa Linh nói, Ngao Túc vẫn cứng đờ trầm mặc chốc lát, hắn thấy trên mặt Hoa Linh toát ra cỗ cảm xúc vui thích đơn thuần, nơi nào đó trong lòng tựa hồ hơi ấm lên, tức giận trong mắt chậm rãi biến mất, cơ thể căng thẳng cũng thuận theo biến mất…

Nhưng mà, nhìn Hoa Linh trong ngực, Ngao Túc vẫn có mấy phần xoắn xuýt. Hắn trầm mặc chốc lát, đưa cánh tay ra ôm Hoa Linh, đồng thời đem thân thể y không dấu vết đổi phương hướng —— từ trái sang phải, để trán Hoa Linh kề sát ngực phải mình.

Nhìn giọt mồ hôi nhỏ xuống từ tóc của Hoa Linh, vạt áo bên ngực phải bắt đầu ướt nhẹp nhăn nhúm, ánh sáng trong mắt Ngao Túc rốt cục khôi phục thái độ bình thường, hình như còn nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, thong dong bình tĩnh.

Mấy phút sau, Hoa Linh rốt cục mát mẻ, hài lòng ngẩng đầu lên từ trong ngực Ngao Túc nói với hắn: “Được rồi, chúng ta tiếp tục đi về phía trước đi.”

Sau đó, Hoa Linh ôm lấy Ngao Túc, nửa tựa nửa kéo Ngao Túc đi vào bên trong. Vừa đi vừa thỏa mãn nói tiếp: “Đại hoàng tử, lát nữa tôi phụ trách điều tra tình huống trong đường hầm, cậu chỉ cần phụ trách cung cấp gió lạnh cho tôi là được, không nên rời bỏ tôi, nhất định phải đứng ngay bên cạnh tôi.”

Ngao Túc gật đầu một cái, nhẹ giọng trả lời: “Được.”

Hai người tiếp tục đi hơn hai trăm mét, cuối cùng đã tới nơi đường hầm bị lún, thông đạo trước mặt cơ bản đã bị phá hỏng hoàn toàn, chỉ có một khe hẹp chừng nửa thước ở vách tường bên trái. Ngao Túc mở linh thức trên cổ tay, hiển thị bản đồ đo lường nhiệt năng, bản đồ biểu thị nơi này đã đạt 50°C.

Hoa Linh nhìn kỹ bản đồ ba chiều, sau đó chỉ vào chỗ cách nơi bị lún mấy chục mét nói: “Nhìn dáng dấp, nhiệt độ của nơi này là cao nhất, nguồn nhiệt chắc là ở nơi này.”

Ngao Túc gật gật đầu, hai người ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bên đường hầm đã lộ ra một lỗ thủng to, bên trong đen như mực. Hoa Linh nói với Ngao Túc: “Đi nhìn một chút.”

Sau đó, hai người dọc theo mặt đất nham thạch bám tường mà đi. Đi một đoạn thì thấy một cái đèn pha khẩn cấp do đội thi công đặt ở cửa động, Hoa Linh đưa tay dỡ đèn pha xuống, chiếu lên trên, chỉ thấy trên tường còn có một hang lớn đường kính hai mét, khác với dưới này, hang không sâu lắm, ngắm chừng chỉ có mấy mét.

Hoa Linh nhìn nhìn cửa hang, lại nhìn bản đồ, quay sang đối chiếu với Ngao Túc, sau đó hai người thả người nhảy vào trong hang.

Cửa hang đường kính không lớn, khi hai người nhảy vào có vẻ hơi chật chội, Hoa Linh cầm đèn pha chiếu một vòng cũng không phát hiện dị thường gì. Trong cái hang này nhiệt độ cực cao, Hoa Linh không tự chủ được co lại trong ngực Ngao Túc.

Ngao Túc phóng đại bản đồ trước mặt, so sánh với khu vực có nhiệt độ cao nhất, ánh mắt rơi vào vách tường giữa hang.

Hoa Linh bước nhanh tới trước vách tường kia cẩn thận kiểm tra, trên vách tường ngoại trừ nham thạch thì cũng không có gì dị thường. Ngao Túc đưa tay sờ vách tường, tìm được nơi có nhiệt độ cao nhất, hắn dán sát bàn tay vào vách tường, hơi phát lực.

Vách tường trước mặt chấn động, lấy bàn tay Ngao Túc làm tâm, khu vực đất đá đường kính khoảng một mét xung quanh đều nát hết, những nơi khác lại hoàn hảo không chút tổn hại, trước mặt hai người xuất hiện một hang tròn sâu một thước.

Chờ đá vụn tan mất, Hoa Linh nhìn thấy giữa hang mới đào, có một bệ đá nhô ra, mặt trên đặt một chiếc hộp đá, Hoa Linh đem đèn pha trong tay đèn pha chiếu lên hộp, nhìn thấy nắp hộp khắc hoa văn mặt trời.

Cánh tay Hoa Linh run lên, đèn pha trong tay suýt nữa rơi trên mặt đất.

Ngao Túc nhìn về Hoa Linh, thấy sắc mặt của y trong nháy mắt trở nên tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. Sau đó, Hoa Linh buông Ngao Túc ra một bên, bước nhanh đi tới trước cái hộp kia, ngốc lăng nhìn chằm

chằm nó, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn mặt trời trên hộp, hình như hoàn toàn không cảm giác được nhiệt độ bỏng tay tỏa ra từ nó.

Ngao Túc nhìn ngón tay Hoa Linh bị nóng ửng hồng, mồ hôi trên trán nhỏ như mưa, mà y lại dường như không hề cảm nhận được, Hoa Linh yếu ớt sợ nóng lúc nãy bây giờ phảng phất như biến thành một người khác, y hết sức chăm chú nhìn cái hộp trước mặt, trong mắt lộ ra khiếp sợ, bi thương, bất đắc dĩ, vô cùng phức tạp.

Ngao Túc không nói gì, lẳng lặng nhìn hộp một lát, sau đó móc trong túi tiền ra một mớ vỏ sò hình khuy áo lớn nhỏ, đặt trong lòng bàn tay.

Mấy phút sau, Hoa Linh cắn môi, thu lại thần sắc bi thương trên mặt, hai tay nhẹ nhàng phủi lớp bụi bám trên hộp, chậm rãi mở ra.

Trong bóng tối một trận kim quang bắn ra bốn phía, trong hộp bùng ra một trận tia sáng chói mắt, một luồng linh lực tản đi về phía tây, chấn động toàn bộ khí lưu trong không khí.

Vòng tay trên cổ tay Ngao Túc sáng lên, giọng Ngao Tứ có chút lo lắng: “Anh cả, linh lực dị thường, tình huống bên các anh thế nào?”

Ngao Túc nhìn kim quang chậm rãi tối đi, trả lời Ngao Tứ: ” Bên trong đường hầm có pháp khí, là nó gây ra đó.”

Ngao Tứ nghe xong tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nói: “Vậy thì tốt, các anh cẩn thận.”

Thân thể Hoa Linh không nhúc nhích, đứng trước bệ đá, lẳng lặng nhìn thứ trong hộp. Ngao Túc đóng thông tấn khí, tiến lên một bước, đi tới bên cạnh Hoa Linh, cúi đầu nhìn xuống hộp đá, chỉ thấy bên trong có một đôi chiến hài màu vàng, toàn thân vàng óng, ống hài thêu hoa văn tường vân mặt trời chói chang, gót giày có hai mảnh đuôi cánh giống nhau giang ra hai bên.

Tinh quang trong mắt Ngao Túc lóe lên, trầm xuống, mở miệng nói: “Đây là… Truy Nhật Hài?”

Hoa Linh đưa tay vuốt ve hoa văn trên ống hài, khe khẽ gật đầu, mở miệng nói: “Là chiến hài của Khoa Phụ.”

17. Quyển 1 - Chương 17: Các Loại Lữ Đồ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cái tên Khoa Phụ không xa lạ gì với Ngao Túc, là một trong mười đại ma thần thượng cổ, tuy rằng hắn đã tử trận trong đại chiến Trác Lộc, nhưng truyền thuyết về tinh thần Khoa Phụ vẫn còn lưu truyền đến

nay, nghe đâu hắn tay cầm Đào Lâm Trượng, chân đi Truy Nhật Hài, thần hành ngàn dặm, có thể hái nhật nguyệt.

Ngao Túc nhìn thấy sắc mặt Hoa Linh ngưng trọng vuốt ve đôi hài kia, như đang đắm chìm trong trong ký ức.

Sau khi hộp đá mở ra, nhiệt độ trong không khí lại tăng lên rất nhiều, điều này chứng minh thời tiết khô nóng khác thường là do hộp Truy Nhật Hài gây ra, tương truyền Khoa Phụ đã từng đi hài này đạp ngày mà đi, Truy Nhật Hài hấp thu nhiệt năng cự đại của mặt trời chuyển hóa thành năng lượng, từ một pháp khí phổ thông trải qua một lần hành động liền hóa thành Thần khí.

Lúc này, nhiệt lượng trong đường hầm ngày càng nhiều, có lẽ đã biến thành một cái lò nướng, Ngao Túc nhìn mồ hôi chảy không ngừng trên trán và tóc của Hoa Linh nhanh chóng bị bốc hơi trong không trung. Mà Hoa Linh lúc này lại hơi híp mắt, thần sắc có chút hoảng hốt.

Ngao Túc thấy thế, nhíu mày lại, nhanh chóng bước lên một bước, ôm Hoa Linh vào ngực. Hoa Linh cảm nhận được sự mát mẻ từ sau lưng, run lập cập, thu hồi tâm tư, lúc này mới phát hiện người mình suýt nữa thì bốc hơi.

Ngao Túc ôm lấy hắn, đồng thời lấy mấy vỏ sò trong tay kẹp vào Truy Nhật Hài. Hoa Linh thấy thế bất mãn nhíu mày lại, đang muốn mở miệng hỏi thì Ngao Túc trầm giọng nói: "Đây là máy ổn áp, do ảnh hưởng từ vũ khí của Hình Thiên, linh áp thế gian giờ đã mất cân đối, vì vậy các pháp khí nguyên bản luôn yên lặng mới trong chớp mắt trở nên nổi khùng. Hiện tại phải khống chế linh áp của nó, nếu không nhiệt độ của nó sẽ tiếp tục lên cao, cho đến khi cạn kiệt năng lượng "

Hoa Linh nghe vậy, kinh ngạc gật đầu một cái, sau đó y cảm giác thân thể của mình có xu hướng mệt lả, thẳng thắn đem trọng tâm ngả về sau, trực tiếp dựa vào lồng ngực Ngao Túc, Ngao Túc vững vàng ôm y, đồng thời mở chốt vỏ sò, khởi động trạng thái cân bằng linh áp.

Vỏ sò nhỏ tản ra từng trận lam quang, mấy phút sau, nhiệt độ chung quanh nhanh chóng hạ xuống, kim quang quanh Truy Nhật Hài cũng dần dần ảm đạm, cho đến khi mất hoàn toàn, yên lặng trở lại.

*Lam quang = ánh sáng xanh, Kim quang = ánh sáng vàng, có thể kèm theo hiệu ứng chói sáng lấp lánh:v

Hoa Linh hít sâu mấy hơi, thân thể cùng tâm tình khôi phục bình thường. Y đứng thẳng lên, quay người cười với Ngao Túc: "Đại hoàng tử, cám ơn cậu."

Ngao Túc lạnh nhạt nói: "Không cần khách khí." Sau đó nhìn Truy Nhật Hài một chút, ánh mắt mang theo vài phần dò hỏi, nhìn về phía Hoa Linh.

Hoa Linh nhẹ nhàng đóng hộp đá, vươn một tay vuốt ve hoa văn mặt trời trên hộp, chậm rãi mở miệng: "Khoa Phụ là một trong bốn người đã chết, là người duy nhất không còn thi thể, trong đại chiến Trác Lộc, Khoa Phụ đánh nhau với Nữ Bạt, Nữ Bạt đánh không lại, hóa thân thành huyết bức kéo tới nghiệp hỏa từ mặt trời, Khoa Phụ vì không để cho nghiệp hỏa lan đến chiến trường chính, dùng thân thể của mình chặn lại huyết bức, cuối cùng bị nghiệp hỏa đốt chết tươi, xương cốt không còn, một tia khói xanh cũng không để lại..."

*Nghiệp hỏa: lửa địa ngục đốt tội nhân

Ngao Túc lẳng lặng nghe, không lên tiếng, Hoa Linh rũ mắt tiếp tục nói: "Sau khi kết thúc đại chiến, Thần Đồ đi tìm di vật của Khoa Phụ, chỉ tìm thấy Đào Lâm Trượng, còn đôi Truy Nhật Hài thì không thấy tăm hơi, Thần Đồ dẫn Đào Lâm Trượng về Dưỡng Tâm điện ở Ma giới, ban đầu chúng tôi đều cho rằng Truy Nhật Hài đã theo Khoa Phụ cùng chôn thây trong nghiệp hỏa, không ngờ mấy ngàn năm nay nó vẫn luôn ngủ ở đây."

Ngao Túc gật gật đầu, mở miệng nói: "Là di vật của cố nhân, nên quý trọng, mang nó đi đi."

Hoa Linh gật gật đầu, đưa tay bưng hộp đá lên, tuy rằng hộp không lớn, chỉ rộng một thước vuông, nhưng rất nặng, pháp lực của Hoa Linh bị vòng tay hạn chế, hơn nữa thân thể vừa bị mất nước nghiêm trọng, cánh tay như nhũn ra, y mới bưng một chút đã không nhấc nổi, chân lảo đảo suýt thì ngã sấp xuống.

Linh Vương điện hạ trợn mắt, kinh ngạc nhìn cánh tay của mình, đối với hiện tượng một giây hóa kiều hoa của mình cảm thấy mới mẻ mà ngạc nhiên.

Ngao Túc vỗ vỗ vai hắn: "Để tôi."

Sau đó, Hoa Linh nhìn Ngao Túc duỗi tay cầm hộp đá kia lên, bỏ vào túi của mình…

Đúng, để vào túi, cái túi trước ngực kia… Hộp đá rộng một thước vuông bị Ngao Túc bỏ vào cái túi to bằng bàn tay treo trước ngực…

Hoa Linh:…

Quả nhiên vẫn là mèo Doraemon.

Sau đó, hai người đứng dậy, từ trong động nhảy xuống đường hầm cùng đi ra ngoài. Lúc này, nhiệt độ bên ngoài đã hạ xuống rất nhiều, nhiệt lượng trên mặt đất cũng dần dần rút đi, sắc trời đã tối lại.

Ngồi vào xe, Hoa Linh nói với mọi người tình huống trong đường hầm, nói luôn đường phía trước còn dài hơn, cần đặc biệt cẩn thận, hậu quả của linh áp mất cân đối không nhất định chỉ là pháp khí nổi khùng, còn có thể sẽ xuất hiện một loạt tình huống nguy hiểm khác.

Lúc này, sắc trời đã tối hẳn, nhiệt độ khôi phục bình thường, đội thi công đi vào đường hầm nhanh chóng sửa chữa. Mọi người không thể làm gì khác hơn là tiếp tục kiên nhẫn chờ trong xe.

Sau khi vào xe, Hoa Linh uống chút nước, thể lực dần dần khôi phục, nhưng lúc này, y lại cảm thấy không thoải mái, tóc và quần áo lúc trước bị ướt đẫm mồ hôi giờ đã khô một nửa, nhưng vẫn có chút dính dính ẩm ẩm, gió vừa thổi liền dán sát vào trán và trên người vô cùng khó chịu, nhìn mái tóc rối bù trên trán, Linh Vương điện hạ đau tym vô cùng, hận không thể chui vào đường hầm giúp đội thi công vận chuyển đá, nhanh chóng thông lối đường hầm tìm một nơi gội đầu rửa ráy.

Giữa lúc Hoa Linh cả người ngứa ngáy đứng ngồi không yên, dư quang liếc thấy Ngao Túc ngồi một bên đang lẳng lặng nhìn phần ngực áo nhăn nheo đầy vết bẩn của mình cau mày, trong mắt bắn ra hàng loạt tia sáng nhẫn nại.

Hoa Linh thấy thế, bỗng nhiên nhớ đến bệnh khiết phích của Ngao Túc, không khỏi cười trộm, nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Ngao Túc, Hoa Linh không nhịn được cười nói: "Đại hoàng tử điện hạ, quần áo bị tôi làm dơ, hay là cậu cứ cởi ra trước đi."

Ngao Túc ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, do dự một chút, mở miệng nói: "Không cần, bản đồ hiện đường hầm đã sắp sửa xong, đi tiếp một giờ là có thể đến Hán thị."

Hoa Linh ngoẹo cổ cười nói: "Một giờ đồng hồ, ai, nhìn này, cậu chịu được hả?"

Trong mắt Ngao Túc xẹt qua một vệt giãy dụa, vẫn lắc đầu nói: "Cho dù cởi ra, bây giờ cũng không thể xử lí, cũng không thể nhẫn nhịn."

Hoa Linh cười khúc khích, cảm thấy dáng vẻ Ngao Túc nghiêm túc xoắn xuýt cực kì thú vị, y lấy trong balo ra một cái khăn quàng cổ, tung ra trước ngực Ngao Túc, sau đó kéo hai đầu khăn vòng qua cổ Ngao Túc, cột lại, sau đó sửa sửa đôi chỗ, sửa thành tạo hình vây miệng thịnh hành gần đây, vừa vặn che luôn phần ngực đầy vết bẩn.

"Được rồi." Hoa Linh vỗ vỗ tay, thoả mãn đắc ý nhìn kiệt tác của mình, nói với Ngao Túc: "Giờ nhìn không thấy đâu."

Ngao Túc:…

Hoa Linh xoay người tiếp tục xem Cừu vui vẻ, không chú ý khuôn mặt cứng đờ của Ngao Túc sau lưng.

bàn về một người mắc chứng khiết phích cưỡng bách, mặc quần ngoài bẩn hay quần sịp dơ dù có che cũng không thể chấp nhận được

Sau mười mấy phút, Ngao Tứ truyền đến tin tức tốt: "Đường hầm đã thông."

Dòng xe cộ chậm rãi tiến lên, nửa giờ sau, rốt cục đi qua đường hầm tắc nghẽn cả buổi trưa, người trên xe vừa mệt vừa đói, ba tài xế đạp mạnh ga, một đường chạy như bay. Một giờ sau chạy tới Hán thị.

Lúc ở trên xe Ngao Túc đã đặt khách sạn tốt trong nội thành. Chín giờ tối, một bầy Ma vương Thần tiên mệt mỏi cuối cùng cũng đặt chân tới khách sạn.

Hoa Linh-hay-soi-mói hơi bất mãn với độ sao của khách sạn, nhưng cân nhắc đến quả đầu đang sền sệt cần được tắm gội, cuối cùng vẫn không hé răng, chỉ lén lút oán trách Ngao Túc keo kiệt dưới đáy lòng.

Ngao Túc kéo tay Hoa Linh, hắn vừa đi vừa quay đầu, mở miệng nói với Hoa Linh: "Đây là khách sạn có rượu ngon nhất trung tâm Hán thị, những thứ khác càng tốt hơn vùng ngoại thành, còn đỡ tốn một giờ đi xe."

Hoa Linh mặt hơi đỏ lên, biết Ngao Túc chắc chắn đoán được ý nghĩ kia của mình, lập tức bỏ tay Ngao Túc ra, nhẹ nhàng lườm hắn một cái, xoay người đi tìm Úc Lũy.

Mọi người tập trung vào trong đại sảnh, nhìn khăn quàng màu đỏ tím trên cổ Ngao Túc, Ngao Tứ kinh ngạc đến suýt thì rớt mắt ra khỏi tròng, trong ấn tượng của hắn, hình như đây là lần đầu tiên nhìn thấy màu sắc khác màu trắng trên người Ngao Túc —— còn là tạo hình thời thượng xinh đẹp như thế.

Ngao Tứ nhịn cười, bình tĩnh làm bộ không nhìn thấy gì cả, đi cùng Ngao Túc lại quầy tiếp tân làm thủ tục. Tất cả mọi người hơi mệt, tốp năm tốp ba ngồi trên ghế salon ở đại sảnh, Tô tiểu đạo sĩ còn dứt khoát dựa hẳn vào vai tiểu hòa thượng ngủ gật.

Giải quyết xong thủ tục, lúc chia phòng lại gặp vấn đề, bởi vì có Tạ Thanh Thần, cho nên Ngao Túc đặt trước bảy phòng, Tạ Thanh Thần và Ngao Túc mỗi người một phòng, Ám Ly và Trầm Sa một phòng, Tịnh Không và Tô Hòa một phòng, Ngao Tứ và Dương Tiễn một phòng, Hoa Linh + Úc Lũy một phòng, Kim Lan và tiểu Tiên đồng Linh Vũ một phòng. Những người khác cũng không có ý kiến, riêng Úc Lũy chết sống không chịu, khăng khăng muốn ở một phòng với Dương Tiễn.

=))))))))))))))))))

Hoa Linh nhẫn nhịn tâm trạng phẫn nộ, túm lấy áo Úc Lũy gào lên: "Cậu lại lên cơn gì đấy?! Muốn lên cơn thì lăn về Hải thị cho tớ!!!"

Dương Tiễn ra vẻ hoàn toàn không nhìn thấy Úc Lũy, trầm mặt đi vào thang máy với Ngao Tứ, Ngao Tứ vừa đi vừa quay đầu lại liếc Úc Lũy, cảm thấy cười trên nỗi đau của người khác thật sảng khoái.

Úc Lũy muốn đuổi theo, Hoa Linh kéo hắn lại, cắn răng quát: "Thành thật chờ đi, giờ thì ngủ với tớ!!!" Tiếng quát của Hoa Linh mang theo mười phần trung khí, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của tất cả mọi người trong đại sảnh, Tô Cùng cũng bị tiếng quát làm giật mình tỉnh lại.

Úc Lũy bất mãn vô cùng, dù vậy vẫn không chống cự quá nhiều, y như một con cún to xác ngoan ngoãn theo Hoa Linh lên lầu. Vừa vào phòng Hoa Linh lập tức đổ một chậu nước đầy, thả cá ngựa nhỏ vào, Ngao Túc nói cho hắn biết, cá ngựa sau khi biến dị có thể lên cạn, nhưng qua một đoạn thời gian nhất định phải bổ sung nước, nếu không sẽ biến thành cá ngựa khô.

Nhìn cá ngựa nhỏ nhảy nhót tưng bừng trong chậu, Hoa Linh yên tâm vào phòng tắm, thoải mái tắm rửa sạch sẽ. Sau đó, tiến hành khóa giáo dục tư tưởng kéo dài một giờ cho trẻ nghé Úc Lũy, mục đích chỉ có một: Cách Dương Tiễn xa một chút.

Nói hoài nói mãi nói đến mí mắt Úc Lũy đánh nhau, ngã ra giường ngủ thiếp đi.

Hoa Linh đau lòng soi gương, cảm thấy đuôi mắt mình lại nhăn thêm vài nếp, haizzz, quả nhiên suy nghĩ càng nhiều thì già càng nhanh…

Sáng hôm sau, lúc Hoa Linh tỉnh lại, Úc Lũy đã không còn trong phòng, Hoa Linh đen mặt, đứng dậy thu thập xong đi xuống nhà ăn dưới lầu, quả nhiên nhìn thấy Úc Lũy đĩnh đạc ngồi bên cạnh Dương Tiễn.

Hoa Linh tìm một vị trí ngồi xuống, xuyên qua cửa kính nhìn thấy Cổn Cổn ngồi cạnh Hao Thiên Khuyển ở đình trong sân, còn thè lưỡi lấy lòng vẫy vẫy đuôi…

Phi, một tia tự giác thân là lão hổ cũng không có!

Hoa Linh nhìn thấy cảnh này, không nhịn được quay đầu lại nhìn Úc Lũy và Dương Tiễn, Úc Lũy giờ cũng ngồi cạnh Dương Tiễn, trong mắt lộ ra ánh sáng quỷ dị, Hoa Linh còn mơ hồ nhìn thấy Úc Lũy cũng đang …. vẫy vẫy đuôi với Dương Tiễn

Phi, một tia tự giác thân là Ma tôn cũng không có!

Giữa lúc Hoa Linh lòng đầy căm phẫn khinh bỉ tổ hợp chủ-chó vẫy đuôi thì Ngao Túc bưng hai đĩa đồ ăn đi tới ngồi xuống đối diện Hoa Linh, đẩy một đĩa về phía Hoa Linh.

Hoa Linh cúi đầu nhìn trứng gà dưa chuột quen thuộc …

Hoa Linh vừa thở dài, Ngao Túc lại đưa tay giao cho Hoa Linh một cháo kê, mở miệng nói: "Hôm qua thể lực tiêu hao hơi nhiều, sáng nay có thể uống thêm một chén cháo."

Hoa Linh dở khóc dở cười nói: "Tôi cám ơn cậu nha…"

Ngao Túc gật đầu, nghiêm mặt nói: "Không cần khách khí."

Hoa Linh:…

Yên lặng cúi đầu gặm dưa chuột.

Ngao Túc vẫn giống như trước đây, ung dung thong thả cắt bánh trong đĩa, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới, sau đó từ từ ăn.

Ăn sáng xong, đợi mọi người thu thập thỏa đáng, tiếp tục lên xe xuất phát, Úc Lũy xem như chuyện đương nhiên tiếp tục chui vào xe của Tiên giới, Ngao Túc cũng tự nhiên tiếp tục ngồi cùng xe với Hoa Linh.

Sau khi lên xe, Ngao Túc lấy khăn quàng đỏ tím trong túi đưa cho Hoa Linh, Hoa Linh cầm lấy nhìn nhìn, khăn quàng cổ đã giặt qua, còn xếp ngay ngắn gọn gàng chỉnh tề.

Hoa Linh nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn ngực Ngao Túc, quả nhiên đã sạch sẽ tinh tươm. Sau đó Hoa Linh nhìn chằm chằm túi trên ngực Ngao Túc, ngạc nhiên mở miệng hỏi: "Đại hoàng tử điện hạ, cái túi này của cậu công năng rất cường đại nhỉ? Có thể cho tôi nhìn một chút không?"

Ngao Túc khóe miệng cong lên xíu xiu, mở miệng nói: "Đương nhiên có thể."

Sau đó hắn sờ sờ trong ngực lấy ra một lô túi vải lớn nhỏ, đặt trong lòng bàn tay đưa cho Hoa Linh.

Hoa Linh có chút hồ nghi nhận túi, lấy ngón tay nắn nắn, mềm mại, bên trong hình như có đồ vật.

Ngao Túc mở dây thừng trên miệng túi, ra hiệu Hoa Linh nhìn bên trong, Hoa Linh cúi đầu nhìn, lập tức trợn to mắt, túi này này thoạt nhìn chỉ lớn bằng bàn tay, không gian bên trong lại lớn vô cùng, Hoa Linh cúi đầu nhìn lại, cảm giác như quan sát phòng trong một ngôi nhà từ mái nhà vậy.

"Đây là…" Hoa Linh kinh ngạc mở miệng hỏi.

"Túi không gian Tam giới." Ngao Túc trả lời: "Là một hạng mục khoa học kĩ thuật cần Ma giới phối hợp đẩy mạnh."

Hoa Linh nhìn nhìn vẻ ngoài của túi, lại cúi đầu nhìn bên trong túi, trên mặt toát ra biểu cảm không thể tin nổi, trong túi không gian có diện tích chừng một trăm mét vuông, chiều sâu khoảng ba mét, không gian bên trong hiện ra hình vuông lập thể, góc cạnh rõ ràng, bốn vách tường đặt bốn cái giá y hệt nhau, trên giá đặt nhiều loại đồ vật, hộp đá hôm qua đặt trên một trong số những cái giá đó.

Ở giữa túi không gian là một cái giường tatami hình vuông, trên đó có đệm chăn chỉnh tề. Hai bên giường còn đặt vài vali to to nhỏ nhỏ và một số vật phẩm khác, trang trí chỉnh tề, nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ.

*Giường tatami:

Hơn nữa Hoa Linh còn phát hiện, vali trên đất mặc dù hình dáng to nhỏ khác nhau nhưng chất liệu và màu sắc giống nhau như đúc, đồng thời trên nóc tất cả valy đều được đánh số, vali lớn nhất dài hơn hai mét, rộng một mét, mặt trên có ghi: T325.

Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Ngao Túc hỏi: "Trong này người có thể ở sao?"

Ngao Túc gật đầu nói: “Có thể.”

Hoa Linh tò mò đùa bỡn dây thừng trên miệng túi, nói: “Nhưng miệng túi nhỏ như vậy, sao vào được vậy?”

Ngao Túc chỉ vào khấu trụy cuối dây thừng nói: “Vòng tay chạm vào cái này có thể mở rộng kết giới ở miệng túi.”

Hoa Linh liếm môi, trong lòng sinh ra một chút kính nể mơ hồ với Ngao Túc, không nói những cái khác, chỉ bằng đầu óc thông minh này, Ngao Túc quả thực là một bàn tay vàng làm giàu.

Hoa Linh suy nghĩ chuyển động thật nhanh, hiện tại những phát minh của Ngao Túc này đều dùng tình thế độc quyền bán cho Ma giới, tuy rằng có thể dùng, thế nhưng tốn không ít tiền, hơn nữa cũng không thể bán đứt toàn bộ. Nếu như có thể kéo Ngao Túc về Ma giới, nhất định có thể tăng tổng giá trị GDP của Ma giới trên trên diện rộng, còn có thể bù lại số tiền đã mất.

Nhưng mà hắn là Đại hoàng tử của Tiên giới, tuy rằng không phải Thái tử, nhưng địa vị con trưởng cũng hết sức quan trọng, muốn hắn chuyển quê đổi nghề sợ là chuyện vô cùng khó khăn. Có cách gì kéo hắn đến Ma giới vừa đơn giản vừa khéo léo không nhỉ???

Hoa Linh cau mày suy nghĩ hồi lâu, cũng không nghĩ ra ý gì hay, nghĩ trước nên thăm dò một chút, vì vậy, hắn cười híp mắt vỗ tay Ngao Túc mở miệng nói: “Đại hoàng tử điện hạ, cậu có muốn đến Ma giới chơi không? Thực ra Ma giới bọn tôi có rất nhiều chỗ hay ho đấy, phúc lợi đãi ngộ cũng không tồi, có cơ hội, tôi mời cậu đến Ma giới làm khách được không?”

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, trầm mặc một chút, sau đó sau thấu kính chợt lóe một vệt ánh sáng, hắn gật đầu nói: “Được, có cơ hội nhất định đi. Nhưng mà, tôi chỉ bán bản quyền, không bán mình…”

.

18. Quyển 1 - Chương 18: Thú Cưng Muốn Tắm Rửa

Hoa Linh nghe vậy, không khỏi đỏ mặt, nhìn tay trái mình đặt trên tay Ngao Túc, y âm thầm quyết định, sau này tuyệt đối không bao giờ chạm vào cậu ta nữa. Hắn giả bộ trấn tĩnh thu cánh tay về, mở miệng qua loa nói: "Bán thân là cái gì? Đó là lời đồn thế gian, Ma giới chúng tôi không có chuyện như vậy."

Ngao Túc khóe miệng hạ xuống, không nói gì, lẳng lặng nhìn Hoa Linh, trong ánh mắt mang theo vài phần ấm áp.

Hoa Linh lập tức nói sang chuyện khác: "Đúng rồi, Đại hoàng tử, tôi nhìn thấy trong túi không gian có thật nhiều vali, bên trong đựng cái gì vậy?"

Hoa Linh chỉ vào vali T325 hình chữ nhật lớn nhất, mở miệng nói: "Cái này, hệt như quan tài, bên trong đựng quỷ hút máu cương thi và vân vân hả? Ha ha ha."

Ngao Túc nhìn valy kia, lắc đầu nói: "Đó là một vali rỗng, quỷ hút máu thuộc về phạm vi quản lí của Tiên giới phương tây, không nằm trong lĩnh vực nghiên cứu của tôi."

Hoa Linh kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn Ngao Túc, hơi nghi hoặc, mang theo bên người một vali rỗng lớn như vậy, chẳng lẽ là để khi thấy thi thể hữu dụng bọc lại mang về nghiên cứu sao? Sở thích của đại hoàng tử quả nhiên đặc biệt.

Hoa Linh nghiên cứu đồ trong túi Ngao Túc nửa ngày, không ngừng mà hỏi này hỏi kia, Ngao Túc kiên nhẫn trả lời từng vấn đề của hắn. Hai người hài hòa ở chung nửa ngày, lúc xế chiều, xe tới Nam Thị, Nam Thị là tòa thành thị phía Nam Trung Nguyên, dùng sơn sắc tú lệ mà gọi tên.

Sau khi đi vào Nam Thị, máy truyền tin trên cổ tay Ngao Túc vang lên, thanh âm Ngao Tứ truyền đến: "Anh cả, Tiểu Vũ đóng phim ở Nam Thị, đêm nay em đi tìm cậu ấy, sáng mai sẽ về khách sạn với mọi người."

Hoa Linh lúc này mới nhớ ra thân phận ảnh đế của Ngao Tứ ở thế gian, hình như còn có một bạn trai là thiên vương, lúc Tiểu Cửu quay <<Hình xăm>>, chính y cũng từng tiếp xúc với Mạc Vũ Sinh, trong ấn tượng của y Mạc Thiên vương là một người ôn hòa suất khí, hào hoa phong nhã, so với Ngao Tứ xấu tính tốt hơn gấp mấy chục lần. Thì ra hai người bọn họ là một đôi, Hoa Linh trong lòng nhất thời cảm thán: Thật là cải thảo trắng cho heo ăn, câu nói này không hề bịa đặt xíu nào.

Lúc này, trong máy truyền tin liền truyền ra thanh âm của Tạ Thanh Thần: "Tôi cũng muốn gặp hai người bạn ở Nam Thị, sáng mai trở về."

Ngao Túc gật gật đầu, mở miệng nói: "Sáng mai chín giờ xuất phát, giữ gìn liên lạc."

Xe đến khách sạn, mọi người xuống xe nghỉ ngơi, đi liên tục hai ngày đường, Đại gia mặc dù có chút uể oải nhưng tinh thần không tệ lắm, Nam Thị không lớn, phong cảnh tú lệ, nổi tiếng là thành phố du lịch, một

nam một bắc hai phố cổ, dọc đường có đủ nhà hàng khách sạn đặc sắc, còn có cửa hàng bán đồ lưu niệm, cũng không thiếu vài quán bar phong cách tiên minh.

Lúc đến khách sạn thời gian vẫn còn sớm, mọi người nắm chắc cơ hội hiếm có này, tốp năm tốp ba ra ngoài đi dạo, đi ra đầu tiên là tiểu hòa thượng Tịnh Không, tiểu đạo sĩ Tô Cùng với tiểu tiên đồng Linh Vũ, ba người bằng tuổi nhau, tính cách tương tự, chơi hợp nhau nên cùng đi. Sau đó Trầm Sa, Ám Ly báo cáo với Hoa Linh xong cũng đi ra ngoài.

Hoa Linh cùng Ngao Túc lại trở về phòng của mình, Hoa Linh do dự muốn đến quán bar trên phố cổ ngồi một chút, nói không chừng có thể gặp được mỹ nhân. Lúc này, ngoài cửa vang lên một tràng tiếng gõ cửa, Hoa Linh đứng dậy mở cửa phòng, ngoài cửa là giám đốc khách sạn và phục vụ phòng.

Dáng vẻ hai người rất khổ sở, nhìn thấy Hoa Linh, giám đốc mở miệng nói: "Tiên sinh, có chuyện chúng ta phải phiền ngài một chút."

Hoa Linh mở miệng nói: "Chuyện gì?"

Giám đốc và phục vụ nhìn nhau, người phục vụ mở miệng nói: "Khách sạn chúng tôi có quy định, không thể mang thú cưng vào, đoàn của ngài hình như có hai con thú cưng lớn, dựa theo quy định là không thể vào khách sạn, nhưng chủ nhân của hai thú cưng lại cố ý muốn đem chúng vào phòng, như vậy không được, hai người họ giờ đang dắt theo thú cưng đứng ở đại sảnh, ảnh hưởng đến rất nhiều khách nhân đều không dám vào, nếu hai người kia khăng khăng cố chấp, chúng tôi chỉ đành báo cảnh sát."

Hoa Linh nghe vậy, sắc mặt nhất thời tối sầm lại, làm giám đốc khách sạn Hoa thị, hắn hiểu rõ sự khó xử của giám đốc này, lúc trước Cổn Cổn có thể tự do ra vào khách sạn y là vì có đặc quyền, Hoa Linh xoa xoa thái dương, biết mình quên mất tình huống này. Hắn gật gật đầu, mở miệng nói: "Tôi xuống nhìn một chút."

Đến đại sảnh, chỉ thấy Thiên Bảo và Cổn Cổn một trái một phải chia ra đứng hai bên cửa uy phong lẫm lẫm nhìn chằm chằm. Khách nhân sợ đến chui vào trong góc, chỉ có Úc Lũy cùng Dương Tiễn đang thương lượng với nữ tiếp tân. Mấy cô gái này cũng sợ đến mặt mày biến sắc, thỉnh thoảng liếc về hai con thú ngoài cửa.

Hoa Linh đi tới trước mặt, nghe thấy nữ tiếp tân mở miệng nói:

"Vị tiên sinh này, thật sự… Xin lỗi, khách sạn của chúng tôi, nếu là cún loại nhỏ thì chúng tôi và giám đốc sẽ thương lượng, nếu không quấy rầy đến những người khác thì có thể mang vào, nhưng mà, hai con cún này của hai người… Cái con màu trắng kia thật sự là cún hả? Ngài cũng thấy đấy, các khách nhân đều bị chúng nó dọa sợ…"

Úc Lũy lười biếng dựa vào quầy tiếp tân, nghiêng mặt nhìn Dương Tiễn bên cạnh, phảng phất như hoàn toàn không nghe thấy lời của nữ tiếp tân, chỉ nhướng mày quan sát thần sắc Dương Tiễn.

Dương Tiễn vẻ mặt lạnh lùng nhìn nữ tiếp tân, lạnh giọng mở miệng: "Không có biện pháp giải quyết khác à? Cho tôi một gian phòng xép, tôi sẽ chăm sóc nó." Trong giọng nói mang theo kiên định bất dung trí nghi.

**Bất dung trí nghi: không cho phép nghi ngờ*

Nữ tiếp tân khổ sở tảng băng Dương Tiễn trước mặt, run cầm cập lắc lắc đầu.

Hoa Linh nhìn thấy vẻ mặt Dương Tiển, trong lòng có chút kinh ngạc, ngày thường tính tình Dương Tiễn tuy rằng lạnh nhạt, nhưng cũng không hùng hổ dọa người như vậy, kể cả với Úc Lũy hắn vẫn ba lần bốn lượt nhường nhịn, cuối cùng mới phát hỏa. Hôm nay Dương Tiễn cho người ta một cảm giác hơi bất đồng, bên trong lạnh lùng lộ ra mấy phần lệ khí, ánh mắt toát ra hàn ý khiến sống lưng lạnh ngắt.

Hoa Linh hung hăng trợn mắt nhìn Úc Lũy bên cạnh, trong lòng suy đoán nhất định là Úc Lũy làm ra trò quá đáng chọc phải Dương Tiễn. Úc Lũy hoàn toàn không thấy ánh mắt Hoa Linh, như cũ chăm chú nhìn chằm chằm Dương Tiễn.

Hoa Linh đi tới bên người Dương Tiễn, thấp giọng hỏi: "Đêm qua Cổn Cổn và Thiên Bảo ngủ trong xe hả?"

Dương Tiễn gật gật đầu, mở miệng nói: "Thiên Bảo hôm nay nên tắm, cho nên tôi muốn đem nó đi."

Hoa Linh quay đầu nhìn Hao Thiên Khuyển đứng bên cửa, quả nhiên thỉnh thoảng dùng móng vuốt gãi gãi dưới sườn. Ngẫm lại cảm giác cả người dính ẩm ướt hôm qua, Hoa Linh hoàn toàn đồng cảm với Thiên Bảo. Nhưng mà, hai con này… biến thành cái gì khách sạn chắc chắn không cho vào.

Hoa Linh do dự suy nghĩ một chút, mở miệng nói với nữ tiếp tân: "Được rồi, tôi hiểu, xin lỗi, làm khó các cô rồi, tôi sẽ mang chúng nó đi."

Dương Tiễn nghe vậy, cau mày nhìn Hoa Linh, Hoa Linh thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: "Trước tiên dẫn chúng nó ra bên ngoài, hai người chờ tôi một chút, tôi sẽ nghĩ biện pháp dẫn chúng nó vào."

Dương Tiễn hơi mím môi, không hé răng, xoay người đi ra đại sảnh, Úc Lũy chờ một người hai vật theo sát phía sau, Hoa Linh cười híp mắt xin lỗi với giám đốc sau lưng, giám đốc cũng rất cung kính cảm tạ Hoa Linh một phen, sau đó còn chủ động đổi phòng của Dương Tiễn và Úc Lũy từ phòng bình thường sang phòng vip miễn phí. Đàm phán hoàn thành viên mãn, Hoa Linh đứng dậy đi về phòng Ngao Túc.

Vừa vào cửa, Hoa Linh liền mở miệng nói: "Đại hoàng tử, cho tôi mượn túi không gian tam giới của cậu dùng một lát, đưa Thiên Bảo và Cổn Cổn vào."

Ngao Túc nghe vậy, không hỏi nhiều, từ trong túi tiền móc ra một cái túi hơi nhỏ đưa cho Hoa Linh nói rằng: "Dùng cái này là được rồi."

Hoa Linh mở túi, ló đầu nhìn một chút, diện tích so với cái Ngao Túc dùng lần trước xác thực nhỏ hơn không ít, thế nhưng dùng để chứa Cổn Cổn và Thiên Bảo vẫn dư sức. Y hài lòng gật gật đầu, quả nhiên, tin tưởng Ngao Túc, không sai. Y cầm túi, lập tức ra bên ngoài khách sạn tìm Dương Tiễn và Úc Lũy.

Nhìn túi không gian tam giới trong tay Hoa Linh, sắc mặt Dương Tiễn rốt cục hơi hòa hoãn. Thuận lợi đem Thiên Bảo và Cổn Cổn tới phòng Dương Tiễn, Hoa Linh đóng kín cửa, nghiêm mặt nói với hai con vật ngồi chồm hỗm trên mặt đất: "Không được phát ra âm thanh, cũng không được đi ra khỏi gian phòng này, sáng sớm ngày mai, ta lại đây mang bọn mi xuống."

Thiên Bảo hiểu chuyện gật gật đầu, Cổn Cổn trước sau như một ở trên người Thiên Bảo cọ a cọ. Sau đó, Hoa Linh quay người nhìn Úc Lũy ngồi trên ghế, cau mày nói: "Cậu còn ở đây làm gì, mau trở lại phòng của cậu đi, sát vách luôn đấy."

Úc Lũy nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Dương Tiễn, không nói gì, ngoan ngoãn đứng dậy cùng Hoa Linh rời khỏi phòng. Hoa Linh đối với Úc Lũy đột nhiên nghe lời tạm thời không thích ứng nổi, thầm nghĩ trong lòng chẳng lẽ là vấn đề tính cách thất thường của mấy đứa nhỏ?

Cuối cùng cũng coi như xử lí xong sự việc này nọ, Hoa Linh tâm tình sung sướng ở trong phòng tắm rửa thay quần áo, mong chờ màn đêm buông xuống, hắn tra trên mạng, biết Nam Thị có một GAY bar nổi tiếng, mỗi buổi tối đều sẽ có các màn biểu diễn đặc sắc, bên trong quầy rượu tập hợp đủ loại mãnh nam chính thái, vô cùng đẹp mắt.

Từ lần trước ve vãn với Phương tiểu thịt tươi bị Ngao Túc quấy nhiễu, Hoa Linh đã triệt để mất hứng thú với nai con trong sáng Phương tiểu thịt tươi, cũng không phải y để ý lịch sử bao dưỡng của cậu ta, mà là để ý cậu ta lừa gạt che giấu y. Linh Vương điện hạ luôn luôn như vậy, hắn có thể lừa người, nhưng ghét nhất bị người khác lừa dối, đúng, làm Đại Ma vương thời thượng cổ, hắn có tư tưởng bốc đồng. Với hắn mà nói, cho dù đối thủ xấu đến tận xương nhưng chỉ cần làm việc bằng phẳng, Hoa Linh cũng có thể dùng khuôn mặt tươi cười đáp lại, còn gặp phải đồng đội dối trá, Hoa Linh phát ra miệt thị từ nội tâm, vô tình nghiền ép.

Đó là hai nguyên tắc vĩnh viễn không đổi, khiến Linh Vương điện hạ mấy ngày trước còn nhớ mãi không quên tiểu thịt tươi một giây sau liền biến thành tiểu thịt muối.

Hoa Linh hào hiệp triệt để quên hết chuyện cũ, quyết định đêm nay đi quán bar buông lỏng một chút.

Đáng tiếc, lúc Hoa Linh rời đi, hoàn toàn quên luôn Ma Tôn điện hạ ưa gây chuyện, khỏi nói đến Đại hoàng tử điện hạ sát vách, cho nên, đã định sẵn hành trình đi bar đêm nay của Hoa Linh tràn đầy biến cố…

19. Quyển 1 - Chương 19: Diễm Ngộ Ở Quầy Bar

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoa Linh mặc áo sơmi màu vàng sậm, quần bút chì đen bó sát ôm chặt đôi chân nhỏ, đi một đôi giày da màu cam, tóc đen dài đến vai bóng loáng, tùy ý rối tung bên tai, tai trái còn đeo hoa tai kim cương, y đứng ở trước gương xoay eo, người trong gương toàn thân toả ra mùi GAY nồng đậm, Hoa Linh gật gật đầu, đối với phong cách này rất hài lòng, nếu ra ngoài chơi, tất sẽ có quần áo đi chơi, chả giống như Ngao Túc suốt ngày mặc một thân trắng tinh không ý tứ gì cả, cuộc sống là phải đặc sắc như bông hoa diễm lệ yêu kiều...

*Quần bút chì: (đẹp quớ (///v///))

Vì vậy, nửa giờ sau Linh Vương điện hạ yêu kiều đang lượn lờ trong Gay bar, quán bar không lớn, nhưng bầu không khí vô cùng náo nhiệt, vừa vào cửa, đập vào tai là âm nhạc đinh tai nhức óc, Hoa Linh nhìn thấy trên sân khấu lúc này là hai mãnh nam mặc độc một cái quần sịp múa nhảy điên cuồng. Một vòng lại một vòng phô ra tư thế nóng bỏng khiêu khích, kéo theo một tràng hoan hô từ người đứng xem.

Hoa Linh ngồi xuống ghế dài cho hai người, vừa lắc lư ly rượu đỏ trong tay vừa cười mỉm nhìn một loạt trai đẹp ngoài kia, trong lòng cũng bị không khí xung quanh nhen lên lửa nóng, đêm nay đến đúng nơi rồi, thật là núi sâu có ngựa tốt! Nam thị này tuy rằng không phồn hoa như hải thị, nhưng hơn ở chỗ phong vị trai đẹp hoàn toàn tuyệt vời.

Hoa Linh liếm môi, ánh mắt đảo qua từng người một, thưởng thức bữa cơm thịnh soạn trước mắt. Nhưng vào lúc này, ánh sáng trong phòng đột nhiên tối lại, tiếng nhạc nhỏ dần, ánh đèn chiếu lên trung tâm sân khấu, Hoa Linh nghĩ hẳn là một cao trào nhỏ của đêm nay, quả nhiên, chỉ thấy chính giữa sân khấu chậm rãi bay lên một bóng người mảnh khảnh, lúc này, khán giả bên dưới đã điên cuồng hô lên, hình như là đang kêu tên người kia.

Hoa Linh nheo mắt, thấy rõ khuôn mặt của người trên sân khấu, quả nhiên là một chàng đẹp trai, nhưng không giống với mấy mãnh nam trước, người này theo con đường thanh tú, một thân quần áo màu thiển già, hào hoa phong nhã như em trai hàng xóm nhẹ nhàng khoan khoái. Nhìn đôi mắt to tròn hắc bạch phân minh kia, tim Hoa Linh nhảy lên một nhịp, đúng chuẩn loại hình y thích.

*Màu thiển già là màu gì tui cũng chưa thấy bao giờ =.=

Cậu trai trên đài cười yếu ớt, nhìn một vòng phía dưới, sau đó cầm micro, theo âm nhạc chậm rãi nổi lên, hát một bài tình ca, giai điệu du dương, ý vị sâu xa, thanh tuyến cậu rất tốt, bên trong trong sáng mang theo vài phần từ tính ý nhị, như socola hòa với sữa bò, thuần hậu mà tiên minh.

Hát xong một bài, lửa nóng ồn ã trong quán nháy mắt yên tĩnh lại, mọi người phảng phất như đều đắm chìm trong dư vị tiếng ca ngọt ngào mà chua xót của cậu trai kia.

Hoa Linh cũng không ngoại lệ, y vuốt cằm, nóng bỏng trong mắt mang theo vài phần tìm tòi nghiên cứu không hề che giấu nhìn chằm chằm mặt cậu ta, da thịt trắng nõn dưới ánh đèn trở nên trong suốt, trên gương mặt lộ ra hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, lúc ánh mắt đảo qua Hoa Linh dường như có dừng lại đôi chút.

Hoa Linh nâng ly rượu trong tay, hơi gật đầu với cậu, trong thưởng thức còn mang theo lời mời trần trụi trắng trợn. Hai má cậu chàng hơi ửng đỏ, cậu nhanh chóng quay đầu, theo âm nhạc nổi lên hát tiếp bài thứ hai.

Hoa Linh vững vàng ngồi trên ghế dài, một mình uống cạn hơn nửa chai rượu đỏ, giữa chừng thỉnh thoảng có người đến gần đều bị Hoa Linh khách khí từ chối đuổi đi, y nhìn chằm chằm sân khấu, chỉ thấy cậu trai đứng hát kia đã đi xuống, còn đám người kia vẫn si dại gọi tên cậu.

Rất nhanh, mấy anh đẹp trai thân hình cao lớn lại trèo lên sân khấu, bắt đầu một vòng cao trào mới, thân ảnh cậu trai biến mất sau hậu trường. Lúc này, lực chú ý của Hoa Linh không còn đặt trên sân khấu nữa, y kiên nhẫn ngồi tại chỗ chờ đợi.

Sau mười phút, có người đứng ở sau lưng y, giọng nói có chút rụt rè: "Xin hỏi, tôi có thể ngồi chỗ này không?"

Hoa Linh ngẩng đầu, thấy người tới là cậu chàng thanh tú hát tình ca, y lập tức đưa tay ra làm động tác mời, mở miệng cười nói: "Đương nhiên, mời ngồi."

Cậu lúc này đã đổi một bộ quần áo thể thao màu xanh đậm, trên đầu đội mũ lưỡi trai, hình như để che dấu tung tích.

Hoa Linh nhìn cậu đang xấu hổ, mở miệng hỏi: "Tôi nghe bọn họ gọi cậu là An An, là tên của cậu hả?"

Cậu gật gật đầu, mở miệng nói: "Tên tôi là Lục An, An An là nghệ danh ông chủ đặt cho, tôi mới làm việc ở đây không lâu."

Hoa Linh nở nụ cười, mở miệng nói: "Ngoại trừ hát, làm được gì khác nữa không?"

An An nghe vậy, hai má vèo một cái đỏ bừng lên, cậu cúi đầu, nét mặt có mấy phần bi thương, Hoa Linh tự biết mình lỡ lời, lập tức mở miệng nói: "Tôi thấy người mập mạp bàn bên có ý mời cậu, cậu không phải qua đó uống vài ly hả?"

Giọng An An rất nhỏ, mở miệng nói: "Ông chủ đã đáp ứng không miễn cưỡng tôi."

Hoa Linh rót chén rượu đỏ đưa cho cậu, cười nói: "Vậy, uống với tôi một ly có miễn cưỡng không?"

An An cầm lấy ly rượu, thấp thỏm nhìn Hoa Linh, lại cúi đầu nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly, bưng đến bên môi, uống một hớp lớn thật nhanh. Trong nháy mắt, sắc đỏ của rượu lan lên gò má cậu.

Hoa Linh hơi nhíu mày, nhìn ánh mắt mê man của người trước mặt, khẳng định người này không quen uống rượu. Hoa Linh sờ cằm, trầm tư chốc lát, mở miệng nói: "Chúng ta ra ngoài một chút nhé?"

An An ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo vài phần men say, cậu mở miệng nói: "Được, nhưng mà chờ một chút, tôi còn phải hát một bài nữa, bây giờ chưa thể đi."

Hoa Linh kề sát bên tai cậu, nhẹ giọng nói: "Không sao, tôi chờ."

Hai má An An càng thêm đỏ, hai tay đặt trên đầu gối không ngừng cọ vào nhau, dựa vào ánh đèn mờ nhạt trên đỉnh đầu, Hoa Linh nhìn thấy hai má và ngón tay cậu đều nhiễm màu ửng hồng, ngay cả vành tai trắng nõn cũng không ngoại lệ.

Thấy cảnh này, tâm tình Hoa Linh đột nhiên hơi thả lỏng, lúc này trong lòng y lần đầu tiên nghĩ tới Ngao Túc, da dẻ Ngao Túc cũng giống cậu bé này, trắng nõn đến gần như trong suốt, không biết Ngao Túc sau khi uống rượu sẽ là bộ dáng gì, có phải cũng giống người trước mắt, biến thành một giai nhân màu hồng (/// ///)

Nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng Hoa Linh không tự chủ được câu lên, tưởng tượng dáng dấp sau khi say của Ngao Túc, Ngao Túc cẩn thận tỉ mỉ ngày thường uống nhiều rồi sẽ không tiếp tục duy trì dáng vẻ đứng đắn kia không, còn có chứng quy mao cưỡng bách bức chết người nữa, có thể bị rượu phá nát không nhỉ? Hoa Linh càng nghĩ càng vui vẻ, càng nghĩ càng hiếu kỳ, nụ cười trên mặt cũng dần dần mở rộng ra.

*Chứng quy mao: đã chú thích ở mục lục nha

Mãi đến khi đối diện với ánh mắt kinh ngạc của An An Hoa Linh mới từ trong tưởng tượng YY Ngao Túc lấy lại tinh thần.

"Ngài…" An An trợn mắt lên, sắc mặt ửng hồng, khiếp sợ nhìn Hoa Linh, nói không ra lời.

Hoa Linh có chút kỳ quái An An, sau đó thuận theo tầm mắt của đối phương cúi đầu nhìn lại, chỗ An An nhìn chằm chằm chính là nửa người dưới của y, trong lòng Hoa Linh nhất thời sinh ra dự cảm không ổn, vừa cúi đầu nhìn, quả nhiên, tay trái vẫn lặng thật lâu lần thứ hai thuần thục thăm dò vào trong quần…

Cho tui cười phát XDDD

Hoa Linh đen mặt, từ lần trước nói chuyện với Ngao Túc, cánh tay trái này vẫn luôn yên tĩnh, không tự tiện chủ động tuốt tuốt, giấc ngủ của Hoa Linh cũng tốt hơn rất nhiều, tình huống thận hư đã giảm bớt, y vốn cho rằng đó chỉ là tác dụng phụ nhất thời, tế bào sau mấy lần rèn luyện tuốt tuốt đã khôi phục bình thường, y còn âm thầm vui mừng, thật không nghĩ tới ở thời khắc then chốt này nó lại tiếp tục phát tác.

Khóe miệng Hoa Linh hơi co rụt lại, giả bộ trấn định xoa xoa, nói với An An: "Quần hơi khó chịu."

Sắc mặt An An đỏ hơn, trừng độ mắt hắc bạch phân minh gật gật đầu, mở miệng nói: "Tôi, tôi biết, loại quần bút chì này quả thật có chút không thoải mái."

Hoa Linh bình tĩnh rút tay từ đũng quần ra, lấy khăn giấy lau tay.

Hai người có chút lúng túng yên lặng mấy phút, An An quay đầu lại, nhìn màn biểu diễn trên sân khấu, sau đó mở miệng nói: "Sắp đến tiết mục của tôi, tôi muốn đi chuẩn bị một chút."

Ánh mắt An An nhìn về Hoa Linh mang theo mấy phần thấp thỏm và ngượng ngùng, Hoa Linh cười: "Đi đi, tôi ở đây chờ cậu hát xong."

An An nghe vậy, trên mặt lộ ra một vệt mỉm cười, gật gật đầu, chạy nhanh về hậu trường.

Hoa Linh nhìn bóng lưng cậu rời đi, hai mắt híp lại, trong mắt lóe lên tia sáng khó phát giác.

Lúc này đã qua nửa đêm, thế nhưng đám người trong quầy bar hoàn toàn không ủ rũ, tiếng nhạc càng ngày càng vang, trong sàn nhảy người càng ngày càng nhiều, muôn hình muôn vẻ, nửa thân trần quấn quýt ma sát, bắn ra hàng loạt hormone say lòng người. Hình như lúc này cuồng hoan mới bắt đầu.

Nhưng mà, Hoa Linh lại không hề có hứng thú, y ngáp một cái, hơi hoài niệm giường lớn trong khách sạn, nhìn ánh đèn chiếu vào người, trong đầu Hoa Linh đột nhiên dâng lên một ý nghĩ đáng sợ: Không phải mình già rồi chứ?! • • Nơi ăn chơi trác táng phồn hoa vốn là thứ mình yêu nhất, sao giờ khắc này tinh thần hoàn toàn kéo lên không nổi thế này??? • •

Hoa Linh buồn bực ngán ngẩm nhìn chằm chằm vũ công trên đài, uống rượu đỏ trong ly, chờ phần biểu diễn mau chóng kết thúc. Khi Hoa Linh sắp nốc cạn một chai rượu đỏ thì trước mắt đột nhiên lóe lên một bóng trắng kèm theo một luồng hơi thở quen thuộc bao phủ xung quanh y.

Hoa Linh sững sờ, ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy Ngao Túc đứng ngay trước mặt, một thân quần áo thuần trắng bảo thủ hoàn toàn lệch tông với bầu không khí trong phòng. Lúc này Hoa Linh đã có mấy phần say, y chớp mắt một cái, xác nhận người trước mắt là Ngao Túc, y ngoẹo cổ nhìn ánh mắt kinh ngạc của người chung quanh quăng tới Ngao Túc, Hoa Linh không nhịn được cười khúc khích, tâm tình nháy mắt tốt lên, y phất phất tay, giơ ly rượu trong tay nói với Ngao Túc: "Đại hoàng tử, sao cậu lại tới đây? Đến, uống với tôi một chén."

Ngao Túc sắc mặt nghiêm nghị, ánh mắt nhìn Hoa Linh có mấy phần lạnh lùng, hắn nhẹ nhàng lấy ly rượu trong tay Hoa Linh để lên bàn.

Hoa Linh thấy thế, bĩu môi, bất mãn nói: "Cậu muốn làm gì? Buông lỏng một chút cũng không được à…"

Ngao Túc lẳng lặng nhìn Hoa Linh, mở miệng nói: "Theo tôi về khách sạn, Úc Lũy và Dương Tiễn xảy ra chuyện rồi."

"Cái gì?" Hoa Linh nghe vậy sững sờ, lập tức tỉnh táo hơn một chút, y trợn mắt lên, mở miệng nói: "Úc Lũy, cậu ta… không đánh Dương Tiễn chứ?"

Ngao Túc nhẹ nhàng lắc đầu, mở miệng nói: "Không."

Hoa Linh khẽ thở ra một hơi, âm thầm vui mừng một chút, chỉ cần không đánh nhau sẽ dễ xử lí, nhớ lại tình cảnh Úc Lũy cuồng đôn Dương Tiễn lần trước, đến nay trong lòng Hoa Linh vẫn còn sợ hãi, nếu lại đánh một lần nữa, chỉ sợ quan hệ giữa Tiên giới và Ma giới chắc chắn sẽ nát bét..

Hoa Linh nới lỏng cổ áo, duỗi tay cầm ly nước đá trên bàn, mở miệng nói: "Thằng Úc Lũy này, cứ quấn lấy Dương Tiễn ôm về ghét bỏ, tôi nhất định sẽ giáo huấn hắn thật nghiêm."

Dứt lời, Hoa Linh đưa ly nước đá đến bên môi, nước mát thấm vào tâm tỳ, khiến đầu óc y hoàn toàn thanh tỉnh.

Bên tai truyền đến giọng Ngao Túc: "Ma tôn điện hạ không ra tay đánh người, nhưng lần này Dương Tiển bị thương so với lần trước nghiêm trọng hơn rất nhiều, e rằng sẽ làm hại kế hoạch lên đường của chúng ta."

Hoa Linh một bên uống nước, một bên nghi ngờ nhìn Ngao Túc.

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, trầm mặc một chút, nghiêm mặt nói: "Ma tôn điện hạ vừa cưỡng X Dương Tiễn."

“Phụt…”

Nước đá trong miệng Hoa Linh toàn bộ đều phun ra ngoài…

20. Quyển 1 - Chương 20: Úc Lũy Rất Hiếu Học

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đầu óc Hoa Linh chuyển động cực nhanh, cố tiêu hóa hai chữ “cưỡng X” trong miệng Ngao Túc, má, là “cưỡng X” chứ không phải “cưỡng đánh” hả? Dù biết Úc Lũy làm việc luôn quyết đoán thẳng thắn, nhưng lần này thật sự thẳng đến quá đáng rồi, mấy ngày nay lúc ở trên xe, Hoa Linh vẫn lo lắng Úc Lũy sẽ làm ra chuyện khác người, nên nhờ Ngao Túc lặng lẽ mở công năng giám sát trên cổ tay Dương Tiễn, thỉnh thoảng quan sát tình huống trong xe một chút, Úc Lũy tuy rằng vẫn cứ quấn lấy Dương Tiễn, thế nhưng giao lưu

giữa hai người chỉ giới hạn ở lời nói, không hề tiếp xúc thân thể. Hoa Linh có nằm mơ cũng không ngờ Ma tôn điện hạ đi đường tắt từ bước 1 sang bước 3 luôn …

*Bước 1 bước 3: cái này chắc ai cũng biết, là 3 bước trong tình cảm. Theo một số quan điểm thì bước 1: ôm, bước 2: hôn, bước 3: lên giường.

Chuyện này nếu truyền đến hải thị, chỉ sợ quan hệ giữa hai giới Thần Ma không đơn giản là bị xé nát nữa, không nói những cái khác, riêng đám fan não tàn của Dương Tiễn mà biết nam thừn trong lòng họ bị vấy bẩn, JB của Úc Lũy chắc chắn chết không toàn thây….

*JB: theo suy đoán của tui thì JB này chắc là JJ

Hoa Linh khiếp sợ nhìn Ngao Túc thản nhiên tránh nước y phun ra, cố gắng không xoắn xuýt vì sao hắn tránh né đúng lúc, vội vã mở miệng hỏi: "Cậu nói… Cái gì? Úc Lũy, cậu ta thật sự…"

Ngao Túc sửa lại ống tay áo, mở miệng nói: "Dương Tiễn bị thương rất nặng, mất máu rất nhiều, tôi hạ mức áp chế linh lực trên vòng tay của hắn xuống để hắn có thể tự chữa trị, có điều hành trình của chúng ta sẽ bị chậm lại."

Hoa Linh biết Ngao Túc tuyệt đối sẽ không lấy việc này ra đùa với mình, y ngay lập tức đứng lên, cùng Ngao Túc rời khỏi quán bar, khi đi tới cửa thì trên sân khấu vang lên tiếng ca, Hoa Linh dừng lại, quay đầu nhìn về phía sân khấu thấy người trên đó là An An, Hoa Linh suy nghĩ một chút, quay lại quầy bar lấy giấy bút viết một dãy số, gọi phục vụ bên cạnh đến, chỉ chỉ An An, ra hiệu cho cậu ta sau khi An An hát xong thì đưa tờ giấy này cho người ta.

Ngao Túc đứng bên cạnh Hoa Linh, thuận theo tầm mắt của y cùng nhìn về phía sân khấu, thấy cậu trai thanh tú trên sân khấu, lông mày Ngao Túc hơi nhíu, trong mắt loé ra một vệt sáng kinh ngạc.

Sau đó, Hoa Linh và Ngao Túc vội vã về khách sạn, trên đường trở về, Ngao Túc kể sơ qua tình huống cho Hoa Linh. Nói đơn giản thì là Úc Lũy thừa dịp Dương Tiễn tắm cho Thiên Bảo chui vào phòng Dương Tiễn, sau đó thú tính quá độ cưỡng X Dương Tiễn, hiện tại hạ thân Dương Tiễn chảy máu nghiêm trọng, thể lực không chống đỡ nổi ngất đi, Úc Lũy nhìn bộ dáng Dương Tiễn, dưới tình thế cấp bách không thể làm gì khác hơn là đi tìm Ngao Túc.

Hoa Linh nghiêm mặt, trong lòng đem Úc Lũy lăng trì mấy trăm lần, y vừa đi vừa thấp thỏm nhìn Ngao Túc, chỉ thấy Ngao Túc lẳng lặng như nước, khắp toàn thân tỏa ra khí tức lạnh lùng nghiêm nghị.

Hoa Linh xoa mặt, treo lên một nụ cười hiền hoà, thận trọng nói với Ngao Túc: "Bên trong, Đại hoàng tử điện hạ, chuyện này… Tạm thời khoan hẵng truyền ra ngoài nha? Sau khi trở về tôi muốn điều tra một xíu xem chuyện gì đã xảy ra."

Ngao Túc mí mắt cũng không thèm nhấc, mở miệng nói: "Kết quả chỉ có một: Dương Tiễn bị xâm phạm."

Hoa Linh trong lòng âm thầm kêu khổ, y hiểu rõ ý tứ Ngao Túc, chuyện này không chỉ ảnh hưởng đến quan hệ Úc Lũy – Dương Tiển, mà còn có khả năng khơi ra tranh chấp tam giới, tuy rằng Hoa Linh tự biết rõ Úc Lũy đuối lý không hề chịu thiệt thòi, nhưng căn cứ vào lập trường của Ma giới, y vẫn phải nghĩ biện pháp nói mấy câu giúp Úc Lũy, đồng thời còn phải cân nhắc đến tình cảnh của Dương Tiễn.

Cảm giác của Hoa Linh lúc này hệt như con trai mình làm con gái nhà người ta to bụng, biết rõ cần phải đập chết tên trẻ nghé nhà mình đền lại danh dự cho con gái người ta, nhưng dù gì cũng là con mình, sao nỡ lòng xuống tay được.

Tuy rằng thoạt nhìn Ngao Túc và Dương Tiễn không quá thân cận, nhưng dù sao nhân gia đều là người Tiên giới, Ngao Túc vẫn trưng bản mặt lạnh như tiền không lộ rõ vui giận nhưng Hoa Linh vẫn sâu sắc cảm nhận được áp suất thấp bao quanh hắn.

Hoa Linh nuốt một ngụm nước bọt: "Chuyện này, nhất định là lỗi của Úc Lũy, chúng tôi chắc chắn sẽ nghiêm trị Úc Lũy."

Ngao Túc trầm mặc mấy giây, mở miệng nói: "Ngao Tứ lớn lên từ nhỏ với Dương Tiễn, quan hệ vô cùng tốt."

Hoa Linh trong lòng hơi động, hiểu được ý của Ngao Túc, y lập tức kéo tay Ngao Túc, giả bộ đáng thương mở miệng: "Đại hoàng tử, ngài có thể giúp một tay nói với Nhị Thái tử điện hạ, rằng chuyện này chúng tôi nhất định sẽ cho Tiên giới một công đạo, nhưng bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, hy vọng mọi người có thể… lấy đại cục làm trọng, tạm thời bỏ việc này xuống."

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, mở miệng nói: "Sau đó?"

Hoa Linh sửng sốt một chút, sau đó sờ tóc cười cười: "Cái này… Sau khi thương thế Dương Tiễn khỏi hẳn, chúng ta lại thương lượng tiếp nha? Chỉ cần Dương Tiễn mở miệng, là việc nằm trong phạm vi năng lực, chúng tôi chắc chắn sẽ đáp ứng yêu cầu của hắn."

Ngao Túc trầm mặc không nói, Hoa Linh suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Chuyện này chúng tôi nhất định sẽ không truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ không tổn hại đến danh dự của Dương Tiễn, nếu như… Nếu như sau này Dương Tiễn lo lắng không tìm được đối tượng, cũng không thành vấn đề, Ma giới chúng tôi có rất nhiều mỹ nhân, chỉ cần là chưa kết hôn đều có thể giới thiệu với hắn, nếu muốn mang Úc Lũy đến Tòa án tam giới thẩm phán, cũng không thành vấn đề, nhốt hắn mấy trăm năm cũng được…"

Nhìn Hoa Linh căng thẳng mà nghiêm túc, nét mặt Ngao Túc vẫn nghiêm túc như cũ, nhưng lệ khí bức người trong mắt đã bớt đi rất nhiều, hắn trầm giọng mở miệng nói: "Vòng tay Dương Tiễn đã ghi chép sự tình xảy ra đêm nay, lát nữa chúng ta nhìn một chút."

"Ừ." Hoa Linh liều mạng gật đầu, trong giọng nói mang theo vài phần nghi hoặc: "Tôi cũng cảm thấy có chút kỳ quái, Úc Lũy tuy rằng lỗ mãng, thế nhưng ở tình huống bình thường không phải người không có chừng mực, huống hồ cậu ta đối với chuyện nam nữ… Khụ, là chuyện nam nam không hề thông suốt, sao đêm nay lại đột nhiên như vậy."

Sau mười mấy phút, hai người về tới khách sạn.

Hoa Linh đẩy cửa phòng Dương Tiễn ra đã nhìn thấy Dương Tiễn mặt trắng bệch nằm trên giường và Úc Lũy ngồi đầu giường đang ngẩn người. Hoa Linh bước nhanh lên phía trước, một tay túm cổ áo Úc Lũy, tha hắn qua một bên, mở miệng quát: "Úc Lũy, con mẹ nó cậu mắc bệnh gì thế hả?! Không phải bảo cậu cách Dương Tiễn xa một chút sao? Cậu… Cậu thế mà… Thế mà…"

Hoa Linh trừng Úc Lũy, hai chữ "cưỡng X" kẹt trong cuống họng mãi không nhảy ra, đành phải hung hăng đánh Úc Lũy mấy quyền.

Úc Lũy lúc này như một con cún to mắc lỗi, tóc tai đều tiu nghỉu xuống, hắn không để ý Hoa Linh đang đánh mình, ánh mắt nhìn chằm chằm Dương Tiễn trên giường, lo lắng mở miệng nói: "Ngân Linh, hắn… Sẽ không sao chứ? Chảy thật nhiều máu…"

Hoa Linh nhìn xuống ga trải giường cùng đệm chăn sạch sẽ, hẳn là đã gọi phục vụ đến đổi, nhưng trên thảm trải sàn cạnh giường vẫn lưu lại vệt máu tươi mới, có thể thấy được tình hình lúc đó khốc liệt thế nào. Hoa Linh tức giận đến thái dương nổi gân xanh, y đau lòng nói với Úc Lũy: "Cậu, cậu rốt cuộc đã làm cái gì vậy…"

Úc Lũy cúi đầu, trong mắt ánh lên tia đau lòng rõ ràng kèm theo tâm ý mê man, mở miệng nói: "Tớ không nghĩ sẽ làm hắn bị thương, chẳng lẽ không phải rất thoải mái à…"

Hoa Linh:…

Phổ cập giáo dục tình dục thật sự rất quan trọng.

Hoa Linh nhịn xuống cơn giận chuẩn bị bùng phát, hỏi: "Cậu xem phim người lớn ở đâu?! Ai nói với cậu làm thế sẽ rất thoải mái?!"

Trong mắt Úc Lũy loé ra một tia oan ức, nhỏ giọng nói: "Không xem phim gì hết, tớ… Tớ rất thoải mái, không nghĩ hắn…"

Hoa Linh không nhịn được xoa xoa thái dương, thầm nghĩ trong lòng: Cậu liều mạng đâm vào trong đương nhiên rất thư thái.

Hoa Linh nhìn môi Dương Tiễn trở nên hơi xanh trắng, trong lòng càng đồng tình với Dương Tiễn. Sau đó Hoa Linh gặng hỏi Úc Lũy chuyện gì xảy ra, Úc Lũy lắc đầu không yên lòng nói rằng cậu ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nói là đầu óc vọt một cái động thân rồi cứ thế động... Nhìn bản mặt thất hồn lạc phách của Úc Lũy, Hoa Linh cũng không muốn tiếp tục hỏi hắn.

Y dặn Úc Lũy ở trong phòng bảo vệ Dương Tiễn, không được chạm vào dù chỉ là một ngón tay của Dương Tiễn, Úc Lũy gật gật đầu, tầm mắt vẫn không hề rời khỏi mặt Dương Tiễn.

Hoa Linh gọi Ngao Túc, hai người cùng đi đến phòng Ngao Túc.

"Mở video thu được trên vòng tay Dương Tiễn đi, xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Ngao Túc mở máy truyền tin của mình ra, mở video ghi chép trên vòng tay Dương Tiễn, hình chiếu trên tường, Hoa Linh xem hết sức chăm chú.

Hoa Linh thấy sau khi y mang Úc Lũy rời đi, Dương Tiễn liền dẫn Thiên Bảo vào phòng tắm cho nó rửa ráy, Cổn Cổn vẫn quấn lấy Thiên Bảo không tha, Dương Tiễn mặc dù không coi Úc Lũy ra gì, nhưng đối với Cổn Cổn vẫn rất ôn hòa, hắn nhìn lông Cổn Cổn đôi chỗ xám xám, thẳng thắn đem nó ném luôn vào bồn tắm, Thiên Bảo và Cổn Cổn vừa tắm vừa chơi, bay nhảy đến không còn biết trời đâu đất đâu, Dương Tiễn nhìn chúng, nét mặt hòa hoãn rất nhiều.

Tắm cho Thiên Bảo và Cổn Cổn xong, quần áo trên người Dương Tiễn cũng ướt đẫm, hắn đơn giản mang Thiên Bảo và Cổn Cổn ra ngoài rồi đi tắm, sau đó quấn khăn tắm ngang hông đi ra, nhưng đáng tiếc, chuyện xưa lập lại, vừa vào phòng ngủ, Dương Tiễn đã nhìn thấy Úc Lũy đĩnh đạc ngồi trên ghế sa lông bên giường, Thiên Bảo và Cổn Cổn nhảy nhót dưới chân hắn.

Mặt Dương Tiễn biến sắc, mở miệng nói: "Tại sao ngươi lại vào được? Ma tôn điện hạ, lẽ nào ngươi không biết tùy tiện vào phòng của người khác là không đúng hả? Thân là người đứng đầu Ma giới, ngay cả lễ phép cơ bản cũng không hiểu sao?"

Úc Lũy nhún vai trả lời: "Ở Ma giới không cần lễ phép, nói chuyện bằng vũ lực."

Dương Tiễn lấy một bộ áo tắm từ tủ quần áo khoác lên người, lạnh lùng nói: "Mời ngươi ra ngoài."

Úc Lũy lắc đầu nói: "Không."

"Ngươi..." Dương Tiễn nhìn dáng dấp vô lại của Úc Lũy, tức đến nghẹn lời: "Được, ngươi không đi, ta đi."

Dứt lời, Dương Tiễn liền đứng dậy đi trong rương lấy quần áo, không trêu chọc nổi còn không trốn thoát sao, Dương Tiển cúi đầu, mới từ trong rương móc ra một cái quần bò, lúc này, Úc Lũy đột nhiên mở miệng nói: "Này, ngươi thích hắn, đúng không?"

Nghe thấy câu nói không đầu không đuôi này của Úc Lũy, Dương Tiễn hơi sửng sốt, tay cầm quần giơ lên giữa không trung, nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Úc Lũy.

Úc Lũy nhíu mày, trong mắt mang theo vài phần thấu triệt thanh minh, mở miệng nói: "Ngao Tứ, ngươi thích Ngao Tứ đúng không?"

Lời Úc Lũy vừa nói ra, Dương Tiễn triệt để cứng đờ tại chỗ.

Lúc này, Hoa Linh ở ngoài quan sát cũng trợn mắt lên, kinh ngạc không thôi, y quay đầu nhìn Ngao Túc, trên mặt Ngao Túc không lộ vẻ kinh ngạc, nhưng ánh mắt chăm chú của hắn khẳng định không hề biết trước chuyện này, Hoa Linh quay đầu, tiếp tục xem video.

Dương Tiễn đứng tại chỗ sửng sốt chừng nửa phút, hắn nhìn chòng chọc vào Úc Lũy, sắc mặt từ trắng chuyển đỏ, rồi lại từ đỏ biến thành trắng, hắn hơi mím môi, không để ý đến Úc Lũy, cầm quần bò ngồi ở trên giường xỏ vào, chỉ là tay chân của hắn đều run lên cầm cập.

Lúc này, Úc Lũy đứng lên, đi tới bên cạnh Dương Tiễn, ở trên cao nhìn xuống cúi đầu nhìn hắn, mở miệng nói: "Hôm nay tâm tình của ngươi rất khác thường, từ khi Ngao Tứ rời khách sạn đi tìm người hắn thương, ngươi rất dễ tức giận, Ngao Tứ có biết ngươi thích hắn không?"

Tay Dương Tiễn run càng lợi hại,Tiễc Lũy ngồi bên cạnh hắn, duỗi tay nắm lấy quần trong tay hắn, tiếp tục nói: "Ngươi chưa nói với hắn? Lẽ nào ngươi vẫn đang thầm mến hắn?"

Dương Tiễn đột nhiên lấy lại quần từ tay Úc Lũy, cắn răng nói rằng: "Không liên quan tới ngươi, cút ra ngoài."

Ánh mắt Úc Lũy lộ ra chút ánh sáng, ưỡn ngực nói: "Đó đương nhiên quan chuyện của ta, ta phát hiện ta rất thích ngươi, ngươi thích người khác, ta khó chịu."

Nghe Úc Lũy nói, mặt Dương Tiễ nửa xanh nửa trắng, trong mắt đong đầy khiếp sợ, một hồi lâu sau, hắn mới thanh lãnh mở miệng cười nói: "Đa tạ Ma Tôn đại nhân ưu ái, nhưng đáng tiếc Dương Tiễn không nhận nổi, mời ngài trở về đi."

Úc Lũy bỗng nhiên nắm lấy tay Dương Tiễn, ngang ngược nói: "Ta nói ngươi nhận được thì ngươi chắc chắn nhận được. Theo ta về Ma giới đi, làm vợ của ta."

Dương Tiễn giờ khắc này không chỉ run rẩy mỗi tay chân, toàn bộ thân thể đều hơi run nhẹ lên, trên mặt mang theo vài phần nghi hoặc quái lạ, nhìn Úc Lũy hồi lâu, cuối cùng cố nén phân uất trong lồng ngực, nỗ lực bình tâm tĩnh khí mở miệng nói: "Sao ngươi biết ta thích Ngao Tứ?"

Trong lòng Dương Tiễn bây giờ rất nghi hoặc, hắn chơi với Ngao Tứ từ nhỏ, qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn cho rằng mình che giấu rất kỹ, những người xung quanh từ xưa tới nay chưa có ai nhìn ra tâm ý hắn dành cho Ngao Tứ, kể cả khi Ngao Tứ có Mạc Vũ Sinh, Dương Tiễn vẫn không thể hiện ra một tia đau lòng khổ sở trước mặt người khác. Hắn không hiểu, mấy người bạn quen biết mấy trăm năm ở Tiên giới đều không nhìn thấu, người hâm mộ điên cuồng của hắn cũng không nhìn thấu, thế mà kẻ mới thấy mặt đã đòi đánh hắn lại nhìn thấu, điều này rất không khoa học!

Dương Tiễn ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Úc Lũy vẫn không tìm thấy xíu xiu đùa giỡn mà hắn hy vọng.

Úc Lũy trực tiếp nói: "Bởi vì ngươi cười với Ngao Tứ, tuy rằng không quá rõ ràng, nhưng ta chắc chắn ngươi chỉ cười với mỗi hắn thôi."

Nghe Úc Lũy nói, Dương Tiễn có chút thán phục, kinh ngạc sự quan sát tỉ mỉ siêu phàm của Úc Lũy, cảm thán loại sinh vật đơn bào này chỉ cần một vẻ mặt khác biệt đã đưa ra kết luận thầm mến, đã thế kết luận đó còn đúng nữa chứ.

Dương Tiễn trầm mặc hồi lâu, hít một hơi thật sâu, mở miệng nói: "Nếu ngươi cũng biết ý nghĩ của ta, vậy nhiều lời vô ích, mời Ma Tôn đại nhân cánh ta xa một chút."

Úc Lũy nghe vậy, nhướng mày nói: "Ngao Tứ đã có vợ, ngươi còn tương tư hắn? Ở Ma giới chúng ta, làm tiểu tam sẽ bị cắt JJ."

Dương Tiển nhịn giận, mở miệng nói: "Ai nói ta muốn làm tiểu tam."

Úc Lũy nghe vậy, lập tức mặt mày hớn hở nói: "Vậy cùng ta về Ma giới nha, ta cho ngươi làm đệ nhất phu nhân, ngang hàng với Tiểu Cửu."

Dương Tiễn cắn răng nói: "Ai nói với ngươi không làm tiểu tam liên quan với theo về Ma giới?!"

Úc Lũy kinh ngạc mở to hai mắt, nói rằng: "Lẽ nào trong lòng ngươi còn có người khác?"

Dương Tiển lạnh lùng nói: "Trong lòng ta có người khác hay không liên quan hệ gì tới ngươi, nhưng ta có thể khẳng định, tuyệt đối, không, có, ngươi!"

Úc Lũy ra vẻ "không sao cả" mở miệng nói: "Không sao, từ hôm nay bắt đầu có, ta sẽ tốt với ngươi."

Dương Tiễn:…

Hàng này nghe không hiểu tiếng người à =.=?

Lúc này, Thiên Bảo và Cổn Cổn vốn đang đùa giỡn bên giường đã chạy đến ghế salông phía ngoài, xuyên qua cửa phòng, có thể nhìn thấy hai cái bóng một đen một trắng tựa sát trên ghế salông.

Úc Lũy ngẩng đầu nhìn thấy Thiên Bảo và Cổn Cổn, do dự một chút, sau đó dang cánh tay dài ôm lấy Dương Tiễn ngã nhào ra giường.

Dương Tiễn bị Úc Lũy đặt dưới thân, ánh mắt lộ ra một mảnh kinh nộ: "Ngươi…"

Úc Lũy ôm thân thể Dương Tiển, hai má cọ cọ cổ Dương Tiễn, Dương Tiễn bị hắn cọ cho vừa ngứa vừa tức, vươn tay dùng sức đẩy hắn ra, khổ nỗi thân hình Úc Lũy cao gần hai mét hệt như một tòa thiết tháp vững vàng áp chế hắn dưới thân, Dương Tiễn giãy giụa mấy phút, không đẩy được, còn làm mình mệt đến thở hổn hển.

Cảm nhận hơi thở dồn dập của Dương Tiễn phun lên mặt, thân thể Úc Lũy đột nhiên cứng đờ, hắn ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Dương Tiễn dưới thân, chỉ thấy hai má Dương Tiễn ửng đỏ, lông mi thật dài run run, thái dương ẩn hiện giọt mồ hôi óng ánh, một mùi sữa tắm dễ ngửi tràn vào xoang mũi Úc Lũy.

Mắt Úc Lũy lộ ra vẻ hưng phấn, hắn ôm Dương Tiển, cẩn thận từng li từng tí một mà lại không biết làm sao, hắn ngẩng đầu lên, nhìn ghế sa lon ngoài phòng khách, thấy Cổn Cổn duỗi đầu lưỡi, nịnh nọt liếm hai má và thân thể Thiên Bảo.

Úc Lũy lập tức quay đầu, tiến đến bên mặt Dương Tiễn, lè lưỡi thuận theo bên tai Dương Tiễn liếm một đường xuống dưới.

Lúc này trên mặt Dương Tiễn là biểu cảm hấp hối, hắn cũng nhìn thấy động tác của Cổn Cổn và Thiên Bảo ngoài phòng khách, Úc Lũy đang học tập Cổn Cổn hả trời?

Dương Tiễn còn không kịp nghĩ nhiều, áo tắm trên người đã bị Úc Lũy kéo xuống, vừa nãy tắm xong Dương Tiễn chưa mặc quần áo, cho nên áo tắm bị lột ra thì toàn thân lập tức trần truồng, Dương Tiễn còn chưa kịp giãy dụa, đã cảm giác được đầu lưỡi Úc Lũy thuận theo xương quai xanh đi xuống dưới, liếm qua lồng ngực, ngậm vào một điểm trên ngực.

Cơ thể Dương Tiễn đột nhiên run rẩy, đầu lưỡi Úc Lũy rộng lớn mà nóng bỏng, sau khi điểm nhạy cảm bị ngậm, một luồng kích thích thiêu đốt nháy mắt kích động thần kinh Dương Tiễn..

"Úc Lũy, ngươi cút cho ta…" Dương Tiễn mắng Úc Lũy nằm nhoài trên người mình, nhưng đáng tiếc cái chữ "cút" còn chưa ra khỏi miệng Dương Tiễn đã im bặt, hắn trợn mắt khiếp sợ nhìn Úc Lũy, ánh mắt lộ ra vẻ khó tin, hắn cảm thấy có thứ gì đó nóng bỏng cứng rắn chặn trên đùi mình, khiếp sợ Úc Lũy có phản ứng với mình, càng khó tin là hình như thứ kia to gấp đôi của hắn…

Cùng lúc đó, Úc Lũy vốn đang vùi đầu liếm nửa người trên Dương Tiễn cũng ngẩng đầu lên, hai mắt của hắn hơi ửng hồng, trong mắt mang theo vài phần cuồng nhiệt mong đợi, tóc hình như cũng dựng thẳng lên, y chang dã thú sắp ma hóa.

Người Dương Tiễn hơi run, hắn khẽ nuốt nước bọt, gian nan mở miệng: "Úc Lũy, ngươi… Ngươi không nên manh động, ngươi trước xuống khỏi người ta được không?"

Úc Lũy lúc này phảng phất không nghe thấy lời Dương Tiễn, trong mắt của hắn chỉ có dục vọng đem người dưới thân nuốt vào bụng, cùng với việc làm sao để ăn…

Nhưng vào lúc này, phòng khách truyền đến từng trận nha nha gào gào, Úc Lũy và Dương Tiễn không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng khách, chỉ thấy Cổn Cổn cưỡi trên lưng Thiên Bảo nhanh chóng rung động, một chó một hổ hai phát ra từng trận gầm nhẹ tiêu hồn…

Úc Lũy chỉ cảm thấy trong đầu như có thứ gì đó nổ tung, hắn đột nhiên quay đầu, hưng phấn mà thành kính nhìn dưới thân Dương Tiễn…

Ánh mắt Dương Tiễn lộ ra sợ hãi cực độ, trên mặt hoàn toàn trắng bệch…

Giời ạ…

Link: Chương 21 —>25

Vâng, giời ạ =))))))))))))

Úc Lũy, đánh nhanh thắng nhanh ha =))))))))))))

Hoa Hoa nè, không được cua trai trước mặt chồng thế đâu nha con, sau này còn ghen nhắc lại mất mặt lắm =)))))))

À lúc tui lên baidu sợt về cái JB kia, nó ra một bộ manga rất là thú vị:

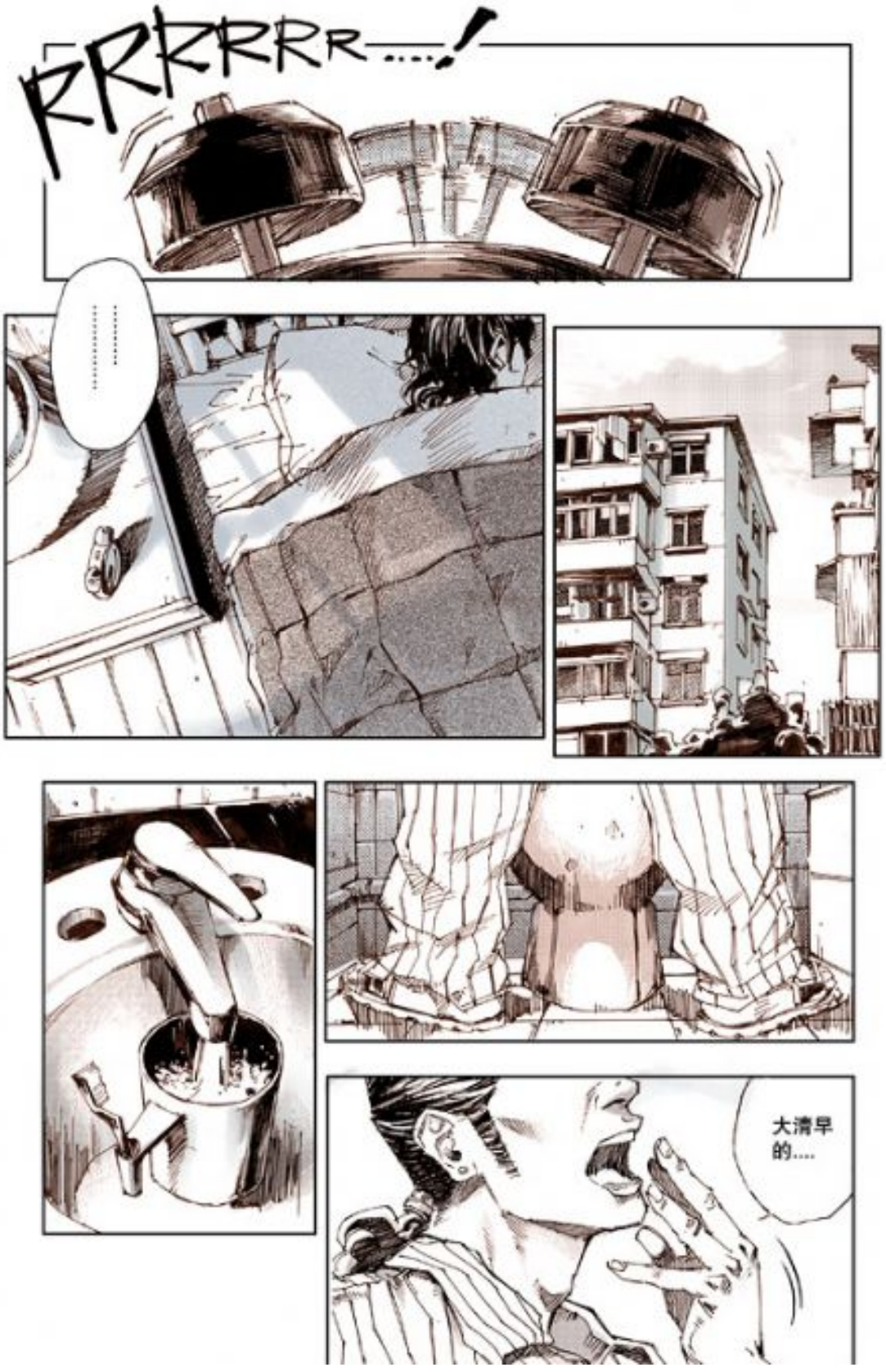
RRRRRR....!
.....
大清早的....

!!!!!!!
这这这
...!!!!
这TM
怎么回
事!?

.....!!!
TMD到底
是谁动了
我的JB?!

21. Quyển 1 - Chương 21: Mau Đến Cùng Xen-sọt

Hoa Linh nhìn hình chiếu video trước mắt, đã kinh ngạc đến cạn lời, đánh chết hắn cũng không nghĩ tới, thầy giáo giáo dục tình dục vỡ lòng cho Úc Lũy sẽ là —— Cổn Cổn.

Nếu như biết có một ngày như thế, hắn lúc trước thà rằng chính mình hi sinh phiền phức một chút, cũng sẽ giảng giải cho Úc Lũy một chút thường thức tình ái, ít nhất giữa người với người giao tiếp còn có thể bí mật mang theo một ít phương diện đạo đức, mà sẽ không giống Cổn Cổn như vậy trực tiếp tự thân dạy dỗ, thú tính quá độ, không hề lễ nghi, không hề xấu hổ, không hề tình cảm…

Nhìn Dương Tiễn sắc mặt tái nhợt, Hoa Linh cảm thấy rất có lỗi với hắn, lúc này,bên trong video Úc Lũy đã kéo hết quần áo trên người ra, lộ ra eo lưng rắn chắc, đem Dương Tiễn dưới thân bày thành tư thế quỳ nằm úp sấp, cúi người xuống, tìm kiếm động khẩu.

Hoa Linh trừng vách tường, cảm thấy được nơi cổ họng có chút hơi lạnh lẽo, hắn tựa hồ có thể dự kiến hình ảnh nóng bỏng tiếp theo, nhưng là ngay vào lúc này, trước mắt hình ảnh đột nhiên lóe lên, sau đó xuất hiện một đống gạch men, Úc Lũy cùng Dương Tiễn hai người thân thể trần truồng hoàn toàn bị gạch men che lại, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy Úc Lũy động tác mạnh bạo cùng với thân hình Dương Tiễn giãy dụa phát run.

Hoa Linh:"…"

Hắn quay đầu, nhìn Ngao Túc mặt không hề cảm xúc, vẻ mặt đứng đắn, Ngao Túc nhìn thấy Hoa Linh quay đầu nhìn mình, mở miệng nói: "Hình ảnh hạn chế nhất định phải thêm gạch men, nếu không sẽ ảnh hưởng hài hòa tam giới."

Hoa Linh không nhịn được phun tào: "Lẽ nào nhìn trộm video thì hài hòa lắm ấy?"

Nhìn Ngao Túc ánh mắt băng lãnh bắn hướng mình, Hoa Linh lập tức mềm nhũn ra, bất đắc dĩ nói: "OK, cậu là lão đại, cậu nói thế nào thì là thế ấy."

Ngao Túc nhìn Hoa Linh mấy giây, trầm giọng nói: "Tôi xem có thể không xen-sọt, anh không được."

"Tại sao?" Hoa Linh bất mãn kêu lên: "Bàn về tuổi tác, tôi có khi bằng ngươi tám đời tổ tông nhà cậu đấy."

Ngao Túc quay đầu, tiếp tục xem video trên tường,mở miệng nói: "Anh lòng mang tạp niệm, hơn nữa thận hư."

Hoa Linh:"…"

Một hồi lâu sau, Linh Vương điện hạ âm thanh chậm rãi vang lên, mang theo vài phần oan ức: "Rõ ràng đã tốt hơn nhiều rồi mà…"

Nhìn Ngao Túc vẻ mặt kiên định, Hoa Linh rốt cục từ bỏ ý định muốn coi full HD.

Ngao Túc bấm vào bảng điều khiển trên cổ tay, đem nội dung ba tiếng sau x16 lần …

Bất quá, mặc dù rất nhanh lại còn bị xen-sọt, Hoa Linh vẫn là đại thể thấy rõ chuyện phát sinh trong vòng mấy canh giờ sau đó, tổng kết như sau: (Úc công (công) bắt đầu thăm dò Tiểu cúc)—— nhìn Cổn Bảo ân ái mà bắt chước.

Lôi đình *(Sấm sét)*vạn quân mãnh ra kê, thế như chẻ tre thăm dò đáy động;

Hoa cúc non nở rộ đột nhiên tễ(chen vào), sóng máu cuồn cuộn thêm trợ tề;

Trợn mắt nghiến răng hoàn toàn vô lực, cúi đầu khom lưng lại uốn gối;

Nước mắt giàn giụa mồ hôi như mưa, âm ô quát tháo chuyển thấp khóc;

Thái sơn áp đỉnh vững như đê, súng sắt*(là gì thì biết rồi ha ><)*không màng vẫn tiến nhanh.

Núi non trùng điệp vọt tới trời, tuyệt không thể tả cam như di *(cam như di= ngọt như kẹo);*

Tình thế ban đầu không mệt mỏi, hoa nở mấy độ tươi mà ướt;

Ý chí sục sôi lại chiến đấu, tích tụ vạn năm một lần bắn cúc.

(Mình thật sự xin lỗi vì cái phần dịch thơ ngáo đá này TTATT)

Sau tối nay, Ma tôn Úc Lũy từ đây thoát khỏi kiếp vạn năm xử nam, hắn rốt cuộc hiểu rõ, cũng không phải hết thảy khoái cảm đều đến từ khói lửa chiến trường, tư vị trên giường, cũng có thể khiến người ta sảng khoái tràn trề…

Mà mấy tiếng sau, hắn cũng hiểu được, chinh phục người yêu so với chinh phục kẻ địch còn gian nan hơn nhiều…

Năm giờ sáng, Dương Tiễn hôn mê đã tỉnh lại, hắn sau khi mở mắt ra chuyện thứ nhất, chính là giơ cánh tay mạnh mẽ cho Úc Lũy ngồi bên giường một kích, lúc trước Ngao Túc giảm xuống lực áp chế trên vòng tay của Dương Tiễn, cho nên,một chưởng này Dương Tiễn dùng hết sức lực toàn thân, đem Úc Lũy ngồi đầu giường trực tiếp đánh bay ra ngoài, Úc Lũy thân thể lớn như vậy giống như đạn pháo đập vào vách tường, trực tiếp xuyên thủng vách tường, bay sang căn phòng sát vách của mình.

Hoa Linh đang ở trong phòng nói chuyện với Phi Liêm báo cáo tình huống khẩn cấp bên này, mãi đến ba giờ sáng mới được ngủ, Linh Vương điện hạ vốn đã thiếu ngủ bị tiếng đập tường kinh thiên động địa đánh thức, quả thực có xúc động muốn giết người.

Mấy phút sau, Hoa Linh khoác áo tắm, đi sang phòng Úc Lũy, nhìn thấy Úc Lũy mặt mũi sưng vù.

Nhìn lại một chút Dương Tiễn đã tỉnh, Hoa Linh không cần nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì, vốn hắn đã đoán được Dương Tiển sau khi tỉnh lại tất nhiên nổi giận, thế nhưng Úc Lũy chết sống không nghe cảnh cáo, nhất định muốn canh giữ ở bên người Dương Tiễn, cho nên, ăn đập là tất nhiên.

Hoa Linh cũng không đồng tình Úc Lũy, hắn nợ Dương Tiễn không chỉ là đánh một trận, còn có n lần làm…

Căn phòng cách đó Tịnh Không và Tô Cùng mấy người cũng đều bị thức tỉnh, mấy người mắt buồn ngủ mông lung đi ra kiểm tra tình huống, Ngao Túc cũng từ trong phòng của mình đi ra, nói cho mọi người biết không có chuyện gì, bảo bọn họ đều về đi ngủ.

Hoa Linh nhìn Ngao Túc một thân chỉnh tề chính trang, không khỏi có chút âm thầm kinh ngạc, lúc này hắn mới nhớ, hình như mình từ trước tới nay chưa từng gặp qua Ngao Túc mặc đồ ngủ… Hoặc là bộ dạng không mặc quần áo.

Hoa Linh nháy mắt một cái, hắn đột nhiên muốn biết Ngao Túc có phải là vô luận ngày hay đêm, người trước người sau đều là một bộ dạng cẩn thận tỉ mỉ như thế, nhưng đáng tiếc Linh Vương điện hạ lúc này chưa tỉnh ngủ máu lên não có chút không đủ, lời thốt lên lại biến thành: “Đại hoàng tử điện hạ, cậu vẫn luôn cấm dục như vậy à?”

Ngao Túc kỳ quái nhìn Hoa Linh, không có phản ứng,đi thẳng tới phòng Dương Tiễn, kiểm tra tình trạng thân thể Dương Tiễn.

Hoa Linh thì lại hoàn toàn không có ý thức mình dùng sai từ, mơ mơ màng màng cùng Ngao Túc đi vào phòng Dương Tiễn, Ngao Túc mở máy quét hình trên kính mắt, làm kiểm tra cho Dương Tiễn.

Mà lúc này, Úc Lũy sát vách cũng theo cái động trên tường chui trở về, đứng ở bên giường nhìn Dương Tiễn, ánh mắt rối rắm.

Hoa Linh chỉ chỉ cái động trên tường, đơn giản rành rọt nói với Úc Lũy: “Sửa lại.”

Úc Lũy nhìn Dương Tiễn, cả mặt sưng húp không nhìn ra biểu tình gì, yên lặng tiêu sái đến bên tường, thi triển pháp lực, sửa cái hang lớn kia.

Hai mắt Dương Tiễn tràn ngập tơ máu, thần sắc phẫn nộ khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ trở nên hơi dữ tợn, hắn hung hăng trừng Úc Lũy, nếu không phải Ngao Túc vừa vào phòng đã tăng lực áp chế của vòng tay, Dương Tiễn e rằng sẽ lần thứ hai phát lực đem Úc Lũy trực tiếp đánh bay ra ngoài.

Hoa Linh nhìn thần sắc Dương Tiễn, không biết nên mở miệng như thế nào, vốn là muốn an ủi và giải thích cũng đều nuốt trở về bụng, hắn hiểu được, bây giờ tuyệt đối không phải thời cơ tốt để nói chuyện.

Vì vậy, trong phòng bốn người đều lặng im, cả gian phòng chỉ có tiếng tít tít từ kính mắt của Ngao Túc quét hình cho Dương Tiển phát ra nhẹ nhàng, một lát sau, Ngao Túc mở miệng nói: "Quét hình kết quả biểu hiện, mấy chỗ vết thương trên thân thể cũng đã khép lại, chỉ là mất máu quá nhiều, muốn triệt để khôi phục thể lực đại khái còn cần một hai ngày, hơn nữa phần eo cùng dây chằng khố bộ bị thương nhẹ, tốt nhất nên nằm trên giường nghỉ ngơi."

Nghe Ngao Túc nói, Dương Tiễn cau mày, trên mặt hiện ra vẻ nhục nhã, đôi môi hắn hơi run rẩy, hai đạo tầm mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chằm chằm Úc Lũy.

Úc Lũy cũng không lên tiếng, đứng nơi cửa động kia tất tất sách sách làm cái gì.

Nửa ngày sau, Dương Tiễn cảm xúc hơi khôi phục một ít, mặt mũi hắn có chút uể oải, ngẩng đầu lên nói với Ngao Túc: "Đại hoàng tử điện hạ, có thể hay không nhờ ngài một chuyện."

Dương Tiễn vừa mở miệng, tầm mắt ba người trong phòng lập tức đều tập trung vào trên người hắn, Hoa Linh một bên âm thầm hoảng sợ: Không phải là muốn giết Úc Lũy chứ… Hoặc là càng thảm hơn, thiến luôn????

Ngao Túc nhìn Dương Tiễn, mở miệng nói: "Nói đi."

Dương Tiển sắc mặt có chút tái nhợt, trong mắt loé ra một chút đau đớn, mở miệng nói: "Chuyện xảy ra đêm qua, xin đừng nói cho Ngao Tứ."

Nghe Dương Tiễn nói, Hoa Linh hơi sửng sốt một chút, Ngao Túc còn chưa mở miệng, Úc Lũy đã nhảy lên, hướng về Dương Tiễn rống to: "Ngươi… vậy mà còn nhớ thương hắn?"

Hoa Linh đột nhiên quay người tàn nhẫn trừng Úc Lũy một cái, lạnh lùng nói: "Cậu câm miệng."

Úc Lũy há miệng, bộ dạng mặt sưng mũi sưng thoạt nhìn có chút buồn cười, không có lên tiếng nữa.

Trên giường Dương Tiễn nhìn Úc Lũy, nhếch miệng lên một nụ cười lạnh lùng, mở miệng nói: "Ta tại sao không thể nhớ thương hắn, ta nhớ thương hắn mấy trăm năm, cùng ngươi có quan hệ gì?"

Úc Lũy ánh mắt nổi giận, thế nhưng hắn nhìn thấy Dương Tiễn mặt mũi tiều tụy và đôi môi tái nhợt, cuối cùng vẫn là nhịn được không nói tiếp, yên lặng xoay người tiếp tục mân mê cái động kia.

Ngao Túc trầm mặc chốc át, cuối cùng gật gật đầu, mở miệng nói: "Được."

Hoa Linh nhìn Dương Tiển thần sắc lạnh lùng mà mang theo hận ý, lại nhìn bóng lưng cô đơn của Úc Lũy, đột nhiên cảm thấy có chút mờ mịt, không biết hai người bọn họ, đến tột cùng người nào đáng đồng tình hơn …

****

Vừa qua tám giờ sáng, Ngao Tứ trở về khách sạn, trong phòng ăn khách sạn, Ngao Tứ gặp Ngao Túc cùng Hoa Linh, Ngao Túc tuân thủ lời hứa, chỉ là đơn giản nói cho hắn biết thân thể Dương Tiễn không khỏe, cần nghỉ ngơi hai ngày, cũng không có nói rõ ràng nguyên nhân.

Ngao Tứ hỏi thăm về bệnh tình của Dương Tiễn, biết được cũng không đáng ngại cũng không quan tâm quá nhiều, vẻ mặt hắn có chút nghiêm nghị, trong mắt mang theo vài phần lo lắng, hắn suy nghĩ một lát, buồn bực mở miệng nói với Ngao Túc: "Anh cả, em cảm thấy Tiểu Vũ hình như có chuyện gì."

Ngao Túc cùng Hoa Linh nghe vậy, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn hắn.

Ngao Tứ cau mày suy tư chốc lát, mở miệng nói: "Dùng từ của thế gian thì, em ấy hình như là trúng tà."

22. Quyển 1 - Chương 22: Xử Nam Và Hoa Danh*

Hoa danh ở đây là danh hiệu đào hoa của Hoa Linh á

"Trúng tà?" Hoa Linh bên cạnh nghe vậy, lông mày nhíu lại, đặt cái muỗng trong tay xuống, ngước mắt nhìn Ngao Tứ, trên bàn Cá ngựa nhỏ thấy thế, lén lút nhảy đến bên cạnh bát của Hoa Linh, miệng luồn vào chén cháo, hút lấy hút để trộm uống cháo.

"Là trúng tà loại nào? Cậu ta quên mất cậu sao?" Hoa Linh mở miệng hỏi.

Ngao Tứ cùng Hoa Linh hai người luôn luôn không hợp, nhưng mà lúc này, hai người đều ý thức được tình huống có chút không ổn, trò chuyện hiếm thấy không có mùi thuốc súng, Ngao Tứ lắc đầu nói: "Không phải, em ấy vẫn nhận ra ta, cũng nhớ những chuyện trước đây của bọn ta, bao gồm cả một ít những chuyện bí mật, có thể xác định là tiểu Vũ không sai, thế nhưng tính tình em ấy không giống trước đây."

Ngao Tứ do dự một chút, tiếp tục nói: Ánh mặt em ấy nhìn ta, khiến ta cảm thấy rất xa lạ."

Ngao Túc mở miệng nói: "Em đã kiểm tra kinh mạch trong người cậu ấy chưa? Nếu có yêu vật vào trong cơ thể cậu ấy, Thiên nhãn đáng lẽ có thể nhìn ra."

Ngao Tứ lắc đầu nói: "Không cần mở thiên nhãn, lúc em và em ấy lên giường, em có thể cảm giác được

tinh huyết trong cơ thể em ấy, không có tạp chất khác, cho nên em mới cảm thấy rất kỳ lạ."

Ngao Túc suy nghĩ một chút mở miệng nói: "E rằng cũng không phải yêu vật trên người, trong tam giới cũng không thiếu cách có thể khống chế tư tưởng của người khác, ví dụ như mị đồng thuật của Hồ tộc, còn có thuật thôi miên ở thế gian, nguyên lý cũng gần giống nhau."

Ngao Túc nhìn Ngao Tứ, mở miệng hỏi: "Em đêm qua vẫn luôn cùng với cậu ấy?"

Ngao Tứ gật gật đầu: "Từ lần trước tại thôn Đông Bác vội vã đi, sau một ngày em liền về Long cung, đã lâu không gặp em ấy, tối hôm qua… Em rất kích động, em ấy cũng rất phối hợp, mà là làm mấy lần sau, em luôn cảm thấy có chỗ không đúng, tuy rằng em ấy vẫn tận lực che giấu, em có thể cảm giác được thái độ đối với em so với trước đây không giống nhau. Không nói những cái khác, loại thái độ tuyệt đối phối hợp mặc em dằn vặt, trước kia chưa từng có."

Hoa Linh nghe vậy, hơi nhíu lông mày, mở miệng nói: "Tình cảm nhị Thái tử trước đây đều là bá vương cứng rắn cưỡng ép à?"

Ngao Tứ liếc Hoa Linh một cái, bộ mặt chân thật đáng tin mở miệng nói: "Bắt đầu đúng là không tình nguyện, bởi vì ta lớn, em ấy sẽ đau, nhưng mà làm nhiều dĩ nhiên là tốt lắm rồi. Thế nhưng tối hôm qua em ấy vừa mới bắt đầu đã rất phối hợp, ban đầu ta còn rất vui vẻ, thế nhưng càng về sau càng cảm thấy không đúng lắm."

Hoa Linh nghĩ tới Úc Lũy và Dương Tiễn, tâm tình có chút hơi phức tạp, tại sao trái một đôi phải một đôi, đều nhất định phải làm đến thảm thiết như vậy, không thể đứng đắn nói chuyện yêu đương, thuận thuận lợi lợi lăn giường? Có lẽ là mình già mất rồi? Theo không kịp trào lưu? Chẳng trách đến bây giờ vẫn còn là xử nam… E rằng mình cũng cần phải tìm một tiểu bạch thỏ trực tiếp áp đảo…

Ngao Túc nghe Ngao Tứ nói xong, mở miệng nói: "Nếu như là yêu vật bám vào người, cậu ta tất nhiên không thể đến gần em, huống chi là hành phòng sự, cho nên tình huống có thể phức tạp hơn một chút."

Ngao Tứ trên mặt lộ ra vẻ lo âu, cau mày.

Ngao Túc mở miệng nói: "Cậu ta hiện tại ở đâu, anh cùng đi với em xem cậu ta."

Ngao Tứ nghe vậy, ánh mắt lộ ra một vẻ vui mừng, sau đó nói: "Đoàn phim bọn họ gần đây quay một bộ cổ trang, đang ở khu thắng cảnh nổi tiếng núi Bạc đầu vùng ngoại thành Nam Thị, ngày hôm nay ban ngày chắc là vào núi đi quay ngoại cảnh, chúng ta có thể đến khách sạn đoàn làm phim ở trong khu thắng cảnh, buổi trưa bọn họ sẽ trở về."

Ngao Túc gật gật đầu, Ngao Tứ nhìn về phía Hoa Linh, mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ, ngài có muốn đi cùng chúng ta hay không?"

Hoa Linh nghe vậy, giơ điện thoại di động trong tay quơ quơ, mở miệng nói: “Ta không đi, buổi sáng nhận được tin, ngày hôm nay có hẹn. Nói nữa, cái chuyện xem bệnh này, Đại hoàng tử là số một, ta đi cũng không có gì làm.”

“Hẹn hò?” Ngao Tứ hơi kinh ngạc, “Linh Vương điện hạ cũng có bạn ở Nam Thị?”

Hoa Linh mím môi cười cười: “Có a, tối hôm qua trong quán rượu vừa mới quen.”

Ngao Tứ đôi mắt hơi mở to, thần sắc quái lạ nhìn Hoa Linh, lại nhìn Ngao Túc bên cạnh, người sau một mặt hờ hững, giống như không nghe thấy câu nói này.

Ngao Tứ có chút mê man, trải qua mấy ngày nay ở thế gian, hắn phát hiện Ngao Túc so với trước đây nói nhiều hơn không ít, sau khi quan sát mới phát hiện, anh cả tựa hồ đối với Hoa Linh đặc biệt cảm thấy hứng thú, trong lời nói khắp nơi đều biểu hiện ra đối với hắn chăm sóc lẫn lưu tâm. Vốn Ngao Tứ còn tưởng rằng anh cả rốt cục cây già nở hoa đối Linh Vương điện hạ động Long tâm, cho nên mặc dù đối với Hoa Linh ấn tượng không tốt, về mặt thái độ cũng thu liễm hòa hoãn rất nhiều, dù sao, Hoa Linh có thể là người cứu vớt lão zai ế của Long cung, ơn trọng như núi, nhưng mà bây giờ nhìn thấy Hoa Linh trắng trợn không kiêng dè ở trước mặt Ngao Túc nói muốn đi tìm người 419, Ngao Túc lại không có một tia phản ứng, Ngao Tứ nghi hoặc khó hiểu, lẽ nào trước đây suy đoán sai lầm?

Giữa lúc Ngao Tứ đối với quan hệ của hai người tràn ngập nghi ngờ, bên tai đột nhiên vang lên Hoa Linh rít lên một tiếng, chỉ thấy Hoa Linh trợn mắt nhìn chén cháo trước mặt đã trống rỗng, vươn tay xách lên Cá ngựa nhỏ nằm nhoài miệng trên bát bụng no đến mức tròn xoe.

“Con… Con dám ăn vụng cháo của ta!” Hoa Linh nắm đuôi Cá ngựa nhỏ, lấy ngón tay đâm đâm đụng của nó, tức giận không thôi nói.

Cá ngựa nhỏ đã ăn chán chê, cười híp mắt hướng về Hoa Linh phun ra mấy cái bong bóng. Hoa Linh không được ăn no cả giận nói: “Điểm tâm của ta chỉ được có tí teo, con lại còn cướp, con tại sao không đi ăn của hắn.”

Hoa Linh đem Cá ngựa nhỏ đẩy lên trước mặt Ngao Túc, Cá ngựa nhỏ nhìn Ngao Túc, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, vẫy vẫy đuôi, nhảy trở về trước mặt Hoa Linh, dùng vây lưng cọ cọ mu bàn tay Hoa Linh, vẻ mặt vô tội nhìn Hoa Linh, mắt nhỏ ướt nhẹp, làm bộ tội nghiệp.

Hoa Linh:”…”

Này, rõ ràng người đáng thương không được ăn no là ta?

Hoa Linh trừng Cá ngựa nhỏ nửa ngày, rốt cục vẫn là không chống cự nổi ánh mắt đáng thương kia, thở dài: “Thôi, lần sau muốn ăn thì phải nói, cho con xơi riêng một bát.”

Cá ngựa nhỏ lập tức mắt cười cong cong, lắc lư thân mình cọ đầu ngón tay Hoa Linh.

Hoa Linh gõ nhẹ một cái trên đầu của nó, khóe miệng cong cong, đem con vật nhỏ thả lại trong túi. Sau đó, ngẩng đầu lên đáng thương trông mong nhìn Ngao Túc, mở miệng nói: "Đại hoàng tử, chén cháo này của tôi bị nó uống hết rồi, tôi có thể hay không lại múc một bát…"

Một bên Ngao Tứ:"…"

Dẫu gì cũng là Ma thần tung hoành ngang dọc tam giới nhiều năm như vậy, cùng một Cá ngựa nhỏ bằng bàn tay cướp cháo uống thì thôi đi, giời ạ lại còn học người ta bán manh… Uy bức đâu?Điểm mấu chốt đâu? *(đoạn này mình cũng không hiểu)*

Ngao Túc ung dung thong thả ăn một miếng nhỏ bánh mì cuối cùng, giương mắt nhìn đồng hồ trên tường, nói rằng: "Thời gian bữa sáng đã qua, không được."

Hoa Linh nhất thời mặt như khổ qua, ủy khuất nói: "Nhưng mà… Tôi chưa ăn no."

Ngao Túc sửa sang xong mâm thức ăn, lau miệng, gấp gọn lại giấy ăn, ném vào thùng rác, mở miệng nói: "Ngài lúc đi hẹn hò có thể ăn nhiều hơn một ít."

Hoa Linh:"…"

Ngao Tứ:"…"

Ta chính thức thu hồi suy luận trước đây, Linh Vương điện hạ vẫn là người cứu vớt trai ế Long cung, hắn đã thành công thắp sáng lên kỹ năng ghen mới của Ngao đại.

Rời khỏi phòng ăn, Ngao Tứ đến phòng Dương Tiễn thăm hắn một chút, Dương Tiển đã không còn đáng ngại, chỉ là vẫn như cũ nằm ở trên giường nghỉ ngơi, khiến Ngao Tứ có chút không rõ chính là, tại sao trong phòng ngủ của Dương Tiển trên tường nhiều hơn một cái cổng tò vò hình chữ nhật. Nhìn Úc Lũy từ sát vách xuyên qua cổng tò vò đi vào, Ngao Tứ càng thêm kinh ngạc, Dương Tiễn thần sắc lạnh nhạt, cũng không thèm liếc nhìn Úc Lũy đến một cái, Ngao Tứ cũng biết quan hệ hai người bọn họ luôn luôn kiếm giương nỏ rút, cũng không quá chú ý, chỉ là chiếu cố Linh Vũ chăm sóc thật tốt Dương Tiễn.

Linh Vũ liếc mắt nhìn Úc Lũy bưng trà rót nước mua cơm cho Dương Tiễn, trong lòng âm thầm kêu khổ, từ hôm qua, vị Ma tôn đại nhân này liền bao thầu chăm sóc Dương Tiễn, nhưng mà Linh Vũ lại cũng không có nhàn rỗi, ngược lại là lượng công việc tăng gấp đôi, bởi vì Dương Tiển đem hết thảy đồ vật Úc Lũy chạm qua đều hất đổ trên đất.

Ngày hôm qua Hoa Linh gọi Úc Lũy đến sửa lại cái động trên tường, không nghĩ tới Úc Lũy không những không thèm sửa, ngược lại trực tiếp biến thành một cái cửa động. Linh Vũ thật muốn nói với Úc Lũy: Ma tôn điện hạ, ngài nghỉ ngơi là tốt rồi, càng giúp càng bận ngài còn không nhìn ra được sao?

Ngao Tứ cũng không biết chuyện khúc mắc trong này, chẳng qua là cảm thấy ánh mắt Úc Lũy nhìn mình càng ngày càng lạnh lẽo cùng bất thiện. Giờ khắc này hắn không rảnh bận tâm cái khác, kể cho Dương Tiễn đơn giản chuyện Mạc Vũ Sinh, liền rời khỏi phòng Dương Tiền, cùng Ngao Túc đồng thời đứng dậy đi đến khách sạn chỗ Mạc Vũ Sinh.

Hoa Linh sau khi trở về phòng, đem Cá ngựa nhỏ thả lại bên trong bồn tắm, Cá ngựa nhỏ lắc lư trừng Hoa Linh, tựa hồ đối với việc Hoa Linh muốn bỏ nó một mình trong khách sạn biểu thị bất mãn.

Hoa Linh cười sờ sờ đầu Cá ngựa nhỏ, mở miệng nói: "Không thể dẫn con đi nha, ở nhà chờ."

Cá ngựa nhỏ lập tức bày ra một bộ dáng vẻ đáng thương.

Hoa Linh mỉm cười bên trong mang theo vài phần kiên quyết, nói rằng: "Bán manh cũng vô dụng, lần này thật không được, lần sau mang con ra ngoài chơi."

Cá ngựa nhỏ nhìn thấy không có hi vọng, cúi đầu ủ rũ cụp đuôi trong bồn tắm.

Hoa Linh an ủi sờ sờ đầu của nó, sau đó đứng dậy đi về phòng ngủ, trên giường điện thoại di động đinh đông vang lên, Hoa Linh cầm điện thoại di động lên vừa nhìn, là An An gửi tin nhắn tới: "Tôi vừa dậy, chúng ta gặp mặt ở đâu? Trực tiếp đi khách sạn hay là..."

Hoa Linh nhếch miệng lên một nụ cười, trả lời:

"Em muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, ta tùy ý."

Sau một phút, tin nhắn trả lời:

"Đêm nay tôi nghỉ, không cần đi quán bar, bằng không chúng ta ban ngày đi ra ngoài chơi một chút được không?"

Hoa Linh tiếp tục trả lời: "Được, đi nơi nào?"

Mười mấy giây sau:

"Tôi ở cổng khu thắng cảnh núi Bạc đầu chờ ngài, ngày hôm nay khu thắng cảnh miễn phí mở cửa, chúng ta cùng đi xem được không?"

Hoa Linh sờ sờ cằm, trong mắt loé ra một tia thâm ý, trả lời vài chữ: "Được, lát nữa gặp."

Cùng lúc đó, Ngao Tứ cùng Ngao Túc hai người cũng lên xe đi đến khách sạn ở khu thẳng cảnh núi Bạc đầu.

Ngao Tứ liếc nhìn Ngao Túc nghiêm chỉnh ngồi ghế phó lái, do dự nửa ngày, rốt cục không nhịn được mở miệng nói: "Anh cả, kỳ thực Linh Vương điện hạ hắn… Ngoại trừ phóng đãng một chút ra, cái khác cũng tốt."

Ngao Túc nhìn sang Ngao Tứ, mở miệng nói: "Phóng đãng?"

Ngao Tứ gật đầu: "Anh cả, anh trước đây không để ý những chuyện này, Ma giới đại ma vương Hoa Linh từ thời hoàng gia gia chúng ta đã hoa danh có tiếng bên ngoài, nghe đâu hắn nhập mạc chi tân* có thể từ Nam thiên môn xếp tới Bàn đào Viên."

**Nhập Mạc Chi Tân/ : những người có quan hệ thân cận/những người tham gia cơ mật.*

Ngao Túc hờ hững mở miệng nói: "À, lời đồn mà thôi."

Ngao Tứ cân nhắc dùng từ: "Bất quá chuyện như vậy, kỳ thực cũng không có gì ghê gớm, dù sao Linh Vương đã sống hơn vạn năm, người tình nhiều chút cũng là chuyện bình thường…"

Ngao Túc nhìn Ngao Tứ, trầm giọng nói: "Hắn chưa từng có tình nhân."

Ngao Tứ kinh ngạc nhìn Ngao Túc, cẩn thận từng li từng tí một nói: "Làm sao có khả năng? Đại ca, anh tin tưởng Hoa Linh như thế sao? Hắn nói cái gì anh cũng?Anh không nên để hắn lừa gạt…"

Ngao Túc nghiêm túc nói: "Là anh chính mình xác nhận."

Ngao Tứ kinh ngạc đến có chút bị hồ đồ rồi: "Xác nhận? Anh?"

Ngao Túc trong mắt lóe lên một chút ánh sáng, bình tĩnh mở miệng nói: "Thời điểm hắn ở Long cung trị liệu cánh tay, ta cũng đã xác nhận qua, hắn là xử nam."

Ngao Tứ đột nhiên đạp lên phanh xe, lốp xe cùng mặt đất phát ra tiếng ma sát chói tai, Ngao Tứ đập xuống vô-lăng, dừng xe ở một bên, hắn cảm thấy được trạng thái của mình lúc này đã không thích hợp tiếp tục lái xe, lượng lớn thông tin như vậy, cần tiêu hóa một chút…

"Hắn? Hoa Linh? Xử nam? Làm sao có khả năng?" Ngao Tứ nắm chặt vô-lăng, khó mà tin nổi nhìn Ngao Túc.

Ngao Túc trong mắt lóe lên một tia không vui, mở miệng nói: "Không cần nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp

của anh."

Ngao Tứ nhìn Ngao Túc run lên nửa ngày, nhìn Ngao Túc thần sắc kiên định bình thản, dựa vào tín nhiệm nhiều năm qua đối với Ngao Túc, Ngao Tứ rốt cục tin cái sự thật kinh khủng không có khả năng này.

Nghĩ đến đây, Long cung Thái tử điện hạ đột nhiên cảm thấy được cùng Hoa Linh so ra, chính mình mấy năm bị ủy khuất lưng đeo cái danh tra Long thật sự là như muối bỏ biển.

Không hổ là người Ngao đại xem trọng, có thể cứu vớt trai ế Long cung quả nhiên không bình thường, xử nam lưng đeo hoa danh vạn cổ……

Nỗi lòng tôn kính.

Mấy phút sau, Ngao Tứ cuối cùng từ trong khiếp sợ khôi phục lại, hắn nhíu nhíu mày, mở miệng nói: "Nhưng là, anh cũng nhìn thấy, hắn ngày hôm nay còn muốn hẹn bạn tình, đại ca anh không sợ bọn họ…"

Lúc này, Ngao Tứ đã xác định thái độ Ngao Túc đối với Hoa Linh không bình thường, bằng không cũng sẽ không lấy cái cớ chữa bệnh đi nghiên cứu người ta có phải xử nam không, thế nhưng dựa vào tính cách Ngao Túc, hắn tuyệt đối sẽ không cùng người khác chia sẻ con mồi mình chọn trúng, huống chi là người đã chọn trúng. Bệnh khiết phích cung Xử Nữ là để trang trí chắc …

Ngao Tứ nghi hoặc nhìn Ngao Túc, chỉ thấy sau thấu kính của Ngao Túc lóe lên một chút ánh sáng, hiếm thấy khóe miệng khẽ nhếch, ánh mắt mang theo mấy phần thâm ý, kiên định chầm chậm mở miệng nói: "Hắn sẽ không."

23. Quyển 1 - Chương 23: Mục Đích Hẹn Hò

Hoa Linh không lái xe, bởi vì y không biết đường, ở trong khách sạn đổi một bộ quần áo, Hoa Linh bảo nhân viên gọi cho mình một chiếc xe taxi.

Sau khi lên xe, anh tài xế kinh ngạc liếc Hoa Linh một cái, Nam Thị cũng coi như là có chút danh tiếng thành phố du lịch, anh tài xế cảm thấy mình đã gặp qua đủ loại người rồi, thế nhưng ăn mặc như vị bên cạnh này … Khí chất ma mị lộ ra ngoài cũng không nhiều, một cái quần da sáng bóng ôm chân, kết hợp với một áo T-shirt rộng màu vàng chanh pha trắng, trên chân một đôi giày màu xanh nhạt, màu sắc rực rỡ như một đóa… hoa cúc lớn.

Hoa Linh nhìn thấy vẻ kinh diễm trong mắt tài xế … E rằng chỉ là kinh sợ, y tháo kính râm, nở nụ cười với tài xế, nói: "Năm nay lưu hành mốt đụng màu, đến khu thắng cảnh núi Bạc đầu."

Tài xế mặt đỏ thu hồi tầm mắt, tăng ga rời khách sạn, khoảnh khắc Hoa Linh tháo kính mắt xuống, anh tài

xế nhịp tim đập chậm không rõ lí do, đột nhiên cảm thấy, kiểu ăn mặc hoa hoè lá hẹ này cũng rất dễ nhìn.

(Này là lụa đẹp vì người nè)

Anh tài xế âm thầm cảm thán, quả nhiên là thành phố lớn, thẩm mỹ cũng hơn người.

Hoa Linh ngồi ở trong xe, vừa nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, vừa bắt chuyện với anh tài.

"Tiểu sư phó, anh đến Nam Thị đã bao lâu rồi?"

Tài xế mở miệng nói: "Bốn, năm năm."

"Thời gian dài như vậy, Nam Thị có vẻ như là hai năm qua mới phát triển, từ sau khi bộ phim điện ảnh kia công chiếu, núi Bạc đầu liền nổi danh." Hoa Linh cười nói.

Tài xế gật đầu nói: "Đúng, mấy năm trước không có nhiều người như vậy, từ năm trước bắt đầu mỗi lần đến ngày nghỉ lễ, khách sạn trên toàn thành phố đều chật ních." Tài xế trong giọng nói mang theo một loại vui sướng lẫn cảm giác tự hào.

"Nam Thị phong cảnh khí hậu cũng không tệ, hiện tại khắp nơi đều là sương mù, ta thấy không khí nơi này chất lượng rất tốt, là từng có tổ chuyên môn xử lý?" Hoa Linh tiếp tục hỏi.

"Đúng, từ khi phát triển mạnh ngành du lịch tới nay, chính phủ ngừng rất nhiều nhà xưởng gây ô nhiễm nghiêm trọng, chính là vì có tổ chuyên môn, nhưng mà nhắc tới cũng lạ, mấy ngày trước xung quanh khu thắng cảnh núi Bạc đầu sương mù lại xuất hiện.".

"Ồ?" Hoa Linh ánh mắt lộ ra một vệt ánh sáng, hỏi tới: "Là mấy ngày nay mới xuất hiện sao?"

"Ừ, đúng, cũng là chuyện một hai tuần nay, trung tâm thành phố đều không sao, chỉ có xung quanh khu thắng cảnh núi Bạc đầu, mỗi nơi trên bầu trời đều có mây đen, nhưng người của cục bảo vệ môi trường đã đi điều tra, nghi ngờ có người lén lút ở trong núi xây nhà máy thải chất độc, bất quá tìm mấy ngày, cái gì cũng không phát hiện, thực sự rất kỳ lạ." Tài xế nói.

Hoa Linh nghe vậy, thần sắc trên mặt ngưng trọng.

Tài xế thấy thế, vội vàng nói: "Không sao, bình thường vào buổi sáng thì tương đối nghiêm trọng, đến giờ này cũng đã tan đi toàn bộ, yên tâm đi, phong cảnh trong khu vẫn còn ngắm tốt."

Hoa Linh nghe vậy cười nói: "Là, ta chính là nghe tiếng nên đi, nghe nói trong núi phong cảnh rất tốt, có chỗ nào nổi danh à?"

Tài xế lập tức mở miệng nói: "Núi Bạc đầu nổi danh nhất chính là rừng bách điểu*(ngàn chìm)* trên đỉnh ngọn núi, trong rừng có rất nhiều loài chim quý hiếm, mỗi lần đến thời điểm mặt trời mọc và hoàng hôn, bách điểu cùng vang lên, âm thanh vang vọng toàn bộ sơn cốc, cực kỳ dễ nghe. Anh đi bây giờ, không nghe thấy lúc mặt trời mọc, có thể đợi đến hoàng hôn, nếu như có thể đến đỉnh núi kia, còn có thể nhìn thấy cảnh muôn chim về tổ lúc hoàng hôn "

Hoa Linh sờ sờ cằm, gật đầu nói: "Rừng bách điểu sao? Nghe nói không sai."

Nửa giờ sau, Hoa Linh tới khu thắng cảnh núi Bạc đầu, sau khi xuống xe, ngẩng đầu nhìn thấy một ngọn núi nguy nga cao vút, hắn quay người nhìn bảng giới thiệu khu thắng cảnh phía sau, biết được đỉnh núi đều trồng rất nhiều trúc hoa nở quanh năm, từ xa nhìn lại bốn mùa như tuyết, vì vậy được gọi là núi Bạc đầu.

Chưa tới mùa du lịch, khu thắng cảnh du khách cũng không nhiều lắm, Hoa Linh liếc mắt liền nhìn thấy An An đứng ở lối vào khu, khác với mình cả người xanh lè, An An mặc một bộ quần áo thể thao màu trắng, cùng với khuôn mặt con nít của cậu, từ xa nhìn lại như học sinh.

Hoa Linh mỉm cười, hướng cậu phất phất tay, An An ngẩn người, sau đó bước nhanh tới chỗ Hoa Linh.

Nhìn thấy trang phục trên người Hoa Linh, An An không nhịn được cười, nói: "Phải leo núi, ngài sao lại ăn mặc như vậy."

Hoa Linh nghiêm túc nói: "Cái màu này vừa khéo đi leo núi, đi lạc cũng dễ dàng được người phát hiện."

An An nụ cười trên mặt sâu hơn, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ, nói: "Sẽ không đi lạc, đường trong núi tôi rất quen thuộc, đi thôi."

Hoa Linh cùng An An đi vào bên trong khu, trong mắt mang theo vài phần ý cười, mở miệng nói: "Cậu không phải lần đầu tiên tới sao?"

Đi ở phía trước An An bước chân dừng lại, mở miệng nói: "Quê nhà tôi chính là Nam Thị, khi còn bé thường xuyên lên núi chơi, sau khi nơi này biến thành khu thắng cảnh, không thể tùy tiện đi vào, cho nên, tôi cũng lâu lắm rồi không có tới."

Hoa Linh gật gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Đúng rồi, tối hôm qua, lúc đó có việc gấp, không thể làm gì khác hơn là đi về trước."

An An đỏ mặt gật đầu một cái nói: "Không sao, ngài cũng đã để lại tờ giấy cho tôi, đúng rồi, ngày hôm qua ngài là đi cùng bạn à? Tôi lúc ở trên sân khấu giống như còn thấy có một người khác." An An trong mắt hiện lên một ít vẻ bất an.

Hoa Linh gật đầu nói: "Đúng, một người bạn bình thường mà thôi, vừa vặn gặp được."

"Ồ." An An thần sắc vẫn cứ có chút nghi ngờ, nhưng chỉ do dự một chút, cuối cùng vẫn không hỏi tới cùng.

Hai người một trước một sau, dọc theo con đường nhỏ bậc thang bằng đá xanh chậm rãi mà lên, vừa đi vừa trò chuyện vừa thưởng thức phong cảnh, đi khoảng chừng nửa giờ, Hoa Linh cảm thấy trên người chảy một ít mồ hôi, trước đây ra ngoài không phải ngồi xe thì là bay, Linh Vương điện hạ đã rất lâu không có đi bộ nhiều như vậy.

Bình Ế không chỉ một lần dặn y phải vận động nhiều, nhưng đáng tiếc Hoa Linh hoàn toàn không thèm để ý tới. Nếu để cho Bình Ế biết mình lại chạy đi leo núi cùng người ta, nhất định sẽ cảm khái mình vì tán zai mà dốc hết vốn liếng.

An An nhìn thấy Hoa Linh hai má ửng đỏ, không khỏi nở nụ cười, từ trong túi tiền móc ra một cái khăn tay lau mô hôi cho Hoa Linh, khăn tay trắng noãn mềm mại, như một mảnh lông chim phất qua phất lại trên mặt Hoa Linh.

Hoa Linh run lên, sau đó duỗi tay nắm chặt cổ tay An An, tựa như cười mà không cười nhìn hắn.

An An cánh tay hơi cứng đờ một chút, nhìn về phía Hoa Linh ánh mắt có chút lấp loé, cậu sốt sắng rút cánh tay về, cúi đầu nói: "Bên trên cách không xa có một con suối, chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút đi."

Hoa Linh gật gật đầu, hai người mười bậc mà lên, đi đến bên cạnh con suối, Hoa Linh cúi người xuống, vốc nước suối lên rửa mặt, nước suối lành lạnh trên mặt cảm giác thoải mái hơn rất nhiều, Hoa Linh lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái. Y quay đầu nhìn An An đứng bên cạnh, mở miệng hỏi: "Nước rất mát, cậu không rửa một chút à?"

An An lắc đầu nói: "Tôi không nóng, không cần."

Hoa Linh nhìn cậu, không nói tiếp. Nghỉ ngơi chỉ chốc lát, hai người một lần nữa xuất phát, Linh Vương điện hạ lúc này vô cùng nhớ nhung Ngao Túc, vô cùng hối hận trước khi ra ngoài không hỏi Ngao Túc có dụng cụ gì leo núi không, ví dụ như giày lò xo leo núi, người máy hoặc dứt khoát là chuồn chuồn trúc các thứ …

An An và Hoa Linh trạng thái hoàn toàn khác nhau, bước chân của cậu mềm mại, vừa đi vừa nghỉ, giống như không có một chút mệt mỏi. Hoa Linh nhìn An An sắc mặt như thường, không khỏi trong lòng cảm thán tuổi trẻ thật tốt. Vì không muốn mất mặt, Hoa Linh cắn chặt hàm răng, dồn khí đan điền, âm thầm thôi thúc chân khí trong cơ thể, tăng nhanh bước chân.

Sau mấy tiếng, hai người rốt cục bò đến đỉnh núi Bạc đầu, Hoa Linh ngồi trên rào chắn, nhìn cảnh thung lũng tráng lệ trước mắt, kích động không thôi, hắn sống mấy ngàn năm, đây là lần đầu tiên, dùng chính hai chân leo được độ cao này, loại cảm giác thành tựu này thật tốt đẹp, thế nhưng Hoa Linh vẫn quyết định đời này không bao giờ leo lần thứ hai.

Bởi vì là mùa ít khách du lịch, cũng không phải cuối tuần, cho nên toàn bộ trên đỉnh ngọn núi không có

những người khác, Hoa Linh lúc này mới phát hiện, trên đỉnh núi có hai đường cáp treo, có thể trực tiếp ngồi xe cáp tới. Hắn trợn mắt lên, chỉ vào kia xe cáp treo hỏi An An: "Nơi đó có xe cáp treo, cậu sao không nói cho tôi?"

An An nở nụ cười nói: "Tôi không phải đã nói rồi, ngày hôm nay khu thắng cảnh miễn phí, cũng là bởi vì xe cáp treo hỏng đang duy tu, rất ít người sẽ leo đến đỉnh núi, nếu như không có xe, cơ bản đều dừng lại chỗ đi dạo giữa sườn núi sẽ xuống ngay."

Hoa Linh nhìn đồng hồ, hiện tại đã sắp đến năm giờ tối, hắn ngẩng đầu nhìn An An nói: "Chúng ta leo đúng năm tiếng, dựa theo khoảng cách này, cho dù chúng ta bây giờ đi xuống, đến dưới núi cũng đã rất muộn."

An An quay đầu nhìn Hoa Linh, không có lên tiếng.

Hoa Linh nheo mắt lại, nghiêng mình tựa xuống rào chắn, nhìn An An tiếp tục nói: "Hoặc là nói, cậu ngày hôm nay vốn không có ý định để hai chúng ta xuống núi?"

An An cúi đầu, trầm mặc không nói, lúc này, ánh hoàng hôn chiếu trên đỉnh ngọn núi, rừng trúc cách đó không xa theo gió đêm thổi, phát ra từng đợt âm thanh xào xạc.

Hoa Linh vươn ngón tay, nhẹ nhàng nâng cằm An An, cười nói với cậu: "Trên núi này không có nhà nghỉ, nếu như cậu cảm thấy qua đêm trong rừng cây rất thoải mái, vậy ta cũng không thành vấn đề."

An An trong mắt bối rối, mặt đỏ lên, thần sắc trở nên hơi căng thẳng. Hoa Linh thấy thế, nghiêng người về phía trước, đem An An bức lui một bước, ép người cậu đặt giữa rào chắn cùng thân thể của mình.

Vươn ngón tay, nhẹ nhàng vuốt ve hai má An An, khiêu khích nói: "Làm sao? Sợ?"

An An giờ khắc này đã căng thẳng có chút nghẹn lời, gò má của cậu ửng đỏ, khẽ cắn môi, run rẩy lắc lắc đầu.

Hoa Linh một tay ôm eo An An, một tay nhẹ nhàng nắm cằm của cậu, nụ cười trên mặt mang tới mấy phần băng lãnh: "Ta ngược là muốn xem xem, cậu lao lực tâm tư gạt ta đến đây, tột cùng là muốn làm gì "

24. Quyển 1 - Chương 24: Bạo Ngược Cùng Sát Khí

An An nghe vậy, sắc mặt đột biến, không khí ám muội giữa hai người tức khắc biến mất không còn tăm hơi, thân thể hắn cứng ngắc dựa vào trụ đá, hơi kinh ngạc mở miệng hỏi: "Ngài… Ngài làm sao biết?"

Hoa Linh nhún vai một cái, tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé trắng mịn của An An, nói: "Này còn phải đoán sao? Ngày hôm qua ở trong quán rượu nhìn thấy cậu, ta đã phát hiện cậu không phải người bình thường."

An An kinh ngạc nhìn đan điền Hoa Linh, mở miệng nói: "Làm sao có thể, ngài rõ ràng không có nội đan, linh lực quanh người cũng không có, ngài làm sao có thể nhìn ra tôi…"

Hoa Linh cười híp mắt bóp bóp cằm An An, mở miệng nói: "Tiểu tử, cậu mới tu thành hình người không bao lâu, chắc là còn chưa từng thấy vài con ma vật."

An An ngờ vực: "Không có nội đan, hoặc là pháp lực yếu hơn người thường, hoặc là đã độ kiếp thành công đến kỳ Đại thừa." An An lại nhìn Hoa Linh, kiên định lắc đầu nói: "Không thể, linh lực trong cơ thể ngài yếu như vậy, không thể nào là người đã đến kỳ Đại thừa."

Hoa Linh đột nhiên cảm thấy cái vòng tay này của Ngao Túc cũng không tồi, cho y một cơ hội giả heo ăn thịt hổ, nếu là ngày thường, e sợ loại tiểu yêu quái này cũng không dám nhích lại gần mình một bước. Hắn cười nói: "Ừm, ta rất yếu, cậu định làm như thế nào đây? Đem ta ăn luôn sao?"

"À, lại nói tiếp, chủng tộc hai chúng ta vừa vặn là thiên địch, có phải không, tiểu bách linh đáng yêu của ta." Hoa Linh nói tiếp.

An An nghe vậy, ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ: "Ngài… Làm sao ngài biết? Bản thể của tôi là bách linh."

Hoa Linh nhìn bộ dạng kinh ngạc của An An, tâm tình đột nhiên tốt hơn rất nhiều, y kiên trì giải thích: "Tối hôm lúc cậu hát trên sân khấu, ta đã phát hiện cậu không đúng, tiếng ca của cậu là một loại mị thuật, người nghe cậu hát đều sẽ không tự chủ được bị ảnh hưởng thần trí, chỉ có điều pháp lực của cậu còn chưa đủ, người ý chí kiên định sẽ ít chịu ảnh hưởng. Cậu tìm đến ta, hẳn là phát hiện thân thể của ta và những người khác không giống nhau, thể chất của ta có thể trợ giúp cậu tu luyện, cho nên cậu tới làm quen ta. Đáng tiếc ta tối hôm qua có việc đi trước, vì vậy cậu sáng sớm hôm nay hẹn ta ra ngoài, tới nơi này hẳn là cậu đã sớm dự mưu trước, nơi này cậu rất quen thuộc, nói không chừng đường cáp treo kia cũng là cậu làm hỏng, cố ý muốn nhốt ta ở trên núi, cậu thích màu trắng, yêu ca hát, sợ nước, giữa cổ tay có mạch môn cho nên không thích ta chạm vào, trước sau liên kết suy luận một chút, cũng không có gì khó đoán."

Hoa Linh mang ánh mắt đắc ý, đối với biểu hiện như Conan nhập của mình vô cùng hài lòng.

An An sững sờ nhìn Hoa Linh, bên trong ánh mắt khiếp sợ dĩ nhiên nổi lên vẻ sùng bái.

Hoa Linh tâm tình thật tốt, hai tay hắn ôm eo An An, cúi đầu kề sát vào gò má của cậu, nhẹ giọng nói: "Tiểu tử, mục đích của cậu đến tột cùng là cái gì? Muốn mượn thân thể của ta giúp cậu tu luyện sao?"

An An lúc này có chút khôi phục trấn định, cảm nhận được hơi thở ấm áp của Hoa Linh phả trên chóp mũi, cậu thản nhiên gật gật đầu: "Đúng, tôi mới vừa hóa thành hình người không lâu, chỉ có thể mượn tiếng ca hút lấy tinh khí của nhân loại, thế nhưng còn thiếu rất nhiều."

Hoa Linh nhìn hắn, chờ cậu tiếp tục nói: “Sau đó?”

Vẻ ngây thơ trên mặt An An dần biến mất, thay vào đó là một loại khát vọng nghiêm túc, ánh mắt của hắn hơi toả sáng, nhìn chằm chằm Hoa Linh, nói rằng: “Sau đó, tôi nghĩ thử một chút trực tiếp hấp thụ tinh khí, hiệu quả có thể hay không càng tốt hơn.”

Hoa Linh nghe vậy, cười nói: “Cậu biết sao?”

An An sững sờ, lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Cho nên tôi mang ngài tới nơi này, muốn học…”

Hoa Linh nhìn chằm chằm hai mắt của cậu, trong mắt mang theo vài phần đùa giỡn tâm ý, mở miệng nói: “Rất đơn giản, ta dạy cho cậu, miệng đối miệng là có thể, đến, trước tiên nhắm mắt lại…”

An An nghe vậy, lập tức ngoan ngoãn nhắm hai mắt lại, dẩu mỏ.

Hoa Linh:”…”

Làm một con yêu quái, manh xuẩn như vậy có tốt không? Đến tột cùng là làm sao sống đến bây giờ.

Nhìn đôi môi phấn nộn trước mắt, Hoa Linh suy ngẫm có nên hay không nhân cơ hội ăn đậu hũ. Nhưng vào lúc này, người trong lòng thân thể đột nhiên run lên mãnh liệt, An An mở to hai mắt, quay đầu nhìn về đường nhỏ phía trước, thân thể của y run rẩy kịch liệt, ánh mắt sợ hãi tột độ.

Hoa Linh cảm thấy thân thể của cậu lúc này đã sợ đến như nhũn ra, nếu không phải là cánh tay mình ôm lấy eo cậu, người trong lồng ngực lúc này sợ là sớm đã co quắp ở trên mặt đất.

Hoa Linh ngẩng đầu lên, theo ánh mắt của cậu hướng trước mặt nhìn lại, chỉ thấy hai người một đen một trắng từ đường nhỏ chậm rãi đi tới, chính là Ngao Túc và Ngao Tứ.

Nhìn thấy Ngao Túc nhìn chằm chằm mình, Hoa Linh liền biết đậu hũ đến miệng đã bay rồi.

Ngao Túc cùng Ngao Tứ hai người đi tới bên cạnh Hoa Linh, Ngao Túc nhìn tay Hoa Linh ôm lấy eo An An, sau đó nhìn chằm chằm mặt Hoa Linh, thần sắc trên mặt băng lãnh mà lãnh đạm.

Ngao Tứ một bên cười mà không cười nhìn hai người ôm nhau trước mặt, Ngao Tứ nhíu nhíu mày, quái gở nói: “Ế, Linh Vương điện hạ là pháp lực thụt lùi sao, bắt một con yêu quái còn phải hi sinh nhan sắc?”

Lúc này, An An trong lồng ngực Hoa Linh nhìn hai người trước mặt, sớm đã sợ đến hồn phi phách tán, chân run đến rối tinh rối mù. Hoa Linh cúi đầu nhìn cậu, bất mãn nói: “Này, cậu làm sao vậy? Sợ cái gì, cậu thấy ta cũng không sợ đến như vậy, bọn họ không lợi hại bằng ta. Có ta ở đây, cậu sợ cái gì, đến, đứng

vững."

Hoa Linh nói chưa dứt lời, lời vừa nói ra, chỉ thấy An An trong lòng sắc mặt trắng bệch, sau đó nhắm mắt lại, ngất đi.

Hoa Linh:"…"

Một hồi lâu sau, Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, mở miệng nói: "Cậu đã làm gì cậu ta?"

Ngao Tứ nghe vậy, kỳ quái nhìn Hoa Linh, nói rằng: "Cậu ta là thú yêu, nhìn thấy chúng ta đương nhiên sẽ sợ, chúng ta làm sao có thể ra tay với loại tiểu yêu này."

Nhìn thấy Hoa Linh vẫn cứ một mặt nghi ngờ, Ngao Tứ tiếp tục nói: "Đây là áp chế chủng tộc, trời sinh, Long tộc chúng ta là chủng tộc duy nhất trong vạn thú đứng hàng tiên ban, hoàn toàn xứng đáng là vương của vạn thú, ta và đại ca đều là hoàng thất Long tộc, từ nhỏ đã mang theo Long uy, mặc dù là hình người, Long uy trên người vẫn tồn tại, trong thú tộc, ngoại trừ Phượng tộc, những chủng tộc khác thấy chúng ta đều sẽ sinh lòng kính sợ."

Hoa Linh rốt cục nghe hiểu, nói chính xác là Long tộc các hoàng tử đi đến chỗ nào đều là bá khí trắc lậu*, bất quá đáy lòng của y không đúng lúc dâng lên một tia nghi hoặc: Cái gọi là khí phách Long uy gì gì đó, thật là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn sao, sẽ có hay không có một ngày phát phát phát mãi không còn mà phát.

Bá khí trắc lậu: sau khi đi la liếm hỏi han thì hiểu là một loại khí thế vương giả người gặp là sợ. >~~<

Hoa Linh ho nhẹ, đem An An trong lồng ngực đặt dưới đất, thuận tiện thu hồi tâm tư lệch hướng của mình, mở miệng nói: "Nhưng tại sao ta không cảm giác được cái này trên người các cậu… Bá Vương khí?"

Ngao Tứ nhìn Hoa Linh, nói: "Ngài là cây khô vạn năm, cõi đời này còn có thứ ngài sợ sao? Nếu không sợ hãi, đương nhiên không cảm giác được."

Hoa Linh:"…"

Lời này sao nghe lại biệt nữu* như vậy.

Biệt nữu: không được tự nhiên

Hoa Linh không muốn cùng Ngao Tứ tiếp tục tranh luận, thế nhưng không biết tại sao, từ lúc nãy bị Ngao Túc nhìn thấy mình chuẩn bị ăn đậu hũ, Hoa Linh luôn cảm thấy trong lòng có chút thấp thỏm, một loại cảm giác chột dạ hư hư thực thực lên men trong lồng ngực của y, vì phòng ngừa cái cảm giác này khuếch tán, y đành phải kiên trì tiếp tục cùng Ngao Tứ nói chuyện.

“Hai người đi lên như thế nào vậy?”

“Đi lên thôi, dọc theo đường hai người đi, nói chuyện phong cảnh ở đây cũng không tệ lắm.”

“Vậy lát nữa chúng ta làm sao xuống?”

“Tiếp tục đi bộ, nếu không còn có thể làm sao bây giờ?”

…

Cuộc đối thoại không dinh dưỡng tiến hành được mấy phút, Hoa Linh rốt cục không tìm được đề tài mới, nhìn Ngao Túc một bên trước sau mắt lạnh nhìn mình, Hoa Linh vừa chột dạ, vừa âm thầm mắng tại sao mình lại chột dạ, đừng nói là hôn một chút, kể cả trực tiếp cùng An An lăn giường thì như thế nào…

Giữa lúc y đang cực kỳ xoắn xuýt, trong sơn cốc phía xa xa đột nhiên truyền đến một đợt tiếng chim hót dày đặc, sau đó, liền nhìn thấy xa xa một đám mây đen che kín bầu trời hướng nơi này bay tới.

Nghe tiếng, Ngao Túc cùng Ngao Tứ hai người cũng ngẩng đầu lên nhìn phía xa xa.

Mây đen càng ngày càng gần, Hoa Linh rốt cục nhìn rõ ràng, hóa ra là một đám lớn chim đen, mỗi một đôi cánh dang ra đều rộng ba, bốn mét, chúng nó tụ thành nhóm đông đúc hướng về trên rừng trúc trên đỉnh ngọn núi bay tới.

Hoa Linh kinh ngạc trợn mắt lên, mở miệng nói: “Lẽ nào đây chính là muôn chim về tổ trong truyền thuyết? Cảnh sắc này, thoạt nhìn thật giống… Không đẹp tý nào.”

Khoảng cách càng gần, Hoa Linh càng ngày càng phát hiện đám chim không đúng, chúng nó chủng loại khác nhau, hình thái khác nhau, thế nhưng hình thể rõ ràng so với loài chim bình thường lớn hơn gấp mấy chục lần, toàn thân màu đen, hai mắt đỏ ngầu, nơi cổ họng phát ra tiếng kêu chói tai, xung quanh đôi cánh vỗ vỗ mơ hồ hiện ra sát khí màu đen.

Hoa Linh rốt cuộc hiểu rõ sương mù trong miệng tên tài xế rốt cuộc hình thành từ cái gì, rõ ràng chính là bầy chim lưu lại sát khí.

Hoa Linh bản thể là sâu, tuy rằng đã như Ngao Tứ nói, bản thân từ lâu là lão trùng yêu sống vạn năm, thế nhưng đối với giống chim đã từng là thiên địch, Hoa Linh đáy lòng vẫn còn có chút phản cảm, đương nhiên, ngoại trừ loại chim manh xuẩn tiểu Bách linh kia. Y nghe thấy tiếng kêu chói tai càng ngày càng gần, không khỏi cau mày nói với Ngao Tứ: “Này, Thái tử điện hạ, Bá Vương khí của mấy người đâu? Phát hết rồi à? Tại sao đám chim này hoàn toàn không sợ.”

Ngao Tứ nhướng mày nói: “Ngài không nhìn ra sao? Linh Vương điện hạ, đám chim đã lây dính sát khí,

biến thành ma vật, giống như ngài, vô tri không sợ."

Hoa Linh lông mày nhếch cao, mở miệng nói: "Cho nên nói… Bá Vương Khí của Thái tử điện hạ cũng chỉ có thể là hù dọa một chút loại Tiểu Bạch hoa đơn thuần này, gặp kẻ lợi hại khó ăn liền vô dụng?"

Ngao Tứ:"…"

Nghĩ đến về sau có thể là người một nhà, bản Thái tử ……

25. Quyển 1 - Chương 25: Tỏ Tình Và Nụ Hôn Đầu

Ngao Túc ở một bên thân thủ lấy ra một cái túi, ném cho Ngao Tứ, trầm giọng nói:

"Toàn bộ đều bắt hết."

"A?" Ngao Tứ trừng hai mắt nhìn bầy chim đến hàng trăm hàng ngàn con giữa bầu trời, "Tất cả đều… Muốn?"

Ngao Túc gật gật đầu: "Túi không gian chứa đủ."

Ngao Tứ:"…"

Đây có phải là vẫn đề chứa đủ hay không đâu.

Thái tử điện hạ vẻ mặt đau khổ, đang chuẩn bị cùng Ngao Túc cò kè mặc cả, Ngao Túc mở miệng nói: "Tình huống của Mạc Vũ Sinh có thể giống với đám chim này, bắt về nghiên cứu một chút sẽ tìm được nguyên nhân."

Ngao Tứ nghe vậy, lập tức hai mắt sáng lên, hắn ngẩng đầu lên, một mặt nghiêm túc, ngẩng đầu nhìn bầy chim trên không trung, nói: "Không thành vấn đề."

Dứt lời, Hoa Linh chỉ nghe một tiếng rồng gầm vang lên, Ngao Tứ bên người đã hóa thành một con Kim long xông thẳng tới chân trời. Bá khí trắc lậu Long cung nhị Thái tử điện hạ —— đi bắt chim.

Đây không phải là lần đầu Hoa Linh nhìn thấy thân rồng của Ngao Tứ, lần đầu tiên là lúc Tiểu Cửu độ kiếp, thế nhưng lúc đó cách khá xa thêm vào lo lắng thương thế Tiểu Cửu, Hoa Linh hoàn toàn không có nhìn kỹ, lần này thì khác, thân rồng kim sắc cực đại ở bên cạnh hắn phóng lên trời, chói mắt mà chú ý, Hoa Linh cảm giác được loại kiêu ngạo và vinh quang thuộc về Long tộc trên thân kim lân*(vảy vàng)* kia,

quả nhiên là vương của vạn thú.

Thời điểm Hoa Linh nghểnh đầu nhìn Kim long trên không trung, đột nhiên cảm thấy thân thể của mình bị người khẽ đẩy một chút, hấn hơi sững sờ, lui về phía sau một bước, lưng tựa lên trụ đá, ngẩng đầu nhìn Ngao Túc trước mặt càng ngày càng gần.

Ngao Túc rũ mắt xuống, bất động thanh sắc nhìn Hoa Linh, trên mặt thần sắc không có một tia gợn sóng, Hoa Linh trừng mắt nhìn, chần chờ mở miệng nói: "Đại hoàng tử điện hạ?"

Ngao Túc duỗi ra hai tay, đặt lên eo Hoa Linh. Hoa Linh hơi run run, ý thức được tư thế hai người giờ khắc này giống với mình và An An lúc nãy, chỉ có điều mình từ phía trên đổi thành phía dưới……

Hoa Linh trong lòng có chút thấp thỏm, khẩn trương nuốt nước miếng, nói: "Điện hạ, cậu… Muốn làm gì?"

Ngao Túc nhìn vào mắt Hoa Linh, lạnh lùng nói: "Nhắm mắt lại."

Hoa Linh:"…"

Màu sắc đôi mắt Ngao Túc trở nên thâm thúy, hấn lẳng lặng nhìn Hoa Linh, mở miệng nói: "Tôi nghiên cứu đề tài truyền linh lực rất nhiều năm, chưa từng nghe nói miệng đối miệng có thể truyền linh lực, thỉnh Linh Vương điện hạ chỉ giáo."

Dứt lời, Ngao Túc không để ý vẻ kinh ngạc trong đôi mắt trừng lớn của Hoa Linh, cúi đầu, hôn lên môi Hoa Linh.

Ngao Túc hôn, bên trong cảm giác mát mẻ còn mang theo cực nóng, trong ôn nhu còn mang theo thô bạo, hấn duỗi ra hai tay ngăn lại hai bên eo Hoa Linh, cạy mở hàm răng Hoa Linh, tùy ý xâm chiếm mỗi một tấc trong khoang miệng mềm mại, trêu chọc đầu lưỡi Hoa Linh, mút vào liếm láp đôi môi hấn…

Hoa Linh đột nhiên bị hôn sợ đến ngây người, thời điểm đôi môi mềm mại của Ngao Túc dán lên môi mình, Hoa Linh chỉ cảm thấy trong đầu tựa hồ có thứ gì đứt đoạn, một luồng tê dại hưng phấn từ đôi môi lan rộng đến toàn thân, chấn động đến mức hấn tứ chi như nhũn ra, tê cả da đầu. Tùy ý Ngao Túc một lần hành động công hãm phòng tuyến của mình, sau một phút, Linh Vương điện hạ bị hôn đến mơ mơ màng màng đã không tự chủ duỗi ra một cánh tay leo lên vai Ngao Túc, nhiệt tình đáp lại.

Ngao Túc đầu lưỡi tinh tế đảo qua mỗi một nơi trong miệng Hoa Linh, từ trên cao đi xuống, từ trái sang phải, sau đó lại cẩn thận đảo qua môi của hấn, từ trên cao đi xuống, từ trái sang phải…

Cảm giác được một cánh tay Hoa Linh leo lên bờ vai của mình, Ngao Túc một bên nghiêm túc tiếp tục nụ hôn này, một bên lặng lẽ nắm lấy cái tay còn lại của Hoa Linh, đặt ở một bên khác trên bả vai mình…

Hai người cứ như vậy ở giữa trụ đá trên đỉnh ngọn núi, làm nổi bật ánh hoàng hôn mỹ lệ sau lưng, ôm nhau mà hôn, hoàn mỹ đối xứng…

Mà tình cảnh trên không trung thì lại hoàn toàn khác, một con Kim long đang cắn vợt, trên dưới tung bay bắt lấy chim lớn, giữa không trung tất cả đều là lông chim, Ngao Tứ bắt chim qua khe hở nhìn thấy hai người phía dưới đang ôm hôn, trong lòng cảm khái ngàn vạn lần.

Đầu tiên, cảm tạ Tiểu Cửu, cảm tạ Thần Đồ, cảm tạ tam giới chúng sinh, rốt cục ban cho Ngao Túc một người ảnh có thể hun xuống, phải biết, Ngao Túc khiết phích từ nhỏ đã nổi danh ở tứ Hải Long Cung, đừng nói là hôn môi, ngay cả Ngao Túc khi còn bé có người muốn sờ sờ mặt ảnh, Ngao Túc đều sẽ mắt lạnh tránh ra, mang theo ghét bỏ vứt cho một chữ: "Bẩn.". Mặt Đại hoàng tử điện hạ, e rằng chỉ có lúc còn quấn tã lót bị mẫu hậu hôn qua mấy lần, còn đôi môi, kia quả thực chính là lôi khu cấm địa, người ngoài ngay cả tâm tư mơ ước cũng không dám có…

Hiện tại, nhìn Ngao Túc cùng Hoa Linh hai người chia sẻ nước bọt, Ngao Tứ thật là vui mừng, nếu không phải hắn trước đó đã biết quan hệ của hai người, nhất định sẽ cho là lúc này Ngao Túc cũng bị sát khí quấn thân, tính tình đại biến.

Sau đó, Ngao Tứ hung hăng trợn mắt lườm Ngao Túc một cái, phát ra một tiếng rồng khóc lớn, cường liệt biểu đạt bất mãn.

Hàng này rõ ràng là không muốn để cho mình làm kỳ đà cản mũi, cho nên mới tìm cái cớ để cho mình chạy đi bắt chim, nham hiểm giả dối Ngao đại.

Sau mười phút, Ngao Tứ nhanh chóng đã bắt xong một nửa, Ngao Túc rốt cục buông người trong lòng ra. Nhìn Hoa Linh thần sắc có chút hồ đồ mơ hồ, Ngao Túc trong lòng ấm áp, lẳng lặng nhìn Hoa Linh, chờ hắn hoàn hồn.

Một hồi lâu sau, Hoa Linh bị hôn đến ba hồn bảy vía bay ra ngoài không gian rốt cục nguyên thần trở về vị trí cũ, y kinh ngạc trừng Ngao Túc, ý thức được chuyện vừa xảy ra, nhất thời hai má đỏ đến mức có thể ép ra nước, trong ánh mắt của y mang theo vài phần nghi hoặc hơi giận, nói: "Đại hoàng tử, cậu… Cậu vừa nãy cho tôi ăn cái gì?"

Ngao Túc nghe vậy, có chút kỳ quái nhìn Hoa Linh, biểu thị không rõ.

Hoa Linh liếm liếm môi mình, ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, lè lưỡi cẩn thận từng li từng tí một liếm một cái lên môi Ngao Túc, nhíu mày nói: "Lạ thật, vừa nãy sao lại có cảm giác ngứa ngứa nhỉ."

"Ồ." Ngao Túc chìm giải thích rõ nói: "Này là bởi vì hôn môi sẽ khiến cho hormone nồng độ trong cơ thể tăng vọt, a-đrê-na-lin tăng vọt, đem hưng phấn khoái cảm thông qua dây thần kinh chuyển đến mỗi bộ phận trên cơ thể, bởi độ nhạy cảm thần kinh ở mỗi bộ phận đều bất đồng, cho nên biểu hiện ra cảm giác cũng không giống nhau, sẽ có tê cả da đầu, tim đập nhanh hơn, tứ chi như nhũn ra, ý thức mơ hồ, hải miên thể sung huyết và một loạt bệnh trạng."

Hoa Linh kinh ngạc nhìn Ngao Túc, tuy rằng đoạn này giải thích hắn chỉ nghe hiểu đoạn cuối: Hải miên thể sung huyết. Thế nhưng đủ để chứng minh Ngao Túc đúng, giờ khắc này hai người thân thể dán thật chặt cùng nhau, Hoa Linh rõ ràng cảm thấy mình và Ngao Túc hạ thân ma sát sinh nhiệt…

Hoa Linh có chút lúng túng đẩy Ngao Túc ra, không được tự nhiên vén tóc dài trên trán, có chút nói năng lộn xộn nói: "Đại hoàng tử kỹ thuật hôn cũng tốt ha …"

Ngao Túc gật đầu một cái nói: "Cảm tạ, bất quá Linh Vương điện hạ ngược lại cần thiết luyện tập nhiều hơn một chút."

Hoa Linh:"…"

Luyện tập em gái cậu, nói cậu mập đè tôi suyễn luôn nè, nhìn mặt là biết.

Hoa Linh nở nụ cười, bình tĩnh một lát, suy nghĩ rốt cục khôi phục tỉnh táo, y ngẩng đầu lên định thần nhìn Ngao Túc, nghiêm mặt nói: "Đại hoàng tử điện hạ, chúng ta người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, lần hôn này, là có ý gì?"

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, mở miệng nói: "Anh có nhu cầu này, tôi thỏa mãn anh."

Hoa Linh:"…"

Ngao Túc nhìn dưới đũng quần Hoa Linh vẫn như cũ chưa chịu héo, tiếp tục nói: "Những nhu cầu khác, tôi cũng có thể thỏa mãn anh."

Hoa Linh:"…"

Ai có thể nói cho ta xảy ra chuyện gì, hàng này cũng giống Cổn Cổn với Úc Lũy, đột nhiên… Phát tình?

Trong lúc Hoa Linh đang do dự, Ngao Túc duỗi tay nắm chặt cằm Hoa Linh, làm cho hắn nhìn thẳng hai mắt mình. Hoa Linh nhìn thấy Ngao Túc sắc mặt nghiêm túc, trong ánh mắt mang theo vẻ trịnh trọng trước nay chưa từng có.

Ngao Túc nhìn chằm chằm hai mắt Hoa Linh, mở miệng nói: "Cho dù anh có nhu cầu gì, tôi đều có thể thỏa mãn, cũng có thể cho anh thời gian suy nghĩ, tôi chỉ có một yêu cầu, thời điểm ở bên cạnh tôi, không cho chạm vào những người khác."

Ngao Túc thanh âm không lớn, thế nhưng là mang theo dục vọng độc chiếm lẫn bạo ngược không thể nghi ngờ, nói năng có khí phách, leng keng mạnh mẽ.

Hoa Linh chưa từng thấy Ngao Túc như vậy, không khỏi khí tràng phát ra quanh thân hắn làm cho kinh hãi.

Hoa Linh trầm mặc nửa ngày, cuối cùng chậm rãi mở miệng nói: "Ngao Túc, cậu đây là đang đối với tôi… Tỏ tình à?"

Ngao Túc suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Cũng có thể nói như vậy."

Vui sướng từ đáy lòng Hoa Linh lan tràn ra, trái tim đập gần vạn năm giống như lúc này mới bị chính thức kích hoạt, trước đây người nói yêu mình cũng nhiều lắm, thế nhưng chưa từng có ai mang cho Hoa Linh cảm giác như máu chó máu gà cùng truyền vào trong cơ thể như thế này. Giờ khắc này Hoa Linh giống như thiếu niên mới lớn mới biết yêu, cảm thấy ngực tràn đầy cảm giác ê ẩm trướng trướng, y cố nén hưng phấn trong lòng, giả vờ thận trọng ho nhẹ một chút, mở miệng nói: "Tôi muốn suy nghĩ một chút."

Ngao Túc suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Sau này buổi sáng có thể uống thêm một chén cháo."

Hoa Linh:"…"

Một bát cháo mà muốn thu mua ta? Quả thực coi rẻ tôn nghiêm Đại ma tộc.

Ngao Túc tiếp tục nói: "Nhiều hơn một miếng thịt xông khói."

Hoa Linh:"…"

Ha ha, thịt xông khói là cái gì? Mới không thích đấy.

Ngao Túc hai mắt sáng lấp lánh, ngữ khí ôn hòa: "Nhiều hơn một miếng bánh mỳ."

Hoa Linh:"…"

Thật sự coi ta là kẻ tham ăn sao?

Ngao Túc trong mắt nổi lên một tia nhu hòa, ngữ khí ôn nhu chưa bao giờ có: "Tôi sẽ cắt gọn cho anh ăn."

Hoa Linh:"…"

Trong nháy mắt ôm lấy cổ Ngao Túc, cười híp mắt nói: "Thành giao."

Lúc này, giữa không trung Ngao Tứ cũng đã hoàn thành nhiệm vụ của hắn, bắt được một túi chim, Kim long cấp tốc thu nhỏ thành hình người, nhặt lên quần áo trên đất mặc vào.

Nhìn hai người ôm nhau, Ngao Tứ nghiến răng, mở miệng nói: "Thời gian không còn sớm, chúng ta nên xuống núi." Dứt lời, Ngao Tứ nhìn một chút An An té xỉu ở một bên, hỏi: "Cậu ta làm sao bây giờ?"

Hoa Linh xoay người, cúi đầu nhìn một chút An An, sau đó mở miệng nói: "Cũng mang về, ta còn có chuyện muốn hỏi hắn, đúng rồi, chớ đem cậu ta và đám chim đen đặt ở cùng một chỗ, sẽ làm cậu ta bị thương, cậu ôm đi."

Ngao Tứ:"..."

Chưa gì đã bày ra tư thế chị dâu cả rồi?

Ngao Tứ bất mãn lại cũng chỉ có thể oán thầm, cuối cùng vẫn là yên lặng tiêu sái đến bên An An, khiêng lên thân thể cậu hướng bên dưới ngọn núi đi xuống.

Lúc này, Hoa Linh cười híp mắt nhìn Ngao Túc, ngoẹo cổ nói rằng: "Đại hoàng tử điện hạ, có phải là nhu cầu của tôi cậu đều có thể thỏa mãn?"

Ngao Túc nhìn hắn, gật gật đầu.

Hoa Linh cười đến càng vui vẻ hơn, y duỗi ra hai tay, làm một tư thế muốn ôm với Ngao Túc, mở miệng nói: "Tôi đi không nổi, mang tôi xuống núi."

26. Quyển 1 - Chương 26: Đổi Tư Thế

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, chỉ thấy trên mặt y lộ ra nụ cười nghịch ngợm giảo hoạt, khẽ nâng cằm, trong mắt lóe lên ánh sáng đắc ý. Đôi môi vừa bị mút vào giờ khắc này thoạt nhìn bóng nước, khóe miệng hơi câu lên một độ cong tốt đẹp mà dụ người. Toàn bộ khuôn mặt tràn ngập tinh thần phấn chấn, phối hợp với quần áo diễm lệ thanh thoát, người trước mặt phảng phất như một đóa hoa tươi đẹp nhiều nước.

Ngao Túc nhìn chằm chằm Hoa Linh, hồi tưởng lại mùi vị của nụ hôn vừa rồi, trong đầu nhất thời hiện lên mấy chữ: Tú sắc khả xan, tươi mới ngon miệng.

**Tú sắc khả xan: Sắc đẹp thay được cơm*

Ừm, thiên hạ không có cơm trưa miễn phí, nếu đã ăn môi người ta, miệng no tay còn, ôm một cái cũng là chuyện nên làm.

Ngao Túc gật gật đầu, không hề do dự liền bế Hoa Linh lên. Thân thế Hoa Linh rất nhẹ, tay chân thon dài mềm mại, độ dẻo dai rất tốt, Ngao Túc cảm nhận được xúc cảm yêu thích đã lâu không gặp, trong mắt loé ra một nụ cười.

Hoa Linh kinh ngạc, y không nghĩ Ngao Túc cứ thế lưu loát bế y lên, hơn nữa còn dùng tư thế y chưa bao giờ thể nghiệm qua —— bế công chúa. Y kinh ngạc nhìn Ngao Túc, thấy trên mặt đối phương không toát ra vẻ miễn cưỡng, trong lòng rất nghi hoặc, bệnh khiết phích đâu rồi? Không biết bế thế này sẽ làm quần áo bị nhăn hả?

Tuy rằng Linh Vương điện hạ phong lưu phóng khoáng, đùa giỡn vô số người, nhưng chân chính được người ôm chặt vào ngực vẫn là lần đầu, Hoa Linh cảm thấy hơi khó chịu, dù sao y cũng là đàn ông, cái tư thế này thật là…

Thế nhưng, còn chưa chờ Hoa Linh kháng nghị, Ngao Túc ôm y đi mấy bước trên mặt liền chậm rãi nổi lên một tia xoắn xuýt, tiếp một khoảng cách, vẻ khó khăn trong mắt càng lộ ra rõ ràng, cuối cùng hắn dừng bước. Hoa Linh hơi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, Ngao Túc không nói gì, chỉ là cánh tay sau lưng Hoa Linh nhẹ nhàng nâng lên một chút, đem thân thể y đứng lên một ít, đặt trọng tâm thân thể người trong lòng dồn lên tay phải, tay trái vốn đỡ ngang chân Hoa Linh cũng dời dần lên phía trên đỡ mông y.

Hoa Linh chếch dựa vào ngực Ngao Túc, cảm giác mình đang ngồi trên tay Ngao Túc, không khỏi đổi sắc mặt, trong mắt vọt ra một tia cảnh giác, thân thể nháy mắt cứng đờ, khi y còn chưa kịp phản ứng lại thì Ngao Túc đã nhẹ nhàng xoay chuyển một chút thân thể y, hai tay đều dời đến dưới đùi Hoa Linh, một bên một tay. Lúc này lưng Hoa Linh kề sát ngực Ngao Túc, mặt quay ra trước, hai chân hơi tách ra.

Hoa Linh:…

Ngao Túc hình như rất hài lòng với tư thế này, giơ chân lên, tiếp tục đi về phía trước.

Hoa Linh cảm thấy trên đầu mình mọc ra mấy sợi hắc tuyến, tư thế bế công chúa đã được đổi thành tư thế ôm trẻ đi tè, bệnh đối xứng bùng phát à? =.=|||

Khóe miệng Hoa Linh co rút, hắng giọng mở miệng: “Đại hoàng tử điện hạ, để tôi tự mình đi vẫn tốt hơn.”

Ngao Túc không hiểu cúi đầu hỏi: “Không phải anh nói mệt sao?”

Hoa Linh nở nụ cười: “Tư thế này càng thêm mệt.”

Trong lòng yên lặng bồi thêm một câu: Không những thêm mệt mà còn thêm dụ người, đi thêm nữa là nước tiểu cũng “thêm” ra luôn đấy.

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, suy nghĩ một chút, đưa tay ra xoay cơ thể y một vòng, đổi thành mặt y dán vào ngực, kéo hai chân y quấn lên hông, hai tay đỡ dưới mông y, ôm người vào ngực.

“Thế này thì sao? Còn mệt không?” Ngao Túc nhẹ giọng hỏi.

Mặt Hoa Linh ửng đỏ, cho dù da mặt Linh Vương điện hạ có dày cỡ bê tông cũng đỡ không nổi tình hình trước mắt, ban ngày ban mặt từ bế công chúa thành ôm trẻ đi tè cuối cùng tiến hóa đến thế thụ bàn căn, thực sự là xấu hổ chết người. Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc không hề nhiễm tia dâm ý nào của Ngao Túc, cuối cùng y vẫn cắn răng, quyết định giấu diếm khiếp sợ, đưa tay ôm cổ Ngao Túc, tìm cho mình tư thế thoải mái nhất nói: “Như vậy tốt hơn nhiều.”

*Thế thụ bàn căn: chắc không cần giải thích đâu ha *che mặt* chính là tư thế H đứng kinh điển đó aaaaa xấu hổ quá đi mất *che mặt chạy**

Chính mình nói muốn bế, bị bế cũng đành ngậm lấy nước mắt chịu đựng.

Cũng may mặt trời đã xuống núi, sắc trời rất nhanh tối sầm xuống, du khách trên núi cũng không nhiều, tình cờ gặp gỡ một hai người, nhìn thấy mái tóc dài của Hoa Linh, cũng chỉ nghĩ là một thằng đàn ông ôm bạn gái của mình, không ai để ý nhiều.

Đương nhiên phải loại trừ Ngao Tứ, Thái tử điện hạ ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn thấy tư thế của hai người phía sau, suýt thì quăng luôn An An trên vai, má, hình ảnh Ngao đại cao lãnh cấm dục tồn tại nhiều năm như vậy chắc chắn là giả vờ!!! Tiện tay ôm một cái còn phải dùng tư thế ám muội độ khó cao, anh cả không hổ là anh cả, xem ra mẫu hậu lo lắng nhiều năm như vậy quá dư thừa rồi!!!

Chim nhỏ Hoa Linh nép vào trong lồng ngực chính là chứng cứ rõ ràng, Ngao đại vừa ra tay, Ma vương cũng phải cúi đầu.

Nếu không phải sắc trời quá mờ, Ngao Tứ thật sự muốn chụp trộm vài tấm, mang về Long cung tuyệt đối có thể bán ra với giá trên trời.

Ba người mỗi người một ý, một đường yên tĩnh không nói chuyện.

Tốc độ xuống núi nhanh hơn lên núi rất nhiều, cộng với việc thể lực Ngao Túc và Ngao Tứ mạnh hơn Hoa Linh không ít, tuy rằng đều phải vác thêm một người nhưng tốc độ vẫn rất nhanh, không tới hai giờ đã đến cổng cảnh khu.

Sau khi lên xe, Hoa Linh cảm thấy eo và xương hông như đứt đoạn, mặc dù Ngao Túc có nâng y, nhưng duy trì tư thế này trong thời gian dài quả thực không phải thứ người thường có thể chịu đựng, y dựa vào chỗ ngồi phía sau, âm thầm hạ quyết tâm, sau này không bao giờ làm chuyện ngu xuẩn như thế nữa, quá phí eo, quả thực mệt đến hư thận.

Nghỉ ngơi chốc lát, Hoa Linh quay đầu nhìn An An vẫn bất tỉnh bên cạnh, không khỏi nhíu mày nói: “Lá gan của tên này cũng nhỏ quá.”

Lúc này, Ngao Tứ phía trước mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ dẫn hắn trở về làm gì? Định tiếp tục hẹn hò hả?"

Hoa Linh sờ cằm: "Hẹn hò cái lông, ta đâu phải là kẻ háo sắc như vậy?"

Ngao Tứ nghe vậy, cười nhạo nói: "Ai, thiệt thòi anh cả còn bình tĩnh nói ngươi sẽ không trêu hoa ghẹo nguyệt, thành thật đi, lúc nãy bọn ta vừa nói buổi tối sẽ ra ngoài một lát, ngươi lập tức va chạm gây gổ phải không?"

Hoa Linh nghe vậy đột nhiên thấy chột dạ – thứ mà trước đây y chưa từng cảm thấy, y lén nhìn Ngao Túc ngồi trên ghế phó lái, đôi mắt đẹp uốn cong, cười hi hi nói: "Sao phải nói cho ngươi? Có nói ngươi cũng sẽ không tin, chỉ cần Đại hoàng tử nhà ta tin ta là được rồi."

Ngao Tứ suýt thì phun máu ra vô lăng: "Đại hoàng tử nhà ngươi? Anh cả thành người nhà ngươi từ khi nào vậy? Rõ ràng là nhà ta."

Hoa Linh khí định thần nhàn mở miệng: "Không phải ngươi vừa thấy rồi ư? Ta hôn rồi là của nhà ta."

Hoa Hoa goodjob!!!! =)))))

Ngao Tứ:…

Không nói gì… không phản bác…

Bên trong xe yên tĩnh mười mấy giây, sau đó Ngao Tứ quét mắt nhìn Ngao Túc một bên mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, biết anh cả đã ngầm đồng ý mình đổi chủ… Nhị Thái tử điện hạ không khỏi bi thương, lẽ nào nối gót Tiểu Cửu, Ngao đại cũng muốn xuất cung sao, thật bi thương, ôi quá bi thương.

Một hồi lâu sau, Ngao Túc rốt cục lên tiếng, đánh gãy tâm tư u oán của Ngao Tứ.

"Tối hôm qua lúc ở trong quán bar đã phát hiện hắn là yêu?"

Hoa Linh nghe vậy, lập tức rướn người lên trước, nằm nhoài lên chỗ dựa lưng sau ghế Ngao Túc, cười nói: "Đúng, chỉ là chưa nhìn ra bản thể của hắn là gì."

Ngao Tứ chen miệng nói: "Thế gian tiểu yêu nhiều vô số kể, lẽ nào Linh Vương điện hạ nhìn thấy một con là muốn hẹn một lần?"

Hoa Linh nghe vậy, thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Đương nhiên không phải, Thái tử điện hạ ở thế gian lâu thế chẳng lẽ không biết hả? Năm ngoái thế gian ban bố chính sách mới —— đang xây dựng đất nước

không cho phép động vật thành tinh. Từ đó về sau, sau khi xây dựng đất nước xong tiểu yêu hóa hình mới được ở lại thế gian, vì việc này, Phi Liêm đặc biệt phái ra tiểu tổ hành động đặc biệt Ma giới tới Phàm gian thu nhận đám tiểu yêu ở lại trái pháp mang về Ma giới, bây giờ yêu quái ở lại thế gian, hoặc là lão yêu đạo hạnh thâm sâu, hoặc là tiểu yêu cấp thấp chưa có nội đan. Nhưng tối hôm qua lúc tôi nghe thấy tiếng hát của An An thì phát hiện hắn có gì đó không đúng, quan sát thêm thì thấy hắn hẳn là vừa hóa hình không lâu, là Ma vương của Ma giới, đã phát hiện cá lọt lưới đương nhiên phải điều tra rõ ràng rồi mang hắn về Ma giới."

Ngao Tứ nghe vậy, nhíu nhíu mày, mở miệng nói: "Không nhìn ra Linh Vương điện hạ còn là một Ma vương có trách nhiệm như vầy, so với lời đồn trước đây không giống chút nào."

Hoa Linh trừng Ngao Tứ: "Đương nhiên, nếu như để hắn lưu lại thế gian, một khi bị phát hiện, kết cục cuối cùng nhận được chỉ có thể là bị quét sạch, cùng là yêu nhập đạo, tôi rất hiểu những khổ cực trong lúc tu luyện của bọn tiểu yêu này, mỗi việc hóa hình đơn giản cũng phải đổi bằng mấy trăm năm mồ hôi và máu của bọn họ. Đâu như Thái tử điện hạ sinh ra đã ngậm thìa vàng mang trong mình chủng tộc cao quý, ngài sẽ không hiểu nổi vất vả khổ cực của đám bụi cỏ thấp bé như chúng tôi đâu."

Nghe Hoa Linh nói, Ngao Túc một bên cũng hơi liếc mắt nhìn Hoa Linh, hai mắt sau thấu kính sáng quắc, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Ngao Tứ bị lời lẽ đanh thép của Hoa Linh ép nghẹn đến nói không ra lời, hẹn 419 mà nói như thế đang làm việc đại nghĩa lẫm liệt ưu việt lắm không bằng, tiện thể còn bôi đen Đại Long tộc, chuyện này thật không thể chấp nhận được! Ngao Tứ nhẫn nhịn tức giận ngậm miệng lại, quyết định không cãi nhau tiếp với y, thấy lực chú ý của Ngao Túc cũng rơi vào người Hoa Linh, Ngao Tứ quyết định đem trọng trách bảo vệ tôn nghiêm Đại Long tộc giao cho Ngao Túc, về phần hắn thì quyết đoán giữ im lặng.

Ngao Túc giương mắt nhìn đầu Hoa Linh đang tựa lưng vào ghế ngồi, trong mắt loé ra một vệt ánh sáng, sau đó mở miệng nói: "Còn một lúc nữa mới đến khách sạn, anh ngủ thêm một lúc đi."

Hoa Linh nghe vậy, ngọt ngào nở nụ cười, gật gật đầu.

Ngao Tứ:…

Phản kích đâu?! Bảo vệ tôn nghiêm đâu?! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?! QAQ

Giời ạ, không bảo vệ thì thôi, còn show ân ái?!

Trong xe này đúng là không có ai có thể trông cậy cả…

27. Quyển 1 - Chương 27: Quy Củ Long Cung

Nhìn Ngao Tứ buồn rầu, Hoa Linh ngồi sau nhịn không được cười ra tiếng, lúc này y đột nhiên cảm thấy, Ngao Tứ hình như cũng không quá đáng ghét, Hoa Linh nhìn Ngao Túc, tâm tình vô cùng sung sướng, ừm, nhất định là do yêu ai yêu cả đường đi. Y tựa lưng vào ghế ngồi, ủ rũ sau năm giờ leo núi dâng lên, thêm việc hai ngày gần đây ngủ không ngon giấc, Hoa Linh mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Về đến khách sạn, Ngao Túc nhìn Hoa Linh vẫn đang ngủ say, vươn tay bế y lên. Hoa Linh còn nhẹ giọng lầm bầm: "Không muốn bế trẻ đi tè, cũng không muốn bế thụ bàn căn, eo đau…"

Ngao Túc nghe vậy, khóe miệng khẽ cong, bế y theo kiểu công chúa thoải mái, cũng may khoảng cách giữa bãi đậu xe và thang máy không xa lắm.

Lúc Hoa Linh tỉnh lại đã nửa đêm, ánh đèn trong phòng hơi tối, y mở mắt ra, mơ mơ màng màng thấy Ngao Túc ngồi trước bàn đang nghiên cứu gì đó, đại não trống không mười mấy giây, Hoa Linh mới ý thức được đây là phòng Ngao Túc, y đột nhiên cả kinh, vén chăn lên, thấy quần áo trên người còn nguyên vẹn căng thẳng trên mặt mới chậm rãi rút đi.

Ngao Túc quay đầu lại nhìn Hoa Linh trên giường, mở miệng nói: "Tỉnh rồi?"

Hoa Linh hơi lúng túng, xoa xoa mặt, mở miệng nói: "Ừm."

Sau đó ánh mắt của y bị tiếng chim hét trên bàn hấp dẫn, đứng dậy đi tới cạnh Ngao Túc thì thấy một thứ dài một mét… Quạ? Khụ, là chim sẻ… lẳng lặng nằm lên bàn, trên người dán mấy miếng thiếp, trên miệng và dưới cánh cắm một ống dẫn, trong bình trên bàn chứa chất lỏng màu tím thẫm, hình như rút ra từ trong con chim.

Hoa Linh nhíu mày, mở miệng nói: "Đây là máu của nó hả? Sao lại thành màu này?"

Ngao Túc gật gật đầu, mở miệng nói: "Sát khí đã nhập tủy."

Hoa Linh ngưng tiếng nói: "Nội đan thế nào?"

Ngao Túc mở miệng nói: "Cơ bản đã bị sát khí ăn mòn đến hầu như không còn, nếu muốn giữ tính mạng, chỉ có thể bỏ đi nội đan của chúng."

Hoa Linh suy nghĩ một chút, mở miệng đáp: "Nếu chỉ là sát khí tầm thường, hẳn là không lợi hại như vậy mới đúng."

Ngao Túc gật đầu nói: "Đúng là như vậy, tôi cũng muốn biết vật gì gây ảnh hưởng lớn như vậy với chúng, nhưng nếu bỏ nội đan thì chúng sẽ biến trở về bản thể chim bình thường, kí ức sau khi tu luyện cũng biến mất. Còn dư lại vài con hình thể khá nhỏ, mức độ bị ăn mòn không mạnh, tôi muốn thử xem có thể làm

sạch sát khí trong người chúng không."

Hoa Linh quan sát bốn phía, hỏi: "An An đâu?"

Ngao Túc đáp: "Ở phòng Ngao Tứ, tỉnh rồi sẽ mang cậu ta tới."

Hoa Linh gật gật đầu, nhìn con chim đen lớn trên bàn hơi co rúm, đột nhiên nhớ lại lời Ngao Túc lúc, không khỏi mở miệng hỏi: "Đúng rồi, tình huống Mạc Vũ Sinh thế nào?"

Ngao Túc cúi đầu quan sát tần suất co giật của con chim, điều chỉnh tốc độ làm sạch, trả lời: "Mạc Vũ Sinh không trúng tà, tôi kiểm tra qua, thân thể của cậu ta cũng không có vết tích ma vật xâm lấn, thế nhưng đã xảy ra một ít thay đổi, linh thức của cậu ta đột nhiên được khai thông, trong cơ thể sinh ra nội đan."

Hoa Linh hơi kinh hãi, nghi ngờ nói: "Mạc Vũ Sinh… Bắt đầu tu luyện?"

Ngao Túc lắc đầu nói: "Không, Ngao Tứ nói cậu ấy đến Nam Thị chỉ vì quay phim thôi, ở bên này khoảng một tháng, mà chim trên núi Bạc Đầu xuất hiện tình huống khác thường là hơn nửa tháng trước, xét về mặt thời gian, giữa bọn họ có thể có liên quan, Mạc Vũ Sinh rất có khả năng bị sát khí ảnh hưởng, trong lúc vô tình khai thông linh thức."

Hoa Linh hỏi tiếp: "Những người khác trong đoàn làm phim có bị ảnh hưởng không?"

Ngao Túc trả lời: "Không, chỉ mình cậu ta."

Hoa Linh nghi hoặc không hiểu: "Thế là sao?"

Phạm vi co giật của con chim trên bàn càng lúc càng lớn, Ngao Túc nhẹ nhàng tắt ống dẫn trên người nó, nhìn nó dần dần chậm lại, sau đó nói tiếp: "Cơ thể Mạc Vũ Sinh vốn chỉ là người bình thường, xét với người tu luyện mà nói thì tư chất của cậu ta không có gì xuất chúng, nhưng tôi có hỏi Ngao Tứ, lúc hai người họ sinh hoạt vợ chồng, Ngao Tứ chưa bao giờ dùng biện pháp bảo vệ, cho nên thân thể Mạc Vũ Sinh hấp thu rất nhiều long tinh của Ngao Tứ. Dưới tháng ngày tích lũy dưới, độ nhạy cảm với tinh khí của thân thể cậu ấy ngày càng cao, cho nên lần này gặp phải sát khí lợi hại liền phát sinh biến hóa."

Hoa Linh:…

Bàn về tầm quan trọng của áo mưa phòng hộ

Hoa Linh nhìn con chim trên bàn, mở miệng nói: "Cho nên nói, Mạc Vũ Sinh cũng là vì sát khí nhập thể, cho nên tính tình đại biến?"

Ngao Túc trầm mặc một chút, mở miệng nói: "Tình huống của cậu ta không giống với mấy con chim này, cậu ta chỉ bị sát khí ảnh hưởng, không phải nhập thể, một phần tinh khí của Ngao Tứ dung nhập vào huyết mạch của cậu ấy, có công hiệu bảo vệ kinh mạch, cho nên sát khí ngoại lai sẽ không làm thương tổn đến cậu ta."

Hoa Linh lông mày nhíu lại, cổ quái nói: "Ý của cậu là… cậu ta?"

Ngao Túc quay đầu nhìn Hoa Linh, gật đầu nói: "Thái độ với Ngao Tứ thay đổi, không phải vì nhân tố ngoại lai, hoàn toàn là ý nguyện của cậu ta."

Hoa Linh không rõ: "Tại sao? Lẽ nào Ngao Tứ bắt cá nhiều tay?"

Ngao Túc lắc đầu nói: "Tuy rằng bên ngoài Ngao Tứ rất phong lưu, nhưng theo tôi được biết thì Mạc Vũ Sinh là người duy nhất nó nghiêm túc quan hệ, chỉ là tính cách Ngao Tứ ham chơi, từ nhỏ đến lớn cảm giác bản thân ưu việt rất mạnh, nó không hiểu yêu một người thế nào là đúng, huống hồ khoảng cách giữa bọn họ rất xa, Ngao Tứ cũng chưa từng nói với Mạc Vũ Sinh thân phận thật của nó."

Mắt Hoa Linh dần dần sáng lên: "Trước đây Mạc Vũ Sinh không biết có chuyện tu luyện này, cho nên hai người mới có thể thuận lợi qua lại, nhưng vì hiện tại linh thức đã khai thông, cho nên cậu ta ý thức được Ngao Tứ không phải người phàm, cho nên biết Ngao Tứ có việc che giấu cậu ấy."

Trong mắt Hoa Linh sinh ra một tia phức tạp tâm ý, đoạn ngắn liên tục một tuyến dài trong đầu, tiếp tục nói: "Tuổi thọ chênh lệch giữa hai giới Tiên Phàm rất lớn, Mạc Vũ Sinh ý thức được điểm này, cho nên cậu ta hiểu mình và Ngao Tứ chi gian là không thể, cả đời cậu ta chỉ đổi lấy một đoạn thời gian ngắn ngủi ở thế gian của Thái tử điện hạ thôi."

Ngao Túc gật gật đầu: "Hẳn là như vậy, cậu ấy ý thức được cái giá hai người phải trả để đổi lấy tình cảm của đối phương không bằng nhau, cho nên thái độ với Ngao Tứ mới thay đổi."

Tâm tình Hoa Linh có chút phức tạp, y nhìn ra được, đối với Mạc Vũ Sinh, Ngao Tứ thật tâm yêu thích —— ít nhất trước mắt là như vậy, y suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Nhưng lần này Mạc Vũ Sinh mở linh thức, không bằng Thái tử điện hạ giúp cậu ấy tu luyện, đợi đến khi tu thành chính quả sau khi độ kiếp, không phải sẽ có thể ở cùng một chỗ sao?"

Ngao Túc ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Hoa Linh mang theo vài phần trầm tĩnh, chậm rãi mở miệng nói: "Coi như Mạc Vũ Sinh tu thành chính quả, hai người bọn họ không thể cùng nhau."

Hoa Linh không hiểu: "Tại sao?"

Ngao Túc bình tĩnh mở miệng nói: "Bởi vì Ngao Tứ là Hoàng tử Long cung, nó nhất định phải kết hôn với người Phượng tộc, sinh ra dòng dõi đời sau duy trì giống nòi."

Hoa Linh:…

Mấy giây sau, tông giọng Linh Vương điện hạ đột nhiên tăng cao mấy phần: “Tất cả Hoàng tử Long tộc đều phải lấy người Phượng tộc???!!!”

Ngao Túc nhìn hai mắt Hoa Linh trợn trừng, trong mắt loé ra một nụ cười, mở miệng nói: “Chỉ có Thái tử nhất định phải như vậy, bởi vì Thái tử phải gánh vác trọng trách sinh ra Long vương đời kế tiếp, còn những hoàng tử khác, tuy rằng phụ vương và mẫu hậu cũng hy vọng chúng ta có thể lấy người Phượng tộc, nhưng cũng không cưỡng chế yêu cầu.”

Hoa Linh cả giận nói: “Đây là cái quy định chó má gì chứ?! Ngay cả thế gian cũng cho phép yêu đương tự do, Tiến giới sao còn phong kiến lạc hậu quá vậy???”

Ngao Túc kiên nhẫn giải thích: “Long tộc vag Phượng tộc từ xưa tới nay được xem là cát tường quan xứng, cũng không phải tự dưng mà được xem như thế, tôi điều tra gen của mỗi chủng tộc khi ghép đôi, phát hiện gen của hai tộc Long Phượng rất xứng đôi, dòng dõi sinh ra chất lượng tốt hơn so với những tộc khác. Trong Tứ Hải Long Cung, Long vương đời tiếp theo đều từ Phượng tộc mà ra, điều này đã sớm thành một quy định bất thành văn. Mà mỗi Long cung cũng có quy định thú phi khác nhau, Đông Hải và Nam Hải theo chế độ một vợ một chồng, Tây Hải và Bắc Hải thì Long vương có thể cưới thêm vài phi tử nữa, Ngao Tứ sinh ở Đông Hải, cho nên chỉ có thể cưới một người, mà người này chắc chắn phải là người Phượng tộc, bởi vì nó là Thái tử.”

Hoa Linh đột nhiên cảm thấy có chút thất tâm, tâm tình tuyệt với lúc leo núi giờ khắc này đều bị mấy câu nói của Ngao Túc thổi tan thành mây khói, mình thật vất vả mới động phàm tâm, bây giờ còn được ớp đết cho cái tin động trời: không môn đăng hộ đối! Mợ nó, giống chim quả nhiên là thiên địch của y mà ~T_T~

Tuy chủng tộc của Linh Vương điện hạ không có gì ưu thế, nhưng ngạo khí lắng đọng mấy ngàn năm không hề thua kém bất kỳ hoàng tộc nào. Y ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, do dự một chút, nhấc chân khóa ngồi trên đùi Ngao Túc, nâng cằm, mang theo giọng điệu lãnh ngạo mở miệng: “Bản vương cho cậu một cơ hội, bây giờ hối hận vẫn còn kịp, nếu sau này cậu còn muốn long phượng trình tường cho Đại Long cung ưu sinh ưu dục, vậy cách tôi xa một chút, nụ hôn trên núi, tôi sẽ xem như…. bị chó cắn… Quan hệ chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp đơn thuần, chờ tìm được chiến phủ thì không còn liên quan. Còn nếu cậu muốn ở cùng với ta, vậy tuyệt đối không được động tâm tư với người khác, bất kể giống loại cao quý nào, nếu để tôi biết cậu bắt cá nhiều tay, đừng trách bản vương lòng dạ độc ác không khách khí.”

Ngao Túc ngẩng đầu nhìn người trên đùi, trong mắt lóe lên một vệt ánh sáng quỷ dị, một hồi lâu sau, hắn gằn từng chữ: “Bị, chó, cắn,? Đây là cảm giác hôm nay của anh?”

Hoa Linh:…

Không phải lúc này nên nói lời thề non hẹn biển đứng quân lệnh trạng hả? Nói gì mà trong lòng tôi chỉ có anh tôi chỉ yêu mình anh gì đó không được hả? Trọng điểm đâu?

Ánh sáng trong mắt Ngao Túc càng thêm thâm thúy, đôi mắt sau thấu kính mơ hồ lộ ra mấy phần nguy

hiểm, hắn trầm giọng mở miệng nói: “E rằng, tôi cần phải nỗ lực sửa chữa loại cảm giác sai lầm này của anh mới được.”

28. Quyển 1 - Chương 28: Trừng Phạt Ôn Nhu

Hoa Linh thấy Ngao Túc nhìn mình chằm chằm, ngực dâng lên vẻ sốt sắng, hai mắt Ngao Túc sau thấu kính hơi nheo lại, đối diện trong nháy mắt, Hoa Linh có một loại ảo giác hai ánh mắt nhìn về phía mình như mang theo dây xích, vững vàng trói y lại, hô hấp cũng thuận theo ngưng trọng. Đây không phải lần đầu y nhìn thấy ánh mắt này của Ngao Túc, nhưng nhìn ở cự li gần như vậy vẫn là lần đầu tiên. Y mơ hồ nhận thấy rằng phía dưới vẻ ngoài nhã nhặn kia của hắn đang ẩn giấu một con người khác. Cảm giác này khiến Hoa Linh vừa thấp thỏm vừa kích động. Lòng hiếu kì và dục vọng khiêu chiến trong cơ thể cũng bị áp bách mạnh mẽ phát ra từ Ngao Túc kéo lên.

Y hơi nghiêng đầu, vươn hai tay ôm lấy gáy Ngao Túc, trong mắt nhiễm vài phần ma mị, cong khóe môi, thấp giọng mở miệng:”Đại hoàng tử điện hạ, nếu muốn hôn lần nữa, cứ việc nói thẳng, bản vương sẵn sàng phụng bồi. Chỉ có điều, cậu phải trả lời câu hỏi của tôi trước đã.”

Trong mắt Ngao Túc nguy hiểm dâng lên càng nhiều, hắn ôm eo Hoa Linh, nói:”Nếu muốn kết hôn với người Phượng tộc, việc gì phải chờ tới hôm nay?”

Hoa Linh nghe vậy, thần sắc trên mặt rõ ràng hòa hoãn mấy phần, trong mắt cũng mang theo ý mừng, biết ngay mà, đám chim thối kia sao có thể so với Ma vương chứ!

Nhìn người trong lòng mừng tít mắt, nét mặt Ngao Túc vẫn không tốt lên, hắn siết chặt eo Hoa Linh, sức lực tăng thêm mấy phần, lãnh ý trong mắt cũng không thua kém.

Cảm nhận được bên hông bị ôm chặt, Hoa Linh biết bất mãn của Ngao Túc với hai chữ “Chó cắn” vẫn không thuyên giảm, y nở nụ cười, dán sát vào mặt Ngao Túc, trong giọng nói mang theo vài phần mị hoặc:”Đừng giận, tôi nói rồi, kĩ thuật hôn của Đại hoàng tử điện hạ rất tuyệt, hôn thêm một lần cũng tốt.”

Dứt lời, Hoa Linh ngẩng đầu lên, chủ động hôn lên môi Ngao Túc.

Ngao Túc hơi cứng đờ, cảm giác được phần mềm mại trên môi kia, hắn không hề nhúc nhích, mặc Hoa Linh ngốc nghếch mà thận trọng lè lưỡi liếm môi mình, như một con mèo nhỏ muốn chủ nhân khen ngợi.

Ngao Túc vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, Hoa Linh gặm liếm một hồi, thấy Ngao Túc vẫn thờ ơ không khỏi có chút xấu hổ, y rời khỏi môi Ngao Túc, trừng hai mắt:”Đừng hẹp hòi như thế chứ? Không phải dùng sai từ thôi sao? Không hôn thì dẹp đi!”

Dứt lời, Hoa Linh đẩy tay Ngao Túc ra, toan đứng lên thì bị Ngao Túc bế lên, trực tiếp đi thẳng tới giường.

Hoa Linh còn chưa kịp phản ứng đã bị tàn nhẫn ném xuống giường, y kinh ngạc ngẩng đầu lên:"Cậu…"

Lời còn chưa ra khỏi miệng, cơ thể Ngao Túc đã đè lên người y, hung hăng hôn xuống.

Nụ hôn này hoàn toàn khác với nụ hôn trên núi. Nếu nói nụ hôn trên núi là trầm ổn cẩn thận thì nụ hôn lúc này tràn ngập lửa nóng bá đạo. Ngao Túc mút môi Hoa Linh, đầu lưỡi mang theo ý trừng phạt trêu chọc đầu lưỡi y, thỉnh thoảng còn không nhẹ không nặng cắn mấy cái. Môi miệng Hoa Linh bị Ngao Túc nuốt sạch, khí tức và mùi vị của hắn triệt để vây y lại, nụ hôn của hắn tham lam mà gấp gáp, như thể phải hút sạch không khí trong người Hoa Linh mới vừa lòng.

Cơ thể Hoa Linh bị cố định thành hình chữ đại, Ngao Túc nắm chặt hai tay y, hai chân kề sát eo y, khiến y hoàn toàn không thể cử động. Toàn bộ cơ thể từ trong ra ngoài của Hoa Linh đều bị Ngao Túc nắm giữ.

Hoa Linh bị hôn đến hoa mắt chóng mặt, đôi môi ngứa ngáy, đầu lưỡi bị đau, hai mắt nổ đom đóm, khoái cảm mang theo đau đớn khiến thần kinh y vô cùng hưng phấn, lúc y sắp ngất vì thiếu dưỡng khí thì Ngao Túc mới kết thúc nụ hôn này.

Hoa Linh nằm trên giường, lồng ngực phập phồng, tầm mắt mơ mơ màng màng. Ngao Túc cúi đầu, hôn nhẹ lên môi Hoa Linh, hàn ý trong mắt đã biến mất, đôi mắt sau thấu kính biến trở về lạnh nhạt như bình thường.

Đầu óc Hoa Linh mê man, nụ hôn bá đạo cường thế này của Ngao Túc chọt lên một ý nghĩ trong đầu y: Hàng này là nhịn quá lâu, nhịn ra hai nhân cách luôn hả? Tuy rằng người yêu nhiệt tình xíu cũng tốt, nhưng mà… Hoa Linh vẫn cảm thấy sai sai chỗ nào =.=

Nhưng Hoa Linh không kịp nghĩ nhiều, vì hai tay Ngao Túc đã gỡ bỏ áo của y, thuận theo bên eo chậm rãi thăm dò vào cơ thể y, bàn tay Ngao Túc man mát, đầu ngón tay như mang theo kén mỏng, ngón tay thô ráp xẹt qua da thịt nơi sườn khiến y không chủ động run lập cập, một luồng cảm xúc ngứa ngáy truyền thẳng lên đại não.

"Đừng…" Hoa Linh cắn môi, trong giọng nói mang theo vài phần run rẩy, y không sợ đau, nhưng rất sợ nhột, chỗ mẫn cảm trên cơ thể rất nhiều, và xui xẻo là Ngao Túc hiện tại đang sờ chỗ nguy hiểm nhất!

Ngao Túc phảng phất hoàn toàn không nghe thấy giọng Hoa Linh, ngón tay tiếp tục sờ lên trên, mò tới dưới nách, cơ thể Hoa Linh lúc này căng như dây đàn, ánh mắt nhìn Ngao Túc mang theo cầu xin.

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, trong mắt xuất hiện ý cười, hai ngón tay trỏ cong lên, gãi vào nách Hoa Linh.

"Á!!!!!!! "

Cơ thể Hoa Linh kịch liệt run rẩy, như con thú nhỏ bị điện giật, kêu lên một tiếng thảm thiết, hai tay ôm ngực, kẹp chặt ngón tay Ngao Túc, nét mặt đau khổ.

“Không muốn, không muốn, Ngao Túc, rút ra, rút ra.”

Ngao Túc không nhúc nhích nhìn Hoa Linh dưới thân, trong lúc lơ đãng, ngón tay động đậy một chút.

Người Hoa Linh đột nhiên bắn lên mười mấy cm, khổ nỗi Ngao Túc đang kẹp chặt eo y, khiến y không thể cử động, hệt như cún con bị nhốt trong túi, không ngừng dãy dụa.

“Đại hoàng tử, không phải như vậy, cậu muốn hôn muốn đánh gì cũng được, tuyệt đối không muốn cào… A! A!! A ~~~ ”

Theo cử động của ngón tay Ngao Túc, trong phòng vang lên hàng loạt tiếng kêu rên.

Lúc ban đầu còn có thể vừa khóc vừa cười kêu gào mắng chửi, một lúc sau chỉ còn lại tiếng khóc rưng rức xin tha…

Sau mười mấy phút, Ngao Túc rốt cục đình chỉ loại *xoa xoa* ôn nhu tàn khốc, Hoa Linh giờ đã giãy dụa đến hết sức, vành mắt ửng đỏ, tóc tai rối bù, như con thú bị bắt nạt đến xù lông, phẫn nộ oán hận cảnh giác nhìn Ngao Túc.

Ngao Túc cúi đầu, ôn nhu hôn khẽ lên môi Hoa Linh hai lần, sau đó thì thầm bên tai y:”Nếu anh cảm thấy hôn môi như bị chó cắn, vậy chúng ta sẽ đổi phương thức thân thiết thành —— mèo cào.”

Hoa Linh:…

Hoa Linh cắn răng xoắn xuýt mấy phút, cuối cùng vẫn thỏa hiệp, ai bảo tay Ngao Túc vẫn còn kẹp trong nách y chứ! Y ngẩng đầu lên, tội nghiệp mở miệng:”Đại hoàng tử điện hạ, tôi sai rồi, sau này không dám nói linh tinh không lựa lời nữa…”

Nhìn thành khẩn trong mắt Hoa Linh, Ngao Túc cuối cùng cũng hài lòng, hắn thả Hoa Linh ra, đỡ y đứng dậy sửa sang lại quần áo xộc xệch.

Hoa Linh ủy khuất ngồi trên giường không lên tiếng, trong đầu lại lóe lên ý nghĩ phản kích các loại.

Dám cào ta nhột, Ngao Túc, mi nhất định phải chết, chờ đó (~_~)…

Khi hai người vừa kết thúc trận chiến kịch liệt này, ngoài cửa có tiếng gõ vang lên.

“Ai?!” Hoa Linh tức giận mở miệng hỏi, sao không đến sớm hơn mười phút chứ???

“Là ta, tiểu tử kia tỉnh rồi.” Ngoài cửa vọng vào giọng của Ngao Tứ.

Ngao Túc đứng dậy xuống giường, y phục trên người chỉnh tề thẳng thớm, có vẻ như hành động kịch liệt vừa rồi không ảnh hưởng gì tới hắn, nói cũng đúng, hắn chỉ giật giật ngón tay thôi, còn đứa giật giật như lên cơn động kinh là Linh Vương điện hạ.

Sau khi cửa mở, Ngao Tứ dẫn An An vào gian phòng, nhìn thấy Hoa Linh ngồi trên giường đầu tóc ngổn ngang, vành mắt ửng đỏ, khí tức bất ổn, quần áo xộc xệch, Ngao Tứ trợn to hai mắt, sau đó tán thưởng nhìn anh cả nhà mình.

Ban ngày mới hôn miệng, buổi tối đã muốn động phòng. Chậc, anh cả không hổ là anh cả.

Nhìn trêu tức trong mắt Ngao Tứ, Hoa Linh ném trả ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, đồng tình với Thái tử không thể không kết hôn với người Phượng tộc lập tức tan thành mây khói.

Đáng đời!

An An đi theo sau Ngao Tứ không hề chú ý tới không khí quỷ quái giữa hai người trong phòng, cậu cúi thấp đầu, vẫn đắm chìm trong nỗi sợ hãi bá khí phát ra từ hai vị hoàng tử.

Hoa Linh sửa sang xong cơ thể từ trên xuống dưới, đứng dậy đi tới bên cạnh An An, nói với cậu:”An An, cậu có biết mấy con chim này không?”

Dứt lời, chỉ tay về phía mấy con chim trên bàn, An An thận trọng ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy con chim đó, trong mắt tràn ngập khiếp sợ, cậu bật thốt lên:”Đại Mao? Nó làm sao vậy?!”

Sau đó, cậu sợ hãi nghi ngờ nhìn Hoa Linh, Hoa Linh thấy vậy quay lại nhìn Ngao Túc.

Ngao Túc xòe tay ra, móc từ trong túi thêm mấy con chim đang mê man nữa, thả xuống đất.

An An mở to hai mắt, đôi môi hơi run, cậu nhìn một loạt chim lớn trên mặt đất:”Tiểu Nha, Đồ Sinh,… Dì Hai?? Mấy người… mấy người bị gì vậy?! Sao lại biến thành thế này?!” Trong giọng An An mang theo bi thương, gần như sắp khóc.

“Cậu biết chúng nó?” Hoa Linh mở miệng hỏi.

An An cúi đầu nhìn chim trên đất, nước mắt rơi xuống, một hồi lâu sau mới gật gật đầu: “Bọn họ đều là người thân và bạn bè của tôi, nhà của tôi ở trên núi Bạc Đầu. Chúng tôi lớn lên với nhau từ nhỏ, cùng nhau tu luyện, hơn một tháng trước, tôi phát hiện mình có thể hóa hình, lập tức vui vẻ đi thông báo cho bọn họ, bọn họ không đồng ý cho tôi hóa hình xuống núi, nói rằng nhân gian rất nguy hiểm, tôi cãi nhau với người trong nhà một trận, sau đó giận dỗi xuống núi, tới hát trong quán bar.”

Hoa Linh như có điều suy nghĩ nhìn An An, mở miệng hỏi: “Sau đó cậu không gặp lại họ nữa?”

An An gật đầu: “Tôi luôn luôn tiếp tục tu luyện dưới núi, vốn muốn kiếm chút thành quả rồi mới trở về tìm bọn họ, trong khoảng thời gian này không hề lên núi.”

Hoa Linh hỏi lại: “Vậy cậu dẫn tôi lên núi làm gì?”

An An trên mặt lộ ra một tia xấu hổ: “Tôi muốn mượn thân thể của ngài để tu luyện, nhưng không biết làm thế nào, cho nên mới mang ngài lên núi để hỏi bọn họ xem sao.”

Hoa Linh nhướn mày: “Chỉ hỏi thôi sao? Tôi còn tưởng cậu mang tôi cho bọn nó ăn.”

An An hoảng sợ nói: “Sao lại thế được? Chúng tôi đều là tiểu yêu tu luyện chính kinh, không ăn thịt người, ngoại trừ sâu thì thịt khác đều không ăn.”

Hoa Linh:…

Được rồi, người không biết không có tội.

An An ngồi xổm xuống, đau lòng sờ sờ cánh một con chim trên đất, nói: ”Sao bọn họ lại biến thành thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Ngao Túc ở một bên trầm mặc chốc lát, mở miệng nói: “Gần đây trên núi Bạc Đầu xuất hiện sát khí, bọn họ đã bị sát khí nhập thể, nội đan bị ăn mòn, tính mạng đáng lo, ngoại trừ vài con ở ngoài này được ta tận lực bảo vệ nội đan, còn những con khác đã bị ta lấy nội đan ra ngoài, nếu có khả năng thì cậu nói chuyện với bọn họ mộ chút, ta muốn biết trên núi Bạc Đầu đã xảy ra chuyện gì.”

An An nghe vậy, sắc mặt trở nên trắng bệch, cậu run run chốc lát, cuối cùng gật gật đầu, sau đó đi tới bên cạnh bàn, nhẹ nhàng sờ sờ con chim bị cắm ống dẫn, trong tay nổi lên một tia sáng trắng truyền vào cơ thể con chim kia.

Giọng An An đột nhiên trở nên hơi trầm thấp khàn khàn, cậu chậm rãi mở miệng: “Đại Mao, ta là Tiểu Bạch, ngươi làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe giọng An An, ba người trong phòng hơi sững sờ, Hoa Linh nghe thấy giọng An An lúc này hệt như giọng ca nghe được đêm đó, y liền hiểu ra An An đang dùng linh lực thôi miên con chim kia, dựa vào đó thức tỉnh thần trí và kí ức của nó.

Ánh mắt Ngao Túc nhìn An An mang theo mấy phần tìm tòi nghiên cứu, linh lực của tiểu Bách Linh này hình như có chút ý nghĩa.

29. Quyển 1 - Chương 29: Anh Giai Thần Bí Xuất Hiện .

An An kiên nhẫn vuốt ve con chim trên bàn, không ngại phiền dùng chất giọng đặc hữu của cậu nói với con chim, nói đủ mọi thứ từ chuyện cũ đến chuyện mới, nhưng con chim trên bàn vẫn tê dại cứng ngắc như cũ, thỉnh thoảng hơi co giật, hai mắt đỏ ngầu không dại ra thì cũng là mờ mịt.

An An không hề buồn bực, không hề nhụt chí, kiên nhẫn nói chuyện với con chim, cứ thế trôi qua một giờ, Ngao Tứ ngồi trên ghế mệt mỏi ngáp một cái, Hoa Linh cũng thấy mệt, ngồi trên giường nghịch trang sức nhỏ, chỉ có Ngao Túc vẫn ngồi cạnh bàn nhìn An An và con chim không chớp mắt.

Một lát sau, lúc Ngao Tứ sắp không chịu được nữa toan về phòng thì con chim kia đột nhiên rung cánh. Hai mắt Ngao Túc sáng ngời, hắn thấy động tác nhỏ đó, lập tức đi sang phía bên kia tỉ mỉ quan sát nó, chỉ thấy hai mắt màu đỏ đã chuyển về màu đen vốn có, mê man trong mắt cũng dần biến mất.

An An cũng phát hiện biến hóa của con chim, trên mặt lộ vẻ vui mừng, tiếp tục thấp giọng nói gì đó với nó. Mấy phút sau, bốn người trong phòng nhìn thân hình con chim nhỏ đi, khôi phục hình dáng ban đầu, thì ra là một con chim sáo màu vàng.

"Đại Mao, nghe ta nói không? Ta là Tiểu Bạch này." An An vui mừng, đưa tay vỗ về lông chim sáo.

Chim sáo nhìn An An, một hồi lâu sau, mở miệng nói: "Tiểu Bạch, ngươi hoá hình?" Giọng chim sáo có chút khàn khàn, tuy rằng nghe có chút kỳ quái, nhưng đúng là nói tiếng người.

"Ừ, Đại Mao, các ngươi làm sao vậy? Sao lại biến thành như này?" An An đặt chim sáo trong lòng bàn tay, nước mắt chảy xuống.

Chim sáo nghiêng đầu, quét mắt nhìn mấy con chim lớn trên đất, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nó chậm rãi mở miệng nói: "Ta cũng không biết… Sau khi ngươi xuống núi không lâu, trên núi xuất hiện một người, là một thằng đàn ông cao lớn, cõng trên lưng một cái vali rất to. Gã rất kì quái, gã ở lại trong rừng, mỗi ngày đều chạy đến đài đá nhìn ra xa, có hôm nhìn mấy tiếng liền. Đồ Sinh nói với ta, gã này thất tình nên muốn nhảy vực tự sát, nhưng lên đến nơi lại không có gan nhảy cho nên đang do dự. Nhưng ta thấy gã không phải như vậy, vẻ mặt gã luôn rất nghiêm túc, trong ánh mắt cũng không lộ ra vui buồn, trái lại có chút mờ mịt. Gã ở trên núi một tuần. Vào một buổi sáng, gã mở vali ra. Khi vali được mở ra, ta cảm nhận được áp lực mạnh mẽ từ một luồng linh lực bí ẩn, chấn động đến suýt thì hồn phi phách tán. Ta lờ mờ thấy Đồ Sinh và Tiểu Nha cũng rất khó chịu, cơ thể của bọn hắn trướng to lên trước mắt ta, sau đó, ta chỉ nhìn thấy một đám mây đen… Rồi ta mất ý thức, chuyện sau đó nữa, không nhớ gì cả."

Nghe chim sáo tự thuật, thần sắc Hoa Linh lập tức trở nên ngưng trọng, y nhảy dậy khỏi giường, bước nhanh tới bên cạnh An An, nghiêm túc hỏi chim sáo: "Trong vali có cái gì?"

Chim sáo nhìn Hoa Linh, sau đó lắc đầu nói: "Ta không nhìn thấy, valy rất lớn, thoạt nhìn có vẻ nặng, như để đựng binh khí ấy."

Trong mắt Hoa Linh loé ra vẻ kích động, tiếp tục mở miệng hỏi: "Người kia dung mạo ra sao?"

Chim sáo suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Vóc dáng rất cao, vóc người khôi ngô, tóc ngắn, mặc một bộ quần áo màu trắng, ưng, không có chỗ gì đặc biệt, nhìn không giống người tu luyện, trước khi gã mở vali ra, chúng tôi đều không cảm giác được linh lực trên người gã."

Hoa Linh nghe chim sáo miêu tả, không khỏi nhíu mày, người tu luyện ở thế gian người, trước mắt kẻ trình độ cao nhất phải là Kim Lan, Hoa Linh biết rõ với thực lực của Kim Lan lúc này thì không cách nào trộm chiến phủ. Bởi vậy, y mới cho rằng kẻ trộm chiến phủ của Hình Thiên phải là người Tiên giới hoặc Ma giới. Nhưng dựa theo miêu tả của chim sáo thì gã không khác gì người bình thường. Rốt cục chuyện này là gì? Lẽ nào ở thế gian có kẻ đã Độ Kiếp cáo ẩn? Trong lòng Hoa Linh bây giờ tràn ngập nghi hoặc.

Ngao Túc bên cạnh nghe Hoa Linh nói xong mới mở miệng: "Người kia những ngày qua có cử chỉ nào khác thường nữa không?"

Chim sáo co rúc trong bàn tay An An, có vẻ hơi uể oải, con mắt của nó hơi híp một chút, nỗ lực lên tinh thần trả lời: "Hình như không có, ban ngày gã đều đi nhìn xa xa, ban đêm thì ngủ trong rừng. Chỉ có điều hướng nhìn mỗi ngày đều khác nhau, có khi là hướng đông, khi thì hướng nam, ba ngày cuối cùng gã toàn nhìn về phía đông bắc." Giọng chim sáo ngày càng nhẹ, nó hơi vùng vẫy một hồi, cuối cùng mở miệng nói: "Đúng rồi, có một buổi tối, ta nghe thấy hắn nói mớ gì đó, không rõ nội dung cụ thể, nhưng có thể thấy gã rất kích động và thống khổ. Sáng hôm sau gã lại khôi phục bình thường… Ta không nhớ gì nữa, Tiểu Bạch, ta mệt quá…"

Mí mắt chim sáo hơi buông xuống, hơi thở mong manh.

An An cảm thấy thân thể chim sáo đang mềm nhũn ra, lo lắng ngẩng đầu nhìn Hoa Linh và Ngao Túc. Ngao Túc thấy vậy liền cúi xuống kiểm tra kinh mạch của nó, sắc mặt nghiêm túc.

"Long… Long hoàng tử điện hạ, ngài, ngài có thể cứu nó không, cầu ngài, cầu xin ngài…" An An khóc, trên mặt đầy vẻ lo lắng, ánh mắt nhìn Ngao Túc tràn đầy cầu khẩn.

Ngao Túc nhìn An An, nhận lấy chim sáo, quay người đi tới trước bàn, móc từ trong túi ra một kim tiêm, tiêm chất lỏng trong xi lanh vào cơ thể chim sáo, nói: "Nó bị thương rất nặng, ta chỉ có thể dựa vào thuốc tạm thời giúp nó duy trì một chút, còn tình huống sau này, thì phải xem bản thân nó có thể tự bảo vệ nội đan hay không."

An An gật đầu, ôm chim sáo về, cọ nhẹ vào má: "Đại Mao, ngươi phải sống nhé!""

Ngao Túc quay người nói với Hoa Linh và Ngao Tứ: "Hai người về phòng ngủ trước đi, cậu ta ở lại giúp tôi, xem có thể cứu thêm vài con không."

Lực chú ý nãy giờ của Hoa Linh đều tập trung suy nghĩ về người trong miệng chim sáo, nghe Ngao Túc nói, y ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã hơn 12 giờ đêm. Hoa Linh khẽ cau mày, nhìn một loạt chim trên đất, hỏi:

“Có cần tôi ở lại giúp không?”

Ngao Túc lắc đầu, liếc mắt nhìn An An, sau đó nói với Hoa Linh: “Mình cậu ta ở lại là được rồi, trong giọng nói của cậu ra hình như có một loại linh thức mang năng lực chữa trị rất hiếm thấy.”

Ngao Túc nhìn Hoa Linh bởi vì lo lắng mà sắc mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt của hắn u ám mấy phần, trong mắt loé ra một tia ánh sáng cổ quái, trầm giọng mở miệng nói: “Anh đi ngủ trước đi.”

Hoa Linh buồn bực nắm tóc: “Sao tôi có thể ngủ được, gã đó chắc chắn là kẻ trộm chiến phủ của Hình Thiên, rốt cục gã là ai chứ?”

Ngao Túc nhìn vẻ mặt lo lắng của Hoa Linh, không nói gì.

Lúc này, bên ngoài phòng vang lên tiếng gõ cửa, mấy người trong phòng hơi sững sờ, không nghờ muộn như vậy còn có người đến gõ cửa. Ngao tứ cách cửa phòng gần nhất lập tức cảnh giác, hắn đứng dậy đi tới cửa, mở miệng hỏi: “Ai?”

“Là tôi, Kim Lan.” Ngoài cửa vang lên tiếng Kim Lan.

Ngao Tứ thở phào nhẹ nhõm, mở cửa phòng, Kim Lan ngoài cửa nhìn thấy Ngao Tứ, không khỏi hơi ngẩn ra, sau đó còn nhìn thấy ba người trong phòng và một loạt chim lớn trên đất, càng thêm kinh ngạc.

“Thái tử điện hạ, đây là?”

“Những thứ này là tiểu yêu ở thế gian bị sát khí xâm lấn, được bọn ta dẫn về.” Ngao Tứ giải thích, sau đó hỏi: “Kim đạo trưởng có chuyện gì không? Đã trễ thế này vẫn chưa ngủ?”

Kim Lan nhìn người trong phòng, gật đầu mở miệng nói: “Nam Thị quả thật hơi kì lạ, tôi rất lo lắng cho Tạ Thanh Thần, hôm qua cô ấy có nói đi gặp vài người bạn, sáng nay sẽ về, nhưng mãi tới tận giờ vẫn chưa về.”

Nghe Kim Lan nói, lực chú ý của bốn người lập tức bị thu hút tới, Hoa Linh hỏi: “Cả ngày hôm nay chưa về lần nào?”

Kim Lan gật đầu.

Hoa Linh nhất thời cảm thấy có chút khẩn trương, từ tối hôm qua lúc bọn họ vào nội thành Nam Thị bắt đầu xảy ra rất nhiều tình huống, cả ngày hôm nay đều ra ngoài, y cũng quên luôn còn có cô gái này.

Ngao Tứ nghe vậy, sờ cằm, mở miệng nói: “Ta từng tiếp xúc mấy lần với Tạ Thanh Thần, cổ rất mạnh mẽ,

còn là một người phụ nữ độc lập, chắc là không gặp chuyện gì đâu."

Hoa Linh lạnh mặt nhìn Ngao Tứ: "Đó là lúc bình thường, cậu cảm thấy Nam Thị giờ còn an toàn hả?" Sau đó y nhìn Kim Lan tiếp tục nói: "Tối hôm qua không liên lạc với cô ấy à?"

Kim Lan trả lời: "Buổi sáng Đại hoàng tử điện hạ nói hành trình phải chậm lại, khi đó tôi có gọi cho Tạ Thanh Thần, cổ nói nếu chậm lại thì sẽ về muộn một chút, khi đó tôi cũng không để ý lắm. Nhưng đến buổi trưa, phục vụ khách sạn tới hỏi tôi có muốn thuê thêm một phòng không, tôi nghĩ hôm nay cô ấy không về nên không thuê. Bắt đầu từ lúc đó, không gọi được cho cô ấy nữa."

Hoa Linh rùng mình: "Là điện thoại của phàm gian, máy truyền tin trên vòng tay thì thế nào?"

Kim Lan tiếp lời: "Đã thử rồi, cả điện thoại và máy truyền tin đều không có người trả lời, lúc nãy tôi gọi lại lần nữa thì điện thoại đã tắt. Tôi sợ cổ gặp phải nguy hiểm cho nên đến hỏi Đại Hoàng tử xem có biện pháp gì xác định vị trí của cổ không."

Ngao Túc xòe tay ra, mở bảng khống chế trên vòng tay, tìm tên Tạ Thanh Thần, tín hiệu kết nối thành công, giống như lời Kim Lan nói, không liên lạc được.

Ngao Túc lập tức truy cập dữ liệu trên vòng tay Tạ Thanh Thần, trên không trung nổi lên một bảng số liệu, cho thấy các chỉ số cơ thể của Tạ Thanh Thần đều bình thường, không có bất kỳ dấu hiệu bị thương và vết tích dị thường.

Mọi người thấy thế, cũng thở phào nhẹ nhõm, Ngao Tứ nói: "Tôi đã nói là không sao mà, tám phần mười là buôn chuyện high quá rồi trực tiếp ngủ lại luôn, được rồi, sáng mai tôi gọi điện hỏi thăm cổ là xong."

Ngao Tứ nói xong, chậm rãi xoay người, chuẩn bị quay về phòng ngủ.

Ngao Túc tắt bảng khống chế, mở hình thức định vị, thấy trước mắt xuất hiện một bản đồ ba chiều, mặt trên có một chấm màu xanh nho nhỏ, thể hiện vị trí của Tạ Thanh Thần.

Hoa Linh nhìn bản đồ, vẫn ở Nam Thị, nhưng y thấy ngọn núi này hơi quen mắt, y còn chưa kịp nói ra thì An An đã cướp lời: "Ồ? Đây không phải là quán bar trên núi Bạc Đầu hả?"

Ánh mắt Ngao Túc trầm xuống, gọi Ngao Tứ chuẩn bị chạy về ngủ: "Ngao Tứ."

Ngao Tứ nghe vậy dừng bước, quay đầu nhìn Ngao Túc: "Hả? Sao vậy?"

Ngao Túc ngẩng đầu lên, đẩy mắt kính, bình tĩnh nói: "Tạ Thanh Thần hiện tại đang ở cùng một phòng với Mạc Vũ Sinh."

30. Quyển 1 - Chương 30: Bữa Sáng Tình Nhân

Cơ thể Ngao Tứ cứng đờ, hắn đứng tại chỗ trầm mặc mấy giây, sau đó nói: "Tiểu Vũ và Tạ Thanh Thần hợp tác với nhau rất nhiều lần, gặp mặt tâm sự cũng là chuyện bình thường." Trong giọng nói cố làm ra vẻ thoải mái.

Hoa Linh hơi nhíu lông mày: "… Nửa đêm? Cô nam quả nữ?"

Ngao Tứ ngậm chặt miệng, cơ hàm căng thẳng, Hoa Linh thở dài, đồng tình nhìn Ngao Tứ: "Thái tử điện hạ, lòng của ngài thật rộng…"

Lời nói Hoa Linh cắt đứt phựt dây đàn căng như cung trong đầu Ngao Tứ, hắn âm trầm lấy điện thoại ra gọi cho Mạc Vũ Sinh, đáng tiếc, giống như Tạ Thanh Thần —— đã tắt máy.

Nghe điện thoại truyền ra chất giọng đều đều "Thuê bao tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau…." Ngao Tứ cảm thấy lí trí của mình cũng "mất liên lạc" luôn rồi. Hắn cắn răng, vơ lấy chìa khóa xe trên bàn chuẩn bị ra ngoài thì giọng Ngao Túc vang lên: "Ngao Tứ, đêm nay ở lại khách sạn."

Ngao Tứ quay người trừng Ngao Túc, trong mắt có tia giận hờn.

Ngao Túc trầm giọng: "Anh có việc cần em làm."

Sau đó Ngao Túc nhìn đồng hồ đeo tay, nói tiếp: "Về phòng chờ anh, một tiếng nữa anh tới."

Trên mặt Ngao Tứ trên hiện ra ẩn nhẫn cực lớn, do dự một hồi, cuối cùng vẫn cắn răng gật đầu, sau đó quay người ra cửa, đi thẳng về phòng.

Kim Lan biết Tạ Thanh Thần không có chuyện gì thì an tâm, thấy mình không giúp được gì cũng tạm biệt mọi người, trở về phòng ngủ.

Nhìn hành động lúc rời đi của Ngao Tứ, Hoa Linh hơi bất ngờ: "Không nhìn ra, Thái tử điện hạ còn biết lại đại sự làm trọng."

Ngao Túc nhìn lướt qua Hoa Linh: "Anh cũng đi ngủ đi."

Hoa Linh sờ cằm: "Cậu cần Ngao Tứ làm việc gì? Tôi không thể giúp hả?"

Ngao Túc lắc đầu: "Chuyện này anh không giúp được gì."

Hoa Linh nghe vậy, trên mặt trưng ra vẻ không phục, ngữ khí thâm trầm nói: "Tôi muốn nghe một chút, rốt cuộc là việc gì mà Thái tử điện hạ làm được còn tôi thì không."

Trong mắt Ngao Túc ló ra một vệt ôn hòa, quay người nhìn Hoa Linh, vươn tay sửa lại sợi tóc mất trật tự bên tai Hoa Linh: "Không phải anh không làm được, mà là việc này không thích hợp để anh làm."

Hoa Linh hơi hất cằm lên, một bộ chờ nghe đoạn sau. Đầu ngón tay Ngao Túc lơ đãng sờ qua hai má Hoa Linh, nhẹ nhàng nâng cằm có độ cong xinh đẹp của Hoa Linh: "Đi Phượng tộc, anh muốn đi không?"

Hoa Linh:…

Ngao Túc tiếp tục nói: "Tôi nghĩ với loài chim anh có chút…"

Hoa Linh: "Đúng, tôi hiểu, Đại hoàng tử điện hạ, cậu thật sự rất thể thiếp." Hoa Linh khoát tay áo, khí thế "ông đây đang rất khó chịu ông đây tuyệt đối không thể thua kém" lúc trước bay mất sạch.

Bảo y đến Phượng tộc, y thà ở lại quản giáo Úc Lũy và Cổn Cổn còn hơn…

Nhưng suy nghĩ xong, Hoa Linh lại ngờ ngợ, y tò mò hỏi: "Sao phải bảo hắn đến Phượng tộc?"

Ngao Túc kiên nhẫn giải thích cho Hoa Linh: "Căn cứ vào miêu tả của chim sáo, mục đích cuối của gã kia hẳn là ở đông bắc, như vậy rất có khả năng giống với suy đoán của chúng ta, mục tiêu của gã là Tiên đảo Liên Lai. Vị trí của Tiên đảo Liên Lai nằm ở biển Đông Hải, thuộc sự quản lí của Long cung, nhưng trên đảo lại là nơi nghỉ chân của Phượng tộc. Người Phượng tộc trời sinh thông tuệ, rất mẫn cảm với linh khí và sát khí, nếu cỗ sát khí kia xâm nhập vào lãnh thổ Phượng tộc, bọn họ nhất định sẽ phát hiện đầu tiên. Cho nên tôi muốn Ngao Tứ xuất phát trước, mau chóng đến Liên Lai."

Hoa Linh nghe vậy, gật gật đầu, sau đó liền mở miệng hỏi: "Nhưng, tại sao nhất định phải là hắn? Những người khác không được sao?"

Ngao Túc trả lời: "Long tộc luôn qua lại với Phượng tộc, hai bên lui tới khá nhiều, Ngao Tứ tương đối quen thuộc đám người hoàng thất của Phượng tộc, để hắn đi là thích hợp nhất."

Hoa Linh trầm mặc, tiếp lời: "Sự tình Mạc Vũ Sinh vẫn chưa biết rõ, lúc này Thái tử điện hạ bỏ người yêu không quản chạy đến Phượng tộc, như vậy không sao chứ? Nếu để Mạc Vũ Sinh biết, chẳng phải sẽ càng…"

Ngao Túc thần sắc nghiêm túc, giọng nói lạnh lẽo cứng rắn: "Nếu hắn đã quyết định muốn ở cùng Mạc Vũ Sinh, vậy thì đến Phượng tộc sẽ không có ảnh hưởng gì, nhưng nếu hắn chưa từng nghĩ tới tương lai của hắn và Mạc Vũ Sinh, thế thì chỉ là chơi đùa thôi, sớm kết thúc sẽ tốt cho cả hai người họ, đối với người phàm mà nói, mấy chục năm tuổi thọ chính là cả đời, lãng phí ở trên mặt này, không đáng."

Hoa Linh nghe vậy, đôi môi giật giật, lại không nói ra lời gì, y cảm thấy lời Ngao Túc có chút tàn nhẫn, nhưng phải thừa nhận hắn nói rất đúng, mặc dù y chưa từng yêu đương, nhưng Hoa Linh đã thấy rất nhiều kẻ sống chết không rời tình yêu, e rằng bởi vì chưa từng trải qua, cho nên mới không hiểu rõ thứ tình cảm kia quý giá cỡ nào. Tuy rằng y không thể nào chấp nhận nổi Ngao Tứ tra long, nhưng y có thể cảm nhận được tình cảm sâu đậm giữa hắn và Mạc Vũ Sinh, cộng thêm thù ghét với loài chim của y, ngay từ đầu y đã kiên định đứng về phe Mạc Vũ Sinh.

Trầm mặc hồi lâu, Linh Vương điện hạ cảm xúc dâng trào kìm nén không nổi vẫn phải phun ra một câu: "Lãng phí hay đáng giá, chỉ Mạc Vũ Sinh tự mình rõ ràng nhất, chúng ta không có tư cách giúp cậu ta đưa ra kết luận, không phải người trong cuộc, sao biết vui hay buồn…"

Hoa Linh đứng tại chỗ, sắc mặt nghiêm túc, hai mắt mờ mịt, đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình.

Có một số việc, có một số người, đến cuối đời, vẫn vĩnh viễn khắc sâu một người ở một nơi sâu thẳm trong đầu, bởi vì khi đánh mất rồi mới biết quý giá cỡ nào.

Nắm chắc khoảng thời gian ngắn ngủi hạnh phúc vui vẻ rồi mỉm cười kết thúc, hay từ bỏ rồi dùng thời gian một đời hoài mong một người không thể quên, cuối cùng vẫn không biết cái nào đáng giá hơn…

Ngao Túc nghe vậy, im lặng không lên tiếng, thâm trầm nhìn Hoa Linh.

Một lát sau, Hoa Linh tiêu sái lắc đầu, như thể làm vậy sẽ quên đi mớ tâm tư bòng bong trong đầu, y nói: "Được rồi, nếu không giúp đỡ được gì, tôi đi ngủ. Hai người nhớ bật đèn, có chuyện có thể gọi tôi bất cứ lúc nào."

Hoa Linh cười với An An, chỉ vào Ngao Túc nói tiếp: "Không cần sợ hắn, nếu hắn bắt nạt hù dọa cậu, nói cho tôi biết, tôi giúp cậu đánh hắn."

Lúc này An An đã phát giác quan hệ giữa Ngao Túc và Hoa Linh không tầm thường, loài chim thông minh cũng không phải nói suông không căn cứ. Cậu dùng sức gật gật đầu, ánh mắt nhìn Hoa Linh mơ hồ có chút bất đồng với lúc trước.

Hoa Linh nhìn bộ dạng nghiêm túc của cậu, yêu thích dành cho Tiểu Bách Linh nhiều thêm mấy phần, y nặn nặn hai má An An, sau đó quay người rời khỏi phòng Ngao Túc.

Sau khi Hoa Linh ra khỏi cửa, Ngao Túc nói với An An: "Chúng ta bắt đầu."

Lưng An An run run, lập tức gật đầu, phối hợp với Ngao Túc chuyển từng con chim dưới đất lên bàn. Khác với lúc nãy, Ngao Túc không hề nói một câu thừa thãi, Đại hoàng tử sau khi Hoa Linh rời đi phảng phất như đổi thành một người khác, lãnh khốc kiệm lời.

An An thận trọng trợ giúp Ngao Túc, chỉ lo không cẩn thận phạm sai lầm, thế nhưng không biết vì sao,

thỉnh thoảng cậu lại thấy ánh mắt lơ đãng của Ngao Túc quét qua má mình mang theo hàn khí bức người.

Trong lòng An An buồn khổ: Tôi thật sự không muốn bị ngài ấy sờ mà . …

Lúc Hoa Linh tỉnh lại đã 8 giờ rưỡi sáng tám, y bị Cá ngựa nhỏ mổ tỉnh, nhìn Cá ngựa nhỏ đàn nhảy nhót trên chân mình, cho dù trong bụng có ngàn vạn lời tức giận khi rời giường cũng không phát ra ngoài được. Y đành phải ngồi trên giường ngẩn người một hồi, chờ đến khi hoàn toàn tỉnh táo mới nhớ lại những việc tối qua.

Y lập tức rời giường, vừa mới mặc quần áo tử tế xong liền vang lên tiếng gõ cửa, Hoa Linh mở cửa thì thấy người gõ cửa là Ngao Túc.

Ngao Túc trước sau như một luôn sạch sẽ mà nhẹ nhàng khoan khoái, không nhìn ra xíu xiu mệt mỏi tuột đêm không ngủ. Hoa Linh nhón chân, xoa xoa vành mắt Ngao Túc, hỏi: "Đại hoàng tử điện hạ, có phải cậu dùng cái gì che vành mắt đen rồi đúng không? Thức suốt đêm mà da vẫn thế này à?"

Ngao Túc nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay xoa loạn của Hoa Linh kia: "Linh Vương điện hạ còn để ý mấy quan điểm ấy của thế gian à?"

Hoa Linh gật đầu: "Tuy rằng Ma thần tuổi thọ dài, nhưng cũng phải chú ý bảo dưỡng, cậu xem Phi Liêm và Bình Ế là biết. Rõ ràng cách nhau có mấy trăm tuổi, thế mà lúc đến thế gian nói Bình Ế là con Phi Liêm ai cũng tin! Phi Liêm bận nhiều việc nên già nhanh, còn Bình Ế là trời sinh mặt con nít."

Đáy mắt Ngao Túc nổi lên ý cười, nắm tay Hoa Linh: "Không cần đố kị hắn, anh cũng không kém."

"Ai nói tôi đố kị…" Hoa Linh vừa định mạnh miệng phản bác, đột nhiên phát hiện tay trái của mình đang bị Ngao Túc nắm, lúc hai người liên kết tay chân, nói dối vô dụng.

"Tôi gọi là ước ao, không phải đố kị, không được chụp mũ lung tung, gây xích mích quan hệ giữa tôi và Ế!" Hoa Linh căm giận rút tay ra, sau đó gắt gao trừng tay trái của mình.

Cái tay này làm phản càng ngày càng lợi hại, từ thân thể đến tâm hồn, nhiều lần bán mình đi sạch sành sanh, trong thân thể có một bộ phận như thế thực sự rất khó chịu, có nên để đồng đội ngu như heo —— hoặc nói là đội tay, ở lại sa trường một mình không nhỉ?

Ngao Túc không để ý đến ánh mắt phẫn nộ của Hoa Linh, mở miệng nói: "Thời gian kết thúc giờ ăn điểm tâm còn 30 phút."

Hoa Linh nghe vậy, lập tức bỏ vấn đề đội tay sang một bên, phi như bay vào phòng tắm.

Đùa à, qua chín giờ không được ăn điểm tâm, cảm giác đói bụng khó chịu nhất. Sau năm phút, Hoa Linh chạy ra khỏi phòng tắm, kéo Ngao Túc đi thẳng xuống nhà ăn.

Từ khi bị Ngao Túc nghiêm ngặt hạn chế đồ ăn tới nay, lúc ăm cơm Hoa Linh đã hoàn toàn không cần nhọc lòng đi gọi món hay là lấy thức ăn —— bởi vì có đem ra cũng không được ăn.

Ngao Túc bưng khay thức ăn của Hoa Linh đặt lên bàn, Ma thần Linh Vương điện hạ quát gió đuổi mây mấy ngàn năm lúc này y chang một con thú cưng bình thường, tay cầm muỗng tay cầm đũa trợn mắt nhìn cái đĩa trước mặt.

Óa há há há, nhiều thêm một miếng thịt và một bát cháo.

Hoa Linh vui mừng, lập tức rướn cổ lên nhìn đĩa của Ngao Túc.

Óa há há há, nhiều thêm một miếng bánh mì.

Hoa Linh vui vẻ híp mắt ăn đồ ăn trước mặt, sau đó vui vẻ nhìn Ngao Túc ung dung thong thả cắt từng miếng bánh mì trong đĩa, nhìn hắn cắt một miếng xong, Hoa Linh không kịp chờ đợi vươn đầu sang, há mồm: “A ~~~~ “

Ngao Túc:…

Má ly:…

Nhìn ánh mắt mong đợi và… miệng của Hoa Linh, tay Ngao Túc hơi run lên, hắn do dự mấy giây, mở miệng nói: “Chờ một chút, tôi đi lấy một bộ đồ dùng khác.”

Hoa Linh nghe vậy, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, bất mãn mở miệng nói: “Tôi không muốn, tôi muốn dùng đồ của cậu ăn.”

Ngao Túc ngước mắt nhìn Hoa Linh, Hoa Linh không yếu thế chút nào nhìn thẳng hắn: “Cậu đáp ứng tôi, cậu đút tôi ăn, nếu dùng bộ khác sao còn gọi là đút ăn? Tối đa là đồ cậu dùng.”

Hoa Linh nói năng hùng hồn.

Ngao Túc nhìn đồ ăn trong tay, xoắn xuýt trong mắt càng phát ra rõ ràng, cùng dùng chung một bộ đồ ăn với người khác, đây là việc hắn chưa từng nghĩ tới….

Hoa Linh mân mê miệng: “Hôn cũng hôn rồi, còn gì nữa chứ, tôi cũng không ghét cậu mà.”

Ngao Túc nghe vậy, cầm nĩa Thần Ma giao chiến một phút, cuối cùng miễn cưỡng gật đầu, xiên một miếng bánh mì nhỏ, đút vào miệng Hoa Linh.

Hoa Linh vui vẻ không ngừng ăn từng miếng bánh mì, còn lè lưỡi liếm cái nĩa, cố ý phát ra âm thanh, ăn xong một miếng bánh thì cái nĩa của Ngao Túc cũng bị y liếm hết từ trên xuống dưới.

Sau khi Hoa Linh ăn xong, Ngao Túc cúi đầu nhìn hai miếng bánh mì còn sót lại trong đĩa của mình, do dự không đưa ra quyết định.

Hoa Linh cười híp mắt: "Đại hoàng tử điện hạ, mang đồ ăn ra bao nhiêu là phải ăn hết đó."

Ngao Túc trầm mặc hồi lâu, rốt cục động dao ăn trong tay, cắt một miếng bánh nhỏ, dùng nĩa xiên, chậm rãi đút vào miệng mình…

Trong mắt rõ ràng đang nhịn đau…

Nhìn Ngao Túc gian nan dùng nĩa mình liếm ăn bánh mì, trong lòng Hoa Linh bây giờ đã cười nghiêng ngả rất lâu.

Ngao đại, Ngao đại, ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha ha!!!

Dám cào ta nhột! Hừ! Hừ!

Đại thù đã báo!

31. Quyển 1 - Chương 31: Ngao Đại Nghi Ngờ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn Ngao Túc gian nan mà chầm chậm ăn xong hai miếng bánh mỳ, Hoa Linh tâm tình cực kỳ tốt, y đứng dậy ngồi xuống bên người Ngao Túc, cười khanh khách nhìn hắn.

Đại khái là bởi vì quanh năm chỉ ở trong phòng thí nghiệm tại Long cung, màu da Ngao Túc rất trắng, từ bên cạnh nhìn sang, màu da trắng nõn phối hợp góc cạnh rõ ràng, cả người chẳng khác nào một pho tượng thánh khiết mà tuấn mỹ.

Nhìn Ngao Túc lông mi hơi rũ xuống, sống mũi cao, môi mỏng như dao gọt, Hoa Linh đột nhiên cảm giác bụng nóng lên, lúc này y mới phát hiện, Ngao Túc thật ra rất tuấn tú, hắn đẹp trai không phải kiểu ngọc thụ lâm phong chói mắt như Dương Tiễn, cũng không kiệt ngao tỏa sáng lóa mắt như Ngao Tứ, mà là kiểu nhìn lâu cũng không chán, càng ngắm càng cảm thấy dễ nhìn, giống như từng lớp trân châu, lại càng gần, nhìn kỹ, càng có thể phát hiện hào quang bên trong sáng quắc động nhân.

Hoa Linh giờ khắc này cảm thấy như mình vừa nhặt được trân châu bảo bối, y nâng cằm đầy nhiệt tình nhìn Ngao Túc, ái mộ trần trụi trong ánh mắt. Ngao Túc ăn xong bữa sáng, lau sạch miệng, gấp kỹ giấy ăn, ném xuống. Sau đó ngước mắt nhìn người một bên thoạt nhìn còn… Đói hơn- Hoa Linh, ánh mắt khó hiểu.

Hoa Linh rốt cục không nhịn được, áp sát tới, ở trên gò má Ngao Túc "Chụt chụt " hôn một cái, nháy mắt, một dấu môi bóng nhẫy in lên má phải Ngao Túc.

Ngao Túc thân thể cứng đờ mấy giây, gân xanh trên trán hơi nhô ra, hắn trầm mặt, nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh thấy thế, cười híp mắt ôm cổ hắn, tiến sang má bên cạnh, trên má trái Ngao Túc lại hôn một cái. Sau đó hất cằm lên, thoả mãn nhìn dấu môi trên mặt Ngao Túc trái phải đối xứng, mở miệng cười nói: "Như vậy là được chứ gì."

Ngao Túc im lặng nửa ngày, nhìn về phía Hoa Linh trong ánh mắt mang tới mấy phần bất đắc dĩ, hắn rút ra một tờ giấy, vươn tay nhẹ nhàng lau khoé miệng bóng mỡ của Hoa Linh.

Hoa Linh thích thú như một con mèo nhỏ ăn vụng thành công.

Tiểu đạo sĩ Tô Cùng bàn một bên vừa uống nước trái cây, vừa nhìn hai người Ngao Túc và Hoa Linh, không hiểu hỏi: "Hai người bọn họ đang làm gì?"

Tiểu hòa thượng Tịnh Không cắn một miếng bánh pudding, liếc mắt một cái sang bàn bên, phồng miệng nói: "Dốt nát, này mà cũng không thấy, lau miệng chứ gì."

Bánh pudding

Tô Cùng tiếp tục hỏi: "Nhưng mà Linh Vương điện hạ tại sao không tự mình lau?"

Tịnh Không lại ăn một miếng bánh lớn, hàm hồ nói: "Tay ngài ấy không phải đang bận ôm cổ Đại hoàng tử à? Làm sao tự mình lau? Ngốc chết…"

"Há, thì ra là như vậy." Tô Cùng "từ ấy trong tôi bừng nắng hạ", ngẫm nghĩ một lát, ba miệng hai miệng uống cạn ly nước trái cây, sau đó đưa tay ôm cổ Tịnh Không, ngước đầu dẩu mỏ, mở miệng nói: "Lau…"

…

Kim Lan bên cạnh thật sự nhìn không nổi nữa, y vươn tay kéo Tô Cùng lại, đưa cho hắn một tờ giấy, trầm mặt nói:"Cái này không cho học."

"Ồ." Tô Cùng bé ngan lau miệng, ánh mắt vẫn cứ có chút ngạc nhiên, thỉnh thoảng liếc trộm hai người bàn bên.

Kim Lan nhìn Ngao Túc và Hoa Linhh hai người sắp dính vào nhau, khóe môi nhẹ câu lên một chút, trên mặt lộ ra ý đã hiểu.

"Đúng rồi, mấy con chim kia thế nào rồi?" Một bữa điểm tâm được hầu hạ sảng khoái vô cùng tận Linh Vương điện hạ rốt cục tinh trùng hạ não, nhớ lại chuyện đứng đắn.

"Nội đan đều đã an toàn, cơ bản khôi phục bình thường, sáng nay vài con đã tỉnh lại, mang theo đám còn lại cùng nhau về núi Bạc đầu." Ngao Túc trả lời.

"An An đâu?" Hoa Linh lập tức mở miệng hỏi.

Ngao Túc trong mắt xẹt qua một tia sắc lạnh, nói: "Anh rất để ý tiểu bách linh kia?"

Hoa Linh gật đầu nói: "Đương nhiên, tôi đã nói cậu ta là yêu đã thành tinh, không thể lưu lại thế gian, nếu như chuyện này xong, tôi muốn đem cậu ta về."

Ngao Túc thần sắc hòa hoãn, mở miệng nói: "Há, không cần, chuyện cậu ta giao cho tôi xử lý."

"Cậu nên xử lý như thế nào?" Trên mặt Hoa Linh lộ ra một tia nghi ngờ.

"Đoạn đường này cậu ấy sẽ đi cùng chúng ta, chuyện Chiến Phủ giải quyết xong, tôi sẽ dẫn cậu ta về Long cung." Ngao Túc nói.

Hoa Linh nghe vậy, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc: "Dẫn về Long cung?… Cậu muốn thu cậu ta làm vợ bé à?"

Ngao Túc:"…"

Hoa Linh trừng Ngao Túc, mặt mũi bày ra vẻ hung hãn: "Cậu không phải nói Đông Hải Long Cung là chế độ một vợ một chồng sao?"

Ngao Túc nhìn Hoa Linh sắp xù lông, tâm tình đột nhiên tốt lên rất nhiều, hắn có chút bất đắc dĩ mở miệng nói: "Tôi dẫn cậu ta trở về là vì năng lực của cậu ta đối với tôi có trợ giúp."

Hoa Linh nghe vậy, mặt mày cũng dìu dịu mấy phần, nhưng vẫn phê bình kín đáo: "Cậu còn chưa từng nói muốn mang tôi về …"

Ngao Túc hơi kinh ngạc nhìn Hoa Linh, mở miệng nói: "Anh không phải đến rồi à? Còn ở lâu như vậy, không nhớ đường?"

Hoa Linh:"…"

Rốt cuộc biết Tiểu Cửu vì sao lại lo lắng hàng này không kiếm được vợ.

Hoa Linh xoa xoa thái dương, thu lại bản mặt đố kị, quyết đoán thay đổi đề tài: "Ngao Tứ đâu?"

"Em ấy đêm hôm qua đã khởi hành đi Liên Lai." Ngao Túc trả lời, hơi dừng lại một chút lại tiếp tục nói: "Sau khi em ấy đi, Tạ Thanh Thần sẽ trở lại."

"À? Cô ấy tình huống thế nào?" Hoa Linh hiếu kỳ bát quái nói.

Hoa Linh còn chưa dứt lời, đã nhìn thấy Tạ Thanh Thần đi vào phòng ăn, chỉ thấy cô đã thay trang phục trung tính lúc xuất phát, mặc vào một bộ váy vàng nhạt dài đến đầu gối thoạt nhìn yểu điệu lại thanh lịch, trên mặt của cô mang theo nụ cười, cùng Kim Lan hỏi thăm một chút, liền tự mình đi lấy bữa sáng.

Nhìn thấy bộ dạng Tạ Thanh Thần, Hoa Linh trong đầu nhất thời nhớ lại hai câu tục ngữ:

Người gặp việc vui tinh thần sảng khoái.

Nữ vi duyệt kỉ giả dung(Phụ nữ vì yêu mà khiến mình đẹp lên).

*Trích từ câu này: Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung(Kẻ sĩ vì bạn mà chết, nữ tử vì người yêu mà làm đẹp.)

Y ngờ vực nhìn Ngao Túc, Ngao Túc mở miệng nói: "Cô ấy nói nếu kế hoạch của chúng ta chậm trễ, cô sẽ đi núi Bạc đầu chơi mấy ngày, trước khi xuất phát thì trở về, hôm nay là trở về lấy hành lý."

Hoa Linh:"…"

Nhị Thái tử điện hạ nếu như biết được, có phải toàn bộ vảy rồng sẽ nổ tưng bừng?

Hoa Linh có chút không hiểu thái độ lạnh lùng bàng quan của Ngao Túc, chỉ là nghĩ một hồi vẫn không nói thêm gì, nói đến hành trình bị chậm lại, y lại nhớ đến Úc Lũy và Dương Tiển, tuy rằng từ lúc Dương Tiển bị thương kỳ thực mới trôi qua một ngày một đêm mà thôi, thế nhưng Hoa Linh lại cảm thấy ngày này trải qua phi thường dài dằng dặc.

Ăn sáng xong, Hoa Linh cùng Ngao Túc hai người cùng đi đến phòng Dương Tiển, thân thể Dương Tiển khôi phục rất nhanh, đã có thể đứng dậy, cơ bản không có gì đáng ngại, Ngao Túc kiểm tra cho Dương Tiển một chút, căn cứ tình trạng khôi phục thương thế, quyết định hai ngày sau xuất phát.

Lúc Hoa Linh nhìn thấy Úc Lũy canh giữ trong phòng Dương Tiển, sợ hết hồn, thoạt nhìn Úc Lũy càng giống người bị thương hơn, mái tóc rối như tơ vò, hai vành mắt đen thùi, trên người mùi mồ hôi còn kèm theo các loại mùi chua chua của đồ ăn.

Linh Vũ nhìn thấy Hoa Linh, vẻ mặt đau khổ lập tức kéo Hoa Linh sang một bên, lặng lẽ nói: "Linh Vương điện hạ, ngài khẩn trương khuyên nhủ Ma tôn điện hạ, bảo ngài ấy về phòng của mình đi, ngài ấy ở đây thật sự là chỉ có thể giúp qua loa, chân quân đại nhân hoàn toàn không muốn thấy ngài ấy, nhưng mà ngài

ấy vẫn ở đây mãi không chịu đi. Mỗi ngày chân quân có thể ăn một nửa đồ ăn là tốt lắm rồi, còn lại cơ bản toàn bộ đều hất lên người Ma tôn điện hạ, vừa lãng phí vừa không vệ sinh… Mùi trong phòng này …"

Hoa Linh cau mũi một cái, cũng ngửi thấy được một mùi thiu thiu trong phòng, y đi tới cạnh Úc Lũy, mùi đó càng ngày càng nồng đậm. Hoa Linh thân thủ kéo hắn vào trong góc.

"Úc Lũy, về phòng đi tắm." Hoa Linh không thể nhịn được nữa thấp giọng nói.

Úc Lũy buồn bã ỉu xìu ngẩng đầu lên, nhìn Dương Tiển trên giường, không tình nguyện mở miệng nói: "Không muốn."

Hoa Linh nhéo lỗ tai Úc Lũy kéo đầu hắn đi, ngừng thở, nói: "Bộ dạng này của cậu, y nhìn thấy cậu là no rồi, có thể ăn cơm cậu đưa mới là lạ, mau đi tắm, trở về tớ dạy cho cậu làm sao theo đuổi Dương Tiển."

Úc Lũy nghe Hoa Linh nói, trong mắt bắn ra hào quang, bán tín bán nghi hỏi: "Thật?"

Hoa Linh gật đầu, định liệu trước nói: "Đương nhiên."

Úc Lũy mặt lộ vẻ vui mừng, sau đó nghiêm nghị nói: "Ngân Linh, cậu có thế khiến cho y đối với tớ ôn nhu hơn một chút không?"

Hoa Linh: "… Ôn nhu? Dương Tiển không phải nữ, làm sao có thể ôn nhu được?"

Úc Lũy lắc lắc đầu: "Không phải ôn nhu kiểu kia, chỉ là không bài xích tớ, giống như Cổn Cổn với Thiên Bảo ế."

Dứt lời, Úc Lũy chỉ chỉ hang lớn trên tường, Hoa Linh quay đầu nhìn qua cái động, chỉ thấy trên giường lớn trong căn phòng sát vách của Úc Lũy, bóng dáng một đen một trắng hai đứa không biết xấu hổ đang này nọ bên kia…

Từ khi Dương Tiển bị thương tới nay, Úc Lũy vẫn luôn canh giữ trong phòng Dương Tiển, mà căn phòng sát vách của hắn nghiễm nhiên biến thành phòng tân hôn của Cổn Cổn và Thiên Bảo.

Hoa Linh nhìn hai con vật bên kia, không khỏi mặt đỏ lên, vừa tức vừa trợn lên giận dữ nhìn Úc Lũy: "Cậu đã làm Dương Tiển bị thương thành như vậy, còn muốn những việc này!?"

Úc Lũy có chút mờ mịt cũng nhìn qua cửa động, thấy rõ ràng tình hình trận chiến trên giường mình, lập tức giải thích: "Không phải… Không phải loại này, chính là hai người thân cận cùng nhau chơi, Cổn Cổn và Thiên Bảo mấy ngày nay vẫn luôn như hình với bóng, cả ăn cơm cũng dùng một cái chậu."

Úc Lũy gãi đầu một cái, tiếp tục thấp giọng nói: "Tớ cũng muốn cùng Dương Tiển dùng chung một cái chậu ăn cơm, nhưng mà y không muốn, đều đổ…"

Hoa Linh:"…"

Ma tôn điện hạ thật sự đã xem Cổn Cổn là người thầy đầu đời của mình rồi…(Cổn Cổn đưa Úc Lũy vào đời)

Hoa Linh lo lắng chốc lát, có chút đồng tình nhìn Úc Lũy, mở miệng nói: "Úc Lũy, không được học Cổn Cổn, nghe lời tớ, tính tình Dương Tiển, sẽ không chơi cái trò này đâu, cậu xem bộ dạng bây giờ của cậu, y chang cái ca, mau đi tắm, về đây tớ dạy cho cậu làm sao tán trai."

Úc Lũy nháy mắt một cái, trong ánh mắt có chút hoài nghi: "Ngân Linh, cậu được không? Tớ nhớ là nghe Ế nói cậu mỗi lần tìm người hẹn ịch ịch cũng không xong…"

Hoa Linh nghe vậy, sắc mặt vèo phát đỏ lên, y trợn mắt trừng Úc Lũy, nói: "Ai nói tớ không được, không tin cậu xem này."

Dứt lời Hoa Linh, khoát tay về phía Ngao Túc, ra hiệu hắn lại đây, Ngao Túc thấy thế, chậm rãi đi tới cạnh Hoa Linh.

Hoa Linh nói với Úc Lũy: "Khụ, giới thiệu cho cậu, đây là Ngao Túc, tớ… Bạn trai tớ."

Úc Lũy giương mắt nhìn Ngao Túc, lại xoay mặt nhìn về phía Hoa Linh, mở miệng hỏi: "Cái này hẹn ịch thành công rồi à?"

Hoa Linh cả giận nói: "Ịch em gái cậu, chúng tớ là người yêu, là nói chuyện luyến ái."

Úc Lũy sóng lớn không sợ mở miệng nói: "Há, hay là trước ngủ một lần đi, lỡ may đến lúc lên giường lại dọa người ta chạy mất, giống như hồi trước…"

Mặt Hoa Linh lúc đỏ lúc trắng, cắn răng nói: "Úc Lũy, không cho nói lung tung! Mau đi tắm."

Úc Lũy nghe vậy, ngoan ngoãn ngậm miệng lại, tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn đứng dậy đi tới buồng tắm.

Ánh mắt Hoa Linh lấp lánh lấp lánh, lấy tay nhẹ vén tóc mái, ngăn trở sắc mặt lúng túng của mình.

Trên mặt Ngao Túc lộ ra mấy phần nghi ngờ, lời Úc Lũy nói khiến cho hắn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Dọa chạy?

Vì sao lại doạ chạy? Lúc trước ở trong Long cung trị liệu cánh tay cho Hoa Linh, khắp toàn thân Hoa Linh từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài chính mình cũng đã xem qua sờ qua, không hề phát hiện chỗ nào kì lạ, thân thể các bộ phận to nhỏ vừa phải, hình dáng đẹp, cảm giác rất tốt, trong cơ thể không thấy chỗ nào có bệnh. Cho dù y khôi phục bản thể, cũng chỉ là một bé sâu, sẽ không có cái gì đặc biệt dọa người, nhưng nhìn tình huống này, hình như Hoa Linh thật sự có cái gì khó nói.

Lẽ nào, mình còn để sót chỗ nào?????

Trong mắt Ngao Túc nhất thời bừng lên ánh sáng tìm tòi nghiên cứu.

32. Quyển 1 - Chương 32: Hoa Hoa Nhỏ Chảnh Cún (nguyên Văn Là Làm Ra Vẻ)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoa Linh cũng nhìn ra được ánh mắt nghi hoặc từ Ngao Túc, y im lặng một lát, chờ thần sắc trên mặt khôi phục bình thường, ngẩng đầu nói với Ngao Túc: "Đừng nghe Úc Lũy nói bậy, tôi … Tôi không tình một đêm mấy lần… Phi phi, là không tình một đêm với người nào. Ánh mắt Bản vương để đâu chứ, đâu phải ai cũng thèm để ý đâu…"

Ngao Túc gật đầu nói: "Tôi biết, anh không có kinh nghiệm gì."

Hoa Linh nghe vậy, nhất thời đỏ mặt, cảm giác mất mặt tuôn trào, xử nam vạn năm cái gì, ếu phải chuyện để khoe khoang đâu nhá, lúc y đang muốn mở miệng phản bác, Ngao Túc tiếp tục nói: "Tôi cũng không có kinh nghiệm."

Hoa Linh:"……"

Đây là đang… An ủi mị?

Trong lòng Hoa Linh vừa mới dâng lên một xíu xiu cảm động, tiếng Ngao Túc lại truyền tới: "Nhưng mà tôi mới hơn một ngàn tuổi."

Chút cảm động trong lòng Hoa Linh quang quác biến mất, y cố nén tức giận, cười lạnh nói: "Đúng, tôi chẳng qua cũng nhiều hơn cậu một số không thôi, chê tôi già cậu mau đi tìm người khác đi."

Dứt lời, Hoa Linh đứng dậy, đi ra ngoài cửa, lúc đi tới cửa, y cố tình thả chậm bước chân …

Đáng tiếc, Ngao Túc phía sau vẫn ngồi trên ghế sa lon, không hề động đậy.

Hoa Linh:"……"

Lẽ nào không phải là đuổi theo rồi bích đông* các thứ các thứ hả?(Hoa Hoa coi quá nhiều phim ngôn tình rồi con ơi)

*Bích đông(bake-don):

"Tùng tùng tùng…" Chỉ có Cổn Cổn và Thiên Bảo sát vách hai con truyền đến tiếng rung giường.

Hoa Linh đột nhiên thấu hiểu tâm tình của Úc Lũy vẫn luôn bái Cổn Cổn mần sư phụ, một số thời điểm, thật sự là, người không bằng thú nha. Tính ra từ đó tới giờ gặp phải tình yêu nam nam, người có thể mang đến hạnh phúc cho người yêu, e rằng thật sự là chỉ có Cổn Cổn.

Hoa Linh cưỡi lên lưng hổ giờ khó xuống, đành phải cắn răng kéo cửa phòng ra bỏ đi.(Chừa tội chảnh tó)

Vừa đi vừa ủ rũ: Chảnh chi cho cố, biết rõ hàng này không hiểu phong tình, còn mong đợi cái mọe gì chứ.

Kế tiếp cả một ngày, Ngao Túc không thèm tới tìm Hoa Linh, thậm chí ngay cả ăn cơm buổi trưa cũng không gọi Hoa Linh, Hoa Linh giận hờn ngộp ở trong phòng cả ngày coi Cửu vui vẻ, đến lúc xế chiều, lúc Hoa Linh bụng đói kêu lên ùng ục, rốt cục không nhịn được rời khỏi phòng, ở phòng ăn dưới lầu gặp Kim Lan, mới biết được hai nơi khác ở Nam thị cũng xuất hiện sát khí dao động dị thường, Ngao Túc sau khi biết được trưa hôm nay đã dẫn An An rời khỏi khách sạn, mãi đến bây giờ vẫn chưa về.

Hoa Linh đột nhiên cảm thấy trong ngực trống rỗng, cảm giác máu nóng bốc lên đầu, aizzz, chẳng trách người ta nói mấy đứa đang yêu đương nồng nhiệt đều là bệnh thần kinh, từ khi quen Ngao Túc tới nay, Hoa Linh cảm thấy mình thật sự có chút càng ngày càng thần kinh, có lúc hành động ấu trĩ ngay cả bản thân cũng không dám nhìn thẳng.

Y hít một hơi thật sâu, gọi người phục vụ tới, gọi một đống lớn đồ ăn đầy dầu mỡ, sau đó yên lặng tự nói với mình:

Ta vẫn là ta,

Đồ tham ăn tùy tâm sở dục thích chưng diện.

Đàn ông là cái gì,

Chỉ có thể dùng để phát ngán,

Tiếp tục xử nam thì làm sao,

Chắc bụng mới tốt,

Ăn no,

Tiếp tục làm đại ma vương tiêu dao tự tại.

Tự an ủi mình xong, Linh Vương điện hạ tâm tình thoải mái hơn rất nhiều, mở rộng quai hàm, ăn uống thích chí. Giữa lúc Hoa Linh ăn đến không còn biết trời đâu đất đâu, máy truyền tin trên cổ tay đột nhiên vang lên.

Hoa Linh vừa nhìn, là Ngao Túc gọi tới, y đột nhiên muốn ngạo kiều bỏ qua, thế nhưng nghĩ lại nghĩ, Ngao Túc hiện tại ở bên ngoài làm chuyện đứng đắn, nói không chừng có chuyện quan trọng gì mới gọi cho mình, y do dự một chút, nhấn nút nhận cuộc gọi.

Hai giây đồng hồ sau, giọng Ngao Túc truyền đến: "Không cho ăn tiếp, hấp thu quá nhiều thực thẩm dầu mỡ, không tốt cho thân thể."

Hoa Linh suýt chút nữa bị da cáo đùi gà trong tay làm nghẹn, kinh ngạc nửa ngày, cuối cùng lạnh giọng mở miệng nói: "Không cần cậu lo."

Một đầu khác của máy truyền tin, Ngao Túc trầm mặc một lát, sau đó truyền đến giọng nói ôn hòa mà từ tính: "Nghe lời, tôi rất nhanh sẽ về khách sạn, chúng ta cùng ăn."

Hoa Linh:"……."

Hai chữ "Nghe lời" mang theo cưng chiều từ tai Hoa Linh thấm vào tận tâm can, một luồng ấm áp tê dại từ trong lòng khuếch tán ra toàn thân, đầu Hoa Linh vang lên ong ong, trong đầu đều là giọng nói trầm thấp của Ngao Túc vang vọng.

Nghe lời…

Nghe lời…

Nghe….nghe…nghe…lời…lời… lời…

(Dính thính nặng rồi coan ơi TTATT)

Thời điểm đầu óc y vẫn còn ở trạng thái mơ hồ, miệng đã không tự chủ được nói: "Được…"

Ngao Túc thoả mãn kết thúc cuộc nói chuyện, Hoa Linh ngồi ở trước bàn giơ đùi gà ngẩn người mấy phút, mới ý thức được mình lại thần kinh rồi. Vậy mà chỉ nghe câu đầu tiên đã khuất phục, chính xác là hai chữ, Hoa Linh yếu đuối nằm nhoài trên bàn, sâu sắc khinh bỉ chính mình.

Ngao Túc rất đúng giờ, không đến mười phút, đã xuất hiện ở trong phòng ăn, hắn chậm rãi đi tới ngồi đối diện Hoa Linh, nhìn một bàn đồ ăn, phất tay gọi người phục vụ, đem đồ ăn trên bàn xuống, một lần nữa gọi lại.

Hoa Linh vẫn có chút bất mãn, cúi thấp đầu, không để ý tới Ngao Túc, trong lòng vẫn giận Ngao Túc không hiểu phong tình, càng thêm ảo não bản thân không tiền đồ.

Ngao Túc cũng không nhiều lời, chỉ như thường ngày, cầm lấy đôi đũa, thỉnh thoảng thêm đồ ăn vào bát Hoa Linh.

Một bữa cơm ăn xong, hai người lần đầu tiên ăn mà không nói chuyện.

Ăn xong cơm tối, Hoa Linh liền đứng dậy đi tới thang máy, Ngao Túc đi theo sau y, một trước một sau vào thang máy, mãi đến tận khi từ thang máy đến cửa phòng Hoa Linh, Ngao Túc đưa tay ra kéo tay Hoa Linh.

Hoa Linh dừng bước lại, trong lòng đọc thầm: Muốn bích đông à? Muộn rồi, bản vương không có hứng thú, hừ.

Giữa lúc Hoa Linh muốn rút cánh tay trở về phòng, Ngao Túc khẽ cau mày, mở miệng nói: "Lỗ… Mũi? Đó là cái gì?"

Hoa Linh:"……"

Hoa Linh ngẩng đầu lên, nhìn bộ dạng nghiêm túc suy tư của Ngao Túc, rốt cục không nhịn được phụt cười ra tiếng: "Ha ha ha… Lỗ mũi? Lỗ mũi… Hóa ra cái tâm linh tương thông này của cậu cũng hông đáng tin gì hết."

Một bên cười, Hoa Linh một bên lui về phía sau, cuối cùng toàn bộ lưng đều đặt trên tường, cười đến không đứng lên nổi: "Ngao Túc, cậu đúng là rồng đất…"

Ngao Túc nắm tay Hoa Linh, trầm tư chốc lát, nghi hoặc trong ánh mắt biến mất, hắn duỗi ra một cái tay, đặt bên tai Hoa Linh chống lên vách tường, hai mắt nhìn thẳng mắt Hoa Linh— — — tư thế bích đông tiêu chuẩn.

Hoa Linh dần dần ngưng cười, ngước mắt nhìn Ngao Túc, nhịp tim dần tăng nhanh, quả nhiên cái tư thế này có điều quỷ quái.

Lúc hai người đang trong cảnh đẹp, Hoa Linh mơ hồ mong đợi lời kịch kế tiếp, đột nhiên nhìn thấy trên mặt Ngao Túc hiện ra loại cảm giác khó chịu quen thuộc.

Hoa Linh:"……."

Quả nhiên, mấy giây sau, Ngao Túc nhấc lên cái tay còn lại, chống tại bên tai còn lại của Hoa Linh, tèn tèn ten, bích đông biến thành tư thế nằm sấp chống đẩy.

Ngao Túc nhẹ thở ra một hơi, khôi phục thần sắc bình thường.

Tâm tình Hoa Linh hiện tại vô cùng phức tạp: Yêu một người đến tột cùng có phải là ưu khuyết điểm nào của hắn cũng yêu luôn không, khiết phích, chứng cưỡng bách, cuồng đối xứng… Sát phong cảnh thật sự là hơi nhiều đó.

Ngao Túc lại nhìn Hoa Linh, mở miệng nói: "Ngày hôm nay giận à?"

Hoa Linh:"……."

Ha ha ha, lão gia ngài cuối cùng cũng nhận ra được rồi.

Ngao Túc suy nghĩ một lát, tiếp tục nói: "Kỳ thực, tôi không có chê anh già."

Hoa Linh:"……."

Ha ha ha, tạ ơn ngài.

Ngao Túc nhìn thấy thần sắc Hoa Linh vẫn không có chuyển biến tốt, xoắn xuýt một lát, tiếp tục nói: "Cho dù anh thật sự so với tôi thì già hơn nhiều, tôi cũng không ngại."

Hoa Linh:"……"

Ha ha ha, ngài vẫn là đừng nói chuyện thì hơn.

Ngao Túc thấy thế, thu hồi hai tay đang chống tường, ôm lấy eo Hoa Linh, mở miệng nói: "Đêm nay đến phòng tôi ngủ."

Hoa Linh:"……."

Ha ha… Phắc!Nói hay quá ha, anh đi xa quá anh đi xa em quá.

Trong đầu Hoa Linh bắt đầu nổi bão, thần sắc trên mặt có chút ngạc nhiên, ngốc lăng nhìn Ngao Túc.

Ngao Túc trầm giọng nói: "Anh không phải muốn nhìn bộ dạng trần như nhộng của tôi à?"

Hoa Linh:???

Khi nào nói qua câu này…

Ngao Túc ôm lấy eo Hoa Linh, đi về hướng phòng mình, mới vừa đi được hai bước, đầu óc Hoa Linh tỉnh táo lại, y lập tức dừng bước, nói với Ngao Túc: "Chờ đã, tôi… Tôi vẫn là về phòng của mình thôi."

Ngao Túc dừng bước, cúi đầu nhìn y.

Hoa Linh trong mắt loé ra một chút e lệ, sau đó miễn cưỡng mỉm cười, mở miệng nói: "Chúng ta… Hơi nhanh quá, được được, tôi không có giận cậu, chỉ là rắc tý chảnh thôi, cậu ngày hôm nay cũng mệt mỏi rồi, về sớm một chút nghỉ ngơi, sáng mai gặp."

Dứt lời, Hoa Linh quay người lùi tới cửa phòng của mình, quẹt thẻ mở cửa, đi vào phòng quay đầu mỉm cười với Ngao Túc: "Ngủ ngon."

Ngao Túc không lên tiếng, chỉ khe khẽ gật đầu.

Hoa Linh lập tức khép cửa phòng lại, dựa lưng vào ván cửa, căng thẳng trong mắt dần rút đi, thở dài một cái.

Ngoài cửa Ngao Túc vẫn chăm chú nhìn cửa phòng Hoa Linh, nghi ngờ trong mắt sâu hơn một phần.

Hoa Linh sau khi trở về phòng, tâm tình có chút buồn bực, Úc Lũy nói rất đúng, e rằng mình trước hết thật sự phải lăn giường với Ngao Túc một lần thử xem, nếu như không được, hai người cũng không cần lãng phí thời gian nữa.

Thế nhưng nói thì nói như vậy, dáy lòng Hoa Linh biết mình cũng không hào hiệp như ngoài miệng được, cảm giác quen Ngao Túc và đùa giỡn tiểu tình nhân linh tinh trước đây hoàn toàn khác nhau, tuy rằng Ngao Túc nhìn bình tĩnh lãnh đạm, thế nhưng mỗi ánh mắt một động tác của hắn dường như cũng có thể gợi lên sóng lớn trong lòng mình, Hoa Linh mơ hồ cảm giác được, đây chính là cảm giác động lòng.

Chính là bởi vì động chân tình, mới có loại căng thẳng lo được lo mất, nếu như Ngao Túc nhìn mình xong, cũng giống những người khác chạy trối chết hoặc là trực tiếp hôn mê bất tỉnh… Bản thân e rằng sẽ đau lòng lắm lắm mất một thời gian.

Aizzz, đến tột cùng nên làm gì, Linh Vương điện hạ gặp một nan đề, đến tột cùng là trước tiên lăn giường rồi mới yêu đương, hay là trước yêu cho chán rồi mới lăn đây …

Cùng lúc đó, Ngao Túc cũng ở trong phòng bận rộn, hắn lấy máy vi tính ra, điều tra tất cả dữ liệu liên quan đến Hoa Linh, bao gồm cả báo cáo các hạng mục kiểm tra sức khoẻ thời còn ở Long cung, từ đầu tới đuôi tỉ mỉ nghiên cứu, vẫn không có phát hiện bất cứ khác thường nào.

Hoa Linh rốt cục là đang lo lắng cái gì? Chẳng lẽ là tâm lý có vấn đề? Ngao Túc nghĩ mãi mà không ra.

Hai người ôm tâm sự một buổi tối đều không thể ngủ ngon.

Nhưng mà, sáng sớm ngày thứ hai, Hoa Linh cũng đã không rảnh bận tâm những thứ này, bởi vì sáng sớm tin tức lẫn báo chí không hẹn mà cùng tuôn ra một cái tít kinh thiên động địa: bức ảnh Mạc Vũ Sinh cùng Tạ Thanh Thần bị truyền thông chộp được đang năm tay đi dạo trên núi Bạc đầu.

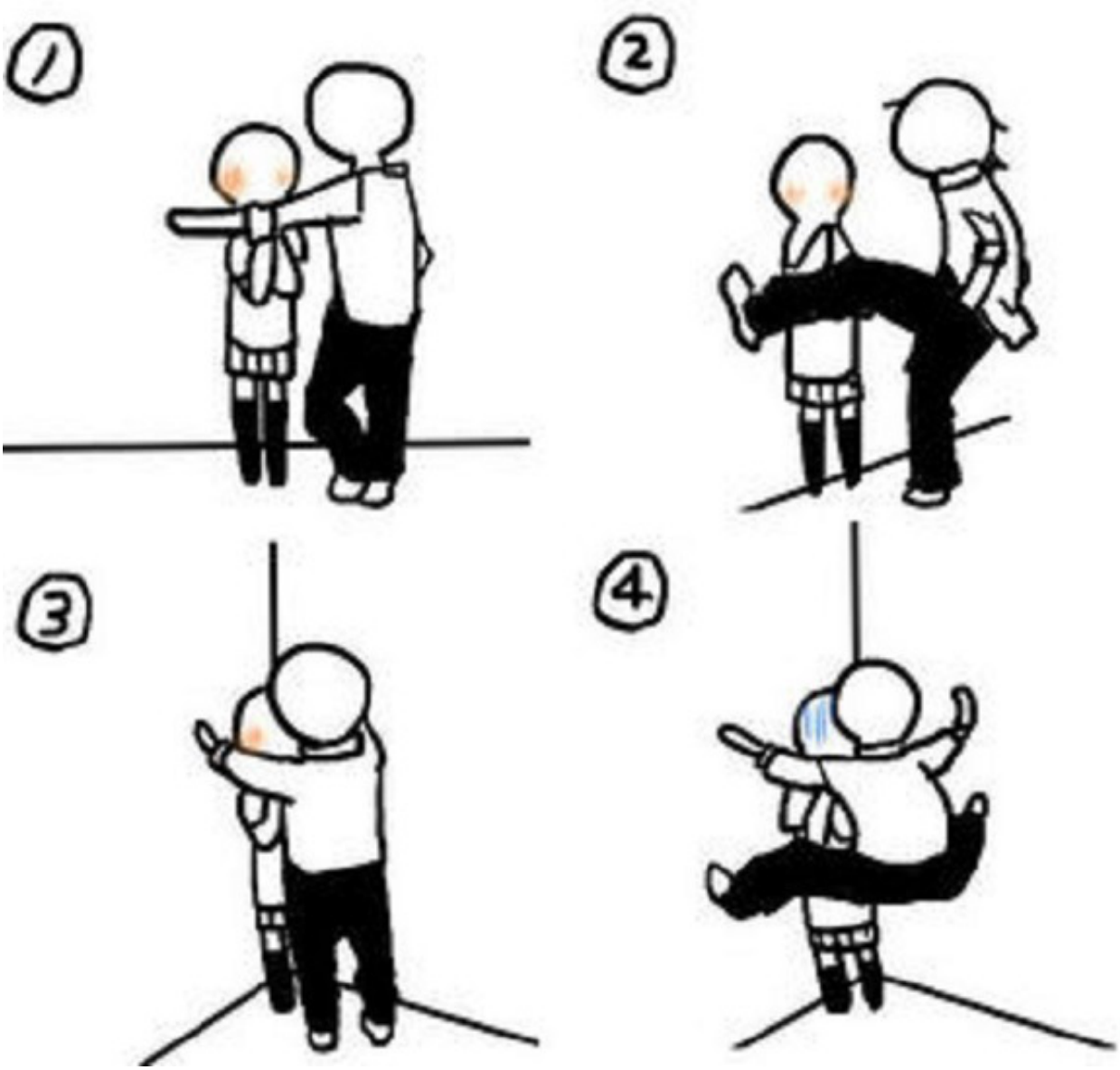

33. Quyển 1 - Chương 33: Tiểu Mạc Lên Trang Nhất

Bức ảnh chụp góc độ rất tốt, mặt của Mạc Vũ Sinh lẫn Tạ Thanh Thần đều chụp hết sức rõ ràng, tuy rằng hai người đều đeo kính đen, nhưng vẫn có thể nhìn thấy nụ cười ngọt ngào đến xuất thần.

Hai người trước đây từng hợp tác qua không ít bộ phim, đặc biệt là trong (Hình Xăm) càng khiến khán giả phát cuồng vì đôi thần tiên quyến lữ, truyền thông lẫn fan hâm mộ cũng từng muốn ghép hai người thành một đôi, thế nhưng Mạc Vũ Sinh luôn luôn giữ mình trong sạch, chưa từng có quan hệ mập mờ với nữ diễn viên nào, cũng cấm tiệt công ty quản lý của mình dùng scandal lăng xê, mà Tạ Thanh Thần thì vẫn luôn đi theo con đường cao lãnh nữ vương, cho nên hai người thật sự là tìm đỏ mắt cũng không ra một chút ám muội.

Mà lần này chộp được bức ảnh thân mật của hai người, truyền thông nổ, fandom nổ, công ty quản lý nổ,

toàn bộ trang nhất các báo đều nổ … Liếc mắt nhìn qua, nơi nơi đều là tấm hình hai người thâm tình nhìn nhau, các loại spam, các loại bình loạn.

Hoa Linh nhìn Mạc Vũ Sinh tươi cười trên TV, mơ hồ cảm giác được, ngay bây giờ nổ chành bành nhất, hẳn là nhị Thái tử điện hạ đang ở Liên Lai xa xôi kia nạ.

"Cái này, chắc không phải thật chứ?" Hoa Linh nghi hoặc hỏi Ngao Túc.

Ngao Túc nhìn mặt hai người trên TV, lắc lắc đầu, biểu thị không biết, sau đó mở miệng nói: "Sáng mai xuất phát, Tạ Thanh Thần đêm nay sẽ trở về, anh nếu tò mò mò, hỏi cô ấy là được rồi."

Hoa Linh gật gật đầu, quyết định kiên trì chờ đến tối, cùng cô em này tán gẫu một chút.

Đáng tiếc, còn chưa đợi đến tối, vào buổi trưa, lại một tiếng sấm sét xé không mà xuống: Tạ Thanh Thần lên weibo chính thức công khai tình cảm giữa cô và Mạc Vũ Sinh, đồng thời thông báo tin tức hai người sắp đính hôn, bonus là một bức ảnh Mạc Vũ Sinh ngồi trên đỉnh ngọn núi, Tạ Thanh Thần ôm cổ y, hai người hạnh phúc mỉm cười.

Giữa lúc đám fan đang khiếp sợ, sau năm phút, tài khoản Mạc Vũ Sinh liền chuyển phát status này của Tạ Thanh Thần, nội dung chuyển phát chỉ có một cái icon, một trái tiêm đo đỏ, ý trong đó không cần nói cũng biết.

Fandom lập tức nổi sóng trên internet, tan nát cõi lòng tan nát cõi lòng, chúc phúc chúc phúc, đả đảo đả đảo… Vô cùng náo nhiệt.

Hoa Linh trợn mắt ngoác mồm nhìn weibo Tạ Thanh Thần, trong đầu chỉ chợt lóe lên một câu nói: Tâm tư của phụ nữ đàn ông mài đừng đoán…

Em gái làm việc thật sự là sấm rền gió cuốn không chút nào dây dưa dài dòng, đi ngang qua Nam Thị thăm bạn, thuận tiện định luôn chuyện kết hôn? Mà càng làm cho người ta khó hiểu chính là, Mạc Vũ Sinh ngày thứ nhất buổi tối vẫn cùng Ngao Tứ triền miên cả một đêm, tại sao sau hai ngày liền yêu em gái rồi? Thái tử điện hạ trình độ thật sự kém như thế sao? Mạnh mẽ đem người yêu mần cho… Thẳng đuột lại?

Thời điểm Hoa Linh vẫn còn ngây người, liền nghe thấy máy truyền tin trên cổ tay Ngao Túc vang lên, Ngao Túc mở ra, Hoa Linh nghe thấy được bên trong truyền đến giọng Ngao Tứ: "Anh cả, em phải đi về."

Ngao Túc mở miệng nói: "Chúng ta sáng mai xuất phát, Tạ Thanh Thần sẽ cùng chúng ta đi Liên Lai, trước tiên làm chính sự."

Cách máy truyền tin, Hoa Linh tựa hồ nghe thấy tiếng Ngao Tứ cắn răng: "Tiểu Vũ vẫn không chịu nghe điện thoại của em, máhhhh, ẻm đến cùng là thế nào. Anh cả, anh xác định em ấy thật sự không có trúng tà sao? Em ấy làm sao có thể đáp ứng kết hôn cùng người khác?!"

Hoa Linh một bên nghe vậy, mở miệng nói: "Thái tử điện hạ, vậy cậu cảm thấy cậu ta cần phải làm thế nào đây? Cùng cậu kết hôn?"

Ngao Tứ trầm mặc nửa ngày, tàn nhẫn mở miệng nói: "Em ấy là người của ta."

Hoa Linh thở dài, lắc đầu nói: "Xin hỏi Thái tử điện hạ trên hộ khẩu của đông Hải Long Cung các người, có thể có tên Mạc Vũ Sinh? Không có chứ. Vậy hỏi lại Thái tử điện hạ, cậu có từng nghĩ tới muốn thêm tên cậu ta vào? Không có chứ. Cuối cùng hỏi Thái tử điện hạ, đeo cái danh Thái tử đông Hải Long Cung, cậu thật sự có thể cưới Mạc Vũ Sinh về Long cung không? Không thể đi. Nếu cậu không làm được, thậm chí chưa từng nghĩ đến những vấn đề này, cậu có tư cách gì chiếm lấy Mạc Vũ Sinh không tha? Người của cậu? Cậu ta không phải người của cậu, chẳng qua là lúc cậu ở thế gian tẻ nhạt cô quạnh cần bạn tình mà thôi."

Giọng điệu Hoa Linh bình tĩnh, thế nhưng là chữ chữ rướm máu, mạnh mẽ đâm vào tim Ngao Tứ. Ngao Tứ trầm mặc hồi lâu, thời điểm mở miệng lần nữa, trong giọng nói mang theo lệ khí lẫn lạnh lùng mà Hoa Linh chưa từng nghe qua: "Ta nói, em ấy là người của ta, ai cũng đừng mong mơ tưởng em ấy. Anh cả, chuyện Phượng tộc em đã làm xong, Phượng Vương bệ hạ phái Hỏa Liễn toàn bộ hành trình phối hợp với chúng ta tìm kiếm nam nhân kia cùng Chiến Phủ. Em và hắn ở chỗ này chờ mọi người, mọi người sau khi đến Liên Lai, em nhất định phải trở về Nam Thị một chuyến, em nhất định đi nhanh về nhanh, bảo đảm sẽ không làm lỡ chuyện bên này. Thế nhưng dù như thế nào, em nhất định muốn gặp tiểu Vũ một lần."

Ngao Túc suy tư một chút, sau đó gật gật đầu: "Được, hai ngày nay phải chặt chẽ để ý tình huống ở Liên Lai, người kia cũng đã đến cảnh nội Liên Lai."

Ngao Tứ đáp ứng, tắt máy truyền tin.

Hoa Linh hướng về Ngao Túc chớp mắt một cái, mở miệng nói: "Tôi có phải là, nói hơi độc miệng rồi không? Thái tử điện hạ sẽ không tới đánh tôi chứ?"

Ngao Túc mỉm cười, lắc đầu nói: "Em ấy đánh không lại anh."

Hoa Linh:"……."

Quả nhiên vẫn là độc mồm à.

Lúc chạng vạng, Tạ Thanh Thần về tới khách sạn.

Hoa Linh trước tiên gọi cô tới phòng Ngao Túc, học theo điệu bộ của Ngao Túc nói: "Tạ đại mỹ nữ, cô rốt cục náo loạn chỗ vào về? Cô có biết hành động thọc gậy bánh xe này, ảnh hưởng rất lớn đến hài hòa tam giới chúng ta."

Tạ Thanh Thần nghe vậy, cười dịu dàng, mở miệng nói: "Sao lại nói như vậy, tôi và Vũ Sinh đều là người

phàm, chúng tôi cùng nhau không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa* à? Tại sao lại là thọc gậy bánh xe?"

Thiên kinh địa nghĩa nói cái đạo thường như trời đất không thể di dịch được

Dứt lời, Tạ Thanh Thần còn nghịch ngợm nháy mắt một cái với Hoa Linh.

Hoa Linh thở dài, cố ý sừng sộ lên nói: "Nghiêm túc đi, Ngao Tứ ở Liên Lai bên kia đã tức giận đến muốn giết tới, cô còn có tâm tình đùa giỡn, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Tạ Thanh Thần nụ cười như trước: "Chính là như truyền thông nói, chúng tôi muốn đính hôn."

Hoa Linh bất đắc dĩ nói: "Hai người tiếp xúc đã nhiều năm như vậy, đến bây giờ mới ra tia lửa à?"

Tạ Thanh Thần nhìn Ngao Túc một bên, mở miệng nói: "Hai người hẳn phải biết, thân thể Mạc Vũ Sinh xảy ra biến hóa rồi?"

Hoa Linh nghe vậy, gật gật đầu: "Nghe nói hắn mở linh thức."

Tạ Thanh Thần gật đầu nói: "Chính vì như thế, anh ấy nhìn thấy tôi liền phát hiện tôi cũng là người tu luyện, nên là chúng tôi liền… Ra tia lửa."

Ngao Túc chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Tạ Thanh Thần hỏi: "Ý của cô là, hai người dự định song tu?"

Tạ Thanh Thần gật gật đầu, tán thưởng nhìn Ngao Túc."Hai người chúng tôi thuộc tính cùng sinh, vừa vặn thích hợp song tu."

Hoa Linh trợn mắt lên, mở miệng nói: "Cô không biết cậu ta và Ngao Tứ…"

Tạ Thanh Thần gật gật đầu, mở miệng nói: "Biết chứ. Vũ Sinh kỳ thực đưa ra ý tưởng song tu cũng là vì Ngao Tứ, anh ấy sau khi mở linh thức, phát hiện Ngao Tứ cũng không phải là người phàm, tuy rằng không biết bản thể của hắn là cái gì, thế nhưng Vũ Sinh lại cảm nhận được chênh lệch giữa hai người, đêm hôm trước, anh ấy hỏi tôi rất nhiều chuyện liên quan đến tu luyện thăng cấp lẫn tuổi thọ, mơ hồ hiểu tuổi thọ của anh ấy so với Ngao Tứ mà nói thật sự là quá ngắn, hơn nữa Ngao Tứ xưa nay chưa từng nói với anh ấy những chuyện này."

Tạ Thanh Thần nhìn Ngao Túc, ánh mắt bất mãn giận chó đánh mèo: "Ngao Tứ chưa nói cho anh ấy biết, điều này có ý gì cũng không cần nói, Vũ Sinh tuy rằng không hề nói gì, thế nhưng tôi nhìn được anh ấy rất thương tâm, hồi trước trong nhà anh ấy nhiều lần giới thiệu bạn gái, anh ấy đã chính thức công khai với cả nhà, bước kế tiếp anh ấy dự định là quay xong mấy bộ trên tay sẽ chính thức giải nghệ, anh ấy từ một diễn viên quần chúng đi lên, nhiều năm như vậy kiên trì cùng nỗ lực một chốc uổng phí, cũng là bởi vì Ngao Tứ không thích anh ấy đóng phim. Anh ấy là thật tâm thực lòng muốn cùng Ngao Tứ sống hết đời, tuy rằng

trong miệng anh ấy không nói, thế nhưng vui buồn của Ngao Tứ anh ấy đều ghi tạc trong lòng, im lặng vì tương lai hai người mà chuẩn bị, anh ấy làm việc này đều không có nói với Ngao Tứ, anh ấy không muốn gây áp lực cho Ngao Tứ, tự mình làm, chính mình đang từng bước nỗ lực, dù cho đối mặt với áp lực cực lớn anh ấy cũng không có chút oán giận. Mặc dù anh ấy biết Ngao Tứ không phải là người phàm, anh ấy cũng vẫn không có từ bỏ, anh ấy hy vọng có thể thông qua việc tu luyện để rút ngắn chênh lệch tuổi thọ với Ngao Tứ, đây chính là nguyên nhân anh đấy muốn cùng tôi song tu."

Hoa Linh cùng Ngao Túc hai người đều không có lên tiếng, Hoa Linh trong lòng hơi rối rắm, lẳng lặng nhìn Tạ Thanh Thần.

Tạ Thanh Thần ánh mắt lộ ra một chút giễu cợt, tiếp tục nói: "Trái lại Thái tử điện hạ, đã vì Vũ Sinh làm được những gì? Ngoại trừ vận động nửa người dưới, hắn có từng vì tương lai hai người cân nhắc qua một chút? Cho nên, lúc Vũ Sinh đề nghị muốn cùng tôi song tu, tôi rất vui vẻ đáp ứng, anh ấy là bạn của tôi, việc này tôi nhất định sẽ giúp, huống hồ đối với việc tu luyện của chính mình cũng có ích. Còn Ngao Tứ, là nổ vảy cũng được, là muốn giết tới cũng được, tôi đều tiếp tới cùng, ai bảo hắn ở trong lòng tôi là loại tra Long bắt nạt Vũ Sinh."

Tạ Thanh Thần ngữ khí hơi lạnh lùng, nghiêng người dựa vào trên ghế, khoanh tay, ánh mắt mang theo vài phần thanh lãnh, nữ vương khí quanh người toàn bộ hết mức bùng nổ.

34. Quyển 1 - Chương 34: Sờ Rất Thoải Mái

Hoa Linh nghe Tạ Thanh Thần nói, phản ứng đầu tiên trong đầu nhảy ra bốn chữ là: "Thật ngầu quá đê >~~<."

Mặc dù đối với với Ngao Tứ mà nói, loại ý nghĩ này có chút không tử tế, Hoa Linh cũng không biết Tạ Thanh Thần và Mạc Vũ Sinh đột nhiên xuất hiện đoạn nhạc đệm này có mấy phần là thật, thế nhưng hiện tại y cảm thấy, cho nhị Thái tử điện hạ ngông cuồng tự đại một chút giáo huấn chưa từng nếm thử cũng là một chuyện tốt.

Cho nên Hoa Linh không lên tiếng, chỉ quay đầu nhìn Ngao Túc một bên, trên mặt Ngao Túc không có vẻ mặt đặc biệt gì, giống như người Tạ Thanh Thần vừa mới nói không liên quan gì đến mình.

Lúc buổi tối, Ngao Túc nhận được mấy cú điện thoại từ Ngao Tứ, chủ yếu là báo cáo hướng đi xung quanh Liên Lai quần đảo, Ngao Tứ không nhắc lại việc của Mạc Vũ Sinh nữa, thế nhưng trong giọng nói vẫn thỉnh thoảng lộ ra một chút lo lắng.

Hoa Linh bây giờ không rảnh bận tâm chuyện Ngao Tứ, y nằm nhoài trên giường Ngao Túc nhàm chán ấn ấn điều khiển từ xa trong tay, tâm tình có chút thấp thỏm bất an, Ngao Túc ăn cơm tối xong, không như tối hôm qua mời mình đến phòng hắn ngủ, mà là trực tiếp lôi kéo y về tới phòng, hoàn toàn không cho y cơ hội nói không.

Ngao Túc rất yên tĩnh, sau khi trở về phòng vẫn luôn ngồi ở trước bàn nghiên cứu mấy đồ phát minh của mình, giống như không phải đưa người vào nhà, mà là xách vào một cái hành lý, vứt lên giường xong liền không quan tâm.

Mà nội tâm Hoa Linh giờ lại như nai vàng ngơ ngác, y không biết Ngao Túc hành động như vậy để làm gì, nếu là bình thường, y đã sớm dính lên người hắn đùa giỡn, thế nhưng vào giờ phút này, Hoa Linh lại có chút bối rối.

Trong cảm nhận của y, Ngao Túc hẳn là loại không rành chuyện phong nguyệt, bị đùa giỡn sẽ rất lúng túng các thứ, thế nhưng hiện tại tình huống như nào, Hoa Linh cảm thấy như chỉ cần mình đẩy một cái, Ngao Túc liền sẽ lập tức đánh gục mình luôn.

Cuối cùng đêm nay có muốn hay không……. ở lại đây.

Hoa Linh khẩn trương đến tâm tư hỗn loạn, đành phải tìm tới Cừu vui vẻ, nghiêm túc nhìn cái chảo của vợ Sói xám, phân tán sự chú ý của mình. Cứ như vậy, hai người một ngồi một nằm, mỗi người mỗi việc, bất tri bất giác, cũng sắp đến nửa đêm.*(Cừu vui vẻ là lẽ sống đời Hoa)*

Sau hai giờ thần kinh căng thẳng, Hoa Linh rốt cục hơi mệt, y ngáp một cái, đứng dậy đi tới bên cạnh Ngao Túc, nói: “Không còn sớm, tôi đi về ngủ.”

Ngao Túc nghe vậy, ngẩng đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chú vào Hoa Linh, ánh mắt thâm thúy dường như muốn đem người trước mắt hít vào.

Tuy rằng Ngao Túc không nói gì, thế nhưng mặt Hoa Linh đã từ từ hồng lên, thầm nghĩ trong lòng: Biết cậu đẹp trai rồi, không cần phóng điện với tôi như thế… Y đọc hiểu ánh mắt Ngao Túc: Thật sự không ở lại ngủ sao?

Hoa Linh cố nén rung động trong lòng, mở miệng nói: “Cá ngựa nhỏ ngày hôm nay còn chưa có ăn cơm tối… Tôi phải đi về chăm nó.” Hai chữ “chăm nó” cuối cùng, đặc biệt yếu xìu. Cá ngựa nhỏ là Ngao Túc tặng, có thể đói bụng hay không hắn so với ai khác rõ ràng nhất, Hoa Linh lời ra khỏi miệng, mới phát hiện mình tìm cái cớ này thật là sứt sẹo đủ đường.

Ngao Túc vẫn như cũ im lặng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào Hoa Linh, trong ánh mắt đong đầy ôn nhu và cưng chiều.

Hoa Linh cảm giác được ánh mắt Ngao Túc hơi có chút ý cười, rốt cục nhịn không nổi nữa, ngước mắt nhìn hắn, trực tiếp mở miệng nói: “Tôi còn chưa chuẩn bị tốt việc cùng cậu ngủ, chúng ta… Ngày khác lại ịch ịch được không?”

Ngao Túc đứng lên, đặt một nụ hôn lên mi tâm Hoa Linh, nói: “Được.”

Hoa Linh cảm giác được xúc cảm mềm mại trên trán, tim cũng muốn nhảy ra ngoài, y vội vã nói một câu ngủ ngon với Ngao Túc, sau đó quay người trở lại phòng của mình… Thậm chí còn có tư thế chạy trối chết.

Mãi đến tận khi trở về trên giường mình, Hoa Linh cảm giác được lửa nóng trên hai gò má, mình đây là thế nào, vạn năm trêu hoa ghẹo nguyệt phong lưu cùng tiêu sái đâu, làm sao gặp gỡ một Ngao Túc liền biến thành bộ dạng như vậy.

Hoa Linh cởi sạch quần áo, vọt vào trong phòng tắm rửa, để cho mình đầu óc tỉnh táo một chút. Nửa giờ sau, Linh Vương điện hạ khôi phục bình tĩnh ngồi trong bồn tắm đùa giỡn cá ngựa nhỏ, nhìn nước trong bồn tắm nổi lên ánh sáng, Hoa Linh khẽ thở dài, cúi đầu nhìn thân thể của mình, trên mặt dâng lên một nỗi phiền muộn, nhớ tới mấy lần từng trải trước đây, tâm lý Hoa Linh lại càng bất an hơn.

Đêm hôm ấy, Hoa Linh vậy mà mất ngủ, vốn lúc trong phòng Ngao Túc cơn buồn ngủ nổi lên giờ biến mất không thấy tăm hơi, y nằm trên giường, trừng hai mắt nhìn trần nhà, cho đến hừng đông.

So sánh với tâm trạng không thèm quan tâm sau khi lăn giường thất bại như mấy lần trước, Hoa Linh hiện tại thật tâm phát hiện địa vị của Ngao Túc trong lòng mình quả nhiên không giống, y lăn qua lộn lại suy nghĩ giữa mình và Ngao Túc, nghi hoặc chính mình đến tột cùng là bao giờ động tình với quy mao* Đại hoàng tử này, rõ ràng không có chút nào lãng mạn, không hiểu phong tình, lại cứng nhắc, ngoại trừ mặt mũi dễ nhìn ra, những chỗ khác hoàn toàn không phù hợp yêu cầu của mình, tại sao cố tình lại trao tim cho hắn.

**Quy mao: chỉ một loại người vô cùng buồn chán, vô cùng không thú vị, thỉnh thoảng làm ra một vài hành động khác với bình thường, theo chủ nghĩa siêu hoàn mỹ.*

Nói nam thần cẩn thận lãng mạn mê người phong độ nhẹ nhàng hàng to xài tốt đâu? Làm sao phẩm vị của mình lập tức giảm xuống nhiều như vậy? Lẽ nào thật sự là bởi vì lớn tuổi, biến thành ma ế già khọm, bụng đói ăn quàng?

Mất ngủ cả một đêm, Linh Vương điện hạ vẫn không biết rõ bản thân đến tột cùng thích Ngao Túc ở điểm nào, ngược lại chính là lỗ sâu đục xuyên mắt rồng, to nhỏ đối mặt. Nhưng mà xoắn xuýt một buổi tối Hoa Linh nghĩ thông suốt một điều, nếu như Ngao Túc lại muốn ịch ịch, vậy mình cứ theo đi, không thử một lần, sao biết kết quả như thế nào, so với cả ngày lo lắng đề phòng lo được lo mất, còn không bằng đơn giản thoải mái thẳng thắn.

Nghĩ đến chỗ này, Hoa Linh tâm tình tốt lên rất nhiều, nhưng mà loại tâm tình tốt đẹp này tại khoảnh khắc y nhìn thấy vành mắt đen của mình liền im bặt. Y gào thét vọt vào phòng Ngao Túc.

"Đại hoàng tử điện hạ, cho tôi mượn dùng phấn mắt của cậu." Hoa Linh vào cửa liền vội vội vàng vàng quát.

Ngao Túc nhìn sắc mặt Hoa Linh, đưa tay sờ sờ vành mắt y, khẽ nhíu mày, mở miệng nói: "Một buổi tối không ngủ?"

Hoa Linh tội nghiệp gật gật đầu, sau đó nói: “Làm sao bây giờ, xấu chết rồi.”

Ngao Túc suy nghĩ một chút, mở miệng nói: “Lát nữa trên xe ngủ một giấc, có thời gian tôi chuẩn bị cho anh chút phấn trân châu đắp.”

Hoa Linh nghe vậy, nhất thời mừng tít mắt, ôm cổ Ngao Túc, trái phải đối xứng hôn hai lần.

Hai người ăn bữa sáng thu thập xong hành lý, vừa vặn tám giờ đúng, những người khác cũng đều đã chờ xuất phát. Dương Tiển đã cơ bản khôi phục bình thường, ở trong đại sảnh cùng Kim Lan Linh Vũ chờ người nói chuyện, mà Úc Lũy phía sau, kéo mấy cái vali lớn, yên tĩnh đứng sau Dương Tiển.

Hoa Linh lúc này mới nhớ tới mình hôm ấy nói muốn dạy Úc Lũy kĩ xảo tán zai, không khỏi có chút áy náy, y đi tới muốn giải thích với Úc Lũy nguyên nhân ngày ấy bỏ đi không lời từ biệt, không nghĩ tới Úc Lũy sau khi nhìn thấy Hoa Linh, mặt mày mừng húm, cúi đầu lặng lẽ nói với Hoa Linh: “Ngân Linh, tớ tắm rửa sạch sẽ xong, y thật đúng là không bài xích tớ nữa, tuy rằng vẫn còn không để ý đến tớ, nhưng không hất cơm lên người tớ. Ngân Linh, cảm ơn nha… Tớ sau này nhất định mỗi ngày đều tắm rửa.”

Hoa Linh:”……..”

Y không hất cậu là bởi vì không chịu được cái mùi thiu thiu đó.

Nhìn Úc Lũy một mặt ý chí chiến đấu sục sôi, Hoa Linh thật sự không đành lòng giội nước lạnh, vì vậy đành phải im lặng không lên tiếng gật gật đầu, áy náy cũng đều nuốt xuống bụng, cùng Ngao Túc lên xe.

Ngao Tứ không ở đây, An An đành ngồi lên xe Tiên giới. Dương Tiển đối với hành động xách giỏ mở cửa của Úc Lũy hoàn toàn không thấy, cũng không yêu cầu Hoa Linh gọi Úc Lũy trở lại xe Ma giới, có lẽ bởi vì biết nói cũng vô ích. Nói chung, Dương Tiển hoàn toàn xem Úc Lũy là không khí, một chút dư quang nơi khóe mắt cũng không cho hắn, giống như bên cạnh chỉ là một cái tường không khí cao hai mét.

Hoa Linh sau khi lên xe, cơn buồn ngủ liền kéo tới, hai mí mắt đánh nhau, ngáp mấy cái xong nhìn Ngao Túc, Ngao Túc nhìn y nói: “Ngủ đi.” Sau đó từ trong túi áo móc ra một cái gối đưa cho Hoa Linh.

Hoa Linh không nhận, miệng khẽ dẩu lên, lắc lắc đầu, ánh mắt có mấy phần tham lam, rơi vào trên bắp đùi Ngao Túc.

Ngao Túc do dự một lát, sau đó bất đắc dĩ gật đầu, Hoa Linh lập tức cười vui vẻ, sau đó rầm một cái nhào vào trong lồng ngực Ngao Túc, đầu gối lên bắp đùi của hắn, cả người co rúc trên ghế sau, nhắm mắt lại.

Qua mấy phút sau, Hoa Linh giống như không yên lòng mắt líu nhíu, mơ mơ màng màng nói với Ngao Túc: “Không cho… Không cho đổi tư thê, tôi không muốn đi tè…”

Dứt lời, mí mắt rốt cục nhắm chặt, rúc vào ngực Ngao Túc ngủ say.

Ngao Túc cúi đầu nhìn khuôn mặt ngủ say của Hoa Linh trên đùi mình, ánh mắt ấm áp, hắn tháo găng tay, vươn ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp huyệt vị trên mặt Hoa Linh, giúp y thư giãn cơ mặt, Hoa Linh thoải mái ở trong mơ phát ra tiếng hừ hừ thích thú, như con mèo nhỏ được vuốt ve, giữa đường còn lè lưỡi liếm một cái trên đầu ngón tay Ngao Túc.

Ngao Túc cảm giác được ấm áp trên đầu ngón tay, ánh mắt ấm lên, hắn vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi Hoa Linh. Cái tay còn lại, thuận theo vạt áo Hoa Linh thăm dò vào eo nhỏ của y, nhẹ nhàng nhào nặn vuốt ve lưng y.

Trong giấc mộng Hoa Linh chỉ cảm thấy toàn thân một trận khoan khoái, đặc biệt là trên đầu và phần lưng, thoải mái mà thích ý, loại ôn nhu âu yếm khiến y cảm giác rất quen thuộc, y không tự chủ duỗi thân mình, nghênh đón ngón tay Ngao Túc, tựa đầu áp sát đùi Ngao Túc, ngủ được vừa thơm vừa ngọt.

Từ Nam Thị đến Liên Lai, một đường thông suốt, lúc xế chiều, Hoa Linh ngủ no rồi tỉnh lại, xe của bọn họ đã đi vào cảnh nội Liên Lai.

Hoa Linh thoả mãn nhìn tư thế ngủ của mình vẫn duy trì như cũ, không có bị bày thành cái dáng đối xứng kỳ lạ nào. Y nhớ lại đôi bàn tay xoa bóp cho mình trong mộng, cười khanh khách nhìn Ngao Túc.

"Đại hoàng tử điện hạ trình độ không tệ lắm, rất thoải mái." Hoa Linh mở miệng nói.

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, trả lời: "Ừm, nếu là tối hôm qua có thể thoải mái hơn."

Hoa Linh:"……."

Càng… Thoải mái, có thiệt là chỉ xoa bóp hơm…

Hoa Linh suy nghĩ một chút, ngồi dậy, nhấc chân khóa ngồi trên đùi Ngao Túc, y đặc biệt yêu thích cái tư thế này, bởi vì ngồi như vậy, y vừa vặn có thể nhìn thẳng hai mắt Ngao Túc, hơn nữa y phát hiện mỗi lần y ngồi lên đùi Ngao Túc như vậy, vẻ mặt Ngao Túc cũng rất sung sướng, nhất định là bởi vì đối xứng.

Hoa Linh cười nói: "Những ngày thoải mái còn nhiều nữa, không vội. Đến, chúng ta nói một chút chuyện đứng đắn đi."

Ngao Túc ngước mắt nhìn y: "Chuyện gì?"

Hoa Linh khóe môi nhếch lên ý cười, trong mắt lại nổi lên ánh sáng nghiền ngẫm, y đưa tay phải ra sờ sờ tay trái của mình, chậm rãi mở miệng nói: "Lúc ở Long cung, cậu đã làm gì tôi?"

.

35. Quyển 2 - Chương 35: Kẻ Điều Khiển Mông Của Hoa Hoa Nhi -phượng Tộc Hỏa Liễn

Ngao Túc nghe vậy, ánh mắt kinh ngạc nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh mặt ửng hồng, nhưng ánh mắt lại cực kỳ thản nhiên và kiên định, y duỗi tay trái của mình ra, nói: "Tôi sớm đã cảm thấy có gì đó không đúng, cái tay này theo như cậu giải thích, tế bào DNA của cậu đã lưu lại một phần trí nhớ của cậu ở trong đó, vậy hành vi của nó lúc đại não của tôi giải phóng phải chịu sự chi phối của ký ức đó, cho nên chuyện nó làm… Phải là chuyện trước đây cậu đã từng làm qua…"

Nói đến đây, Hoa Linh mặt đã đỏ như chảy ra nước, lại vẫn cứ nhìn thẳng hai mắt Ngao Túc.

Ngao Túc trầm tư chốc lát, nói: "Nó làm cái gì? Anh đã tìm được quy luật khác thường của nó?"

Hoa Linh trừng mắt, nói: "Ngao Túc, cậu đừng có giả bộ hồ đồ với tôi, tôi cũng không tin cậu… Cậu không biết. Cậu, cậu ở Long cung, có phải là… Có phải là đã sờ tôi rồi?"

Ngao Túc gật gật đầu, thản nhiên nói: "Sờ rồi."

Hoa Linh nhẫn nhịn lúng túng tiếp tục hỏi: "Sờ… Nơi nào?"

Ngao Túc chớp mắt, nghiêm túc nói: "Đều sờ hết."

Hoa Linh:"……."

Tại sao hàng này cứ như cây ngay không sợ chết đứng, chột dạ trái lại hình như là mị.

"Cậu…" Hoa Linh bị nghẹn đến hạn hán lời, đành phải phẫn nộ trừng Ngao Túc.

Ngao Túc thấy thế, ánh mắt sau thấu kính đầy ôn nhu, hắn vươn tay ôm eo Hoa Linh, tiến đến bên tai y, nhẹ giọng nói: "Nơi nó chạm đến nhiều nhất, phải là ký ức sâu sắc nhất của tôi, nói cho tôi, là nơi nào?"

Giọng Ngao Túc trầm thấp mà từ tính, lại có chút mê hoặc lòng người.

Hoa Linh trừng Ngao Túc nửa ngày, đột nhiên ôm cổ Ngao Túc, hé miệng không nhẹ không nặng cắn một

cái lên gáy hắn, cả giận nói: “Cậu cố ý phải không, cậu đã sớm biết đúng hay không? Cậu cố ý cười nhạo tôi…”

Ngao Túc ôm chặt eo Hoa Linh hai tay nhẹ nhàng dùng sức bóp bóp, mở miệng nói: “Tôi cũng không xác định, thế nhưng lúc phát hiện anh bị thận hư đã đoán được hơn nửa, nhưng mà anh lại không chịu thừa nhận, tôi cũng chỉ đành chờ anh chậm rãi tìm quy luật.”

Hoa Linh há mồm cắn thêm một cái, ở trên cổ Ngao Túc gặm ra hai hàng dấu răng nhỏ, nói: “Vậy mà dám thừa dịp tôi không có ý thức thả dê, còn lừa tôi lâu như vậy, nếu không phải ngày hôm nay đột nhiên cảm giác bị sờ giống như đã từng quen biết, cậu còn dự định giấu tôi tới khi nào.”

Ngao Túc khóe miệng hơi câu lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của Hoa Linh, thanh âm ngập tràn ấm áp: “Ừm, là tôi sai.”

Hoa Linh vẫn như cũ tức giận bừng bừng, lần thứ ba cắn lên cổ Ngao Túc, căm giận mở miệng nói: “Đừng tưởng rằng xin lỗi là xong, ba cái dấu răng này không cho dùng bút chữa trị, đây là trừng phạt.”

Ngao Túc im lặng chốc lát, cuối cùng thở dài, cứng ngắc gật gật đầu.

Hoa Linh vẫn còn có chút tức giận, lúc ở Long cung y đã cảm thấy sai sai rồi, mỗi lần kết thúc một đợt trị liệu, y đều cảm thấy phần eo bủn rủn, chân dưới vô lực, cứ tưởng rằng là tác dụng phụ lúc Ngao Túc trị liệu cánh tay, cũng không để ý nhiều.

Ngao Túc nhìn thì lãnh đạm nhã nhặn lễ độ, dù là ai cũng sẽ không nghĩ tới hóa ra lại là rê xồm không đạo đức.

Hoa Linh đột nhiên trong đầu sáng bừng, hai tay hắn nắm lấy vai Ngao Túc, hất cằm đối mặt với hắn, lạnh lùng nói: “Cậu trước đây còn trị liệu cho ai nữa, còn sờ qua ai?”

Ngao Túc ánh mắt ôn nhu mà sâu sắc, nói: “Chỉ có anh, không có những người khác.”

“Thật?” Hoa Linh nhướng mày, giọng nói mang theo nghi vấn nồng đậm.

Ngao Túc gật đầu một cái nói: “Tôi chưa bao giờ nói dối.”

Hoa Linh hừ lạnh một tiếng: “Đúng, chỉ có điều chuyện giấu diếm thì cũng không ít.”

Ngao Túc cúi đầu, nhẹ nhàng nắm cằm Hoa Linh, ôn nhu mà triền miên hôn lên môi y, sau đó đem y ôm vào trong lòng, mở miệng nói: “Thật, thân thể của anh là thứ duy nhất khiến cho tôi sinh ra kích động muốn sờ—— vật thể hình người.”

Hoa Linh:"……."

Ngao đại bạch thế trước đây mấy thứ ngài muốn sờ đều là vật gì?

Ngao Túc nhìn Hoa Linh vẻ mặt không nói nổi, hình như cũng cảm thấy mình dùng từ không đúng lắm, hắn cân nhắc một chút, nói bổ sung: "Anh là người đầu tiên khiến cho tôi kích động."

Hoa Linh:"……."

Tại sao phải thêm chữ người, ngài trước đây đối với đồ vật khác cũng từng sinh ra kích động.

Ngao Túc nhìn ánh mắt Hoa Linh càng ngày càng hoài nghi, biết tư duy người trong lòng đã như ngựa hoang mất cương càng chạy càng chệch, hắn bất đắc dĩ thở dài, trực tiếp nói: " Lúc ở trong phòng thí nghiệm nhìn thấy anh lõa thể, là lần đầu tiên tôi chào cờ buổi sáng."

Hoa Linh:"……."

Được rồi, cuối cùng cũng có câu giải thích nghe hợp lý, nhưng mà, chờ chút, chẳng lẽ là bởi vì tôi phá vỡ quy luật chào cờ của cậu, cậu mới theo dõi tôi?

Lúc tư duy Hoa Linh dự định bắt đầu đi chệch vòng thứ hai, tốc độ xe dần dần chậm lại, Ám Ly ngồi trên ghế phó lái nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói: "Linh Vương điện hạ, chúng ta đến rồi."

Giọng Ám Ly không có một chút gợn sóng, lái xe Trầm Sa hai tay cầm lái cũng vô cùng vững vàng, hai người giống như hoàn toàn không nghe thấy cuộc trò chuyện trong xe, Ma sứ không hổ là Ma sứ, tố chất tâm lý siêu cường.

Hoa Linh nghe vậy, ửng hồng trên má cùng nghi ngờ chậm rãi rút lui, chỉ có ở trước mặt Ngao Túc, y mới có bản mặt e thẹn ngại ngùng như vậy, còn trước mặt những người khác, y vẫn là đại ma vương mặt dày vô địch phong lưu phóng khoáng.

Hoa Linh vẫn như cũ tựa vào lồng ngực Ngao Túc, quay đầu nhìn phía trước, chỉ thấy xe đã đến một cổng làng du lịch biển, y xoay đầu lại cọ nhẹ trên mặt Ngao Túc, thấp giọng nói: "Lát nữa lại tìm cậu từ từ tính sổ."

Dứt lời, y từ trên đùi Ngao Túc bò xuống, ngồi trở lại vị trí của mình. Thần sắc trên mặt lại mơ hồ có chút sung sướng, cảm xúc dâng trào: Đúng là trẻ trâu muộn tao*, xem ra mình già mà còn gân lắm, mị lực vô hạn. ~( )/~

**Muộn tao:dân không dễ bị kích động, lúc nào cũng lạnh tanh(cop)*

Xe chậm rãi lái vào làng du lịch, dừng ở ngoài cửa đại sảnh tiếp khách, Hoa Linh và Ngao Túc sau đó đứng dậy xuống xe, mới vừa đi tới cửa đại sảnh, cách cửa kính Hoa Linh đã nhìn thấy Ngao Tứ cùng một người khác đang đứng trong đại sảnh.

Đoàn người đẩy cửa đi vào, Ngao Tứ nhìn thấy Ngao Túc, bước nhanh tới, người kia nhưng cũng đi theo phía sau Ngao Tứ cùng đi lại đây.

Hoa Linh nhìn lướt qua Ngao Tứ, chỉ thấy mặt mũi hắn nhìn hơi mệt mỏi, Thái tử điện hạ luôn luôn chú trọng bề ngoài, thậm chí còn không cạo râu, tóc tai cũng có chút rối như tơ vò. Hoa Linh trong lòng hiểu rõ đồng thời cũng hơi kinh ngạc, xem ra chuyện của Mạc Vũ Sinh ảnh hưởng tới Ngao Tứ quả thật không nhỏ.

Sau đó, ánh mắt Hoa Linh rơi vào trên người phía sau Ngao Tứ, đó là một cậu trai vô cùng chói mắt, mái tóc dài màu đỏ ở sau gáy buộc thành một cái đuôi ngựa, gọn gàng mà hiên ngang, mặc trên người một chiếc áo ngắn tay lộ eo màu đỏ thẫm đậm chất dân tộc, dưới thân quần ống cùng màu, chỗ lưng quần là một cái thắt lưng bản rộng màu đen, ở giữa in một kí hiệu ngọn lửa lớn.

Cậu ta có một đôi mày liễu mắt phượng, sống mũi cao thẳng, ngũ quan thanh tú mang theo vài phần khí chất hào hoa phú quý, đuôi mắt đuôi lông mày kia, không chỗ nào không mang theo vài phần phong tình nhiếp nhân(nhiếp ở đây có nghĩa là uy hiếp, khiến cho nể sợ), đẹp mà không mị.

Thấy vậy, Hoa Linh không khỏi hơi nhíu mày, nam nhân trước mắt này chắc là người Phượng tộc trong miệng Ngao Tứ, nói riêng về ấn tượng ban đầu, cậu trai này và Mạc Vũ Sinh là hai loại hình hoàn toàn khác nhau, chưa nói đến tính cách, cảm giác kinh diễm ngay lần đầu gặp mặt đúng là nhân gian hiếm có.

Hoa Linh đánh giá người trước mặt, đồng thời đối phương cũng đang quan sát Hoa Linh và những người khác cùng tiến vào trong đại sảnh.

Ngao Tứ nói với Ngao Túc: “Anh cả, mọi người đã đến, vậy em về Nam Thị trước, tranh thủ buổi tối ngày mai trở lại, Liên Lai trước mắt còn chưa phát hiện chỗ nào dị thường, tình huống cụ thể em đã gửi đến máy truyền tin của anh, Phượng tộc gia tăng giám sát xung quanh quần đảo Liên Lai, chuyện cụ thể Hỏa Liễn sẽ phối hợp với chúng ta.”

Ngao Túc nghe vậy, nhìn về cậu trai đồ đỏ một bên gật gật đầu.

Hỏa Liễn mỉm cười, cũng nhẹ gật đầu một cái với Ngao Túc, mở miệng nói: “Đại hoàng tử điện hạ, đã lâu không gặp.”

Ngao Túc nói: “Chuyện lần này, làm phiền Phượng tộc.”

Hỏa Liễn nói: “Nên làm, có thể vì Long cung cống hiến sức lực, là vinh hạnh của Phượng tộc tôi. Mọi người gấp rút lên đường cực khổ rồi, về phòng trước đi.”

Ngao Túc gật gật đầu, cùng Hỏa Liễn đi đến quầy lễ tân của làng du lịch.

Mà Ngao Tứ lại bước nhanh rời khỏi đại sảnh, Hoa Linh nhìn Ngao Tứ và Tạ Thanh Thần lướt qua nhau, nhưng ngay cả đầu cũng không nhúc nhích một chút. Tạ Thanh Thần không để ý đến Ngao Tứ, hết sức chuyên chú cúi đầu nghịch điện thoại.

Mà ở trước quầy lễ tân Hỏa Liễn hình như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, bước nhanh đi ra ngoài, đuổi kịp Ngao Tứ nói mấy câu với hắn, trong mắt có chút căng thẳng, Ngao Tứ hơi do dự, sau đó gật gật đầu, quay người rời đi.

Hoa Linh nhìn bóng dáng Hỏa Liễn ngoài cửa, đột nhiên cảm thấy khó chịu, y suy đoán người này tám phần mười là vợ chưa cưới được sắp đặt của Ngao Tứ, hoàng thất Phượng tộc tất nhiên là dựa vào cơ hội lần này, muốn xúc tiến tình cảm giữa hai người, mới có thể phái Hỏa Liễn tới, nhìn hành động giữa Ngao Tứ và Hỏa Liễn, hai người rõ ràng rất quen, chắc là trước lúc Ngao Tứ đến thế gian, hắn và Hỏa Liễn cũng đã biết nhau rồi.

Rõ ràng biết mình phải lấy người Phượng tộc, còn cố tình đến thế gian trêu chọc Mạc Vũ Sinh, Hoa Linh chân mày cau lại, y giờ phút này, trong lòng càng đồng ý với quan điểm của Tạ Thanh Thần, tra long, thực sự là đồ tra long.

Mặc dù bất mãn với Ngao Tứ, thế nhưng Hoa Linh lại không biểu hiện ra, chỉ là tiếp tục nhìn Hỏa Liễn ngoài cửa, chỉ thấy lúc Hỏa Liễn quay người vào nhà, An An vốn đứng ở bên cạnh Linh Vũ, thân thể đột nhiên run lên một cái, cậu ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hỏa Liễn.

Hỏa Liễn cũng chú ý tới An An, dừng bước, nghiêng đầu nhìn cậu.

An An trong mắt nổi lên một vẻ kính sợ, cung kính cúi đầu với Hỏa Liễn, Hỏa Liễn nhưng chỉ nhìn lướt qua mặt An An, không nói gì, sau đó liền trực tiếp đi đến trước mặt Ngao Túc.

An An vẫn còn cúi đầu đứng tại chỗ, vai nhỏ gầy nhìn qua hơi run rẩy. Hoa Linh thấy thế, bước nhanh đi tới bên cạnh An An, gõ một cái lên đầu cậu, mở miệng nói: “Làm sao vậy?”

An An sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, ánh mắt rơi xuống Hỏa Liễn phía sau y cách đó không xa, thấp giọng nói: “Hắn, hắn là người Phượng tộc.”

Hoa Linh lông mày nhíu lại, mở miệng nói: “Cậu sợ hắn?”

Sắc mặt An An đã dần trắng bệch, yếu ớt nói: “Phượng tộc … Là vua của chúng tôi.”

Hoa Linh không nhịn được lại đưa tay nhéo mặt An An, mở miệng nói: “Thấy Long tộc cậu sợ, thấy Phượng tộc cậu cũng sợ, có ta bảo kê, cậu sợ cái gì? Đứng thẳng, ngẩng đầu lên.”

Trong mắt An An vẫn như cũ mang theo vài phần do dự, đứng bất động tại chỗ, lúc này, Kim Lan phía sau mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ, không nên làm khó cậu ấy, loại cảm giác áp chế chủng tộc này là từ lúc sinh ra đã mang theo, đối với chủng tộc vương giả đem lòng kính nể và phục tùng giống như là bản năng, huống hồ cấu ấy mới vừa tu thành hình người, đạo hạnh không sâu, phản ứng như thế này là bình thường."

Hoa Linh cau mày, suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Trên quần đảo Liên Lai đâu đâu cũng có người Phượng tộc, mấy ngày này cậu cứ ở một chỗ không cho ra ngoài, miễn cho thấy ai cũng cúi đầu gập lưng."

An An khe khẽ gật đầu.

Lúc này, Ngao Túc cầm một đống thẻ mở cửa phòng từ quấy tiếp tân đi tới, lần lượt từng cái phân phát cho mọi người, phòng ở làng du lịch cũng giống ở Hải thị, là một tòa nhà gỗ nhỏ, hai người một nhà, mọi người lấy được thẻ mở cửa phòng xong, dồn dập kéo hành lý đi tìm nhà gỗ nhỏ của mình.

Chỉ chớp mắt, bên trong đại sảnh chỉ còn sót Ngao Túc và Hoa Linh, Hoa Linh vươn tay về phía Ngao Túc nói: "Tôi đâu?"

Ngao Túc mở bàn tay, trong tay chỉ còn lại có một tấm thẻ mở cửa phòng.

Hoa Linh:"……."

Ngao Túc thản nhiên nhấc valy của Hoa Linh, mở miệng nói: "Đi thôi."

Hoa Linh do dự nửa phút, cuối cùng vẫn nhấc chân lên đi theo.

Tốt lắm, nếu đã bị sờ qua, chung quy phải sờ lại mới có lời.

Đêm nay, liều mạng……..

36. Quyển 2 - Chương 36: Bí Mật Của Hoa Linh .

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoa Linh đi cùng Ngao Túc về nhà gỗ nhỏ, không biết có phải Ngao Túc cố ý sắp xếp không mà những nhà gỗ khác thì cách nhau rất gần, riêng nhà gỗ của bọn họ thì ở tận trong rừng cây giữa sườn núi, xung quanh là núi đá tre xanh, tươi tốt sum suê, yên tĩnh đến lạ.

Nghe tiếng lá sàn sạt, tim Hoa Linh cũng như bị gió thổi đi, một góc yên lặng, xem ra đêm nay Ngao Túc muốn làm gì đó, Hoa Linh nuốt nước miếng, vừa căng thẳng vừa chờ mong.

Hai người đi vào nhà gỗ nhỏ, Hoa Linh mới phát hiện bên trong có một động thiên khác, gian phòng không lớn, giường rất lớn, làm bằng gỗ, rộng gần ba mét, màn giường màu hồng nhạt, trên giường bày hai chiếc khăn mặt thành hình con gấu trắng nhỏ, xung quanh khăn rải đầy cánh hoa hồng.

Mở cửa phòng vệ sinh, Hoa Linh phát hiện bên trong phòng tắm là một suối nước nóng lộ thiên, thiết kế dựa lưng vào núi, mấy ống trúc ồ ồ chảy ra nước suối óng ánh.

Cá ngựa nhỏ trốn trong túi Hoa Linh thấy thế liền vui sướng chui ra ngoài. Vèo một phát nhảy xuống suối nước nóng, thích ý lăn lộn giãy dụa.

Tâm tình Hoa Linh trong nháy mắt tốt hơn rất nhiều, sợ là chỉ có căn nhà gỗ nhỏ này mới có suối nước nóng như thế này, nghĩ đến cánh hoa hồng trên giường, trong lòng Hoa Linh ấm áp, không nhìn ra Ngao Túc còn lãng mạn như vầy.

Hoa Linh cười khanh khách ra khỏi phòng tắm, trở lại phòng ngủ, thấy Ngao Túc đã xếp xong hành lí của hai người, đang đứng trước giường lớn trước, nhìn chăm chú mặt giường.

Hoa Linh đi tới trước mặt hắn, đang muốn mở miệng khen lại phát hiện cánh hoa trên giường xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy cánh hoa lấm ta lấm tấm rải rác trên giường lúc trước giờ đã chỉnh tề xếp thành một phương trận, bày ra chính giữa giường lớn, dựa theo hình dáng to nhỏ đối xứng sắp xếp chỉnh tề, khoảng cách hàng ngũ hoàn toàn giống nhau, hình dáng cánh hoa cũng đều hoàn mỹ nhất trí, chỉnh tề không kém gì binh sĩ duyệt binh…

Hoa Linh:…

Được rồi, tiếp thu hiện thực đi, muốn hàng này lãng mạn là ảo tưởng sức mạnh chắc luôn.

Mợ nó cậu xếp thành hình trái tim cũng được chứ sao!!!! Nó cũng đối xứng đấy!!!!

Sửa sang xong cánh hoa trên giường, Ngao Túc rốt cục hài lòng gật đầu, sau đó liền ngồi cạnh bàn, mở máy vi tính ra, đồng thời mở bản đồ ba chiều trên cổ tay, kết hợp với tin tức Ngao Tứ gửi tới, bắt đầu nghiên cứu tình huống cụ thể trên mỗi hòn đảo trong quần đảo Liên Lại.

Hoa Linh thấy thế, hoãn lại tâm tình xao động, cũng đi tới bên cạnh Ngao Túc, cùng nhìn bản đồ, thấy trên bản đồ xuất hiện rất nhiều điểm đỏ, hình như còn đang nhấp nháy.

"Đây là cái gì?" Hoa Linh nhìn mấy điểm đỏ đó, mở miệng hỏi.

Ngao Túc đáp: "Là người Phượng tộc, bọn họ phái ra rất nhiều người tuần tra trên quần đảo Liên Lai. Có tình huống gì lạ sẽ thông báo ngay cho Hỏa Liễn."

Hoa Linh nghĩ tới Hỏa Liễn, không nhịn được mở miệng nói: "Hỏa Liễn có địa vị rất cao trong Phượng tộc hả?"

Ngao Túc gật đầu: "Hắn là con trai của Phượng Vương đương nhiệm, là người Phượng Vương thương nhất."

Hoa Linh suy tư: "Tôi nghe nói người Phượng tộc khác với những chủng tộc khác, tuy rằng từ xưa tới nay Phượng vi Hùng, Phượng Hoàng vi Thư, có phải vì thuộc tính bản thân Phượng tộc đặc biệt, như kiểu cho dù không có thư hùng, cũng có thể sinh ra đời sau?"

Ngao Túc gật đầu: "Đúng là như vậy, Bắc Hải Long vương đời trước cưới đàn ông Phượng tộc, Phượng tộc là một chủng tộc tương đối đặc thù, nếu kết hôn cùng tộc thì chỉ có phượng hoàng nữ mới có thể sinh con, còn kết hôn ngoại tộc thì nam cũng có đủ năng lực sinh con, đây là điều đặc biệt trong gen của Phượng tộc."

Hoa Linh nhìn điểm đỏ chi chít trên bản đồ: "Chẳng trách năng lực sinh sôi của Phượng tộc mạnh như thế, tôi nhớ hồi đại chiến Trác Lộc, toàn bộ Phượng tộc tính cả loại không thể hoá hình cũng chỉ có mười mấy con, bây giờ số lượng đã đủ chiếm cứ toàn bộ quần đảo Liên Lai rồi."

Ngao Túc tiếp lời: "Ừ, trước mắt Phượng tộc có hai đại tông phái, mỗi truyền nhân trực hệ của một tông phái có đến mấy trăm người, tính cả chi thứ xuất ra, con số rất khổng lồ."

Hoa Linh nghe vậy, hỏi: "Cái gì hai đại tông phái?"

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, kiên trì giải thích: "Là Hỏa tộc và Xích tộc, chiếu theo dòng họ mà phân, hiện nay Phượng Vương là người Hỏa tộc, Vương Hậu là người Xích tộc, Hỏa tộc chủ yếu là nam, Xích tộc chủ yếu là nữ. Phía dưới còn có mười mấy dòng họ nhỏ nữa, thuộc sự quản lí của Hỏa tộc và Xích tộc."

Hoa Linh nghe vậy, tiếp tục hỏi: "Nếu Hỏa Liễn là đứa con Phượng Vương thương nhất, vậy chẳng phải sẽ là người có khả năng làm Phượng Vương đời tiếp theo cao nhất sao?"

Ngao Túc nhẹ lắc đầu: "Thái tử Phượng tộc đã được lập từ lâu, là anh hai của Hỏa Liễn, vị trí Thái tử, Phượng Vương quả thật có ý muốn dành cho Hỏa Liễn, nhưng chính hắn không nguyện ý, cho nên Phượng Vương cũng không miễn cưỡng."

Hoa Linh nghe vậy, lông mày nhíu lại: "Hắn không muốn? Chẳng lẽ chỉ vì muốn gả cho Long tộc mà chủ động bỏ luôn ngôi vị hoàng đế?"

Ngao Túc trầm mặc một chút, trả lời: "Nội tình cụ thể tôi cũng không biết. Gần trăm năm qua Hỏa Liễn rất ít khi đến Long cung, cho nên không nghe hắn nói về chuyện này."

Hoa Linh cắn răng, nâng cằm: "Không nhìn ra, mị lực của Nhị Thái tử điện hạ thật lớn, thậm chí còn có người vì hắn mà vị trí Phượng Vương cũng không cần."

Hiểu được tình huống của Hỏa Liễn, khinh bỉ dành cho Ngao Tứ trong lòng nhiều thêm vài phần đồng tình, công sức mà Mạc Vũ Sinh và Hỏa Liễn bỏ ra không kém nhau bao nhiêu, xem ra Nhị Thái tử điện hạ lần này phải giằng co không ít, bất luận chọn bên nào, cái mác hoa tâm tra nam dán lên người hắn tuyệt đối gỡ không ra.

Hoa Linh lười xoắn xuýt việc của Ngao Tứ, bởi vì trước mắt có việc quan trọng hơn phải làm, đây chính là sống vạn năm chờ một đêm đó… Nhất định phải chuẩn bị cẩn thận.

Hoa Linh vùi trong ngực Ngao Túc chán ngán một hồi, cuối cùng ôm cổ hắn nói: "Tôi đi tắm."

Ngao Túc gật đầu, buông người trong lòng ra, tiếp tục nghiên cứu bản đồ ba chiều.

Hoa Linh lôi trong vali ra một đống chai lọ kem dưỡng da các loại, ôm tất cả vào phòng tắm. Những thứ này bình thường y rất ít khi dùng, nhưng đêm nay lòng yêu thích cái đẹp trong y đột nhiên trỗi dậy, y muốn mình phải thật đẹp thật thơm, không vì gì khác, chỉ vì người yêu mắc bệnh sạch sẽ trầm trọng, Linh Vương điện hạ cũng phải đem mình rửa sạch từ trong ra ngoài.

Nước suối ấm áp rất thoải mái, Hoa Linh ở trong bồn vừa xem Cừu Vui Vẻ vừa chơi với Cá ngựa nhỏ, bất tri bất giác đã trôi qua một tiếng, Hoa Linh đứng dậy khỏi bồn, lau khô thân thể xong, Hoa Linh nhìn mình lõa thể qua gương chạm đất, hài lòng gật gật đầu.

Y lấy áo tắm choàng lên người, lúc chuẩn bị đi ra lại do dự đứng ở cửa chốc lát, cuối cùng vẫn xoay người lấy quần sịp màu đen treo trên móc mặc vào.

Sau khi mặc tử tế, Hoa Linh đi ra khỏi phòng, có chút thấp thỏm nhìn Ngao Túc, thấy hắn vẫn hết sức chăm chú nghiên cứu bản đồ, Hoa Linh dọn khăn mặt và cánh hoa trên giường, nằm xuống.

Hoa Linh lăn qua lộn lại trên giường, bày ra mười mấy tư thế dụ người mà Ngao Túc vẫn bất động, căng thẳng thấp thỏm trong lòng dần biến thành bất mãn.

Chuyện gì đây…

Ở chung một phòng hổng lẽ hông phải để XXOO mà là để bớt tiền phòng hả?

Bản vương cũng đã loại bỏ chướng ngại tâm lý tắm rửa sạch sẽ dâng đến bên mép mà nhà mi ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm?

Đêm đầu tiên triền miên tốt đẹp đâu?

Lẽ nào thật sự chỉ là… ngủ thuần khiết?

…

Hoa Linh trừng một bên mặt Ngao Túc một hồi, rốt cục nhịn không được, y kéo áo tắm một bên vai xuống, lộ ra bả vai trắng mịn, duỗi ra một chân, bày ra tư thế nằm nghiêng khêu gợi, nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

Không phản ứng…

Tằng hắng một tiếng.

Vẫn không phản ứng…

Sau khi tiếng ho khan thứ ba nặng nề vang lên, Ngao Túc không quay đầu nói: "Cạnh biển buổi tối nhiệt độ hạ thấp, đắp kín chăn, mai còn phải đi tuần tra đảo, tránh cảm mạo."

Hoa Linh:…

Ngao Túc vừa dứt lời, Hoa Linh cảm nhận được một cơn gió mát lướt qua da thịt trần trụi, đồng thời, một cơn gió lạnh hơn cũng thổi qua lòng y…

Xem ra đêm nay thật sự là đắp chăn bông ngủ thuần khiết rồi, haiza, mình suy nghĩ nhiều quá.

Hoa Linh hơi thất vọng thở dài, căng thẳng thấp thỏm lúc trước biến mất, y vươn mình chui vào chăn, tiếp tục xem Cừu Vui Vẻ —— may đây là phim hoạt hình dài tập, hơn nữa có thể xem bất cứ lúc nào, đúng là có thể giảm bớt tình trạng lúng túng.

Xem một lát, Hoa Linh cũng hơi buồn ngủ, y dụi mắt, thấy Ngao Túc vẫn ngồi trên ghế không chút ủ rũ, hàng này buổi tối đều không ngủ à? Hoa Linh mơ hồ nghĩ, y ôm gối, mí mắt ngày càng nặng, rốt cục trầm trầm ngủ thiếp đi.

Cũng không biết ngủ bao lâu, trong mơ màng như thấy Ngao Túc đứng dậy đóng cửa sổ, gió lạnh ngoài phòng biến mất, nhưng Hoa Linh vẫn cảm thấy có chút lạnh.

Một lát sau, Hoa Linh cảm thấy bên người nặng xuống, hình như y bị người ôm vào lòng, Hoa Linh khẽ run, lập tức dán vào nguồn nhiệt bên cạnh.

Mấy giây sau, y thấy thân thể chìm xuống, người bên cạnh đã vươn mình đè trên người y, hai bàn tay dọc theo lồng ngực y hướng phía dưới tìm kiếm, xoa xoa toàn thân y.

Bàn tay với nhiệt độ và xúc cảm quen thuộc khiến đầu óc Hoa Linh dần dần tỉnh táo lại, y từ từ mở mắt, ánh sáng trong phòng rất mờ, Ngao Túc tắt đèn, chỉ giữ một đèn ngủ đầu giường, ánh đèn ảm đạm chiếu vào Ngao Túc, Hoa Linh nhìn thấy trong mắt người phía trên như có hai đốm lửa nho nhỏ.

"Cậu…" Hoa Linh hơi kinh ngạc, toan há mồm thì Ngao Túc cúi đầu hôn môi Hoa Linh.

Mỗi một lần hôn môi, Ngao Túc lại mang đến cho Hoa Linh một lần thể nghiệm hoàn toàn mới, lần này, Ngao Túc hôn cẩn thận mà ôn nhu, phảng phất như người trong lòng là một bảo vật trân quý bảo, hai tay của hắn mềm nhẹ xoa nắn trên người Hoa Linh, môi lưỡi khiêu khích tràn đầy sủng nịch.

Hoa Linh bị thế trận hôn sờ làm cho hoa mắt, chân ngứa ngáy, trong đầu không tự chủ xẹt qua một ý nghĩ: Đồng dạng là xử nam, tại sao trình độ ve vãn của hàng này cao dữ vậy?

Thân thể Hoa Linh bị đùa giỡn run rẩy từng trận, ngọn lửa tình dục trong lòng bị đốt lên, trong đầu trống rỗng, không tự chủ ôm vai Ngao Túc, nghênh đón nụ hôn của hắn, áo tắm trên người đã sớm bị gỡ bỏ vứt qua một bên.

Nhưng vào lúc này, hai tay Ngao Túc bơi lội đến dưới thân Hoa Linh, nhẹ nhàng vuốt ve bắp thịt bên eo y, đầu ngón tay nâng lên viền quần sịp màu đen…

Nhận ra động tác của Ngao Túc, đầu óc Hoa Linh nháy mắt thanh tỉnh, thân thể cứng đờ, đang định ngăn cản Ngao Túc, nhưng đáng tiếc, tay Ngao Túc kéo một cái, xé toạc quần sịp của Hoa Linh thành hai mảnh.

…

Trong phút chốc, một trận ánh sáng sáng ngời tỏa ra từ dưới thân Ngao Túc, chiếu sáng cả căn nhà gỗ nhỏ.

Ngao Túc kinh ngạc từ môi Hoa Linh ngẩng đầu lên, cúi đầu nhìn dưới thân.

Người Hoa Linh như bị điểm huyệt, cứng đơ nằm trên giường, y buông một tay, mu bàn tay che hai mắt lại, cánh tay có hơi run lên. Y không dám nhìn mặt Ngao Túc, bởi vì y không biết vẻ mặt Ngao Túc sẽ như thế nào khi nhìn thấy cảnh này.

Đúng, y đang phát sáng, nói đúng hơn, là mông của y đang phát sáng.

Là một con đom đóm, tuy rằng tu hành vạn năm, từ lâu đã hóa thành hình người, nhưng một số đặc tính vĩnh viễn không cách nào thay đổi, Hoa Linh sẽ không bao giờ quên đêm đầu tiên đi thuê phòng, sau khi tắt đèn, cho dù cách quần sịp và áo tắm, chút tia sáng kia cũng dọa đối phương sợ đến ngất xỉu tại chỗ.

Từ đó về sau, Hoa Linh biết rõ người khác không thể chấp nhận thân thể này của mình, buổi tối, y luôn chói mắt như vậy, cho nên sẽ…. chói đến chọc mù mắt đối tượng hẹn hò.

Y cũng từng nghĩ hay là thẳng thắn tìm người làm ban ngày cũng được, nhưng mà trong xương Linh Vương điện hạ ngoài xem thường lừa dối kiêu ngạo còn có một phần chờ đợi nho nhỏ, có lẽ sẽ có một người, yêu y, yêu tất cả mọi thứ của y, yêu đến mức đủ khả năng chấp nhận y "chói sáng", không hề sợ hãi…

Bởi vì suy nghĩ ngây thơ sâu tận đáy lòng này đã biến y thành một tên xử nam từ trong xương tủy…

Trải qua vạn năm, tình cờ tuốt tuốt, cũng trôi qua không quá khó khăn…

Quần lót của Hoa Linh đều là quần sịp màu đen góc bẹt, dày mà chặt chẽ, không thấm nước mà có thể lại ánh sáng, đây có lẽ là tiếc nuối duy nhất của Linh Vương, quần chữ T, quần lưới… Mấy kiểu quần sịp hay ho đó, không có duyên mặc thử. Đối với tình huống của y, không lộ ánh sáng mới là quần sịp tốt nhất.

Hoa Linh nằm trên giường, thấy Ngao Túc chống trên người mình không nhúc nhích, trong lòng bắt đầu sốt ruột.

Lẽ nào, mình đoán sai level can đảm của Ngao Túc? Hắn cũng bị dọa?

Không, Ngao Túc con gì cũng thấy rồi, chắc chắn sẽ không bị mình dọa, nhưng, hắn không thích thì phải làm sao??? Đổi thành người khác sợ là chả ai lại đi thích kẻ có thân thể kì quái như mình.

Tim Hoa Linh dần dần nguội xuống, y nheo mắt, dựa vào ánh sáng từ mông nhìn mặt Ngao Túc, giờ khắc này, hắn rũ mắt, lẳng lặng nhìn hạ thân của y.

Hoa Linh không thấy rõ nét mặt của hắn, cơ thể lại không dám động, đành cắn môi kiên nhẫn đợi phản ứng của hắn.

Mỗi một giây đều là dày vò.

Qua hồi lâu, Ngao Túc rốt cục có động tác, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Hoa Linh, mở miệng nói: "Đây là thứ quấy nhiễu anh mấy ngàn năm qua?"

Hoa Linh sắp cắn ra dấu răng trên môi, y không nghe rõ vui buồn trong câu hỏi của Ngao Túc, đành phải gật đầu khe khẽ.

Sau đó, Ngao Túc nói tiếp, giống như đang tự nhủ: "Ừm, trong phòng thí nghiệm dạ minh châu chiếu rất sáng, cho nên khi đó không phát hiện, thì ra là như vậy."

Hoa Linh thấy trên người nhẹ đi, Ngao Túc xuống khỏi người y, sau đó ngồi dậy khỏi giường.

Theo động tác của Ngao Túc, tim Hoa Linh cũng hoàn toàn nguội hẳn, bầu không khí ám muội giữa hai người… hoàn toàn biến mất sau ánh sáng.

Hoa Linh nhìn lén Ngao Túc qua kẽ tay, thấy hắn xuống giường mặc áo tắm, sau đó rời phòng đi ra sảnh.

Mũi Hoa Linh mũi cay cay, thất vọng và tự ti xông vào ngực, trong lòng đau như bị kim châm.

Quả nhiên, ngay cả Ngao Túc cũng không chấp nhận được.

Quả nhiên, Úc Lũy nói rất đúng, cần phải lăn giường trước rồi mới tính đến chuyện yêu.

Quả nhiên, phải thừa dịp mình còn chưa trầm luân quá sâu quay trở về, hi vọng vẫn về kịp.

…

Hoa Linh xoa xoa mũi, khóe mắt vẫn hơi ửng hồng. Y yên lặng đứng dậy, chuẩn bị đi tìm quần lót.

Lúc y ủ rũ ngồi bên giường, Ngao Túc đẩy cửa vào phòng. Hoa Linh không biết nên nói gì, y cúi đầu, quấn khăn tắm ngang hông, không phải để che mông phát sáng, mà để duy trì chút tôn nghiêm cuối cùng.

Ngao Túc thấy Hoa Linh ngồi bên giường, rõ ràng hơi sửng sốt, hắn bật đèn lên, sau đó đi tới bên cạnh cúi đầu nhìn y.

Thấy vành mắt ửng hồng của Hoa Linh, Ngao Túc nhíu mày, ngồi xổm xuống sờ trán Hoa Linh, hỏi: "Sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

Tim Hoa Linh khẽ run, cố nén nước mắt nghiêng đầu qua chỗ khác, ngẩng cao đầu, mở miệng nói: "Không cần cậu quan tâm."

Ngao Túc nghi hoặc nhìn Hoa Linh, sau đó mặc y giãy dụa, ôm y trực tiếp đặt lên giường, sau đó, lật người y nằm úp sấp.

Kéo khăn tắm bên hông Hoa Linh xuống, ánh sáng trong phòng lại rõ hơn mấy phần, bờ mông tròn vo vểnh cao của Hoa Linh như hai ngọn đèn lớn tỏa ra tia sáng chói mắt.

Hoa Linh tức giận muốn đứng dậy, lại bị Ngao Túc đè lại trên giường.

"Cậu…" Giọng Hoa Linh có hơi nức nở, vừa thẹn vừa giận.

Ngao Túc cúi người xuống, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai y nói: "Đừng nhúc nhích."

Hoa Linh nghiêng đầu qua chỗ khác, thấy Ngao Túc đang cầm một kim tiêm.

"Cậu muốn làm gì… A!" Hoa Linh còn chưa dứt lời, kim tiêm trên tay Ngao Túc đã đâm vào mông Hoa Linh.

Ngao Túc vừa khẽ xoa mông y vừa tiêm chất lỏng trong xi lanh vào.

Hoa Linh đau đến hút khí, nửa phút sau, Ngao Túc rút kim tiêm ra, nhìn Hoa Linh đau đến cau mày, Ngao Túc nhéo cằm y, trong mắt xẹt qua một tia ôn nhu: "Sợ đau thế à? Lần sau sẽ cho anh ngửi Mê Điệt Hương trước."

(*) Mê Điệt Hương: là loại dược thảo bổ dưỡng gây kích thích; rất ấm và hữu dụng cho tình trạng mệt mỏi hay mất sức tạm thời. Loại dược thảo này còn kích thích sự tuần hoàn của máu và làm giảm chứng nhức đầu. Ngoài ra thì tinh dầu Mê Điệt Hương còn có thể giúp giảm đau hiệu quả. (Theo Thảo dược Hoa Đà)

Hoa Linh bấp chấp này đó, tức giận trừng Ngao Túc: "Cậu tiêm gì cho tôi?"

Ngao Túc xoa xoa mông Hoa Linh giúp y giảm bớt đau đớn: "Quần lót che ánh sáng của anh quá chặt, mặc nó ngủ thường xuyên sẽ ảnh hưởng đến tuyến tiền liệt. Sau khi cởi ra thì ánh sáng lại quá chói mắt, sẽ ảnh hưởng đến chất lượng giấc ngủ. Sao không nói cho tôi biết sớm hơn?"

Ngao Túc tăng lực trên tay, trong giọng nói mang theo vài phần trách cứ, cùng lúc đó, một bàn tay dọc theo khe mông Hoa Linh xuống phía dưới tìm kiếm, chặn lại trung tâm huyệt vị, nhẹ nhàng xoa bóp hai lần.

Cơ thể Hoa Linh đột nhiên run lên, tiểu Hoa Hoa trước người suýt nữa ngẩng đầu.

"Cậu muốn làm gì?" Hoa Linh vừa thẹn vừa giận nói.

"Kiểm tra một chút." Ngao Túc trên mặt không có một tia tình dục, động tác cũng rất chăm chú, đầu tiên là niết niết nếp nhăn bên ngoài chốc lát, sau đó đầu ngón tay dọc theo hậu huyệt Hoa Linh thăm dò tiến vào.

Người Hoa Linh cứng đờ, cảm thấy ngón tay Ngao Túc chạm tới điểm mẫn cảm của mình, hai chân lập tức mềm nhũn. Đầu ngón tay Ngao Túc giật giật hai lần, chính xác chạm đến điểm mẫn cảm trong vách huyệt.

"Tôi f*ck…" Hoa Linh không nhịn được chửi tục, sau đó một luồng bạch trọc thuận theo đầu tiểu Hoa Hoa ồ ồ chảy ra…

Ngao Túc hoàn toàn không thấy phản ứng phía trước của Hoa Linh, nghiêm túc kiểm tra tuyến tiền liệt của y từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới một lần. Sau đó hài lòng gật đầu: "Không sao rồi."

Hoa Linh lúc này như cá nằm trên thớt, không còn giãy dụa, nằm lì trên giường, trước mắt từng trận bạch quang, tất cả thần trí đều bị một ngón tay của Ngao Túc đâm đến điên đảo.

Giời ạ, người ta chỉ giật giật ngón tay, mình liền bắn…

Hoa Linh chôn mặt vào gối, không nhúc nhích.

Ngao Túc kiểm tra xong, vẫn tiếp tục khẽ xoa mông Hoa Linh, sau mười mấy phút, giọng Ngao Túc vang lên: "Tốt."

Lúc này Hoa Linh cũng khôi phục lí trí sau khoái cảm cao trào, nghe Ngao Túc nói, y cố nén xấu hổ ngẩng đầu lên hỏi: "Cái gì tốt?"

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, trong mắt loé ra một nụ cười, đưa tay ra nhẹ nhàng vỗ mông Hoa Linh.

Sau đó, Hoa Linh kinh ngạc nhìn ánh sáng trong phòng nháy mắt yếu bớt xuống, chỉ còn dư lại ánh sáng tản ra từ đèn tường. Hoa Linh nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn mông của mình, quả nhiên, ánh sáng biến mất, hai mông trắng nõn dưới ánh đèn chiếu rọi mơ hồ lộ ra một chút phấn hồng, là kết quả nhào nặn vừa nãy của Ngao Túc.

"Sao… Sao không sáng nữa?" Hoa Linh kinh ngạc không thôi, y biết rõ mông mình luôn sáng lên, không quản bốn mùa, không phân ngày đêm, chỉ có điều vào ban ngày không thấy được thôi, y đã từng dùng rất nhiều phép thuật nhưng vẫn không thể loại trừ ánh sáng này.

"Cậu làm thế nào vậy?" Hoa Linh giờ không còn thẹn thùng, ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Ngao Túc.

Ngao Túc cong khóe môi: "Loại đặc tính phát sáng này trước đây tôi từng nghiên cứu, bởi vì đây là thuộc tính đặc trưng của vật chủng, cho nên không thể nào loại bỏ triệt để, chỉ có thể cải tạo một chút. Vừa nãy tôi tiêm cho anh một loại dung dịch che ánh sáng, dung hợp một phần gen của tôi làm chất dẫn, chỉ cần tôi đụng vào nó một chút, dung dịch sẽ có tác dụng, che đi nhân tố phát sáng trong người anh. Nếu chạm lần nữa thì sẽ thả ra."

Ngao Túc nói, lại vỗ một cái lên mông Hoa Linh, trong nháy mắt, ánh sáng liền vung đầy cả phòng.

Hoa Linh run run nhìn Ngao Túc vỗ mông mình, lúc tắt, lúc bật…

Ánh sáng trong phòng theo tay Ngao Túc, lúc sáng, lúc tối…

Trong đầu Hoa Linh sấm nổ vang rền: Vấn đề quấy nhiễu y mấy ngàn năm, cứ thế bị Ngao Túc… một đâm giải quyết xong??!!

Khoa học thật sự là lực lượng sản xuất quan trọng số một!!!!

Hoa Linh bây giờ đã triệt để tiến nhập trạng thái không biết xấu hổ, trần truồng mặc Ngao Túc vỗ mông mình, vừa kinh ngạc vừa vui sướng.

Vỗ một cái, sờ một chút, chọt một cái…

Ngao Túc vừa biến đổi trò gian sàm sỡ mông Hoa Linh vừa suy nghĩ.

Một hồi lâu sau, trong mắt của hắn tinh quang lóe lên, nói:

"Nếu mở rộng đặc tính này hơn có thể nghiên cứu ra một đầu đề mới —— đèn bàn dạng người."

37. Quyển 2 - Chương 37: Thần Khí Kiền Thích

Vì vậy, đêm đầu tiên mong đợi đã lâu của Linh Vương điện hạ biến thành một tai họa huyền diệu.

Hoa Linh: "Tại sao tôi chạm nó lại không tắt?"

Ngao Túc: "Bên trong có gen của tôi làm chất dẫn, chỉ có thể nhận vân tay của tôi, những người khác đều không được."

Hoa Linh: "… Tôi không thể làm chủ mông của tôi?"

Ngao Túc: "Giờ là của tôi rồi."

Hoa Linh: "Vậy sau này lúc này kia và vân vân làm sao bây giờ? Đụng vào liền sáng lên? Không thấy chói mắt à?"

Ngao Túc: "Hmm, vấn đề này chưa nghĩ đến."

Hoa Linh: “Hay là thêm nhận dạng lời nói?”

Ngao Túc: “Gen nhận dạng lời nói độ nhạy cảm quá cao, hừ nhẹ hay thở dốc nó đều cảm biến.”

Hoa Linh: “… Vậy sau này muốn xx chỉ có thể là cậu ở dưới thôi.”

…

Trầm mặc.

Ngao Túc: “À, có biện pháp, thêm một hình thức động tác để bật tắt là được rồi.”

Hoa Linh:…

Một tiếng sau, Ngao Túc hài lòng nhìn đèn bàn dạng người mình mới nghiên cứu ra.

Hình thức động tác bật tắt là hai hình vuông đồng tâm, sau khi mở hình thức điều khiển thì động tác khác nhau sẽ cho tác dụng khác nhau.

Vỗ một cái thì sáng lên, vỗ hai cái thì tắt đi.

Động tác nhẹ nhàng liên tục nhanh chóng và có thể điều tiết độ sáng tối.

Nắm một chút, mông sẽ nhấp nháy, tần suất và thời gian nhấp nháy tùy thuộc vào mức độ và thời gian nắm bóp.

…

Hoa Linh lăng lăng nhìn mông mình bị Ngao Túc bày trò, từ kinh ngạc chuyển sang xạm mặt lại.

Ngao Túc bày trò một hồi, ngẩng đầu hỏi Hoa Linh: “Có muốn tăng cường hiệu ứng biến ảo bảy màu không?”

Hoa Linh lạnh lùng nói: “Không cần, đây là mông, một bộ phận của cơ thể tôi, cậu thật sự xem nó là đèn bàn tiết kiệm năng lượng mới hả? Tôi không muốn sau này thả bom thôi cũng mang ra hiệu quả trời quang mây tạnh, hoa mai bay trong gió…”

Ngao Túc nghe vậy, trong mắt không tự chủ nhiễm mấy phần ý cười, hắn vỗ hai lần, che tia sáng lại, đồng

thời tìm hai hình vuông, đóng hình thức điều khiển.

Hai người dằn vặt nhau mãi đến tận hơn nửa đêm, dù Ngao Túc đã quen thức đêm nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt mệt mỏi của Hoa Linh, hắn thu dọn đồ vật trên giường, cởi quần áo, tắt đèn, ôm Hoa Linh ngủ.

Hoa Linh sờ sờ lồng ngực và lưng trần của Ngao Túc, vô cùng vui vẻ, bận bịu cả một buổi tối rốt cục cũng có chút chuyện chính. Thế nhưng Hoa Linh lúc này đã không còn tâm tình và tinh lực để xxoo, trong lòng y ấm áp, nghĩ đến biểu hiện đêm nay của Ngao Túc, khóe miệng y len lén câu lên 45°.

Ngao Túc không sợ mình, cũng không ghét bỏ mình, tuy rằng hành động cải tạo đèn bàn hơi bất bình thường, nhưng Hoa Linh cảm thấy hắn rất tha thiết và đau lòng với vấn đề của y.

Xem ra vạn năm chờ đợi không uổng phí, cuối cùng cũng gặp được chồng yêu ( )

Hoa Linh thân mật vùi trong ngực Ngao Túc, hai má dán vào ngực hắn, hai tay không thành thật trộm sờ trên người hắn, tuy rằng trong bóng tối không nhìn thấy, nhưng Hoa Linh có thể cảm nhận được vóc người Ngao Túc tuyệt với như lúc nhìn, mặc quần áo thấy hơi gầy, nhưng cởi ra thì hiện rõ cơ bắp rắn chắc, y sắc tình vuốt lưng Ngao Túc, sắp chảy cả nước bọt.

Ngao Túc cũng không ngăn cản y, chỉ ôn nhu ôm người trong lòng, hôn khẽ lên thái dương y, sau đó thấp giọng nói bên tai Hoa Linh: “Ngủ đi.”

“Ừm.” Hoa Linh gật đầu, tuy rằng rất muốn ăn thêm chút đậu hủ nhưng thân thể đã dần dần không nghe sai khiến, cố gắng chịu đựng thêm một lúc, y rốt cục không đỡ được cơn buồn ngủ mãnh liệt kéo tới, mơ màng ngủ thiếp đi.

Linh Vương điện hạ một đêm không mộng, cảm thấy vô cùng thoải mái, loại cảm giác thư thái đã lâu không gặp làm y vô cùng thích thú.

Khuyết điểm duy nhất chính là: Ngao Túc bên người đã biến mất.

Hoa Linh mơ mơ màng màng bò dậy, khoác áo ngủ, đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ, đứng cạnh cổng vòm, y nhìn thấy Ngao Túc ở bãi cát phía xa, bên cạnh hắn là một thân hình đỏ rực, không cần đoán cũng biết người kia là Hỏa Liễn của Phượng tộc.

Vẻ mặt hai người rất nghiêm túc, Hỏa Liễn lo lắng nói gì đó với Ngao Túc.

Hoa Linh thấy thế, trong lòng nặng nề, có lẽ là có tung tích của gã đàn ông thần bí, y lập tức quay người về phòng, thay quần áo rửa mặt.

Sửa soạn xong, Hoa Linh mới đi từ phòng rửa tay ra, liền thấy Ngao Túc đẩy cửa vào.

“Cậu đã trở lại?” Hoa Linh hỏi.

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, đi tới trước mặt y cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại, sau đó mới trả lời: “Sao không ngủ thêm một lát?”

Hoa Linh bị nụ hôn chào buổi sáng đột nhiên xuất hiện này làm cho chưa đã thèm, y liếm môi, sau đó lập tức nhào tới gặm môi Ngao Túc một hồi mới hài lòng gật gật đầu.

“Còn ngủ gì nữa, ngủ đến mức cậu chạy mất, không phải nên ôm nhau cùng chào đón ngày mới sao? Rõ ràng là cậu ngủ xong bỏ chạy, làm hại tôi còn tìm tòi đầu giường xem có tiền bỏ lại không.”

Ngao Túc nghe vậy, nở nụ cười: “Ra giá đi, lần sau nhất định bỏ lại.”

Hoa Linh cười híp mắt cắn cằm Ngao Túc: “Cậu muốn trốn đi mỗi ngày hả? Tôi nói cho cậu biết, nếu sáng mai tỉnh dậy không thấy cậu, tôi sẽ không rời giường đâu!”

Ngao Túc ôm eo Hoa Linh, đáp: “Đi ăn điểm tâm đi, hôm nay sẽ rất bận.”

Hoa Linh nghe vậy, lập tức nghiêm chỉnh, hỏi: “Sao vậy? Có manh mối?”

Ngao Túc gật đầu, vừa giúp Hoa Linh sửa sang lại cổ áo, vừa nói: “Ừ, tối hôm qua Phượng tộc có phát hiện, ăn xong điểm tâm chúng ta sẽ nói rõ mọi thứ.”

Hoa Linh gật đầu, cùng Ngao Túc đi ăn điểm tâm, bởi vì trong lòng nghĩ đến việc tìm kiếm chiến phủ, Hoa Linh ăn rất nhanh, thậm chí không đòi Ngao Túc đút bánh mì.

Ăn xong điểm tâm, mọi người tập trung trong sảnh, Ngao Túc phóng to bản đồ ba chiều giữa khoảng không trên trung tâm bàn, Hỏa Liễn chỉ vào một hòn đảo trong đó, nói: “Đêm hôm qua, vệ binh tuần tra của Phượng tộc phát hiện trên đảo này có năng lượng dị động nhẹ, bọn họ xuống kiểm tra một hồi, lại không phát hiện dị thường gì, sáng nay ta đi qua thăm dò, phát hiện kết giới trên đảo có dấu vết bị người phá.”

Hoa Linh giương mắt nhìn Hỏa Liễn, thần thái có vẻ kém rực rỡ hơn so với hôm qua, tuy rằng hắn cực lực muốn che giấu cảm xúc trong lòng, nhưng cặp mắt sáng như đuốc của Hoa Linh đã nhìn thấu tất cả từ lâu.

Thấy Hỏa Liễn hôm qua và hôm nay như hai người khác nhau, trong đầu Hoa Linh đột nhiên lóe lên một lời kịch không hợp cảnh cho lắm: Ngao Tứ rời đi một ngày, hắn…

Ngao Túc nghe Hỏa Liễn nói, hỏi: “Hòn đá ngũ hành có gặp phá hoại gì không?”

Hỏa Liễn ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, lắc đầu: “Đá ngũ hành không có vấn đề, đá đặt trên đảo nhỏ, kết giới

phòng hộ ở đảo khác, người bình thường không cách nào đi vào. Nhưng mà…"

Hỏa Liễn chỉ chỉ hòn đảo nhỏ gặp sự cố kia, tiếp tục nói: "Hòn đảo nhỏ này, cách hòn đá hệ hỏa rất gần, cho nên mục tiêu của kẻ xâm nhập rất có khả năng là đá ngũ hành."

Ngao Túc gật đầu, nói với mọi người: "Quần đảo Liên Lai có tổng cộng hơn 300 hòn đảo, rất nhiều hòn đảo không có cầu nối, chỉ có thể đi lại thông qua đường biển, căn cứ theo tình huống mấy người An An nhìn thấy trên núi Bạc Đầu, người này không quá tinh thông phép thuật, hơn nữa trước mắt năng lượng thế gian đang mất thăng bằng, tất cả pháp khí đều mất linh, nếu như gã muốn đến đá ngũ hành chỉ có thể đi đường thủy. Phượng tộc đã khống chế kiểm tra nghiêm ngặt các phương tiện qua lại, chắc chắn gã đang trốn trên hòn đảo nào đó."

Kim Lan nghe vậy, tiếp lời: "Pháp khí thế gian mất linh là thật, nhưng pháp khí gã trộm đi chính là Kiền Thích cấp bậc sang thế, không thể đánh đồng với các pháp khí tầm thường được."

Ngao Túc gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng Kiền Thích một khi hiện thế, nhất định sẽ có sát khí tuôn ra, chúng ta đang ở Liên Lai chắc chắn cảm giác được."

Hỏa Liễn gật đầu nói: "Hiện tại thủ vệ Phượng tộc trải rộng khắp Liên Lai, nếu xuất hiện tình huống như thế, chúng ta có thể phát hiện đầu tiên. Bây giờ linh áp chung quanh Liên Lai vẫn đang ổn định, chưa từng xuất hiện gợn sóng, cho nên có thể thấy gã vẫn chưa sử dụng Kiền Thích."

Hoa Linh nghe vậy, hơi nhíu mày: "Kiền Thích là chiến phủ của Hình Thiên, tuy rằng Hình Thiên chết rồi, khế ước với Kiền Thích sẽ tự động giải trừ, nhưng sức mạnh của Kiền Thích không hề yếu bớt, nhìn khắp tam giới, người không bị Kiền Thích phản phệ có thể đếm trên đầu ngón tay. Cho nên, gã không thể sử dụng Kiền Thích."

Dương Tiễn nghe vậy, đáp: "Tuy là vậy, nhưng việc gã có thể mang Kiền Thích rời khỏi Ma giới mà không hề thương tổn dù chỉ là một sợi tóc vẫn là sự thật rành rành trước mặt, cho nên có thể thấy Kiền Thích không có ý định làm gã bị thương."

Lông mày Hoa Linh nhíu chặt hơn, lời của Dương Tiễn là nghi hoặc từ trước tới nay của y, y không hiểu nổi tại sao Kiền Thích cứ vô thanh vô tức bị người trộm đi như thế.

Dương Tiễn suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Trong tam giới, pháp khí cấp bậc cao nhất là sang thế thần khí, tiếp theo là Thần khí, pháp khí ở cấp bậc trên không giống pháp khí tầm thường, phương thức ký khế ước cũng khác nhau, xuất hiện tình huống như thế chỉ có một khả năng, đó là Kiền Thích lựa chọn chủ nhân mới, cho nên mới không phản phệ người mang nó đi." Dương Tiễn hình như đã hoàn toàn thoát ra khỏi bóng ma Úc Lũy, giọng nói bình tĩnh, nghiêm túc phân tích.

Tim Hoa Linh dần dần chìm xuống dưới, việc Dương Tiễn nói, sao y có thể không biết, chẳng qua là y vẫn luôn không đối mặt với giả thiết này, Hình Thiên chết rồi, đồ vật để lại chỉ có món binh khí đó, mỗi lần Hoa Linh nhớ tới năm tháng đã qua, đều sẽ đến Dưỡng Tâm điện ngẩn người nhìn những món thần khí ấy, tất cả thương nhớ và hồi ức đều ký thác vào nhưng món binh khí này. Y sẽ mãi mãi không quên hình ảnh

Hình Thiên cầm Kiền Thích trong tay, đánh đâu thắng đó, ở trong lòng y, Kiền Thích sớm đã thành một phần của Hình Thiên.

Vạn năm trôi qua, thi thể Hình Thiên trong mộ đã hóa thành bạch cốt. Thứ duy nhất không thay đổi, là Kiền Thích trong Dưỡng Tâm điện. Hoa Linh đau đớn, từng khổ sở, cũng từng tức giận, khổ sở vì di vật cuối cùng của Hình Thiên cũng muốn bỏ bọn họ mà đi, tức giận vì Kiền Thích phản bội.

Y không có tư cách can thiệp Thần khí lựa chọn chủ nhân, nhưng trong lòng y, đã sớm xem Kiền Thích thành hóa thân của Hình Thiên, là một người bạn của mình.

Sắc mặt Hoa Linh rất khó coi, y ngồi trên ghế, buồn đau trong mắt hiển lộ hết, cúi đầu không nói.

Tầm mắt Ngao Túc dừng lại trên mặt Hoa Linh hồi lâu, nét mặt không thay đổi, nhưng trong mắt như nhiễm thêm vài phần tối tăm.

Lúc này, Úc Lũy vẫn theo bên cạnh Dương Tiễn mở miệng nói: "Còn có một khả năng."

Mọi người nghe vậy, đều hơi sững sờ, vị Ma tôn trước giờ không hề tham dự thảo luận chuyện đứng đắn hôm nay tự dưng công khai lên tiếng, tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía Úc Lũy.

Đương nhiên là ngoại trừ Dương Tiễn, bởi vì trong mắt Dương Tiễn, Úc Lũy trong suốt như không khí…

Úc Lũy xòe tay ra phát lực, trong tay xuất hiện một nanh sói dài năm thước. Úc Lũy cầm nó múa vài đường, chỉ nghe trong không khí từng trận ong ong vang lên, chấn động màng nhĩ đau đau.

Úc Lũy nói: "Lang Nha Sóc tuy không thuộc cấp bậc sang thế, nhưng cũng là thượng cổ Thần khí, Thần khí chẳng những có thể tự mình nhận chủ, mà còn có thể cùng chủ tâm linh tương thông, người bên ngoài không thể đụng chạm, nhưng nếu có sự cho phép của chủ nhân, người thân cận đụng chạm là không có vấn đề."

Dứt lời, Úc Lũy đưa tay ra, nhét nó vào tay Dương Tiễn. Toàn thân Lang Nha Sóc phiếm xanh, lam quang bao quanh khi nằm trong tay Úc Lũy thu lại hết mức, như một thanh Thiêu Hỏa Bổng an tĩnh nằm trong tay Dương Tiễn…

Dương Tiễn nhìn Lang Nha Sóc bị nhét vào trong tay mình, sắc mặt cũng dần dần biến xanh.

Mà Úc Lũy bên cạnh thì lại lộ ra nụ cười lấy lòng, áp sát tới, không coi ai ra gì ôm eo Dương Tiễn, nói: "Bảo bối của ta, đều cho ngươi, ngươi muốn dùng thế nào cũng được."

Dương Tiễn cắn răng, nhẫn nại trong mắt đạt đến cực hạn, hắn nắm chặt Lang Nha Sóc trong tay, bất ngờ vung lên, hung hăng đâm vào vai Úc Lũy.

.

38. Quyển 2 - Chương 38: Đảo Ơi, Bọn Mình Đến Đây

Úc Lũy thấy hành động của Dương Tiễn nhưng không tránh, mặc Lang Nha Sóc đập vào vai phải mình.

"Ầm" một tiếng, Lang Nha Sóc đâm vào người Úc Lũy. Dương Tiễn mặt không biến sắc, buông Lang Nha Sóc ra, từ đầu tới cuối không hề nhìn Úc Lũy.

Úc Lũy cúi đầu nhìn vai mình, gập tay phải lên, cơ bắp chỗ vai phát lực, như nhô lên một khối thép, Lang Nha Sóc rớt ra khỏi người hắn rơi xuống đất. Mọi người đều thấy vết thương trên bả vai Úc Lũy không nghiêm trọng lắm.

Đòn này của Dương Tiễn đúng là rất tàn nhẫn, nhưng linh lực đã bị vòng tay áp chế, chỉ dùng sức lực tối đa của người phàm. Tẹo khí lực ấy với Úc Lũy mà nói hoàn toàn nhẹ như bông. Cho dù Ma Tôn điện hạ không dùng phép thuật thì năng lực phòng ngự của hắn tuyệt không kém cỏi như người phàm, một thân cơ bắp cường tráng có thể so với áo giáp sắt, đao kéo tầm thường không thể đâm thủng.

Nhưng mà Lang Nha Sóc cũng không phải loại vừa, gai nhọn vô cùng sắc bén, tuy rằng đã thu nhỏ lại, nhưng phần đầu nhọn vẫn đâm được vào da Úc Lũy, miệng vết thương đang rỉ máu.

Úc Lũy lơ đễnh lau máu trên bả vai, cúi đầu nói với Dương Tiển: "Ta làm ngươi bị thương hai lần, ngươi cũng khiến ta chảy máu hai lần, chúng ta hòa nhau rồi, đừng tức giận."

Dương Tiễn ngậm chặt miệng, ngoảnh mặt làm ngơ. Nhìn thấy hai cảnh tượng quỷ dị đối lập của hai người, ngoại trừ Linh Vũ biết nội tình, những người khác đều lộ ra mấy phần nghi ngờ, không khí trong phòng lập tức trầm xuống

Ánh mắt Ngao Túc hơi lạnh lẽo, mở miệng nói: "Chuyện quan trọng trước mặt, hi vọng Ma Tôn đại nhân có thể lấy chính sự làm trọng."

Úc Lũy hất cằm nhìn Ngao Túc, trong mắt bày rõ kiệt ngạo, nhưng không lên tiếng nữa.

Một hồi lâu sau, Tạ Thanh Thần một bên phá vỡ im lặng: "Tôi cảm thấy lời của Ma Tôn đại nhân cũng có lý, Thần khí đã có linh tính có thể nhận chủ, vậy tất nhiên sẽ nhận ra người thân cận với chủ nhân, nếu là người yêu hay bạn tốt năm đó của Hình Thiên lấy đi Kiền Thích, cũng là chuyện đương nhiên."

Kim Lan nghe vậy, ngước mắt nhìn Hoa Linh: "Linh Vương điện hạ, không biết Hình Thiên có yêu người nào không?"

Hoa Linh lắc đầu: "Không có, Hình Thiên xưa nay không quan tâm đến nữ nhi tình trường, cậu ấy là chiến thần, trong đầu chỉ nghĩ tới đánh trận, cũng bởi vì không có ràng buộc, cho nên trên chiến trường mới không lo sợ."

Kim Lan nhìn chằm chằm Hoa Linh, cẩn thận lựa chọn từ ngữ: "Vậy… Bạn bè thì sao?"

Hoa Linh ngước mắt nhìn Kim Lan, nhẹ giọng nói: "Bạn của Hình Thiên, chỉ còn dư lại mấy người bọn ta thôi, ngoại trừ bọn ta, đều đã chết hết rồi."

Hoa Linh híp mắt, lạnh lẽo nói tiếp: "Ngươi nghi ngờ người Ma giới tự trộm?"

Kim Lan vội nói: "Tôi không nói vậy, chỉ dựa theo lời của Ma tôn điện hạ tiếp tục suy đoán thêm thôi, không có ý gì khác, hi vọng Ma Vương điện hạ bỏ qua cho." Tầm mắt Kim Lan bằng phẳng, trong mắt không có một tia khiếp sợ.

Hoa Linh nhìn Kim Lan, lệ khí trong lòng dần dần biến mất, cũng ý thức được ngữ khí của mình có hơi táo bạo. Từ lúc bắt đầu, Hoa Linh vẫn luôn lo lắng và ủ rũ, y xoa trán, nỗ lực ép mình bình tĩnh lại, cúi đầu không nói nữa.

Ngao Túc phóng to bản đồ thêm vài phần, đồng thời chia mặt cắt ngang bản đồ quần đảo Liên Lai thành 6 phần, lấy trung tâm là một vòng tròn, chia thành 5 cung tròn bằng nhau.

Ngao Túc nói: "Khu vực trung ương là thông đạo giữa hai giới phàm ma, 5 khu vực xung quanh lấy năm đá ngũ hành làm trung tâm mở rộng ra, chúng ta chia hai người một tổ, tách ra đi tra xét mỗi đảo tìm kẻ xâm nhập, đồng thời chú ý tình huống của đá ngũ hành, hình thức thu âm quay phim trên vòng tay luôn mở từ bây giờ, toàn bộ những gì xảy ra trên đường đi sẽ được lưu lại ở chỗ ta. Máy truyền tin thì mở tùy lúc, mọi người chú ý giữ liên lạc, có tình huống lạ thường hãy nói ở công tần."

(*) Công tần: tần sóng chung, kiểu như chat nhóm í, nói vào đó là ai cũng nghe.

Mọi người đều gật đầu.

Ngao Túc quét mắt nhìn một vòng, hỏi: "An An đâu?"

Linh Vũ nghe vậy, trả lời: "Linh Vương điện hạ bảo An An ở lại trong phòng không cần ra."

Ngao Túc liếc Hoa Linh, không hỏi tới, tiếp tục nói: "Kẻ xâm nhập trong tay có chiến phủ của Hình Thiên, một khi sử dụng, sẽ vô cùng nguy hiểm…"

Hoa Linh cắt ngang lời Ngao Túc: "Không, gã trộm đi có thể là do may mắn, nhưng tuyệt đối không thể điều khiển Kiền Thích."

Tầm mắt Ngao Túc dừng trên mặt Hoa Linh vài giây mới nói: "Không có gì là tuyệt đối."

Tuy giọng Ngao Túc vẫn như thường, nhưng Hoa Linh lại nghe được trong giọng của hắn một hơi khí lạnh, y giương mắt nhìn Ngao Túc, thấy trong mắt của hắn đã không còn ấm áp như lúc sáng.

Hoa Linh sững sờ, hơi kinh ngạc, Ngao Túc ngày thường cũng nghiêm túc thận trọng, nhưng Hoa Linh nhận ra được Ngao Túc bây giờ khác với lúc thường, trong nghiêm túc có lạnh lùng, Hoa Linh cắn môi, rũ mắt, e rằng mình xử trí quá theo cảm tính, y cũng biết chỉ cần việc có dính líu đến bạn bè đã chết tâm tình y sẽ bị ảnh hưởng, cho nên y yên lặng ngậm miệng không nói tiếp.

Ngao Túc quay đầu nhìn bản đồ, tiếp tục nói: "Để ứng đối với nguy hiểm bất ngờ, ta chia tổ lại lần nữa. Úc Lũy và Linh Vũ một tổ đến đá hệ Mộc; Kim Lan cùng Tạ Thanh Thần đến đá hệ Hỏa; Dương Tiễn và Tô Cùng đá hệ Thủy; Ám Ly với Lưu Sa đi hệ Thổ; Hoa Linh và Tịnh Không đi hệ Kim; ta và Hỏa Liễn ở khu vực trung ương. Bất luận là có kết quả hay không, trước chín giờ tối tất cả mọi người về đây tập hợp."

Mọi người nghe vậy, không hẹn mà cùng gật đầu, Úc Lũy nghe chia tổ xong lập tức nhíu mày, hắn nhìn Dương Tiễn, mặc dù có chút bất mãn nhưng không nói lời nào, dù là ai cũng nhìn ra Ngao Túc chia tổ rất hợp lý, tận lực để lực trung bình mỗi tổ bằng nhau, còn chú ý đến hành cách khác nhau.

Cơ bản mọi người đều không có dị nghị, ngoại trừ Linh Vũ, cậu há miệng, một bộ muốn nói lại thôi.

Ngao Túc nhìn Linh Vũ, hỏi: "Linh Vũ, có chuyện gì?"

Linh Vũ khiếp sợ nhìn Úc Lũy, do dự mở miệng: "Điện hạ, tôi… Tôi có thể đổi tổ không?"

Ngao Túc nhìn Linh Vũ, Linh Vũ tiếp tục nói: "Tôi… Tôi muốn cùng tổ với chân quân, những ngày qua đều là tôi chăm sóc chân quân…"

Linh Vũ nói được một nửa thì không dám nói tiếp, được rồi, cậu sợ Úc Lũy, không muốn cùng một tổ với Úc Lũy (_)…

Ngao Túc nghe vậy, quay đầu nhìn Tô Cùng, Tô Cùng và Linh Vũ đều có hành cách hệ Thủy, năng lực cũng không kém nhau nhiều lắm. Tiểu đạo sĩ thấy mọi người đều nhìn mình, ù ù cạc cạc gật đầu: "Tôi không sao, nếu Linh Vũ muốn cùng tổ với chân quân, vậy tôi sẽ cùng tổ với Ma Tôn đại nhân."

Ngao Túc nghe vậy, gật gật đầu, Linh Vũ cảm kích không thôi, bước nhanh tới bên cạnh Tô Cùng, mắt lộ ra vẻ cảm kích.

Ngao Túc đánh dấu khu vực trên bản đồ gửi đến vòng tay mỗi người, sau đó đi tới cạnh Hỏa Liễn, nói với hắn: "Vòng tay không thừa nhiều, ngươi ở bên cạnh ta."

Hỏa Liễn gật đầu, trầm mặc một chút, sau đó mỉm cười nói: "Đại hoàng tử điện hạ yên tâm, ở quần đảo Liên Lai, ta không lạc."

Sau đó Hỏa Liễn gọi tới mấy người Phượng tộc, mọi người chia làm sáu tổ, cùng người Phượng tộc đi tới khu vực mỗi tổ.

Hoa Linh từ lúc nãy liền không mở miệng nói chuyện, chỉ yên lặng đi theo sau tiểu hòa thượng, mọi người tới bến tàu, nhìn thấy mấy ca nô xếp hàng ngang, người Phượng tộc dẫn đường nhảy lên từng ca nô, mọi người cũng nhảy theo.

Hoa Linh đi dọc theo bến tàu, lúc đi qua Ngao Túc, Ngao Túc duỗi tay nắm cánh tay y, Hoa Linh dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, đáy mắt Ngao Túc trầm tĩnh, nói: "Chú ý an toàn."

Hoa Linh đã khôi phục bình thường, trong mắt của y chỉ có nghiêm túc và đứng đắn, nhẹ gật đầu một cái, sau đó bước nhanh về ca nô của mình.

Ngao Túc nhìn bóng lưng đi xa của Hoa Linh, khẽ nhíu mày.

Sáu chiếc ca nô lần lượt khởi động, đi vội vã theo 6 hướng khác nhau, lưu lại sáu sóng bạc trên mặt nước.

Hoa Linh đi đến hòn đảo đặt đá hệ Kim, khu vực này cách khu trung tâm khá xa, ca nô chạy mười mấy phút mà vẫn còn chưa đến nơi. Vòng tay thỉnh thoảng truyền đến tiếng người khác nói chuyện, tổ Kim Lan và tổ Lưu Sa đã đến mục tiêu, những người khác cũng lần lượt báo lại tình huống.

Chỉ có ca nô của Hoa Linh ngoại trừ tiếng động cơ ầm ầm thì không còn gì khác. Trải qua thảo luận buổi sáng, những kết luận đưa ra khiến tâm trạng Hoa Linh tuột dốc, một đường hóng gió biển, suy nghĩ của Hoa Linh đột nhiên thoáng hơn rất nhiều, Ngao Túc nói đúng, không có gì là tuyệt đối, như vạn năm trước, y cũng luôn tin chắc Hình Thiên không thua, Xi Vưu không chết… Ma thần còn bộc phát biến cố, huống gì pháp khí im lặng mấy ngàn năm.

Hoa Linh nhẹ nhàng thở dài, tâm trạng mù mịt rốt cục chậm rãi khôi phục bình thường, y nghiêng đầu qua chỗ khác, nhìn Tịnh Không một bên thì thấy tiểu hòa thượng tựa vào mép ca nô, hơi cúi đầu.

Hoa Linh thấy hơi kỳ quái, mấy ngày qua đi cùng nhau, tiểu hòa thượng này mỗi lần thấy điều gì mới lạ đều sẽ kéo Tô Cùng gào thét một hồi, hôm nay thấy mỹ cảnh biển trời một màu lại không nói gì.

(*) Gốc là hải thiên nhất sắc, ý khen biển và trời cùng một màu xanh tuyệt đẹp (thím nào đọc Diễm Quỷ chắc cũng biết cụm Thủy Thiên Nhất Sắc ha, nghĩa tương đương với cụm hải thiên nhất sắc ở đây)

Hoa Linh cúi đầu nhìn Tịnh Không, chọt hắn một cái.

Tịnh Không từ từ ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, Hoa Linh sững sờ, tiểu hòa thượng kia mặt trắng bệch, đôi môi không có chút hồng hào.

"Ngươi làm sao vậy?" Hoa Linh nóng nảy hỏi.

Trong máy truyền tin mọi người đều nghe được giọng nói bất ngờ của Hoa Linh, không hẹn mà cùng sốt sắng lên. Một lát sau, giọng Ngao Túc vang lên: "Hoa Linh? Tình huống thế nào?"

Ngao Túc lời còn chưa dứt, liền nghe thấy trong máy truyền tin truyền ra một trận nôn mửa xen lẫn tiếng hét của Hoa Linh.

"Hoa Linh?" Ngao Túc cau mày, trong giọng toát ra vẻ lo lắng. Lúc hắn chuẩn bị mở hình ảnh trên vòng tay Hoa Linh thì giọng Hoa Linh lại vang lên: "Tôi khác! Hắn say sóng, nôn lên người tôi… Tôi không mang quần áo để thay a a a a!"

39. Quyển 2 - Chương 39: Trừng Phạt Nho Nhỏ

Ngao Túc nghe vậy, thu lại ngón tay đặt trên phím ấn, thần kinh mọi người cũng thả lỏng ra.

Hỏa Liễn ngồi cạnh Ngao Túc cũng nghe được âm thanh truyền ra từ vòng tay, hắn tới gần Ngao Túc, nói: "Linh Vương điện hạ, sau khi cập bến, có một cửa hàng tạp hóa trên đảo, ngài có thể đi mua một bộ."

Nghe thấy giọng Hỏa Liễn phát ra từ máy truyền tin của Ngao Túc, Hoa Linh không khỏi hơi run run, lúc chia tổ y luôn luôn thất thần không chú ý nghe, giờ y mới ý thức được Ngao Túc cùng một tổ với Hỏa Liễn, nhắm lúc y đang ngớ người, Tịnh Không lại tiếp tục nôn mửa, Hoa Linh luống cuống tay chân vừa chăm sóc hắn vừa kinh hô: "Nôn đi, nôn đi… Chưa ngồi ca nô bao giờ cũng đừng ăn sáng nhiều vậy chứ!!"

"Á, quần của ta cũng bẩn rồi! A, giày của ta!! Đây là hàng limited đó!!!"

"… Rốt cục là ngươi ăn mấy hộp cơm hẹ vậy???? Nôn hoài không hết là sao…"

…

Mọi người nghe giọng Hoa Linh phát ra từ máy truyền tin đều bất đắc dĩ nhịn cười. Mấy phút sau. Tịnh Không ủy khuất nói vào máy truyền tin: "Bốn hộp, bình thường đều ăn sáu hộp, hôm nay còn cố ý ăn ít đi hai hộp đó…"

…

Khúc nhạc dạo say sóng qua đi, ca nô chở Hoa Linh và Tịnh Không cuối cùng cũng cập bến sau hai mươi phút. Hoa Linh nhìn một thân nhem nhuốc của mình, giận dữ trừng mắt với Tịnh Không: "Ngươi cố ý đúng không? Trên người thì không nôn toàn nôn lên người ta!"

Tịnh Không oan ức, ngượng ngùng mở miệng: "Tôi mang tiền, chúng ta đi mua quần áo đã."

Hoa Linh nghe vậy tâm tình mới hòa hoãn hơn chút, hai người đi theo người Phượng tộc dẫn đường tới một cửa hàng nhỏ, bên trong chỉ có áo thun trắng kỉ niệm và quần đùi hoa rực rỡ.

Hoa Linh nắm nắm áo thun, hai mắt trợn trắng, khăn lau bàn trong khách sạn chất lượng còn tốt hơn áo này!

Còn quần đùi hoa kia, cứng như giấy mài, chắc là không mài mòn JJ đâu ha…

Hoa Linh giãy giụa một hồi, cuối cùng dưới sự cưỡng bức của mùi rau hẹ, nhịn đau cầm một áo thun và quần đùi tìm phòng thay.

Lúc đi ra, Hoa Linh thấy tiểu hòa thượng cũng đi ra từ phòng bên, thay một thân quần áo mới mua giống hệt với Hoa Linh.

Hoa Linh nhìn quả đầu sáng loáng của cậu phối với áo thun trắng và quần hoa, hảo cảm tăng cao, y nhịn không được xoa đầu tiểu hòa thượng, hỏi: "Sao ngươi cũng mua?"

Tịnh Không cầm áo sư xếp cẩn thận trong tay, mặt hơi đỏ: "Áo sư bị bẩn rất khó giặt, tôi sợ lát nữa về còn nôn nữa."

Đây là lần đầu Hoa Linh thấy Tịnh Không mặc đồ như vầy, cộng thêm hai má hồng hồng và đầu không sợi tóc, nom như đứa trẻ ngây ngô đáng yêu, lòng trêu ghẹo nổi lên, y ôm vai Tịnh Không, giơ tay lên selfi một tấm.

Sau đó nhìn ảnh trong điện thoại, vừa cười vừa nói: "Ôi nhìn này, đồ đôi tình nhân, ha ha."

Tịnh Không cúi đầu nhìn bức ảnh, khinh bỉ lườm Hoa Linh: "Rõ ràng là cha con, ngài già như vậy mà…"

Hoa Linh:…

Về sau không bàn đến chuyện tuổi tác có được không?

Trong máy truyền tin truyền ra vài tiếng cười, nghe không ra là ai, thế nhưng hiển nhiên không chỉ một người. Linh Vương điện hạ tự trọng bị đả kích, một giờ tiếp theo không chịu mở miệng.

Sau đó mọi người dồn dập đi thăm dò các hòn đảo trong khu vực của mình, lúc này Hoa Linh mới phát hiện quần đảo Liên Lai thật sự rất lớn, khu vực mà y phụ trách có 55 đảo lận, có đảo rất to, đi cả ngày cũng không hết, có đảo lại rất nhỏ, nhìn từ xa như hòn đá ngầm.

Hoa Linh dựa theo trình tự từ đông sang tây, kiểm tra từng hòn đảo một, hôm nay thời tiết Liên Lai rất tốt, gió êm sóng lặng, thỉnh thoảng có vài con chim bay qua lại trên bầu trời không một gợn mây. Liên Lai là khu du lịch nổi tiếng, vào ban ngày trên đảo đều có khách du lịch, thị vệ Phượng tộc hóa thành người bình thường đi tuần tra, tối mới hóa lại thành Phượng bay quan sát từ trên xuống.

Rất nhanh đã đến giữa trưa, Hoa Linh cùng Tịnh Không đi tới một hòn đảo khá lớn, tìm một quán cơm nhỏ, gọi vài món chay.

Nhìn tốp năm tốp ba du khách bên cạnh, Hoa Linh nhíu mày, nói vào máy truyền tin: "Sao có nhiều du khách vậy? Nếu gã kia lẩn trong khách du lịch, bọn ta rất khó tìm đó. Chẳng lẽ không thể tạm ngừng đón tiếp du khách hả?"

Giọng Hỏa Liễn lại vang lên từ máy truyền tin của Ngao Túc: "Dù quần đảo Liên Lai là nơi ở của Phượng tộc, nhưng quản lí nơi này quan hệ rất chặt chẽ với Chính phủ, cảnh khu du lịch truộc sự quản lí của Cục Du lịch địa phương, vấn đề chi phí vô cùng lớn. Cho nên nếu không phải tình huống vạn bất đắc dĩ, chúng tôi không thể cưỡng ép tạm ngừng được."

Hoa Linh nghe giọng Hỏa Liễn từ máy truyền tin của Ngao Túc, trong lòng rất không thoải mái. Y nghĩ nghĩ, tắt mic trên tay mình đi, sau đó y nhìn vòng tay của Tịnh Không đối diện, nói: "Tình hình mọi người thế nào? Có tiến triển gì không?"

Vừa nói, Hoa Linh vừa mở công tần trên máy truyền tin nghe giọng của mình, quả nhiên nhỏ hơn khi tự nói vào máy truyền tin, Hoa Linh nhướn mày, trong mắt loé sáng.

Lúc này, mọi người lập tức báo lại tình hình buổi sáng, cơ bản không có phát hiện gì. Tổ Ngao Túc vẫn luôn là Hỏa Liễn mở miệng, Ngao Túc chả nói câu nào. Nghe bản giọng vang dội rõ ràng của Hỏa Liễn, lông mày Hoa Linh nhướn càng cao.

Một lát sau, hai người ăn cơm trưa xong, đang chuẩn bị khi xuất phát, máy truyền tin trên cổ tay đột nhiên nhắc nhở nhận được một tin nhắn. Hoa Linh cúi đầu mở tin nhắn, là Ngao Túc gửi tới.

"Máy truyền tin xảy ra vấn đề? Sao lại đóng microphone?"

Hoa Linh suy nghĩ một chút, trả lời: "Tiết, kiệm, điện, tôi và Tịnh Không cách gần như vậy, hai người dùng một cái là được. Hừ! o(o#) "

Một hồi lâu sau, Ngao Túc reply: "Mở đi."

Hoa Linh: "_(0)_ không đấy."

Ngao Túc: "Tôi mở cho anh."

Dứt lời, cổ tay Hoa Linh vang lên vài tiếng, microphone tự nhảy sang chế độ mở.

Hoa Linh:...

Đi cửa sau, phạm quy!

Lúc này, giọng Ngao Túc truyền tới từ tư tần: "Có thể sẽ gặp nguy hiểm, đừng nghịch, giữ liên lạc thông suốt."

(*) tư tần: ngược với công tần, chỉ có hai người nói chiện với nhau, như inbox riêng hay mật tán gẫu ấy =v=

Hoa Linh bất mãn nhăn mũi, không tình nguyện "Ừ" một tiếng.

Sau buổi trưa, Linh Vương điện hạ cảm nhận rõ ràng cái gì gọi là mệt như chó, suốt cả buổi y và Tịnh Không đi hết từ đảo này sang đảo khác, ở trung tâm mỗi đảo Hoa Linh đều thả linh thức điều tra xem có gì khác thường không, sau đó đặt kết giới. Tịnh Không thì thông qua bản đồ ba chiều trên vòng tay kiểm tra toàn bộ nguồn nhiệt trên đảo, sau đó đi tới trước từng nhiệt thể đã sắp xếp xem có ai khả nghi không.

Mấy tổ khác cũng không đỡ hơn bọn họ bao nhiêu, bận tối mày tối mặt, máy truyền tin chỉ truyền ra tiếng hít thở, ngoài chính sự một câu thừa thãi cũng không có.

Cứ như vậy, đến tám giờ tối, Hoa Linh tay nhũn chân nhũn kiểm tra xong toàn bộ 55 đảo. Lúc bước lên ca nô trở về, Hoa Linh mệt đến nói không nổi, Tịnh Không thì mệt đến say sóng cũng nôn không được, trực tiếp thiếp đi. Hai người mềm oặt nằm trên ca nô.

Hoa Linh lúc này đã không có khí lực gõ chữ, y hữu khí vô lực mở máy truyền tin, bấm vào tên Ngao Túc nói: "Chúng ta đang trên đường về, Ngao Túc, các cậu thế nào rồi?"

Một lát sau, Ngao Túc trả lời: "Bên tôi còn hai hòn đảo chưa đi, đại khái còn phải tốn một giờ nữa."

Hoa Linh ngáp một cái, nói tiếp: "Vậy tôi về ngủ trước, cậu về không được quấy tôi, không được sờ mông tôi, tối qua bị sờ đến ngủ không ngon."

Trong chớp mắt, trong máy truyền tin một mảnh yên tĩnh, Ngao Túc im lặng không có trả lời.

Hoa Linh thấy là lạ, toan mở miệng thì thấy trong máy truyền tin phát ra một tiếng ho nhẹ, Tạ Thanh Thần trêu chọc: "Linh Vương điện hạ, đây là công tần, công khai show ân ái như vầy không hay đâu."

Hoa Linh cả kinh, lập tức giơ tay lên nhìn kỹ quả nhiên vừa nãy không cẩn thận ấn sai phím, vốn là gửi tư tần cho Ngao Túc lại gửi sang công tần.

Hoa Linh:…

Lúc này, trong máy truyền tin vang lên giọng Úc Lũy: "Ngân Linh, mông của cậu bị sờ soạng? Ha ha ha, chúc mừng chúc mừng…"

Hoa Linh:…

Chúc mừng em gái cậu…

Nghe trong máy truyền tin truyền ra tiếng cười của mọi người, Hoa Linh lúng túng đến hận không thể trực tiếp một đầu đâm xuống biển.

Lúc này, giọng Ngao Túc vang lên: "Được, anh ngủ trước đi."

Giọng Ngao Túc không có một tia dị thường, mang theo vài phần ôn hòa, như cho mọi người một câu trả lời khẳng định.

Hoa Linh nghe thấy giọng Ngao Túc, lúng túng chọn sai tần nhất thời được hóa giải, y khẽ cười, lớn tiếng nói vào máy truyền tin: "Ừ, cậu chú ý an toàn, bye!"

Dứt lời, y tắt lẹ mic không lên tiếng nữa, mặc kệ những người khác trêu đùa, y nằm trên ca nô, ngước mắt nhìn trời đêm đầy sao, trên mặt len lén lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Trở lại nhà gỗ nhỏ, Hoa Linh tắm rửa sạch sẽ, cùng Cá ngựa nhỏ chơi một hồi, sau đó liền buồn bực ngán ngẩm xem mấy tập Cừu vui vẻ và Sói xám, Ngao Túc vẫn chưa về, Hoa Linh nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ, hôm qua y ngủ không ngon, bồi thêm hôm nay quá độ mệt nhọc, thể lực tiêu hao hết từ lâu, giờ nằm trên giường, cơn buồn ngủ từng trận kéo tới, mấy phút sau, Hoa Linh ôm gối, trầm trầm ngủ thiếp đi.

Hoa Linh bị một trận mát mẻ đánh thức, mở mắt ra, thứ y nhìn thấy là Ngao Túc, mơ mơ màng màng mở miệng: "Hmmm, cậu về rồi?"

Lời còn chưa dứt, liền cảm thấy dưới người mát lạnh, Hoa Linh cúi đầu nhìn, phát hiện chăn trên người đã bay xuống thân mật với sàn, quần sịp cũng bị cởi ra, kết luận: y đang trần như nhộng nằm trên giường.

Hoa Linh dần dần thanh tỉnh, y ngước mắt nhìn Ngao Túc, hỏi: “Sao vậy?”

Trong bóng tối, y không thấy rõ vẻ mặt Ngao Túc, nhưng vẫn có thể cảm giác được động tác của hắn, Ngao Túc duỗi tay chậm rãi vuốt ve thân thể y, từ hai má đến ngực, eo, đùi, cuối cùng dời đến nửa người dưới.

Cổ họng Hoa Linh không tự chủ được phát ra một trận than nhẹ, y đưa tay muốn ôm vai Ngao Túc, lại đột nhiên phát hiện tay của mình không cách nào nhúc nhích, y ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện hai tay của mình bị một đồ vật mềm mại cố định trên đầu giường.

Lúc này Hoa Linh đã hoàn toàn thanh tỉnh, y nghi ngờ nhìn Ngao Túc: “Ngao Túc, cậu muốn làm gì?”

Ngao Túc không hề trả lời, hắn cúi đầu, hôn nhẹ bên tai cùng hõm cổ y, một trận ngứa từ tai lan ra toàn thân Hoa Linh khiến y run lập cập.

Ngao Túc vừa chầm chậm mà đối xứng hôn gáy Hoa Linh, vừa duỗi tay tiếp tục du tẩu trên người y, Hoa Linh chỉ cảm thấy mỗi một lỗ chân lông trên người đều theo cái chạm của Ngao Túc khuếch trương lên, y giãy dụa, thân thể từ từ trở nên khô nóng lên, hơi nghênh hợp với tay Ngao Túc.

Môi Ngao Túc thuận theo xương quai xanh của Hoa Linh chậm rãi dời xuống dưới, cuối cùng rơi vào hai điểm đỏ thắm trước ngực.

“A!” Trong giây phút bị ngậm vào, cơ thể Hoa Linh run rẩy, như một sóng điện nhỏ xông thẳng vào rim, chấn động đến mức hô hấp y trở nên dồn dập.

Tay Ngao Túc cũng thuận theo chậm rãi dời xuống, dời đến tiểu Hoa Hoa. Hắn một bên gặm cắn điểm đỏ, một bên đùa bỡn tiểu Hoa Hoa đang ngẩng đầu.

Hoa Linh bị hắn trêu chọc thay lòng đổi dạ, mặt đỏ tới mang tai, tiếng thở dốc nồng đậm thỉnh thoảng vang lên.

Ngao Túc lại không hề kích động, một tay hắn kích thích tiểu Hoa Hoa, tay còn lại nắm bên eo Hoa Linh chầm chậm trượt xuống, tinh tế vuốt ve háng y, hai chân Hoa Linh kịch liệt rung động, thịt mềm bị ngón tay Ngao Túc ma sát qua, run rẩy từng trận.

Hoa Linh cắn môi, tiếng rên rỉ vụn vặt thanh thỉnh thoảng chạy ra khỏi miệng. Mỗi một động tác của Ngao Túc đều kích thích đúng điểm nhạy cảm của y, Hoa Linh cảm thụ được động tác thành thạo có kĩ xảo của Ngao Túc, cảm giác đã từng quen biết từ ký ức sâu thẳm trào ra, đúng, đây là cảm giác thường đến lúc ở Long cung, khi đó y còn ấu trĩ tưởng đây tác dụng phụ của việc dùng thuốc trị liệu. Như vậy xem ra, lúc ở Long cung Ngao Túc đã ăn sạch mình rồi…

“Ngao Túc, cậu…”

Dục hỏa trong cơ thể Hoa Linh bị ngón tay Ngao Túc thiêu lộng liên tục tăng lên, trong thanh âm cũng kìm lòng không nổi mang tới mấy phần cầu khẩn.

Ngao Túc nhẹ nhàng mở hai chân Hoa Linh ra, một tay ở phía trước, tay còn lại thuận đùi trong thăm dò vào, đầu ngón tay nhẹ vỗ về cửa động dưới thân. Chỗ nhạy cảm lúc này đã ướt át mềm mại, đầu ngón tay Ngao Túc khẽ xoa chốc lát, liền chậm rãi thăm dò tiến vào.

"A ~" Cảm giác được ngón tay Ngao Túc, hô hấp Hoa Linh nháy mắt càng thêm ngưng trọng, miệng huyệt không tự chủ co rút lại, thật chặt bao lấy ngón tay Ngao Túc.

Ngao Túc nhẹ nhàng thăm dò, đầu ngón tay chặn lại một điểm trong vách huyệt, như có như không khẽ chạm.

Theo động tác tay nhẹ nhàng của Ngao Túc, cả người Hoa Linh đều kịch liệt run rẩy, một cỗ dục vọng mãnh liệt từ sau huyệt lan tràn ra, giờ khắc này y cảm thấy phía sau chỗ đột nhiên trống rỗng, mà cùng lúc đó tiểu Hoa Hoa trước người lại trướng không thôi, loại khát vọng được lấp đầy sống động kia xâm chiếm toàn bộ ý thức y.

"Ngao… Túc…"

Hoa Linh hơi híp mắt, giang ra thân thể, giãy dụa eo mông, ý loạn tình mê gọi tên Ngao Túc.

Mà Ngao Túc vẫn ung dung thong thả tiếp tục động tác trên tay, mỗi lần Hoa Linh sắp đạt cao trào thì lập tức dừng lại, đổi qua trêu chọc chỗ khác trên người y.

Lặp lại mấy lần, Hoa Linh bị gây sức ép đến phát khóc.

"Cậu… Rốt cục cậu muốn làm gì?"

Linh Vương điện hạ khóc không ra nước mắt cuối cùng cũng ý thức được dị dạng của Ngao Túc, bắt đầu từ lúc nãy, Ngao Túc một câu nói cũng không nói, loại động tác nhìn như thân mật âu yếm thật ra là đang trừng phạt thân thể mình.

Hoa Linh cảm thấy Ngao Túc đang tức giận, thế nhưng lại không biết hắn tức giận cái gì.

Ngao Túc như trước không lên tiếng, chỉ là cúi đầu, tiếp tục ngậm vào điểm nhỏ trên ngực Hoa Linh.

"A ~ không muốn, không muốn…"

Vành mắt Hoa Linh ửng hồng, y khóc nức nở xin tha: "Ngao Túc, không muốn, đừng làm nữa, tôi sai

rồi, tôi biết sai rồi, sau này không bao giờ show ân ái trước mặt người khác, không bao giờ tùy tiện tắt microphone, ngày mai nhất định sẽ bảo trì khoảng cách ba mét với Tịnh Không…"

Ngao Túc nghe vậy, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn mặt Hoa Linh, thả chậm động tác trên tay.

Hoa Linh thút tha thút thít mấy lần, ủy khuất nói: "Rõ ràng là cậu và Hỏa Liễn ở gần như vậy trước, đều tại cậu, sao không chia tôi và cậu cùng một tổ chứ!"

Ngao Túc dừng động tác trên tay, cúi đầu chăm chú nhìn Hoa Linh, lúc này, dựa vào ánh trăng ngoài cửa sổ, Hoa Linh thấy rõ mặt Ngao Túc, thấy sắc mặt Ngao Túc như thường, sau khi nghe lời của mình trong mắt lại chợt lóe một tia sáng kỳ dị, một hồi lâu sau, Ngao Túc hơi nhíu mày lại, nói: "Anh cho rằng…"

Ngao Túc còn chưa dứt lời, đột nhiên vang lên một tiếng nổ rung trời giữa bầu trời đêm, sau đó, một trận sát khí cường liệt như sóng lớn kéo tới, tựa hồ toàn bộ bờ biển Liên Lai đều bị chấn động mãnh liệt mấy lần.

Ngao Túc và Hoa Linh đồng thời cả kinh, trong mắt Hoa Linh lộ ra một trận kinh ngạc khó tin, thất thanh nói: "Là Kiền Thích?!"

40. Quyển 2 - Chương 40: Mọi Người Bị Thương .

Trong không khí vẫn còn gợn sóng linh áp, lại một tiếng nổ vang trời rung phách, năng lượng to lớn, tốc độ vừa nhanh vừa mạnh, so với vừa nãy chỉ hơn không kém, linh thức của Ngao Túc cùng Hoa Linh đều khẽ run lên.

Hoa Linh chỉ cảm thấy trong lòng một trận bức bối, bên tai ong ong, Ngao Túc cấp tốc đứng dậy, đưa tay kéo quần áo xếp chỉnh tề bên giường, ngón tay của hắn vừa mới chạm vào tay áo, bộ kia quần áo màu trắng kia hệt như có sinh mệnh thuận theo tay phải của hắn hấp thụ lên, chưa tới ba giây Ngao Túc đã mặc xong quần áo chỉnh tề.

Hắn vừa mở bản đồ hiện chỉ số trên vòng tay vừa nói với Hoa Linh: "Điều tra tình huống của những người khác."

Sau đó Ngao Túc bước nhanh ra khỏi nhà gỗ nhỏ, bên ngoài vẫn một màn đen kịt, thế nhưng bản đồ trên tay Ngao Túc trên giờ khắc này biến thành một mảnh lam đậm, toàn bộ vùng trời Liên Lai đều bị một luồng sát khí cực đại bao phủ.

Ngao Túc nhanh chóng tìm kiếm nơi phát ra sát khí.

Hoa Linh đứng dậy, cầm lên áo thun và quần hoa hồi sáng mặc vào, lòng như lửa đốt mở máy truyền tin

trên vòng tay, nói: "Tình huống mọi người thế nào? Nghe được mau trả lời."

Trong máy truyền tin một mảnh yên lặng, Hoa Linh nóng nảy lặp lại mấy lần, bên trong rốt cục có âm thanh, là giọng Úc Lũy: "Tớ không sao, Dương Tiễn cũng không có chuyện gì, tâm mạch Thiên Bảo có chút hao tổn."

"Những người khác đâu? Nghe thấy thì trả lời!" Hoa Linh lo lắng nói tiếp. Đáng tiếc trong máy truyền tin hoàn toàn yên tĩnh.

Sắc mặt Hoa Linh thay đổi, y chạy ra khỏi nhà gỗ, vừa chạy vừa nói: "Tớ đi xem Tịnh Không, Tô Cùng và Tạ Thanh Thần, Úc Lũy, cậu đi xem Lưu Sa và Kim Lan, Dương Tiễn đi tìm Linh Vũ cùng An An."

"Được." Dương Tiễn đáp lời, giọng suy yếu.

Hoa Linh lo lắng, hai tiếng nổ vừa nãy sinh ra uy lực bạo sát,khiến tâm mạch của y khẽ chấn động, uy thế cỡ này, người tu luyện bình thường sợ là khó mà chịu được, Hoa Linh biết rõ, kể cả Dương Tiễn cũng vậy, đòn thứ hai chắc chắn được kết giới của Úc Lũy che chở mới lông tóc vô thương, nếu không thì không nói trước được. Bởi vậy, tình huống của những người khác nhất định không tốt chút nào.

Hoa Linh chạy nhanh đến nhà gỗ của Tịnh Không và Tô Cùng. Một đá mở cửa, bật đèn vọt vào thì thấy Tịnh Không và Tô Cùng nằm trên hai giường riêng, người Tịnh Không hơi co quắp, mặt hướng lên trên, thần sắc thống khổ mịt mờ, hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà, đồng tử mở to.

Hoa Linh bước nhanh tới trước mặt cậu, thân thủ thăm dò mạch cổ tay của cậu, mặt mày biến sắc, tâm mạch của câuh bị trọng thương, nếu như chữa trị chậm trễ có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, Hoa Linh vươn tay điểm mấy đại huyệt quan trọng trên người Tịnh Không, truyền vào một cỗ chân khí hộ thể tạm thời.

Sau đó Hoa Linh đi tới bên cạnh Tô Cùng, thấy tiểu đạo sĩ đầu hướng xuống dưới nằm lì trên giường, thân thể không nhúc nhích, Hoa Linh lật người cậu ra lại thì thấy cậu ta sắc mặt xanh xám, mắt mũi miệng đang rỉ máu. Hoa Linh dò mạch của cậu ta, cực kỳ yếu ớt, gần như đã sắp biến mất, nghiêm trọng hơn Tịnh Không rất nhiều.

Hoa Linh thấy vậy, lập tức hét vào máy truyền tin: "Ngao Túc, mau tới đây, Tô Cùng sắp không chịu nổi rồi!"

Nửa phút sau, Ngao Túc xuất hiện trong nhà gỗ nhỏ, Hoa Linh lo lắng nhìn Ngao Túc: "Cậu ta không có hô hấp."

Ngao Túc lấy trong túi ra ba cái châm dài, xốc quần áo Tô Cùng lên, đâm xuống trán, ngực và rốn của cậu ta, mi mắt Tô Cùng run run, cổ họng phát ra vài tiếng, sau đó lồng ngực khôi phục phập phồng lên xuống.

Hoa Linh thấy vậy, khẽ thở ra một hơi, sau đó nhanh chóng lao ra khỏi nhà, chạy về phía nhà gỗ của Tạ Thanh Thần.

Tình trạng Tạ Thanh Thần tốt hơn Tịnh Không và Tô Cùng, tuy tâm mạch cũng bị thương khá nặng không thể cử động nhưng thần trí vẫn tỉnh táo. Lúc này nỗi lo lắng trong lòng Hoa Linh mới nhẹ đi một chút.

Máy truyền tin truyền ra giọng Dương Tiễn:

"Linh Vũ và An An không sao, trên người Linh Vũ có linh bội hộ thân Thái Bạch Kim Tinh, hẳn là lúc sát khí nổi lên kích phát kết giới bảo vệ, che chắn trước hắn và An An, nhưng mà linh áp chấn động quá mạnh, hai người bọn họ đều hôn mê bất tỉnh, tâm mạch tổn thương không quá lớn."

Úc Lũy cũng nói: "Lưu Sa Ám Ly cũng không có gì đáng ngại, ảnh hưởng với người Ma giới của sát khí từ Kiền Thích không mạnh như người Tiên Phàm, thương thế không đáng lo ngại, lát nữa sẽ tỉnh lại."

Hoa Linh nghe vậy, lập tức hỏi: "Kim Lan đạo trưởng thì sao?"

Úc Lũy trả lời: "Kim Lan đạo trưởng không có trong phòng."

"Hả?" Hoa Linh nghe vậy không khỏi sững sờ, "Vào lúc này, hắn lại không ở trong phòng?"

Lúc này, trong máy truyền tin truyền đến giọng Kim Lan, tuy có chút suy yếu nhưng coi như còn ý thức: "Tôi không sao, tôi ở trên bờ cát, tâm mạch bị hao tổn, nhưng còn chịu đựng được."

Hoa Linh khẽ nhíu mày, không rảnh truy cứu vì sao nửa đêm rồi Kim Lan còn chạy ra bãi cát, y bảo Úc Lũy đến mang Kim Lan về, còn y thì quay lại chỗ Tịnh Không và Tô Cùng, người bị thương nặng nhất chính là hai tên này.

Khi y vừa mới đi tới cửa nhà gỗ, thấy Hỏa Liễn sắc mặt không tốt từ một hướng khác đi tới, Hoa Linh theo bản năng mở miệng hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Hỏa Liễn liếc Hoa Linh, đáp: "Không có chuyện gì, anh Ngao Túc gọi tôi đến giúp đỡ." Dứt lời Hỏa Liễn không nói nhiều lời, bước nhanh vào trong nhà gỗ nhỏ.

Hoa Linh theo phía sau, hai người một trước một sau tiến vào nhà gỗ, thấy Hỏa Liễn, Ngao Túc gật gật đầu với hắn, sau đó nhìn Tô Cùng trên giường. Hỏa Liễn nhanh chóng tiến lên kiểm tra tình trạng Tô Cùng. Hắn khẽ nhíu mày, hai tay chắp trước ngực, sau đó thực hiện một động tác pháp ấn phức tạp, một luồng hồng khí từ ngực của hắn dâng lên, thuận theo cánh tay hắn tràn ra.

Hắn kề sát hai tay vào hai huyệt vị ở ngực và bụng dưới Tô Cùng, hồng khí thuận theo mạch môn đi vào cơ thể. Sau khi hồng quang tiến vào cơ thể Tô Cùng chia thành hai đường, một đi chữa trị kinh mạch toàn

thân, một đi vào đan điền bao lấy nội đan màu lam nhạt của cậu ta, viên nội đan bị hư tổn dưới sự bao bọc của hồng quang đột nhiên sáng lên, như đang hấp thu mạt hồng quang ấy, sau đó chậm rãi khôi phục hình thái vốn có, hồng quang biến mất, lam quang ngày càng chói mắt.

Hoa Linh nhìn động tác của Hỏa Liễn, đuôi lông mày hơi nhướn lên, đáy mắt lộ ra mấy phần bất ngờ, nói khẽ với Ngao Túc: "Hắn là, thân thể niết bàn?"

Ngao Túc gật đầu. Lúc này, Úc Lũy và Dương Tiễn vừa chạy tới cũng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Úc Lũy nghe Hoa Linh nói, hơi kinh ngạc hỏi: "Cái gì là thân thể niết bàn?"

Ngao Túc giải thích: "Đặc tính của Phượng tộc, lực công kích của bọn họ so với loại thú khác cũng không mấy ưu thế, sở dĩ bọn họ có địa vị cao trong các chủng tộc là vì lúc bọn họ sinh ra đã mang trên người hai thuộc tính lớn, một là Ngũ hành gia trì, hai là trị liệu. Người Phượng tộc bình thường chỉ có một đặc tính, người từ nhỏ có cả hai loại thuộc tính này trên người, chính là thân thể niết bàn. Điều này rất hiếm có trong Phượng tộc, Hỏa Liễn người duy nhất xuất hiện thân thể niết bàn trong Phượng tộc hơn một ngàn năm qua."

Úc Lũy nghe vậy, gật gật đầu, kết luận: "Há, ra là cực phẩm nãi hoa."

Lúc này, sắc mặt Tô Cùng rốt cục khá hơn một chút, Hỏa Liễn thu tay về, lau mồ hôi trên trán, nói với Ngao Túc: "Anh Ngao Túc, có thể rút kim ra rồi."

Ngao Túc gật đầu, lấy ba cây châm ra khỏi người Tô Cùng. Hỏa Liễn lập tức quay người, tiếp tục kiểm tra cho Tịnh Không, đồng thời nói: "Em đã gọi vài người trị liệu tốt nhất trong tộc đến giúp đỡ, anh Ngao Túc yên tâm đi."

Ngao Túc nghe vậy, nói: "Đa tạ Phượng tộc hết sức giúp đỡ."

Hỏa Liễn ngoái đầu lại nhìn Ngao Túc, trong mắt có ý cười: "Long Phượng vốn là người một nhà, đây đều là chuyện phải làm, huống hồ trị liệu còn là sở trường của Phượng tộc bọn em."

Ngao Túc gật đầu nói: "Được, vậy nơi này giao cho cậu."

Dứt lời Ngao Túc ra hiệu với Hoa Linh, Úc Lũy cùng Dương Tiễn, bốn người đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ, đi đến bàn đá cạnh bãi biển, Ngao Túc mở bản đồ trong tay, nói: "Bước đầu tra xét, nơi xuất hiện gợn sóng linh áp nằm gần đá hệ Thổ, thuộc khu vực phụ trách lúc sáng của Ám Ly và Lưu Sa, nhưng tiếc là hai người bọn họ hiện tại đều đang hôn mê bất tỉnh, bằng không căn cứ vào kia hiệu linh thức rất nhanh liền có thể phán đoán ra vị trí chính xác, hiện tại chỉ có thể dựa vào bản đồ biểu hiện nồng độ linh áp để đoán xem vị trí xuất hiện."

Hoa Linh trầm mặc ngồi cạnh Ngao Túc, Dương Tiễn hỏi: "Sát khí trình độ như này trước đây tôi chưa từng gặp qua, đây hẳn là uy lực của Kiền Thích?"

Úc Lũy đi đến trước mặt Dương Tiễn, khẳng định nói: "Đúng, luồng áp lực này tôi rất quen thuộc, có thể cảm giác được chính là Kiền Thích."

Ngao Túc nhìn bản đồ, mâu sắc như mực thâm thúy, trầm giọng mở miệng: "Uy thế đạt đến trình độ này, đã không còn do bản thân Thần khí tự tản ra."

Hoa Linh mím chặt môi, lông mày nhíu chặt.

Dương Tiễn nhìn Hoa Linh: "Xem ra, Kiền Thích đã một lần nữa ký khế ước nhận chủ."

Hoa Linh cắn răng, trong mắt mang theo phức tạp khó có thể chấp nhận, một hồi lâu sau, y vẫn nhẹ nhàng gật đầu một cái, tán đồng lời giải thích của Dương Tiễn.

Ngao Túc không hề bị lay động, bình tĩnh phóng to bản đồ trong tay, nói: "Ngao Tứ đang trên đường trở về, hiện tại bốn người chúng ta chỉ có thể đi điều tra trước một chút."

Dương Tiễn nghe vậy, nói: "Kiền Thích đã chính thức hiện thế một lần nữa, nó nhất định sẽ không giống pháp khí tầm thường mất linh, cho nên, kẻ xâm nhập kia hiện tại rất có khả năng đã rời khỏi nơi đó."

Ngao Túc tiếp lời: "Hiện tại không tra được hành tung cụ thể của gã, vậy chỉ còn cách đi điều tra nơi gã đã xuất hiện, có lẽ sẽ lưu lại đầu mối gì đó."

Dương Tiễn suy nghĩ về uy lực của hai tiếng nổ vừa nãy, lòng vẫn còn sợ hãi, khẽ cau mày: "Uy thế như vừa rồi, có thể xuất hiện lần nữa không?"

Úc Lũy nghe vậy, vỗ vai Dương Tiễn: "Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì."

Dương Tiễn quay đầu trừng Úc Lũy, sau đó xoay mặt nhìn Ngao Túc: "Nếu bọn Tô Cùng lại phải trải qua chấn động như thế lần nữa, e rằng dù có hai thân thể niết bàn của Hỏa Liễn cũng không đủ sức xoay chuyển cả đất trời."

Úc Lũy nhìn Dương Tiễn trừng hướng mình, đầu tiên là hơi sửng sốt một chút, sau đó trên mặt hắn bắn ra một trận vui mừng: "Í? Ngươi rốt cục chịu nhìn ta? Ha ha, quá tốt rồi, tốt cục không tức giận nữa."

Dương Tiễn:...

Hoa Linh hoàn toàn không nghe thấy Úc Lũy nói gì, hỏi: "Đúng rồi, uy thế như lúc nãy có ảnh hưởng gì tới người bình thường không?"

Ngao Túc lắc đầu: "Sát khí chỉ nhằm vào linh thức cùng nội đan, người bình thường không có hai thứ này

nên sẽ không chịu ảnh hưởng quá lớn, nhiều nhất là choáng đầu hoa mắt, không đáng lo. Chỉ tiếc mấy tiểu yêu tu luyện trên quần đảo Liên Lai, đạo hạnh không sâu, sợ là khó thoát kiếp nạn này."

Hoa Linh nghe vậy, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó đột nhiên đứng lên, sắc mặt đột biến, quay người chạy vội về nhà gỗ của mình.

Ngao Túc nhìn bộ dạng Hoa Linh, lập tức đứng dậy đi theo.

Hoa Linh chạy nhanh chạy vào nhà gỗ nhỏ, xông thẳng vào phòng tắm, chỉ thấy Cá ngựa nhỏ vốn đang thích ý bơi lội trong bồn lúc này hai mắt nhắm nghiền, khóe miệng và khóe mắt đều ngưng kết vết máu màu xanh lam, thân thể cứng ngắc nổi trên mặt nước…

41. Quyển 2 - Chương 41: Bệ Đá Rất Nguy Hiểm

Lúc Ngao Túc đi vào nhà gỗ, nhìn thấy Hoa Linh mặt trắng bệch hai tay ôm Cá ngựa nhỏ vọt tới chỗ mình.

Nhìn Cá ngựa nhỏ thân thể gần như đã cứng ngắc trong tay Hoa Linh, Ngao Túc vẻ mặt nghiêm nghị.

Hoa Linh sợ hãi hai mắt mở to, đôi môi khẽ run, ánh mắt nhìn Ngao Túc tràn đầy ý khẩn cầu, nói: "Cứu nó."

Ngao Túc đưa tay sờ bụng Cá ngựa nhỏ, ánh mắt ảm đạm, nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Chờ về Long cung tôi lại tặng anh một con."

Hoa Linh ngơ ngác nhìn thẳng vào Ngao Túc, mở miệng nói:

"Tôi không muốn con khác, tôi chỉ muốn nó, cứu nó."

Ngao Túc kiểm tra miệng mũi Cá ngựa nhỏ, nói: "Hệ thần kinh bị hao tổn nghiêm trọng, chữa trị rất khó."

Ngao Túc lời còn chưa dứt, Hoa Linh liền mở miệng đánh gãy hắn: "Nó là con tôi."

Ngao Túc:"……"

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, nhẹ giọng an ủi y nói: "Nó chỉ là kết quả thí nghiệm thay đổi gen của tôi, anh không cần quá đau lòng…"

Hoa Linh: “Nó là con tôi.”

Ngao Túc:”……..”

Một hồi lâu sau, Ngao Túc rốt cục hiểu được ý kiên quyết trong mắt Hoa Linh, đó là một loại chấp niệm mạnh mẽ # nếu như cậu không cứu sống được con tôi thì chờ mất luôn vợ đi # (_) .

Ngao Túc trầm tư chốc lát, cuối cùng chậm rãi thở dài, giơ tay nhận lấy Cá ngựa nhỏ. Sau đó hắn từ trong túi áo móc ra một cái bình pha lê, bên trong chứa đầy dung dịch trong suốt, Ngao Túc vặn mở nắp, thả Cá ngựa nhỏ vào, sau đó hắn ấn công tắc trên nắp bình, chỉ thấy dung dịch trong suốt bên trong chậm rãi ngưng kết thành băng.

Ngao Túc đặt bình pha lê ở trên bàn, tiện tay thiết lập một kết giới ở xung quanh, nói với Hoa Linh: “Chữa cho nó cần rất nhiều thời gian, chúng ta bây giờ phải đi điều tra chuyện Kiền Thích, chỉ có thể tạm thời đóng băng nó.”

Hoa Linh nghe vậy, yên lặng gật gật đầu, y vươn tay vuốt ve vách bình pha lê khẽ chạm vào miệng Cá ngựa nhỏ, nói: “Này, Thu Thu, con trước hãy ngủ một lát, chờ chúng ta trở về.”

Nhìn Cá ngựa nhỏ hai mắt nhắm chặt trong bình, Hoa Linh tim như bị đao cắt, trên mặt cố ra vẻ tươi cười.

Ngao Túc cúi đầu nhìn hành động của Hoa Linh, trong lòng dâng lên chút rung động, im lặng không nói. Sau đó, Hoa Linh cùng Ngao Túc đi ra nhà gỗ nhỏ.

Mới vừa đi mấy bước, Ngao Túc cảm thấy tay áo mình bị người kéo, hắn xoay người, đối diện Hoa Linh vành mắt đỏ hoe.

“Ngao Túc, nó… Nó sẽ tốt lên đúng hay không?”

Trong mắt Hoa Linh tràn đầy lo lắng khẩn cầu, giọng đã có chút nghẹn ngào.

Ngực Ngao Túc cũng nghẹn thành một loại cảm xúc phức tạp, Hoa Linh như vậy, là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, hắn không nghĩ rằng Ma thần sống hơn vạn năm, sẽ vì một cục cưng không đáng chú ý mà đau lòng như vậy. Nhìn đôi mắt Hoa Linh mang theo bất lực cùng khủng hoảng, Ngao Túc đau lòng, đồng thời cũng mơ hồ nổi lên một chút ghen tuông.

Hoa Linh như vậy, làm đau lòng người.

Ngao Túc rũ mắt, vươn tay kéo Hoa Linh vào lòng, khẽ hôn xuống trán y, nói: “Ừ, tôi sẽ hết sức sửa nó.”

Nghe Ngao Túc bảo đảm, sắc mặt Hoa Linh rốt cục hơi dịu đi đôi chút, y vòng lấy eo Ngao Túc, thấp giọng nói: "Là cứu, không phải sửa, nó không phải là vật thí nghiệm của cậu, nó là con của chúng ta."

Ánh mắt Ngao Túc sau thấu kính chợt lóe lên, rung động trong lòng động bỗng chốc rộng mở, một lát sau, hắn trầm giọng nói: "Được."

Hoa Linh hít một hơi thật sâu, lắc đầu, duỗi hai tay xoa xoa mặt, khôi phục lại tinh thần bình thường, nói với Ngao Túc: "Được, đi thôi, chúng ta nên xuất phát."

Hai người bước nhanh đi tới bến tàu trên bãi biển, Úc Lũy và Dương Tiển từ lâu đã chờ ở đó. Ca nô trên bến tàu đã chuẩn bị kỹ càng, bốn người lên thuyền, trong màn đêm một luồng sóng bạc trải dài trên mặt biển, trực tiếp tiến về tiểu đảo đặt bệ đá hệ Thổ.

Sắc mặt bốn người trên ca nô đều khác nhau, nhưng lại an tĩnh dị thường, Hoa Linh nhìn màn đêm bao phủ xuống hòn đảo, phảng phất có thể cảm nhận được cỗ sát khí lúc nãy vẫn vang vọng giữa biển trời, y ngậm chặt miệng không lên tiếng. Úc Lũy lúc này thái độ cũng khác thường không quấn lấy Dương Tiển, chuyển lại ngồi cạnh Hoa Linh, hắn nhìn Hoa Linh, nói: "Ngân Linh, Kiền Thích là di vật của Hình Thiên, không quan tâm nó là bị người trộm đi hay là bị người lừa đi, chúng ta đều sẽ kiếm nó về, yên tâm đi."

Hoa Linh xoay mặt nhìn Úc Lũy, chỉ thấy trong màn đêm, sắc mặt Úc Lũy lộ ra mấy phần trầm ổn hiếm thấy, hắn nhếch miệng lên mỉm cười, nói: "Trời muốn mưa, Kiền Thích cũng phải gả đi, nếu thật sự là chính nó nhận chủ, như vậy tùy nó đi thôi."

Úc Lũy lắc đầu nói: "Không được, Kiền Thích là di vật duy nhất Hình Thiên để lại, há có thể tùy tiện nhường cho người khác."

Hoa Linh lắc lắc đầu, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời đêm mênh mông xa xôi, miệng lẩm bẩm nói: "Mấy ngàn năm nay, nó chắc cũng rất cô đơn…"

Úc Lũy nhìn gò má Hoa Linh, khẽ nhíu mày, chuyển mắt nhìn về phía Ngao Túc và Dương Tiển bên cạnh, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ quái lạ: Ý Hoa Linh là… Chúng ta đều có chủ, cho nên, Kiền Thích cũng có thể một lần nữa nhận chủ???

Cho ra kết luận này, tích tụ trong mắt Úc Lũy đột nhiên dịu rất nhiều, hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú của Dương Tiển, ngưng thần gật đầu một cái nói: "Ừ, cũng được, chỉ cần người kia không gây chuyện thị phi, thì theo hắn đi đi, tìm người thích hợp cũng không dễ dàng…"

Hoa Linh:"……"

Hình như có chỗ nào không đúng.

Đang nói chuyện, ca nô đã cập vào bến tàu trên đảo nhỏ, Ngao Túc bảo lái thuyền Phượng tộc dẫn đường

ở lại bến tàu chờ đợi, bốn người bọn họ lên bờ.

Đi theo bản đồ chỉ dẫn trong tay, bốn người nhanh chóng đến được vị trí bệ đá hệ Thổ, ở ngay chính giữa hòn đảo, một hố sâu đường kính trăm mét, trung tâm bất ngờ nổi lên một bệ đá.

Đứng ở rìa hố sâu, mấy người mơ hồ cảm nhận từng trận dao động năng lượng Thổ trên bệ đá. Dương Tiển cúi đầu sờ lên mặt đất, mở miệng nói: "Kết giới nơi này bị phá hỏng."

Ngao Túc so sánh bản đồ này, gật đầu nói: "Vừa nãy hai tiếng nổ phải là nơi này phát ra."

Hoa Linh nhìn chằm chằm bệ đá, nói: "Tiếng thứ nhất vang là do phá hủy kết giới, tiếng thứ hai thì sao?"

Ba người kia nghe vậy, ánh mắt đồng thời khóa chặt trên bệ đá, mấy người nhìn nhau mà xuống, trước sau nhảy vào trong hố sâu, đến chỗ bệ đá, chỉ thấy chính giữa bệ đá, một tảng đá màu hổ phách lớn bằng cái thớt giờ đã biến thành hai mảnh, hơi tản ra màu sắc u tối.

Mấy người nhìn tảng đá hệ Thổ đã bị phá hủy, im lặng không lên tiếng, phải biết năm tảng đá trấn giữ lối đi giữa hai giới Tiên Phàm là năm mảnh thần thạch năm đó Nữ Oa vá trời để lại, ngưng tụ link khí thiên địa, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt mấy chục ngàn năm, độ cứng lẫn độ chịu lực đá bình thường sao có thể so sánh, thế nhưng người kia chỉ dùng Kiền Thích vung lên, có thể chém tảng đá hệ Thổ thành hai mảnh, có thể thấy công pháp nội lực không hề yếu.

Hoa Linh nhíu mày lại, nói với Úc Lũy: "Úc Lũy, nếu là cậu chém, một đòn có thể được không?"

Úc Lũy đưa tay sờ tảng đá đã bị vỡ, nói: "Cắt vòng tay, không thành vấn đề, nhưng mà cũng phải dùng tới bảy tám phần khí lực."

Hoa Linh ngẩng đầu nói với Ngao Túc: "Người này rất nguy hiểm, loại nhân vật cấp bậc như hắn, trong tam giới không thể không có ghi chép."

Hoa Linh duỗi tay vuốt cằm trầm tư, nghi hoặc trong mắt càng tăng lên: "Ngao Túc, có phải nên điều tra cơ sở dữ liệu hộ tịch tam giới, kiểm tra nhóm Tiên Ma sau Độ kiếp gần đây có ở chỗ cũ hay không?"

Ngao Túc mặt trầm như nước, nói: "Hiện tại việc cấp bách là mau chóng tìm hắn, mục đích của hắn là phá hoại tảng đá Ngũ hành."

Dương Tiển nghe vậy nói: "Hắn nếu có thể điều động Kiền Thích, như vậy có thể đi lại tự nhiên giữa các đảo nhỏ, nếu theo tốc độ này, hắn tối hôm nay đã có thể hủy diệt hết tất cả mấy tảng đá."

Ngao Túc lắc đầu nói: "Sẽ không, chúng ta có thể nhanh như vậy tìm được bệ đá Ngũ hành, là bởi vì trên bản đồ có đánh dấu vị trí, những người khác tìm ra được không thể dễ dàng như thế, trong năm bệ đá Ngũ

hành, chỉ có hệ Thổ là dễ tìm thấy nhất, bốn bệ đá kia đều rất bí ẩn, muốn tìm được cần thời gian."

Hoa Linh nói: "Đã như vậy, chúng ta bốn người phân công nhau hành động, đi tới bốn bệ đá khác, ôm cây đợi thỏ."

Úc Lũy nhìn Dương Tiển một chút, cau mày nói: "Không được, người này rất nguy hiểm." Trong giọng nói bá đạo còn mang theo vài phần lo lắng.

Hoa Linh theo ánh mắt Úc Lũy cũng nhìn về phía Dương Tiển, cũng đúng, tu vi của Dương Tiển trong mấy người cũng không cao lắm, nếu quả thật chạm trán với kẻ xâm lấn, chỉ sợ sẽ nguy hiểm.

Dương Tiển nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Úc Lũy, sau đó nói với Ngao Túc và Hoa Linh: "Yên tâm, tôi biết người này rất nguy hiểm, cũng sẽ không ngu đến mức cùng hắn cứng đối cứng, chỉ là giám thị tra xét, không thành vấn đề."

Hoa Linh còn chưa mở miệng, Úc Lũy cũng đã kiên quyết nói: "Không được."

Sắc mặt Dương Tiển ửng hồng chút chút, trong mắt mang tới mấy phần tức giận, y ngẩng đầu nhìn Úc Lũy, nói với hắn câu đầu tiên trong mấy ngày qua: "Chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm."

Úc Lũy không chút nào chịu lui bước: "Ta nói không được là không được, thương thế của ngươi vốn còn chưa khỏe." Lúc này Úc Lũy thô bạo mà quả quyết, thiết lập Ma tôn bá đạo toàn bộ bùng nổ…

Không nhắc tới còn tốt, vừa nhắc tới thương tổn của Dương Tiển, sắc mặt Dương Tiển càng thêm khó coi, y trợn mắt trừng Úc Lũy, hận không thể chọt trên ngực người trước mặt mấy lỗ.

Hoa Linh suy nghĩ một chút, nói: "Úc Lũy, gọi Cổn Cổn tới, bảo nó đi cùng Dương Tiển."

Úc Lũy nghe Hoa Linh nói, vẫn muốn cự tuyệt, Hoa Linh tiếp tục nói: "Có Cổn Cổn ở đó, Dương Tiển không có việc gì, Dương Tiển nói rất đúng, chỉ là đi giám thị tìm người mà thôi, nếu thật sự phát hiện người kia, Dương Tiển chỉ cần đúng lúc báo cho chúng ta biết là được. Nếu như cậu cảm thấy Cổn Cổn không thích hợp, vậy chúng ta chờ Ngao Tứ trở về, gọi Ngao Tứ đi cùng Dương Tiển."

Nghe được Hoa Linh nói, Úc Lũy đang muốn nói ra khỏi miệng nháy mắt nuốt xuống, gọi Ngao Tứ cùng Dương Tiển đi? Đùa à, làm sao có thể đưa người đến tay tình địch… Ma tôn đại nhân đơn bào bị Hoa Linh lặng lẽ đưa vào hai con đường lựa chọn, hắn trầm mặc nửa ngày, cuối cùng cố hết sức gật gật đầu, sau đó truyền một mật âm kêu Cổn Cổn đến, thông báo nó lại đây.

Mấy phút sau, bóng dáng Bạch hổ khổng lồ từ trên trời giáng xuống, Cổn Cổn sau khi đáp xuống đất, cấp tốc chạy đến bên người Dương Tiển, thân mật cọ cọ chân Dương Tiển, trong mắt toàn là nịnh nọt, hoàn toàn không thấy Úc Lũy một bên.

Hoa Linh:"……."

Cha đẻ không bằng cha vợ hệ liệt.

Nhìn thấy Cổn Cổn đến, Ngao Túc liền nói: "Dựa theo địa điểm đã đi ngày hôm nay phân chia, mọi người đã quen, Hoa Linh đến hệ "Kim", Dương Tiển đến hệ "Thủy", Úc Lũy đến hệ "Mộc", tôi đến hệ "Hỏa", trực tiếp đến bệ đá trên đảo."

Dương Tiển suy nghĩ một chút, nói: "Ngày hôm nay tôi đến hòn đảo hệ "Thủy" đã dò xét một lần, có thể là dựa theo vị trí trên bản đồ, tôi không nhìn thấy bệ đá hệ Thủy."

Úc Lũy nghe vậy, phụ họa nói: "Đúng vậy, hệ Mộc ta cũng không nhìn thấy."

Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, mở miệng nói: "Quả thật, hình như chỉ có hệ "Thổ" là rõ ràng một cái thớt lớn."

Ngao Túc gật đầu nói: " Vị trí cụ thể mấy bệ đá khác trên bản đồ đánh dấu không sai, thế nhưng kết giới bảo vệ xung quanh thì không giống, hình thái bệ đá cũng khác nhau, ẩn giấu bên trong kết giới, ở tình huống bình thường sẽ không nhìn thấy, mọi người sau khi đến nếu như phát hiện kết giới xung quanh không bị phá hủy, như vậy tạm thời đừng đánh rắn động cỏ, chờ đợi là được, một khi xuất hiện dị động, đúng lúc thông báo mọi người."

Ba người nghe vậy gật gật đầu, đang chuẩn bị xuất phát, Ngao Túc phía sau nói: "Lần này có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, một khi thật sự trực tiếp va chạm với kẻ xâm lấn, mọi người có thể xin giải trừ áp chế linh lực của vòng tay, nhớ kỹ dãy số xin giải trừ: 09222290."

Sau đó Úc Lũy theo sau Dương Tiển một đường lải nhải căn dặn y chú ý an toàn, ngay cả Cổn Cổn dưới chân cũng không nhịn được quăng cho hắn mấy cái khinh bỉ "Lắm chuyện vãi".

Dương Tiển kéo Cổn Cổn nhảy lên một chiếc thuyền bé, không thèm quay đầu lại vội vã đi, bên tai rốt cục yên tĩnh.

Úc Lũy thấy thế, chỉ đành không tình nguyện lên tàu rời đi.

Trên bến tàu chỉ còn lại hai người Ngao Túc và Hoa Linh, Ngao Túc nhẹ nắm lấy tay Hoa Linh, Hoa Linh ngẩng đầu lên, trong bóng đêm nhìn không rõ nét mặt của Ngao Túc, thế nhưng Hoa Linh lại cảm thấy trong mắt đối phương dường như mang theo vài phần lo lắng khác thường.

"Đồng ý với tôi, một khi phát hiện kết giới khác thường, lập tức báo cho tôi, không được tự ý hành động đi tìm người kia." Giọng nói Ngao Túc nghiêm túc mà nghiêm nghị.

Hoa Linh nhìn thấy được quan tâm trong mắt hắn, khóe miệng câu lên, duỗi hai tay ôm lấy cổ Ngao Túc, ấn xuống một nụ hôn lên môi hắn, nói: "Cậu sao cũng học Úc Lũy như mẹ già vậy, yên tâm đi, coi như thật sự đánh nhau, hắn cũng không đánh lại được tôi, đừng quên tôi chính là đại ma đầu vạn năm." Hoa Linh cười đến ôn nhu mà ấm lòng.

Nhưng Ngao Túc không chút nào bị nụ cười Hoa Linh ảnh hưởng, vẫn như cũ chăm chú nhìn Hoa Linh, tiếp tục nói: "Đồng ý với tôi, không được tự ý làm loạn."

Nhìn bộ dạng Ngao Túc cứng nhắc nghiêm túc, Hoa Linh có chút bất đắc dĩ dẩu mỏ ( ) , nói: "Được rồi được rồi, đồng ý với cậu là được chứ gì."

Sau đó, Hoa Linh lại gặm lên môi Ngao Túc mấy lần, cuối cùng mới miễn cưỡng leo lên ca nô.

Trên bến tàu, Ngao Túc đứng cô đơn, áo khoác dài màu trắng, vạt áo tung bay theo gió, ở trong màn đêm đặc biệt tiên minh, hắn nhìn con thuyền chỉ còn là một vệt bé xíu, sắc mặt nghiêm nghị, đôi mắt đen như mực, trên khuôn mặt trắng bệch mơ hồ hiện ra mấy phần lạnh lẽo…

42. Quyển 2 - Chương 42: Gã Đàn Ông Lộ Diện Mạo Thật

Hơn mười phút sau, Hoa Linh đã đến đảo nhỏ đặt bệ đá hệ Kim, y nhảy lên bờ, dựa theo bản đồ chỉ dẫn tiến đến trung tâm hòn đảo, tuy rằng ban ngày đã tới một lần, thế nhưng đảo nhỏ buổi tối thoạt nhìn hoàn toàn khác lúc ban ngày, thêm nữa vị trí bệ đá ở giữa chốn hẻo lánh không dấu chân người, không thông đường chính, Hoa Linh đành phải dựa theo bản đồ tìm đường nhỏ trong rừng mò mẫm từng chút tiến về phía trước.

Vừa đi, vừa âm thầm trò chuyện với Ngao Túc qua máy truyền tin.

"Đại hoàng tử, bản đồ của cậu sai rồi, nơi này có cái lối rẽ, trên đó không có đánh dấu nha."

"Con đường này tại sao lại là đường cụt, ai ai, lại sai rồi, tôi sửa sai cho nó có được tiền thưởng không nè?"

"Quái lạ, hồi sáng đến đây không có con sông này mà?"

"Cái giọng hướng dẫn này quá điệu, hơn nửa đêm nghe được tôi nổi hết cả da gà, đổi cho tôi giọng ông xã từ tính trầm thấp có ma lực đi…"

……

Ngao Túc trực tiếp tắt giọng hướng dẫn trên bản đồ của Hoa Linh, tự mình điều ra vị trí bản đồ chỗ Hoa

Linh, kiên trì chỉ dẫn phương hướng cho Hoa Linh. Sau khi đến địa điểm cần đến, Hoa Linh rốt cục phát hiện, hóa ra bản đồ của Ngao Túc không có sai, là tự mình xem sai thôi, cho nên, tiền thưởng cái gì cũng đi ngâm nước hết.

Hoa Linh không khỏi khẽ thở dài một cái, trong mười đại ma thần chỉ có hắn và Khoa Phụ là mù đường. Ngẫm lại từ trước, mỗi lần trước khi sử dụng độn thuật, Hoa Linh đều cần liên tục xác nhận lại phương hướng vị trí, nếu không sẽ tọt ra từ cái chỗ quỷ quái nào đó, có một lần y xác định tọa độ sai lệch, trực tiếp chui vào miệng núi lửa, suýt nữa bị nướng luôn, mà Khoa Phụ thì càng thảm, Thần hành(hành ở đây nghĩa là đi, chạy) trăm dặm chạy vài ngày sau mới phát hiện phương hướng không đúng, chuyện như vậy, đã đã xảy ra không phải một hai lần.

Vạn năm trước có lần đại chiến lúc Hoa Linh và Khoa Phụ ở trên chiến trường đại sát bốn phương lạc đường chạy tới chỗ trận doanh của địch, cuối cùng hai người đơn giản lật đổ Hoàng Long, bắt sống chủ soái của đối phương, đánh bậy đánh bạ lập công lớn. Chỉ là từ lần đó, mỗi lần trước khi đại chiến, Xi Vưu đều sẽ hết sức tách hai người ra, để ngừa bọn họ dẫn tướng sĩ thuộc hạ chạy chệch đường.

Xem ra tật xấu mù đường này, mặc dù đã qua mấy ngàn năm, cũng không thay đổi được…

Hoa Linh một bên nhớ lại quá khứ, một bên tìm kiếm vị trí bệ đá hệ Kim ở trung ương đảo nhỏ. Căn cứ bản đồ chỉ dẫn, khu vực đặt bệ đá là một rừng trúc rậm rạp, Hoa Linh dạo qua một vòng trong rừng trúc, không có phát hiện bất kỳ khác thường gì, không khỏi có chút lạ, bệ đá hệ Kim, theo lý thuyết hẳn là kim loại, nhưng trong rừng tất cả đều là gậy trúc, cái khác không có thứ gì.

Hoa Linh suy nghĩ một lát, vòng ra bên ngoài rừng trúc, ngồi xổm xuống, một tay chạm đất, đem linh thức từ lòng bàn tay chậm rãi khuếch tán dọc theo mặt đất, kiểm tra tình huống xung quanh.

Chỉ thấy kim quang trong tay Hoa Linh theo mặt đất kéo dài tới bìa rừng trúc, đột nhiên chuyển hướng, trực tiếp hướng lên trời tản đi.

Ánh mắt Hoa Linh sáng lên, gia tăng linh lực trong tay, kim quang chậm rãi tản đi, kết giới từ từ hiện ra, là một kết giới hình lập phương lớn, vừa vặn bao bọc toàn bộ rừng trúc kia.

Hoa Linh kiểm tra xong, phát hiện tình trạng kết giới hoàn hảo, cũng không bị phá hoại, y thu linh lực về tay, sau đó tìm một tảng đá lớn, dựa lưng vào tảng đá ngồi xuống, mở máy truyền tin trên cổ tay, thông báo tình trạng bên này: “Kết giới bên tôi hoàn hảo, không có dị thường. Mọi người thế nào?”

“Tớ chỗ này cũng không thành vấn đề.” Úc Lũy đáp lời.

“Không thành vấn đề.” Giọng Ngao Túc truyền đến.

Một hồi lâu sau, giọng Dương Tiển cũng vang lên: “Kết giới chỗ ta cũng tốt, nhưng mà nơi này có chút kỳ lạ, linh thức ban ngay ta thiết lập ở đây đã biến mất.”

Úc Lũy nghe vậy, giọng nói lập tức khẩn trương: “Linh thức biến mất?”

“Ừ, kết giới hoàn hảo, thế nhưng linh thức đánh dấu biến mất, nói chính xác là đêm nay có người đã đến nơi này, phá hỏng đánh dấu của ta, thế nhưng lại không phá hủy kết giới.” Giọng nói Dương Tiển đã bắt đầu nghi ngờ.

“Cổn Cổn, kiểm tra xung quanh có người hay không.” Úc Lũy nói.

Một hồi lâu sau, trong máy truyền tin truyền đến giọng Dương Tiển: “Trừ ta ra, trên đảo không có những người khác. Đảo này hình như cũng không mở cửa.”

Mọi người nhìn bản đồ trên tay, xung quanh Dương Tiển xác thực thăm dò không được vết tích những người khác, trên bản đồ chỉ có hai chấm đỏ là Dương Tiển và Cổn Cổn.

Úc Lũy có chút nôn nóng nói: “Ngao Túc, cái vòng tay này của ngươi là đồ rởm? Cái chấm đỏ là thân nhiệt đúng không? Nếu là động vật máu lạnh, có phải không thể hiện trên này không?”

Giọng Ngao Túc thanh lãnh mà lãnh đạm: ” Long tộc chúng tôi chính là động vật máu lạnh, trên bản đồ có thể hiện ra, đây là kỹ thuật dò sinh vật tiên tiến nhất.”

Ngao Túc giải thích lời ít mà ý nhiều, đối phương là Úc Lũy thì không cần giải thích nguyên lý, bởi vì nói hắn cũng không hiểu, nói nhiều tốn nước miếng vô nghĩa.

“E rằng người kia đã đi qua đảo kia, thế nhưng hiện tại đã rời đi, nói chung, mọi người chú ý một chút khu vực của mình có dao động linh áp khác thường hay không, cũng chú ý quan sát một chút điểm đỏ trên bản đồ.” Ngao Túc nói.

Kế tiếp một giờ, mấy người đều vượt qua thời gian chờ đợi dài dằng dặc, Hoa Linh vừa quan sát tình huống rừng trúc, vừa âm thầm câu có câu không trò chuyện với Ngao Túc.

“Ngao Túc, cậu nói Thu Thu là họ Hoa hay là họ Ngao?”

“Theo lý thuyết cậu sinh nó, cậu là mẹ, còn tôi là ba, vậy hẳn là họ Hoa mới đúng.”

“Nhưng mà cũng không đúng, nghe nói cá ngựa là bố sinh con, vậy thì nên là họ Ngao.”

“Rốt cuộc là Ngao Thu Thu hay là Hoa Thu Thu đây?”

“Thôi, thật là khó chọn, chờ nó tốt lên thì cho nó tự chọn đi.”

...

Trầm mặc nửa ngày, giọng Hoa Linh lần thứ hai vang lên: "Ngao Túc, nó nhất định sẽ tốt lên đúng không?"

Những lời Hoa Linh nói vừa rồi Ngao Túc đều nghe hết, thế nhưng vẫn luôn không lên tiếng, nghe câu cuối của Hoa Linh, Ngao Túc suy nghĩ một chút nói: "Ừm, sẽ."

Nửa ngày sau, Ngao Túc mở miệng nói: "Kỳ thực, nó thật sự chỉ là một kết quả thí nghiệm mà thôi, nếu như anh thích loại vật này, sau này còn có phiên bản gen 3. 0 bản upgrade bản..."

"Ngao Túc, tôi chỉ muốn Thu Thu." Hoa Linh ngắt lời hắn, nói: "Bắt đầu từ ngày đó cậu tặng nó cho tôi, tôi đã coi nó là con mình. Dù cho cậu cho tôi một con mạ vàng nạm kim cương có thể phun trân châu tôi cũng không cần, ai cũng đều không thể thay thế Thu Thu."

Ngao Túc trầm mặc một lát, hắn vẫn không thể nào hiểu được loại tình cảm của Hoa Linh đối với cá ngựa nhỏ, ở trong mắt hắn, cá ngựa nhỏ chẳng qua chỉ là một trong đông đảo những vật thí nghiệm của hắn, chữa trị cho cá ngựa nhỏ phải hao phí tinh lực lẫn công phu so với làm lại một con khác nhiều hơn rất nhiều. Tính hắn lạnh nhạt, xưa nay sẽ không sản sinh tình cảm đối với vật thí nghiệm của mình, cũng sẽ không lãng phí tài nguyên trên người chúng nó. Thế nhưng Hoa Linh thì ngược lại, Ngao Túc nhớ tới ánh mắt lúc Hoa Linh nâng cá ngựa nhỏ nhìn về phía mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy, dường như đêm nay hắn mới hoàn toàn biết rõ người trước mắt này, dưới bề ngoài lang thang bất kham của Hoa Linh, ẩn giấu chính là một trái tim yết ớt mà tình cảm.

Có ai có thể nghĩ tới, đại ma vương vạn năm đạo hạnh, sẽ là một người nặng tình.

Ngao Túc mặt trầm như nước, chậm rãi mở miệng nói: "Chỉ cần anh thích, tôi sẽ chữa khỏi nó."

Giọng Hoa Linh mang tới mấy phần ý cười: "Ừm, biết rồi, Ngao đại bạch là tốt nhất, ngài thực sự là dùng tốt quá, moah moah tah."

Dứt lời, Hoa Linh mỉm cười tắt kênh gọi riêng trên máy truyền tin, sau đó đứng lên, sắc mặt dần dần ngưng trọng. Ban ngày đã bày ra một ký hiệu linh thức bên ngoài đảo, bây giờ lại xuất hiện một tia dao động.

Hoa Linh biết, có người đến. Hắn mở bản đồ trên tay, quả nhiên nhìn thấy một chấm đỏ bỗng dưng xuất hiện ở phía tây bắc cách rừng trúc mấy km. Hàn quang trong mắt Hoa Linh lóe lên, cắt chặt răng, y nghiêng người dựa vào tảng đá sau lưng, chăm chú nhìn phía tây bắc rừng trúc.

Lúc này, hắn đột nhiên nhớ lại Ngao Túc trước đó nhiều lần căn dặn, tuy rằng Hoa Linh rất muốn lập tức xông tới nhìn một chút cái người kia rốt cuộc là ai, thế nhưng hắn nhớ tới chuyện mình đã đáp ứng Ngao Túc, do dự một lát, cuối cùng vẫn gửi cho Ngao Túc một tin: "Bên này của tôi hình như có vấn đề, tôi đi xem một chút, lát nữa liên hệ."

Dứt lời hắn tắt máy truyền tin trên cổ tay, hết sức chăm chú giám thị rừng trúc.

Mấy phút sau, một bóng người xuất hiện bên ngoài rừng trúc. Hoa Linh hơi nheo mắt lại, nhìn bóng người kia, chỉ thấy người tới thân hình cao lớn, xoay lưng với mình, Hoa Linh không nhìn thấy mặt của hắn, thế nhưng thấy rõ ràng trên bả vai hắn cõng một cái hộp lớn. Xem ra người này chính là gã đàn ông ngày đó xuất hiện tại núi Bạc đầu.

Lòng Hoa Linh hơi dao động, y lẳng lặng nhìn chăm chú vào người đàn ồng kia. Chỉ thấy người đi tới đi lui ngoài rìa rừng trúc một hồi, động tác hình như hơi do dự, hắn duỗi hai tay, lòng bàn tay hướng ra phía ngoài, tựa hồ ở trong không khí khẽ đẩy một chút.

Hoa Linh biết, hắn đã cảm thấy tầng kết giới bên ngoài rừng trúc, chỉ thấy nam tử kia gỡ xuống cái hộp sau lưng, sau đó mở ra, một luồng sát khí quen thuộc phả vào mặt.

Là Kiền Thích.

Hoa Linh hơi siết chặt nắm tay, thần sắc trong mắt đầy kích động, y khống chế xúc động muốn xông lên, tiếp tục quan sát tình huống trước mắt.

Gã đàn ông kia duỗi tay nâng Kiền Thích chiến phủ trong hộp lên, cánh tay dài giương ra ở trong không khí đột nhiên vung lên, một tiếng nổ giống như hai lần trước vang lên chấn động bầu trời. Khoảng cách Hoa Linh lúc này so với lần trước còn gần hơn nhiều, phút chốc y chỉ cảm thấy hoa cả hai mắt, hai chân mềm nhũn, trong đầu vang lên ong ong. Y cắn răng, nỗ lực tập trung hai mắt, tiếp tục nhìn tình cảnh trước mặt. Sau khi linh áp rung chuyển, Hoa Linh cảm thấy kết giới bên ngoài rừng trúc chậm rãi biến mất.

Kết giới tản đi, tình cảnh trước mắt cũng khiến Hoa Linh kinh hãi, chỉ thấy gậy trúc vốn xanh biếc kiên cường, giờ khắc này toàn bộ biến thành vàng chói lọi sắc bén, thẳng tắp xuyên qua mặt đất, hóa ra đây mới là bộ mặt thật của bệ đá hệ Kim.

Gã đàn ông kia đi vào trong rừng trúc, ngẩng đầu nhìn từng nhánh giống như thanh kiếm sắc bén. Hoa Linh nhìn hành động của gã đàn ông kia, thầm nghĩ trong lòng không ổn, căn cứ kinh nghiệm ở bệ đá hệ Thổ, bước kế tiếp người này muốn phá hủy bệ đá trước mặt, mà dựa vào tu vi của mình bây giờ, e sợ rất khó chịu đựng dao động linh áp Kiền Thích mang đến ở khoảng cách gần, Hoa Linh cắn răng, lặng lẽ bấm dãy số cởi bỏ vòng tay mà Ngao Túc nói.

09222290, trong bóng tối, Hoa Linh không dám làm động tác quá lớn, chỉ có thể dựa vào ký ức, chốc chốc ấn bàn phím trên cổ tay.

Xung quanh bầu trời đêm một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng gió thổi qua sàn sạt, Hoa Linh ngừng thở, không dám thở mạnh, sợ trước khi khôi phục kinh lực đã kinh động gã đàn ông kia.

Vài giây sau, đột nhiên một giọng nữ lanh lảnh từ giữa cổ tay Hoa Linh phát ra: “Hoan nghênh gọi đến đường giây nóng Tiên cung, hiện gần đây xung quanh khu vực Bàn Đào viên đang rao bán tinh phẩm cao

ốc Đào Nguyên Thủy Tạ, khoảng cách đến Lăng Tiên bảo điện chỉ 3 phút bay, dựa vào núi, ở cạnh sông, giao thông tiện lợi, cũng thuộc về khu đặc cấp học của Tiên cung——bên trong phạm vi khu Văn Khúc học…"

Hoa Linh:"……."

Tiếng trong máy truyền tin không lớn, thế nhưng trong bầu trời đêm yên tĩnh lại có vẻ đặc biệt to rõ. Chỉ thấy trong rừng trúc thân hình người đàn ồng cứng đờ, chậm rãi xoay người về phía Hoa Linh.

Hoa Linh cứng rắn bắt lấy cánh tay, một bên kiên trì nghe quảng cáo, một bên ngẩng đầu nhìn gã đàn ông trước mặt, không nhìn thì thôi, vừa nhìn cái, Hoa Linh không khỏi nhíu mày.

Chỉ thấy gã đàn ông kia trên hai má lẫn cằm đều mọc đầy lông đen, ngoại trừ đôi mắt và mũi lộ ở ra bên ngoài, những nơi khác da dẻ đều trải đầy lông đen dày đặc.

Hoa Linh:"……."

Đây là một tên… Hầu yêu?

Hoa Linh giờ khắc này không nhịn được đắng lòng tại sao Hình Thiên chiến phủ lại nhận một tên hầu yêu làm chủ nhân, y ngây người đứng tại chỗ, đối mặt với gã đàn ông tay năm Kiền Thích.

Quảng cáo trên cổ tay vẫn còn tiếp tục, chỉ thấy tên đối diện, trong mắt dần cảnh giác, sau đó hắn hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Linh, đột nhiên vung tay lên, Kiền Thích trong tay đã thẳng tắp bổ tới trán Hoa Linh.

"Bố phắc!" Hoa Linh trong nháy mắt nhảy lên, lui một bước dài về phía sau, lưỡi rìu Kiền Thích tựa hồ xẹt qua thái dương y, đập nát tảng đá bên cạnh.

Sau đó, tên đối diện mặt lộ vẻ vẻ dữ tợn, đột nhiên vọt tới chỗ Hoa Linh, hắn vung tay lên, Kiền Thích liền tự động bay trở về trong tay hắn.

Hoa Linh thấy thế, thầm mắng một câu, sau đó lập tức xoay người lại, chạy đi.

Giọng nữ trong vòng tay vẫn còn tiếp tục: "… Đào Nguyên Thủy Tạ sẽ vì ngài mở ra cửa sổ sinh thái, trăm vạn ưu đãi, cảm ơn tam giới, trong lúc dự bán sẽ là ngàn lạng tiền đặt cọc, ngài còn có thể hưởng thụ ngàn vạn siêu cấp ưu đãi…"

Hoa Linh vừa chạy bạt mạng, vừa điên cuồng mắng trong lòng:

Ngao Túc, giời ạ đồ rơi tiền trong mắt??

Không thêm quảng cáo sẽ chết sao?

Chết sao? Chết sao? Chết sao?

Sau này mua nhà tuyệt đối không mua của tiên giới!!!

Thương gia Tiên giới nhọ một đời!!!

43. Quyển 2 - Chương 43: Vừa Chạy Vừa Đánh

Vừa điên cuồng thầm mắng Ngao Túc lẫn đám thương gia Tiên giới, Hoa Linh vừa liều mạng chạy ra ngoài đảo, y điều động toàn bộ chân khí trong cơ thể, ngưng tụ trên hai chân của mình, nhưng mà y cũng biết, nếu như đối phương thật sự là một con hầu yêu, chút chân khí này cũng chả làm được cái mọe gì. Tốc độ của yêu hầu thậm chí còn nhanh hơn đám chim, đặc biệt là ở loại đường nhỏ trong rừng này, mình và nó thi chạy, hoàn toàn không có phần thắng, Hoa Linh lúc này chỉ có thể gửi hy vọng vào đoạn quảng cáo kia phát xong nhanh nhanh, kiên trì lao nhanh kéo dài thời gian.

Nhưng mà sau mười phút Hoa Linh chạy hết tốc lực trên đường nhỏ gồ ghề, người phía sau cũng không hề cấp tốc truy đuổi y như mình nghĩ, mà là theo sát mình khoảng chừng hơn mười mấy mét phía sau. Trong lòng Hoa Linh có chút nghi ngờ, hoặc là do chiến phủ quá nặng, khiến tốc độ chậm lại, hoặc là chính là đối phương là một con khỉ què. Nhưng mà giờ khắc này Hoa Linh không kịp suy nghĩ nữa, chạy được một hồi, y nghe thấy giọng nữ quảng cáo trên cổ tay cuối cùng kết thúc.

Hoa Linh ngừng thở, chuẩn bị dần dần phanh chân, chỉ cần giải áp linh lực thành công, cục diện chạy trốn chật vật này có thể đảo ngược rồi. Mà lúc y tràn đầy niềm tin chuẩn bị nghênh đón linh khí trong cơ thể bạo phát, không nghĩ đến sau vài giây yên tĩnh, giọng nữ kia lại vang lên: "Tin nhanh Tam giới xin nhấn 1, bản đồ hệ thống đổi mới xin nhấn 2, phim nhựa phân cấp bỏ lệnh cấm xin nhấn 3… lắc lắc ghép đôi xin nhấn 8, cởi bỏ áp chế linh lực xin nhấn 9, trở về xin nhấn dấu sao thăng, lãng tai xin nhấn…"

Sắc mặt Hoa Linh lúc nãy đã xanh mét, y cắn răng mạnh mẽ đập vào cổ tay mình, cúp điện thoại.

Ngao Túc… Việc này không thể để yên, mi hãy chờ đi.

Hoa Linh chỉ phải tiếp tục nhanh chân, liều mạng vọt ra ngoài rìa đảo, phút chốc, y cảm thấy sau lưng phát lạnh, lực uy áp của Kiền Thích lại đánh tới, như chém trời mà đánh về phía mình.

Ánh mắt Hoa Linh chìm xuống, thân thể đột nhiên sụp xuống, bóng người lóe lên, trong nháy mắt biến mất khỏi đường nhỏ, Kiền Thích chiến phủ đánh lên ngực Hoa Linh, lại vồ hụt, trực tiếp đập lên thân cây

cách đó mười mấy mét.

Người sau lưng nhìn thấy tình cảnh trước mắt tựa hồ cũng hơi sững sờ, bước chân dừng lại, nhìn bốn phía xung quanh mà đi.

Mấy giây sau, bóng dáng Hoa Linh xuất hiện ở phía trước chừng mười thước, trong mười đại ma thần thượng cổ, mỗi người đều có danh hiệu riêng, danh hiệu của Ngân Linh tử chính là độn thần, tuy rằng lực công kích kém xa mấy người Hình Thiên Thần Đồ, thế nhưng lên trời xuống đất, độn thuật của Ngân Linh tử chính là tam giới vô song, tuy rằng lúc này linh lực của y bị áp chế, thế nhưng độn thuật cơ bản vẫn có thể dùng được, chỉ có điều thời gian rất ngắn mà thôi.

Sau khi Hoa Linh hiện ra, quay đầu lại nhìn hầu yêu vẫn đứng sững sờ tại chỗ, khóe miệng khẽ cong, sau đó quay người chạy vội tới chỗ cái cây cạnh Kiền Thích, dựa vào ánh trăng, Hoa Linh nhìn thấy Kiền Thích toàn thân mơ hồ tỏa ra hồng quang, một đám khí đen lượn lờ quanh thân phủ, Hoa Linh trong lòng hơi động, trong mắt dâng tràn cảm giác thất vọng lẫn khổ sở phức tạp, lần trước nhìn thấy Kiền Thích xuất hiện trạng thái như thế này, chính là đại chiến Trác Lộc vạn năm trước, Hình Thiên chết rồi, ánh sáng Kiền Thích hoàn toàn biến mất, vẫn luôn yên lặng mấy ngàn năm. Giờ khắc này, Hoa Linh nhìn thấy hào quang màu đỏ sậm quen thuộc lần nữa tỏa ra trên thân Kiền Thích, hắn đã có thể xác định, Kiền Thích quả thật đã một lần nữa nhận chủ, nhận tên hầu yêu này là chủ nhân mới.

… Giữ mình mấy ngàn năm, cuối cùng vẫn không chịu được cô đơn? Cái tên không có lương tâm này.

Trong lòng Hoa Linh bây giờ như đánh đổ bình ngũ vị*, nhìn di vật cuối cùng của Hình Thiên miễn cưỡng biến thành vật của kẻ khác, loại cảm giác đó, giống như là nhìn thấy vợ bạn mình hồng hạnh xuất tường*, nghiến răng nghiến lợi, lại liền không thể làm gì.

**Ngũ vị chua cay mặn ngọt đắng ý chỉ cảm lúc phức tạp lẫn lộn*

**Hồng hạnh xuất tường: ý chỉ ngoại tình*

Trong lúc suy tư, đã thấy thân phủ hơi động, trong nháy mắt từ trên cây khô bay lên, về trên tay hầu yêu kia.

Hoa Linh quay đầu, hung ác trừng hầu yêu, ở trong mắt hắn, hình tượng hầu yêu bây giờ chính là gian phu trộm vợ của anh em mình… Một thoáng phẫn uất lẫn oán nộ đều hướng về tên hầu yêu.

Giờ khắc này hai người đều dừng bước, đứng giữa đường nhỏ trong rừng, âm thầm giằng co.

“Ngươi là ai? Tại sao lại trộm Kiền Thích?” Giọng Hoa Linh vang lên, trong rừng cây yên tĩnh lại đặc biệt vang dội.

Hầu yêu đối diện nghe Hoa Linh nói xong, thân thể rõ ràng cứng đờ một chút, hắn ngờ ngợ nhìn chằm

chằm Hoa Linh, sau đó nhìn chiến phủ trong tay, trong mắt dường như có chút mơ hồ.

Nhìn sắc mặt mê mang của hầu yêu đối diện, Hoa Linh trong lòng càng tức giận bừng bừng, nhớ năm đó Hình Thiên rong ruổi sa trường, cái danh Chiến Thần vang vọng tam giới, có bao nhiêu uy vũ bạo ngược, ai có thể nghĩ tới hắn sau khi chết, đối tượng Kiền Thích nhận chủ lần hai lại là một con khỉ, lại là một con khỉ ngu.

Hoa Linh bây giờ hận không thể nắm lấy Kiền Thích mạnh mẽ quay lên mấy lần, Kiền Thích huynh, coi như huynh thủ tiết nhiều năm không chịu được cô quạnh quyết tâm tái giá, huynh tốt xấu cũng đánh mắt tìm người xêm xêm đi, hiện tại bộ dạng này, quả thực là bôi nhọ tiền nhiệm lắm đó…

Hoa Linh khẽ cắn môi, nương theo ánh trăng, bắt đầu cẩn thận quan sát hầu yêu đối diện. Vóc người hầu yêu rất cao lớn, thoạt nhìn hình như còn cao hơn Úc Lũy một chút, mặc trên người một bộ đồ màu trắng xám, quần áo là kiểu đơn giản, nhìn qua như là một bộ quần áo bình thường ở nhà, nhưng mà lúc này vừa bẩn vừa nát, vạt áo trước và ống quần giờ đã không nhìn ra màu gì, mép quần áo đâu đâu cũng có dấu vết bị cắt, hầu yêu không có mặc giày, một đôi chân to đứng trong bùn đất đã tái nhợt.

Khoan đã??…

Hoa Linh trong lòng đột nhiên bùm một tiếng, nhìn kỹ hai chân của hầu yêu, đúng là một đôi chân người, mà không phải móng vuốt khỉ. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn tay cầm chiến phủ của hầu yêu kia, quả nhiên cũng giống chân hắn, không có lông.

Hoa Linh nhíu mày, đôi mắt híp lại, chỉ thấy hầu yêu đối diện giờ khắc này nhấc cánh tay lên điều khiển chiến phủ, quay đầu nhìn chằm chằm Kiền Thích dặt ở đầu vai. Theo cánh tay hắn nhấc lên, quần áo bên hông hầu yêu cũng bị kéo cao một đoạn, xuyên qua gấu áo tàn tạ, Hoa Linh nhìn thấy một ít da dưới lớp áo, hai khối cơ bụng màu đồng hoàn mỹ dưới ánh trăng mơ hồ dường như, to lớn, rõ ràng, bóng loáng, không có lông…

Hoa Linh run lên, bây giờ y cuối cùng đã rõ ràng tại sao lúc nãy chạy đi hầu yêu không có truy đuổi mình, người trước mắt cũng không phải là ngu hay què chân, mà căn bản không phải là hầu yêu thật sự.

Hoa Linh nhớ lại đám chim ở núi Bạc đầu lúc nhắc đến người này cũng không có nói về hắn là đầy mặt lông, bởi vậy có thể thấy bộ dạng của người này vốn không phải như vậy.

Hoa Linh khóa chặt tầm mắt trên khuôn mặt người đối diện, nghi hoặc trong mắt càng sâu, từ xưa tới nay, chỉ nghe nói hầu yêu tu luyện hóa thành hình người, mà vị trước mắt này, nhìn qua càng giống nhân yêu? Hóa thành hình dáng khỉ? Hơn nữa còn là… Hóa một nửa bị kẹt?

Giờ khắc này, Hoa Linh tức giận đã dần dần chuyển thành nghi ngờ, suy nghĩ của y dần dần khôi phục lại tỉnh táo, trầm mặc chốc lát, mở miệng nói: “Ngươi đến tột cùng là ai?”

Giọng nói Hoa Linh bây giờ đã không còn tức giận lẫn sắc bén như hồi nãy, sắc mặt vô cùng lo lắng, đôi

mắt hẹp dài đang suy ngẫm.

Người đàn ông đối diện lại nghe thấy giọng Hoa Linh, thân thể nhẹ nhàng chấn động, sau đó chuyển tầm mắt từ Kiền Thích đến trên mặt Hoa Linh.

Ánh mắt của gã đàn ông tràn ngập mê man, thế nhưng đôi mắt giấu trong một đống lông khỉ giờ lại đặc biệt lóe sáng, hai ánh mắt thẳng tắp khóa chặt trên mặt Hoa Linh, cũng đang suy ngẫm.

Trong lòng Hoa Linh đột nhiên dâng lên một cảm giác quái dị, y khẽ cau mày, ngẩng đầu lên nhìn gã đàn ông.

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, bầu không khí vừa quỷ dị mà vi diệu. Hoa Linh lẳng lặng nhìn gã đàn ông đối diện, chỉ thấy ánh mắt của hắn hình như sáng bừng lấp lánh, rõ ràng diệt diệt, nhưng mà bộ lông trên mặt quá dày, Hoa Linh không có cách nào nhìn ra biểu cảm thật sự của gã đàn ông, mà lúc hắn đang im lặng, Hoa Linh mơ hồ phát hiện bộ lông trên cổ hắn hình như ngắn dần, giống như cuốn thảm lông, từ cổ của hắn chậm rãi chuyển dời lên trên.

Nhưng vào lúc này, trên tay Hoa Linh đột nhiên phát ra hai tiếng "Tích tích", âm thanh không lớn, lại đủ để đánh vỡ bốn phía yên tĩnh. Hoa Linh cùng gã đang ông đồng thời cả kinh, Hoa Linh ánh sáng trắng lóe sáng trên cổ tay mình, sau đó dần tắt ngúm, ngay sau đó linh khí trong cơ thể như hồ thuỷ điện xả lũ đột nhiên ùa về, phút chốc, linh áp của Hoa Linh bao phủ toàn bộ tiểu đảo.

Mà gã đàn ông đối diện hiển nhiên cũng cảm giác được biến động, mê man trong mắt bỗng chốc mất đi sạch sẽ, thay vào đó chính là cảnh giác, khi hắn cảm giác được lực lượng linh áp vừa kéo tới, ánh sáng hung ác hiện lên trong mắt, lông khỉ trên cần cổ vốn đã từ từ biến mất lại nổi lên, bộ lông trên toàn bộ hai má cùng đỉnh đầu hình như từng chiếc nổ dựng đứng lên.

Gã đàn ông một tay giữ rìu, một tay nắm tay, khuôn mặt dữ tợn trừng trước mặt Hoa Linh, quanh người tràn ngập uy áp cường đại.

Hoa Linh khẽ nhíu mày lại, đang muốn mở miệng nói chuyện, chỉ thấy thân thể của gã đàn ông đột nhiên run rẩy, giống như chịu kích thích rất lớn, hai mắt trở nên tanh hồng, sau đó hắn giơ chiến phủ trong tay lên, nhanh chân bay về đằng trước nhanh chóng chạy tới, mạnh mẽ đập về đỉnh đầu Hoa Linh.

Bây giờ Hoa Linh đã không còn áp chế của vòng tay, nhưng gã đàn ông lẫn uy lực sát khí của Kiền Thích không thể khinh thường, Hoa Linh vừa không có pháp khí hộ thể, cứng đối cứng kết quả sợ là không thể lạc quan. Thông thường trong những trận chiến không chắc chắn như này, Hoa Linh đều sẽ bỏ chạy trước tiên, không lãng phí dư thừa thể lực. Thế nhưng lúc này, Hoa Linh lại do dự, không chọn độn thổ chạy đi, mà thân thể uyển chuyển nhảy sang, né tránh công kích của gã, đồng thời ngưng khí ở hai tay, tạo ra kết giới bảo hộ tim phổi của mình, mấy lần ngươi tới ta đi đọ sức với gã.

Một lần lại một lần công kích ập đến, Hoa Linh cảm giác được uy lực của Kiền Thích càng lúc càng lớn, từng đợt va chạm đến kết giới lóe lên ánh đỏ sáng nửa bầu trời. Lòng Hoa Linh chìm xuống, y không nghĩ rằng gã đàn ông này vậy mà có thể dung hợp với Kiền Thích nhanh như vậy, từ lực công kích của hắn là có

thể cảm giác được, độ khớp giữa gã và pháp khí đang nhanh chóng tăng lên.

Cảm thụ được sức mạnh tấn công của đối phương đang càng ngày càng hung hãn, trong lòng Hoa Linh có chút lo lắng, y mơ hồ dự cảm, nếu đánh tiếp, mình chưa chắc đã là đối thủ của hắn, hơn nữa linh lực va chạm giữa hai người lúc này đã sinh ra một loạt dị biến, hòn đảo nhỏ đất rung núi chuyển, đá núi thỉnh thoảng lăn xuống, nước biển xa xa cũng mãnh liệt quay cuồng, giống như một nồi nước sôi…

Lúc Hoa Linh đang do dự có nên bỏ chạy hay không, gã đàn ông tàn nhẫn một đòn bổ xuống đầu, Hoa Linh cả kinh, dồn hết chân khí toàn thân tập trung lên kết giới trước mặt, nhưng mà sau một tiếng vang thật lớn, kết giới vẫn xuất hiện một kẽ nứt giống như mạng nhện. Hoa Linh chấn động, nhìn Kiền Thích kẹt ở giữa kết giới ảo, lập tức chia nó thành hai. Ngay trong nháy mắt này, gã đàn ông một tay khác nắm thành quyền, mạnh mẽ đấm vào bụng Hoa Linh.

Hoa Linh chỉ cảm thấy bụng rất đau, cả người sau đó bay ra ngoài, ngã ra xa mấy mét.

"Phắc…" Hoa Linh mắng một câu, lập tức muốn vươn mình đứng lên, lại cảm thấy được bụng như đau như lửa đốt. Mà vào lúc này, Kiền Thích đã xé không mà tới, hung hăng đập vào đỉnh đầu Hoa Linh.

…

Sau một giây đồng hồ, Hoa Linh ngẩng đầu nhìn lưỡi rìu chỉ cách chóp mũi mình 3 milimet, thân phủ hơi hiện ra hồng quang, sát khi màu đen lượn lờ quanh Kiền Thích đã chạm đến hai má Hoa Linh, thế nhưng, chiến phủ lại không tiến thêm về phía trước một chút nào.

Một bàn tay mang găng tay màu trắng vững vàng nắm chặt chuôi sắt chiến phủ, vạt áo màu trắng của Ngao Túc từ từ tung bay trong gió đêm.

Hoa Linh ngồi dưới đất, ngửa đầu trừng mắt nhìn người bên cạnh, ánh mắt giẫn dữ, sau đó thở dài thườn thượt một hơi.

Mọe, Ngao Túc nhà mi mà đến trễ tẹo nữa, ông đây cũng phải một lần nữa nhận chủ, Hừ!

44. Quyển 2 - Chương 44: Quan Hệ Của Hai Người

Ngao Túc một tay nắm cán rìu Kiền Thích, khuôn mặt lạnh như băng, ngẩng đầu nhìn gã đàn ông đối diện.

Ngụy hầu yêu nhìn thấy Ngao Túc xuất hiện, đôi mắt vốn đỏ tươi dữ tợn lúc này càng thêm phần cuồng bạo, mặt hắn lộ vẻ hung quang, bắp thịt toàn thân tựa hồ cũng căng chặt, giống như một con thú hoang bị uy hiếp tính mạng, phẫn nộ mà cảnh giác nhìn Ngao Túc và Hoa Linh.

Cùng lúc đó, cánh tay của hắn vung lên, chỉ thấy Kiền Thích trong tay Ngao Túc lập tức bay lên giữa không trung, vẽ ra trên không trung đường vòng cung màu đỏ đen, vững vàng về trong tay hắn.

Hoa Linh bây giờ đã ôm bụng đứng lên, y đứng bên cạnh Ngao Túc, nhìn sắc mặt dữ tợn của gã đàn ông đối diện, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác khó chịu, y không nói ra được đây là một loại cảm giác gì.

Cũng tại lúc này, Ngao Túc bên cạnh duỗi ra một tay, năm ngón tay mở ra, lòng bàn tay đối diện đối diện với gã kia, trên tay Ngao Túc trong nháy mắt bắn ra một ánh sáng màu bạc, sau đó găng tay như cao su đàn hồi năm ngón tay bỗng nhiên kéo dài, giống như năm cái khóa tiên(roi) lập tức đánh tới gã.

Một cái khóa tiên mạnh mẽ đâm vào cái tay đang nắm Kiền Thích, gã bị đâm bất ngờ đau nhói kinh sợ, tay run một cái, Kiền Thích liền rơi trên mặt đất, sau đó ba cái khóa tiên khác giống như rắn bạc trói chặt cả người lẫn hai chân gã.

Ngao Túc khẽ động ngón trỏ, nắm chặt khóa tiên đang bó chặt bắp chân gã, thân thể cao to nhất thời mất trọng tâm, sau đó lảo đảo một cái, ngã trên mặt đất.

Sau khi ngã xuống đất gã giống như thú hoang rơi vào bẫy liều mạng lôi kéo khóa tiên trên người, thân thể cường tráng trên đất giãy dụa kịch liệt, nhưng mà khóa tiên trong tay Ngao Túc tuy rằng chỉ to bằng ngón tay, lại vô cùng rắn chắc, ánh bạc lóe sáng giữa màn đêm, cho dù gã giãy dụa như thế nào, đều uổng công vô ích. Gã giãy giụa hồi lâu, rốt cục thở hồng hộc dừng lại, hắn nằm chếch trên mặt đất, ngẩng đầu lên, bắp vai nhô lên, trừng Ngao Túc không chớp mắt, như một con rắn hổ mang tràn ngập địch ý, ánh mắt phẫn nộ dường như muốn xé xác đối phương nhét vào bụng.

Nhìn gã đàn ông giống như bị nhốt trong lồng thú, cảm giác khó chịu trong lòng Hoa Linh càng ngày càng lớn, y nhìn chằm chằm hai mắt đỏ ngầu của gã, mày nhíu càng sâu.

Lúc này, một sợi khóa tiên chậm rãi từ trên không trung bay xuống, siết lấy cổ của gã, giống như con rắn nhỏ vòng vài vòng quanh phần cổ của gã, theo ngón út Ngao Túc thu về, khóa tiên trên cổ gã càng ngày càng siết chặt, mười mấy giây sau, Hoa Linh nhìn thấy gã hơi há miệng ra, cổ họng phát ra tiếng ục ục gian nan, màu máu trong mắt đã dần dần thối lui, thay vào đó là một loại ảm đạm như sắp chết. Mà giờ khắc này, ánh mắt của gã dường như trái lại tỉnh táo hơn nhiều, hắn trợn mắt lên, tròng mắt trắng đen rõ ràng chuyển động, ánh mắt từ trên người Ngao Túc chuyển đến trên mặt Hoa Linh bên cạnh.

Giây phút gã đàn ông nhìn mình, trong lòng Hoa Linh đột nhiên đau nhói, y hít sâu, đại não không kịp suy nghĩ, thân thể đã phản ứng trước, y lập tức giơ tay lên nắm chặt cánh tay Ngao Túc, mở miệng nói: “Ngao Túc, đừng giết hắn.”

Cánh tay Ngao Túc hình như cứng đờ một chút, hơi buông lỏng lực của khóa tiên, cho đối phương một cơ hội thở dốc, thế nhưng vẫn không thả gã đàn ông kia. Ngao Túc đưa tay, hơi nghiêng đầu nhìn Hoa Linh, ánh mắt tràn ngập nghi vấn.

Hoa Linh lúc này cũng không biết mình vì sao đột nhiên mủi lòng với tên hầu yêu này, y chẳng qua là cảm

thấy một góc trong lòng dường như có một giọng nói đang nói vơi mình, người này không thể giết.

Hoa Linh khẽ cắn môi, đối mặt với ánh mắt của Ngao Túc, y do dự nên giải thích giảm giác trong lòng mình hiện tại như thế nào.

Mà nhưng vào lúc này, Kiền Thích chiến phủ vốn rơi xuống đất giờ khắc này đột nhiên hồng quang chói lóa, giống như ruộng cạn khơi thông từ trên mặt đất thẳng tắp phi lên, lưỡi búa sắc bén hồng quang sáng bừng, trực tiếp cắt nát năm cái khóa tiên đang trói gã đàn ông.

Lạch cạch một tiếng vang lên, năm cái khóa tiên cùng bị cắt thành hai đoạn, gã đàn ông trên đất nháy mắt tránh thoát khỏi trói buộc của khóa tiên, đột nhiên từ trên mặt đất nhảy lên, gã hít sâu một hơi, mặt khỉ lông xù giờ không còn vẻ dữ tợn như lúc nãy, trái lại lần thứ hai rơi vào mê man, ánh mắt của hắn vẫn như cũ tràn đầy cảnh giác, hắn nhìn Ngao Túc hai giây đồng hồ, sau đó bàn tay to chộp lấy Kiền Thích một bên, quay người nhanh chóng chạy ra khỏi đảo.

Thời gian ngắn ngủi, bóng dáng gã đã biến mất khỏi tầm mắt Hoa Linh và Ngao Túc.

Ngao Túc thu hồi năm cái khóa tiên bị đứt, bay trở về trong tay, chỉ thấy chỗ đã bị chặt đứt của găng tay, biến thành kiểu lộ ngón, Ngao Túc cũng không hề để ý, ánh mắt của hắn vẫn dừng trên mặt Hoa Linh.

Hoa Linh nhìn hướng gã đàn ông biến mất, trong lòng đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm, đồng thời cũng cảm giác áp lực nặng nề, y hít một hơi thật sâu, nói với Ngao Túc: “Ngao Túc, người này khiến cho tôi cảm giác rất kỳ lạ.”

Ngao Túc không nói gì, hai mắt như sao, lẳng lặng nhìn chằm chằm khuôn mặt Hoa Linh.

Yên lặng nửa ngày, phục hồi tinh thần lại Hoa Linh mới nhận ra sắc mặt Ngao Túc hơi khác thường, y ngẩng đầu nhìn hai mắt Ngao Túc, ở trong đó thế nhưng không phải là lạnh lùng vạn năm bất biến, mà là một ít cảm xúc hiếm thấy, tuy rằng rất nhạt, thế nhưng Hoa Linh lại nhạy cảm bắt được cảm xúc ẩn giấu trong đó —— hư hư thực thực ghen lại đố kị.

Mặt Hoa Linh , sau đó phụt cười ra tiếng, y cong cong khóe môi nhìn Ngao Túc nói: “Này, cậu bản mặt gì đây, cậu sẽ không cho rằng tôi nhất kiến chung tình với con khỉ kia chứ?”

Tuy rằng rất không đúng lúc, thế nhưng Hoa Linh vẫn không kiềm chế được ngoác miệng cười. Ánh sáng trong mắt Ngao Túc chợt lóe lên, cơ mặt hơi cứng, hắn vẫn không nói gì, ánh mắt nhìn về Hoa Linh càng sâu thẳm.

Hoa Linh cười híp mắt vươn tay vòng lấy cổ Ngao Túc, khẽ hôn một cái lên mặt hắn, sau đó thì thầm bên tai Ngao Túc: “Yên tâm đi, khẩu vị của tôi không nặng như vậy, tôi cũng không muốn hôn một cái mà miệng dính hết cả lông.”

Ngao Túc im lặng nửa ngày, không để ý đến chuyện cười của Hoa Linh, nghiêm nghị mở miệng nói: "Muốn lấy lại Kiền Thích, chỉ có thể giết hắn."

Hoa Linh gật đầu một cái nói: "Tôi biết, Kiền Thích đã một lần nữa nhận chủ, nhưng mà bây giờ tôi muốn biết tên hầu yêu đến tột cùng là từ nơi nào nhô ra, hắn nếu có thể khống chế Kiền Thích, thì nhất định không phải nơi tầm thường, hơn nữa, mục đích của hắn là gì vẫn chưa rõ ràng, cho nên, chúng ta không thể giết hắn như vậy."

Đôi mắt như mực Ngao Túc gắt gao nhìn chằm chằm vào mắt Hoa Linh, nói: "Hoa Linh, anh rất chú ý đến Kiền Thích, mỗi lần vừa nhắc tới nó, tâm tình của sanh sẽ mất khống chế, đây là tại sao?"

Nghe Ngao Túc nói, Hoa Linh hơi sững sờ, sau đó y cười nói: "Tôi còn tưởng rằng cậu ghen với con khỉ kia, suy nghĩ cả nửa ngày, hóa ra là Kiền Thích…" Nói đến đây, Hoa Linh đột nhiên dừng một chút, nhớ lại lúc trước ở trong nhà gỗ nhỏ Ngao Túc thi hành " hình phạt thể xác" với mình, trong đầu y lập tức nhớ lại cảnh tượng mấy ngày qua, đột nhiên có một loại cảm giác "mặt trời chân lí chói qua tiêm*".

** Nguyên văn là " Thể hồ quán đỉnh": Thể hồ là bơ được tinh luyện từ sữa bò, ở dạng đặc sánh. Thể Hồ Quán Đỉnh thường dùng để ví von việc 'truyền thụ trí tuệ' hoặc 'tâm trí yên tĩnh'. Đấy là lý do vì sao người tu luyện thường ngồi thiền dưới thác nước.(nguồn: kurokochi)*

Hoa Linh mở to hai mắt, nhìn Ngao Túc, mở miệng nói: "Ngao Túc, cậu mấy ngày nay không phải vẫn luôn vì chuyện Kiền Thích mới khó chịu với tôi chứ?"

Ngao Túc trầm mặc chốc lát, chậm rãi nói: "Tôi chỉ muốn biết anh tại sao để ý chuyện Kiền Thích như vậy."

Sắc mặt Hoa Linh không thể tin nổi, nói: "Đương nhiên là bởi vì Kiền Thích là di vật của Hình Thiên, mà Hình Thiên là anh em của tôi".

Giọng Ngao Túc trầm thấp: "Lúc ở trong đường hầm, chúng ta cũng phát hiện giày Truy Nhật của Khoa Phụ, anh tuy rằng khổ sở nhưng cũng không có không kiểm chế được lòng mình."

Hoa Linh cạn lời, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Ngao Túc, có chút sửng sốt.

Giọng Ngao Túc rõ ràng mà chầm chậm tiếp tục truyền đến: "Anh và Hình Thiên, cuối cùng là quan hệ như thế nào?"

Giọng Ngao Túc không lớn, ngữ điệu cũng trầm ổn như thường không khác mấy, thế nhưng Hoa Linh lại cảm thấy được khí lạnh, nghi vấn của Ngao Túc nhìn thì bình thường, kì thực chính là một cái gông xiềng vi diệu, từ lúc hai người bắt đầu quen biết, đã lặng lẽ quấy phá trong đầu Ngao Túc.

Vào giờ phút này, đối mặt với vấn đề của Ngao Túc, đáy lòng Hoa Linh là kinh ngạc, y và Hình Thiên là

quan hệ như thế nào? Này còn phải hỏi sao? Nhưng nhìn sắc mặt Ngao Túc nghiêm túc như hiểu rõ tất cả, Hoa Linh lại cảm thấy không có gì để nói, y và Hình Thiên…

Này mấy ngàn năm qua, cái chết của Hình Thiên vẫn là nỗi đau lớn nhất trong lòng Hoa Linh, thời gian trôi qua, vết thương kia nhìn như từ lâu đã bằng phẳng, nỗi đau cũng đã nguôi ngoai, thế nhưng hai chữ Hình Thiên vẫn trước sau như một khắc sâu trong lòng Hoa Linh. Hoa Linh chưa từng nghiêm túc suy nghĩ đến quan hệ giữa y và Hình Thiên, lúc Hình Thiên còn sống, không cần thiết, sau khi Hình Thiên chết trận, không có dũng khí.

Y tự mình biết, đối với đồng bạn đã từ trần, dù nhớ nhung như thế nào, cuối cùng chỉ khiến chính mình càng bi thương. Người đã qua đời, dù là quan hệ tình cảm sâu sắc cỡ nào, cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành một vệt bụi trần trong ký ức. Mà đối với giả thiết chưa từng xảy ra, cho dù là loại nào, đều chỉ có thể càng thêm đau xót thôi…

Hoa Linh nhẹ nhàng thở dài, nhớ lại hồi ức mấy ngàn năm trước, nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Đúng vậy, giữa y và Hình Thiên, quả thật khác với những người khác, trong mười đại ma thần, thân thiết với Hoa Linh nhất chính là Hình Thiên, mỗi một lần trước khi đại chiến, Hoa Linh đều sẽ trốn vào trận doanh đối phương dò la quân tình, khi đó tu vi pháp lực của y còn chưa đạt đến đỉnh cao, lại thêm mù đường bẩm sinh, thường hay thất thủ bị bắt. Nhưng mà Hoa Linh cũng không để ý, bởi vì y biết, chỉ cần một lát, Hình Thiên sẽ dẫn đại quân tới.

Lúc Hình Thiên cầm trong tay Kiền Thích một thân sát khí quét ngang trại địch, Hoa Linh thì sẽ nhân cơ hội trốn khỏi nhà lao, xuất hiện ở bên cạnh Hình Thiên, sau đó mang theo Hình Thiên thẳng đến vị trí chủ soái phe địch, bắt giặc bắt vua, nhanh như tia chớp kết thúc cuộc chiến này. Giữa y và Hình Thiên là tín nhiệm lẫn nhau trình độ phối hợp ăn ý thậm chí so với Phi Liêm và Bình Ế từ nhỏ lớn lên cùng nhau còn cao hơn.

Nói tóm lại, Hình Thiên là tay của y, y là mắt của Hình Thiên…

Trong lòng Hoa Linh, Hình Thiên là Chiến Thần sẽ không thất bại, cũng là người trong lòng mình tín nhiệm và ỷ lại nhất, y chưa từng nghĩ đến có thể có một ngày như vậy, sẽ nhìn thấy Hình Thiên đầu một nơi thân một nẻo sừng sững trên đỉnh núi xác…

“Hình Thiên, cậu mà thua trận, còn đâu mặt mũi mà sống sót trở về.”

“Ha ha ha… Chiến Thần ông đây, làm sao mà thua!”

…

Ký ức phủ bụi lần nữa tỉnh lại, trái tim Hoa Linh như bị bàn tay ai bóp chặt. Mím chặt môi, sau đó mở mắt ra, nói: “Hình Thiên không phải người yêu của tôi, nhưng hắn đã từng là người quan trong nhất trong lòng tôi.”

.

45. Quyển 2 - Chương 45: Người Quan Trọng Nhất

Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, ánh mắt sáng ngời thẳng thắn, tiếp tục nói: "Tình cảm giữa tôi và Hình Thiên không có chút ám muội nào, chúng tôi là anh em tốt, đều là người đối phương tin tưởng nhất."

Hoa Linh hơi dừng lại một chút, mở miệng nói: "Khi đó tình cảm giữa anh em tụi tôi rất trong sáng, ý nghĩ cũng rất đơn thuần, chỉ là theo chân Xi Vưu cùng nhau giành thiên hạ, cũng không có cái gì khác. Nhưng mà, nếu như Hình Thiên không chết, nói không chừng đến khi hai chúng tôi biết được tình hình..."

Nói đến đây, Hoa Linh cười khổ lắc đầu nói: "Nếu là chuyện không có khả năng, cũng không tồn tại giả thiết tất yếu. Nói chung, tôi chỉ muốn nói cho cậu, Hình Thiên hắn đúng là người quan trọng nhất trong lòng tôi, Hình Thiên tuy rằng đã chết, nhưng anh em chung tôi mấy người mãi mãi sẽ không quên hắn, cho nên tôi mới để ý chuyện Kiền Thích bị trộm, thi thể Hình Thiên từ lâu đã hóa thành xương trắng, Kiền Thích là di vật duy nhất hắn để lại, nó cũng không phải chỉ là một Thần khí đơn giản mà thôi, nó chứa đựng tất cả hồi ức giữa chúng tôi Hình Thiên."

Hoa Linh ngẩng đầu lên, nhìn về hướng hầu yêu rời đi, ánh mắt sâu thẳm, dường như còn mang chút đau đớn.

Ngao Túc lẳng lặng nghe xong Hoa Linh nói, sắc mặt không gợn sóng, chỉ là hơi chếch phía dưới, theo ánh mắt Hoa Linh nhìn về phía hầu yêu đào tẩu.

Hoa Linh trầm mặc nửa ngày, lắc đầu, quay người nói với Ngao Túc: "Chúng ta phải nhanh chóng tìm gã này, như vậy xem ra mục tiêu của hắn là phá hủy đá Ngũ hành, khả năng đây chính là dụng ý hắn trộm Kiền Thích đi, hành động của chúng ta tối hôm nay có thể sẽ có chút đánh rắn động cỏ, hắn e rằng sẽ không lộ diện công khai như hôm nay."

Ngao Túc trầm tư, mở miệng nói: "E rằng độ thông minh của hắn cũng không cao như anh nghĩ."

Hoa Linh suy nghẫm một chút ánh mắt lẫn hành động của hầu yêu kia, không khỏi gật gật đầu, âm thầm bội phục sức quan sát của Ngao Túc, thời gian đối mặt với hầu yêu kia chẳng qua cũng chỉ hơn một phút đồng hồ, Ngao Túc đã phát hiện chỗ dị thường của đối phương.

Ngao Túc trầm mặc một chút, mở máy truyền tin trên cổ tay, thông báo Hỏa Liễn gia tăng người giám sát trên bốn hòn đảo khác, có tình huống lập tức báo cáo, đồng thời nói cho hắn biết trận pháp trên bốn đảo, nếu Hoa Linh nói không thể giết, chỉ có thể nghĩ biện pháp bắt sống.

Sắp xếp xong tất cả, Ngao Túc báo cho Dương Tiển và Úc Lũy đi về trước chờ tin tức từ Phượng tộc. Sau đó mang theo Hoa Linh cũng về tới làng du lịch.

Tuy rằng vẫn đang đêm, trong làng du lịch thật vô cùng bận rộn, Hỏa Liễn dẫn vài thầy trị liệu hàng đầu Phượng tộc, rốt cục ổn định thương thế mấy người Tô Cùng và Tịnh Không. Sắc mặt Hỏa Liễn tái nhợt, vẻ mệt mỏi hiện rõ trên mặt, nhìn thấy Ngao Túc trở về, Hỏa Liễn nói: "Anh Ngao Túc, mấy chuyện chủ đảo đã sắp xếp xong xuôi, em đã thông báo phụ vương, sáng mai sẽ lại phái một đội vệ binh Phượng tộc lại đây giúp chúng ta bắt người, yên tâm đi, nhất định có thể bắt được người kia."

Ngao Túc gật gật đầu: "Khổ cực ngươi, Hỏa Liễn."

Hỏa Liễn mỉm cười, dụi dụi con mắt nói: "Anh Ngao Túc, em đi về nghỉ trước một chút, sáng mai lại tới."

Ngao Túc gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Ngao Tứ đã xuất phát rời Nam Thị, lát nữa có lẽ sẽ đến, sáng mai chúng ta cùng nhau thương lượng sắp xếp sau."

Hỏa Liễn gật gật đầu, sau đó đứng dậy rời đi.

Hoa Linh thăm một vòng người bị thương, biết được bọn họ đã thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng, hơi thở phào nhẹ nhõm, lúc hắn trở lại nhà gỗ nhỏ, đã là nửa đêm hai giờ.

Ngao Túc ngồi ở trước bàn, bày trên mặt bàn, chính là cá ngựa nhỏ lấy từ thùng đá ra. Hoa Linh thấy thế, lập tức sốt sắng lên, y đi tới bên người Ngao Túc, nhìn cá ngựa nhỏ vẫn như cũ hai mắt nhắm nghiền, có chút lo lắng hỏi: "Như thế nào, nó tốt hơn chút nào không?"

Ngao Túc cẩn thận từng li từng tí một thả cá ngựa nhỏ lại bình thủy tinh, lần thứ hai nhấn công tắc trên đỉnh, lần này dung dịch bên trong không kết băng, mà là chậm rãi truyền vào một chút chất lỏng màu lam nhạt, thân thể cá ngựa nhỏ lẳng lặng lơ lửng giữa chất lỏng.

"Trong dịch dinh dưỡng có thêm một ít tế bào chữa trị, nó cần thời gian để hấp thu." Ngao Túc đơn giản trả lời.

Nhìn sắc mặt Ngao Túc, nỗi lòng lo lắng Hoa Linh rốt cục buông xuống, y cười híp mắt vươn tay bóp bóp vai Ngao Túc, nịnh nọt nói: "Ngao đại bạch cậu thật là lợi hại, nghỉ sớm một chút đi."

Bả vai Ngao Túc cứng đờ, quay đầu nhìn về phía Hoa Linh, ánh mắt tràn ngập ánh sáng sâu xa. Nhìn ánh mắt Ngao Túc, Hoa Linh cảm thấy hơi quái quái, từ khi nhìn thấy Ngao Túc ở trên đảo hệ Kim, Hoa Linh đã cảm thấy sắc mặt Ngao Túc hơi khác thường.

Thế nhưng nghi ngờ của Linh Vương điện hạ không kéo dài được lâu, bởi vì một giây sau, Ngao Túc liền hành động, nhìn người đè trên người mình, Hoa Linh lập tức hiểu được hàm nghĩa trong ánh mắt u quang từ Ngao Túc—— chuẩn cơm mẹ nấu là tiếp tục trừng phạt thể xác lúc trước chưa hoàn thành.

Từ 2 giờ đêm đến 6 giờ sáng, bốn tiếng, Linh Vương điện hạ vượt qua một đêm không ngủ khó mà quên được.

Ngao Túc quần áo chỉnh tề, ngoại trừ găng tay, cả áo khoác trên người cũng không cởi, hắn mở lại áp chế của vòng tay trên cổ tay Hoa Linh, áp chế lại pháp lực của y, sau đó lột sạch đồ Hoa Linh, buộc tứ chi của y ở đầu giường.

Ngao Túc không nói lời nào, cũng không có bất kỳ hành vi bạo lực nào, chỉ là ôn nhu chầm chậm vuốt ve thân thể Hoa Linh, mỗi một tấc da thịt, từ đôi môi đến tai, đến cổ, đến ngực, đến rốn, đến bụng rồi kênh rạch, đến tiểu Hoa Hoa, đến cúc hoa nhỏ, Ngao Túc không buông tha bất cứ điểm mẫn cảm nào, chầm rãi mà có nhịp điệu, cho đến khi Hoa Linh run rẩy bắn trong tay hắn.

Ngao Túc rút giấy ăn lau khô tay, sau đó lần thứ hai vuốt ve người Hoa Linh, bắt đầu vòng hai.

Ban đầu Hoa Linh còn cảm thấy rất thoải mái, cũng không chống cự. Thế nhưng khi sau khi bắn máy bay tận ba lần, Hoa Linh chịu không thấu, y khẽ than kêu tên Ngao Túc: "Ngao Túc, được rồi… Không muốn…"

Nhưng mà Đại hoàng tử bên giường giống như hoàn toàn không nghe thấy, hắn lườm Hoa Linh một cái sắc lẹm, cúi đầu hôn lên trán Hoa Linh, động tác trên tay tiếp tục, chỉ có điều, so với mấy lần trước, càng thêm tinh tế mà chậm rãi, càng thêm chọc người.

Hoa Linh rốt cục bị hắn trêu chọc lại ngóc đầu, tiểu Hoa Hoa dưới thân thẳng tắp đứng thẳng, mà lúc này ngón tay Ngao Túc thì lại cố tình không đụng vào vật đang sáng bừng sức sống kia, trái lại cứ mân mê những chỗ nhạy cảm khác của Hoa Linh. Hoa Linh chỉ cảm thấy trong cơ thể như có một ngọn lửa, rất muốn phát tiết nhưng lại không tìm được đường ra, thân thể y run rẩy kịch liệt, tiếng rên rỉ nơi cổ họng đã có chút nức nở: "Ngao Túc, cậu muốn làm gì, nhanh… Nhanh lên…"

Ánh mắt Ngao Túc dưới thấu kính chỉ có lạnh lẽo, đầu ngón tay nhẹ nhàng đỉnh đầu, tiểu Hoa Hoa bất ngờ run run, trên đỉnh có chút dịch trong suốt, ngay trong lúc này, Ngao Túc nhanh chóng vươn ngón tay, ngăn lại gốc rễ đang muốn tuôn trào, mạnh mẽ ngăn bước kế tiếp của nó.

"A ~~~~ hu hu…" Hoa Linh rốt cục không nhịn được khóc thành tiếng, cảm giác cao trào chưa hết đã bị ngăn lại này thực sự quá kích thích… Y sống mấy ngàn năm, chưa từng được trải nghiệm qua dằn vặt như này.

"Ngao Túc, cậu… Cậu đồ khốn kiếp này…" Giọng Hoa Linh đã kinh biến đến mức thở không ra hơi.

Ngao Túc ngẩng đầu lên, duỗi tay một cái, nâng cằm Hoa Linh, để hai mắt y đối diện với mình.

Hoa Linh cắn chặt môi, qua đôi mắt ngân ngấn nước nhìn Ngao Túc, ánh mắt tràn ngập tức giận, thế nhưng càng nhiều hơn chính là cầu xin.

Khóe miệng Ngao Túc hơi câu lên, vẫn không nói lời nào, Hoa Linh lúc này lại nhìn thấy được ánh sáng khác thường trong mắt Ngao Túc, y hơi ngẩn ra.

Lúc này, cái tay còn lại của Ngao Túc lần thứ hai thăm dò vào hậu huyệt của Hoa Linh, ấn lên điểm mẫn cảm, tinh tế vừa mân mê rồi đâm đâm. Một luồng khoái cảm từ xương cụt của Hoa Linh đâng lên, bạch quang lần nữa lóe lên, lần thứ bốn cao trào…

Cả người Hoa Linh nhũn như bùn, y nhắm mắt lại, nằm trên giường khẽ thở hổn hển, lại cảm thấy môi ngứa ngứa, y mở mí mắt vừa nhìn, Ngao Túc đã bắt đầu âu yếm vòng kế tiếp.

Nội tâm Linh Vương điện hạ giờ khắc này là sẽ hỏng mất, y chưa từng nghĩ tới còn có loại phương thức trừng phạt biến thái như này, nếu như còn tiếp tục, mình thật sự sẽ tinh tẫn nhân vong*. Nhìn Ngao Túc trước mặt quần áo chỉnh tề, nhìn lại mình vừa chật vật vừa dâm mỹ, Hoa Linh hiểu đây là tinh thần lẫn thể xác đều cùng bị dằn vặt.

**Tinh tẫn nhân vong: lao lực quá độ mà chết*

Nhưng giờ phút này, đừng nói là tránh khỏi dây thừng, chút lực để động đậy cánh tay Hoa Linh cũng không có, y đành phải nhíu mày, đánh cạch cạch nói: “Ngao Túc, dừng lại có được hay không, cậu quên mất tôi còn bị thận hư…”

“Dừng lại, thật sự không muốn…”

“Cầu xin cậu đó, nha, không muốn, đừng tiếp tục đâm chỗ đó a a…”

…

Trong nhà gỗ nhỏ vang lên tiếng Hoa Linh kêu khóc cả buổi tối, cho đến bình minh, Ngao Túc từ đầu tới đuôi đều không thèm nói một câu, chỉ kiên trì mà nghiêm túc đem người dưới thân làm khóc một lần lại một lần, làm bắn một lần lại một lần, mê muội một lần lại một lần…

Sáng sớm, tia sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào phòng, Hoa Linh trên giường lúc này triệt để xụi lơ giữa đệm chăn, y nhắm mắt lại, nặng nề ngủ thiếp đi, lông mi thật dài bên trên còn mang theo nước mắt trong suốt, mũi có chút ửng hồng, trên người kín mít những vết xanh hống, tiểu Hoa Hoa dưới thân triệt để héo rũ.

Ngao Túc cúi đầu nhìn Hoa Linh trên giường, thỉnh thoảng ở trong mộng phát ra vài tiếng khóc nức nở lẫn nói mớ. Ngao Túc khom người xuống, cúi đầu nhẹ nhàng hôn xuống môi Hoa Linh, dục vọng chiếm hữu trong mắt không hề che giấu triệt để lộ ra, hắn khẽ cắn xuống tai xuống môi Hoa Linh, ở bên tai y nhẹ giọng nói: “Nhớ kỹ, ai mới là người quan trọng nhất trong lòng anh.”

46. Quyển 2 - Chương 46: Ngao Thu Thu Tỉnh Rồi!

Trong mấy ngày kế tiếp, Hoa Linh cùng Ngao Túc cơ bản đều ở trong nhà gỗ nhỏ, Ngao Tứ và Hỏa Liễn dẫn theo người Phượng tộc bố trí bẫy và cơ quan tra xét chằng chịt trên đảo, liên tục mấy ngày rồi hai người vẫn chưa trở về làng du lịch, Nhị Thái tử điện hạ đem nợ vắng mấy ngày trước bù lại.

Tuy rằng Ngao Tứ ngày thường một bộ Thái tử cao cao tại thượng, thế nhưng bàn đến chính sự không hàm hồ chút nào, trải qua mấy ngày, Hoa Linh không hề nghe thấy bản giọng trêu tức của Ngao Tứ trong máy truyền tin, đa số đều là thanh âm nghiêm túc chỉ huy bố trí tại hiện trường. Trong lúc nhất thời, ấn tượng với Ngao Tứ của Hoa Linh có hơi đổi mới.

Ngao Túc mặc dù không tự mình đến hiện trường, nhưng hắn chiếu lên tường trong nhà gỗ nhỏ mười mấy hình ảnh điểm truyền tống, quan sát mật thiết tình huống hiện trường, bày mưu nghĩ kế. Còn Hoa Linh, sau ngày đó bị Ngao Túc xoa bóp hai giờ, cơ thể đã cơ bản khôi phục bình thường. Ban đầu y nóng ruột muốn đi theo người Phượng tộc cùng đi tìm người, nhưng Ngao Túc không mặn không nhạt nói một câu: "Có Ngao Tứ và Hỏa Liễn ở đó là được rồi, anh không cần đi."

Hoa Linh mặc dù có chút bất mãn, nhưng nghĩ đến cục diện trước mắt, xác thực y có đi cũng không giúp được gì, tùy tiện lấy vài tiểu binh lính Phượng tộc ra so có lẽ còn thuộc đường hơn y, huống hồ cảnh tượng gặp con hầu yêu ngày đó, tâm tình Hoa Linh vẫn rất phức tạp, gã đàn ông mặt đầy lông lá kia cho y một cảm giác rất kì lạ, y cũng không hiểu tại sao lại như vậy, chỉ là phần nôn nóng nghi ngờ trong tiềm thức không hề giấu được. Hoa Linh hiểu rõ, nếu gặp lại gã một lần nữa, y chắc chắn không thể làm chủ cảm xúc của mình. Y do dự một lát rồi quyết định nghe lời Ngao Túc, không đi cùng bọn Ngao Tứ, ở lại trong nhà gỗ.

Cho nên dưới khung cảnh bận rộn, Linh Vương điện hạ lại là người rảnh rỗi nhất, y gọi cho Bình Ế, tỉ mỉ kể lại tình huống trải qua mấy ngày nay rồi đi thăm người bị thương, hết thảy việc có thể làm đều làm. Xong xuôi, Hoa Linh ngâm mình trong bồn nước nóng nhìn trời, bắt đầu suy nghĩ về nhân sinh.

Ngày đó bị Ngao Túc ngược cả đêm, sáng hôm sau tuy rằng ngủ rất say, nhưng vẫn loáng thoáng nghe được câu Ngao Túc nói bên tai: "Nhớ kỹ, ai mới là người quan trọng nhất trong lòng anh."

Linh Vương điện hạ cuối cùng cũng hiểu tại sao y bị phạt.

Ngao Túc, hắn… ghen.

Khoảng thời gian này ở chung với Ngao Túc, tuy rằng thỉnh thoảng Hoa Linh có trêu đùa Ngao Túc, nhưng lần này Hoa Linh thật sự cảm giác được Ngao Túc mất hứng. Nghiên cứu nguyên nhân, hẳn là do y nói Hình Thiên đã từng là người quan trọng nhất trong lòng.

Hoa Linh nằm nhoài trên thành bồn, bệ đá lạnh lẽo và ấm nóng dưới thân đan xen cường liệt, Hoa Linh cảm thụ được mát mẻ trên đá chậm rãi thấm vào má mình, nhắm mắt lại nghĩ Ngao Túc cùng Hình Thiên.

Y rất rõ ràng cảm xúc mà Ngao Túc mang đến cho y hoàn toàn khác với Hình Thiên năm đó. Ở cùng Hình

Thiên, chính y cũng không biết thế nào là yêu, chỉ đơn giản tín nhiệm và ỷ lại hắn, tình cảm giữa hai người đã ngấm vào trong huyết mạch, dày đặc lâu dài, lắng đọng đi vào xương tủy.

Mà cùng Ngao Túc lại hoàn toàn không phải như vậy, đối với Ngao Túc, ngoài ỷ lại cùng tín nhiệm hình như còn kèm theo một chút… làm nũng. Trong đầu tự nhiên nhảy ra cái từ này làm Hoa Linh không khỏi run lập cập, trong lòng tự khinh bỉ bản thân.

Mặc dù rất xấu hổ với ý nghĩ kia, nhưng y biết đây là sự thật không thể chối cãi. Ở cùng Ngao Túc rất thư thái, mỗi lần nhìn dáng vẻ nghiêm túc lãnh đạm và tình yêu đối xứng cẩn thận tỉ mỉ của hắn, Hoa Linh liền nhịn không được đi chọc hắn, ý đồ muốn xem bộ dạng xù lông của hắn, nhưng mờ mỗi lần chọc xong kẻ xù lông lại là y.

—— Đó không phải làm nũng thì là cái gì =.=

Nếu như nhất định phải so sánh cảm xúc mà Hình Thiên và Ngao Túc mang lại cho y thì với Hình Thiên nhiều hơn một phần tự nhiên, với Ngao Túc nhiều hơn một phần động tâm. Dựa theo cách nói hiện giờ thì Hình Thiên là tình thân, giản dị tự nhiên không thể vứt bỏ, còn Ngao Túc là ái tình, ngọt ngào tận tim, lộng lẫy dập dờn.

Mấy ngàn năm nay Hoa Linh chưa từng nghiêm túc suy nghĩ về tình cảm mình thuộc về, lần này đưa ra kết luận, y cũng hiểu ra. Đúng, năm đó trên chiến trường, y và Hình Thiên không biết cởi trần tắm với nhau bao nhiêu lần, ngoại trừ ôm ấp ấm áp của đối phương thì không còn gì khác. Mà Ngao Túc, Hoa Linh nhớ tới đêm hôm đó thoáng nhìn cơ thể trần truồng của hắn, máu nóng dồn lên, càng miễn bàn đến lúc Ngao Túc chạm vào người y, nhìn bộ dạng hưng phấn của tiểu Hoa Hoa là biết.

Hình Thiên làm tinh lực của y lắng đọng xuống, Ngao Túc khiến nó thăng hoa.

Hoa Linh có thể xác định, loại cảm xúc mặt đỏ tim đập eo mỏi chân run ý chí chiến đấu sục sôi trước Ngao Túc tuyệt đối không bao giờ xuất hiện với Hình Thiên. Đối mặt với Hình Thiên, Hoa Linh hưởng thụ cùng hắn uống rượu luận bàn, tâm tình cười to tùy tính tự nhiên. Mà đối mặt với Ngao Túc, các loại vui sướng trong đầu Hoa Linh đều sẽ dung hợp thành một mục đích —— đánh gục, hoặc là bị đánh gục…

Đây chính là, cảm giác khi yêu một người sao? Vì yêu hắn, nên yêu hắn?

Hai má Hoa Linh ửng đỏ, tâm tư trong đầu triệt để kiều diễm, tiểu Hoa Hoa phía dưới cũng phối hợp chậm rãi ngẩng đầu…

Ngay lúc này, một loạt tiếng bước chân truyền đến, Ngao Túc đẩy cửa phòng tắm. Hoa Linh cả kinh, lúng túng ngẩng đầu lên, ngực dán chặt vách bồn tắm, bối rối nhìn Ngao Túc, phảng phất như đứa nhỏ làm chuyện xấu bị bắt được.

Nhìn thấy trên mặt Hoa Linh hiện ra ửng hồng không được tự nhiên, Ngao Túc thấy lạ, hắn ngồi xổm xuống, đưa tay xoa má Hoa Linh, hỏi: “Sao vậy? Có phải vì tắm lâu quá không?”

Hoa Linh vội vàng gật gật đầu, lại lắc đầu, lau mặt, giả bộ trấn định mở miệng: "Ừ, chắc vậy đó, nước hơi nóng, sao? Có tình huống gì mới hả?"

Hoa Linh lập tức nói sang chuyện khác, Ngao Túc đưa tay thử nước, phát hiện nhiệt độ không cao lắm, ánh mắt nghi hoặc nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh cắn môi trừng Ngao Túc, ngạo kiều lúng túng nói: "Còn hỏi nữa tôi cắn cậu đấy!"

Ngao Túc chăm chú nhìn Hoa Linh mấy giây, ánh mắt thuận theo Hoa Linh cúi đầu nhìn xuống dưới, cuối cùng rơi vào chỗ dán chặt vách bồn tắm của Hoa Linh, Ngao Túc hiểu rõ, khóe miệng khẽ cong: "Tinh thần khá nhỉ, vốn muốn để anh nghỉ ngơi mấy ngày."

Hoa Linh mặt càng đỏ hơn, đang muốn mắng người, chỉ thấy Ngao Túc lấy khăn tắm bên cạnh khoác lên vai Hoa Linh, sau đó vươn hai tay bế Hoa Linh từ trong bồn lên.

"… Tôi còn chưa tắm xong." Hoa Linh uốn éo, bất mãn lẩm bẩm, che dấu bối rối trong lòng. Ban đầu y định chờ tia khô nóng trong người biến mất rồi mới ra, không ngờ Ngao Túc lại trực tiếp bế y lên như này. Khăn tắm không lớn, che sau lưng, phía trước lại không che được gì, vì vậy, tiểu Hoa Hoa phấn nộn nửa ngẩng đầu cứ thế lộ ra trong không khí.

Ngao Túc nhìn lướt qua Hoa Linh dưới thân, lơ đễnh đem người trong lòng nằm xuống ghế nằm, lấy khăn mặt lau tóc và người cho y. Nhìn thấy Ngao Túc thản nhiên như vậy, dị dạng của Hoa Linh cũng trôi qua, y sớm đã bị Ngao Túc nghiên cứu triệt để từ trong ra ngoài, còn xấu hổ gì chứ, nghĩ đến đây, Hoa Linh thẳng thắn nhắm mắt lại, yên tâm thoải mái dựa vào ngực Ngao Túc hưởng thụ hắn hầu hạ.

Mấy phút sau, nước trên người Hoa Linh được lau khô, y hơi trợn tròn mắt, nghịch ngợm thanh thanh cổ họng, nói: "Tiểu Túc Tử, tới tìm bản vương có chuyện gì?"

Ngao Túc cúi đầu nhìn hắn, trong mắt nổi lên một nụ cười, sau đó nghiêm nghị mở miệng nói: "Ngao Thu Thu tỉnh rồi."

Nghe vậy, Hoa Linh đầu tiên là hơi run run, sau đó đột nhiên ngồi thẳng người, vẻ vui mừng lộ rõ trên mặt, y không quan tâm mình chưa mặc quần áo, quấn khăn tắm ngang eo xong lập tức ba chân bốn cẳng chạy vào phòng ngủ.

Hoa Linh vọt tới trước bàn Ngao Túc thường ngồi, quả nhiên thấy Cá ngựa nhỏ trong bình chứa mở mắt ra, hai mắt như hai hạt vừng giờ có hơi uể oải, không có tinh thần gì, cơ thể cũng không đứng thẳng như lúc trước mà hơi cúi xuống ủ rũ, đuôi hơi co lại, khiến nó trông như một con tôm nhỏ.

Nhìn thấy Cá ngựa nhỏ, tim Hoa Linh như bị nhéo một cái, y đau lòng vuốt ve bình chứa, lo lắng nhìn vật nhỏ vên trong. Thấy Hoa Linh, con mắt Cá ngựa nhỏ đảo qua, trong ánh mắt hiện ra một đường sống, giật giật đuôi, thân thể bỗng nhiên tiến tới chỗ ngón tay Hoa Linh, cách bình pha lê dùng miệng nhẹ nhàng đụng một cái. Sau đó, hai mắt tiều tụy hơi cong, miệng đô lên, giống như trước nhẹ nhàng "Thu" một

tiếng nhả ra một bong bóng, chỉ là thân thể suy yếu nên bong bóng kia chỉ to bằng hạt đậu, chậm rãi trôi lên miệng bình rồi biến mất.

Viền mắt Hoa Linh hơi nóng, y biết Cá ngựa nhỏ vẫn nhớ y, như thường biểu đạt tình cảm thân thiết, trong ánh mắt cong lưỡi liềm, Hoa Linh thấy được một tia an ủi.

Ngao Túc đi tới phía sau Hoa Linh, nhìn nhìn hai "mẹ con", trong lòng cũng có chút xúc động. Cá ngựa nhỏ nhìn Hoa Linh một hồi, liền từ từ nhắm hai mắt lại, lơ lửng giữa bình.

"Ngao Túc, nó làm sao vậy?" Hoa Linh nhìn thấy bộ dáng đó của Cá ngựa nhỏ, lo lắng hỏi.

"Nó đã chậm rãi chuyển tốt, các bộ phân thân thể đều đang khôi phục, khu kí ức bị hao tổn không nghiêm trọng lắm, chờ tình huống của nó chuyển biến tốt hơn, tôi sẽ tiến hành sửa…" Nói đến đây, Ngao Túc hơi dừng lại một chút, do dự mấy giây, mở miệng nói: "Giải phẫu một lần, sau đó cơ bản có thể khôi phục bình thường."

Nghe lời Ngao Túc nói, trong lòng Hoa Linh ấm áp, mặc dù chỉ là một cách dùng từ nho nhỏ, nhưng Hoa Linh lại rõ ràng cảm thấy biến hóa của Ngao Túc, mà càng làm y vui sướng chính là biến hóa đó vì y mà có.

Hoa Linh xoay người, hai tay ôm cổ Ngao Túc, nhìn ánh mắt nghiêm túc chuyên chú của đối phương, hạnh phúc trong lòng Hoa Linh càng thêm tràn đầy, vào giờ phút này, y rốt cục cảm nhận được tình yêu ngọt ngào một cách hoàn mỹ.

Hoa Linh ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo nụ cười, sâu sắc hôn lên môi Ngao Túc…

47. Quyển 2 - Chương 47: Lại Bị Vượt Qua =.=

Ngao Túc hơi sững sờ, sau đó liền vươn hai tay ôm chặt Hoa Linh, thích ý hưởng thụ ngọt ngào dâng lên tận mép. Hôn xong, Hoa Linh hai má ửng đỏ, bất mãn trừng Ngao Túc: "Dưới tình huống này không phải cậu nên đảo khách làm chủ sao? Đầu lưỡi không động chút nào, làm tôi hôn đến mỏi miệng."

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, trong mắt có một tia ấm áp, nói: "Ban ngày anh chủ động, buổi tối tôi chủ động."

Hoa Linh:…

Mắt Ngao Túc sáng lấp lánh, ánh mắt trong suốt tựa hồ dao động mấy phần tình sắc, hắn chậm rãi mở miệng: "Tối thứ sáu, được không?"

Hoa Linh chớp mắt, y hiểu rõ ý tứ của Ngao Túc, nhưng lại thấy rất lạ, bầu không khí hai người đang ám

muội kiều diễm, coi như không lập tức lăn giường, nhẫn đến đêm nay cũng là cực hạn, tại sao cái tên này còn ôm gậy chờ đến thứ sáu chứ!

Hoa Linh cúi đầu, hai má cọ cọ ngực Ngao Túc, giọng mũi nồng đậm: "Tại sao không phải đêm nay?"

Ngao Túc khẽ nhíu mày, trầm mặc một hồi mới nói: "Thứ sáu tuần sau là ngày 8 tháng 8."

Hoa Linh:…

Trong nửa phút, đầu Linh Vương điện hạ lóe lên vô số khả năng.

Mấy hôm nay Ngao Túc mệt mỏi?

Mấy ngày nay việc tìm hầu yêu tương đối mấu chốt?

Ngao Túc muốn chờ mấy ngày chuẩn bị rượu đỏ hoa hồng?

Tính công Ngao Túc bị gián đoạn?

Ngao Túc đến tháng?

…

Các loại giả thiết đáng tin vô căn cứ xoay mòng mòng trong đầu Hoa Linh, nhưng y có chết cũng không ngờ lí do lại là vậy…

Hoa Linh vô lực nằm nhoài trên ngực Ngao Túc, cảm thấy được mình đã triệt để bị đánh bại, trong đầu ong ong: Thật sự có người sẽ như vậy sao? XXOO còn phải chờ ngày tháng đối xứng hả??? Thanh niên thiên giới đều như thế chăng??? Ta là người Ma tộc ít đọc sách, không nên gạt ta (_)…

Tuy rằng dục hỏa và lửa giận cháy hừng hực trong lòng Hoa Linh, nhưng Linh Vương điện hạ vẫn quyết định tôn trọng quyết định của người yêu, y cũng không muốn để lại ám ảnh gì cho Ngao Túc. Hơn nữa bây giờ Hoa Linh rất hoài nghi có phải Ngao Túc không "lên" được hay không, loại người lí trí nhiều hơn tình cảm không hành động theo nửa người dưới này thiệt hiếm thấy. Hoa Linh hình như đã đoán được đại não Ngao Túc phát lệnh với tiểu Ngao Ngao phía dưới: "Ngày giờ không đúng, nằm sấp xuống ngủ tiếp…"

Vì vậy, Hoa Linh mong đợi thấp thỏm bắt đầu cuộc sống một ngày dài như một năm, cả ngày như sói đói nhìn chằm chằm Ngao Túc, càng xem càng thấy đẹp giai, càng nhìn càng thấy nóng trong người. Thứ duy nhất khiến Hoa Linh cảm thấy vui mừng chính là, ngày thứ hai Ngao Túc tiến hành giải phẫu cho cục cưng rất thành công, tuy rằng Cá ngựa nhỏ vẫn chưa thể rời khỏi bình dinh dưỡng, thế nhưng tinh thần đã tốt

rất nhiều, có thể tự do bơi lội trong bình.

Việc tìm kiếm hầu yêu vẫn tiến hành gióng trống khua chiêng như cũ, Ngao Tứ cùng Hỏa Liễn mấy ngày lại về một lần, báo cáo tình huống tổng thể cho Ngao Túc, Dương Tiễn tham gia tìm người với Ngao Tứ, chọc cho Úc Lũy sắc mặt đen sì như đít nồi, hắn bám sau Dương Tiễn không rời một giây, nói chính xác thì là chen giữa Dương Tiễn và Ngao Tứ.

Ma Tôn đại nhân tỏ rõ địch ý với Ngao Tứ, ban đầu Ngao Tứ rất kinh ngạc, nhưng qua mấy ngày ở chung Nhị Thái tử thông minh đã hiểu rõ ngọn nguồn của địch ý. Nhìn biểu tình và thần thái Úc Lũy dành cho Dương Tiễn, Ngao Tứ không nhịn được cười hỏi Dương Tiễn: "Dương Tiễn, chừng nào thì cậu mới chịu nhận cún vậy?"

Chuyện của Úc Lũy và Dương Tiễn đã thành bí mật mà ai cũng biết. Mọi người trừ Tô Cùng bị thương nặng còn nằm trên giường tĩnh dưỡng thì đều gia nhập đội ngũ tìm kiếm. Thế nhưng mấy ngày trôi qua vẫn không có tung tích gì mới của hầu yêu.

Tối hôm đó, mọi người về làng du lịch, vừa mệt mỏi vừa ủ rũ. Dương Tiễn nhíu mày nói: "Chúng ta đã lục soát khắp tất cả các đảo, gã không thể biến mất không tăm hơi như thế."

Ngao Túc thấy tinh thần mọi người uể oải suy sụp, chỉ bảo Ngao Tứ cùng Hỏa Liễn ở lại, còn những người khác thì về phòng nghỉ ngơi thật tốt. Trong nhà gỗ nhỏ, nghe Ngao Tứ và Ngao Túc phân tích rồi tổng hợp, Hoa Linh cảm thấy khá tẻ nhạt, y mặc áo khoác, đi dọc theo bãi biển.

Không khí cạnh biển tươi mát hơn trong phòng rất nhiều, Hoa Linh cởi giày, đi chân trần trên cát, hưởng thụ gió đêm thổi vào người.

Sau khi y đi được chừng mấy trăm mét, Hoa Linh đột nhiên cảm nhận được linh lực yếu ớt khẽ dao động phía trước phía trước, Hoa Linh hơi kinh hãi, mở mắt ra nhìn về trước, chỉ thấy trước mặt là một rừng dừa nhỏ, trên ghế nằm dưới cây dừa hình như có bóng người đang lay động.

Hoa Linh dừng bước, hơi híp mắt, cảm nhận được một cỗ linh áp trong không khí truyền tới, cỗ linh lực này rất lạ, Hoa Linh có thể xác định nó không thuộc bất cứ ai trong làng du lịch, nhìn bóng người đen như mực dưới gốc dừa, nét mặt Hoa Linh trở nên nghiêm túc.

Là ai?

Hoa Linh trầm tư tại chỗ chốc lát, trên trán ló ra hồng quang, thân ảnh biến mất trên bờ cát.

Mấy giây sau, một cơn gió thổi qua lá cây xào xạc, Hoa Linh xuất hiện sau một gốc dừa cách đó không xa.

Hoa Linh nheo mắt nhìn kỹ ghế nằm, một lát sau, Linh Vương điện hạ kinh ngạc mở to hai mắt.

Người nằm trên ghế là Kim Lan, Kim Lan dựa vào ghế nằm, một cánh tay buông thõng, tay còn lại vắt ngang hai mắt, cằm khẽ nâng, môi mím lại, biểu tình trên mặt nhìn không rõ lắm.

Mà thứ làm Hoa Linh khiếp sợ là, quanh eo Kim Lan quấn gì đó dài mười mấy mét, là một con rồng dài huyền sắc, tuy rằng toàn thân huyền sắc nhưng vẫn tản ra vầng sáng mờ mờ, giữa màn đêm có hơi loá mắt, Hoa Linh cảm thấy cỗ linh lực xa lạ kia được tản ra từ con rồng huyền sắc này.

Thân rồng quấn quanh eo Kim Lan mấy vòng, trói chặt thân thể hắn, đuôi rồng cực lớn quất trên bãi cát, đầu rồng đang dọc theo áo bào của Kim Lan thăm dò vào giữa hai chân hắn, nhìn từ xa thì thấy dưới trường bào của Kim Lan nhô lên một túi lớn, theo động tác của đầu rồng, bàn tay che mắt Kim Lan khẽ run, hầu kết trượt lên xuống, nơi cổ họng thỉnh thoảng phát ra vài tiếng rên nhỏ vụn…

Hoa Linh yên lặng triển khai độn thuật, theo đường cũ trở về.

Dương Tiễn tuy rằng vẫn chư thèm phản ứng lại Úc Lũy, nhưng hai người tốt xấu đã sớm có tiếp xúc da thịt.

Mỗi lần nhắc tới Mạc Vũ Sinh, Ngao Tứ đều sắp chảy cả nước miếng, có thể tưởng tượng được cử chỉ hương diễm của hai người.

Cổn Cổn cùng Thiên Bảo thì hắc xèo hắc xèo bất kể ngày đêm, mấy ngày nay Thiên Bảo không có tinh thần gì, khẩu vị không tốt, Hoa Linh còn hoài nghi có phải nó bị Cổn Cổn làm mang thai rồi không…

Hoa Linh vừa đi vừa bi phẫn nghĩ, bị mấy đôi kia vượt mặt thì thôi đi, nhưng mà, tại sao ngay cả Kim Lan và một con rồng lạ hoắc hợp thành cp, tình trạnh tiến triển còn nhanh hơn mình nữa là sao…

Hoa Linh nghiến răng nghiến lợi hạ quyết tâm:

Được, bản vương nhẫn đến thứ sáu tuần này, nếu tiểu tử Ngao Túc mi còn không có động tĩnh gì, lão tử sẽ thượng miiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!

48. Quyển 2 - Chương 48: Ngao Đại Bị Nghi Ngờ

Hoa Linh đi về nhà gỗ nhỏ, chưa đi đến cửa thì gặp Ngao Tứ xông tới. Ngao Tứ vội vã lao vụt ra từ nhà gỗ nhỏ, nhìn về phía biển xa xa, vẻ mặt nghi hoặc vừa vặn thấy Hoa Linh liền hỏi: “Linh Vương điện hạ có cảm thấy linh áp dị thường cạnh biển không?”

Hoa Linh nghĩ đến con rồng huyền sắc quấn trên người Kim Lan, trong đầu đột nhiên sáng lên, y nhớ tới ngày Tiểu Cửu độ kiếp, hình như ngoài Ngao Tứ còn có một con rồng khác, màu sắc không khác lắm, nghĩ đến đây, đầu Hoa Linh liền rộng rãi sáng sủa, nghĩ đến lúc trên núi Thanh Viên, quan hệ của Kim Lan và

rồng huyền sắc không tầm thường, con rồng kia cũng không phải dã long, hẳn là một đứa trong cả đám anh trai của Tiểu Cửu, cũng là em của Ngao Túc và Ngao Tứ.

Nhìn vẻ mặt này của Ngao Tứ, Hoa Linh nghĩ chắc hắn vẫn chưa biết hắn đã có thêm một em dâu nam hay em dâu nữ…

Nghĩ vậy, Hoa Linh ho nhẹ, cười như không cười nói: "Không có, ta mới từ bên kia lại đây, còn gặp Kim Lan đạo trưởng cạnh biển đang nghỉ ngơi, không phát hiện ai khác."

Mình không nói dối, thật sự đâu còn "người" nào nữa đâu ( )

Ngao Tứ khẽ nhíu mày, tỉ mỉ cảm ứng lại sóng linh lực trong không khí, lúc này linh áp dị thường của rồng huyền sắc lúc trước đã biến mất. Ngao Tứ hơi nghi hoặc, nhưng không tiếp tục tra cứu. Hắn giương mắt nhìn Hoa Linh, treo lên mặt nụ cười: "Linh Vương điện hạ thật có nhã hứng, hơn nửa đêm không ngủ còn đi tản bộ, tuy nói bàn mưu kế cả một ngày, nhưng buổi tối vẫn rất tiêu hồn, một giây đêm xuân đáng ngàn vàng, anh dâu, đừng nói em không nhắc nhở anh, anh cả em là rồng kim cương giàu đẹp có tiếng khắp Tiên giới đấy, lạnh lùng nhiều tiền có gia thế, mặc dù không gây chú ý như Dương Tiễn nhưng trên bảng xếp hạng Soái ca độc thân ba giới vẫn nổi danh lẫy lừng, tiên nam tiên nữ muốn gả vào Long cung nườm nượp như cá dưới biển…"

"Cho nên lí do Đại hoàng tử đến nay vẫn độc thân là người ngưỡng mộ quá nhiều làm hoa mắt sao? Hay là vì vấn đề khác…" Hoa Linh đánh gãy lời Ngao Tứ, cái khác đều tốt nhưng câu một giây đêm xuân đáng ngàn vàng làm Hoa Linh tim nhói một tẹo.

Còn cần mi nói, bản vương cũng biết đáng giá ngàn vàng, đợi đến thứ sáu tuần này, bản vương sẽ lấy anh mi ra bù lại ngàn vàng nợ mấy ngày qua…

Ngao Tứ hiểu lầm lời của Hoa Linh, việc Hoa Linh bất mãn thực ra Ngao Tứ đã sớm phát hiện, ánh mắt Hoa Linh nhìn Ngao Túc thỉnh thoảng toát ra thần sắc khát yêu hư hư thực thực, đối với Ngao Tứ duyệt cơ vô số mà nói, trên mặt Hoa Linh quả thực đang khắc lên năm chữ "Mau đè tôi ra đi!"

Cho nên câu "Hay là vì vấn đề khác" của Hoa Linh đấm một phát vào lòng Ngao Tứ, hắn lập tức hiểu hai người vẫn chưa chính thức vượt rào, sao có thể vậy được?! Linh Vương điện hạ nhiệt tình tao khí buông thả cả ngày treo trên người anh cả làm phiền mà vẫn chưa lăn giường? Điều này rất không khoa học…

Lẽ nào anh cả thật sự có vấn đề?

Ngao Tứ kinh ngạc mở to mắt nhìn Hoa Linh, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi. Liên tưởng đến biểu hiện lạnh nhạt lúc ở Long cung của Ngao Túc, một loạt "x lãnh đạm, x công năng không đầy đủ, x héo…" bay ngang qua đầu Ngao Tứ, một ý nghĩ lớn mật bùng sáng, lẽ nào anh cả gặp phải tình huống không thể nói của đàn ông?

Nhị Thái tử điện hạ rơi vào não bổ sâu sắc, từ nhỏ đến lớn, bất kể chuyện gì Ngao Túc vẫn làm xuất sắc

nhất trong các anh em, hình như xưa nay chưa từng khiến phụ vương và mẫu hậu phải bận tâm, nhưng năm đó khi lập vị Thái tử, phụ vương lại dứt khoát kiên quyết lập mình là Thái tử, kết hợp chúng lại, Ngao Tứ vẫn luôn nghi ngờ không hiểu. Vào giờ phút này, hắn đột nhiên hiểu ra, nếu anh cả không thể sinh ra dòng dõi, vậy thì không thể làm Thái tử được.

Hoa Linh ở một bên kỳ quái nhìn mặt Ngao Tứ hóa tắc kè biến hóa khôn lường, đầu tiên là hơi kinh ngạc nghi ngờ, sau đó biến thành bừng tỉnh sự thật, giữa đó chen vào mấy tia bi ai, cuối cùng ánh mắt nhìn mình biến thành bi thương uỷ thác giống như —— đồng cảm?

Hoa Linh , tuy rằng y không hiểu nổi trong vòng một phút Ngao Tứ đã trải qua gió bão gì trong đầu, nhưng chắc chắn kết luận sau cùng không hợp ý người chút nào.

"Linh Vương điện hạ, thật ra —— chỉ cần có tình cảm, không quản ngày nắng đêm đen, mỗi giây hai người ở chung đều là vàng ngọc khó mua, tình yêu không nhất định phải thể hiện ở chuyện vận động, đến một cảnh giới nhất định, một ánh mắt, một câu nói, cũng có thể làm cả hai hạnh phúc và vui sướng, đúng không?" Ngao Tứ uyển chuyển dời câu chuyện.

Hoa Linh:…

Đúng là như vậy, Ngao Túc bây giờ dùng một đầu ngón tay cũng có thể thượng chơi ta cả một đêm, sau đó nói không chừng sẽ đạt tới cảnh giới liếc mắt thôi vẫn khiến người đạt cao trào cũng nên.

Phun tào một hồi, Hoa Linh tâm tư linh động đã ngửi ra một tí kì lạ trong lời Ngao Tứ, vì vậy, ý nghĩ lớn mật của Nhị Thái tử điện hạ giờ cũng bùng sáng trong đầu Hoa Linh: Sao Ngao Tứ đột nhiên nói vậy, lẽ nào Ngao Túc thật sự có vấn đề?

Cùng thời khắc đó: Ngao Túc trong nhà gỗ nhỏ hắt hơi lần đầu từ khi sinh ra, Hỏa Liễn, Ngao Túc nhíu nhíu mày, tự tay lấy tờ khác lau…

Hoa Linh trợn mắt nhìn Ngao Tứ, bật thốt lên: "Lẽ nào Ngao Túc hắn, hắn, hắn không được?"

Ngao Tứ ngậm miệng không lên tiếng, chỉ là ánh mắt nhìn Hoa Linh vẫn mang theo đồng cảm như cũ.

Đây là ngầm đồng ý hả? Hoa Linh chấn kinh mấy giây, suy nghĩ cấp tốc khôi phục bình thường, nói: "Không thể nào, Ngao Túc là bác sĩ, nếu phương diện kia có vấn đề, hắn đã sớm chữa trị tốt rồi, nghe nói hắn còn gắn xúc tu giả cho bạch tuộc được nữa mà…"

Ngao Tứ thâm trầm mở miệng: "Thầy thuốc không thể tự chữa trị cho mình, huống hồ đó có phải xúc tu đâu."

Hoa Linh cẩn thận suy nghĩ một chút, xác thực chưa từng nhìn thấy Ngao Túc kích động, dùng lời của y nói về Ngao Túc, hắn chỉ vào lúc đặc biệt như buổi sáng mới có thể cương, mình hình như còn phá vỡ

thông lệ này của hắn. Mình ngủ chung với Ngao Túc mấy đêm đều nằm trong trạng thái xụi lơ không bình thường, hoàn toàn không để ý tình hình Tiểu Ngao Ngao, lúc tỉnh lại vào buổi sáng thì Ngao Túc đã không ở bên người.

Hoa Linh tỉnh táo suy tư chốc lát, cuối cùng đưa ra kết luận, tình trạng của Ngao Túc không quá nghiêm trọng, thế nhưng thấy lạnh và gì đó là khẳng định. Trong nháy mắt, Hoa Linh ý thức được trọng trách trên vai…

Quả nhiên mình phải ở mặt trên mới được…

Ngao Túc nói chờ mấy ngày thì ra là để chuẩn bị tâm lí, lần đầu tiên nên căng thẳng đây mà…

Xem ra mấy ngày nay phải đi luyện cơ eo một chút, không có chân khí cùng pháp khí hộ thể, làm quá mạnh dễ mỏi eo…

Nghĩ đến đây, Hoa Linh tự tin vỗ vai Ngao Tứ: "Yên tâm đi, ta hiểu, ta sẽ chăm sóc tốt Ngao Túc."

Dứt lời, Hoa Linh quay người đi về nhà gỗ nhỏ, vừa đi vừa suy nghĩ thứ sáu nên dùng tư thế gì để bắt đầu cho tốt, dựa theo bệnh của Ngao Túc, chắc là phải tìm tư thế đối xứng chút…

Ngao Tứ phía sau chìm trong sương mù: Y biết gì vậy?

Vì vậy, sau đoạn đối thoại quỷ dị của Hoa Linh và Ngao Tứ, Đại hoàng tử điện hạ bị hai người triệt để coi thành "tên đàn ông có vấn đề về việc kia."

Trong nhà gỗ nhỏ truyền đến tiếng hắt xì thứ hai…

Khi Hoa Linh đi tới cổng vòm trước nhà gỗ nhỏ thì cửa nhà gỗ bị đẩy ra, Hỏa Liễn bước chân gấp rút đi ra, lướt qua bên người Hoa Linh.

Hoa Linh dừng bước, vốn muốn cùng hắn chào hỏi, liếc thấy sắc mặt Hỏa Liễn rất kém, trong bóng đêm không thấy rõ biểu tình trên mặt hắn, nhưng hai má tái nhợt của Hỏa Liễn thì rất dễ thấy.

Hỏa Liễn phảng phất hoàn toàn không nhìn thấy Hoa Linh, đi lướt qua y, chạy nhanh ra ngoài.

Hoa Linh đứng tại chỗ hơi ngẩn ra, nhìn bóng lưng rời đi của Hỏa Liễn, cảm thấy hắn như chạy trối chết. Nếu không phải người trong nhà là Ngao Túc, Hoa Linh chắc chắn cho rằng Hỏa Liễn gây án bỏ trốn.

Phượng tộc xảy ra chuyện? Có tin tức của hầu yêu? Sốt ruột tìm Ngao Tứ? Hoa Linh nghi hoặc không rõ, nhưng loại nghi ngờ này chỉ chợt lóe trong đầu rồi biến mất, giờ khắc này trong đầu y chỉ toàn thứ sáu và

vài dòng chữ "hài hòa".

Trở về phòng, Hoa Linh thấy Ngao Túc đang thong dong lấy Cá ngựa nhỏ từ trong bình dinh dưỡng ra, tinh thần Cá ngựa nhỏ rất tốt, hiển nhiên đã khôi phục tám, chín phần. Nhìn thấy Hoa Linh vào nhà, nó hưng phấn kêu to "Thu Thu."

Trong lòng Hoa Linh ấm áp, đi lên phía trước, chọt chọt bụng cục cưng, vui mừng hỏi: "Ngao Túc, nó khôi phục tốt rồi đúng không?"

Ngao Túc gật gật đầu, đồng thời chỉ xuống vây lưng Cá ngựa nhỏ: "Đã khôi phục không khác lắm so với lúc trước, khi giải phẫu tôi thay đổi vây lưng của nó một chút, thăng cấp gen bị thương lên vài mức, nó hiện tại có thêm mấy chức năng mới, đối với hình ảnh và âm thanh có thể mô phỏng giống 100%, đồng thời kí ức lưu được dài hơn."

Hoa Linh nghe không hiểu lắm mấy thưa Ngao Túc nói, y biết Thu Thu của y đã trở lại, Hoa Linh ôn nhu xoa đầu Cá ngựa nhỏ.

Cá ngựa nhỏ cong đuôi nhảy vào lòng bàn tay Hoa Linh, sau đó dọc theo cánh tay y nhảy nhảy nhót nhót, cuối cùng dừng trên vai Hoa Linh, thân mật cọ cọ má y.

Nhưng vào lúc này, hình ảnh giám sát trên tường đột nhiên phát ra một trận báo động. Ngao Túc cấp tốc phóng to hình ảnh giám sát đầy tường, chỉ thấy một cạm bẫy linh áp do Phượng tộc thiết trí bị phát động. Bởi lúc này đã khuya nên hình ảnh quanh cạm vẫy chỉ toàn một màu đen, thấy không rõ lắm có người ở phụ cận không, Ngao Túc đổi hình thức biểu hiện sang hình thức ban đêm, một bóng người xuất hiện trên màn ảnh, người kia nửa ngồi nửa quỳ, cúi đầu, giống như đang quan sát gì đó trên mặt đất.

Máy truyền tin trên cổ tay Ngao Túc vang lên, giọng Hỏa Liễn truyền tới: "Anh Ngao Túc, cạm bẫy trên đảo hệ Thổ bị phát động, bây giờ chúng ta lập tức đi tới đó hả?"

Ngao Túc trả lời: "Chờ tôi ở bến tàu."

Dứt lời, Ngao Túc ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, tiện tay ấn xuống bóng người trên vách tường, nói: "Anh ở lại chỗ này chờ tin tức của tôi, chú ý hướng đi của gã, có tình huống gì lập tức nói với tôi."

Hoa Linh hơi sửng sốt, trong lòng oán thầm, mấy thứ đồ công nghệ cao này y chưa chạm vào bao giờ, tuy chuyện đột nhiên xảy ra, nhưng Ngao Túc an bài như vậy tựa hồ có hơi thiếu sót, huống hồ trải qua mấy ngày nay, cũng có mấy lần cạm bẫy bị phát động, tra xét thì đều là sai lầm của những người khác. Ngao Túc vẫn luôn ở trong nhà gỗ nhỏ điều khiển từ xa sự tình trên mỗi đảo, cũng không tự mình đến hiện trường, cho nên hành động lần này của Ngao Túc khiến Hoa Linh hơi nghi ngờ, nhưng y cũng không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu đồng ý.

Sau đó Ngao Túc đứng dậy rời khỏi nhà gỗ nhỏ, Hoa Linh quan sát bóng người trong hình ảnh, thấy bóng người kia đầu tiên là ngồi chồm hỗm trên mặt đất, lục lọi sờ moa trên trên mặt đất chốc lát, sau đó đứng

lên, hình như đang quan sát bốn phía xung quanh. Nhìn thấy hình dáng của bóng người, Hoa Linh cảm thấy người này rất có thể là hầu yêu, bởi vì ở trên đảo này, chiều cao của con hầu yêu này không mấy người bằng được. Lúc này, Hoa Linh trong lòng mơ hồ có chút bội phục Ngao Túc, sở dĩ Ngao Túc quyết định tự mình đi, hiển nhiên là ngay từ đầu đã xác định người này đúng là hầu yêu mà bọn họ muốn tìm.

Hoa Linh tiếp tục nhìn chằm chằm hình ảnh, đồng thời mở máy truyền tin trên vòng tay, báo lại tình huống với Ngao Túc: "Gã đi, dừng lại, lại đi tiếp, gã lạc đường hả?"

"Gã ngồi xổm xuống, đang sờ mặt đất, như kiểu đang tìm kính áp tròng…"

"Gã… Gục xuống, ừm, là nằm xuống, xem ra độ cận không thấp, ngồi xổm xuống vẫn không thể tìm thấy…"

"Gã nằm trên mặt đất, sau đó… Lộn mèo, tư thế rất đẹp…"

"Gã liên tục lăn mấy lần… Còn đang lăn, lăn sang hướng khác… Tiếp tục lăn, hàng này trên người phát hỏa hả trời?"

"Xong, gã ngừng lăn lộn, sau đó bò dậy, quỳ trên mặt đất, sau đó… Biến mất…"

…

Trong máy truyền tin tĩnh lặng mấy giây, tiếng Ngao Túc truyền tới, mang theo vài phần không xác định: "Biến mất?"

Trong nhà gỗ nhỏ Hoa Linh đang xoa mắt, kinh ngạc trừng hình ảnh trên vách tường, mấy giây trước người còn lăn lộn trên mặt đất, cứ như vậy "Vèo" một phát biến mất không còn tăm hơi, Hoa Linh ấn phím, đổi từ hình thức bình thường sang hồng ngoại, ban đêm, mỹ đồ… Đổi toàn bộ hình thức qua một lần, trên hình ảnh vẫn không còn gì cả.

Hoa Linh nhanh chóng mở rộng hình ảnh, cẩn thận tìm kiếm khu vực bán kính 1km quanh đó, nhưng vẫn vô dụng như cũ, bóng người lúc trước phảng phất bị người bỗng dưng cắt đi, sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, không một tia vết tích…

Hoa Linh rốt cục không nhịn được mắng: "Đúng, biến mất, hôm nay đúng là ngày sh*t."

49. Quyển 2 - Chương 49: Tâm Tư Của Hỏa Liễn .

Nhớ năm xưa, không, không chỉ năm xưa, bây giờ cũng thế, trong tam giới, bàn về độn thuật, nếu Hoa Linh tự nhận thứ hai, tuyệt đối không ai dám nhận thứ nhất. Con hầu yêu cứ như vậy biến mất ngay dưới

mắt Hoa Linh, là khiêu khích cực lớn với ý chí chiến đấu của Linh Vương điện hạ.

Đánh không lại thì thôi, không lẽ ngay cả độn thuật cũng mạnh hơn mình? Trong mắt Linh Vương điện hạ dấy lên lửa giận hừng hực, cắn răng nói: "Điều, này, không, có, khả, năng."

Y nói với Ngao Túc: "Camera theo dõi này của cậu bị gì rồi phải không? Hắn sao có thể biến mất không tăm hơi như vậy chứ?"

Một lát sau, giọng Ngao Túc truyền lại: "Chúng tôi sắp đến nơi rồi, nói cho tôi tọa độ chính xác chỗ gã biến mất đi."

Hoa Linh đi đến chỗ hình ảnh, bấm vào vị trí hầu yêu biến mất, đọc hai con số hiện lên cho Ngao Túc.

Ngao Túc nói: "Đã biết, chúng tôi sẽ đến điều tra một chút, anh ngủ trước đi."

Hoa Linh tức giận gõ lên máy chiếu Ngao Túc để lên bàn, nén giận nói: "Tôi sao mà ngủ được? Gã không thể biến mất như thế, coi như là dùng độn thuật cũng sẽ lưu lại tàn ảnh linh lực, huống hồ lâu như vậy vẫn có thể đi ra từ nơi khác, còn gã sao lại biết mất như thế được…."

Hoa Linh hơi giận giữ lải nhải, mãi đến tận khi bị Ngao Túc cắt ngang: "Nơi này có một cái động."

Hoa Linh: "… Động?"

Ngao Túc: "Ừ, trên mặt đất có một cửa động, hẳn là được mở ra sau khi mở cơ quan."

Hoa Linh nhanh chóng phóng to hình ảnh chỗ cũ, thấy Ngao Túc cùng Hỏa Liễn ngồi xổm trên đất, tay Hỏa Liễn đang sờ một vầng cỏ bên cạnh, trên đó lộ ra một cửa động hình tròn.

Tiếng Hỏa Liễn từ trong máy truyền tin mơ hồ truyền tới.

"Anh Ngao Túc, nơi này hẳn là đường đến chỗ đá hệ Thổ, nó đặt dưới lòng đất, trên mặt đất có mấy đường vào, đây là một đường khá bí ẩn trong số những đường đó…"

Hoa Linh nhìn cửa động bán kính hơn một thước trên mặt đất, tâm trạng tích tụ rốt cục hơi hóa giải một ít.

Thì ra là ngã xuống, được rồi, ta đã nói con hầu yêu kia làm sao tinh thâm độn thuật đến ta cũng không nhìn ra được mà.

Ngao Túc nói: “Tôi xuống dưới điều tra một chút, anh nghỉ sớm chút đi.”

Dứt lời, Ngao Túc nhảy xuống động, sau đó Hỏa Liễn nói mấy câu với vài thị vệ Phượng tộc bên cạnh xong cũng nhảy xuống, hai tên thị vệ ở lại đó cạn giữ.

Nhìn thấy Ngao Túc biến mất, Hoa Linh khẽ thở ra một hơi, tuy rằng hầu yêu rất lợi hại, nhưng Hoa Linh lại có cảm giác Ngao Túc nhất định có biện pháp đối phó, chắc là lát nữa sẽ truyền về tin đã đoạt được Kiền Thích cũng nên. Hoa Linh nghĩ nghĩ, nhớ lại lần trước mình đánh rắn động cỏ ở nhà quảng cáo nhà đất, để khỏi quấy rầy Ngao Túc, y tắt mày truyền tin, ôm Cá ngựa nhỏ nằm trên giường.

Cá ngựa nhỏ nhảy lên ngực Hoa Linh, vui vẻ nhảy cà tưng tán tỉnh, Hoa Linh cười híp mắt xoa bụng nó, nói: “Đến, Thu Thu, hát ta nghe một chút…”

Cá ngựa nhỏ nghe vậy, cao lãnh nâng cằm, khinh bỉ nhìn Hoa Linh, ánh mắt kia như muốn nói: “Mấy bài đấy vốn dùng để dỗ bé nhỏ, ngươi còn muốn nghe, thật mất mặt.”

Hoa Linh nhìn mood kiêu ngạo của Cá ngựa nhỏ, không khỏi cười ra tiếng, y sờ sờ vây lưng Cá ngựa nhỏ, nói: “Vậy thôi, đúng rồi, nghe Ngao Túc nói con có kỹ năng mới, có thể ghi chép mô phỏng âm thanh? Đến, cho ta nghe một đoạn xướng mô phỏng đi…”

Cá ngựa nhỏ nghe vậy, tinh thần lập tức tỉnh táo, sau đó miệng giống kèn đồng nhỏ vang lên: “Ta nhất định sẽ trở về a ~~~~ “

“Phụt…” Hoa Linh nghe giọng hát giống y như sói xám, cười đến suýt nữa thì văng cả nước miếng.

“Ha ha ha, học được y chang, chắc là mới học tối qua rồi, ha ha ha, đến, đổi cái khác…” Hoa Linh nổi hứng, nằm lì trên giường, đặt Cá ngựa nhjỏ lên gối, cười híp mắt nhìn nó.

Chỉ thấy Cá ngựa nhỏ nhảy mấy cái trên gối, hai mắt đen láy chớp chớp, có hơi do dự mấy giây, sau đó phồng má, kèn đồng nhỏ nổi lên, thanh âm lại phát ra.

“Anh Ngao Túc, đây là tình huống cạm bẫy bố trí mấy ngày nay, anh nhìn một chút, hiện tại trên đảo đặt năm hòn đá ngũ hành đã bày ra hơn một nghìn cạm bẫy, nhưng em không hiểu tại sao lại tốn thời gian mất công thiết trí loại cạm bẫy bắt người này, trực tiếp bày kết giới công kích không phải sẽ đơn giản hơn sao? Nếu mục đích của các anh là đoạt lại Kiền Thích, còn bận tâm sống chết của hầu yêu làm gì?”

Hoa Linh nghe âm thanh Cá ngựa nhỏ phát ra không khỏi sững sờ, đây là giọng Hỏa Liễn, quả nhiên kĩ năng mô phỏng của Cá ngựa nhỏ rất đáng khen, hoàn toàn giống hệt thanh tuyến của Hỏa Liễn, điểm bata đồng duy nhất là, giọng Hỏa Liễn nghe hơi khác lúc thường, hmm, không phải âm thanh khác thường, mà là ngữ khí bất thường. Bình thường Hỏa Liễn toàn là bản giọng kiêu ngạo lãnh diễm, còn tiếng Cá ngựa nhỏ phả ra lại có vài phần nhu hòa thoải mái.

Lúc này, Tiểu Hải Mã tiếp tục phát, chỉ có điều lúc này âm thanh đã đổi thành Ngao Túc: "Người này rất quan trọng với Hoa Linh, không thể giết."

Ngao Túc trước sau như một ngắn gọn lạnh lùng, nghe giọng Ngao Túc, tim Hoa Linh tâm dần dần nặng trĩu, Cá ngựa nhỏ mô phỏng giọng Ngao Túc rất hoàn mỹ, từ đó Hoa Linh có thể chắc chắn Cá ngựa nhỏ có thể thu âm và mô phỏng lại hoàn mỹ 100% bản gốc, vậy có thể thấy giọng Hỏa Liễn khi nói chuyện với Ngao Túc hoàn toàn không giống khi nói chuyện với người khác.

Kế tiếp là giọng Ngao Tứ:

"Ồ? Cạnh biển hình như có linh áp kì lạ, anh cả, em đi xem một chút."

Hoa Linh nghiêm nghị ngồi khoanh chân, đối diện với Cá ngựa nhỏ, đuôi lông mày hơi nhướn lên, xem ra đoạn đối thoại này là trước và sau khi Ngao Tứ đi ra khỏi nhà gỗ nhỏ, liên tưởng đến bộ dạng chạy bán sống bán chết của Hỏa Liễn khi đó, trong lòng Hoa Linh mơ hồ thấy có gì đó không đúng, y lẳng lặng nhìn Cá ngựa nhỏ, ra hiệu cho nó tiếp tục.

Cá ngựa nhỏ nâng quai hàm, tiếp tục phát lại:

"Anh Ngao Túc… Em, em có một vấn đề muốn hỏi anh." Trong giọng Hỏa Liễn mang theo vài phần chần chờ.

"Nói." Ngao Túc đơn giản trực tiếp.

Cá ngựa nhỏ quyệt miệng, nháy mắt mấy lần, dừng lại một chút, tiếp tục phát âm: "Anh Ngao Túc, anh và… Linh Vương điện hạ…" Lần này giọng Hỏa Liễn pha thêm mấy phần khổ sở.

Hoa Linh ngừng thở, lẳng lặng nhìn chằm chằm miệng Cá ngựa nhỏ, như thể sẽ xuyên qua nó nhìn thấy mặt Ngao Túc.

"Hai người bọn anh… Rất, rất thân mật." Hỏa Liễn khẩn trương đến phát run.

Hai giây đồng hồ sau, tiếng Ngao Túc vang lên:

"Ừ."

Lần này thời gian im lặng tương đối dài, mí mắt Cá ngựa nhỏ chớp 10 lần, Hoa Linh hơi lo lắng nhưng không có cách nào làm thời gian chạy nhanh lên, chỉ có thể kiên trì chờ.

Sau khi chớp ba mươi lần, giọng Hỏa Liễn vang lên, lần này, tâm tình hắn rõ ràng kích động hơn rất nhiều:

"Tại sao là y, tại sao? Anh Ngao Túc, anh biết rõ em từ nhỏ đã… Em chờ anh mấy trăm năm, vì anh, em từ chối vương vị Phượng tộc, từ chối ba Thái tử Long cung cầu hôn, em không muốn đăng vương, cũng không cần người khác, chỉ muốn cùng anh, tại sao anh không chịu cho em một cơ hội…"

Hai mắt Hoa Linh trợn trắng…

Hóa ra người Hỏa Liễn thích là Ngao Túc, không phải Ngao Tứ???!!!

Tin tức này nổ bùng trong đầu Hoa Linh, chấn động đến mức hai mắt phát sáng…

Hoa Linh kinh ngạc chốc lát, đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, bắt đầu cố gắng nghĩ lại toàn bộ mọi chuyện với Hỏa Liễn từ lúc tiến vào Liên Lai tới nay.

Tất cả hình ảnh chiếu lại trong đầu Hoa Linh, cuối cùng Hoa Linh cũng nhận ra chỗ không đúng, Hỏa Liễn với Ngao Tứ, ngoại trừ lần lên đảo từng có một lần trò chuyện 1v1 ở ngoài, hai người xác thực chưa từng gặp lại nhau, càng không thể nói đến hành động thân mật gì đó, là do y dựa theo thân phận Hỏa Liễn tự động đưa hắn vào danh sách tình địch của Mạc Vũ Sinh, giờ suy nghĩ kỹ lại, ánh mắt Hỏa Liễn nhìn về Ngao Tứ không hề có một tia ám muội, ngược lại mỗi lần trò chuyện với Ngao Túc thì ngữ khí Hỏa Liễn đều rất ôn nhu, trên mặt cũng đều treo một nụ cười.

Ngao Túc từng nói, trăm năm qua Hỏa Liễn rất ít đến Long cung, nhưng lại từ chối Vương vị Phượng tộc, vốn cho rằng hắn vì Ngao Tứ cam tâm làm thư sinh con nối dòng cho Long cung, thì ra không phải như vậy, người hắn vừa ý là Ngao Túc, nếu hắn thích Ngao Tứ còn có thể lý giải, dù sao cũng có vầng sáng Thái tử vầng sáng bao quanh, còn Ngao Túc chỉ là một Hoàng tử Long cung…

Nghĩ đến đây, tim Hoa Linh nhói một cái, với thân phận và địa vị của Hỏa Liễn ở Phượng mà làm ra quyết định như vậy, có thể thấy hắn đặt bao nhiêu quyết tâm vào lễ đính hôn, đây cũng từ một góc độ khác nói rõ tâm ý Hỏa Liễn dành cho Ngao Túc thắm thiết cỡ nào. Đã như thế, Hoa Linh như đột nhiên kích mở cảm xúc mới, liên tưởng tới các tình huống trước đó của Hỏa Liễn, Hoa Linh thấy hết thảy đều minh bạch.

Y và Ngao Túc vào ở nhà gỗ nhỏ buổi chiều đầu tiên, sáng hôm sau thì nhìn thấy Hỏa Liễn sắc mặt tiều tụy, thần sắc ảm đạm, không phải bởi vì Ngao Tứ rời đi, mà vì mình cùng Ngao Túc ngủ cùng nhau tối hôm trước…

Lúc chia tổ, Hỏa Liễn một tổ với Ngao Túc không có vòng tay, nhưng giọng của hắn trong công tần rõ ràng mà vang dội, Hoa Linh khi đó còn cố ý so sánh độ to nhỏ với Tịnh Không, lúc này suy ra, Hỏa Liễn đúng là thời khắc theo sát Ngao Túc, giờ nghĩ đến tâm tư của Hỏa Liễn dành cho Ngao Túc, Hoa Linh âm thầm ảo não, thì ra thật sự không phải mình đa tâm ăn lậm dấm chua…

Hỏa Liễn là thân thể niết bàn, tuy rằng có thể chữa trị cho người khác, nhưng trong quá trình chữa trị hắn cũng đang thiêu đốt tinh huyết của chính mình, đêm đó nhìn thấy Hỏa Liễn vì cứu Tô Cùng tiêu tốn của bản thân mấy phần mười tinh lực, Hoa Linh còn hơi kinh ngạc một chút, bây giờ nhìn lại thì thấy hành động đó của hắn không khỏi liên quan tới tình cảm dành cho Ngao Túc, dù sao, vì một người hoàn toàn không quen biết tiêu tốn mấy trăm năm công lực, đây không phải chuyện mà ai cũng làm được.

Nghĩ xong, tâm tình Hoa Linh có chút phức tạp, tuy rằng trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng các việc làm của Hỏa Liễn vẫn làm nổi lên hai chữ lớn trong đầu y —— chân ái.

Đúng, Hỏa Liễn dành cho Ngao Túc, là tình yêu chân thành thật sự…

Như vậy, Ngao Túc với Hỏa Liễn thì sao?

Suy nghĩ này đột nhiên nhảy ra trong đầu, Hoa Linh lập tức cúi đầu nhìn Cá ngựa nhỏ, Ngao Túc trả lời thế nào?

Cá ngựa nhỏ ngẩng đầu, đôi mắt đen như hai hạt đậu vẫn nhìn y chằm chằm nhưng không lên tiếng nữa.

Hoa Linh có chút lo lắng, nói:

"Đoạn ghi âm phía sau đâu?"

Cá ngựa nhỏ vô tội chớp mắt, sau đó nhảy lên lòng bàn tay Hoa Linh, dùng lưng cọ cọ.

Hoa Linh nhéo vây lưng Cá ngựa nhỏ, bụng nó tự nhiên sáng lên, một thanh âm máy móc truyền ra: "Bộ nhớ không đủ, mời thăng cấp!"

Hoa Linh:…

50. Quyển 2 - Chương 50: Câu Trả Lời Của Ngao Túc .

Tâm tình Hoa Linh rất phức tạp, từ tay trái tuốt tự động đến mông phát sáng, từ giảm linh áp trong đường hầm đến việc ở quảng cáo nhà đất, bây giờ đến công năng mới của Cá ngựa nhỏ, Hoa Linh một lần lại một lần chứng kiến tài nghệ của Ngao Túc, đồng thời cũng cảm nhận được hiệu ứng lừa đảo mà khoa học kĩ thuật mang đến.

Có thể đáng tin một lần không? Ít nhất cũng nên nhiều hơn mấy giây, nghe xong câu phía sau của Ngao Túc…

Cá ngựa nhỏ thấy hai mắt trợ ngược của Hoa Linh nhìn mình sắp bốc lửa, giả bộ đáng thương xẹp xẹp miệng, hai hàng nước mắt chảy dài. Hoa Linh thấy thế, lập tức đưa tay xoa đầu Cá ngựa nhỏ an ủi: "Không phải con làm sai, tại cha con quá lừa đảo thôi…"

Vừa mắng Ngao Túc trong lòng, Hoa Linh vừa thả Cá ngựa nhỏ về bình dinh dưỡng, nhìn cục cưng ngáp

một cái nhắm mắt lại, Hoa Linh xoay người mở hình chiếu trên tường, ấn chỗ cửa động hồi nãy thì thấy hai thị vệ Phượng tộc vẫn đứng đó trông coi, Ngao Túc cùng Hỏa Liễn vẫn không tới.

Hoa Linh hít một hơi thật sâu, để cho đầu óc toả nhiệt của mình tỉnh táo một chút. Hồi tưởng lại vẻ mặt chạy đi mới rồi của Hỏa Liễn, Hoa Linh đoán Ngao Túc hẳn đã cho hắn một câu trả lời không hợp ý, nếu không sắc mặt hắn sẽ không khó coi như vậy.

Nghĩ đến chỗ này, lo lắng trong lòng Hoa Linh hơi buông xuống chút, y nâng cằm ngồi trên giường trầm tư phân tích, nếu Ngao Túc có ý tứ với Hỏa Liễn, như vậy hai người đã sớm long phượng trình tường trăm năm hảo hợp, rảnh gì chờ tới hôm nay, có thể thấy khả năng chuyện này là mong muốn đơn phương của Hỏa Liễn khá cao, mà lời Hỏa Liễn nói trong đoạn ghi âm của cục cưng vừa nãy có nhắc Ngao Túc cũng biết tâm ý của hắn, điểm này khiến Hoa Linh rất xoắn xuýt.

Nếu biết Hỏa Liễn thương nhớ, tại sao không thẳng thắn với mình, còn luôn mồm luôn miệng nói không có lịch sử đen…

Hơn nữa còn không tránh hiềm nghi, lúc phân tổ còn phân Hỏa Liễn vào cùng một tổ, giờ hai người còn cùng nhau ở dưới động đất…

Hoa Linh càng nghĩ càng xoắn, trừng cửa động trên màn ảnh một hồi thì não bổ ra hình ảnh Hỏa Liễn xòe đuôi rực rỡ với Ngao Túc trong động, y rốt cục nhịn không được, mở máy truyền tin trên cổ tay lên.

Nhưng mà y không nghĩ, máy truyền tin vừa mở thì đủ loại giọng nói truyền ra liên tiếp từ công tần.

"Anh cả, em ở cửa động phía tây bắc." Ngao Tứ nói.

"Cửa động phía nam, không có tình hình gì." Là Dương Tiễn.

"Vùng đông nam không có dị thường." Úc Lũy tiếp.

"Trên mặt đất hết thảy đều bình thường, kết giới cấm đoạn phòng hộ đã thiết lập, gã không thể trốn ra khỏi mặt đất, chỉ có thể trốn từ mấy cửa động, mọi người phải cẩn thận." Kim Lan tổng kết.

…

Hoa Linh hơi sửng sốt, không hề biết những người khác đều đã đến đảo chứa đá Thổ, Ngao Túc báo cho những người khác mà lại để mình y ở trong phòng ngủ. Nếu không có chuyện của Hỏa Liễn, Hoa Linh có thể sẽ cảm thấy hành động này của Ngao Túc là quan tâm mình, nhưng trong lòng có nhọt, Hoa Linh càng nghĩ càng cảm thấy quái dị, ngay cả Kim Lan hắn cũng gọi đi, cố tình không gọi y, là sợ y thấy Kiền Thích lại xử trí theo cảm tính? Hay là có vấn đề cùng Hỏa Liễn?

Hoa Linh nhíu nhíu mày, cảm thấy mặc dù có khi vì chuyện của Hình Thiên sẽ kích động, nhưng đâu đến mức không hiểu nặng nhẹ? Suy đi nghĩ lại một phen, y cảm thấy nguyên nhân phía sau đang to lên trong lòng, vì vậy, bóng ma Hỏa Liễn mang cho Hoa Linh lại lớn thêm mấy phần.

Lúc này, giọng Ngao Túc vang lên trong máy truyền tin:

"Thông đạo dưới lòng đất rất nhiều lối rẽ, muốn tìm được gã rất khó, mọi người bảo vệ cửa động, tôi đến chỗ đá Thổ, mục tiêu của gã hẳn là phá hoại nó, có tình huống gì hãy liên hệ bất cứ lúc nào."

"Anh Ngao Túc, anh phải cẩn thận, không thể xem thường uy lực của Kiền Thích." Hỏa Liễn lo lắng nói: "Bằng không em đi cùng anh, xích vũ từ hàng em đã luyện đến cấp tám, có thể hỗ trợ cho anh."

"Không cần, cậu ở lại canh giữ cửa động." Ngao Túc quả quyết.

Hoa Linh lẳng lặng nghe mọi người nói chuyện trong máy truyền tin, tâm tình càng ngày càng hạ thấp. Ngao Túc không tín nhiệm mình và Ngao Túc có việc gạt mình, bất kể là tình huống nào Hoa Linh cũng cảm thấy trong lòng như bị đè một khối đá lớn.

Y đứng tại chỗ, trầm tư chốc lát, bấm vào dãy số của Úc Lũy, nói: "Úc Lũy, nói cho tớ biết cậu ở đâu."

Úc Lũy không hề phí lời, trực tiếp gửi lại tọa độ, Hoa Linh tìm vị trí trên hình chiếu, thân hình lóe lên, biến mất trong không khí.

Sau mười phút, Hoa Linh tìm được cửa động chỗ Úc Lũy, Úc Lũy thấy Hoa Linh, lông mày khẽ nhíu: "Ngao Túc nói cậu ngủ."

Hoa Linh mặt lạnh, đáp: "Tỉnh ngủ."

Thấy Hoa Linh sắc mặt không tốt, Úc Lũy hơi nghi hoặc: "Nơi này có tớ là đủ rồi, cậu tới làm gì?"

Hoa Linh đi vào trong động, lạnh giọng nói: "Tới bắt gian."

Úc Lũy:...

Hoa Linh ưỡn lưng thẳng tắp, nhanh chân đi vào trong động, bước chân kiên định, khắp toàn thân tản ra một luồng bá khí mang vị chua.

Đáng tiếc, loại khí thế này chỉ treo được mấy phút ngắn ngủn, bởi vì sau khi đi vào lối rẽ rắc rối trong động, Linh Vương điện hạ liền hóa thành chuột rớt nước, hoàn toàn lạc đường.

"Mợ nó, đây là chỗ quỷ nào chứ?" Hoa Linh nhìn bản đồ trên cổ tay, "Trong lòng đất không có mặt trời, sao mà phân biệt được phương hướng, cái gì địa đồ chứ!"

Hoa Linh vừa lầm bầm vừa như con ruồi không đầu đi xoay vòng trong địa, địa đạo này là cố ý xây, trong động rất rộng, dưới chân và bốn vách tường đều lát đá hoa cương mài bóng loáng chỉnh tề, trên vách tường cứ cách mấy mét lại có một chiếc đèn tường, lúc đi qua thời sẽ tự động sáng lên.

Cũng chính vì tất cả lối rẽ đều trang trí giống nhau nên Hoa Linh càng không phân biệt được đường nào là đường nào, nửa giờ sau, y thấy hình như chỗ này y đã đi qua rồi.

Hoa Linh thất bại đứng tại chỗ, buồn bực nhìn bản đồ. Lúc này, máy truyền tin trên vòng tay vang lên một tiếng, bị người cưỡng chế mở ra, giọng Ngao Túc truyền tới: "Đi về phía trước, đến chỗ rẽ đi sang bên phải."

Hoa Linh:…

Tuy rằng rất không tình nguyện, nhưng Hoa Linh vẫn phải dựa theo chỉ thị của Ngao Túc mà đi, có Ngao Túc "trước sau trái phải" hướng dẫn, Hoa Linh rốt cục thuận lợi tìm được đường chính xác.

Sau mười mấy phút, Hoa Linh nhìn địa đạo trước mắt dần dần trống trải, một đại sảnh hình cung trống trải xuất hiện trước mặt, dưới đất là đá hoa cương màu trắng đá, khác với địa đạo, toàn bộ nóc đỉnh đều khảm đuốc cháy sáng rực, phản chiếu toàn bộ đại sảnh sáng như ban ngày, ngay chính giưaz đại sảnh có một bệ đá hình vuông, cao chừng mười mấy mét, bốn phía quanh bệ đá đều có bậc thang.

Ngao Túc lúc này đang đứng trên bậc thang, thần sắc thản nhiên, mặt đang hướng về đường mà Hoa Linh đi tới.

Hoa Linh thấy Ngao Túc thẳng tắp sạch sẽ trước sau như một, so với mình một thân chật vật, oán niệm trong lòng nhất thời bay lên mấy phần, y bước nhanh tới trước mặt Ngao Túc, khoanh tay nhìn hắn.

Ngao Túc nhìn trán Hoa Linh, ánh mắt lộ ra mấy phần mềm mại, nói: "Sao anh lại tới đây? Không phải bảo ạn đi ngủ sớm chút sao?"

Hoa Linh nghe vậy, trong ngực bốc hỏa, khẩu khí cũng trầm xuống: "Vốn là muốn ngủ, nhưng đáng tiếc khúc ru ngủ Thu Thu cho tôi quá kính bạo, tinh thần chấn hưng."

Trong mắt Ngao Túc lộ ra mấy phần nghi ngờ, không hiểu nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh khẽ nâng cằm, trong mắt loé ra một tia ngạo kiều, tiếp tục nói: "Kính bạo thì thôi, nhưng tiếc chỉ là một phần, tôi tới để nghe phần cuối."

Ngao Túc vẫn nghi ngờ như cũ, nhưng thấy thần sắc của Hoa Linh, ngửi được mùi ghen tuông tràn ngập trong không khí, hắn hình như đã hiểu vì sao bây giờ Linh Vương điện hạ khó chịu.

Trầm mặc hai giây, Ngao Túc thử dò xét hỏi: "Kỹ năng mới của Ngao Thu thế nào?"

Hoa Linh: "Ha ha…"

Nhìn thấy biểu tình trên mặt Hoa Linh, khóe miệng Ngao Túc hiện lên một nụ cười: "Nếu nghe được, còn tức giận cái gì."

Vừa nói, Ngao Túc vừa đi xuống bên cạnh Hoa Linh, đưa tay vén sợi tóc ướt dính trán của y ra sau tai.

Hoa Linh nghiêng đầu tránh tay Ngao Túc, trừng hai mắt:

"Bộ nhớ không đủ, không nghe xong."

Ngao Túc ngẩn ra, sau đó nói: "Há, bộ nhớ vẫn không thăng cấp." Sau đó hắn nhìn chằm chằm Hoa Linh, thần sắc ôn nhu, hỏi: "Dừng ở chỗ nào?"

Hoa Linh hắng giọng: "Em không muốn đăng vương, cũng không cần người khác, chỉ muốn cùng anh, tại sao anh không chịu cho em một cơ hội…"

Ngao Túc cong môi, đáp:

"Hỏa Liễn, tôi nhớ mấy trăm năm trước đã nói với cậu, tôi sẽ không cưới cậu."

Nhìn Hoa Linh vẫn nâng cằm như cũ, một bộ bất mãn thề không bỏ qua, Ngao Túc khe khẽ thở dài, nhập vai của Cá ngựa nhỏ.

"Nhưng… Khi đó em cũng đã nói, em sẽ chờ anh."

"Tôi đã nói không cần chờ."

"Anh Ngao Túc, em biết năm đó anh từ chối em là vì một lòng chuyên tâm nghiên cứu, còn chưa tới lúc thích hợp kết hôn."

"Cậu sai rồi."

“Cái gì?”

“Không phải chưa đến lúc thích hợp, mà là chưa gặp được người thích hợp.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Đã gặp.”

“Ai?”

“Hoa Linh.”

…

Hoa Linh phất tay áo với Ngao Túc, ra hiệu hắn không cần nói nữa, tuy rằng y coi Hỏa Liễn là tình địch, nhưng nghe đoạn nói chuyện này của Ngao Túc, y cảm thấy hơi bối rối. Cuối cùng y cũng hiểu vì sao sắc mặt Hỏa Liễn khó coi như vậy. Loại phương thức từ chối trực tiếp này của Ngao Túc, quả thực cấp độ so với độc miệng còn cao hơn, độc miệng trào phúng ít nhất còn chút chú ý với tình cảm này, cho dù không hoan nghênh. Nhưng thái độ này Ngao Túc chính là, cậu thích tôi là chuyện của cậu, chả liên quan tí gì đến tôi hết.

Hoa Linh phảng phất nghe thấy tiếng trái tim pha lê của Hỏa Liễn vỡ nát, trong lúc nhất thời, cảm xúc với hắn từ đố kị chuyển thành đồng tình.

Hoa Linh lắc lắc đầu, xoa xoa huyệt thái dương, y phát hiện từ khi quen với Ngao Túc, biến hóa càng lúc càng lớn, ngoại tiêu sái chơi trong bụi hoa trước kia biến thành bất mãn chờ thứ sáu, các loại thuộc tính kỳ quái cũng lục tục bị kích phát ra, xù lông, ghen, ngạo kiều… Bây giờ còn thêm thánh mẫu?

Như vậy không tốt đâu!

Ngao Túc nhìn bộ dáng Hoa Linh, trong lòng hơi động, đưa tay kéo người vào lòng, nhẹ giọng nói bên tai y: “Bộ dáng ghen rất đáng yêu.”

Hoa Linh mắt lạnh liếc hắn, hừ nói: “Đáng yêu thì nhìn hai mắt cho kĩ, không có lần sau.”

Ngao Túc mỉm cười, ngũ quan tựa hồ cũng nhu hòa rất nhiều, hai mắt hắn sáng lấp lánh nhìn chăm chú vào Hoa Linh, nói: “Được.”

Hoa Linh bị nụ cười phát ra từ nội tâm của Ngao Túc kích điện, vốn Ngao Túc đã rất tuấn lãng, giờ như đang chìm trong gió xuân bên, khiến người vui tai vui mắt, mà cặp mắt màu mực lúc này tràn đầy ôn nhu

yêu thương, hạ xuống trên mặt Hoa Linh.

Hoa Linh chớp mắt nhìn mấy giây, sau đó hai tay ôm cổ Ngao Túc há mồm gặm môi hắn, cọ qua cọ lại trên mặt hắn mấy lần, ăn được đậu hũ rồi mới thấp giọng mở miệng: "Hại tôi buồn bực một giờ, cậu nói, nên bồi thường tôi thế nào?"

Ngao Túc ôm eo Hoa Linh, trong thanh âm cũng nhiễm phải mấy phần sung sướng: "Anh nói."

Hoa Linh cười giả dối, nói: "Ngày động phòng đổi sang thứ năm đi…"

Ngao Túc:…

Trầm mặc hồi lâu sau, Ngao Túc gian nan mở miệng: "Ngày mùng 7 tháng 8?"

"Ừm." Hoa Linh khoái trá ngẩng đầu lên, nhìn mặt Ngao Túc, cười nói: "Tôi đã chuẩn bị xong, yên tâm, tôi sẽ không làm cậu bị thương."

Ngao Túc:???

Hoa Linh tiếp tục nói: "Mấy ngày nay tôi sẽ luyện cơ eo thật tốt, nếu cậu thích tư thế mặt đối mặt, vậy tôi sẽ luyện thêm cơ tay, nhưng tôi có xem qua tàu liệu, thấy bảo lần đầu vào từ phía sau sẽ tốt hơn, như vầy sẽ không làm cậu bị thương…"

Nét mặt Ngao Túc phức tạp, lẳng lặng nhìn Hoa Linh chốc lát, sau đó xoa xoa eo Hoa Linh, mở miệng: "Không cần luyện, cảm giác rất tuyệt rồi."

Hoa Linh nghe vậy, cười tươi như hoa, trong lòng đắc ý, nhưng ngoài miệng vẫn cứ không dừng lại: "Ây dô, tôi biết sáu múi cơ bụng của tôi vẫn luôn bảo trì rất tốt mà, thế còn cần luyện cơ nào nữa không?"

Hoa Linh hãy còn đắm chìm trong đắc chí thì nghe chất giọng thanh lãnh của Ngao Túc truyền đến: "Cơ vòng."

.

51. Quyển 2 - Chương 51: Úc Lũy Thất Thủ

Lúc Linh Vương điện hạ còn chưa thông não xong cơ vòng là cái cơ gì, cổ tay Ngao Túc đột nhiên truyền đến tiếng xin trò chuyện.

Ngao Túc nhanh chóng ấn nút tiếp nghe, trong máy truyền tin truyền đến chính là tiếng Úc Lũy: "Hắn đến."

Ngao Túc sầm mặt lại, lập tức nói: "Ngăn cản hắn, ta đến ngay."

Hoa Linh bên cạnh cũng lập tức thu hồi tâm tư, cùng Ngao Túc, hai người nhanh chóng chạy về hướng cửa động chỗ Úc Lũy. Bởi vì tới lúc lạc đường, Hoa Linh vẫn cảm thấy khoảng cách từ cửa động đến đại sảnh đặt bệ đá rất xa, thế nhưng giờ khắc này đi theo sau Ngao Túc, Hoa Linh mới phát hiện kỳ thực chỉ cần tìm đúng đường, khoảng cách hai người cũng không xa.

Mấy phút sau, bản đồ biểu hiện, hai người đã sắp tiếp cận cửa động kia. Nhưng vào lúc này, chỉ nghe một tiếng nổ rung trời vang lên ở phía trước, sau đó một trận đất rung núi chuyển, một cỗ sóng linh lực cường đại tựa hồ từ cửa động nổ tung ra, Ngao Túc giơ tay lập nên một kết giới hình cái ô ở trước mặt, bảo vệ mình và Hoa Linh.

Tuy rằng hai người không bị sóng linh lực ảnh hưởng, thế nhưng sơn động lại bị tổn hại vì động đất, thỉnh thoảng có đá từ đỉnh rơi xuống, bốn phía vách tường cũng xuất hiện vết nứt lớn, có nhiều chỗ bắt đầu chậm rãi xuất hiện tình trạng nước biển chảy vào.

Ngao Túc vừa đi về phía trước, vừa mở công tần dò hỏi tình trạng của Úc Lũy, đồng thời gọi đám người Ngao Tứ canh giữ ở mấy cửa động khác trở về mặt đất.

Hoa Linh đi theo Ngao Túc, hơi nhíu mày, tuy rằng kết giới của Ngao Túc giúp y chặn lại linh lực, thế nhưng y vẫn cảm giác được cỗ linh lực cường hãn kia, hơn nữa y có thể xác định, bên trong cỗ năng lượng kia có linh lực của Úc Lũy.

Xem ra đòn đánh này chính là kết quả Úc Lũy và hầu yêu kia giao tranh chính diện, Hoa Linh cũng không lo lắng an nguy của Úc Lũy, chỉ là trong lòng cảm thấy hơi nghi ngờ, linh lực của hầu yêu hiển nhiên so với lúc trước lại cường đại hơn.

Lúc Ngao Túc và Hoa Linh chạy tới cửa động, chỉ nhìn thấy một mình Úc Lũy đứng trước cửa động, đưa lưng về phía sơn động, mặt hướng ra bầu trời đêm bên ngoài, thần tình trên mặt nghiêm túc. Giữa cổ tay của hắn hơi lóe ánh bạc, Hoa Linh liếc mắt nhìn liền biết, đây là tình trạng vòng tay mới mở ra áp chế linh lực, như vậy xem ra, một đòn vừa nãy, Úc Lũy là đã cởi bỏ linh lực áp chế.

Ngao Túc cũng nhìn thấy tia sáng nơi cổ tay Úc Lũy, hắn đi tới cạnh Úc Lũy, mở miệng nói: "Người đâu?"

Úc Lũy chỉ chỉ bên ngoài, nói: "Chạy."

Ngao Túc hơi nhíu mày, trong mắt xẹt qua vẻ khác lạ, nhưng không mở miệng. Hoa Linh đằng sau lại bước nhanh đi tới trước mặt Úc Lũy, không rõ mở miệng nói: "Úc Lũy, cậu cởi bỏ vòng tay áp chế, vẫn không ngăn được hắn?"

Úc Lũy liếc nhìn Hoa Linh, nói: "Hắn rất mạnh, tớ bất cẩn rồi, không dùng toàn lực."

Hoa Linh trầm mặc, y biết Úc Lũy nói thật, Úc Lũy là nhân vật đứng đầu bảng xếp hạng vũ lực tam giới, nếu như hắn dụng hết toàn lực, tuyệt đối sẽ không phải là cảnh tượng vừa nãy, mà e rằng toàn bộ quần đảo Liên Lai đều sẽ cùng nhau chìm xuống đáy biển.

Úc Lũy không nói gì thêm, Ngao Túc cũng không tiếp tục truy hỏi, chỉ báo cho Hỏa Liễn, bảo hắn tiếp tục chuẩn bị cạm bẫy linh lực hía trước, tiếp tục tìm người.

Qua mấy phút, Dương Tiển, Ngao Tứ cùng Hỏa Liễn lục tục đi tới nơi, Ngao Túc không nói thêm gì, bảo mọi người đi về nghỉ, sau đó dẫn mọi người trở lại làng du lịch.

Một buổi tối kinh tâm động phách cuối cùng lại phí công không có kết quả, mọi người khó tránh khỏi có chút ủ rũ. Kim Lan và Dương Tiển vốn ít nói, cả một đường không nói gì cũng bình thường, ngược lại thì tình hình Úc Lũy và Hỏa Liễn thì Hoa Linh đúng là không ngờ tới.

Thái độ Úc Lũy khác thường không dính bên người Dương Tiển, sắc mặt của hắn có chút nghiêm nghị, dọc theo đường đi dường như cũng đang suy tư cái gì, dựa vào hiểu biết đối với Úc Lũy, Hoa Linh biết hắn tuyệt đối là đang suy nghĩ chuyện thất thủ vừa rồi, giống như y không thể chịu được việc người khác biến mất không còn tăm hơi trước mắt mình, Úc Lũy thì không thể chịu đựng chính là để cho đối thủ chạy trốn ngay dưới mi mắt hắn. Hoa Linh không để ý đến Úc Lũy im lặng, ngược lại Dương Tiển ở trên ca nô hai lần hướng ánh mắt khó hiểu về phía Úc Lũy, như là kinh ngạc sự khác thường của hắn.

Mà Hỏa Liễn thì vừa vặn ngược lại, từ lúc bắt đầu lên ca nô, Hỏa Liễn liền ngồi bên cạnh Ngao Túc, nhìn như vô ý thỉnh thoảng báo cáo tình huống trên đảo cho Ngao Túc, trong đó còn xen lẫn vài câu hỏi về bệ đá trên đảo, mấy câu quan tâm Ngao Túc, một đường không thèm dừng.

Nhìn Hỏa Liễn thần sắc như thường, ánh mắt như cũ luôn dõi theo Ngao Túc, Hoa Linh đột nhiên cảm thấy trái tiêm thánh mẫu của mình đều cho chó ăn hết rồi, người ta căn bản là không có chuyện gì, ngược lại mình lại ở đây lúng túng thay hắn thật lâu. Chỉ là giờ khắc này Hoa Linh dĩ nhiên đã biết được đáp án của Ngao Túc, cho nên xoắn xuýt trước đây đã sớm tan thành mây khói, chỉ cần Ngao Túc trong lòng chỉ có mình mình, y mới không thèm để ý tới ai thầm thương trộm nhớ Ngao Túc… Xếp vào cũng như không.

Đến làng du lịch, Hỏa Liễn lưu luyến tạm biệt Ngao Túc, ánh mắt ảm đạm theo phía Ngao Túc và Hoa Linh hai người cùng đi về nhà gỗ nhỏ.

Hoa Linh vươn tay ôm lấy cổ Ngao Túc, như con koala treo ở trên người Ngao Túc, cố ý nghiêm mặt nói: "Ngao tiên sâm, tôi bây giờ vô cùng hoài nghi tính chân thực của đoạn ghi âm vừa rồi." *(Mị đã vận hết nội công, cày cả bản raw mà vẫn không biết Ngao tiên sâm là cái chi, QAQ xin hãy tha thu cho mị)*

Ngao Túc vươn tay nâng Hoa Linh xiêu xiêu vẹo vẹo treo trên người mình, trực tiếp ôm y đến trước ngực mình, hai tay điều khiển hai cái chân của Hoa Linh, vừa ôm y đi vừa hờ hững mở miệng nói: "Anh nên hoài nghi không phải tính chân thật, mà là tính hoàn chỉnh."

“Hả?” Hoa Linh thốt lên một cái, kéo dài giọng biểu thị hỏi ngược lại, giờ khắc này y mới nhớ tới đó là lúc mình ngắt lời Ngao Túc.

“Hỏa Liễn sau đó còn nói một câu.” Ngao Túc nói.

“Ta nhất định sẽ… trở lại??” Nhi đồng lớn tuổi Hoa Linh bị Cừu vui vẻ đầu độc nghiêm trọng bật thốt lên.

Ngao Túc nhẹ nhàng nâng mông Hoa Linh lên, nói:

“Ý cũng gần giống, hắn nói: Ta sẽ không bỏ cuộc.”

Hoa Linh trừng mắt lên, há mồm khẽ cắn xuống lỗ tai Ngao Túc, nói: “Đại hoàng tử điện hạ đúng là mị lực vô cùng ạ.”

“Ừm, nếu không làm sao có thể hấp dẫn anh.” Giọng nói Ngao Túc tuy rằng vẫn là sóng lớn không sợ, thế nhưng lời vừa ra khỏi miệng, lồng ngực Linh Vương điện hạ trong nháy mắt như được vuốt lông, sướng không sao tả xiết đắc ý dạt dào.

“Đó là đương nhiên, ánh mắt tôi cao như vậy…”

“Ai? Anh câu nói này hình như là đang biến tướng khen chính anh à?”

“Da mặt dày bao nhiêu? Cắn cắn xem…”

“… Là tôi cắn anh, không phải anh cắn tôi.”

“Hả? Ưm… Mặt, mặt… Không cho cắn miệng… A… A…”

…

Hai người một đường môi đánh lưỡi đấu…

Sau khi vào nhà gỗ nhỏ, Ngao Túc trực tiếp ôm Hoa Linh áp trên giường, hôn sâu hơn dài hơn, vừa hôn vừa lặng lẽ không dấu vết đem người dưới thân lột nhẵn…

Lúc Hoa Linh đang hai mắt mơ hồ, hai má ửng đỏ, tứ chi chặt chẽ quấn lấy Ngao Túc không tha, tiểu Hoa Hoa dưới thân ngang nhiên đứng thẳng lên, Ngao Túc khẽ hôn xuống trán Hoa Linh, sau đó đứng dậy.

Hoa Linh chớp mắt trừng Ngao Túc bên giường, tình dục trong mắt lồ lộ ra ngoài.

Ngao Túc nói: “Ngủ đi, chờ thứ sáu.”

Hoa Linh:”……”

Nhìn Ngao Túc đi vào buồng tắm, mấy ngàn năm nay, Hoa Linh lần đầu tiên hoài nghi mị lực của mình.

Cái này mà cũng có thể nhịn?!

Ngao Túc cậu đúng là thần tiên!!!

Không muốn mần thì mi lột sạch ông đây như gà trọi làm chi!?

Ngọc thể ông đây đã tung hoành ngang dọc, mi thì lại chạy…

Hoa Linh cắn răng từ trên giường ngồi dậy, nghiêm túc tự hỏi mình có nên đạp rớt thằng cha dòm được mà dùng hổng được này không. Đáng tiếc tất cả oán niệm của Linh Vương điện hạ ngay tại lúc mười mấy phút sau nhìn thấy Ngao Túc đi ra từ buồng tắm đã tan thành mây khói.

Ngao Túc lõa người trên, bên hông quấn một cái khăn tắm, ngọn tóc còn ướt. Đây là lần đầu tiên Hoa Linh nhìn thấy rõ ràng thân thể Ngao Túc, ngày thường lúc nhìn thấy Ngao Túc quần áo chỉnh tề, Hoa Linh đã thỉnh thoảng phát tình, ảo tưởng đường nét bắp thịt dưới quần áo, mà giờ khắc này người thật vật thật trong lúc ý dâm trình diện trước mắt mình, Hoa Linh cảm thấy trong đầu chỉ còn lại có một chữ: Liếm!

Thân người Ngao Túc so với ngày thường nhìn còn khỏe mạnh rắn chắc hơn, da thịt mặc dù trắng, lại hiện ra màu sắc khỏe mạnh, cả người nhìn qua không có một chút sẹo lồi, thon dài mà tinh kiện, toàn bộ xương cốt cơ thịt hình dáng đều vừa đủ, đường nét hoàn mỹ, đồng thời —— đối xứng.

Ngao Túc đi tới cạnh Hoa Linh, nhìn người trước mắt nhìn mình chằm chằm, khóe môi không khỏi gợi lên một nụ cười. Một giây sau, Hoa Linh cũng đã bổ nhào lên người Ngao Túc, quyết đoán đem chữ kia trong đầu chuyển hóa thành hành động thực tế, lè lưỡi, hai mắt tỏa sáng trên cơ ngực của hắn khẽ liếm một chút…

Trong mắt Ngao Túc lóng lánh ánh sáng nguy hiểm, hắn vươn tay nâng cằm lên Hoa Linh, quan sát y chốc lát, sau đó vươn ngón tay, quẹt mất nước miếng nơi khóe miệng Hoa Linh.

Hoa Linh:”……”

Đột nhiên có loại cảm giác rất mất mặt, là ảo giác à.

Y ngẩng đầu lên, nói: “Không phải chờ tới thứ sáu à?”

Ngao Túc ánh mắt kiên định: “Ừm.”

Hoa Linh u oán nói: “Tôi sẽ nghẹn chết.”

Ngao Túc đưa tay sờ dưới khố Hoa Linh, trầm ngâm nói: “Nhịn không xấu, chỉ có tuốt mới hỏng.”

Hoa Linh:”……”

Tuốt cũng là bởi vì ngài đó ạ.

Nhìn Ngao Túc tắt đèn, vươn mình lên giường nằm bên cạnh mình, Hoa Linh trừng trần nhà, lần thứ hai suy ngẫm có nên hay không đạp rớt hắn.

…

Sau mười mấy phút, giọng nói trong bóng tối lại vang lên, trong tiếng thở dốc còn mang theo lời nói nhỏ nhẹ.

“Đừng… Ngao Túc, cậu đừng sờ soạng.”

“Mặt sau… ngón tay… Đừng đâm nơi đó… Ngao Túc cậu lại chạm cái gì.”

“Giúp anh rèn luyện cơ vòng.” Giọng nói Ngao Túc trầm thấp.

“Ưm ~ a…”

Sau khi Hoa Linh gấp gáp ngâm khẽ một hơi, trong nhà gỗ nhỏ chỉ còn lại tiếng hít thở bình tĩnh.

Nhưng mà, đêm còn dài…

“A! Cậu… Chớ có sờ, liền…”

“Phía trước, đừng chạm mà… Không chịu nổi… Không muốn, nha…”

…

Giọng nói Ngao Túc vẫn như cũ chính kinh mà thong dong: “Anh còn nghẹn nữa không?.”

Hoa Linh xin tha dĩ nhiên khóc nức nở: “Nhịn không xấu, chỉ có thể bị cậu chơi hỏng…”

52. Quyển 2 - Chương 52: Cảm Giác Tiết Tấu Rất Mạnh

Lúc Hoa Linh vừa tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày hôm sau, ánh mắt trời rọi lên mặt, Hoa Linh cảm thấy hai gò má bị chiếu hơi nong nóng.

Thân thể nhẹ nhàng nhúc nhích, y lại cảm giác được trạng thái thận hư eo chân bủn rủn quen thuộc. Lại bị Ngao Túc đùa bỡn hơn nửa đêm, lúc dẫn vặt đến mặt sau, Ngao Túc còn bật công tắc mông chiếu sáng, trong vầng sáng sáng ngời, Hoa Linh dường như cảm thấy chính mình hóa thân thành đèn phun nước, phun một luồng lại một luồng…

Linh Vương điện hạ bây giờ đã trăm phần trăm xác định lại thuộc tính ẩn của Ngao Túc—— quỷ súc.

Y đỡ eo, miễn cưỡng chống người lên, dựa trên gối, trong vòng hai mươi tư giờ lần thứ ba cân nhắc có nên hay không đạp rớt Ngao Túc… Chỉ là lần này lý do ngược lại hai lần trước——cách giải quyết này, eo già vạn năm của mình sẽ không chịu nổi mất.

Mà vốn này thứ sáu tươi đẹp chờ đợi đã lâu, hình như cũng biến thành rất kinh khủng, hai ngón tay Ngao Túc cũng đã chơi cho mình gần như muốn khom lưng, nếu thay đổi công cụ…

Đêm qua lúc hai người ôm nhau Hoa Linh mơ hồ cảm nhận được long căn dưới thân Ngao Túc, xét thấy nhiệt độ và xúc cảm lúc vật chặn trên bắp đùi mình, Hoa Linh cảm thấy suy đoán trước đây của mình sai lè rồi…

Ngao Túc không phải héo, mà là thật sự có thể nhịn được. Như vậy lão gia nhịn ngàn năm một khi bạo phát, Hoa Linh không khỏi run lập cập, lúc đó mình có thể hay không bị đâm thủng luôn.

Hoa Linh ngồi trên giường chăm chú suy ngẫm, cảm thấy phương pháp an toàn nhất vẫn là để cho mình ở trên, y suy nghĩ có lẽ nên thương lượng lại với Ngao Túc—— lúc này Linh Vương điện hạ – tìm đường chết vẫn chưa ý thức được nguyên nhân bản thân đêm hôm qua bị chà đạp là gì.

Nhìn giường chiếu bên cạnh trống trơn, Hoa Linh cảm thấy bị ngược một buổi tối sau đó một mình tỉnh lại giống như hồi xưa mỗi ngày ở nhà, Ngao Túc đồ dẫn vặt người khác xong phủi mông chạy đi hành động này thực sự không lãng mạn chút nào.

Tựa hồ cảm nhận được oán niệm từ Hoa Linh, một giây sau, Ngao Túc đẩy cửa đi vào, trong tay bưng khay. Mùi thơm của thức ăn bay lượn trong không khí.

Hoa Linh hai mắt sáng ngời, bụng hăng hái kêu rột rột.

Ngao Túc đi tới bên giường, đặt khay ở trên bàn, nói: "Đi rửa mặt, ăn cơm trưa."

Bữa trưa...

Hoa Linh trợn mắt lên, ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, lúc này mới biết đã giữa trưa rồi. Y hai má ửng đỏ, mạnh mẽ chống eo xuống giường.

Bữa trưa rất thanh đạm, Hoa Linh ăn như hổ như sói đồng thời còn không quên oán giận: "Tại sao một khối thịt cũng không có, không biết tôi cần nghỉ ngơi dưỡng sức, bảo tồn thể lực à?"

Ngao Túc gắp một miếng nấm vào bát Hoa Linh, nói: "Nhiều mỡ sẽ không tiện."

Hoa Linh: "???"

Linh Vương điện hạ bụng đói choáng váng đầu óc không thèm đi nghiên cứu ý tứ sâu xa của cái gọi là "Thuận tiện", vùi đầu ăn sạch sành sanh đồ trong khay.

Ăn no nằm lỳ trên giường yên tâm thoải mái hưởng thụ Ngao Túc xoa bóp, nhìn vẻ mặt Ngao Túc nghiêm túc mà ôn nhu, Hoa Linh suy nghĩ mông lung, hành động vừa đấm vừa xoa này, thật là khiến tâm tình người ta cảm thấy thiệt vi diệu.

"Ngao Túc, cậu buổi sáng đi đâu?" Hoa Linh thôi không nghĩ xiên nghĩ xẹo nữa, chuyển đề tài.

"Tìm Kiền Thích." Ngao Túc lời ít mà ý nhiều.

"Có manh mối sao?" Hoa Linh mở miệng hỏi đồng thời đáy lòng lại dâng lên một chút hổ thẹn, vốn là chuyện của đại ma giới, hiện tại y là một đại biểu Ma giới lại chuyên môn vắng mặt, Ngao Túc một mình thì ôm đồm hết cả.

Mặc dù có ngọt ngào, thế nhưng đáy lòng vẫn còn có chút áy náy.

"Hả? Có đầu mối sao? Buổi chiều tôi và mọi người cùng đi tìm."

"Không cần, có người Phượng tộc là đủ rồi." Ngao Túc nói.

Nhắc đến Phượng tộc, Hoa Linh liền nghĩ tới Hỏa Liễn, y hơi nhíu mày, nói: "Trước đây không biết tâm tư của người ta thì thôi, bây giờ đã biết, phải tránh hiềm nghi."

Ngao Túc gật đầu: “Không cho hắn cơ hội”

Hoa Linh nghe vậy, cười nhéo người dưới, khoa trương nháy mắt với Ngao Túc, nói: “Ngoan, đợi đến thứ sáu, tôi sẽ thưởng.”

Lực trên đầu ngón tay Ngao Túc tăng thêm, giọng nói thâm trầm: “Tôi rất chờ mong.”

Trong hai ngày sau đó, Ngao Túc không chạm đến Hoa Linh, hai người mỗi ngày đi sớm về trễ, giống như mò kim đáy biển tìm kiếm tung tích hầu yêu, Hoa Linh phát hiện, từ khi sau đêm đó, thái độ Úc Lũy thay đổi rất nhiều, tính tích cực tăng cao không phải một chút, nếu không phải thể lực Dương Tiển chưa tốt hắn, hắn hận không thể 24h lôi kéo Dương Tiển đi tuần đảo.

Mà Ngao Túc thì lại thật sự là hoàn toàn không cho Hỏa Liễn một cơ hội nào, toàn bộ công việc liên quan đến Phượng tộc Ngao Túc đều giao cho Ngao Tứ xử lý, Hỏa Liễn thậm chí ngay cả mượn cớ để tiếp cận Ngao Túc cũng không được, cho dù ngẫu nhiên gặp trên đường, đối mặt với Hỏa Liễn chủ động chào hỏi Ngao Túc cũng hoàn toàn không nhìn, thậm chí ngay cả một câu trả lời qua loa cũng không.

Nhìn Hỏa Liễn luôn luôn lãnh ngạo một lần lại một lần gặp khó, khuôn mặt tuấn tú nhỏ hoàn toàn trắng bệch, thánh mẫu Hoa Linh lại tái phát bệnh lúng túng, đơn giản sau đó vừa thấy được Hỏa Liễn y sẽ lôi Ngao Túc đi đường khác.

Chớp mắt, thứ sáu đến.

Hoa Linh từ sáng sớm đã hưng phấn không chịu nổi, mà Ngao Túc nhận được tin tức dường như đã tìm được tung tích Kiền Thích, vừa sáng ra đã chạy đến đảo hệ Thổ.

Hoa Linh đợi đến tám giờ tám phút, Ngao Túc chưa về, y biết, có lẽ phải chờ đến tám giờ lẻ tám phút tối thôi. Có cả ngày, Linh Vương điện hạ quyết định chuẩn bị một chút.

Y gọi phục vụ khách sạn đến trang trí lại phòng một chút, đổi ra trải giường lẫn rèm cửa thành màu hồng phấn ngọt ngào, trên giường rải hoa hồng —— đối xứng, trên bàn đặt nến, rượu đỏ, ánh đèn chỉnh tối mờ.

Sau đó, Linh Vương điện hạ ở trong phòng tắm kỳ cọ cả buổi trưa, tẩy sạch sành sanh người mình từ trong ra ngoài. Khi trở lại phòng ngủ, đã là ban đêm, Hoa Linh vừa lau tóc, vừa đem bình chứa Cá ngựa nhỏ bưng vào phòng tắm, nhìn bé con bất mãn mổ mổ vách bình, Hoa Linh cười nói: “Không cho nghe trộm, không thích hợp với thiếu nhi nha.”

Sửa soạn xong hết, Hoa Linh ngồi trên ghế, nhìn ngoài mặt trời lặn về Tây bên ngoài cửa sổ, tâm tình nhảy nhót mà thấp thỏm.

Vạn năm chờ có một thôi…

Hoa Linh vui ra mặt đột nhiên cảm thấy trong phòng yên tĩnh quá„ thiếu bầu không khí lãng mạn. Trong phòng ngủ biệt thự có đủ loại đĩa nhạc, Hoa Linh tìm trên giá CD, tìm được một cái (Thư guwie Elise) nhét vào máy phát nhạc.

Âm hưởng tiếng dương cầm trôi chảy ưu mỹ phát ra, Hoa Linh cảm thấy tâm tình của mình cũng theo đó thoải mái hơn rất nhiều. Vừa nghe nhạc, Hoa Linh vừa chậm rãi thả lỏng tâm tình.

Trải qua mấy ngày nghỉ ngơi, thân thể Hoa Linh đã khôi phục bình thường, eo không đau chân không nhuyễn, cả người khỏe mạnh, jj lớn gấp bội. Y đắc ý suy tính nên lấy tư thế nào áp đảo Ngao Túc. Suy nghĩ hơn nửa canh giờ, Ngao Túc vẫn chưa về, Hoa Linh tắt nhạc, mở TV, bắt đầu buồn bực ngán ngẩm xem bản tin thời sự.

Bảy giờ rưỡi, dự báo thời tiết kết thúc. Ngao Túc trở về nhà gỗ nhỏ, nhìn thấy căn phòng Hoa Linh tỉ mỉ chuẩn bị, khóe miệng Ngao Túc khẽ cong, nói với Hoa Linh kết quả khảo sát ngày hôm nay, sau đó đi vào buồng tắm.

Khi hắn đi ra từ phòng tắm, đèn ngủ đã tắt, TV đã tắt, trong phòng vang du dương khúc dương cầm, ánh nến ấm áp trên bàn, chiếu lên ra trải giường màu hồng phấn, cùng thân thể trần truồng trắng nõn trên đó.

Nhìn người trên giường ánh mắt vui sướng, Ngao Túc giật khăn tắm bên hông, đè lên…

Elise vang lên cả một đêm, ánh nến chập chờn cả một đêm, hai người trên giường quấn quýt cả một đêm.

Lúc Ngao Túc đè lên người Hoa Linh, nhìn ánh mắt Ngao Túc, ý nghĩ phản công trong đầu Hoa Linh nháy mắt liền dập tắt, y biết Ngao Túc dù thế nào cũng sẽ không để cho mình ở trên. Biểu hiện kế tiếp của Ngao Túc thì lại khiến Hoa Linh giật mình, xét thấy việc xấu mấy lần trước Ngao Túc dằn vặt người, Hoa Linh vẫn cho là đêm đầu tiên của mình sẽ rất kịch liệt, y đã chuẩn bị tâm lý bị đâm thành cái sàng, nhưng mà động tác của Ngao Túc lại vô cùng ôn nhu săn sóc, hai người vững vàng xxoo một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoa Linh mất ngủ nhìn người yêu bên cạnh, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, Ngao Túc tối hôm qua bắn sáu lần, mình cũng bị xuyên bắn sáu lần, nhưng mà y biết với thể lực Ngao Túc còn khuya mới cạn kiệt, thậm chí còn khuya mới mệt mỏi. Tuy rằng độ mạnh lần thời gian kéo dài đều hạng nhất, nhưng mà toàn bộ hành trình tốc độ đều không nhanh, căn bản là chỉ duy trì một nhịp độ. Nói cách khác, là một tiết tấu cố định —— ba nông một sâu, tuần hoàn 100 lần, bắn…

Tuy rằng quá trình cũng rất thích, thế nhưng Hoa Linh trong đầu vẫn lởn vởn một chút nghi ngờ lần tò mò, lẽ nào phong cách Ngao Túc ở trên giường chính là như vậy?

Ấm áp không phải là sai, thế nhưng luôn cảm thấy hình như đã vứt đi đâu cái gọi là… Cảm xúc mãnh liệt.

Hoa Linh trở mình, không cẩn thận đè lên công tắc bên cạnh, bật lại bài nhạc giao hưởng đêm qua, khúc dương cầm quen thuộc lại vang lên.

Hoa Linh:"……"

Nghe nhịp điệu 3 4 kia, Hoa Linh trong đầu bật ra một giả thiết: Lẽ nào… Ngao Túc ngày hôm qua là dựa nhịp điệu của bản nhạc… Mà đâm?

Cái suy đoán này khiến Hoa Linh , vì vậy, mấy ngày kế tiếp, y gian manh đổi lại ca khúc, từ tao nhã điềm tĩnh (Thư gửi Elise), (sông Đa-nuýp xanh) đến mấy bài phổ biến thuộc lòng (Quả táo nhỏ), (Phong cách dân tộc tuyệt nhất), từ phấn chấn sục sôi (Đại đao chém quỷ*) (Thấp thỏm), đến bình lặng không gợn sóng (Chú đại bi), (Lý bạch)…

Bấm vào từng bài để nghe, toàn bài hay các bạn ạ

**Bài này mình không tìm được nên chém đại tên vậy TTATT*

Thực tiễn rút ra kết luận chính xác, Linh Vương điện hạ chăm chỉ không ngừng rốt cục thăm dò rõ ràng tập tính của người yêu, cảm giác tiết tấu, diễn tấu nhạc cụ, thanh nhạc cao thấp, bầu không khí của ca khúc, hàm nghĩa ca từ… Ảnh hưởng đến cảm xúc xxoo của Ngao Túc rất là nhèo.

Trả giá cuối cùng cũng có báo đáp, Hoa Linh chăm chỉ luyện hết nhạc giao hưởng chuyển sang (Tạp Môn nhạc dạo) một đêm, rốt cục được toại nguyện —— triệt để không xuống giường được.

53. Quyển 2 - Chương 53: Bố Trí Bắt Hầu Yêu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Toàn bộ làng du lịch đều biết tin vui Tiên Ma giao hòa rồi. Hoa Linh không thèm che giấu niềm vui sướng trong lòng, Đại Ma Vương lần đầu trải qua tình sự lại được Ngao Túc chăm bẵm, non mềm ướt át như một đóa hoa nở rộ, khóe môi ẩn tình, chân mày ý cười, ánh mắt nhìn chằm chằm người yêu quả thực giống như cánh hoa đào dính mật.

Mà Ngao Túc cũng không lúng túng chút nào, hào phóng hưởng thụ yêu thương từ Hoa Linh đồng thời cũng sẽ lơ đãng quan tâm đến người yêu.

Mọi người xung quanh không hẹn mà cùng cảm giác như bị nã pháo ầm ầm, Hỏa Liễn càng không cần nói, từ khi căn nhà gỗ của Ngao Túc vàng lên bản " Thư gửi Elise", Hỏa Liễn đã không trở lại làng du lịch.

Ngao Tứ mỗi lần nhìn hai người ngọt ngào dính vào nhau, mắt rồng như bị chọt mù, mỗi ngày buổi tối ôm điện thoại cảm xúc mãnh liệt nấu cháo với Mạc Vũ Sinh ở Nam Thị xa xôi.

Úc Lũy cũng không ngừng hâm mộ, nếu là Dương Tiển dùng một phần mười ánh mắt nhu tình như Hoa Linh nhìn mình, bắt hắn yên tâm vứt bỏ danh cái ca hắn yêu nhất từ đây cũng cam tâm tình nguyện.

Kim Lan có chút bối rối, dù sao cũng chịu gần trăm năm truyền thống giáo dục, mặc dù bản thân mình cũng đã cong, nhưng nhìn hai người đàn ông công khai ân ái, Kim Lan vẫn còn có chút không quen, đành phải tận lực tránh né bóng dáng hai người kia, để tránh khỏi lúng túng.

Về phần Tạ Thanh Thần, từ lâu nhìn quen thì không sao, từ khi cô xuống núi tới nay, nhìn thấy đồng tính luyến ái còn nhiều hơn dị tính luyến. Duy nhất một điều khiến cho cô tương đối kinh ngạc chính là, năm đó ở trong giới giải trí thì không hiếm thấy, lại không nghờ trong giới tu luyện cũng nhanh như chớp thành chuyện thường ở huyện. Quả nhiên là nam nam chân ái không biên giới…

Buồn cười nhất là tiểu đạo sĩ Tô Cùng, từ sau lần bị trọng thương, Tô Cùng luôn nghỉ ngơi trong phòng, vừa bước ra khỏi cửa phòng liền bắt gặp Hoa Linh và Ngao Túc ôm hôn chim chuột trong vườn hoa, Tô Cùng khiếp sợ nghĩ mình còn nằm mơ, đập đầu vào ót tiểu hòa thượng Tịnh Không, hai người song song té xỉu…

Ám Ly và Lưu Sa đã sớm báo cáo chuyện của Hoa Linh cho Phi Liêm và Bình Ế, hai vị đại ma vương kinh ngạc, lập tức đánh điện thoại chúc mừng Hoa Linh, Phi Liêm chưa nói xong hai chữ "Chúc mừng" Bình Ế đã không thể chờ được nữa hỏi: "Ngân Linh, hắn không bị cái mông của cậu dọa chạy mất à? Quả nhiên là gan rồng siêu quần…"

…

Hoa Linh thì hoàn toàn không để ý người khác ước ao đố kị, trêu chọc vui cười, toàn tâm toàn ý đắm chìm trong mối tình đầu đẹp nhất thế gian, dường như muốn bồi thường lại cảm xúc mãnh liệt đến muộn một vạn năm, nghiêm túc yêu đương với Ngao Túc. Mà Ngao Túc vốn tính nguyên tắc cao hơn tất cả, đắm chìm trong thế tiến công nhiệt tình của Hoa Linh, cũng chậm rãi thay đổi rồi.

"Ngao Túc, tôi muốn ăn tiếp một miếng thịt xông khói."

"Không được, anh đã ăn hai miếng rồi."

"Ưm ~ đêm qua quá mệt mỏi, không cho ăn đêm nay không làm, Hừ!"

"…"

"Ăn một miếng nữa, thịt trên mông tôi đều sắp bị cậu cắn rớt hết rồi, ăn một miếng bồi bổ."

"… Được."

"Muahhh, ên êu, cậu tốt nhất."

"…"

"Nhưng mà, chưa ăn no, thêm một miếng được không?"

"Lần này lý do gì?"

"Đây là miếng thứ ba, ăn thêm một miếng là bốn miếng, cho nó chẵn."

"…"

"Bốn không may mắn, năm miếng có phúc…"

"Lục lục đại thuận."

"Thất tịch viên mãn."

"Tám tám đối xứng."

"Cửu cửu quy nhất."

"Thập toàn thập mỹ."

…

Linh Vương điện hạ từ lâu đã quăng hết tôn nghiêm Ma vương trước mặt người yêu, tự nhiên như ruồi làm nũng bán manh như tiểu công túa, nhờ nhõng nhẽo đòi hỏi, rốt cục đạt được quyền lợi ăn nhiều thịt hơn.

Nhưng mà, ăn vào trong bụng thịt cũng không chuyển hóa thành mỡ trên người y, bởi vì ban ngày ăn càng nhiều, ban đêm lượng vận động lại càng lớn, Ngao Túc tính toán chính xác lượng calo mỗi ngày Hoa Linh hấp thu trong cơ thể, căn cứ lượng ăn của y mà quy hoạch tư thế vận động buổi tối.

Cái vụ làm tình này, quả thực so với tập thể hình cũng dùng tốt lắm. Mà Ngao Túc cũng thay đổi phong cách mấy ngày trước, biến chủ động thành bị động, chỉ phụ trách dẫn lửa lại không chủ động giải khát, trình độ phối hợp lại như thiết bị trong phòng thể hình, mài đụng đến tao mới động. Mà nhạc phát thì tất cả đều là mấy bài sục sôi hừng hực, thích ý hưởng thụ nhịp điệu Hoa Linh nhiệt tình chủ động...

Tham ăn kết quả chính là mỗi ngày ban đêm mệt thành chóa, trải qua mấy ngày, Linh Vương điện hạ thu hoạch duy nhất chính là kỹ xảo cưỡi ngựa có bước tiến dài.

Buổi tối lượng vận động lớn hơn, ban ngày sẽ đói bụng, đói thì ăn nhiều lắm, ăn nhiều buổi tối lại vận động, cứ tuần hoàn như vậy khiến Ngao Túc vô cùng hài lòng.

Sinh mệnh ở chỗ vận động, Linh Vương điện hạ được Ngao Túc dạy dỗ, đã từ từ thoát khỏi tình trạng sinh hoạt không khỏe mạnh. Tuy rằng ngoài miệng vẫn có oán giận, mỗi đêm động tác lại càng ngày càng thành thục, tuyến nhân ngư* càng ngày càng rõ ràng chính là chứng minh tốt nhất. Mà Ngao Túc có thể nói là một anh rồng đủ tư cách, chỉ cần Hoa Linh có nhu cầu, Túc Túc nhỏ bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng, nên đứng là đứng, nên phun là phun, không kể thời gian không phân địa điểm, cho nên Hoa Linh vô cùng hoài nghi túi long tinh là không là lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

*Tuyến nhân ngư

Đại Long tộc, quả nhiên uy vũ!(*)

Hai người tuy rằng play yêu đương đến vui vẻ sung sướng, như keo như sơn, chuyện đứng đắn cũng không làm lỡ. Mấy ngày sau, Ngao Túc căn cứ manh mối trên chủ đảo hệ Thổ, rốt cục dần dần tìm được tung tích hầu yêu để lại, dần dần tìm được quy luật hắn qua lại.

"Mục tiêu của hắn vẫn là bệ đá hệ Thổ, lần trước thất bại, hắn cũng không hề từ bỏ, thủ vệ Phượng tộc mấy lần phát hiện vết chân xung quanh cửa động, bởi vì cửa động mỗi nơi đều có thủ vệ, cho nên hắn vẫn luôn không xuất hiện." Ngao Túc đem kết luận báo cho mọi người.

"Cứ chờ đợi cũng không phải là cách, không bằng rút hết thủ vệ ở cửa động, dẫn hắn vào trong đi." Ngao Tứ cau mày nói, hầu yêu này đã hao phí quá nhiều thời gian, nhị Thái tử tính khí nóng nảy từ lâu đã có chút bất mãn, thêm nữa gần đây bị Ngao Túc Hoa Linh tú ân ái kích thích, tâm tư của hắn đã sớm bay đến trên người Mạc Vũ Sinh ở Nam thị xa xôi, chỉ ước gì tốc chiến tốc thắng.

"Mấy ngày nay cửa động vẫn luôn có trọng binh canh gác, đột nhiên rút lui thì quá rõ ràng, người bình thường sẽ không mắc mưu." Kim Lan nghe vậy nói.

"Không hẳn, ta cảm thấy hầu yêu này không thông minh lắm." Dương Tiển suy tư nói.

Ngao Tứ gật đầu nói: "Chính xác là như vậy."

Úc Lũy trong lúc họp luôn luôn im lặng không nói đột nhiên mở miệng phản bác: "Không thông minh cũng giằng co chúng ta gần một tháng, nói như thế chúng ta chẳng phải là đều là nhược trí?" Úc Lũy sinh ý băng lãnh, trong giọng nói mang theo vài phần xem thường.

Nghe nói Úc Lũy nói, Hoa Linh cảm thấy hơi kinh ngạc, y ngẩng đầu lên, nhìn về phía Úc Lũy ánh mắt nghi ngờ. Dương Tiển một bên cũng hơi nhíu mày, quay đầu nhìn Úc Lũy.

Úc Lũy thần tình nghiêm túc, hắn giương mắt nhìn liếc Hoa Linh một cái, sau đó liền ngậm miệng, không nói gì thêm.

Ngao Túc suy nghĩ một chút, nói: "Đúng là đã kéo rất lâu, đã như vậy, chúng ta không ngại đơn giản thử một lần đề nghị của Ngao Tứ, nếu như xuất hiện thì tốt, không xuất hiện chúng ta tiếp tục tìm."

Mọi người không có dị nghị, Ngao Túc quay đầu nhìn Hoa Linh, Hoa Linh nghĩ một hồi cũng gật gật đầu biểu thị đồng ý, sau đó Ngao Túc liền phân công nhiệm vụ, mấy người thế gian ẩn trên mặt đất, Ma giới và Tiên giới nhưng là phân ra đến ẩn trong mấy cửa động.

"Mục tiêu cuối cùng của hắn là bệ đá ở trung ương hệ Thổ, một khi phát hiện hành tung của hắn, mọi người không nên hành động thiếu suy nghĩ, thông báo cho những người khác sau đó theo đuôi hắn tiến vào là được." Ngao Túc trầm giọng nọi với mọi người.

Tiểu hòa thượng Tịnh Không Vẫn luôn ngồi ở một bên không rõ mở miệng nói: "Nhưng mà tôi không hiểu nổi, tại sao hắn nhất định phải đi phá hoại bệ đá Ngũ hành, chuyện như vậy mất công tốn sức lại không tốt."

"Bệ đá Ngũ hành tảng bảo vệ lối đi hai giới tiên phàm, nếu như lối đi bị phá hoại, qua lại giữa hai giới sẽ rất phiền phức." Ngao Tứ trả lời.

Tiểu hòa thượng cào cào cái trán bóng lưỡng, nói lầm bầm: "Lẽ nào hắn không được phi thăng, cho nên mới nghĩ phá hủy lối đi cho tất cả mọi người đều không lên nổi?"

Kim Lan lắc đầu nói: "Lối đi Phàm ma đã bị đóng, nếu như lối đi ở Liên Lai lại bị phá hủy nữa, sau đó qua lại giữa tam giới cũng chỉ còn sót lại Tiên Ma, không tiện không chỉ là tiên giới, Ma giới và thế gian đều chịu ảnh hưởng."

"Mục đích của hắn tạm thời không cần quan tâm, hiện tại linh áp tam giới vẫn ở trạng thái mất cân bằng, nếu như tiếp tục nữa, rất có thể sẽ khiến cho tầng linh lực vặn vẹo, xuất hiện kẽ nứt thời không, tình huống như vậy là vô cùng nguy hiểm, vô cùng có khả năng mang đến cho thế gian đại nạn hủy diệt." Ngao Túc trầm giọng nói.

Nghe Ngao Túc nói, Hoa Linh trong lòng không khỏi cả kinh, tình huống Ngao Túc nói tới y đã trải qua một lần, chính là đại chiến Trác Lộc lúc Hoàng Đế đại chiến với Xi Vưu, hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó, Hoa Linh trong lòng vẫn còn sợ hãi. Linh lực va chạm mất cân bằng mở ra kẽ nứt thời không giống như một cái hố đen lớn, che kín bầu trời, nuốt chửng vạn vật, nói cảnh tượng đó là đại nạn nhân gian tuyệt không quá đáng.

Mọi người nghe Ngao Túc nói, thần sắc cũng đều ngưng trọng.

Ngao Túc tiếp tục nói: " Mục đích cuối cùng của chúng ta là lấy lại Kiền Thích, tôi sẽ đặt kết giới bên cạnh bệ đá để bắt giữ người kia, nếu như thuận lợi, có thể khiến Kiền Thích và hắn chia lìa sau đó phong ấn, hạn chế uy lực của nó. Thế nhưng vạn nhất có biến cố, vì phòng ngừa uy lực Kiền Thích nổi khùng, đến lúc đó có thể sẽ trực tiếp giết hắn."

Nói lời này, ánh mắt Ngao Túc chậm rãi nhìn về Hoa Linh.

Hoa Linh hơi ngẩn ra, hơi mím môi dưới, y biết Ngao Túc quyết định không sai, một khi Kiền Thích nổi khùng, hậu quả khó mà lường được, một bên là vạn vật muôn dân, một bên là một hầu yêu không rõ lai lịch, dù là ai đều sẽ chọn giết hắn. Thế nhưng nhớ tới cảnh đêm đó đối diện với hầu yêu, trong lòng Hoa Linh run rẩy, y do dự chốc lát, cuối cùng vẫn không nói gì.

Vào đêm, mọi người chuẩn bị sắp xếp, lặng lẽ thâm nhập đảo hệ Thổ.

Tạ Thanh Thần, Kim Lan, Tịnh Không và Linh Vũ bốn người ẩn nấp tại bốn phía quanh đảo. Ngao Tứ, Hoa Linh, Dương Tiển cùng Úc Lũy bốn người ở trong bốn cửa động tìm lối rẽ bí mật, trên lối đi thả xuống linh thức, giám thị động tĩnh trong động. Mà Ngao Túc thì lại trực tiếp đi đến trung tâm hòn đặt bệ đá.

Thị vệ Phượng tộc đều được cho rút, toàn bộ chủ đảo hệ Thổ, chỉ còn lại chin người bọn Hoa Linh. Bất tri bất giác đã đến đêm khuya, qua mấy tiếng mà trên đảo không có động tĩnh gì, mọi người vốn thần kinh căng thẳng cũng dần dần có chút mệt mỏi, Ngao Tứ trong công tần trái một câu phải một câu trò chuyện với mọi người, lên tinh thần.

Hoa Linh vốn luôn nói nhiều lại im thin thít chẳng hề nói một câu, không biết vì sao, từ khi đến chủ đạo hệ Thổ, lòng Hoa Linh vẫn có chút lo sợ bất an, có lẽ là bị mấy câu nói trước khi xuất phát của Ngao Túc ảnh hưởng, Hoa Linh đầy đầu đều là cảnh tượng đêm hôm ấy hầu yêu cầm trong tay Kiền Thích, tâm tình trầm trọng đồng thời y mơ hồ dự cảm đêm nay chắc chắn xảy ra chuyện, cho nên, y hết sức chăm chú trông coi cửa động, lấy linh lực của mình che kín cửa động.

Đêm đã khuya, tiếng tán gẫu trong công tần dần thưa thớt, thời khắc cơn buồn ngủ kéo tới với mọi người, Hoa Linh thì lại càng ngày càng tỉnh táo, y cảm giác được một luồng linh lực nhàn nhạt ngoài cửa động, từ xa đến gần, càng ngày càng mạnh.

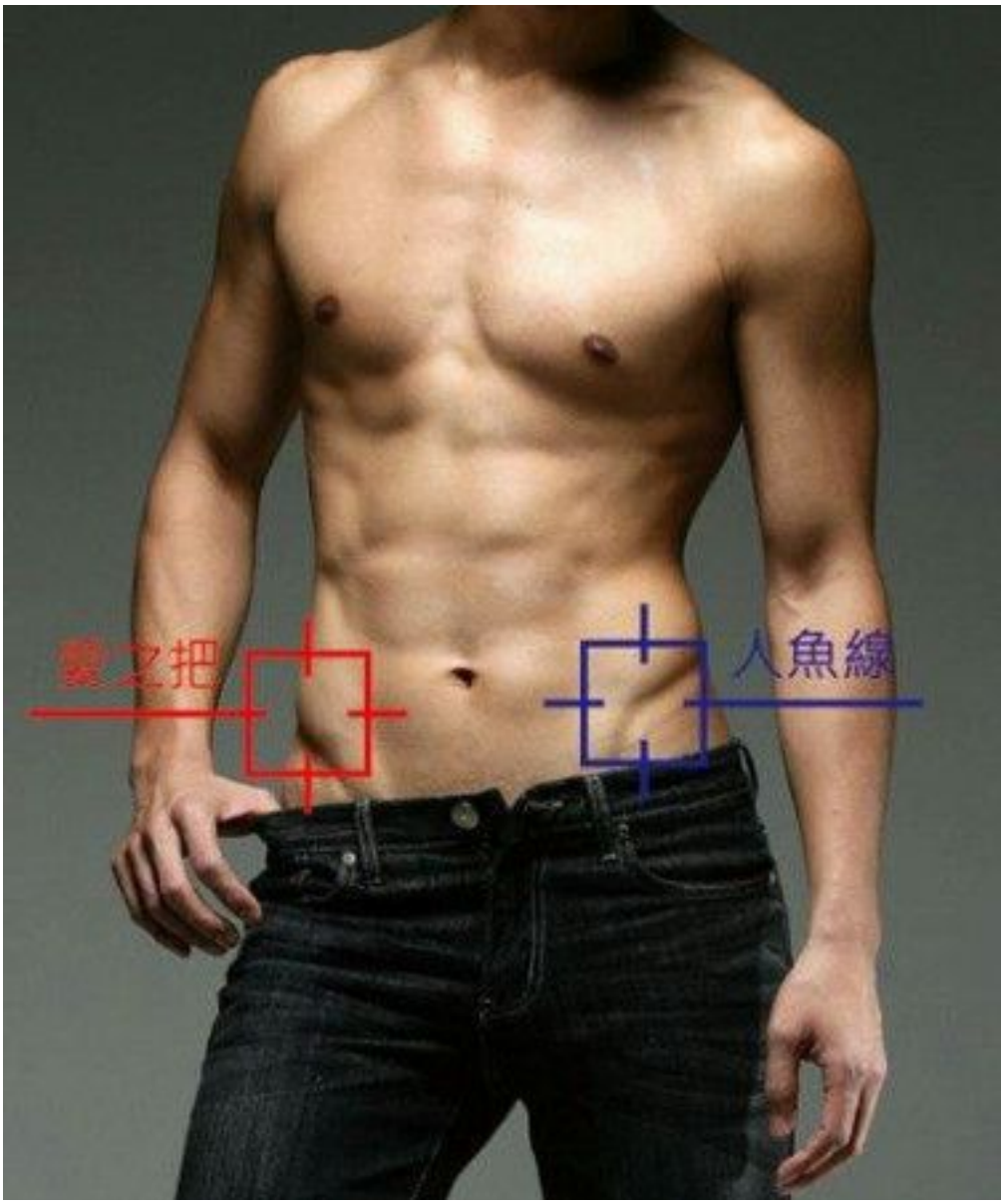

54. Quyển 2 - Chương 54: Chân Dung Hầu Yêu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoa Linh dựa lưng vào vách đá giữa lối rẽ và cửa động, lưng hướng ra ngoài cửa động. Bên trong lối nhỏ không có đèn, bóng dáng Hoa Linh ẩn trong bóng tối, y siết chặt nắm tay, nghe cửa động phía sau dần dần vang lên tiếng bước chân.

Khí tức Kiền Thích dần dần càng mãnh liệt, Hoa Linh biết người đang tiến vào trong động chắc chắn là hầu yêu kia, y lặng yên thi triển độn thuật, ẩn mình.

Mấy phút sau, theo tiếng bước chân tới gần, Hoa Linh nhìn thấy bóng dáng hầu yêu từ bên cạnh đi qua đường chính, hầu yêu vẫn là bộ giạng giống như lần trước nhìn thấy, chỉ có điều quần áo trên người càng ngày càng bẩn thỉu, đã hoàn toàn không nhận ra màu sắc vốn có, quần dài bị mài thành quần cộc, hầu yêu

lõa cẳng chân, đi chân đất, mỗi nơi đi qua đều để lại một vệt dấu chân, đen kịt bên trong còn xen lẫn vết máu đỏ sậm.

Nhìn bóng lưng cao lớn, Hoa Linh biết trải qua mấy ngày này hầu yêu cũng nhất định chịu không ít khổ, cơ quan trên đảo mỗi ngày đều có ghi chép bị phát động, mặc dù không bắt được người, thế nhưng cũng khiến cho hắn chịu không ít tổn thương nhỏ.

Hầu yêu tuy rằng chật vật, thế nhưng cái bọc trên lưng đựng Kiền Thích vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, có thể thấy được hầu yêu vô cùng coi trọng Kiền Thích. Hoa Linh trầm tư một chút, nhẹ chạm xuống máy truyền tin trên cổ tay mấy lần, đây là ám hiệu đã ước hẹn từ trước, biểu thị mục tiêu đã xuất hiện.

Mấy giây sau, Hoa Linh cảm giác được vòng tay hơi chấn động một chút, là Ngao Túc trả lời, biểu thị đã biết. Hoa Linh suy nghĩ một chút, tiếp tục ẩn nấp, dọc theo vách đá bên lối đi mà ẩn, lặng yên không một tiếng động đi theo sau hầu yêu.

Mà hầu yêu đi được mấy bước, đột nhiên ngừng lại, đứng tại chỗ dừng lại mấy giây, đột nhiên quay người sang, mặt đối diện với vách đa Hoa Linh đang ẩn náu.

Hoa Linh cả kinh, lập tức cũng ngừng lại, lẳng lặng nhìn phản ứng của hầu yêu. Hầu yêu không nhìn thấy người Hoa Linh, thế nhưng tựa hồ rõ ràng nhận ra được dị thường, trên mặt hắn vẫn dày đặc lông như cũ, hai mắt nhưng lại sáng quắc có thần, sáng ngời bên trong còn mang theo vài phần sắc bén, thẳng tắp nhìn chằm chằm chỗ ẩn thân của Hoa Linh.

Lòng Hoa Linh bỗng chốc kinh hoàng, một loại cảm giác ngột ngạt xé không mà tới, y đột nhiên cảm giác được khí chất của hầu yêu rất khác mấy ngày trước, ma Vương điện hạ mấy ngàn năm không biết sợ là gì vậy mà giờ khắc này cảm giác được một chút hồi hộp.

Hoa Linh ngừng thở, thần kinh căng thẳng, khắp toàn thân từ trên xuống dưới mỗi một tế bào đều lập tức chuyển đổi thành trạng thái đề phòng cao độ, y biết đến mặc dù đối phương không nhìn thấy chính mình, thế nhưng nhất định là nhận ra được sự tồn tại của mình, nếu giờ khắc này một lưỡi búa đập tới, e rằng cả lối đi đều sẽ sập.

Hai người một sáng một tối, cứ giằng co như vậy khoảng chừng nửa phút.

Giữa lúc Hoa Linh do dự có nên lặng lẽ lui về lối rẽ, hầu yêu lại đột nhiên chuyển động, hắn quay đầu, hướng về phía trước nhanh chóng chạy, tốc độ nhanh chóng, tựa như một trận lốc xoáy.

Hoa Linh sững sờ nhìn mấy giây, sau đó lập tức nhanh chóng đuổi theo, vừa đuổi đáy lòng vừa cuồng mắng hầu yêu này thay đổi thất thường. Một giây trước còn là tư thế muốn nhào tới PK*, một giây sau quay đầu liền chạy mất dạng, thật sự là đồ khỉ.

*PK là tên viết tắt của cụm từ Player Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game.

Sau đó hai người một trước một sau rượt đuổi nhau trong địa đạo thông suốt, Hoa Linh vừa muốn ẩn nấp, lại muốn rượt theo chân hầu yêu, sau mười mấy phút rõ ràng đã thở hồng hộc, thế nhưng y vẫn cắn chặt răng theo sát hầu yêu.

Không chỉ là bởi vì chấp nhất đối với Kiền Thích, chủ yếu là, sau khi đi một vòng trong đường hầm nửa ngày, giờ khắc này Hoa Linh đã triệt để không tìm được phương hướng rồi, chỉ có thể theo sát hầu yêu, nói không chừng còn có thể tìm tới trung tâm. —— mù đường bi kịch lại qua mười mấy phút, hầu yêu quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người mang theo Hoa Linh đi tới đại sảnh đặt bệ đá hệ Thổ, nhìn phía trước xuất hiện cửa động quen thuộc, Hoa Linh khẽ thở ra một hơi.

Nhìn bóng dáng hầu yêu đi vào đại sảnh, Hoa Linh cũng theo sát phía sau, y vừa mới tiến vào đại sảnh, liền cảm thấy một kết giới cường đại ở phía sau sinh thành, đóng kín cửa động.

Hoa Linh đứng vững, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy Ngao Túc đứng trên đài cao giữa đại sảnh, mà hầu yêu giờ khắc này đã chạy tới thềm đá bên dưới đài cao.

Chỉ thấy một chân hầu yêu vừa bước lên thềm đá, một luồng chân khí màu trắng trong nháy mắt từ lòng đất bay lên, giống như tảo biển sinh ra vô số xúc tu, phút chốc đã gắt gao trói buộc hầu yêu.

Trong đó một xúc tu mò đến phần lưng hầu yêu, cuốn cái bọc đựng Kiền Thích đi, từ trên người hắn kéo xuống, sau đó ném ra phía sau.

Thềm đá bên trái cửa động là Ngao Tứ, một bên là Dương Tiển và Úc Lũy hai người. phương hướng ném Kiền Thích chính là hướng về Dương Tiển. Úc Lũy chắn trước người Dương Tiển cánh tay dài duỗi ra, vững vàng tiếp nhận hộp.

Dương Tiển sau đó từ trong túi áo móc ra một lá bùa màu vàng, dán lên hộp, Kiền Thích trong hộp chấn động kịch liệt mấy lần, cuối cùng khôi phục yên tĩnh.

Nhìn thấy Kiền Thích bị phong, Ngao Túc trên đài cao vẻ mặt dịu đi chút, điều khiển chân khí màu trắng trong tay càng ngày càng nắm chặt, cho đến khi bọc hầu yêu thành một cái xác ướp, không thể động đậy.

Nhìn thấy hầu yêu ngã xuống dưới thềm đá, Ngao Tứ một bên thở dài nói: "Bắt được."

Sau đó, liền bước nhanh đi tới trước mặt Dương Tiển kiểm tra Kiền Thích trong tay Úc Lũy. Dương Tiển nói: "Yên tâm đi, đây là lôi dẫn hỏa phù lão Bạch giao cho ta, là lão quân làm ra, cùng Kiền Thích thuộc tính tương khắc, chỉ cần lá bùa ở đây, Kiền Thích không cách nào ra khỏi hộp."

Ngao Tứ gật gật đầu, sau đó nhìn hầu yêu trên đất nói: "Con khỉ này cũng đâu ghê gớm lắm, lúc trước chắc cũng ỷ vào uy lực của Kiền Thích thôi."

Ngao Túc chậm rãi đi xuống bậc thang, đi tới bên cạnh Hoa Linh.

Hoa Linh cúi đầu nhìn hầu yêu trên đất không nhúc nhích, khẽ cau mày hỏi: "Ngao Túc, hắn làm sao vậy?"

Ngao Túc nói: "Xúc tu của Ngân Tư Mạn Tảo công hiệu gây mê, hắn hẳn là trúng độc ngủ thiếp đi."

Hoa Linh nghe vậy, khẽ thở ra một hơi, sau đó chậm rãi đi tới kia bên cạnh hầu yêu. Nhìn hầu yêu trên đất giống như con nhộng, Hoa Linh trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời, y rất muốn biết hầu yêu đến cùng vì sao phải cướp đoạt Kiền Thích chiến phủ.

Hoa Linh suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Ngao Túc, nói: "Ngao Túc, có thể gọi hắn tỉnh lại không? Tôi có lời muốn hỏi..."

Hoa Linh lời còn chưa dứt, chỉ cảm thấy một cổ sát khí từ trên mặt đất đột nhiên bay lên, mấy người trong đại sảnh không hẹn mà cùng kinh ngạc. Sau đó, Hoa Linh cách hầu yêu gần nhất, chỉ cảm thấy mắt cá chân mát lạnh, hắn cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy một cánh tay của hầu yêu đã tránh thoát khỏi mạn tảo, gắt gao nắm chặt mắt cá chân mình.

Hoa Linh trong lòng cả kinh, chưa kịp phản kháng, chỉ thấy xúc tu màu trắng quấn trên người hầu yêu nháy mắt nổ tung, hầu yêu đột nhiên bắn người lên, tay nắm lấy mắt cá chân Hoa Linh vẫn chưa buông, vừa đứng dậy, vừa xách ngược người Hoa Linh, sau đó mạnh mẽ quăng về phía thềm đá.

Hoa Linh trong lòng thầm mắng một câu, trên không trung nhanh chóng điều chỉnh người, mũi chân bay ra, lúc bay lên không nhẹ nhàng đạp lên cánh tay hầu yêu mượn lực, sau đó trở mình lộn nhào, một cái tay chống lên thềm đá, vững vàng rơi xuống đất.

Mặc dù không có bị thương, nhưng bị người khác xách quăng ra ngoài Hoa Linh vẫn là sắc mặt tối sầm lại, y đứng lên, trợn mắt mắt lạnh ngẩng đầu nhìn về phía hầu yêu, đang muốn mở miệng, lại đột nhiên dừng lại.

Chỉ thấy hầu yêu trước mắt giờ khắc này đã đứng thẳng người, ngước đầu nhìn Hoa Linh trên thềm đá, mà lông khỉ màu nâu trên mặt hắn, giờ khắc này giống như như đêm hôm ấy Hoa Linh nhìn thấy, từ cổ xuống xương quai xanh chỗ dần dần mất đi. lông khỉ giống như măng mùa xuân vèo vèo chui trở về trong da, lộ ra màu da vốn có.

Khuôn mặt Hầu yêu dần dần lộ ra...

Mà ánh đèn chói mắt trong đại sảnh, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh giống như ban ngày, dưới ánh đèn, Hoa Linh khiếp sợ cứng ở tại chỗ...

Phía sau một tiếng lạch cạch vang lên, chính là tiếng cái hộp đựng Kiền Thích rơi xuống đất, cũng rất kinh ngạc, còn có Úc Lũy đứng một bên.

Chỉ thấy sau khi toàn bộ lông trên mặt hầu yêu rút đi, lộ ra chính là một gương mặt cương nghị đoan chính, hai hàng mày kiếm dày đặc mà bạo ngược, sống mũi cao, đường hàm rõ ràng, một đôi mắt hổ sáng quắc bức người, trong mắt ngạo khí lẫn bạo ngược hiển lộ không thể nghi ngờ, quanh người tỏa ra sát khí hùng hồn tràn ngập toàn bộ đại sảnh.

Hoa Linh nhìn người trước mắt, kinh ngạc mở to hai mắt, đôi môi hơi run rẩy, cổ họng rốt cục phát ra một tiếng:

"Hình Thiên?"

Vậy là biến cố đến rồi……..

Bonus cái hình HÌnh Thiên không đầu. Sợt trên gg hay baidu đều ra hình không đầu mắt mũi ở bụng, kém uy vũ quá nên mình chọn hình này.

55. Quyển 2 - Chương 55: Đến Tột Cùng Có Phải Là……..

Người đối diện trầm mặc không nói, ánh mắt nghi hoặc, sắc mặt có chút mê man, đối mặt với tiếng gọi từ Hoa Linh, hắn chần chờ đứng tại chỗ, không nhúc nhích, cũng không lên tiếng, chỉ là ngước mắt nhìn Hoa Linh.

"Hình Thiên? Hình Thiên, thật sự là cậu sao?"

Giọng Hoa Linh run rẩy, vừa vui mừng nhưng lại không chắc chắn. Bóng dáng Người trước mắt này Hoa Linh không thể quen thuộc hơn nữa, giờ khắc này y rốt cuộc hiểu rõ tại sao từ khi nhìn thấy hầu yêu trong lòng liền sinh ra cảm giác kỳ lạ, thân hình kia động tác kia hoàn toàn chính là Hình Thiên vạn năm trước, chỉ có điều bởi vì Hình Thiên đã chết, cho nên sâu trong lòng Hoa Linh, y hoàn toàn không cân nhắc đến khả năng này, chỉ tùy ý cho loại cảm giác ấy quanh quẩn vấn vương trong lòng mình.

Nhìn thấy Hình Thiên vẫn đứng một chỗ không nhúc nhích, trong lòng Hoa Linh lo lắng vô cùng, y bước lên trước. Nhìn thấy động tác của Hoa Linh, Hình Thiên đối diện bắt đầu đề phòng, cảnh giác nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh hơi dừng một chút, sau đó bước chân cũng ngừng lại, y cảm thấy trên người Hình Thiên tỏa ra địch ý. Hoa Linh ổn định tinh thần, hít một hơi thật sâu, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn Hình Thiên, mỉm cười nói:

"Hình Thiên, tớ biết là cậu, đúng không? Buổi tối ngày hôm ấy ở trong rừng cây nhỏ, cậu đã nhận ra tớ đúng hay không? Cho nên cậu mới dừng lại không nhúc nhích có phải không, tớ là Ngân Linh, cậu quên rồi sao? Cậu làm sao vậy? Cậu không quen biết tớ sao?"

Giọng nói Hoa Linh đầy lo lắng, giữa lúc y chuẩn bị tới gần hơn, một cánh tay kéo y lại, Hoa Linh sững sờ, quay đầu nhìn lại, hóa ra là Úc Lũy. Úc Lũy vẻ mặt nghiêm nghị, hắn lôi cánh tay Hoa Linh, nói: "Ngân Linh, Hình Thiên đã chết."

Hoa Linh nghe vậy, lắc đầu nguầy nguậy, vẻ mặt vui sướng, chỉ vào người đối diện mở miệng nói: "Úc Lũy, hắn là Hình Thiên, cậu không nhận ra sao?"

Úc Lũy sắc mặt âm trầm, ngẩng đầu nhìn Hình Thiên, nói: "Hình Thiên đã chết, chết trên núi xác ở Ngũ Hầu quan, Ngân Linh, cậu quên mất sao, cậu và Thần Đồ hai người tìm được đầu hắn ở trăm dặm bên ngoài quan nội. Thi thể hắn đứt lìa, ba hồn bảy vía toàn bộ tan hết, ngay cả cơ hội tiến vào luân hồi đầu thai cũng không có."

Lời Úc Lũy như một cây chùy thủ, mạnh mẽ rạch vào tim Hoa Linh. Tình cảnh khốc liệt ở Ngũ Hầu quan năm đó, là ký ức đau đớn mà y mãi mãi không quên được. Hình Thiên không đầu, lại vẫn như cũ lấy một đấu vạn, tử thủ cửa ải, dựa vào một thân chiến phủ chém giết hơn vạn nhân mã viện binh của Hoàng Đế nơi cửa quan, chất lên núi xác cao mấy trăm mét, Hình Thiên cuối cùng đứng trên núi xác, cầm Kiền Thích trong tay, mặt hướng Trác Lộc, cuối cùng đứng thẳng mà chết.

Hình Thiên chết trận Ngũ Hầu quan, tuy rằng bỏ mình, nhưng danh xưng Chiến thần từ đấy vang vọng tam giới. Ngàn năm trôi qua thật nhanh, thần tiên ba giới đã thành hào phong thần, chỉ có Chiến Thần, không người dám nhận.

Chiến Thần Hình Thiên ——vạn năm Tuyên Cổ duy nhất một người.

Đôi môi Hoa Linh trắng bệch, khẽ run, vui sướng trong mắt dần tan đi, một hồi lâu sau, y khẽ nhắm mắt, giương mắt lần thứ hai nhìn người phía đối diện, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà, hắn… Hắn thật sự là Hình Thiên, tớ có thể cảm giác được…"

"Ngân Linh, đừng tự lừa mình. Mấy ngàn năm trước chúng ta đã biết Hình Thiên vĩnh viễn không thể trở về, đây chẳng qua là một tên yêu quái giống hắn mà thôi." Úc Lũy dứt lời, ngẩng đầu nhìn hầu yêu, nhíu mày lại, lớn tiếng nói: "Ngươi đến tột cùng là yêu nghiệt phương nào? Vì sao phải trộm lấy Kiền Thích?"

Người Đối diện nghe Hoa Linh và Úc Lũy nói chuyện, vẻ mặt càng mê man, hắn nghi hoặc nhìn Hoa Linh đối diện, mở miệng tự nói: "Thần Đồ? Ngũ Hầu quan…"

Một bên tự lẩm bẩm, một bên ngưng thần suy tư, trong mắt ánh sáng lấp loé.

Hoa Linh cắn răng, như trước không cam lòng nhìn hắn tiếp tục nói: "Hình Thiên, cậu không nhớ sao? Chúng ta cùng uống rượu, cùng nhau đánh trận, những năm đó thật khó quên, cậu một chút cũng không nhớ sao? Chúng ta ở cạnh biển thi đấu uống rượu nín thở, ngày hôm sau đều lạnh đến phát sốt, còn có lần đó ở vạn thước nhai, Hậu Khanh ngủ cạnh vách nhai suýt thì lăn luôn xuống dưới, là cậu và Thần Đồ kéo y lại. Còn có lần đó tớ chạy sai hướng đến phòng hiến tế của Lô Khô tộc, suýt thì bị đặt trên lửa nướng, cậu vừa tới còn cười nói sớm biết tới chậm một chút mang theo đồ gia vị vừa vặn lại đây ăn thịt nướng…"

Hình Thiên đầu hơi nghiêng, nghiêm túc lắng nghe Hoa Linh tự thuật, thần sắc trên mặt khi thì mê man, khi thì tỉnh táo, hắn không nói gì. Mà trong đại sảnh những người khác cũng đều không có phát ra tiếng nào, tùy ý Hoa Linh phí công kể lại từng chuyện từng chuyện xưa cũ.

Ngao Túc Đứng ở cách đó không xa nhìn Hoa Linh vẻ mặt lo lắng, thần sắc băng lãnh mà nghiêm nghị, nghe Hoa Linh kể lại rõ ràng chuẩn xác từng chuyện cũ giữa y và Hình Thiên mấy ngàn năm trước, trong lòng Ngao Túc dần dần hiểu được hàm nghĩa của câu nói kia từ Hoa Linh: "Hình Thiên không phải người yêu của tôi, thế nhưng hắn đã từng là người quan trọng nhất trong lòng tôi."

Hình Thiên đã trở thành thứ vĩnh viễn không bao giờ phai nhạt trong lòng Hoa Linh, không liên quan đến tình yêu, dù là vui buồn, tất cả mọi chuyện liên quan đến Hình Thiên, từ lâu đã khắc sâu trong ký ức xa xôi của Hoa Linh, không thể thay thế, không thể mất đi.

Trái tim Ngao Túc đột nhiên đau nhói, cảm giác này, đối với hắn thật là xa lạ. Hắn biết Hoa Linh với hắn mà nói, đúng là một người đặc biệt, thế nhưng là không nghĩ đến lại ảnh hưởng lớn đến mình như vậy.

Ngao Túc Luôn lạnh nhạt bạc tình giờ khắc này đáy lòng dường như muốn phun trào, loại tâm tình bên trong xen lẫn vô vàn cảm tình bé nhỏ chưa bao giờ có, đau lòng, không nỡ, phẫn nộ, đố kị, chua xót, bất đắc dĩ… Đan xen vào nhau, dường như đánh đổ bình ngũ vị, hết thảy tất cả tâm tình đều diễn đạt một chuyện, hắn muốn Hoa Linh, muốn triệt để chiếm được người yêu trước mắt, từ thân thể đến tâm hồn, hắn muốn loại bỏ tất cả nhưng thứ tạp vật không thuộc về hai người trong lòng Hoa Linh, khiến cho y vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình mình.

Ngao Túc mười ngón hơi thu lại, trong mắt dần dần hiện lên lạnh lẽo như băng, lẳng lặng nhìn Hoa Linh trước mặt.

"… Còn có lần kia, trước một đêm đại chiến Trác Lộc, chúng ta trốn trong trại uống rượu bị Xi Vưu phát hiện, vốn là cho là hắn sẽ tức giận, không nghĩ rằng hắn dạy dỗ chúng ta một trận sau đó lại ngồi xuống cùng uống…"

Hoa Linh không ngại phiền phức tiếp tục kể lại chuyện năm đó, Hình Thiên đối diện vẫn trầm mặc như cũ không nói, không có phản ứng chút nào.

Úc Lũy Phía sau nhìn Hoa Linh, trên mặt đã mất hết kiên nhẫn, hắn biết đáy lòng Hoa Linh vô cùng mong đợi kỳ tích xảy ra, mong đợi người trước mắt này chính là Hình Thiên. Hắn không muốn phá tan ảo tưởng tốt đẹp của Hoa Linh, thế nhưng hắn cũng không muốn nhìn Hoa Linh tiếp tục bị tên yêu quái này lừa gạt.

Úc Lũy đứng tại chỗ do dự hồi lâu, khi hắn quyết định muốn ngăn cản Hoa Linh tiếp tục nói, giương mắt gian lại nhìn thấy khóe mắt Hoa Linh tràn ngập nước mắt…

Úc Lũy giật mình, trong nháy mắt đó, hắn hiểu, Hoa Linh không phải không biết Hình Thiên đã chết, thông minh như y e rằng sớm đã hiểu người trước mắt không phải là Hình Thiên, thế nhưng y vẫn như như vậy. Mấy ngàn năm qua, Hoa Linh chưa từng biểu lộ nỗi nhung nhớ Hình Thiên trước mặt người khác, lúc khổ sở, y chỉ có thể một mình yên lặng đi Dưỡng Tâm Điện nhìn Kiền Thích của Hình Thiên ngẩn người.

Những câu nói này, đã nghẹn trong lòng Hoa Linh quá lâu. Lúc này khuôn mặt nhung nhớ ngàn năm xuất hiện ở trước mắt mình, dù là thật hay giả cũng đã không quan trọng, cuối cùng một cọng cỏ áp đảo trầm tích trong lòng Hoa Linh đã chịu mấy ngàn năm, y cần chẳng qua là một con đường để phát tiết, để y nói hết tâm sự giấu trong đáy lòng…

Úc Lũy trầm mặc, thu hồi bàn tay đặt trên vai Hoa Linh, lẳng lặng đứng tại chỗ.

Hoa Linh cười xoa xoa khóe mắt đẫm nước mắt, giống như triệt để đắm chìm trong trong ký ức, y nhìn Hình Thiên trước mắt, mở miệng nói: “Hình Thiên cậu còn nhớ không? Mỗi đêm trước đại chiến, lúc chúng ta uống rượu đều sẽ uống say, mỗi lần tớ đều sẽ nói với cậu ‘Hình Thiên, cậu mà thất bại, còn mặt mũi nào sống sót trở về.’ ”

Giọng Hoa Linh có chút nghẹn ngào, vui vẻ trong mắt đã dần rút đi, thay vào đó chính là bi thương vô tận và thất vọng, y xoa xoa mũi, giọng nói đứt quãng: “Sau đó cậu sẽ nói, sẽ nói… Ha ha ha, ông đây, ông đây…”

Nói đến đây, nước mắt Hoa Linh chậm rãi từ hốc mắt dâng lên, y khổ sở che miệng, vai hơi run, chậm rãi cúi thấp đầu xuống.

Trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người cảm thấy nỗi đau đớn trên người Hoa Linh, trầm mặc không nói.

Nhưng vào lúc này, Hình Thiên đối diện vẫn luôn không mở miệng nói chuyện bình tĩnh nhìn Hoa Linh trước mắt, mê man lẫn nghĩ ngờ trong mắt dần tiêu tan, thay vào đó chính là kiên định và rung động, hắn chậm rãi mở miệng nói: ” Chiến Thần ông đây, làm sao mà bại!”

Tội Hoa Hoa quá đê

56. Quyển 2 - Chương 56: Sự Thật Tàn Nhẫn

Hình Thiên vừa nói, Hoa Linh như bị sét đánh, Úc Lũy cũng khiếp sợ đứng im tại chỗ. Một lát sau, Hoa Linh từ từ ngẩng đầu lên, tầm mắt lần thứ hai đặt trên người đối diện.

Chỉ có điều, lần này trong mắt không chỉ có mỗi kinh hỉ mà còn thêm phần khiếp sợ và khó mà tin nổi. Hoa Linh siết chặt nắm tay, khớp xương nổi lên rõ ràng chỉ rõ nội tâm giãy giụa của y. Ánh mắt nhìn về phía Hình Thiên dần dần trở nên phức tạp, có vui mừng, có nghi hoặc, nhiều hơn là cẩn thận từng li từng tí, đó gần như là sợ hãi cẩn thận mất rồi lại có vui mừng xen lẫn với nghi vấn không xác định, trong tuyệt vọng phủ đầy bụi vạn năm đột nhiên hiện lên một chút hy vọng, tuy rằng kinh hỉ, nhưng nhiều hơn vẫn là lo lắng sau khi hi vọng nát tan.

Lúc này Hình Thiên ngẩng đầu mà đứng, trên mặt mất đi mê man, trong mắt nổi lên một tia ấm áp, nhìn Hoa Linh đứng ngây ra trước mắt. Hình Thiên nhếch môi, lộ ra một nụ cười sảng khoái, tiếng như hồng chung nói: "Ngân Linh, đã lâu không gặp, cậu béo lên, cũng già rồi."

Hoa Linh: "…"

Nụ cười trên mặt Hình Thiên càng lúc càng lớn, gã quan sát Hoa Linh một chút, tiếp tục nói: "Năm đó cậu là người duy nhất có thể biến mất khỏi mắt người đối diện từ trên núi cao trăm thước, ai chẳng biết thần độn Ngân Linh thân nhẹ như yến, bây giờ, chậc chậc, nặng lên ít nhất phải mười cân nhỉ? Không biết còn bay được nữa không…"

(*) Đừng vội giật mình, mười cân này là theo cân bên Bông, chiếu theo câu Kẻ tám lạng người nửa cân thì mười cân này chỉ bằng bốn đến năm cân bên mình thôi =))))))

Mắt Hoa Linh mở to, cả người bắt đầu run rẩy.

Nếu như chín chữ "Ông đây là Chiến Thần, sao có thể bại!" vừa nãy chỉ là ngẫu nhiên thì câu mới rồi của Hình Thiên đã triệt để đánh lui nghi vấn trong lòng Hoa Linh.

"Hình… Thiên? Hình Thiên? Thật sự là cậu à?"

Hoa Linh nghẹn ngào, không thể tin nổi nhìn người trước mặt.

Hình Thiên thấy thế, thân thủ vò tóc mình, sau đó cười ha ha hai tiếng, tiếp tục nói: "Xem ra tớ cũng biến hóa không nhỏ, bằng không sao đến cậu cũng không dám nhận chứ!"

Nhìn nụ cười thật tâm của Hình Thiên, động tác nắm tóc và thần thái sảng khoái không hề thua kém mấy ngàn năm trước, Hoa Linh rốt cục không nhịn được, trên mặt dâng lên vẻ vui mừng, trong mắt bắn ra nhiệt tình sáng láng: "Hình Thiên, là cậu thật à, cậu không chết? Hay lắm! Cậu thế mà không chết!! Cậu có biết năm đó bọn tớ khổ sở thế nào không?"

Hoa Linh vừa nín khóc mỉm cười vừa bước về phía trước, chạy về phía Hình Thiên.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh truyền đến giọng nói lạnh như băng của Ngao Túc:

– Hoa Linh.

Nghe vậy, Hoa Linh dừng lại, thấy Hình Thiên còn sống làm y vô cùng vui sướng, trong lúc nhất thời y quên mất mình đang ở đâu, cũng quên mất bên cạnh còn có Ngao Túc.

Nghe thấy giọng Ngao Túc, y lập tức quay đầu nhìn Ngao Túc, cười tươi: "Ngao Túc, cậu ấy là Hình Thiên, là Hình Thiên đó, cậu ấy chưa chết, tôi đã nói Kiền Thích sẽ không vô duyên vô cớ ký khế ước nhận chủ lần nữa rồi mà."

Mặt Ngao Túc không đổi, hắn đứng ở lối vào thông đạo, áo bào trắng trên người hơi bay lên, dưới chân sinh ra từng mảng từng mảng tơ trắng bao quanh thân như kết giới, toàn thân tản ra khí tức xơ xác.

Nhìn thấy vẻ mặt và cảnh giác của Ngao Túc, Hoa Linh sửng sốt: "Ngao Túc, cậu ấy là Hình Thiên, không phải kẻ thù."

Ánh mắt Ngao Túc nhìn Hoa Linh không còn yêu thương ngọt ngào lúc trước, thần sắc băng lãnh nghiêm túc, hắn liếc Hoa Linh, sau đó nhìn thẳng vào Hình Thiên bên cạnh y, lạnh giọng nói: "Gã không phải Hình Thiên."

Hoa Linh lắc đầu: "Là Hình Thiên, chuyện cậu ấy vừa nói chỉ có mấy người bọn tôi mới biết, đúng không Úc Lũy?"

Hoa Linh quay đầu gọi Úc Lũy, Úc Lũy từ lúc nãy đã bắt đầu hóa đá, đứng im không nhúc nhích. Mấy câu của Hình Thiên cho hắn mấy kích không kém Hoa Linh, hắn ngưng trọng nhìn Hình Thiên, sau đó chậm rãi gật gật đầu.

Hoa Linh thấy Úc Lũy trả lời, nụ cười trên mặt rộng thêm mấy phần, y nói với Ngao Túc: "Ngao Túc, cậu ấy thật sự là Hình Thiên, là bạn tốt của tôi, chỉ là không biết mấy năm này cậu ấy bị gì."

Nghĩ đến nét mặt mê mang vừa nãy của Hình Thiên, Hoa Linh quay đầu hỏi: "Có phải cậu mất trí nhớ không? Vì vậy mới chưa về Ma giới? Ngao Túc, cậu có thể kiểm tra cho cậu ấy chút không?"

Hoa Linh vừa nói vừa bước nhanh tới trước mặt Hình Thiên.

Lúc đi tới trước Hình Thiên, hai mắt Hoa Linh chợt lóe, khóe miệng nhẹ nhàng câu lên, trong mắt lộ ra một tia nghịch ngợm.

Sau đó, y nhanh như chớp nâng tay đánh vào bên trái cổ Hình Thiên, mà Hình Thiên thì nghiêng người một cách xinh đẹp, hoàn mỹ tránh thoát công kích Hoa Linh, sau đó kẹp sườn Hoa Linh, cười vang: "Đã nói bao nhiêu lần rồi, cậu không bao giờ đánh lại tớ đâu."

Hoa Linh ôm cánh tay Hình Thiên, loại cảm giác quen thuộc giống như những lần hai người gặp nhau mấy ngàn năm trước, trong lòng Hoa Linh cảm động đến nóng như lò sưởi, làm hai mắt y nóng lên, nước mắt rơi xuống kìm không nổi.

Nước mắt trong ngày hôm nay của y có lẽ còn nhiều hơn mấy ngàn năm gộp lại —— ngoại trừ trên giường. Ý thức được điểm ấy, Hoa Linh cảm thấy hơi mất mặt, y hít mũi, cúi đầu lau mắt.

Lúc y cúi đầu thì nhìn thấy cánh tay Hình Thiên kẹp ngang sườn y. Trên cánh tay màu đồng, nổi bậy mấy chữ màu đen nho nhỏ.

Hoa Linh sững sờ, định thần nhìn lại, là một chuỗi ký tự: "T325 "

Nhìn thấy bốn chữ này, Hoa Linh giật mình, ngốc lăng tại chỗ, chuỗi ký tự này cho y một cảm giác quen thuộc, như đã từng thấy ở nơi nào.

Hoa Linh lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn chằm chằm cánh tay Hình Thiên rồi rơi vào trầm tư.

Chốc lát sau, Hoa Linh rốt cục cũng nghĩ ra —— là ở trong túi không gian của Ngao Túc. Lần ấy Ngao Túc cho y xem công năng của túi không gian ba chiều, Hoa Linh nhớ lại những đồ đã thấy trong túi. Y nhớ trong không gian đặt rất nhiều vali to nhỏ chỉnh tề, chất liệu màu sắc đều tương đồng, mỗi vali đều được đánh số, T325, dãy chữ số này ở trên vali to nhất dài hai mét rộng một mét.

Hoa Linh nhớ rõ bởi vì đó là valy to lớn nhất, y còn cố ý hỏi Ngao Túc cái vali như quan tài này có phải chứa quỷ hút máu không, Ngao Túc khi đó nói: "Đó là vali rỗng, quỷ hút máu thuộc về phạm vi quản lí của Tiên Giới phương Tây, không thuộc lĩnh vực tôi nghiên cứu."

Hoa Linh nhớ mình còn chê Ngao Túc cổ quái trong lòng, mang theo vali trống để đựng thi thể người à…

Nghĩ đến chỗ này, trong lòng Hoa Linh dâng lên một tcảm giác khác thường, các loại cảm xúc kịch liệt dần dần rút đi, lý trí lần nữa trở về với đầu Linh Vương điện hạ, là trùng hợp sao? Nhìn chuỗi kí tự trên tau Hình Thiên, Hoa Linh đột nhiên cảm thấy hình như y đã quên mất gì đó.

Sương mù trong đầu bị chuỗi kí tự chiếu rọi dần tản ra, một vài kí ức trong sâu thẳm chen nhau hiện lên.

Sắc mặt Hoa Linh dần dần trở nên hơi tái nhợt, trong mắt lại càng sáng sủa, một ý nghĩ đáng sợ đang len lỏi trong dòng suy nghĩ.

Tình huống sau khi Kiền Thích bị trộm, từng chi tiết từ khi y quen biết Ngao Túc đều hiện lên trong đầu Hoa Linh. Những việc nhỏ nhoi nhìn như không liên quan lại bắt đầu móc nối với nhau.

Y nghĩ tới cuộc nói chuyện lúc trước với Bình Ế:

"Mộ Hình Thiên ở Phàm gian hình như có người đi vào."

"Cái gì?!"

"Nhưng không sao, đồ vật không bị trộm, di cốt của Hình Thiên cũng được bảo tồn hoàn hảo, nhưng kết giới ở cửa quả thật có dấu vết bị phá."

…

Y nghĩ tới lời Ngao Túc đã nói:

"Khi chữa trị cánh tay cho anh, tôi sử dụng công nghệ mới nhất phấn tái sinh tế bào vừa nghiên cứu ra, nói đơn giản thì chức năng của nó là phục chế tế bào gần cánh tay bị cụt của anh, sau đó lấy gen và linh lực trong tế bào tự động tìm ra tình trạng của nó, sau đó cộng thêm đặc thù của các bộ phận khác tiến hành tái tạo lại cánh tay của anh…"

"Tôi ghép thêm một phần gen cánh tay tôi vào trong đó…"

"Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng kỹ thuật dung hợp gen người, cho nên không biết có tác dụng phụ hay không."

…

Y lại nghĩ tới khi thấy năng lực của An An, Ngao Túc đã nói: "Trong giọng nói của cậu ấy hình như có một loại linh thức mang năng lực chữa trị, năng lực này rất hiếm thấy."

"Dẫn cậu ta về Long cung?… Cậu muốn cưới cậu ta làm vợ bé hả?"

"Tôi dẫn cậu ấy về vì năng lực của cậu ấy có thể trợ giúp tôi."

…

Ngay sau đó, y nhớ tới nghi ngờ của mình với vòng tay lúc xuất phát ở Hải thị: việc chiến phủ của Hình Thiên bị thất lạc trước đây người Tiên Giới không hề biết, sau khi xảy ra chuyện này, Thái Bạch Kim Tinh

lại vừa khéo lấy ra một đống vòng tay, cho bọn họ mang theo nhiều vòng tay công nghệ cao tới tham gia đại hội Tam Giới, mục đích là cái gì chứ? Quà lưu niệm tặng cho mọi người? Chắc chắn không phải! Dựa vào bản tính vắt chày ra nước của Thái Bạch, mang đi bán với giá cao mới đúng. Hay là, trong vòng tay có âm mưu nào đó?

…

Cuối cùng, y nghĩ tới thái độ lúc Cá Ngựa Nhỏ bị thương của Ngao Túc: "Khi nào về Long cung tôi lại cho anh một cái."

"Hệ thần kinh bị hao tổn nghiêm trọng, rất khó chữa trị."

"Nó chỉ là kết quả thí nghiệm thay đổi gen của tôi, anh không cần quá khổ sở…"

"Ừ, tôi sẽ tận lực sửa tốt nó."

"Kỳ thực, nó chỉ là một kết quả thí nghiệm thôi, nếu anh thích loại này, còn có bản update 3.0 hoàn mỹ hoen đấy…"

…

Hết thảy tựa hồ kết nối với nhau trong đầu Hoa Linh, thông tin rời rạc ngày càng rõ ràng, mỗi một chi tiết đều hướng đến người mà Hoa Linh không muốn chất vất nhất —— Ngao Túc.

Hoa Linh nhẹ nhàng đẩy tay Hình Thiên ra, gian nan chậm rãi xoay người lại, nhìn về Ngao Túc đang đứng ở cửa động.

Ngao Túc vẫn giữ nguyên dáng vẻ vừa nãy, chỉ có điều ánh mắt nhìn Hoa Linh cùng Hình Thiên ngày càng lạnh như băng, tơ bạc xen lẫn sát khí múa tung trong không khí, âm hàn mà băng lãnh.

Môi Hoa Linh mấp máy mấy lần, y chăm chú nhìn Ngao Túc, trong ánh mắt mang theo vài phần chờ đợi, hy vọng có thể tìm được bằng chứng lất đổ suy đoán của mình trên người Ngao Túc, cho dù chỉ là chút xíu thôi cũng được. Nhưng mà, y thất vọng rồi, trong mắt Ngao Túc ngoài hơi lạnh thấu xương thì hoàn toàn không còn gì khác.

Hai người cứ vậy cách không nhìn nhau, hồi lâu sau, Hoa Linh khó khăn mở miệng, mỗi một chữ như cứa một đường vào cổ họng, tuyệt vọng mà đau đớn: "Là cậu, đúng không?"

.

57. Quyển 2 - Chương 57: Từ Đây Người Không Chung Đường

"Tất cả mọi thứ, cậu đều biết, đúng không?" Hoa Linh run rẩy.

Ngao Túc trầm mặc nhìn Hoa Linh, một lát sau, hắn trầm giọng mở miệng: "Tránh xa gã ra, gã rất nguy hiểm."

Hoa Linh đau đớn, y quay đầu nhìn Hình Thiên, nhìn thấy mặt mũi và biểu tình quen thuộc, trong mắt Hoa Linh bi phẫn dần dần dâng lên. Y đột nhiên túm chặt cánh tay Hình Thiên, chỉ vào dãy kí tự trên cánh tay gã, quay đầu nhìn về phía Ngao Túc, lạnh lùng nói: "Ngao Túc, rốt cục cậu đã làm gì? Rốt cục Hình Thiên đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, mấy người trong thông đạo đã triệt để ngây ngẩn cả người, bọn họ hoang manh nhìn Hoa Linh cùng Ngao Túc, kinh ngạc trầm mặc.

Hoa Linh hít một hơi thật sâu, giữ vững tâm tình, nói: "Việc Kiền Thích bị trộm, Tiên Giới đã sớm biết đúng hay không? Ở đại hội tam giới các người đã biết rồi, cho nên mới có thể mang theo một đống vòng tay đến hải thị, hành trình tìm Kiền Thích nằm trong kế hoạch của các người, đúng không? Mục đích thực sự không phải là tìm Kiền Thích, mà là tìm cậu ấy."

Hoa Linh bi thống nhìn Hình Thiên, đôi môi run rẩy: "Tìm thứ chạy khỏi phòng thí nghiệm của cậu manh trở về."

Hoa Linh vừa nói xong, Úc Lũy cùng Ngao Tứ đều kinh hãi, Úc Lũy trợn mắt lên, không thể tin nổi nhìn Hình Thiên. Ngao Tứ thấy thế, nghi ngờ nhíu chặt lông mày, đi nhanh tới sau lưng Ngao Túc, hỏi: "Linh Vương điện hạ, anh đang nói gì vậy? Tiên giới chúng tôi…"

Ngao Tứ chưa nói xong đã thấy Ngao Túc vẫy tay ra hiệu không được nói, Ngao Tứ sững sờ, kinh ngạc nhìn Ngao Túc.

"Đúng vậy." Ngao Túc nhẹ nhàng trả lời, khẳng định suy đoán của Hoa Linh.

Hai chữ nhẹ nhàng, lọt vào tai Hoa Linh trở thành một đòn nghiêm trọng, y chỉ thấy hai tai nổ vang, xíu xiu hy vọng trong đầu sau cùng triệt để biến mất.

Ngao Tứ quay đầu nhìn Hình Thiên, trong lòng có chút chần chờ, hắn vẫn cảm thấy bộ quần áo trắng bẩn vừa nát vừa hôi trên người Hình Thiên có chút quen mắt, giờ nhìn kỹ lại cuối cùng cũng hiểu, quần áo Hình Thiên đang mặc chính là quần áo mặc trong phòng thí nghiệm của Ngao Túc, bệnh nhân tới Đông Hải Long Cung tìm Ngao Túc chữa bệnh, trong quá trình trị liệu tại Long cung chỉ được mặc bộ quần áo này.

Giờ khắc này, Ngao Tứ kinh ngạc không thôi, Dương Tiễn một bên cũng không nhịn được mở miệng: "Ngao Túc? Rốt cục chuyện gì đang xảy ra vậy? Vòng tay không phải là quà kỉ niệm đưa cho đại biểu hai giới Phàm Ma hả?"

Ngao Túc trầm mặc như nước, chậm rãi nói:

"T325 mấy ngày trước chạy ra khỏi phòng thí nghiệm Long cung, bởi vì thân thể của gã dựa theo ADN của Hình Thiên tiến hành tái sinh phỏng chế, cho nên khả năng gã lẻn vào Ma giới rất lớn, Kiền Thích từ khi Hình Thiên chết rồi không hề kí khế ước nhận chủ, là Thần khí, nó vẫn có thể hưởng ứng triệu hoán của Hình Thiên, cho nên việc Kiền Thích bị trộm, nằm trong dự liệu."

Ngao Tứ nghe vậy, hỏi: "Chuyện này… Vương mẫu?"

"Bà ấy biết." Ngao Túc tiếp tục nói: "Hạng mục phấn tái sinh tế bào rất được các đại Tiên trên cao ủng hộ, cho nên trong quá trình nghiên cứu thí nghiệm lỡ có xảy ra vấn đề, Tiên giới sẽ không vấn trách, ngược lại, còn dốc toàn lực chống đỡ."

Ngao Túc nhìn chằm chằm Hoa Linh: "Tiên giới biết chuyện này can hệ trọng đại, nên không tuyên bố với bên ngoài, người biết chỉ có Vương mẫu, Thái bạch kim tinh và tôi. Trước khi tổ chức đại hội tam giới đã chuẩn bị kỹ càng, cho dù Ma giới không nói, kết thúc Thái bạch kim tinh cũng sẽ đưa ra chuyện Kiền Thích. Dù như thế nào, cũng phải đem T325 cùng Kiền Thích trở về."

Hoa Linh run rẩy không ngừng, từng chữ Ngao Túc nói ra như dao sắc đâm xuyên qua người y. Với Hoa Linh, Ngao Túc lúc này âm lãnh mà xa lạ.

Bi thống trong mắt Hoa Linh càng thêm rõ ràng, y cắn răng hỏi: "Mộ Hình Thiên ở thế gian bị người phá kết giới đi vào, là cậu?"

Ngao Túc gật đầu: "Tôi muốn lấy ADN của hắn."

Trong mắt Hoa Linh dâng lên một tia hận ý, giọng nói mang tới mấy phần phẫn nộ trào phúng: "Ngao Túc, cậu cũng thật lợi hại, cho cậu một mảnh da đầu, cậu có thể tạo ra cả một thế giới nhỉ? Vạn vật trong thế gian, lẽ nào trong mắt cậu đều là vật thí nghiệm lạnh như băng sao?"

Ngao Túc ngưng thần nhìn Hoa Linh chốc lát mới trả lời: "Trước kia là thế, bây giờ thì không."

Hoa Linh đau thương cười, run rẩy nắm cánh tay Hình Thiên, quay đầu nhìn gã, ánh nhìn tràn đầy thất vọng cùng thê lương: "Cho nên… Cậu ấy, cậu ấy không phải Hình Thiên, chỉ là tác phẩm cậu lợi dụng ADN của Hình Thiên phục chế mà thôi. Đúng không?"

Ngao Túc trầm mặc chốc lát, gật gật đầu.

Hoa Linh đau lòng nhắm hai mắt lại, sinh ra phẫn nộ cùng tuyệt vọng với Ngao Túc, còn Hình Thiên lại là bi thương và thất vọng, không nói ra được càng làm y thêm đau lòng.

Một hồi lâu sau, Hoa Linh chậm rãi mở mắt, trong mắt đã dần dần khôi phục lại tỉnh táo, y nhìn chằm chằm Ngao Túc, nói: "Tại sao là Hình Thiên, tại sao muốn tìm cậu ấy? Đông Hải Long Cung của các người ngàn vạn sinh vật còn chưa đủ cho cậu làm thí nghiệm à?!"

Ngao Túc nhìn Hoa Linh, môi mấp máy, do dự chốc lát mới nói: "Phấn tái sinh tế bào có một khuyết điểm rata lớn, công năng tái sinh của nó rất mạnh mẽ, nhưng về mặt chữa trị linh hồn và tái tạo kí ức rất kém cỏi. Tái sinh hồn phách và ký ức, từ xưa tới nay luôn là đầu đề không thể hoàn thành khắp ba giới. Khi nghiên cứu phấn tái sinh tế bào, tôi phát hiện một chuyện, giữa linh lực và hồn phách có quan hệ chặt chẽ không thể tách rời, theo tu vi tăng cao, hồn phách cùng ký ức sẽ từ từ thẩm thấu vào linh lực, mà linh lực du tẩu theo các đại mạch trong thân thể, hòa vào tế bào như nước và sữa. Phấn tái sinh rế bào tái sinh phấn có thể thông qua tế bào tiến hành tái sinh ra các tế bào xung quanh, do đó hoàn thành cơ năng tái tạo. Cho nên, người có linh lực càng cao, hồn phách và kí ức lưu lại trong cơ thể càng nhiều. Muốn chứng minh giải thuyết này, tôi cần vật thí nghiệm có cấp bậc tu vi khác nhau."

Tim Hoa Linh đã không thể lạnh hơn được nữa, bi phẫn kích động trên mặt chậm rãi thu về, thần sắc dần dần bình tĩnh lại, dù là như vậy, thân thể y vẫn run rẩy không ngừng, lời Ngao Túc lạnh như băng, hệt như cơn gió lạnh thấu xương, thổi y vào đường xuống vực sâu, lảo đà lảo đảo.

"Cho nên cậu theo dõi Hình Thiên? Khi còn sống nắm giữ linh lực cường hãn nhất thế gian, chết rồi hồn phi phách tán. Ha ha, thật là một vật thí nghiệm vô cùng tốt". Trong mắt Hoa Linh dần dần nổi lên một hơi khí lạnh.

Ngao Túc bình tĩnh mắt đối mắt với Hoa Linh chốc lát, tiếp lời: "Nếu thí nghiệm tái sinh hồn phách thành công, đối với chúng sinh tam giới, đây sẽ là một thành quả lẫn lộn tính chữa bệnh, mà giá trị nghiên cứu nó mang đến tuyệt đối không thể đo đếm."

Hoa Linh cười lạnh lùng: "Cho nên cậu biến Hình Thiên thành con quái vật người không ra người khỉ không ra khỉ?"

Ngao Túc khẽ đẩy thấu kính trên mũi: "Dù sao số lượng tế bào của Hình Thiên cũng có hạn, trong trưởng hợp không cách nào khôi phục tứ chi, tôi chỉ có thể cấy thêm vật khác có gen tương đồng. Vậy nên thân thể gã thỉnh thoảng sẽ hiện ra tập tính của loài khỉ, dẫn đến bộ phận chứa kí ức của Hình Thiên cũng không ổn định, cho nên thần trí của gã lúc tỉnh táo lúc phát điên, cực kỳ nguy hiểm."

Hoa Linh lẳng lặng đứng tại chỗ, vẻ mặt hoàn toàn khác lúc nãy, cơ thể cũng ngừng run rẩy, lưng thẳng tắp, cằm khẽ nâng, mắt lạnh nhìn Ngao Túc trước mặt. Tóc đen ngang vai không gió mà bay, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được chậm rãi nhanh lên, trong đen tuyền lộ ra vài phần tím đậm yêu dị, trên mặt Hoa Linh dâng lên một tia tiêu điều, dấu ấn hình thoi màu tím chậm rãi hiện lên.

Mấy giây sau, vòng tay trên cổ tay Hoa Linh rơi xuống đất, một cỗ ma khí cường đại chậm rãi sinh ra xung quanh y, trong không khí tựa hồ cũng tràn ngập một luồng hàn ý làm người hít thở không thông.

Sắc mặt Hoa Linh dần dần tái nhợt, móng tay dần dần biến thành màu tím đen, trong nháy mắt dài ra 10 cm, hai mắt híp lại, một luồng sát khí kính bắn thẳng về phía Ngao Túc, hình dáng Ma vương triệt để kích phát.

Khóe môi Hoa Linh khẽ cong, tàn nhẫn lộ rõ trên mặt, chậm rãi mở miệng: "Là ai… Cho ngươi được phép làm thế."

Hoa Linh hơi nắm chặt tay, giọng nói lạnh như hàn băng:

"Là ai cho phép ngươi sử dụng gen của Hình Thiên, là ai cho phép ngươi tùy ý đạp lên tôn nghiêm người khác!"

"Cậu ấy là Hình Thiên, là anh em vào sinh ra tử của bọn ta, cho dù hiện tại chỉ là một đống xương trắng, vẫn là anh em bọn ta quý trọng hoài niệm, ngươi dựa vào cái gì chạm vào cậu ấy, dựa vào cái gì dùng cậu ấy làm vật thí nghiệm? Dựa vào cái quái gì biến cậu ấy thành dạng quái vật này!!!"

…

Giọng Hoa Linh càng lúc càng lớn, phẫn nộ trong lồng ngực như dung nham núi lửa bạo phát, tức giận đan xen sát khí bốc lên, một luồng ma lực cực đại mạnh mẽ áp xuống, nháy mắt chiếm cứ toàn bộ không gian.

Ngao Tứ và Dương Tiễn biến sắc, cảnh giác nhìn Hoa Linh ma hóa.

Ngao Túc vẫn bình tĩnh như thường, hắn ngước mắt nhìn Hoa Linh phẫn nộ, trong ánh mắt lạnh như băng hình như lóe lên một tia rung động, hồi lâu, Ngao Túc mới chậm rãi nói: "Nếu không phải Hình Thiên, anh sẽ không tức giận thế này phải không?"

Hoa Linh mắt lạnh chăm chú nhìn Ngao Túc, bình tĩnh nói từng chữ từng câu: "Ngao Túc, đồ lãnh huyết khốn nạn!!!"

Ngao Túc lẳng lặng nhìn Hoa Linh hồi lâu, trong mắt dâng lên rất nhiều tình cảm không biết tên, có lẽ còn lời gì muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn rũ mắt, bình tĩnh nhắc lại: "Tránh xa gã ra, gã rất nguy hiểm."

Dứt lời, Ngao Túc lần mò trong túi không gian, vali mang kí hiệu T325 lập tức xuất hiện bên chân hắn.

Hình Thiên vẫn đứng cạnh Hoa Linh nhìn thấy vali, thần sắc trên mặt bỗng nhiên biến đổi, bắp thịt trên hai má co quắp, ánh sáng trong mắt bắt đầu vẩn đục, lông chậm rãi lan tràn từ cổ lên trên. Thân thể gã dần dần bắt bạo động, cuống họng vang lên tiếng thét kỳ quái.

Nhìn hành động dị biến của Hình Thiên, tim Hoa Linh như bị ai đó bóp chặt.

Sau một phút, trên mặt Hình Thiên che kín lông khỉ, hai mắt đỏ như máu, thần sắc ngày càng dữ tợn, có lẽ đã triệt để đánh mất lý trí, ánh mắt nhìn về Hoa Linh trở nên xa lạ mà cảnh giác.

Hoa Linh nhịn xuống bi phẫn trong lòng, toan kêu tên Hình Thiên thì thấy Hình Thiên trong dáng khỉ đột nhiên vươn móng vuốt vồ về phía y.

Hoa Linh không tránh, y không tin Hình Thiên sẽ làm y bị thương. Thế nhưng y sai rồi, móng vuốt sắc nhọn của hầu yêu thẳng tắp cứa ra vài đường máu trên cổ y, máu tươi thuận theo cổ Hoa Linh chậm rãi chảy xuống.

Trong mắt Hoa Linh tràn đầy thống khổ, còn hầu yêu thấy máu lại càng nổi điên, hú một tiếng lập tức tấn công Hoa Linh.

Lúc này, Ngao Túc xoạch một tiếng mở valy ra, sau đó, Ngao Túc nhìn chằm chằm hầu yêu, trong miệng chậm rãi nhả ra hai chữ: "Thu về."

Hai chữ này hệt như ma chú, cơ thể hầu yêu nháy mắt cứng lại, vài giây sau, hầu yêu bỗng nhiên kêu rên thống khổ, sau đó ôm đầu bắt đầu lăn lộn trên đất. Còn một đầu vali trông như quan tài hình như có khảm một viên bảo thạch, giờ nó hơi sáng lên hiện kim quang.

Hầu yêu vừa khàn giọng gào thét vừa lăn lộn trên đất, thỉnh thoảng còn dùng đầu ầm ầm đánh vào đất.

Mặc dù như thế, thân thể của gã phảng phất như bị một cỗ sức mạnh vô hình hấp dẫn, chậm rãi di động về phía vali. Nhưng ánh mắt gã nhìn vali lại tràn đầy sợ hãi cùng chán ghét, một bên đập mạnh đầu mình, một bên liều mạng chống cự lực hút của vali, tiếng hầu yêu kêu thê lương thảm thiết vang vọng khắp toàn bộ địa đạo.

Trái tim Hoa Linh giờ khắc này như bị lăng trì, đau đến tích máu, nhìn thân hình quen thuộc thống khổ lăn lộn trên đất, Hoa Linh cũng chịu không nổi nữa, y vọt nhanh đến cạnh vali.

Nhìn thấy bảo thạch kim quang trên một đầu vali, sát khí trong mắt Hoa Linh hiển lộ hết, ngưng khí tụ chưởng, giơ tay lên, một luồng linh lực bắn ra từ đầu ngón tay về phía viên bảo thạch kia.

Trong nháy mắt, bảo thạch vàng óng vỡ vụn, ánh sáng tỏa ra hết cỡ.

Theo bảo thạch vỡ vụn, hầu yêu trên đất hình như giảm nhẹ đau đớn rất nhiều, gã thở hổn hển nằm trên mặt đất giãy dụa co quắp.

Ngao Túc ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, nói:

"Hoa Linh, gã rất nguy hiểm, tôi nhất định phải đem gã về phòng thí nghiệm Long."

Hoa Linh cắn răng: “Mang về làm gì? Tiếp tục làm chuột bạch cho ngươi hả? Ngao Túc, ta cho ngươi biết, ta tuyệt đối không cho ngươi mang Hình Thiên đi, cậu ấy là người Ma giới, chẳng cần biết cậu ấy biến thành hình dáng gì, chỉ cần trong thân thể của cậu ấy còn có một chút vết tích của Hình Thiên, cậu ấy chính là anh em của ta, bạn bè của ta.”

Ngao Túc trầm mặc một chút, cuối cùng chậm rãi mở miệng: “Ký ức của gã không ổn định, tôi nhất định phải thu hồi gã.”

Hoa Linh chỉ thấy tức giận xông thẳng lên đỉnh đầu, nhìn Ngao Túc lại thấy thêm một vệt thất vọng cùng đau lòng, nói: “Ngao Túc, tôi vẫn cho rằng, cậu chỉ quá lạnh nhạt mà thôi, hôm nay, cuối cùng tôi cũng hiểu, không phải cậu lạnh nhạt, là lãnh khốc. Dưới cái nhìn của cậu, mọi người cũng chỉ là một cơ thể sống có tình cảm mà thôi. Sao biển ốc biển là như thế, Cá Ngựa Nhỏ thu thu là như thế, Hình Thiên cũng là như thế, bọn họ ở trong mắt ngươi đều chỉ là một đống vật phẩm thí nghiệm sống mà thôi. Như vậy, tôi hỏi cậu, tôi đâu? Rốt cuộc cậu coi tôi thành cái gì? Khi đó cậu mang tôi vào Long cung, có phải cũng chỉ vì bị thể chất đặc thù của tôi hấp dẫn đúng không? Ở trong mắt cậu, tôi cũng chỉ là một vật thí nghiệm nghiên cứu về khả năng dung hợp tế bào thôi, đúng không?!”

Nghĩ đến tay trái kỳ quái, nghĩ đến mông của chính mình. Tuyệt vọng trong lòng Hoa Linh lại mở rộng thêm, bây giờ hồi tưởng lại, từng khoảnh khắc ở chung với Ngao Túc đều là giả tạo, mỗi tiến triển của hai người, hình như cũng là một lần thân thể y được cải tạo, trong lòng Ngao Túc, rốt cuộc y tồn tại theo dạng gì đây…

Hoa Linh đau đớn nhìn Ngao Túc, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của Hoa Linh, lòng Ngao Túc nặng trĩu. Đối mặt với nghi vấn của Hoa Linh, hắn nhẹ nhàng nhíu mày lại.

Là thế phải không? Mình chỉ xem Hoa Linh như một đối tượng thí nghiệm đặc thù thôi sao? Nhớ đến lần đầu gặp gỡ Hoa Linh ở Long cung, Ngao Túc có chút mê man, sau đó liền rơi vào trầm mặc.

Thấy Ngao Túc im lặng không lên tiếng, sau một hồi lâu, Hoa Linh rốt cục triệt để thất vọng, y cười khổ, cắn răng nhịn xuống nước mắt sắp rơi, trầm giọng nói: “Ngao Túc, từ nay về sau, giữa ngươi và ta không có bất cứ quan hệ gì hết, chúng ta hai giới Tiên Ma, từ đây không đội trời chung!”

Dứt lời, tử khí quanh thân Hoa Linh đại thịnh, y bỗng nhiên giơ tay lên, sau đó hung hăng vỗ xuống vali, vali to lớn nát thành bột phấn trong khoảnh khắc.

Cùng với vali vỡ nát, còn có tình cảm Hoa Linh dành cho Ngao Túc, đoạn tình cảm khiến y thấy ngọt ngào không thôi, mối tình đầu như nhặt được bảo thạch trân quý…

58. Quyển 2 - Chương 58: Tôn Nghiêm Của Chiến Thần .

Theo vali vỡ nát, hai mắt Hoa Linh đỏ như máu, ma áp cực đại trong thân thể không ngừng tỏa ra ngoài, cả người đều bao trong một đám sương đen.

Mà Hình Thiên vốn đang giãy giụa lăn lộn trên đất cũng dần ngừng lại, cảm nhận được ma khí tỏa ra từ Hoa Linh, Hình Thiên như cảm nhận được khí tức quen thuộc, thần trí dần dần tỉnh táo lại, lông khỉ trên người cũng từ từ lui xuống.

Úc Lũy nhìn thấy dáng vẻ của Hoa Linh, trong lòng thầm kinh ngạc, lần cuối cùng nhìn thấy Hoa Linh triệt để ma hóa là ở đại chiến Trác Lộc, qua mấy ngàn năm, Hoa Linh vẫn luôn dùng phong thái Ma Vương không màng thế sự lang thang bất kham trước mặt người ngoài, chưa bao giờ triệt để ma hóa như bây giờ.

Ma lực quanh thân Hoa Linh tản ra ngày càng mãnh liệt, ma lực cường đại chấn động toàn bộ địa đạo rung chuyển. Úc Lũy khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn Dương Tiễn phía sau, nào ngờ Ngao Tứ và Dương Tiễn đã lẳng lặng đi qua đứng sau lưng Ngao Túc tự lúc nào, hai người tràn ngập cảnh giác, Dương Tiễn còn cầm vali dán bùa chứa Kiền Thích trên tay.

Úc Lũy ngưng trọng nhìn Dương Tiễn, cuối cùng vẫn quyết đoán đứng cạnh Hoa Linh. Chỉ chốc lát sau, Hình Thiên triệt để khôi phục tỉnh táo cũng đứng lên.

Một khắc trước vẫn còn là đồng đội, vậy mà chỉ trong khoảnh khắc đã chia thành hai phe đối lập, Tiên khí Ma khí va chạm trong không trung, giống hệt ánh mắt hai bên nhìn nhau, keng keng tóe lửa.

Ngao Túc cúi đầu nhìn lướt qua vali nát thành bụi phấn, sau đó nhìn Hoa Linh, nói: “Hoa Linh, tình huống của gã rất không ổn định, tôi nhất định phải dẫn gã đi.”

Hoa Linh giờ đã không còn một tia ấm áp, y hoàn toàn không để ý đến lời Ngao Túc nói, chỉ lạnh lùng nhìn ba người Tiên giới trước mặt, cuối cùng tầm mắt rớt xuống tay Dương Tiễn, lạnh giọng nói: “Mang Kiền Thích ra đây.”

Dương Tiễn chưa bao giờ thấy một Hoa Linh như vậy, hơi hoảng sợ làm cho sắc mặt tái nhợt, nhưng hai tay vẫn ôm chặt vali không buông lỏng.

“Kiền Thích không thể đưa cho anh.” Ngao Tứ đã nhìn rõ cục diện trước mắt, hắn quyết đoán bước tới trước một bước, chắn trước mặt Dương Tiễn.

Trong ấn tượng của Ngao Tứ, Ngao Túc luôn luôn mạnh mẽ không lo sợ gì cả, tuy rằng nói riêng về giá trị vũ lực thì không quá nổi trội trong tam giới, nhưng Ngao Tứ biết rõ năng lực ẩn của Ngao Túc, xét về thông minh và thủ đoạn của ảnh thì nếu có một ngày muốn xưng bá tam giới chưa chắc đã là chuyện không thể. Cho nên đứng trước bước ngoặt nguy hiểm, Ngao Tứ tuyệt đối phục tùng Ngao Túc.

Trong trí nhớ của Ngao Tứ, có rất ít người hoặc vật bị Ngao Túc gắn mác nguy hiểm, ngay cả Ma thú bạch

tuộc bảy màu quấy nhiễu Đông Hải trăm năm trước vẫn bị Ngao Túc nổi quạu bắt về phòng thí nghiệm mà không hề phí sức. Cho nên tiềm thức Ngao Tứ cho rằng, thứ Ngao Túc nhận định là nguy hiểm, vậy nhất định là vô cùng nguy hiểm, nhất thời cảnh linh trong đầu Ngao Tứ rất mãnh liệt, bày ra tư thế nghênh địch.

Tiên giới muốn Hình Thiên, Ma giới muốn Kiền Thích. Địch ý của hai phe càng thêm mãnh liệt, chiến sự bùng nổ. Song phương tản ra sát khí cường liệt chấn động toàn bộ đảo nhỏ.

Trần đại sảnh cũng không chịu nổi áp lực cực lớn, bắt đầu vỡ vụn, đất đá phía trên ầm ầm rơi xuống, đất rung núi chuyển, mấy phút sau, toàn bộ địa đạo sụp đổ trong nháy mắt.

Sáu người đối đầu dưới đất nhanh chóng bày kết giới hộ thể, rồi chậm rãi bay lên từ trong đá vụn đến giữa không trung. Ở trung tâm là Ngao Túc cùng Hoa Linh, một đen một trắng, chân khí quanh thân tuôn khắp bốn phía. Mấy người Kim Lan và Tạ Thanh Thần đang trông coi dưới đất trông thấy cảnh tượng trước mắt thì rất kinh ngạc, mấy người nhìn nhau, không biết làm sao.

"Ta nói lại lần nữa, giao Kiền Thích ra đây". Giọng nói thanh lãnh của Hoa Linh vang vọng trên hòn đảo nhỏ, nước biển chung quanh khuấy động, sóng lớn vỗ bờ, bọt nước trắng xóa xung kích mỗi hòn đảo, toàn bộ quần đảo Liên Lai đều chịu ảnh hưởng.

Ngao Túc trầm tĩnh, lẳng lặng nhìn Hoa Linh không đáp.

Sát ý trong mắt Hoa Linh hiển lộ hết, giữa không trung xuất hiện một vệt tử quang lóng lánh bức người, y giơ cánh tay lên, năm ngón tay xòe ra, năm ám khí màu tím bay ra từ đầu ngón tay, thẳng tắp phóng về phía Dương Tiễn.

(*) Tử quang: ánh sáng màu tím. Ám khí ở đây là ám khí bằng linh lực/chân khí, hỏng phải ám khí dạng phi tiêu kim châm trong giang hồ uýnh nhau đâu nha.

Tinh quang trong mắt Ngao Túc lóe lên, một kết giới màu bạc nháy mắt xuất hiện trước mặt Dương Tiễn, năm ám khí nhọn hoắt cắm vào kết giới, không lọt qua. Hoa Linh thấy thế, sắc đỏ trong mắt càng thêm vượng, hắc khí quanh thân càng nặng, tinh khí tập trung vào bàn tay, một đạo kiếm khí mơ hồ hình thành.

Úc Lũy sau lưng thấy thế, không khỏi nhíu mày, nhìn nhìn Hoa Linh hai mắt đỏ ngầu, lại nhìn Dương Tiễn ôm vali đối diện, trong lòng Úc Lũy xoắn xuýt. Hắn suy tư một chút, quay qua nhòm Hình Thiên, người đã khôi phục lí trí, chỉ là trong mắt có nghi hoặc nồng đậm, không hiểu gì nhìn Hoa Linh và Ngao Túc đối đầu.

Úc Lũy nói với Hình Thiên: "Hình Thiên, triệu hoán Kiền Thích."

Hình Thiên nghe vậy, ánh mắt dừng lại trên vali trong tay Dương Tiễn, hắn sửng sốt một chút, sau đó gật gật đầu, miệng lẩm bẩm vài câu. Mấy giây sau, Kiền Thích trong vali phát ra tiếng kêu to.

Dương Tiễn cả kinh, thấy lá bùa vàng trên vali bắt đầu rách, thầm nghĩ không ổn, nhưng hắn vẫn cứ nắm vali thật chặt. Một giây sau, theo tiếng Hình Thiên gầm lên giận dữ, vali bay vọt về phía Hình Thiên, Dương Tiễn không kịp buông tay, thân thể theo quán tính bị văng ra xa mười mấy mét. Dương Tiễn còn chưa kịp ổn định lại đã rơi vào vòng tay ấm áp, hắn ngẩng đầu lên thì bản mặt của Úc Lũy đập vào mắt.

"Ngươi…" Dương Tiển còn chưa kịp nói hết câu, Úc Lũy đã vươn tay chế trụ gáy hắn.

Úc Lũy nghiêm nghị, hắn cúi đầu nhìn Dương Tiễn, trong mắt loé ra một tia thân thiết, sau đó nói: "Việc này ngươi đừng dính líu, cứ ngủ một lát đã".

Dứt lời, hai ngón tay chế trụ sau gáy Dương Tiễn khẽ phát lực, hai cỗ khí nhận xông thẳng vào huyệt đạo Dương Tiễn. Dương Tiễn ngẩn ra, sau đó thân thể lập tức mềm xuống, ý thức cũng dần dần mơ hồ, cả người ngất đi.

Cùng lúc đó, phía làng du lịch vang lên một tiếng thét dài, một bóng người to lớn phá không mà tới. Úc Lũy ngẩng đầu thì thấy Hao Thiên Khuyển đang chạy tới. Hắn khoát tay, quăng Dương Tiễn ra ngoài, Hao Thiên Khuyển cúi người vững vàng đón được Dương Tiễn, nó nhìn lướt qua Úc Lũy rồi cõng Dương Tiễn trên lưng rời đi.

Mà lúc này, Kiền Thích đã về tới tay Hình Thiên, Hình Thiên tay cầm Kiền Thích, ma khí hắc hồng giao nhau uốn lượn trên cánh tay, cảm nhận được sức mạnh Nhân Khí Hợp Nhất đã lâu không thấy, trong mắt Hình Thiên hào quang chói lọi, lực lượng Chiến Thần bá đạo cường liệt bắt đầu chậm rãi thức tỉnh trong cơ thể.

Ngao Túc khẽ cau mày, sau đó Tư Mạn màu trắng dựng lên lần hai dưới chân, trực tiếp đánh thẳng về phía Hình Thiên.

Tư Mạn còn chưa tới chỗ Hình Thiên đã bị Hoa Linh cầm khí kiếm màu tím chặt đứt toàn bộ. Tư Mạn chỉ ngừng giây lát, sau lại tiếp tục mọc ra xúc tu mới, giữ nguyên mục tiêu nhắm thẳng vào Hình Thiên.

Hoa Linh nghiêng người chắn trước Hình Thiên, khí kiếm tan thành một lớp bình phong, ngăn Tư Mạn trước người mình. Ngao Túc thấy cảnh này, suy nghĩ một chút, sau đó Tư Mạn dưới chân hắn tuôn ra nhiều hơn, Tư Mạn mềm mại mà linh hoạt, gần như không có bất kỳ lực công kích nào, chỉ tăng thêm số lượng quanh Hoa Linh, tựa như những con sóng bạc đánh hết lớp này đến lớp khác, che ngợp bầu trời.

Cùng lúc đó, từng đoạn Tư Mạn bị Hoa Linh cắt đứt rơi trên đất lặng lẽ chui xuống đất.

Tư Mạn ngày càng nhiều vò thành một cây kẹo bông cực lớn, bao quanh Ngao Túc cùng Hoa Linh. Hoa Linh hơi nhướng mày, đang định phát lực một đòn phá nát tất cả thì đột nhiên nghe thấy Hình Thiên phát ra một tiếng hút khí.

Hoa Linh quay đầu nhìn lại, từng đoạn Tư Mạn cuồn cuộn không ngừng tuôn ra từ lòng đất, từ sau lưng mình bay lên quấn chặt người Hình Thiên. Trên từng sợi Tư Mạn phẳng phất mang theo một tia kim

quang, giống hệt bảo thạch trên vali quan tài. Trên người Hình Thiên, chỗ nào đụng phải Tư Mạn như thể bị thương, thống khổ lại không cách tránh thoát. Tư Mạn trói buộc cơ thể Hình Thiên, kéo hắn về phía Ngao Túc.

Hoa Linh giận dữ, lập tức chặt đứt hết Tư Mạn, nhưng mà Hình Thiên không hề giảm bớt thống khổ, Tư Mạn dính trên người hắn như có sinh mệnh, chui vào da thịt hắn, nhất thời ngoài da Hình Thiên lồi lên từng mảng như giun đất lúc nhúc, dữ tợn mà khủng bố.

Lúc này Ngao Túc đã thu hồi Tư Mạn trên không trung, tập trung nhìn Hình Thiên. Tay chân Hình Thiên bị khống chế, bắt đầu run rẩy kịch liệt, Kiền Thích rơi xuống đất. Tư Mạn chui vào người Hình Thiên nhanh chóng du tẩu theo kinh mạch và huyết quản, kết hợp lại với nhau.

Hình Thiên ngã xuống đất, Tư Mạn trong cơ thể hắn liên kết thành một khung xương, thẩm thấu vào từng chỗ một trong thân thể hắn.

Hai mắt Ngao Túc băng lãnh, ngón tay khẽ động, năm sợi tóc như Tư Mạn dọc theo đầu ngón tay của hắn bay ra. Cùng lúc đó, năm sợi Tư Mạn từ hai tay hai chân và ngực Hình trực tiếp đâm ra, nối lại thành một với sợi trên đầu ngón tay Ngao Túc.

Ngao Túc giật giật ngón tay, thân thể to lớn của Hình Thiên như con rối từ dưới đất đứng lên, trên mặt Hình Thiên lộ ra thống khổ dữ tợn, thân thể vẫn như con rối không tự chủ bước về phía Ngao Túc.

Hoa Linh thấy bộ dáng ấy của Hình Thiên, tức giận trong ngực không thể áp chế, y quay đầu nhìn Ngao Túc, trong mắt tràn ngập trần trụi sát ý, một giây sau, thân hình y thuấn động, trường kiếm trong tay trực tiếp đâm về ngực Ngao Túc.

Kết giới trước người Ngao Túc bị Hoa Linh một kiếm nát tan, trên mặt hắn không có quá nhiều kinh ngạc, đối mặt với sát khí cực đại của Hoa Linh, trong mắt Ngao Túc loé ra một chút ánh sáng, tựa hồ khẽ thở dài, sau đó cơ thể hơi nhích sang một bên, tránh thoát công kích của Hoa Linh, nhưng kiếm khí vẫn để lại một vết thương trên ngực Ngao Túc. Trường bào màu trắng rách một đường dài hơn một thước lỗ hổng, máu hơi rỉ ra.

Ngao Túc tuy bị thương cũng không thể giảm bớt thống khổ của Hình Thiên, nhìn Hình Thiên vẫn như cũ chậm rãi đi về phía Ngao Túc, Hoa Linh phi thân rơi xuống đất, ngăn trước người Hình Thiên. Hai tay nắm chặt vai Hình Thiên, rống to: “Hình Thiên, cậu làm sao vậy, không nên để hắn khống chế!”

Trong mắt Hình Thiên đan xen đau đớn và phẫn nộ, lúc này hắn nắm giữ kí ức làm Chiến Thần trước đây, cùng với những kí ức khác bị thức tỉnh, tôn nghiêm của Chiến Thần cũng được vực dậy trong hắn.

Hình Thiên sắp rách cả mí mắt, cắn chặt răng chống lại sự dẫn dắt của Tư Mạn trong người. Thân thể hắn cứng ngắc tại chỗ, gân xanh nổi rõ bên gáy và thái dương, hai mắt đỏ như máu, trong mắt lấp loé dữ tợn. Nhưng mà Tư Mạn vẫn tiếp tục điều khiển hắn đi tới trước từng bước một.

Cơ thể Chiến Thần, há để kẻ khác điều động!

Huyết tính trong ngực Hình Thiên kích phát hết mức, hắn trợn mắt, ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó hú một tiếng dài, kinh thiên động địa…

Hắn cắt nát một nửa kinh mạch trong cơ thể mình, Tư Mạn du tẩu trong đó cũng đứt nát.

Hình Thiên rốt cục không đi tới nữa, trong mắt hắn lộ ra một tia thoải mái, sau đó thân thể khổng lồ lảo đảo ngã trên mặt đất.

Ngay lúc Hình Thiên ngã xuống, Kiền Thích rớt cạnh đó đột nhiên phát ra hào quang chói lọi, hồng quang chói mắt.

Xì poi chương sau:

Ngao Tứ: "Tiểu Cửu!"

Úc Lũy: "Thần Đồ!"

59. Quyển 2 - Chương 59: Kiền Thích Bùng Nổ

Hoa Linh thấy Hình Thiên tự đoạn kinh mạch, trong lòng vừa thương xót vừa phẫn hận, y ôm chặt Hình Thiên, rót chân khí vào cơ thể Hình Thiên, bảo vệ tâm mạch của hắn.

Lúc này, Tư Mạn màu trắng chui trong người Hình Thiên cũng ngừng nhúc nhích, Hoa Linh điều động chân khí trong cơ thể, nỗ lực bức hết đám Tư Mạn ra khỏi người Hình Thiên.

Ngao Túc nhìn thấy hành động của Hoa Linh, chần chờ chốc lát, cuối cùng vẫn thu tay, rút hết Tư Mạn về. Ngao Túc nhìn Hoa Linh, tuy trên mặt vẫn duy trì biểu tình sóng lớn không sợ nhưng thâm trầm ngưng tụ trong mắt đã cho thấy tâm trạng của hắn lúc này như thế nào.

Mấy tiếng trước còn nằm bên gối nhu tình thì thầm người yêu, vậy mà giờ đã là hai người hai phe. Đối với Ngao Túc luôn lý tính cơ trí Ngao Túc mà nói, tình huống như vậy xác thực nằm ngoài dự liệu của hắn. Hình ảnh Hoa Linh ôm thật chặt Hình Thiên càng làm cảm giác đau nhói trong tim hắn lan rộng.

Nhớ tới ánh mắt hừng hực lửa giận của Hoa Linh, cán cân lí trí và tình cảm trong lòng Ngao Túc bắt đầu lệch.

Mọi người ở đây đều khiếp sợ với hành vi tự tuyệt bi tráng của Hình Thiên, một luồng sát khí hắc hồng bay lên, bao phủ toàn bộ bầu trời.

Úc Lũy là người đầu tiên nhận ra điều khác thường. Hắn cảm nhận được Lang Nha Sóc trong người rất nóng nảy, như thể bị cổ vũ làm điều gì đó. Từ khi linh áp tam giới mất cân bằng khiến pháp khí mất linh, tất cả đều đã lâu không gọi pháp khí của mình ra. Úc Lũy hơi nhướn mày, gọi Lang Nha Sóc ra thì thấy trên cặp nanh sói lượn lờ hắc khí.

Chỉ chốc lát sau, mọi người lại không hẹn mà cùng thấy pháp khí dị dạng.

Ngao Túc chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Kiền Thích lơ lửng trên cao. Trong màn đêm, Kiền Thích giống như một ngôi sao màu máu, lóng lánh yêu dị, từng luồng sát khí đen kịt không ngừng tản ra từ nó.

Mấy giây sau, một tiếng nổ chói tai vang vọng khắp bầu trời đêm, Kiền Thích trên không trung phát ra âm thanh cực lớn như dã thú gào thét, xông thẳng vào não.

Ma âm xuyên não chấn động hồn phách những người trên đảo, may mà Kiền Thích ở rất cao, nếu không chỉ có một kết cục duy nhất: hồn phi phách tán.

Kim Lan và Tạ Thanh Thần bị chấn động đến mức miệng phun máu tươi, tâm mạch tổn thương hoàn toàn, trực tiếp hôn mê.

Cùng lúc đó, ngoại trừ Ngao Túc và Úc Lũy, nhiều pháp khí bên trong cơ thể dồn dập tự mình hiện ra, như thể phụ họa Kiền Thích, phát ra hàng loạt tiếng kêu to, đồng thời chậm rãi bay lên không trung về phía Kiền Thích.

Úc Lũy điều động chân khí áp chế Lang Nha Sóc nóng nảy. Pháp khí của Ngao Túc không hiện hình, có vẻ hắn không chịu ảnh hưởng gì, ngẩng đầu nhìn chăm chú vào Kiền Thích, thần sắc ngưng trọng.

Thần khí của Ngao Tứ cũng bị cưỡng ép gọi ra ngoài bay đến chỗ Kiền Thích, Ngao Tứ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn đủ mọi pháp khí bay đến từ khắp nơi.

Giờ khắc này, không chỉ pháp khí của người trên đảo bị hút đi mà còn có đủ loại pháp khí từ xa bay tới, sức ảnh hưởng của Kiền Thích đã vượt xa tưởng tượng của mọi người. Không chỉ vậy, quần đảo Liên Lai nằm bên trên Đông Hải Long Cung, chỉ chốc lát sau, pháo khí cất giấu trong Long Cung cũng dồn dập bay lên từ đáy biển.

Chỉ trong chốc lát, toàn bộ vùng trời trên đảo nhỏ đã tối om dày đặc ngàn vạn pháp khí, Kiền Thích ở trung tâm như một hòn sắt từ trường mạnh mẽ, vẫn tiếp tục kêu gọi pháp khí khắp bốn phương tám hướng.

Hơn vạn pháp khí cùng kêu thét dẫn đến cộng hưởng, vang vọng chân trời, chấn động toàn bộ lục địa, nước biển, không khí.

Sắc mặt Ngao Tứ đột nhiên biến đổi, trong các Tiên pháp khí có một thứ làm hắn hơi kinh hãi, đó là một thanh trường kích, toàn thân đỏ choét, dưới ảnh hưởng của Kiền Thích, toàn thân nó cũng bịt kín một tầng sát khí, nó từng là một Thần khí của Long Cung ——— Phần Thiên Hỏa Kích.

Phần Thiên Hỏa Kích vốn thuộc về Ngao Tứ, tuy sức mạnh rất lớn nhưng chưa kí khế ước với Ngao Tứ, nguyên nhân là Ngao Tứ ghét nó vì nó quá cồng kềnh, xấu xí. Vừa khéo Ngao Thạch lại gửi thư hỏi mượn nên Ngao Tứ không hề do dự cho luôn. Từ đó về sau, Ngao Tứ không hề nhìn thấy Phần Thiên Hỏa Kích nữa.

Thế mà giờ nó lại xuất hiện ở này, Ngao Tứ giật mình, nếu hắn không hoa mắt thì chính xác là hắn vừa thấy Phần Thiên Hỏa Kích bay lên từ người Kim Lan đang bất tỉnh. Trường kích cho Ngao Thạch lại kí khế ước với Kim Lan, Nhị Thái tử hơi kinh ngạc, nhưng lúc này hắn không còn hơi sức đi tra hàm nghĩa trong đó, chỉ lo lắng nhìn Phần Thiên Hỏa Kích trên trời.

Là người từng sử dụng, Ngao Tứ hiểu rõ khả năng của trường kích, món pháp khí này năng lực biến hóa theo chủ, gặp mạnh thì mạnh, căn cứ vào tu vi của chủ nhân mà phóng ra hỏa diễm thích hợp. Tu vi của Kim Lan không cao, Phần Thiên Hỏa Kích ở trong tay hắn không có bao nhiêu uy lực, thế nhưng bây giờ Phần Thiên Hỏa Kích đã bị Kiền Thích khống chế.

Nhìn trường kích càng ngày càng đen, lo lắng trong lòng Ngao Tứ càng lúc càng lớn.

Đột nhiên, tiếng nổ trên không trung im bặt, toàn bộ không gian trong nháy mắt yên tĩnh, chỉ có tiếng gió biển thổi qua rừng cây cùng tiếng sóng biển đánh vào bờ. Mọi pháp khí đã bao trùm toàn bộ vùng trời trên đảo Liên Lai, trên mỗi pháp khí đều tản ra sát khí đen kịt phát triển thành một đám mây đen rộng lớn, che kín trời trăng, bao phủ đại địa.

"Anh cả, chuyện gì thế này?" Ngao Tứ khẩn trương hỏi.

Ngao Túc liếc Hình Thiên bất tỉnh trong ngực Hoa Linh, đáp: "Kiền Thích là Sang thế Thần khí, với T325 không có ý thức hoàn chỉnh của Hình Thiên không thể nào điều khiển nó. Đây cũng là nguyên nhân vì sao T325 không thể thu Kiền Thích vào trong người. Giờ hắn thức tỉnh ý thức chiến đấu của Kiền Thích, lại tự đánh mất đi ý thức của mình, không ai điều khiển, Kiền Thích nổi khùng."

Sắc mặt Ngao Tứ nghiêm nghị, nhìn pháp khí rậm rạp chằng chịt an tĩnh lơ lửng trên trời, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

"Liên lạc với Phượng tộc, thiết lập kết giới phòng hộ cao nhất trên toàn bộ quần đảo." Ngao Túc trầm giọng.

Ngao Tứ gật đầu, mở máy truyền tin liên lạc với Hỏa Liễn, ngay lúc Ngao Tứ chưa nói xong với Hỏa Liễn, một đạo ánh sáng chói mắt phủ trên người Kiền Thích mãnh liệt lóe ra, ánh sáng xuyên qua tầng tầng sát khí, đem toàn bộ bầu trời đêm chiếu sáng như ban ngày, mà đám pháp khí lại như nhận được mệnh lệnh, cùng nhau tụ tập linh khí.

Ngao Túc thấy thế, lập tức phất tay bày ra kết giới trên đảo hệ Thổ, kết giới vừa thành hình, pháp khí trên trời dùng sức mạnh lớn nhất của mình như vạn mũi tên lao xuống tấn công!

Từng đợt sấm sét, từng đợt hỏa vũ ngân xà, trong trời đêm dệt ra một dải màu sắc ba chiều chói lóa đến mức người không thể mở mắt.

Kết giới phòng ngự lục tục hiện lên trên những đảo nhỏ xung quanh, ở giữa thỉnh thoảng xen lẫn nhiều tiếng kêu rên, từng luồng trùng kích cực lớn liên tiếp đán vào kết giới, phát ra hàng loạt va chạm keng keng, đất rung núi chuyển.

Lúc này Hoa Linh cũng nhận ra dị dạng, y giương mắt nhìn Kiền Thích lóe huyết quang trên cao, nhẹ nhàng nhíu mày. Úc Lũy bên canh nói: "Ngân Linh, Kiền Thích nổ tung."

Hoa Linh trầm giọng: "Cứu Hình Thiên trước đã, chỉ có cậu ấy mớ có thể gọi Kiền Thích về." Úc Lũy gật đầu, hai người hợp lực cố gắng chữa trị kinh mạch Hình Thiên bị tổn thương, mau chóng khôi phục ý thức của hắn.

Nhưng vào lúc này, một ngọn lửa sáng ngời từ trên trời giáng xuống, trực tiếp phá nát kết giới xuyên thẳng xuống đảo, ngọn lửa vừa rơi xuống đất lập tức khuếch tán ra tứ phía, lan đến toàn bộ quần đảo.

Ngao Túc thấy thế không khỏi hơi kinh hãi, Tư Mạn dưới chân hắn dọc theo lòng đất cấp tốc đuổi theo ngọn lửa đang lan ra, một lớp Tư Mạn dày đặc bao trùm lấy ngọn lửa sắp đốt trụi cây cối, bao chặt đến gió thổi không lọt, nhưng ngọn lửa đỏ rực vẫn không hề yếu đi, còn quấn ngược lấy Tư Mạn, tiếp tục thiêu đốt.

"Đây là… Phần Thiên nghiệp hỏa?" Ngao Túc thấy thế hơi kinh ngạc, trầm giọng hỏi.

Ngao Tứ nghe vậy, lập tức ngẩng đầu lên thì thấy Phần Thiên Hỏa Kích đang múa tung cực kì nhanh, ngọn lửa đó rực bắn ra từ đỉnh của nó, tạo thành một con rồng đỏ dài ngoằng uốn lượn, điên cuồng phun lửa ngoài khơi, lửa lớn trên mặt biển cuồn cuộn thiêu đốt, đi tới đâu đột tới đó, toàn bộ trời đêm đều biến thành màu đỏ đậm.

"Anh cả, là Phần Thiên Hỏa Kích." Ngao Tứ lo lắng, "Nó chịu ảnh hưởng của Kiền Thích sinh ra nghiệp hỏa."

Phần Thiên nghiệp hỏa không phải hỏa diễm phổ thông, là hỏa diễm xen lẫn linh khí cùng sát khí, ngọn lửa này có tính bám dính, có thể xuyên thủng kết giới, bám vào vạn vật, đốt sạch tất cả, dùng nước bình thường không cách nào dập tắt.

Ngao Túc thần sắc nghiêm nghị, truyền linh lực vào Tư Mạn, trên Tư Mạn màu bạc trắng nổi lên thủy quang màu xanh lam, một luồng hàn khí sinh ra từ trong Tư Mạn, không ngừng đánh về phía ngọn lửa, chốc lát sau, hỏa thế trên đảo Thổ rốt cục dần dần yếu bớt một ít.

Nhưng hỏa diễm trên những đảo khác lại càng lúc càng lớn, người Phượng tộc vì tránh né nghiệp hỏa, dồn dập hiện nguyên hình, bay giữa không trung, nhưng mà sấm sét trên trời vẫn chưa đánh xong, từng tí sét dọc theo kẽ hở kết giới đánh thẳng vào đảo, phượng bay giữa không trung thỉnh thoảng bị lôi điện bắn trúng, phát ra tiếng kêu bi thảm.

Ngao Túc cau mày, Tư Mạn nhanh chóng hướng lan sang những hòn đảo khác, hết làn này đến làn khác đánh về phía biển lửa. Ngao Tứ thì không ngừng tu bổ kết giới bị nghiệp hỏa xuyên thủng.

Thần sắc Hoa Linh cùng Úc Lũy nghiêm nghị, nhìn cảnh tượng như địa ngục trần gian trước mắt, trong lòng Hoa Linh mơ hồ hiện lên một tia lo lắng, uy lực của nghiệp hỏa y đã hiểu qua đại chiến Trác Lộc, chính Khoa Phụ đã bị nghiệp hỏa thần cấp đốt cháy biến thành tro bụi, cảnh tượng ấy Hoa Linh mãi mãi không thể quên nổi. Nghiệp hỏa trước mắt tuy không uy lực như nghiệp hỏa năm xưa, nhưng để phá hủy toàn bộ quần đảo Liên Lai và Phương tộc thì dư sức.

Hoa Linh không phải người lương thiện, sống mấy ngàn năm, đã thấy nhiều sống chết tận diệt ở thế gian, đối với tiếng kêu thảm thiết của Phượng tộc, trong lòng y không có xúc cảm gì cả. Nhưng nghiệp hỏa là do Kiền Thích mà ra, y không muốn Hình Thiên vô duyên vô cớ phải chịu danh giết chóc thêm nữa

Thái dương Hoa Linh đổ mồ hôi hột, y gia tăng tốc độ linh lực lưu chuyển, đem chân khí chuyển vào người Hình Thiên, đồng thời cúi đầu, nhẹ nhàng gọi Hình Thiên, hi vọng hắn tỉnh lại nhanh chút.

Phần Thiên Hỏa Kích trên trời vẫn không ngừng phun lửa, sát khí Kiền Thích tuôn ra tăng thêm sức mạnh cho pháp khí, sấm vang chớp giật, ánh lửa đan xen, hết đợt này đến đợt khác, dày đặc mãnh liệt.

Toàn bộ khu vực quần đảo Liên Lai đã thành một lò nung, không phân rõ đất liền hay biển cả, phóng tầm mắt chỉ có thể nhìn thấy một mảnh đỏ hồng, nghiệp hỏa trên mặt biển cháy hừng hực, lửa đỏ theo sóng biển lật lên từng trận, như dung nham núi lửa phun trào không ngừng.

Quần đảo Liên Lai ngàn cân treo sợi tóc!

…

Ngay vào lúc này, xa xa trên bầu trời đêm vang lên một tiếng rồng ngâm dài vang dội, hai tia sáng một đen một trắng từ phía xa đụng vào nhau nhanh chóng bay tới.

Ngao Túc nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ ngưng trọng trên mặt hòa hoãn mấy phần.

Ngay sau đó, một con rồng bạc bay tới vùng trời Liên Lai, rồng lớn ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, sau đó há miệng, từ cổ họng nó chậm rãi bay ra một hạt châu lam quang chói lọi.

Theo tiếng hét của Bạch Long, lam quang trên hạt châu nổi lên, từng đợt nước lấp lánh phun ra từ hạt châu tuôn về ngoài khơi quần đảo Liên Lai.

Trên mặt biển, nghiệp hỏa hừng hực gặp phải nước từ hạt châu chảy ra, chậm rãi yếu đi.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện một thân ảnh hắc y cao to, bóng người chợt lóe đã tới cạnh Phần Thiên Hỏa Kích, hắn vươn tay nắm chặt trường kích.

Sát khí vẫn lượn lờ quanh thân Phần Thiên Hỏa Kích, không ngừng chấn động oanh minh, chỉ thấy người kia nắm thân kích, hai tay hơi phát lực, bẻ gãy trường kích thành hai đoạn, sau đó hắc quang hiện ra trong tay hắn, từng luồng linh áp tản ra, nghiền nát hai đoạn trường kích thành bột phấn.

Người trên đảo trông thấy cảnh này, mừng rỡ hô lên trong kinh ngạc.

Ngao Tứ: "Tiểu Cửu!"

Úc Lũy: "Thần Đồ!"

60. Quyển 2 - Chương 60: Chém Tay Cùng Chia Tay

Sau khi Thần Đồ hủy diệt Phần Thiên Hỏa Kích, nghiệp hỏa trên mặt biển cũng ngừng lan ra, nhờ nước chảy từ hạt châu, lửa cháy trên quần đảo Liên Lai cũng từ từ bị dập tắt.

Tuy nghiệp hỏa đã bị dập tắt, nhưng hàng ngàn pháp khí trên trời vẫn tiếp tục công kích, Thần Đồ bay đến cạnh Tiểu Cửu, xoa xoa lông bờm sau gáy cậu, Tiểu Bạch long làm nũng cọ cọ bàn tay Thần Đồ, tiếp tục nâng cao hạt châu, Thần Đồ quay người, thân ảnh chậm rãi rơi xuống đảo hệ Thổ.

Hắn đi tới cạnh Hoa Linh bên người, toan mở miệng hỏi vì sao Kiền Thích phát khùng thì trông thấy Hình Thiên trong ngực Hoa Linh, Thần Đồ sửng sốt.

"Hắn là ai?" Thần Đồ nghi ngờ hỏi.

"Nói rất dài dòng." Úc Lũy phức tạp nhìn Hoa Linh, đáp: "Thần Đồ, trước cứ cứu sống gã đã, chỉ có gã mới có thể điều khiển Kiền Thích."

Thần Đồ nhìn mồ hôi hột trên thái dương Hoa Linh, lại nhìn Hình Thiên vẫn hôn mê, nói: "Ngân Linh, cậu không am hiểu trị liệu, làm nhiều công ít, đừng lãng phí chân khí."

Hoa Linh cắn môi, vẫn không chịu buông bỏ.

Thần Đồ quay người nhìn Ngao Túc, nói với Hoa Linh: "Để hắn làm đi."

Úc Lũy: "…"

Hoa Linh nhướn mày, lạnh giọng đáp: "Tôi sẽ không để cho hắn chạm vào Hình Thiên lần nào nữa."

Thần Đồ ngẩng đầu nhìn pháp khí bùng chíu trên trời, nói: "Ân oán cá nhân bỏ qua một bên đã, Kiền Thích đang hấp thu linh lực của những pháp khí kia, nếu để nó tiếp tục như vậy, hậu quả cậu tự biết đấy."

Dứt lời, Thần Đồ gọi Ngao Túc lại, Ngao Túc không chần chờ, trực tiếp đi tới cạnh Hình Thiên, cúi đầu kiểm tra kinh mạch của gã.

"Kinh mạch đứt đoạn rất nhiều, muốn khôi phục cần thời gian, giờ chỉ có thể khôi phục ý thức của gã trước, khống chế Kiền Thích." Ngao Túc vừa nói vừa rút ngân châm trong túi ra, chuẩn bị đâm xuống mi tâm Hình Thiên.

Hoa Linh đột nhiên bắt lấy tay Ngao Túc, Ngao Túc dừng lại, quay đầu nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh ngẩng đầu, ánh mắt nhìn Ngao Túc tràn đầy băng lãnh cùng cảnh giác, y trầm giọng nói: "Nếu ngươi dám hạ độc thủ với Hình Thiên, ta sẽ chôn toàn bộ Long Cung của ngươi xuống cùng cậu ấy."

Nhìn đôi mắt đầy cừu hận của Hoa Linh, tim Ngao Túc đâm nhói, hắn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gỡ tay Hoa Linh, vững vàng châm kim vào mi tâm Hình Thiên.

Mí mắt Hình Thiên giật giật, cơ mặt co rút, sau một phút, gã chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Ngao Túc, Hình Thiên tức giận, đau đớn quanh thân nhắc gã nhớ lại những kí ức trước khi bất tỉnh, gã trợn mắt căm giận trừng Ngao Túc.

Hoa Linh thấy Hình Thiên tỉnh lại, không mọc ra lông khỉ, ý thức trong mắt coi như thanh minh, không khỏi khẽ thở ra một hơi.

"Hình Thiên?" Thần Đồ dò xét hỏi.

Hình Thiên nhìn qua, thấy người gọi là Thần Đồ thù rất vui vẻ, kích động nói: "Thần Đồ? Thằng nhóc cậu thế mà không chết… Những người khác đâu? Xi Vưu đâu? Bọn Phi Liêm vẫn tốt cả chứ? Thế là chúng ta đã thắng đại chiến Trác Lộc rồi hả?"

Nghe Hình Thiên hỏi, Thần Đồ và Hoa Linh trong lòng trăm mối ngổn ngang, Hoa Linh nắm cánh tay Hình Thiên, hồi tưởng lại chuyện cũ, trong lòng khổ sở không thôi.

Nghi ngờ trong mắt Thần Đồ rút đi mấy phần, hắn chỉ Kiền Thích trên trời, nói với Hình Thiên: "Những chuyện khác lát nữa nói, cậu thu đồ chơi kia về đi đã."

Hình Thiên ngẩng đầu, lúc này gã mới nhìn thấy cảnh tượng tráng lệ trên cao ngoài kết giới. Trông thấy Kiền Thích quanh thân đỏ như máu, Hình Thiên cau mày, gã cật lực giật ngón tay, tập trung tinh thần điều động chân khí trong cơ thể, nỗ lực triệu hoán Kiền Thích.

Nhưng mà hai chủ mạch trong cơ thể gã bị tổn thương nghiêm trọng, chân khí hệt như ruồi không đầu chạy loạn khắp nơi, không cách nào ngưng tụ. Hai má Hình Thiên đỏ lên, gân xanh nổi trên trán, từng giọt mồ hôi lớn lăn xuống, gã thống khổ thử hồi lâu mà vẫn không có tác dụng.

"Nhâm mạch đứt đoạn, chân khí không cách nào đến nội đan." Ngao Túc nói, khi nói chuyện, Tư Mạn dưới chân Ngao Túc lại nhảy ra.

Nhìn thấy Tư Mạn màu bạc, Hoa Linh cùng Hình Thiên lập tức đề phòng. Ngao Túc rút một đoạn Tư Mạn, đặt trước ngực Hình Thiên.

"Ngươi muốn làm gì?" Hoa Linh hỏi, tình cảnh lúc nãy vẫn còn rõ ràng trước mắt, Hoa Linh không hề có hảo cảm với đám Tư Mạn này chút nào.

Tư Mạn lần thứ hai chui vào da thịt Hình Thiên, Hoa Linh cả kinh, chính muốn ngăn cản hành động của Ngao Túc, Ngao Túc giải thích: "Tư Mạn bạc có thể tạm thời nối kinh mạch bị đứt của gã lại, khai thông chân khí trong cơ thể."

Dứt lời, Tư Mạn đã chui hết vào người Hình Thiên.

Hoa Linh khẩn trương chú ý sắc mặt Hình Thiên, chỉ chốc lát sau, Hình Thiên kinh ngạc, chậm rãi khởi động chân khí trong cơ thể.

Kiền Thích phảng phất cảm nhận được triệu hoán của Hình Thiên, ngừng la hét, ánh sáng đỏ đậm quanh thân chậm rãi rút đi.

Những pháp khí còn lại cũng lục tục dừng công kích, túm năm tụm ba mà rơi xuống.

Một lát sau, ánh sáng trên Kiền Thích triệt để ảm đạm, Hình Thiên dùng toàn lực giơ tay lên, Kiền Thích nhanh chóng hướng bay tới, vững vàng nằm trong tay gã.

Một cơn đại nạn rốt cục hạ màn…

Tiểu Bạch Long trên trời hóa thành hình người, Tiểu Cửu nhận áo choàng của Thần Đồ tùy tiện mặc vào, sau đó sải bước nhào vào lòng Hoa Linh.

Hoa Linh sững sờ, chưa kịp phản ứng đã bị khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, hai mắt ngập nước của Tiểu Cửu đập vào mặt. Tiểu Cửu giả bộ đáng thương nói: "Hoa Hoa, Hoa Hoa, anh làm sao vậy, tôi ở trên kia

nghe thấy anh nói muốn đối đầu với cả Long Cung bọn tôi là sao? Có phải anh cả bắt nạt anh không?"

Nhìn Tiểu Cửu, Hoa Linh nhất thời không biết nên nói gì cho phải, căm thù cường liệt với Ngao Túc, y đương nhiên sẽ không giận chó đánh mèo lên người Tiểu Cửu, câu sẽ chôm cả Long Cung hồi nãy chỉ là lời đe dọa dưới tình thế cấp bạch thôi.

Thấy Hoa Linh trầm mặc không đáp, Tiểu Cửu càng thêm sốt ruột, cậu nóng nảy ôm cổ Hoa Linh, trịnh trọng nói: "Hoa Hoa, anh cả làm sai, tôi giúp anh giáo huấn ảnh, anh không cần bơ tôi đâu, giờ, giờ tôi…. đã là người Ma Giới rồi."

Hoa Linh: "…"

"Thật mà." Tiểu Cửu chỉ lo Hoa Linh không tin, vội vàng giải thích: "Phàm gian có câu gì ấy nhỉ? À, tôi là, xuất, xuất giá tòng phu."

Mắt Thần Đồ lóe lên ý cười, kéo Tiểu Cửu trong lòng Hoa Linh về, cúi đầu nói nhỏ vào tai cậu vài câu, Tiểu Cửu đỏ mặt, ngoan ngoãn ngậm miệng, nằm nhoài trên vai Thần Đồ.

Ngao Túc thấy Kiền Thích đã khôi phục bình thường, đầu ngón tay khép lại, rút Tư Mạn trong người Hình Thiên về.

Thần Đồ liếc qua Hoa Linh, sau đó quay người nói với Ngao Túc:

"Tạ ơn Đại hoàng tử giúp đỡ, Hình Thiên cùng Kiền Thích, chúng tôi mang về Ma Giới."

Ngao Túc nghiêm nghị, liếc Hình Thiên nằm dưới đất, trầm giọng nói: "Gã rất nguy hiểm, trạng thái tinh thần không ổn định, tôi nhất định phải mang gã về Long Cung."

Thần Đồ không biết đầu đuôi câu chuyện, nghi ngờ hỏi: "Hình Thiên làm sao vậy?"

Ngao Túc thẳng thắn đáp: "Gã không phải Hình Thiên chân chính, gã chỉ là tác phẩm phục chế tôi lợi dụng gen Hình Thiên chế tạo ra."

Úc Lũy thấy Thần Đồ mờ mịt, kể lại tóm tắt chuyện đã xảy ra với hắn. Đến đây thì Thần Đồ đã hiểu rõ vì sao Hoa Linh nổi giận, sắc mặt hắn cũng trầm xuống.

Lát sau, Thần Đồ nói: "Sau này chúng tôi sẽ chính thức nói chuyện với Tiên Giới về việc này. Còn Hình Thiên, xin lỗi, cậu ấy là người Ma Giới, chúng tôi phải mang người trở lại."

Ngao Túc nghe vậy, đáp: "Trên người gã có một lượng gen vượn rất lớn, loại vượn này có tế bào khá giống

con người, nhưng tính tình rất dễ thay đổi trở nên tàn bạo. Linh thức của Hình Thiên trong T325 chỉ chiếm một nửa, một khi bị kích thích, gã sẽ rơi vào tình trạng bất ổn định, gen vượn sẽ chỉ đạo ý thức của gã, gã sẽ vô cùng nguy hiểm, đối với chính gã và những người khác."

Thần Đồ nhíu mày, chưa mở miệng thì đã bị Hoa Lịn lạnh lùng cướp lời: "Cậu ấy có nguy hiểm cũng không nguy hiểm bằng Đại hoàng tử."

Ngao Túc trầm xuống, nhìn Hoa Linh chằm chằm.

Hoa Linh xoa vết cào do Hình Thiên gây ra trên cổ, y cười lạnh: "Coi như Hình Thiên không còn nhân tính nổi điên, thì sao chứ? Nhiều nhất cũng chỉ tạo thêm vài vết sẹo ngoài da cho ta, Đại hoàng tử điện hạ thì sao? Khoác vỏ ngoài thánh khiết, đính trên người vầng sáng thầy thuốc, được khắp tam giới tôn sùng là nhà khoa học thiên tài, vậy mà lại lén lút tiến hành thí nghiệp ác độc."

Hoa Linh phẫn nộ đến run rẩy, ngón tay chậm rãi trượt từ cổ xuống lồng ngực, đau xót nhìn Ngao Túc: "Hình Thiên thương tổn tôi, cũng chỉ là vài vết máu, cậu thì sao? Cậu có biết cậu làm tôi bị thương chỗ nào, sâu bao nhiêu không?"

Ngao Túc hai mắt không chớp nhìn Hoa Linh, thâm thúy trong mắt không ai hiểu nổi.

Môi Hoa Linh khẽ run, cõi lòng tam nát cùng tuyệt vọng lan ra lần nữa, đau khổ đè nén trong lòng rốt cục bộc phát ra: "Đối với cậu, tôi tự cho rằng cậu là người thích hợp tôi chờ đợi cả vạn năm, nào ngờ, tôi chỉ là một vật thí nghiệm cam tâm tình nguyện mà thôi."

Hoa Linh lắc đầu, nhìn tay trái của mình, cười khổ: "Uổng công tôi tự xưng là Ma Vương tiêu dao vạn năm, cuối cùng lại rơi vào kết cục thế này. Thiên khôi linh bị hủy, tuy rằng đau lòng nhưng tôi không hối hận, tôi đã tự nói với mình, nếu pháp khí không bị hủy, tôi sẽ không gặp được Ngao Túc, có mất đi mới có bù lại, tôi tin đây chính là duyên phận của mình, một cánh tay, đổi lấy một người chân tâm yêu mình, tôi thấy vậy là quá đủ rồi."

"Thế nhưng..." Nước mắt Hoa Linh bắt đầu rơi xuống: "Thực sự là tôi quá ngây thơ rồi, Ngao Túc, hôm nay tôi mới hiểu, trong lòng cậu cái gì mới là quan trọng nhất, tình cảm, đạo đức, dưới cái nhìn của cậu rất cả chỉ là mây khói thoáng qua mà thôi, chỉ có vật thí nghiệm vật trên bàn mới là thứ có thể đi vào tim cậu."

Hoa Linh hít sâu một hơi, trên mặt dần dần bao phủ thất vọng ảm đạm: "Tôi không quan tâm cậu vì sự phát triển của tam giới hay là vì thỏa mãn lòng hiếu kì nghiên cứu khoa học, bởi vì chúng đã không còn quan trọng nữa. Xem như tôi từng bị mù mắt một thời gian vậy."

Hoa Linh quay đầu nhìn lướt qua Hình Thiên, sau đó quyết tuyệt nhìn Ngao Túc, y trầm giọng: "Tôi đã nói, chỉ cần trong cơ thể gã có chút xíu gen của Hình Thiên, gã chính là anh em của tôi, là người Ma Giới, chúng tôi nhất định phải mang cậu ấy về. Cậu ấy có phát điên cắn người hay không từ nay về sau không liên quan tới cậu."

Hoa Linh duỗi tay phải nhẹ nhàng xoa tay trái, quyết tâm như thể chọn nhẫn đính hôn, thần sắc trên mặt lạnh như băng ngàn năm: "Tương tự, là đồ của cậu, tôi cũng sẽ không giữ lại!"

Dứt lời, năm ngón tay phải Hoa Linh lóe sáng, tia sáng màu tím phát ra từ lòng bàn tay, chém thẳng xuống khuỷu tay trái.

...

Dưới tiếng thốt kinh ngạc của mọi người, Hoa Linh lạnh lùng ném cánh tay trái của mình cho Ngao Túc, nói: "Cánh tay này, trả lại cho cậu."

.

61. Quyển 3 - Chương 61: Kẻ Làm Tui Động Lòngggggggg - Khắc Phục Sau Tai Họa

Ma giới, Kinh Lôi Điện.

Thần Đồ và Phi Liêm hai người cùng nhìn thư mời trong tay, trầm mặc không nói. Tiếng bước chân dồn dập vang lên từ ngoài điện, từ xa đến gần, cửa điện bị đẩy ra, bóng dáng Tiểu Cửu xuất hiện ở cửa.

Nhìn thấy Thần Đồ, Tiểu Cửu ba chân bốn cẳng chạy vội tới trước mặt, nhào vào lồng ngực hắn.

"Kim Kim, em về rồi đây, Hoa Hoa đâu? Anh ấy thế nào rồi?"

Thần Đồ lắc lắc đầu, nói: "Vẫn chưa chịu ra ngoài."

Tiểu Cửu nghe vậy, mặt hiện vẻ lo lắng: "Hoa Hoa tự giam mình trong phòng vẫn không chịu ra ngoài? Hôm nay đã là ngày thứ tám rồi? Em đi từ Long cung về. Cánh tay của anh ấy thế nào rồi?"

Thần Đồ sờ sờ lông mềm của Tiểu Cửu, an ủi: "Ngân Linh ngày đó vừa về tới Ma giới, Bình Ế đã xử lý vết thương cậu ấy cắt tay, yên tâm đi, cậu ấy không có việc gì."

Tiểu Cửu bất mãn chu mỏ, nói: "Vết thương trên cánh tay có thể xử lý, vết thương lòng, mọi người biết làm thế nào?"

Thần Đồ: "..."

Phi Liêm: "…"

Tiểu Cửu nhìn thấy mọi người ngẩn ra, không khỏi thở dài nói:

"Đám đàn ông các anh ……."

Bình Ế bênh cạnh nói: "Tiểu Cửu, chuyện này, bọn họ thật sự không làm gì được. Mấy ngày nay ngoại trừ ta lúc đổi thuốc cho Hoa Linh có gặp cậu ấy mấy lần, những người khác đều bị cậu ấy chặn ngoài cửa, ngay cả Hình Thiên biến lại thành khỉ kinh thiên động địa đập bể một mặt tường cung động tĩnh lớn như vậy, Ngân Linh cũng không ra khỏi cửa phòng."

Bình Ế thở dài, có chút đau lòng nói: "Ngân Linh mấy ngày nay không ăn gì, gầy hốc hác đi, tớ xưa nay chưa từng thấy bộ dạng này của cậu ấy, lần này cậu ấy là động chân tình."

Phi Liêm liếc cái ghế dựa bên cạnh, nói: "Còn có hai mống này."

Tiểu Cửu nghe vậy ngẩng đầu, nhìn thấy Úc Lũy một bên ỉu xìu ngồi thẫn thờ trên ghế, bên cạnh còn có một Cổn Cổn cũng sầu đời suy sụp y chang…

Tiểu Cửu bây giờ đã biết được chuyện Úc Lũy và Dương Tiễn, nhìn thấy một người một hổ vẻ mặt thất tình khổ đau, Tiểu Cửu không khỏi vừa thông cảm vừa vui mừng, cậu ngồi trên đùi Thần Đồ, quay người ôm cổ Thần Đồ, ngọt ngào nói: "Kim Kim, may mà chúng ta tốc độ nhanh, lĩnh chứng nhận là có bảo đảm… Không giống hai người bọn họ."

Thần Đồ gật đầu, sủng nịch nhìn Tiểu Cửu.

Úc Lũy dường như hiểu ra đang bị nã đạn, ngẩng đầu lên tức giận trừng hai người đang công khai tú ân ái, cổ họng Cổn Cổn cũng phát ra tiếng gừ gừ bất mãn.

Nhưng mà, Tiểu Cửu thần kinh thô hoàn toàn không cảm nhận được ánh mắt oán niệm của hai tên kia, tiếp tục cảm thông nhìn bọn họ nói: "Hôm nay là thất tịch, Ngưu lang và Chức nữ cũng gặp gỡ… Ai! Thật đáng thương…"

Úc Lũy: "…"

Nhìn Úc Lũy và Cổn Cổn gần như muốn cào tường, Phi Liêm rốt cục chuyển sang chuyện khác: "Tiểu Cửu, tình huống trong Long cung thế nào?"

Tiểu Cửu hai mắt sáng ngời, lúc này mới nghĩ đến chuyện đứng đắn, lập tức nói: "Đại ca không ở Long cung, nghe anh Tư nói anh ấy từ ngày ở quần đảo Liên Lai về, vốn không về Long cung, trực tiếp đến Thiên cung, đến bây giờ vẫn chưa trở về. Phụ vương và mẫu hậu đã biết chuyện này, mẫu hậu đang có

mang ở lại trong cung, phụ vương đi tìm Thái bạch kim tinh. Phượng tộc thương vong nặng nề, anh Hai mang theo anh Ba anh Tư đi Liên Lai trợ giúp Phượng tộc cứu người xây dựng lại nhà cửa. Đúng rồi, nhị hoàng tử được Phượng Vương yêu thương nhất Hỏa Liễn đó mất tích rồi, sau khi bị trúng nghiệp hỏa thì bị trọng thương, hiện tại tung tích không rõ. Nếu như Hỏa Liễn có việc gì, Phượng Vương sẽ không giảng hoà."

Tiểu Cửu chớp mắt một cái, nói: "Anh Bảy và anh Tám nói với em, chuyện lần này, ầm ĩ lớn."

Phi Liêm nhìn một chút tín hàm trong tay, gật đầu nói: "Thiên cung gửi tín hàm tới, mời ba chúng ta ngày sau đi Liên Lai đàm phán."

Bình Ế nghe Tiểu Cửu nói, khẽ nhíu mày nói: "Đối với chuyện Ngân Linh, Ngao Túc bên kia không có bất kỳ phản ứng nào sao?"

Tiểu Cửu lắc đầu nói: "Nghe nói anh cả lúc đó chỉ giao phó anh hai một chuyện, chính là mang một người gọi là An An tiểu yêu về Long cung, chuyện khác không nói gì."

"An An? Bách linh kia?" Úc Lũy bên cạnh nghe vậy, cau mày hỏi một câu.

Tiểu Cửu ngoẹo cổ, trừng hai mắt nói: "Là bách linh à? Em chỉ nhìn thấy một lần trong tẩm cung của anh cả, là một cậu thanh niên rất thanh tú đáng yêu."

Nói tới chỗ này, Tiểu Cửu mắt đột nhiên trợn to, khó mà tin nổi kinh ngạc nói: "Lẽ nào hắn và đại ca có gian tình?"

Úc Lũy: "…"

Tiểu Cửu kinh ngạc hai giây, sau đó lập tức cau mày nói: "Không đúng, không phải đâu, anh cả yêu thích là kiểu của Hoa Hoa."

Bình Ế nghe vậy, kỳ quái hỏi: "Làm sao em biết? Lẽ nào Ngao Túc đã nói với em?"

Tiểu Cửu lắc đầu nói: "Không có, em đoán, bởi vì Long cung hàng năm đều sẽ gặp phải rất nhiều ma thú biển tập kích, anh cả anh hai bọn họ sẽ thay phiên đi ra ngoài săn ma thú biển, anh cả mỗi lần bắt về đều là ma thú biển màu sắc sặc sỡ, đặc biệt là con bạch tuộc bảy màu to đùng đó, sặc sỡ chói cả mắt. Cho nên đại ca yêu thích nhất định là kiểu như Hoa Hoa… Vật nhan sắc diễm lệ."

Nhìn Tiểu Cửu một mặt thề nhất định là thế, tất cả mọi người đều cạn lời.

Bình Ế: "…"

Không phải nói gần đèn thì rạng sao, tại sao thoạt nhìn kết hôn hay không kết hôn cũng méo có ảnh hưởng gì tới tính cách vậy.

Lúc này, Thần Đồ một bên nghe vậy, nghiêm túc gật gật đầu: "Có đạo lý."

Bình Ế: "…"

Được rồi, kết hôn tuy rằng sẽ không thay đổi tính cách, thế nhưng sẽ kéo chỉ số thông minh xuống, gần mực thì đen mà.

Bình Ế khẽ cau mày, đột nhiên lo lắng chỉ số thông minh của Thần Đồ—— đối với tương lai Ma giới…

Nhưng vào lúc này, phía tây Kinh Lôi Điện vang lên một tiếng rống vang trời, Bình Ế bất đắc dĩ đứng lên nói: "Hình Thiên lại nổi điên, tớ qua xem một chút."

Phi Liêm gật đầu nói: "Tự mình cẩn thận, Hình Thiên lúc phát điên thật sự là ai cũng không nhận ra."

Bình Ế gật đầu, sau đó vội vã rời khỏi Kinh Lôi Điện.

Tiểu Cửu nghe từng tiếng rống giận, nhíu nhíu mày, do dự hồi lâu, cẩn thận từng li từng tí một nói: "Kim Kim, kỳ thực, mọi người có nghĩ tới hay không, đem Hình Thiên đưa về trong Long cung e rằng mới là đối sách."

Thần Đồ cúi đầu nhìn Tiểu Cửu, ôn nhu nói: "Trở về một ngày, đã bị xúi giục?"

"Không có không có." Tiểu Cửu liều mạng lắc đầu, trong mắt ánh sáng kiên định cho thấy thân phận "Xuất gia tòng phu" của mình: "Em chẳng qua là cảm thấy, bộ dạng bây giờ của Hình Thiên, chính hắn cũng rất thống khổ, anh cả là người hiểu rõ nhất tình huống của hắn, em cảm thấy được anh cả có thể chữa khỏi cho hắn."

Úc Lũy nghe vậy, không nhịn được hừ lạnh một tiếng, nói: "Là trị liệu hay là thí nghiệm?"

Tiểu Cửu khó xử, giống như quả bóng bị xì hơi cúi đầu, ngày đó ở trên đảo Hoa Linh nói cậu cũng nghe được rõ rõ ràng ràng, tuy rằng Tiểu Cửu rất không muốn tin, thế nhưng sự thực có vẻ như quả thật là như thế, chuyện anh cả làm tổn thương đến trái tim Hoa Linh, cũng kéo cừu hận của Ma giới đối với Long cung.

Thần Đồ ôn nhu ôm Tiểu Cửu, nói: "Chuyện này chờ đàm phán cùng tiên giới xong xuôi lại tính sau. Lần này xảy ra sự cố Kiền Thích, nói cho cùng, Ma giới chúng ta cũng có trách nhiệm, Phượng tộc tự dưng bị cuốn vào trong đó, tổn thất nặng nề."

Dứt lời, Thần Đồ ngẩng đầu nhìn Phi Liêm, Phi Liêm gật đầu nói: "Đúng là như vậy, tớ dự định phái người tới Liên Lai, giúp Phượng tộc tái kiến thiết một tay."

Phi Liêm lời còn chưa dứt, Úc Lũy một bên và Cổn Cổn nháy mắt nhảy lên: "Tớ đi."

"Gào gào."

Phi Liêm: "…"

Lấy việc công làm việc tư quá rõ ràng.

Tiểu Cửu chớp mắt nói: "Nghe anh hai nói Dương Tiễn không ở Liên Lai, hắn hình như bị Ngọc đế phái đi Thiên cung."

Úc Lũy nghe vậy, nhiệt tình cũng lạnh đi mấy phần, nhưng mà chỉ ỉu xìu một lát, vẫn nói: "Tớ đi, Côn Cổn giỏi tìm người, nó cũng quen thuộc khí tức Hỏa Liễn, có thể giúp đỡ một chút."

Phi Liêm nghe Úc Lũy nói, hơi kinh hãi, không nghĩ tới một chuyến đến thế gian rèn luyện mà cũng đả thông được ý thức trách nhiệm của thanh niên nghiện game này, Phi Liêm trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng xúc động vô ngần, nhưng mà chưa lên được đến cổ, đã nghe thấy Úc Lũy tiếp tục nói: "Dương Tiễn hắn nhất định sẽ không tới Ma giới, thế nhưng sau đó khả năng lớn là sẽ đến Liên Lai, cho nên tớ đến đó chờ hắn."

Phi Liêm: "…"

Được rồi, vì yêu mà chờ đợi… Cũng coi như là… một loại ý thức trách nhiệm.

Không quan tâm như thế nào, đến quần đảo Liên Lai hỗ trợ dù sao cũng tốt hơn vùi đầu ngẩn ngơ ở Ma giới chơi game, Phi Liêm phê chuẩn thỉnh cầu của Úc Lũy, Úc Lũy mang theo hai Ma sứ Ám Ly và Lưu Sa đã quen thuộc Liên Lai, cùng ngày liền xuất phát đi Liên Lai.

Lúc chạng vạng, cửa lớn Vạn Hoa Điện-chỗ ở của Hoa Linh cuối cùng cũng mở ra, khuôn mặt Hoa Linh có chút tiều tụy, thế nhưng sắc mặt đã không trầm trọng như trước, y mặc một thân áo dài màu xanh nhã nhặn, đi tới cửa thoải mái chậm rãi xoay người, sau đó ra khỏi Vạn Hoa Điện, trực tiếp đi tới chỗ Hình Thiên.

Bình Ế canh giữ ở chỗ Hình Thiên nhìn thấy Hoa Linh, ánh mắt vui mừng: "Ngân Linh, cậu ra rồi?"

Hoa Linh gật gật đầu, thần sắc thanh thản mỉm cười nói: “Chữa thương xong xuôi.”

Hắn vừa nói vừa xoa xoa bờ vai của mình, mở miệng nói: “Thất tình cũng tốn sức thật, tư vị này rất không dễ chịu.”

Nhìn Hoa Linh thần sắc như thường, nỗi lòng lo lắng của Bình Ế rốt cục buông xuống, hắn cười vỗ vỗ vai Hoa Linh, nói: “Ừm, cậu không có chuyện gì là tốt rồi, nhanh đến Kinh Lôi Điện đi, Thần Đồ bọn họ đều rất lo lắng cho cậu.”

Hoa Linh gật đầu vừa mở miệng cười nói: “Được, nhưng mà, giờ, trước tiên cho tớ ba cái bánh bao, mệ bà, đói bụng chết tớ rồi…”

Anh em nào xin thuốc thánh chữa bệnh thất tình của Hoa Hoa không kìa

62. Quyển 3 - Chương 62: Cũng Chẳng Có Việc Gì

Kinh Lôi Điện mọi người trợn mắt nhìn Hoa Linh ngồi bên bàn ăn uống điên cuồng, hai mắt nhìn nhau, bầu không khí quỷ dị.

Quét sạch đồ ăn trên bàn như gió cuốn mây tan, Hoa Linh ợ một tiếng no nê, thoải mái chậm rãi xoay người. Tiểu Cửu bên cạnh ánh mắt sùng bái lấp lánh, mở miệng nói: “Đây chính là cảnh giới tối cao của thất tình trong truyền thuyết —— biến đau thương thành hành động ăn uống, trong sổ tay tình yêu của Ô Hắc cũng có cái này nè, nhưng đáng tiếc đạo hạnh của mình không đủ, mỗi lần chiến tranh lạnh với Kim Kim là ăn không vô, Hoa Hoa thật là lợi hại.”

Thần Đồ sờ sờ đầu Tiểu Cửu, nói: “Ngoan, cái này không cần hâm mộ, không cần học, không có cơ hội dùng.”

Tiểu Cửu gật gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Thần Đồ tràn đầy yêu thương.

Hoa Linh nghe vậy, ngẩng đầu lườm hai người một cái, mở miệng nói: “Tú tú ân ái trước mặt người thất tình, đạo đức đâu? Hay là ngại nghiệp hỏa hôm đó thiêu chưa đủ mạnh …”

Tiểu Cửu vội vàng nhảy khỏi đùi Thần Đồ, trực tiếp chạy đến bên cạnh Hoa Linh, cẩn thận từng li từng tí một lôi kéo cánh tay giả của y nói: “Hoa Hoa, anh không sao chứ?”

Hoa Linh nhìn Tiểu Cửu ánh mắt chân thành thân thiết, trong lòng ấm áp, y vươn tay gõ xuống trán Tiểu Cửu, nói: “Đương nhiên, nhớ ta Hoa Linh sống hơn vạn năm, chuyện gì mà chưa trải qua, chút chuyện nhỏ như vậy, tính là gì.”

Một bên Bình Ế nháy mắt một cái, quay đầu nói với Phi Liêm: "Tớ nhớ không lầm, chuyện thất tình như này, cậu ấy hình như chưa từng trải qua."

Phi Liêm chính kinh gật đầu: "Nhớ không lầm, đây là mối tình đầu của Ngân Linh."

Hoa Linh ngẩng đầu liền trừng mắt về phía Bình Ế và Phi Liêm nói: "Mấy người các cậu là nhìn tớ không sao, ý định khiến cho tớ khó chịu phải không? Ai nói là mối tình đầu của ông đây, trước đây được crush quá nhiều, không nói cho các cậu thôi, Hừ!"

Hoa Linh ngạo kiều vênh mặt, như một con khổng tước hoa.

Tiểu Cửu thấy thế, lập tức cùng chung mối thù nhìn Phi Liêm Bình Ế, tức giận nói: "Đúng thế, Hoa Hoa mới không phải mối tình đầu đâu, anh ấy trước đây không phải yêu Hình Thiên à?"

Phi Liêm: "…"

Bình Ế: "…"

Thần Đồ: "…"

Hoa Linh: "…"

Thần Đồ thong dong đứng dậy, đi tới bên người Hoa Linh, yên lặng vươn tay đem Tiểu Cửu kéo về trong lồng ngực mình. Nhìn mọi người biểu tình muôn màu muôn vẻ cùng nhau cạn lời, Tiểu Cửu nghi ngờ nói: "Làm sao vậy? Ngày đó em rõ ràng là nghe được như vậy mà…"

Thần Đồ sờ sờ mặt Tiểu Cửu, ra hiệu cậu trước đừng nói chuyện, sau đó Thần Đồ ngẩng đầu lên, sắc mặt hơi trịnh trọng nói: "Ngân Linh, cậu thật sự không sao chứ?"

Nhìn ánh mắt ân cần của mọi người tập trung trên người mình, Hoa Linh đỡ trán, khẽ thở dài, trầm tư chốc lát nói: "Ở trước mặt các cậu, tớ cũng không giả vờ, nói thật chuyện của Ngao Túc quả thật khiến cho tớ rất khó vượt qua, e rằng này mấy ngàn năm nay không phải chuyện gì tớ cũng đều đã trải qua, thế nhưng ở thế gian chơi lâu như vậy tớ thấy rõ một chuyện, chính là cho dù có chuyện gì thì cũng sẽ đến một ngày, ngày hôm nay cảm thấy như trời sắp sập, ngày mai nói không chừng liền biến thành một hồi ức lúc cầm hoa mỉm cười tự giễu mà thôi. Cho nên, tớ bây giờ còn chưa hoàn toàn bình phục không có nghĩa là có chuyện, sự kiên trì của tớ tin rằng chuyện này sẽ không thành vấn đề, thời gian sẽ xóa đi tất cả. Các cậu xem, khí sắc ngày hôm nay của tớ so với một tuần trước tốt hơn rất nhiều đúng không? Cho nên nói, thất tình cái gì, kia cũng không phải chuyện gì to tát…"

Mọi người thấy thân hình Hoa Linh rõ ràng gầy đi trông thấy, sắc mặt có chút tiều tụy, trong lòng đều rất khổ sở. Hoa Linh cởi áo choàng rộng thùng thình, mở miệng nói: "Đúng rồi, Hình Thiên vừa nhìn thấy tớ thì nói tớ mập, thiết, lát nữa tớ phải nói hắn nhìn lại, lần này chắc không khác mấy ngàn năm trước mấy

đâu."

Nhìn Hoa Linh tinh thần thoải mái nửa thật nửa giả, Bình Ế tim khẽ nhói đau, hắn không nhịn được nói: "Ngân Linh, Hình Thiên cũng tốt."

"A?" Hoa Linh sững sờ, ngẩng đầu nhìn Bình Ế.

"Hai người các cậu rất thích hợp, trước đây lúc mọi người cùng nhau không ai nghĩ tới chuyện này, bây giờ nghĩ lại thấy cậu và Hình Thiên thật xứng đôi." Bình Ế nói.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người trong phòng kinh ngạc nhìn Bình Ế, Bình Ế sắc mặt như thường, nhìn Hoa Linh vẫn đang sững sờ, tiếp tục nói: "Các cậu cùng nhau đi."

Ánh mắt Hoa Linh vừa kinh ngạc vừa khiếp sợ, thẳng tắp trừng Bình Ế, vẻ mặt "Cậu đùa tớ à" không thể tin tưởng. Mà sắc mặt Bình Ế lại bình tĩnh, trên mặt không có một chút ý cười, chăm chú nhìn Hoa Linh.

Một hồi lâu sau, Phi Liêm đánh vỡ bầu không khí cứng ngắc, hắn chậm rãi mở miệng nói: "Ừm, bây giờ không phải là xã hội nguyên thuỷ mấy ngàn năm, thời đại bây giờ thay đổi rồi, hôn nhân đồng tính ở Ma giới cũng đã hợp pháp."

Thần Đồ cũng gật gật đầu, nói: "Hoàn cảnh không tồi, hai ngươi cũng có cơ sở tình cảm, có thể cân nhắc."

Hoa Linh: "…"

Bảy ngày nay đã xảy ra chuyện gì, cả đám Ma vương đều đổi nghề mần bà mai? Còn muốn xuất khẩu ngay tại chỗ?!

Giữa lúc Hoa Linh đang đắm chìm trong nghi hoặc với hành vi nghiêm trọng của đám bà mối, Tiểu Cửu bên cạnh như thú nhỏ từ trong lồng ngực Thần Đồ thò đầu ra, rụt rè mở miệng nói: "Nhưng mà, em cảm thấy được anh cả đối với Hoa Hoa…"

Còn chưa nói xong, Phi Liêm lẫn Bình Ế mắt hình viên đạn không hẹn mà cùng bắn về phía Tiểu Cửu, Tiểu Cửu trong nháy mắt im miệng, đem lời còn lại nuốt vào trong bụng, mặt hai đại Ma vương giờ này hiện rõ hai chữ: Đáng đời.

Tiểu Cửu bị ánh mắt âm thầm của bọn họ bắn đến phẫn nộ hò hét: "Tức chết ta."

Tiểu Cửu trong lòng lặng lẽ thắp một ngọn nến cho Ngao Túc, trong lòng thầm thở dài nói: "Anh cả, em đã cố hết sức." Sau đó chui về trong ngực Thần Đồ, rụt đầu làm một bé rồng yên tĩnh ngoan ngoãn.

“Mấy người các cậu… Coi tớ là… Ngốc sao?” Hoa Linh trợn mắt lên, bực tức nói.”Phương pháp ngu xuẩn nhất để chữa bệnh thất tình chính là lập tức bắt đầu tình yêu mới, việc này đối với mình lẫn người khác đều rất vô trách nhiệm.”

Hoa Linh nháy mắt hóa thân thành diễn giả bảo vệ chính nghĩa, giáo dục mọi người.

Bình Ế ngoẹo cổ, mở miệng nói: “Nhưng là, phương pháp nhanh chóng và hữu hiệu nhất để bước ra khỏi bóng ma thất tình.”

Tiểu Cửu lập tức thò đầu ra phụ họa nói: “Đúng, trong ti vi đều diễn như vậy, sau khi thất tình ở chung một phòng, thổ lộ tình cảm với nhau, sau đó cảm tình tương thông, sau đó lăn giường, ba ba ba…”

Bình Ế xoay mặt dùng ánh mắt khen ngợi nhìn Tiểu Cửu, Tiểu Cửu an tâm thoả mãn lại rụt trở về.

Hoa Linh có chút dở khóc dở cười nhìn Bình Ế, nói: “Ế, đừng làm loạn, cậu sao lại cùng một đội với Tiểu Cửu.”

Bình Ế không tỏ rõ ý kiến, chỉ đau lòng nhìn Hoa Linh, chậm rãi nói: “Ngân Linh, tớ chỉ hi vọng cậu có thể vui vẻ, không quan tâm là dùng cách gì.”

Lòng Hoa Linh cảm động dâng trào, y xoa xoa mặt, ổn định tinh thần xong nói: “Yên tâm đi, tớ sẽ không để cho các cậu thất vọng.”

Bình Ế gật gật đầu, đứng lên nói: “Được rồi, đi thôi.”

Hoa Linh: “Đi đâu?”

Bình Ế: “Đi tìm Hình Thiên.”

Hoa Linh: “…”

Tại sao lại vòng trở về.

Phi Liêm suy ngẫm một hồi, nghiêm nghị nói: “Ngân Linh, không quan tâm Bình Ế là đùa hay thật lòng, cậu quả thật phải nói chuyện với Hình Thiên một chút, không vi những chuyện khác, ngọn nguồn việc Hình Thiên hồi sinh, chính hắn đầu óc vẫn mơ hồ, mấy ngày nay tình huống của hắn rất không ổn định, lúc biến thành khỉ cũng tự làm mình bị thương cả người. Trong chuyện này, vô tội nhất thống khổ nhất không ai bằng Hình Thiên.”

Trái tim Hoa Linh chìm xuống, nghĩ đến bộ dạng Hình Thiên lúc phát cuồng, trái tim y giống như bị bóp chặt ngẩng đầu nhìn Bình Ế hỏi: "Ế, tình trạng của Hình Thiên? Có thể trị hết không?"

Bình Ế sắc mặt nặng nề, lắc đầu nói: "Cậu ấy không phải sinh bệnh, mà là đột biến gen, trạng thái lai tạp giữa người và khỉ, Ngao Túc nói rất đúng, tình huống của cậu ấy rất không ổn định, chỉ có thể dựa vào ý chí để khắc phục thân thể biến dị, giảm bớt số lần biến thành khỉ. Chúng ta không giúp được, mấy ngày nay tớ chỉ có thể trong lúc cậu ấy điên cuồng nhất tiêm thuốc an thần, sợ cậu ấy tổn thương chính mình."

Bình Ế nghĩ đến tình trạng của Hình Thiên, không khỏi thở dài nói: "Thôi, ngày hôm nay cậu vẫn là đừng tới, sáng nay vừa mới tiêm cho cậu ấy xong, bây giờ còn đang ngủ, mấy ngày nay Hình Thiên thể lực cũng tiêu hao nghiêm trọng, cậu ấy phá huỷ một gian phòng ăn, bổ ngã đám cây, đâm thủng một mặt tường cung, còn đả thương mười mấy thị vệ, cho cậu ấy nghỉ ngơi một chút đi."

Hoa Linh: "…"

Trầm mặc một chút, Hoa Linh tiếp tục nói: "Kiền Thích đâu? Tình huống thế nào?" Ngày ấy tại Liên Lai quần đảo chịu uy lực Kiền Thích nổi sùng, Hoa Linh lần thứ hai bị gợi lại hồi ức không vui.

"Kiền Thích rất tốt, nó tuy rằng không thể đi vào trong cơ thể Hình Thiên, thế nhưng Hình Thiên lúc ở hình người có thể dùng thần thức khống chế nó, Hình Thiên khi tỉnh táo đã tạm thời phong ấn nó, đuổi về Dưỡng Tâm Điện, phòng ngừa nó lại xảy ra biến cố."

Phi Liêm trầm giọng nói: "Sang thế thần khí uy lực thật không thể coi thường, may mà lần này nổi khùng chỉ có Kiền Thích, không có mấy sang thế thần khí khác cùng nó phát sinh va chạm năng lượng, nếu không thì một khi xuất hiện kẽ nứt thời không, toàn bộ thế gian e rằng đều đại nạn khó thoát."

Hoa Linh gật gật đầu, sau đó hỏi: "Còn có chuyện gì?"

Phi Liêm nghe vậy, giơ tín hàm trong tay lên, nói: "Tiên giới gửi thư đến, ba ngày sau đàm phán ở quần đảo Liên Lai. Phượng tộc gặp tai hoạ nghiêm trọng, Hỏa Liễn mất tích. Úc Lũy dẫn theo mấy người cùng Cỏn Cổn cùng đi Liên Lai hỗ trợ tìm người."

Nghĩ đến chuyện Úc Lũy và Dương Tiển, Hoa Linh trong lòng không khỏi dâng lên một xíu hổ thẹn, y chậm chạp nói: "Úc Lũy và Dương Tiển quan hệ vừa có chút hòa nhã, đều bởi vì chuyện của tớ…"

Bình Ế cười vỗ vỗ vai Hoa Linh, nói: "Yên tâm đi, Úc Lũy chấp nhất chúng ta đều biết, một khi đã quyết định mục tiêu, chín con trâu cũng không kéo về nổi, không quan tâm gặp phải chuyện gì, cũng sẽ không thay đổi quyết tâm của cậu ấy, nhưng mà chúng ta lần này thật sự không ngờ cậu ấy lại động tình."

Nghĩ đến tình cảnh Úc Lũy và Dương Tiển trước đây, Hoa Linh đen mặt, nói: "Đây không phải là động tình, mà quả thực chính là phát tình…"

Bình Ế một bên nhịn cười, nói: "Nói tới chuyện này, Thần Đồ và Úc Lũy hai huynh đệ đúng là giống nhau, đối tượng động tình đều là soái ca tiên giới."

Đầu Tiểu Cửu trong ngực Thần Đồ nháy mắt lại thò ra, hất hàm bất mãn kháng nghị nói: "Ai nói giống, rõ ràng không giống nhau? Em và Kim Kim lúc bên nhau, là em động dục với ảnh trước."

Bình Ế: "..."

Rất... Quang vinh?

63. Quyển 3 - Chương 63: Tiên Giới Xin Lỗi

Nhìn bộ dạng Tiểu Cửu sức sống tràn trề, tâm trạng Hoa Linh cũng vơi bớt đi phần nào, đồng thời trong lòng âm thầm nghi ngờ huyết mạch Long Cung, đều cùng một mẹ sinh ra, tại sao lại khác nhau đến nghiêng trời lệch đất dữ vậy, tâm nhãn của Tiểu Cửu nhất định là mọc trên người Ngao Túc.

Thần Đồ duỗi tay vuốt vuốt lưng Tiểu Cửu, tựa như trấn an con mòe xù lông, ôn nhu mà sủng nịch.

Mọi người không rảnh ngồi coi tú tú ân ái huyết phun đầy mặt, lập tức nói sang chuyện khác.

"Ba ngày sau Liên Lai thương thảo, Ngân Linh, cậu muốn cùng đi không?" Phi Liêm ngẩng đầu nhìn Hoa Linh hỏi.

Hoa Linh trầm mặc một chút, mở miệng nói: "Ừ, tớ muốn đi nghe một chút Tiên giới định nói gì."

Phi Liêm gật đầu, sau đó nói: "Ế cùng Tiểu Cửu ở lại bên này chiếu cố Hình Thiên đi, Tiểu Cửu thân phận tương đối đặc thù, không thích hợp tham dự trường hợp này, lỡ như chúng ta và Tiên giới nổi lên xung đột, Tiểu Cửu ở đó chỉ biết khó xử."

Thần Đồ gật gật đầu, đồng ý kiến nghị của Phi Liêm.

Ba ngày sau, Thần Đồ mang theo Phi Liêm cùng Hoa Linh đúng hẹn đến quần đảo Liên Lai, Hoa Linh ngày ấy lửa giận công tâm, chỉ chăm chăm vào Ngao Túc, chỉ thấy lửa lớn lan tràn, cũng không cẩn thận xem xét tình huống quần đảo Liên Lai, hôm nay vừa thấy, Hoa Linh trong lòng không khỏi trầm xuống.

Chỉ thấy mỗi nơi đều là dấu vết bị đốt trụi đen, phong cảnh hải đảo vốn xa hoa lộng lẫy, giờ phút này chỉ có thể hình dung như vết thương lở loét, không chỉ có nhà gỗ nhỏ trên đảo và thực vật bị thiêu hủy, ngay cả bờ cát bên biển vốn một màu trắng ánh vàng cũng đều biến thành một mảnh đỏ đậm, trong không khí tràn ngập mùi cháy khét, nước biển trôi nổi lơ lửng các loại gỗ làm tường.

Nghiệp hỏa uy lực thật lớn, càng đến trung ương chỗ đảo nhỏ gặp tai hoạ tình huống càng nghiêm trọng, Phượng Tộc tề tựu sống ở chủ đảo hệ Hỏa, cũng là đảo nhỏ gặp tai họa nghiêm trọng nhất, nham thạch vốn màu đỏ sậm đã bị đốt trọi, mặt đất cũng đều biến thành màu đen, dẫm đi lên vẫn có thể cảm giác được nghiệp hỏa tàn dư.

Trung ương đảo hệ Hỏa mọc lên một cái lều rất lớn, bên trong đều là tộc nhân Phượng Tộc bị thương, một ít thương thế nghiêm trọng không thể duy trì hình người giờ phút này đều biến trở về bản thể phượng hoàng, mềm oặt nằm trên sàn gỗ phía xa. Tổ y tế Tam giới đi qua đi lại giữa đám người, bận rộn cứu trị người bị thương.

Ba người Hoa Linh thấy cảnh tượng trước mắt, tâm tình đều có chút trầm trọng, trận tranh chấp này khiến cho Phượng Tộc vô tội gặp tai họa lớn. Hoa Linh nghĩ đến những tộc nhân Phượng Tộc trước đó từng tích cực trợ giúp họ, trong lòng càng thêm áy náy.

Nhìn thấy Thần Đồ mấy người đến đảo, Úc Lũy từ không xa lại đón. Phi Liêm hơi nhíu mày hỏi Úc Lũy nói: "Tình huống thế nào?"

Úc Lũy chỉ chỉ nhà gỗ nhỏ phía đông, mở miệng nói: "Tìm được Hỏa Liễn. Cổn Cổn phát hiện hắn ở trong một cái động nhỏ, còn sống, nhưng mà bị thương nghiêm trọng, hiện tại còn hôn mê. tộc nhân Phượng Tộc bị thương tương đối nhiều, mấy ngày nay nhân viên đều tập trung cứu trị người bệnh, vẫn chưa bắt đầu trùng kiến lại đảo."

Hoa Linh nghe xong Úc Lũy nói, biết được Hỏa Liễn còn sống, thần kinh căng thẳng hơi dịu chút.

Lúc này, tiểu tiên đồng Tiên giới Linh Vũ xuất hiện trước mặt mấy người, Linh Vũ nhìn nhìn Hoa Linh, cung kính nói:

"Ma tôn, Ma Vương điện hạ, mời theo ta."

Nhìn thấy Linh Vũ, Hoa Linh lại nghĩ tới những ngày mọi người cùng nhau tìm kiếm Kiền Thích, mấy ngày trước vẫn là đồng bọn cùng nhau đồng hành, qua mấy ngày đã thành hai phe đối địch, trong lòng Hoa Linh chợt dâng lên một loại cảm xúc không nói nên lời, tâm tình càng thêm nặng nề.

Mấy người đi theo Linh Vũ đi tới một túp lều đơn sơ cạnh bờ biển, Vương Mẫu ngồi đoan chính giữa trung tâm, trái phải hai bên là Thái Bạch Kim Tinh và Dương Tiễn.

Nhìn thấy Dương Tiễn, Úc Lũy mắt sáng bừng, mỏi mệt trên mặt hóa thành không, không chớp mắt nhìn người trong lòng, ánh mắt giống như chết đói.

Dương Tiễn thấy ánh mắt lồ lộ của Úc Lũy, gương mặt tựa hồ hiện lên một vệt đỏ ửng, sau đó liền dời mắt, không hề nhìn về phía Úc Lũy.

Mấy người Thần Đồ ngồi xuống đối diện Tiên giới, biểu tình nghiêm túc. Cách hội nghị Tam giới ở Hải thị không lâu, cũng vẫn là những người này, địa điểm cũng đều ở bờ biển, nhưng không khí lại khác nhau như trời với đất.

Phi Liêm nhìn Tây Linh Vương Mẫu, trầm giọng mở miệng nói: "Vương Mẫu điện hạ, chuyện này hy vọng Tiên giới có thể cho mọi người một lời giải thích."

Vương Mẫu gật gật đầu, duỗi tay với tiểu tiên đồng một bên, Linh Vũ lập tức thi pháp bố trí kết giới cách âm. Sau đó, Vương Mẫu ngẩng đầu nhìn mấy người Ma giới đối diện, biểu tình trịnh trọng nói:

"Chuyện này, xét đến cùng xác thật là bởi vì Tiên giới ta suy xét không chu toàn gây lên. Lúc ban đầu Ngao Túc nghiên cứu hạng mục chế tạo phấn tái sinh tế bào, đã từng báo cáo về độ nguy hiểm của hạng mục này với Thiên cung, Thiên cung trải qua vài lần nghiên cứu và thảo luận, cảm thấy hạng mục này xét về dài hạn, lợi nhiều hơn hại, là một phát minh có thể tạo phúc cho tam giới, đặc biệt là đối với thế gian mà nói, phấn tái sinh tế bào nghiên cứu chế tạo một khi thành công, sẽ trở thành cột mốc lịch sử trong lĩnh vực y tế ở thế gian. Cho nên Thiên cung phê chuẩn Ngao Túc thực nghiệm, hơn nữa trao quyền cho hắn cấp bậc cao nhất, Tài nguyên mọi nơi toàn lực phối hợp, hy vọng hắn có thể trong thời gian ngắn nhất chế tạo ra tế bào tái sinh phấn "

Nói đến này, Tây Linh Vương Mẫu khẽ thở dài nói: "Ngao Túc tuy rằng tuổi không lớn, nhưng là lại là nhà khoa học ưu tú nhất Tiên giới, hơn nữa hắn tính tình trầm ổn, xử sự nghiêm cẩn, Thiên cung luôn luôn yên tâm với hắn. Nhưng không nghĩ tới lúc này đây, hắn lại đi sai đường, lựa chọn Hình Thiên làm đối tượng thực nghiệm. Chuyện này, đúng là trách nhiệm của Thiên cung chúng ta, không giám sát đối tượng thực nghiệm của hắn, mới có thể phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

Tây Linh Vương Mẫu nhìn về phía mọi người ánh mắt trịnh trọng mà chăm chú, mở miệng nói:

"Đối với việc này, Thiên cung chúng ta nguyện ý gánh vác hết thảy trách nhiệm, đồng thời chân thành trịnh trọng xin lỗi thế gian Ma giới cùng với Phượng Tộc."

Vương Mẫu một mạch nói hết lời, Thần Đồ và Phi Liêm đều có chút chững lại, Tiên giới phó lãnh đạo vừa lên tiếng đã cúi đầu thành khẩn xin lỗi, cho dù trước đây lửa giận đầy mình giờ phút này cũng không thể phát tiết. Tục ngữ nói không đánh người mặt cười, huống chi đối phương còn là nữ nhân……

Thần Đồ cùng Phi Liêm hai mắt nhìn nhau, hai người đều không mở miệng.

Lúc này, Hoa Linh một bên mở miệng nói:

"Kiền Thích mất đi, mấy người Thiên cung vốn đã biết rõ, cho nên lần này kế hoạch tìm kiếm Kiền Thích cũng là mấy người đã sớm thiết kế tốt đúng không? Nếu tam giới đồng minh, Thiên cung vì sao không đề cập trước cho chúng ta chuyện này, sớm đề phòng, cũng có thể khống chế tổn thất ở phạm vị nhỏ nhất."

Thái Bạch Kim Tinh mở miệng nói:

"Bởi vì chúng ta cũng không nghĩ tới Ngao Túc phục chế ra Hình Thiên năng lực mạnh như vậy, chẳng những có thể tránh được mọi người đuổi bắt thời gian dài, còn có thể điều khiển Kiền Thích. Hơn nữa……"

Thái Bạch Kim Tinh do dự một chút, ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, tiếp tục nói:

"Chúng ta mới đầu cũng không biết Ngao Túc thật sự sẽ nghiên cứu chế tạo ra trọng tố hồn phách ký ức trong phấn tái sinh, loại nghiên cứu khoa học này người ngoài nhìn vào là không có khả năng, bởi vì như vậy tương đương với việc khiến Hình Thiên sống lại. Cho nên kế hoạch bố trí trước đây cũng là tiến hành dựa theo lùng bắt một thí nghiệm phẩm bình thường, Thiên cung nhìn thấy, chạy khỏi phòng thí nghiệm chỉ là một Hầu Yêu có bộ phận Pháp lực của Hình Thiên mà thôi, trong quá trình tìm kiếm Kiền Thích có thể thuận tiện bắt hắn về. Cân nhắc kỹ, chúng ta mới không có đem chuyện này báo cho mọi người."

Thái Bạch Kim Tinh sắc mặt trầm trọng lắc lắc đầu nói:

"Đúng là bởi vì như thế, mới gây nên hậu quả nghiêm trọng, làm hại Phượng Tộc thương vong thảm trọng."

Hoa Linh khẽ nhếch miệng, đè nén trong ngực quay lại, nhưng y biết lời Thái Bạch Kim Tinh không giả, chuyện này sợ rằng chỉ có Ngao Túc mới rõ được tính lợi hại của chuyện này. Giờ này khắc này, Hoa Linh càng cảm thấy hiểu biết của mình đối với Ngao Túc trước đây đúng là ít đến đáng thương, chỉ biết là hắn lớn lên đẹp trai, dáng người tốt, y thuật cao minh, tính cách bảo thủ, có chứng cưỡng bách linh tinh gì đó, mà tâm cơ thâm trầm của đối phương lẫn thủ đoạn phúc hắc đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay, Hoa Linh lại hoàn toàn không mảy may biết được.*(Chừa tội mê zai mù quáng)*

Hoa Linh gắt gao cắn chặt răng, vết thương chưa kịp khỏi trong ngực lại vỡ ra rồi, chính mình đến tột cùng đã yêu phải dạng người gì rồi……

Thần Đồ nhìn nhìn sắc mặt Hoa Linh, trầm mặc một chút, mở miệng nói với Vương Mẫu và Thái Bạch Kim Tinh:

"Chuyện này tuy rằng Tiên giới sơ suất giám sát, nhưng đương sự trực tiếp nhất vẫn là Ngao Túc, không biết Thiên cung tính toán xử trí Ngao Túc như thế nào?"

Tây Linh Vương Mẫu tay dừng một chút, trong mắt hiện lên một chút do dự, sau đó mở miệng nói:

"Ngao Túc tuy rằng là người phụ trách chủ yếu nghiên cứu, nhưng việc hắn làm hết thảy đều do Thiên cung trao quyền cho phép, cho nên nguồn gốc việc này, tất nhiên là Thiên cung phải gánh vác trách nhiệm."

Thần Đồ nghe vậy nhíu mày, Phi Liêm một bên cũng lộ vẻ cạn lời. Lời Vương Mẫu nói ra ý bao che quá mức rõ ràng, thế cho nên Úc Lũy một bên vẫn luôn chảy nước miếng với Dương Tiễn nhịn không được thu hồi ánh mắt mở miệng hỏi:

"Ngao Túc gây chuyện lớn như vậy, một chút trách nhiệm cũng không chịu?"

Tây Linh Vương Mẫu lắc đầu nói:

"Đương nhiên không phải, trước đó chúng tôi đã cùng Đông Hải Long Vương hiệp thương việc này, Long Cung đã hứa hẹn, sẽ toàn lực phối hợp giải quyết hậu quả lần này, cho dù Ma giới hay Phượng Tộc, mọi người đưa ra yêu cầu gì Tiên giới cùng Long Cung đều sẽ đáp ứng."

Thái Bạch Kim Tinh tiếp tục nói: "Đông Hải Long Vương đã tỏ vẻ chi phí trị liệu và kiến thiết của Phượng Tộc đều sẽ do Long Cung chi trả, nếu Ma giới yêu cầu bồi thường về kinh tế, cũng có thể nói ra."

Hoa Linh nghe vậy, đang định mở miệng giận dữ từ chối, một bên Phi Liêm nhanh chóng mở miệng nói:

"Được, chờ ta kêu Bình Ế liệt một phần kết toán cho ngài."

Hoa Linh: "……"

Tây Linh Vương Mẫu gật gật đầu, sau đó mở miệng nói: "Còn có một việc, chính là về Hình Thiên, hắn hiện tại tình huống rất không ổn định, chúng ta hy vọng có thể đem hắn mang về Long Cung tiến hành trị liệu."

"Nghĩ cũng đừng nghĩ."

Vương Mẫu nói còn chưa nói xong, Hoa Linh lạnh mặt đánh gãy lời bà, giọng nói lạnh lùng:

"Đây là nguyên nhân các người cúi đầu ư? Xin lỗi, đền tiền, nói đến cùng mục đích cuối cùng vẫn là muốn bắt Hình Thiên trở về tiếp tục làm thí nghiệm phẩm."

Vương Mẫu nhìn Hoa Linh, thần sắc ngưng trọng, không trả lời, không khí bắt đầu căng thẳng.

Một bên Thái Bạch Kim Tinh thấy thế lập tức mở miệng nói:

"Linh Vương điện hạ ngươi hiểu lầm, chúng ta chỉ là cảm thấy trạng thái của Hình Thiên trước mắt rất nguy hiểm, để hắn về Long Cung tiếp thu trị liệu là lựa chọn tốt nhất."

Hoa Linh xoa xoa thái dương, nhịn xuống lửa giận, bình tĩnh nói:

"Chuyện này ta lặp lại lần nữa, Hình Thiên trong thân thể chỉ cần có một chút gen của hắn, hắn chính là người Ma giới chúng ta, ta sẽ không để các người mang hắn về làm thí nghiệm phẩm, chuyện này, xin Vương Mẫu điện hạ không cần nhắc lại, nếu không Tiên Ma hai giới chúng ta gặp mặt bằng đao kiếm."

Vương Mẫu nhìn thấy Hoa Linh thái độ kiên quyết, không khỏi nhẹ nhíu mày, sau một lúc lâu, miễn cưỡng gật gật đầu.

Lúc này, một bên Úc Lũy tiếp tục xen mồm nói: "Chẳng lẽ, chuyện của Ngao Túc cứ tính như vậy là xong? Con trai phạm sai lầm, cha đền tiền? Hóa ra Tiên giới cũng là dựa vào cha?"

Dương Tiễn đối diện vẫn luôn trầm mặc không nói rốt cuộc nhịn không được mở miệng nói:

"Ngươi còn muốn thế nào?"

Úc Lũy thấy Dương Tiễn mở miệng, khí thế tức khắc bay mất một phần, khẽ khàng nói:

"Ta chỉ là cảm thấy kỳ lạ, ta hại ngươi, ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi, hắn gây chuyện lớn như vậy, mà chẳng thấy mặt mũi đâu……"

Dương Tiễn lập tức đỏ mặt, y giận trừng Úc Lũy, lạnh lùng nói: "Câm miệng."

Úc Lũy nghe vậy, y chang con cún ngoan ghé vào bàn, nghe lời "Ngao" một tiếng, sau đó lập tức ngậm miệng lại không nói chuyện nữa.

Chủ yếu đã thương lượng xong, sau đó Phi Liêm và Thái Bạch Kim Tinh hai người lại tỉ mỉ thảo luận một chút chi tiết liên quan, hội đàm lần này cuối cùng hoà bình kết thúc.

Vương Mẫu xong việc liền mang Thái Bạch Kim Tinh rời khỏi Liên Lai, đem chuyện trợ giúp Phượng Tộc toàn quyền giao cho Dương Tiễn, Úc Lũy cảm thấy mỹ mãn, vui mừng ra mặt.

Hoa Linh tóm lấy Linh Vũ hỏi thăm tình huống mọi người sau hôm ấy, mấy người Kim Lan và Tạ Thanh Thần đều bị thương tương đối nghiêm trọng, cùng ở lại Liên Lai dưỡng thương, Tịnh Không và Tô Hòa cùng trợ giúp Phượng Tộc vội vàng cứu trị người bệnh.

Còn An An và Cá ngựa nhỏ, bị Ngao Túc mang đi, Linh Vũ tỏ vẻ cũng không biết bọn họ đi đâu.

Mặc dù có chút nhớ mong cả ngựa nhỏ, nhưng là Hoa Linh biết thương thế cá ngựa nhỏ chưa khỏi hẳn, đi theo Ngao Túc thì tốt hơn, biết được nó ở đâu, Hoa Linh hơi hơi yên tâm.

Hoa Linh đi tới căn nhà gỗ của Hỏa Liễn, do dự có nên vào thăm hỏi một chút, nhưng vào lúc này, cửa nhà gỗ nhỏ từ bên trong đẩy ra, một bóng dáng đỏ như lửa đi ra, thấy Hoa Linh, người đến lông mày khẽ nhếch cao, ánh mắt lộ ra một chút phẫn hận, mở miệng nói:

"Ta tưởng là ai, hóa ra là Ma giới Linh Vương điện hạ."

Hoa Linh sửng sốt, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cậu trai trước mặt không quá thiện cảm này.

Cậu trai ăn mặc có vài phần tương tự Hỏa Liễn, đều là áo choàng quần thụng đỏ thẫm mười phần phong tình, chẳng qua hắn thoạt nhìn so với Hỏa Liễn thì cường tráng manly hơn, đầu cao hơn một chút, màu da cũng hơi ngăm, tóc ngắn đột nhiên dựng lên lộn xộn trên đỉnh đầu.

Hoa Linh xoa xoa đôi mắt, không thể tưởng tượng nhìn đầu tóc của cậu chàng.

Y xác định mình không có hoa mắt, cậu ta trong nháy mắt nhìn thấy mình, đỉnh đầu tóc ngắn nháy mắt đứng thẳng lên, rất xứng với vẻ mặt phẫn nộ của đối phương, Hoa Linh nhìn cảnh tượng "Xù lông" um tùm, cậu chàng thân hình thẳng tắp, cổ cũng thẳng tắp, có chút cao ngạo khẽ nâng cằm, tóc dựng đứng thẳng, cực kỳ giống một con gà tây sục sôi ý chí chiến đấu ……

Tuy rằng rất không thích hợp, nhưng là cái hình ảnh quỷ dị này vẫn làm Hoa Linh phá công, nhịn không được "Xì" một tiếng cười thành tiếng……

64. Quyển 3 - Chương 64: Mái Tóc Đẹp Trai

Nghe được tiếng cười từ Hoa Linh, cậu chàng càng thêm "Tức sùi bọt mép", mỗi một tế bào trên người cậu đều biểu hiện ra ý "Tôi rất tức giận", hai mắt trừng Hoa Linh, như muốn phun ra lửa.

Hoa Linh nhịn cười, cố gắng không nhìn quả đầu của cậu, tâm bình khí hòa mở miệng nói:

"Ừ, là ta, xin hỏi cậu là vị nào?"

Cậu chàng trừng mắt nhìn Hoa Linh một lát, cao ngạo nâng đầu, nói:

"Ta gọi là Hỏa Diễm, là anh hai Hỏa Liễn."

Nghe được đối phương nói, Hoa Linh bỗng nhiên nhớ tới Ngao Túc đã từng đã nói với mình, lúc Phượng Vương tuyển người kế vị, không lập đứa con trai mình thích nhất là Hỏa Liễn làm Thái tử, mà là lập anh hai hắn.

Hoa Linh hơi kinh ngạc nhìn Hỏa Diễm đối diện, hóa ra vị trước mặt này chính là đương kim Thái tử Phượng Tộc, Phượng Vương tương lai?

Nhìn Hoa Linh trên mặt lộ ra biểu cảm kinh ngạc, Hỏa Diễm rốt cuộc thoáng vừa lòng một xíu, nhưng trên mặt vẫn bày ra một bộ lãnh đạm mà cao ngạo, liếc mắt, vẻ mặt kiêu căng nhìn Hoa Linh, bá vương khí ầm ầm, nhưng mà, tóc trên đỉnh đầu cậu đang dựng đứng lại chậm rãi mềm xuống ……

Hoa Linh có chút dở khóc dở cười nhìn Thái tử Phượng Tộc hết thảy hỉ nộ ái ố đều viết ở trên tóc, trong lòng không khỏi lo lắng giùm cho tương lai Phượng Tộc ……

Không hề phát hiện bị quả đầu bán đứng, Hỏa Diễm vẫn cao lãnh mở miệng nói:

"Linh Vương điện hạ có chuyện gì?"

Hoa Linh ho nhẹ một chút, trịnh trọng nói:

"Không biết thương thế Hỏa Liễn thế nào?"

Hỏa Diễm nghe vậy, khẽ cau mày, lo lắng hiện lên trong mắt, mở miệng nói:

"Tiểu Liễn còn hôn mê, y sư nói tình huống bây giờ đã ổn định một chút, nhưng vẫn cần nghỉ ngơi quan sát, chờ đến lúc tỉnh lại mới biết có di chứng gì hay không."

Hoa Linh gật gật đầu, mở miệng nói:

" Y sư Phượng Tộc thuật chữa trị nổi tiếng tam giới, Hỏa Liễn cát nhân thiên tướng*, sẽ không có việc gì."*(Đoạn này để y sư vì Phượng tộc chữa trị bằng phép)*

**Cát nhân thiên tướng – – jí rén tiān xiàng (cát nhân: người thiện lương có phúc khí, thiên tướng: được trời giúp đỡ; tướng [động từ]: giúp đỡ –> người tốt sẽ được trời giúp đỡ).(Nguồn:https: //hoasinhanhca.wordpress.com/thanh-ngu-tuc-ngu-i/)*

Hỏa Diễm nghe xong Hoa Linh nói, trên mặt biểu tình hơi hơi dịu xuống, giọng điệu cũng ôn hòa hơn, nhưng vẫn có chút bất mãn:

"Hỏa Liễn và tộc nhân của chúng tôi tận tâm tận lực giúp Ma giới các người tìm đồ, kết quả lại rơi vào kết cục như vậy."

Hoa Linh gật gật đầu, sự thực chính là như Hỏa Diễm nói:

"Thật xin lỗi, chuyện này đúng là sơ sẩy của bọn ta, làm hại Phượng Tộc vô tội bị liên lụy, xin Thái Tử điện hạ tha thứ. Nếu có yêu cầu hỗ trợ gì Thái Tử điện hạ cứ việc mở miệng, Ma giới trên dưới chắc chắn toàn lực tương trợ."

Nhìn ánh mắt Hoa Linh nghiêm túc thành khẩn, mặt Hỏa Diễm bỗng chốc ửng hồng, cao lãnh kiêu căng ban đầu hóa thành không, mặt hơi ngượng ngùng, sau một lúc lâu, lắp bắp nói:

"Không…… Không có việc gì, này…… Thật ra cũng không thể hoàn toàn trách ngươi……"

Hoa Linh trừng mắt, kinh ngạc nhìn tóc Hỏa Diễm vốn đang mềm oặt rũ xuống giờ phút này giống như cành liễu nhảy múa giữa không trung, mềm mại mà thướt tha, chúng nó y chang như chủ nhân chúng, còn mang theo vài phần ngượng ngùng ……

Xem xét một lúc lâu, Hoa Linh rốt cuộc nhịn không được tò mò trong lòng, uyển chuyển nói:

"Thái Tử điện hạ, quả tóc của ngươi thật —— phiêu dật soái khí."

Hỏa Diễm nghe vậy, đôi mắt lập tức híp thành một đường, khóe miệng cong cong, lộ ra một hàm răng trắng, cười nói:

"Đúng vậy, rất nhiều người đều nói như vậy."

Lúc này, một tộc nhân Phượng Tộc bước ra từ nhà gỗ nhỏ, vội vàng đi đến trước mặt Hỏa Diễm, khom mình hành lễ sau đó nói:

"Thái Tử điện hạ, Tam hoàng tử tỉnh."

"Tiểu Liễn tỉnh?" Mặt Hỏa Diễm lập tức vui mừng, nhìn chằm chằm người tới hỏi tình huống cụ thể.

Người tới gật đầu nói:

"Tam hoàng tử thần trí rõ ràng, thoạt nhìn đã không có gì đáng ngại. Y sư nói cần quan sát mấy ngày, nếu không có tình huống gì xuất hiện, thì không có việc gì, sau này chỉ cần tĩnh dưỡng là được. Tam hoàng tử điện hạ tỉnh lại xong liền muốn thấy ngài, mời ngài qua đó một chút."

"Được, ta đến đây." Hỏa Diễm vẻ mặt vui mừng, chuẩn bị xoay người đi theo người tới trở lại nhà gỗ nhỏ, đi được hai bước hắn đột nhiên dừng bước, tựa hồ nhớ tới Hoa Linh đằng sau, hắn xoay người, nhìn về phía Hoa Linh vẻ mặt cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, mở miệng nói:

"Thật ra tóc của tôi là vũ khí tấn công rất lợi hại, lần sau có cơ hội sẽ trình diễn cho anh xem, đó mới là đẹp trai cool ngầu." Giọng điệu Hỏa Diễm vừa vui vẻ vừa đắc ý, ra vẻ thần bí nháy mắt với Hoa Linh.

Hoa Linh nhìn quả đầu vốn đang phiêu dật giờ lại chuyển sang chế độ cong tít, biến thành những lọn xoăn nhỏ bám vào da, phối hợp với nụ cười sáng lạn của Hỏa Diễm, thật là đã đáng yêu lại nghịch ngợm. Cho dù y não bổ như nào cũng không tưởng tượng nổi cái đầu xù xù đó thì cool ngầu kiểu gì……

Hoa Linh nhịn cười, khách khí gật gật đầu, Hỏa Diễm liền xoay người vội vàng trở về nhà gỗ nhỏ.

Hoa Linh xem xét một vòng các đảo nhỏ ở Liên Lai, chờ khi sắc trời bắt đầu tối, Thần Đồ và Phi Liêm đi gặp Phượng Vương đã trở lại, thấy vẻ mặt hai người hơi hơi không vui,

Hoa Linh đoán được nhất định là Phượng Vương thái độ không hòa ái chút nào.

Phi Liêm bất mãn nhíu mày nói: "Phượng Vương này thật là sư tử ngoác mồm, Tiên giới đã đáp ứng sẽ bồi thường toàn bộ tổn thất ở Liên Lai, ông ta vậy mà còn mở miệng đòi chúng ta nhiều tiền như vậy."

Sắc mặt Thần Đồ tương đối thản nhiên hơn, mở miệng nói: "Đổi vị trí tự hỏi một chút, nếu Ma giới Dưỡng Tâm Điện bị hủy, chỉ sợ cậu với Ế cũng sẽ muốn ra giá trên trời bắt đền. Phượng Tộc nhiều thế hệ đều sống ở Liên Lai, lần này hủy đi rất nhiều đồ vật truyền đời, một ít lịch sử văn hóa truyền thừa của chủng tộc, không phải dùng tiền là có thể cân nhắc, cho nên Phượng Vương nổi giận cũng có thể hiểu."

Phi Liêm khẽ thở dài, lắc đầu nói: "Dự toán tài chính sau tháng cuối năm phải làm lại, không thể chỉ dựa vào tiết kiệm, cần phải mở hạng mục mới."

Nói đến đây, Phi Liêm và Thần Đồ hai người ánh mắt không hẹn mà cùng dừng lại trên người Hoa Linh.

Hoa Linh: "……"

Đột nhiên có dự cảm xấu vậy ta.

"Ngân Linh à? Cậu gần đây không có việc gì nhỉ?" Phi Liêm nhếch lông mày hỏi.

Hoa Linh: "…… Tớ, vừa mới thất tình."

"Người thất tình không thể nhàn rỗi, tìm chút việc làm phân tán lực chú ý đi." Phi Liêm kiên quyết nói: "Toàn bộ ném cho cậu thì quá vô nhân đạo, Phượng Tộc bắt đền, một nửa giao cho cậu thu xếp nha, hoàn thành trước cuối năm."

Hoa Linh: "……"

Cứ như vậy, Linh Vương điện hạ còn chưa kịp về Ma giới đã mơ màng đeo trên lưng khoản nợ trên trời.

Chuyện ở Liên Lai. Thần Đồ toàn quyền ủy thác cho Úc Lũy, sau khi nhìn ba người Thần Đồ rời khỏi quần đảo Liên Lai, Úc Lũy đầu tiên là chạy vội tới nhà gỗ nhỏ của Dương Tiễn ……

Cổn Cổn ngoài phòng thân mật dựa vào Thiên Bảo, trong mắt chỉ có nhau, hoàn toàn làm lơ trong nhà gỗ nhỏ thỉnh thoảng truyền đến tiếng động kì quái.

Tiên Ma hai giới kết giao, hội đàm hạ màn thuận lợi……

Anh Lũy đơn bào coi như là ôm được vợ về nhà rồi

65. Quyển 3 - Chương 65: Sinh Nở Và Kết Hôn

(BIẾN CĂNG)

Ba người Hoa Linh trở lại Ma giới, còn chưa đi đến cửa Lôi Kinh điện, đã nghe thấy bên trong truyền đến một hồi tiếng rống giận. Sau đó một bóng dáng đầy lông từ trong điện chạy ra, nhanh như điện chớp bò lên trên tường cung.

Hoa Linh ngẩng đầu, vừa khéo đối diện với ánh mắt hung ác của Hình Thiên, Hình Thiên hóa khỉ hung hăng nhe răng với Hoa Linh, nhảy nhảy bay bay dọc tường cung, dùng cả tay lẫn chân, quả là một con khỉ rất lớn.

Bình Ế từ trong Kinh Lôi điện chạy ra, nhìn bóng dáng Hình Thiên, trong mắt vừa lo lắng vừa bất lực.

Phi Liêm thấy thế, mở bàn tay, một luồng chân khí kết thành lưới mạnh mẽ từ tay hắn bay ra, lập tức trùm lên người Hình Thiên, nhưng mà Hình Thiên động tác bay nhanh, vèo một cái liền phi thân bay lên, trực tiếp bổ nhào vào cành cây bên cạnh, tránh thoát lưới chân khí.

Bình Ế thấy thế lắc đầu nói:

"Vô dụng, tốc độ của cậu ấy nhanh hơn cậu nhiều."

Khi hai người nói chuyện, đột nhiên thấy sau lưng Hình Thiên xuất hiện một bóng người, đúng là Hoa Linh thi triển độn thuật đến chỗ cái cây, một trận gió nhẹ ập đến, Hình Thiên cảm thấy được sau lưng khác thường, đang định quay đầu lại, tay Hoa Linh nâng chưởng, một chưởng bổ vào gáy Hình Thiên.

Nhưng mà, Hình Thiên không té xỉu như những người khác, mà là giận tím mặt há miệng táp Hoa Linh, công lực hai người vốn đã chênh lệch, thêm vào giờ phút này Hình Thiên còn có gen vượn lớn, Hoa Linh lại không thể tàn nhẫn hạ sát thủ, cho nên một chưởng này đánh vào Hình Thiên, hoàn toàn không có tác dụng. Hoa Linh cau mày, nhìn Hình Thiên đang đánh về phía mình, vẫn giống như ngày ấy không trốn tránh, chỉ nhìn chằm chằm vào hai mắt Hình Thiên.

Miệng Hình Thiên như chậu máu cắn vào bả vai Hoa Linh, Hoa Linh vẫn bất động. Mà động tác của Hình Thiên lại đột nhiên dừng lại, hai mắt vốn đỏ ngầu đột nhiên trở nên tỉnh táo hơn, hắn cắn bả vai Hoa Linh, trong cổ họng phát ra từng tiếng gầm nhẹ, hàm răng sắc nhọn lại không dùng lực cắn xuống, trong ánh mắt rõ ràng có sự tranh đấu.

“Ngân Linh……”

Bình Ế lo lắng chạy vội tới dưới tàng cây, móc thuốc mê trong túi ra, chuẩn bị tiêm cho Hình Thiên. Người trên cây lại nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với Bình Ế, ý bảo hắn đừng cử động.

Hoa Linh nhìn ra được, ý thức của Hình Thiên đang nỗ lực muốn đoạt lại quyền khống chế thân thể, tròng mắt hắn lúc sáng lúc tối, lông trên mặt cũng thỉnh thoảng co duỗi, Hoa Linh nhẹ giọng gọi tên Hình Thiên, kiên định nhìn hai mắt hắn.

Sau một lúc lâu lúc sau, lông Hình Thiên rốt cuộc chậm rãi rút đi, hai mắt khôi phục sự tỉnh táo, hắn chậm rãi buông bả vai Hoa Linh, thân thể tê liệt ngã xuống chạc cây.

Hoa Linh vui mừng ra mặt, mở miệng nói:

“Hình Thiên?”

Hình Thiên hơi ngẩng đầu, mồ hôi theo trán lăn xuống, hắn thở hổn hển, tựa như thể lực tiêu hao quá mức, sau một lúc lâu mở miệng nói:

“Con khỉ này, bố mày không tin không trị được nó……”

Dứt lời, Hình Thiên mềm nhũn cả người, ngất đi.

Phi Liêm và Bình Ế đem Hình Thiên về phòng nghỉ ngơi, Hoa Linh đứng bên mép giường nhìn Hình Thiên hôn mê, tâm tình rất phức tạp, y chậm rãi mở miệng nói: “Hình Thiên đã có thể khống chế thân thể của mình, tớ tin tưởng cậu ấy sẽ thành công, mấy ngày này số lần cậu ấy biến thành khỉ đã càng ngày càng ít.”

Bình Ế trầm mặc, nhìn Hình Thiên hôn mê trên giường, mày hắn nhẹ nhàng nhíu lại, không nói gì.

“Đúng rồi, Tiểu Cửu đâu? Không phải nói em ấy cùng cậu chiếu cố Hình Thiên sao? Sao không thấy nhóc đó đâu?” Phi Liêm mở miệng hỏi.

“À, Long Cung bên kia truyền tin đến có việc gấp, nó về Long Cung.” Bình Ế nói.

Thần Đồ nghe vậy, nói:

“Việc gấp? Chuyện gì?”

Bình Ế cười nhẹ, mở miệng nói: “Là chuyện vui, nghe nói là Long mẫu đã sinh, Tiểu Long Nữ đầu tiên của Đông Hải long cung, Tiểu Cửu phải làm anh trai rồi.”

Phi Liêm nhìn Thần Đồ nói:

“Thần Đồ, đi chuẩn bị lễ vật, đúng rồi, chi phí tự túc nha.”

Thần Đồ: “……”

Hoa Linh một bên cười khì khì vui sướng khi người gặp họa.

Thần Đồ trầm mặc một lát, hỏi:

“Người Long Cung tới có nói đến chuyện Ngao Túc không?”

Bình Ế lắc đầu nói:

“Không có.”

Nghĩ đến lúc ở Liên Lai, Tây Linh Vương Mẫu cũng không nói đến hành tung của Ngao Túc, Thần Đồ không khỏi có chút nghi ngờ, chỉ là hiện tại đang là giai đoạn nhạy cảm, vì không muốn bóc vết sẹo trên ngực Hoa Linh, mọi người trong lòng tuy rằng vẫn còn nghi vấn, lại không nhắc lại chuyện Ngao Túc.

Cho đến hai ngày sau, Tiểu Cửu hưng phấn từ Long Cung về Ma giới, mang về trứng hỉ của Long Tiểu Thập, cũng mang về tin tức của Ngao Túc.

“Kim Kim, em nói với anh, Tiểu Thập lớn lên rất xinh đẹp, em ấy là màu hồng, màu hồng nha, Tứ Hải Long Cung chưa từng xuất hiện mống rồng nào màu hồng đâu, bây giờ vẫn còn nhỏ xíu, giống một con giun nhỏ, quá đáng yêu quá xinh đẹp.” Tiểu Cửu hưng phấn hình dung em gái bảo bối.

Mọi người: “……”

Con giun đáng yêu, tiểu hoàng tử điện hạ cậu xác định không phải đang hắc em gái cậu đó chớ.

“Còn có, còn có, em ấy vừa sinh ra đã mở mắt, tròng mắt của em ấy cũng là màu đỏ, giống một viên hồng ngọc nha, còn sẽ sáng lên……” Tiểu Cửu hưng phấn tiếp tục nói.

Mọi người: “……”

Nghe kiểu trẻ sơ sinh Long tộc còn dọa người hơn Ma giới.

"Còn có, em ấy rất thích em, cả mấy anh trai đều ở trước mặt, em ấy cười với em, ôm em ấy lên còn liếm mặt em, cọ cho em cả mặt toàn sữa với nước miếng, Kim Kim anh ngửi thơm không ngửi thơm không……"

Mọi người: "……"

Thần Đồ tỉnh như ruồi móc khăn tay từ trong túi, lặng lẽ chùi chùi mặt Tiểu Cửu.

Hoa Linh bên cạnh nhìn hành động của Thần Đồ, cười đến đau cả bụng. Thấy Hoa Linh, biểu cảm của Tiểu Cửu hơi dừng một chút, vui mừng trên mặt cũng bay mất, ánh mắt do dự, sau đó chạy đến bên cạnh Hoa Linh, mở miệng nói:

"Hoa Hoa, em lần này trở về, nghe được tin tức của anh cả, anh ấy sau khi từ Thiên cung trở về, vẫn luôn ở trong phòng thí nghiệm bế quan nghiên cứu, đến bây giờ cũng chưa ra ngoài, em cảm thấy, anh ấy chắc là đang nghiên cứu phương pháp chữa khỏi cho Hình Thiên."

Nghe xong Tiểu Cửu nói, Hoa Linh vốn đang tươi cười rạng rỡ chớp mắt đã xạm mặt, sau đó cười lạnh nói: "Tình trạng của Hình Thiên đã dần dần tốt hơn, mới đầu hắn một ngày biến thành khỉ bảy tám lần, hiện tại đã giảm bớt chỉ còn một ngày một lần, ta tin tưởng ý chí của Hình Thiên, hắn nhất định có thể hoàn toàn khống chế được thân thể của mình."

Tiểu Cửu trên mặt bối rối, ậm ừ nói: "Kia…… Kia, anh thật sự không thể cho anh cả một cơ hội sao?"

Hoa Linh sờ sờ đầu Tiểu Cửu, mở miệng nói: "Em lại làm phản có phải hay không?"

"Không có, không có." Tiểu Cửu vội vàng lắc đầu, muốn nói lại thôi nửa ngày, mở miệng nói: "Em chỉ là cảm thấy, cảm thấy tình cảm anh cả đối với anh rất đặc biệt."

"Ha ha, phải không?" Hoa Linh cười lạnh, nói: "Có lẽ vậy, thí nghiệm phẩm có thể chất đặc biệt giống như ta cũng coi như quý hiếm. Thôi, hôm nay tâm tình tốt, không đề cập tới những việc này."

Hoa Linh vừa nói vừa dùng ngón tay vỗ ót Tiểu Cửu. Tiểu Cửu chớp mắt, bất chấp ót đau, bàn tay vỗ lên mặt ngập tràn tâm sự.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, mọi người ngẩng đầu vừa thấy Úc Lũy sải bước đi vào Kinh Lôi điện

Bình Ế thấy thế cười nói: "Hôm nay là ngày mấy, tất cả mọi người đều hẹn nhau về ăn cơm à? Kêu thêm Hậu Khanh, thật là đoàn viên, khó có được mấy lúc như vậy."

Quần áo trên người Úc Lũy bẩn hề hề, nhìn ra được mấy ngày nay ở Liên Lai quả thật rất vất vả, nhưng nét mặt toả sáng tinh thần thư sướng khổ tận cam lai.

"Chuyện ở Liên Lai đã xử lý xong rồi?" Thần Đồ thấy Úc Lũy trở về, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Không có, cuối tuần bắt đầu xây dựng lại, hiện tại người bệnh đã cơ bản đã sắp xếp xong." Úc Lũy cầm ấm trà trên bàn lên, uống một hơi cạn sạch.

"Tớ trở về là muốn nói cho mọi người một tin tức." Ánh mắt Úc Lũy dừng trên bản mặt như táo bón của Tiểu Cửu, nói: "Xem ra mọi người đều đã biết?"

Mọi người hai mắt nhìn nhau, ánh mắt nghi ngờ.

Tiểu Cửu xám xịt nhảy vào lòng Thần Đồ, vùi đầu vào trong.

"Chuyện gì?" Bình Ế bên cạnh hỏi. "Long Cung chúc mừng Tiểu Long Nữ? Tiểu Cửu đã nói cho chúng tớ biết, qua mấy ngày Ma giới chúng ta sẽ phái người đến Đông Hải long cung chúc mừng, dù sao cũng là thông gia……"

"Không phải, là chuyện của Ngao Túc." Úc Lũy mở miệng nói, thấy mọi người đều là vẻ không biết chuyện, Úc Lũy kinh ngạc nhìn Tiểu Cửu, tiếp tục nói:

"Tiểu Cửu không nói cho mọi người sao? Ngao Túc muốn kết hôn cùng Hỏa Liễn."

66. Quyển 3 - Chương 66: Nước Mắt Hoa Linh

Úc Lũy vừa thốt lên xong, toàn bộ Kinh Lôi điện đều im phăng phắc, Mấy người Phi Liêm Bình Ế trừng to mắt, không thể tin nổi nhìn Úc Lũy, Thần Đồ xách đầu Tiểu Cửu từ trong ngực ra, Tiểu Cửu không dám ngẩng đầu điên cuồng gật gật, khẳng định chuyện Úc Lũy nói, sau đó lại chui vào.

Hoa Linh vẫn còn ngồi trên ghế không lên tiếng, khẽ khàng rũ mì che dấu cảm xúc trong mắt, nhưng sống lưng vốn nhẹ nhàng lại hơi cứng còng.

Sau một lúc lâu, Bình Ế bình tĩnh lại mặt mũi tức giận, hấn cắn răng nói với Úc Lũy:

"Sao lại thế này?"

Úc Lũy xoa xoa miệng, nói:

"Tiên giới bên kia đáp ứng Phượng Tộc rồi, sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của bọn họ, đặc biệt rất coi trọng thương thế của Hỏa Liễn, không chỉ bởi vì thân phận đặc biệt của Hỏa Liễn, là đứa con trai Phượng Vương yêu thích nhất, còn bởi vì cậu ta là niết bàn chi thể* mấy ngàn năm mới có một. Cho nên Vương Mẫu trở về Thiên cung rất chú ý chuyện Hỏa Liễn, Hỏa Liễn sau khi tỉnh lại, thương thế ổn định, thoạt nhìn không có trở ngại gì, Phượng Vương sau khi đến thăm cậu ta vài lần, liền chạy đến gặp Thái Bạch Kim Tinh, đưa ra yêu cầu muốn Hỏa Liễn kết hôn với Ngao Túc, Thái Bạch Kim Tinh bẩm báo Vương Mẫu, hôm nay ý chỉ tứ hốn của Thiên cung đã truyền tới Long Cung và Phượng Tộc."

**Niết bàn chi thể: giải thích ở chương nào đó quên mất tiêu rồi. Đại khái Phượng tộc chia làm hai thuộc tính một là Ngũ hành gia trì, hai là trị liệu. Người Phượng tộc bình thường chỉ có một đặc tính, người từ nhỏ có cả hai loại thuộc tính này trên người, chính là niết bàn chi thể.*

Bình Ế đỏ cả mặt, trong mắt lửa giận xen lẫn đau lòng Hoa Linh, Bình Ế tính tình ôn hòa, hiếm khi tức giận như vậy, giờ phút này, khuôn mặt búp bê đáng yêu nào còn vẻ dịu dàng như ngày thường, trong mắt sát khí ầm ầm.

"Ngao Túc thật là quá mức, khinh Ma giới ta không người à? Biến Ngân Linh thành bộ dạng này, hắn sao có thể xoay người liền kết hôn với Phượng Tộc." Bình Ế nói.

Thần Đồ bây giờ vẫn tương đối bình tĩnh, hắn lại xách đầu Tiểu Cửu từ trong ngực ra, nói:

"Tiểu Cửu, em vừa rồi nói Ngao Túc sau khi hồi cung thì chưa từng bước ra khỏi phòng thí nghiệm?"

Tiểu Cửu gật đầu, đáng thương hề hề nhìn Hoa Linh nói:

"Đúng vậy, cho nên chuyện này là Phượng Tộc đơn phương tình nguyện, anh cả bây giờ vẫn chưa biết."

"Thái độ của Long Vương đối với việc này như thế nào? Tiếp chỉ sao?" Thần Đồ tiếp tục hỏi.

Tiểu Cửu chép miệng, nói: "Phụ vương lúc trước đáp ứng Vương Mẫu rồi, chuyện này là do anh cả gây nên, cho nên chỉ cần Phượng Tộc đưa ra yêu cầu, Long Cung vì bồi thường đều sẽ đáp ứng, nhưng mà phụ vương mới đầu tưởng chỉ là bồi thường tiền, phụ vương không ngờ Phượng Tộc lại yêu cầu kết hôn. Nhưng mà lời đã nói, thánh chỉ Thiên cung đến cũng chỉ còn cách tiếp, mẫu hậu còn ở cữ trong hậu cung, sau khi biết việc này đã mắng cho phụ vương một trận, lúc em về, phụ vương còn đang dẫm nhím biển trên đá san hô."

Nghe xong Tiểu Cửu nói, Bình Ế vẫn rất tức giận, hắn đau lòng nhìn cánh tay trái của Hoa Linh, cánh tay giả trong tay áo là ngày ấy hắn trở về Ma giới làm cho Hoa Linh, hắn nhớ rõ miệng vết thương ở khuỷu tay Hoa Linh khi đó. Bởi vì cánh tay là Hoa Linh tự mình bẻ gãy, cho nên máu thịt lẫn lộn, miệng vết thương lởm chởm khiến cho người ta sợ hãi.

Hoa Linh giúp Tiểu Cửu độ kiếp vừa mới mất đi Thiên Khôi Linh, nửa cánh tay tuy rằng da thịt mất hết, nhưng xương cốt vẫn còn, làm một cánh tay giả bằng cao su, cánh tay và ngón tay vẫn sử dụng bình

thường, cơ bản sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày, tuy rằng da thịt mọc chậm, nhưng qua mấy trăm năm, vẫn có thể phục hồi như cũ.

Nhưng bây giờ, Hoa Linh giật cánh tay từ khuỷu tay kéo xuống, ngay cả xương cốt cũng không còn, không thể phục hồi như cũ, Bình Ế chỉ phải dùng pháp thuật làm một cái tay giả, gắn vào khuỷu tay Hoa Linh, nửa cánh tay này, ngoại trừ nhìn cho có, thì đã chẳng sử dụng được nữa.

Bình Ế biết Hoa Linh thuận tay trái, ngày thường lấy đồ vật đều ưu tiên tay trái, bây giờ cánh tay chặt đứt, sinh hoạt của y rất bất tiện, ăn cơm lấy đồ có đôi khi y vẫn theo bản năng vươn cánh tay trái, sau một lúc lại thu về, đổi thành tay phải. Mỗi khi nhìn đến hình ảnh đó, Bình Ế rất đau lòng, hắn rất khó tưởng tượng dưới biểu cảm ra vẻ không có gì của Hoa Linh cất giấu nỗi đau cỡ nào, cũng không dám nghĩ lúc y dứt khoát chặt cánh tay, trong lòng đã tuyệt vọng đến mức nào.

Cho nên nói, từ nhìn thấy miệng vết thương kia của Hoa Linh, Bình Ế trong lòng cũng đã coi Ngao Túc thành kẻ thù. Mà lúc này nghe thấy cái tin tức như lửa đổ thêm dầu, lửa giận vẫn luôn đè nén trong lòng hắn bùng nổ.

"Ngân Linh, tớ và Phi Liêm đến Long Cung, đòi công bằng cho cậu. Nếu Ngao Túc không chịu ra, tớ sẽ đập nát phòng thí nghiệm của hắn." Bình Ế nói.

Hoa Linh nghe xong Bình Ế nói, thân mình khẽ run lên, sau đó ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt nhỏ giận dữ của Bình Ế, Hoa Linh im lặng một lát, đôi mắt lại sáng lên, y mở miệng nói:

"Ế, tớ không có việc gì, từ ngày chặt đứt cánh tay, Ngao Túc hôn tang gả cưới đều không liên quan đến tớ."

Tiểu Cửu mở to đôi mắt ầng ậc nước, nói:

"Hoa Hoa, anh cả sẽ không cưới Hỏa Liễn, anh đừng đau lòng."

Hoa Linh nhìn về phía Tiểu Cửu, bật cười, mở miệng nói: "Tiểu Cửu, em ở thế gian xem rất nhiều phim truyền hình đúng không?"

Tiểu Cửu sửng sốt, sau đó ngây thơ mờ mịt gật gật đầu, nói: "Chủ yếu là loại tình yêu trời đất ……"

Hoa Linh tiếp tục nói: "Nhân vật chính và nhân vật phụ, em xem cái nào?"

Tiểu Cửu chớp chớp mắt nói: "Đương nhiên là vai chính."

Hoa Linh gật gật đầu, đôi mắt trong veo, chậm rãi nói:

"Đời người cũng không khác phim truyền hình lắm, Ngao Túc đã từng là vai chính số một trong ta, mọi sự chú ý đều ở trên người hắn, mỗi hành động mỗi biểu cảm của hắn ta đều sẽ cân nhắc nửa ngày, phỏng đoán tâm tư của hắn, bởi vì thích nên mới để ý. Mà hiện tại, hắn ở trong cuộc đời ta xem như…… Lĩnh cơm hộp*, cho nên không có gì phải đau lòng, hôn sự này hắn có biết hay không, có đồng ý hay không đã không còn liên quan đến ta. Ta ngày hôm nay, cốt truyện vẫn sẽ tiếp tục, sau này sẽ có vai chính càng tốt hơn xuất hiện, em cảm thấy ta sẽ quay đầu để ý một pháo hôi* sao?"

**Lĩnh cơm hộp: ngôn ngữ mạng Tàu chỉ diễn viên hết vai diễn. Nguồn gốc là diễn viên quần chúng khi hết vai sẽ được nhận cơm hộp.*

**Pháo hôi: vật hy sinh thường ngỏm sớm trong phim*

Tiểu Cửu hai mắt đẫm lệ nức nở nói: "Chỉ là, em chỉ xem gương vỡ lại lành, không có xem diễn đến một nửa đổi vai chính……"

Hoa Linh ý cười bên môi càng sâu: "Thời đại tiến bộ, cốt truyện phong phú……"

Trong phòng mọi người im lặng không nói, tầm mắt đều dừng trên mặt Hoa Linh.

Hoa Linh xoa xoa ấn đường, đứng dậy nói: "Ế, bị một phần lễ vật đi, chọn ngày lành đưa đến Long Cung, rốt cuộc cũng coi như là người cũ, vui vẻ một hồi, về công về tư, Ma Vương Ma giới ta vẫn phải có phong độ."

Dứt lời, Hoa Linh xoay người, bước nhanh rời khỏi Kinh Lôi điện.

Khoảnh khắc y xoay người, một giọt nước mắt vẫn trào ra từ khóe mắt, lướt qua mặt y, dọc theo mang tai, dừng ở ngực……

Thương con

67. Quyển 3 - Chương 67: Trạng Thái Của Hình Thiên

Hoa Linh rời khỏi phòng, cũng không quay về Vạn Hoa điện của mình.

Nghe tin Ngao Túc muốn kết hôn với Hỏa Liễn, Hoa Linh thừa nhận trong khoảnh khắc đó trái tim y đau đớn vô cùng, mấy ngày nay, được bạn bè quan tâm chăm sóc, Hoa Linh cố tình che giấu nỗi cô đơn trong lòng, nhắc nhở mình không được nhớ đến chuyện Ngao Túc, cố sức đè nén tâm trạng tiêu cực, hy vọng có thể không khiến mọi người lo lắng, mau chóng vượt qua sóng gió này.

Nhưng mà, giữa đêm khuya tĩnh lặng, trong đầu Hoa Linh vẫn sẽ bất giác hiện lên hình ảnh lúc ở bên Ngao Túc, hai người lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên làm tình, tất cả chi tiết Hoa Linh đều nhớ rõ mồn một, bên môi mơ hồ còn vương độ ấm từ Ngao Túc, bên tai mơ hồ còn vang lên tiếng hắn thì thầm.

Nhớ đến những ngày hai người ở bên nhau, tuy rằng thời gian rất ngắn, nhưng thật sự chỗ nào cũng tràn đầy hạnh phúc ngọt ngào, từ đường mật ngọt ngào hạnh phúc chớp mắt đã rơi vào cảnh cụt tay đau đớn như trùy tâm *(khoan vào tim)*, khác biệt quá lớn khiến Hoa Linh khổ sở đến mức không thở nổi.

Nghe được tin mà Úc Lũy mang về, vết thương trên trái tim Hoa Linh chưa kịp lành lại bị xát thêm muối, khoảnh khắc đó, y mới phát hiện sâu trong lòng mình, tình cảm dành cho Ngao Túc đã vượt xa tưởng tượng của bản thân. Cho dù là một tin tức chưa chắc chắn, đã có thể chọc thủng chút kiên cường giả tạo của y dễ như trở bàn tay, khiến y đau đớn thương tích đầy mình.

Vì không muốn mọi người lo lắng, y chỉ có thể ra vẻ bình thản nhanh chóng rời đi, y biết, Bình Ế vốn tinh tế đã sớm nhìn thấy nội tâm yếu ớt của mình, chỉ là để ý mặt mũi y vẫn không nói toạc ra.

Hoa Linh vùi đầu trong chăn, trong lòng hung hăng mắng mình không có tiền đồ, không phải chỉ là thất tình thôi sao, cùng lắm thì, y cắn răng vững vàng tin tưởng mình sẽ nhảy qua cái hố này.

Sau một lúc lâu, một tràng tiếng bước chân từ xa tới gần truyền tới.

Bình Ế đẩy cửa phòng ngủ Hoa Linh, đi đến mép giường y, duỗi tay vuốt mái tóc dài của Hoa Linh.

Trên giường Hoa Linh chậm rãi nói:

"Ế, tớ rất không có tiền đồ có phải không." Giọng mũi khản đặc để lộ cảm xúc y bây giờ.

Bình Ế nói:

"Ngân Linh, khổ sở thì khóc đi, không có gì phải mất mặt. Tớ nhớ rõ năm đó biết tin Hình Thiên chết, cậu cũng là bộ dạng này, ở trước mặt bọn tớ làm bộ không có việc gì, trong lòng lại khổ sở muốn chết."

Hoa Linh tiếp tục nói:

"Hình Thiên và Ngao Túc không giống nhau, chuyện Hình Thiên tớ đau lòng là bình thường, nhưng tớ không ngờ chuyện của Ngao Túc cũng sẽ ảnh hưởng lớn như vậy với tớ, rõ ràng thời gian quen biết cũng đâu có dài……" *(Mẹ nghi anh Túc bỏ bùa yêu con lắm con ạ)*

Bình Ế sờ sờ tóc Hoa Linh nói: "Được rồi, không cần suy nghĩ, tớ tới tìm cậu là muốn nói chuyện Hình

Thiên."

Giọng điệu Bình Ế nghiêm túc hơn, Hoa Linh vừa nghe, lập tức chui đầu ra, ngẩng đầu nhìn Bình Ế, có chút khẩn trương nói:

"Hình Thiên làm sao vậy?"

Bình Ế nhíu mày, mở miệng nói:

"Tớ cảm thấy trạng thái của Hình Thiên không tốt lắm."

Hoa Linh, nói:

"Làm sao vậy? Mấy ngày này thời gian biến thành khỉ đã càng ngày càng ít, này không phải là biểu hiện chuyển biến tốt đẹp à?"

Bình Ế sắc mặt ngưng trọng nói:

"Quả thật số lần cậu ấy biến thành khỉ đã giảm bớt, nhưng mà tinh thần và thể lực của cậu ấy nhìn qua suy nhược đi rất nhiều, cả ngày hôm nay cậu ấy đều ngủ, sau khi tỉnh lại sức ăn cũng ít hơn, tuy rằng thân thể không nhìn ra là không khỏe, nhưng mà tớ kiểm tra thấy tinh khí trong cơ thể cậu ấy đã nhanh chòng suy kiệt."

Hoa Linh nghe vậy, mặt mũi lập tức nôn nóng: "Nhanh chóng suy kiệt?"

Bình Ế gật gật đầu nói:

"Tế bào lão hoá rất nhanh, công năng các khí quan trên cơ thể đều có xu thế suy giảm, nếu dựa theo tốc độ đi xuống này, không quá hai tháng, Hình Thiên sẽ già mà chết."

Hoa Linh khiếp sợ nhìn Bình Ế, vẻ mặt không thể tin nổi:

"Sao có thể? Cậu ấy…… Cậu ấy thoạt nhìn rất tốt mà."

Bình Ế trầm trọng lắc lắc đầu, nói:

"Tớ cũng không hy vọng đây là sự thật, nhưng là hiện tại thoạt nhìn xác thật là như thế, ý chí của Hình Thiên rất mạnh mẽ, có thể chiến thắng ý thức của con khỉ kia, nhưng lại không ngăn cản được cơ năng

thân thể dần suy yếu."

"Không có biện pháp chữa trị sao? Triệu tập hết trị liệu sư hệ Thủy đỉnh cấp của Ma giới ……" Nói đến đây, Hoa Linh mới nhớ tới trong Ma giới, trị liệu sư hệ Thủy giỏi nhất chính là Bình Ế, nếu cả cậu ấy cũng bất lực, như vậy những người khác nhất định cũng không có biện pháp khác.

Bình Ế lắc lắc đầu, thần sắc ảm đạm nói:

"Tớ trước mắt còn chưa tìm được phương pháp chữa trị hiệu quả, chỉ có thể cố gắng sử dụng chân khí và dược vật làm chậm quá trình lão hóa của tế bào. Nhưng Ngân Linh, cậu phải chuẩn bị tâm lý, tình huống Hình Thiên vốn không phù hợp quy luật tự nhiên, việc cậu ấy sống lại không biết bao hàm bao nhiêu nhân tố. Tớ lo lắng, có một ngày cậu ấy sẽ……"

Cánh tay Hoa Linh hơi run run, sau một lúc lâu, y gian nan mở miệng nói:

"…… Cậu ấy nhiều nhất còn có bao nhiêu thời gian?"

Bình Ế trầm mặc một lát, nói:

"Dựa theo phương pháp trị liệu hiện tại của tớ, nhiều nhất có thể kéo được nửa năm, đã là cực hạn."

Bình Ế duỗi tay ôm lấy bả vai Hoa Linh, mở miệng nói:

"Cho nên, Ngân Linh, nếu có gì muốn nói với Hình Thiên, thì mau chóng nói đi, mấy ngày nay chúng ta ở bên cậu ấy nhiều chút, mấy ngàn năm trước cậu ấy đi vội vàng, lúc này đây, nếu cậu ấy thật sự vô phương chữa trị, như vậy cũng không phải tiếc nuối."

Nước mắt Hoa Linh rốt cuộc không nhịn được nữa chảy ra, y không muốn chấp nhận cái hiện thực tàn khốc này, y tựa vào vai Bình Ế thất thanh nói:

"Vì sao lại như thế này? Vì sao? Nếu là kết quả này, tại sao muốn để cậu ấy sống lại…… Vì sao muốn để chúng ta phải chịu nỗi đau mất đi lần nữa?"

Ánh mắt Bình Ế ảm đạm, cúi đầu không nói, chỉ gắt gao ôm đầu Hoa Linh, tùy ý y nằm trên vai mình phát tiết đau đớn trong lòng……

Sau một lúc lâu, cổng Kinh Lôi điện nhô ra một cái đầu nhỏ, một lát lại rụt trở về.

Nhìn Hoa Linh và Bình Ế hai người sóng vai đi vào đại điện của Hình Thiên, Tiểu Cửu vội vã từ cửa chạy

vèo vào trong, nói:

"Đi vào, đi vào, Bình Ế mang Hoa Hoa đi tìm Hình Thiên."

Phi Liêm bên cạnh khẽ thở dài nói:

"Thần Đồ, chuyện này, cậu nói chúng ta có phải hơi ác không? Hoa Linh hiện tại vốn đang đau buồn, chúng ta còn nói chuyện bệnh tình Hình Thiên cho cậu ấy, này không phải dậu đổ bìm leo sao?"

Thần Đồ liếc Phi Liêm một cái nói: "Lúc nãy Ế vừa nói ra, cậu là phiếu đồng ý đầu tiên."

Phi Liêm cười nói:

"Sắc mặt Ế cậu cũng thấy, nếu không đồng ý, phỏng chừng cậu ấy sẽ rời cung trốn đi, cậu ấy thật sự đau lòng Ngân Linh. Hơn nữa chuyện này, sớm muộn gì cũng phải nói cho Ngân Linh."

Thần Đồ thản nhiên nói:

"Nếu đồng ý, thì không cần nhúng tay, chúng ta giữ im lặng thôi."

Tiểu Cửu trong mắt toàn là vẻ lo lắng, mở miệng nói:

"Nhưng mà, Hoa Hoa bây giờ nhất định rất khổ sở, em tin tưởng anh cả nhất định sẽ có biện pháp cứu Hình Thiên, vì sao không khuyên nhủ anh ấy đem Hình Thiên về Long Cung."

Thần Đồ sờ sờ đầu Tiểu Cửu, mở miệng nói:

"Hình Thiên sẽ không chết, Ngao Túc nhất định sẽ chữa khỏi hắn, đây là hắn thiếu Hình Thiên và Ngân Linh. Nhưng chuyện nào ra chuyện đó, Ngao Túc mang cho Ngân Linh thương tổn quá lớn, Ế không hy vọng Hoa Linh còn liên quan đến Ngao Túc, cho nên cậu ấy không muốn nhắc đến Ngao Túc trước mặt Hoa Linh, chi hy vọng cậu ấy có thể ở cạnh Hình Thiên."

Tiểu Cửu vẫn nghi hoặc khó hiểu nói:

"Nhưng mà, làm như vậy có ý nghĩa sao? Hoa Hoa không có y thuật, cho dù ngày đêm trông coi Hình Thiên cũng không có tác dụng ……"

Nói đến đây, Tiểu Cửu trợn to mắt, thông suốt nói:

"Ngày đêm ở cạnh? Sớm chiều ở chung? À, hóa ra Bình Ế là muốn mượn cơ hội này tác hợp Hình Thiên và Hoa Hoa?!"

Não Tiểu Cửu bừng nắng hạ, các loại ý tưởng cuồn cuộn tới:

"Nhưng mà Hoa Hoa cho rằng Hình Thiên sắp chết, bối cảnh đau lòng như vậy thì làm gì còn tâm trạng yêu đương?"

"A? Không đúng, chính là loại tình huống này mới có thể kích phát tình tố trong lòng Hoa Hoa, ánh sáng sinh tử luyến gì đó?"

"Nhưng lỡ Hình Thiên cảm thấy mình sắp chết, không đành lòng liên lụy Hoa Hoa, đem bi thương để lại cho mình, đè xuống tình yêu trong lòng nhẫn tâm cự tuyệt ảnh……"

"Lại hoặc là, Hình Thiên căn bản đối với Hoa Hoa không có tình cảm, như vậy cho dù Hoa Hoa trông coi đến núi mòn trời đất hợp một cũng vô dụng nha……"

……

Lúc này, Úc Lũy vẫn im lìm không nói nghe vậy ngẩng đầu, ánh mắt tự tin và kiên định, mở miệng nói:

"Ai nói, trông coi —— vô dụng!" *(ở đây gốc là hữu dụng cơ, nhưng mình thấy hơi sai sai nên mạn phép đổi)*

68. Quyển 3 - Chương 68: Hoa Linh Và Hình Thiên

Lúc này, Hoa Linh chẳng mảy may biết đến cuộc hội nghị mật trong Kinh Lôi điện, y đang lo lắng nhìn Hình Thiên ngủ trên giường, nghe qua chuyện Bình Ế vừa nói, Hoa Linh cẩn thận quan sát tình trạng của Hình Thiên, phát hiện sắc mặt hắn quả thật không bằng mấy ngày trước, môi nhiễm màu xám, màu da cũng xạm đi, cả người đều là bộ dạng bệnh tật.

Hoa Linh cau mày, đứng bên mép giường lẳng lặng nhìn Hình Thiên, không khí trong phòng có chút ưu thương.

Dường như đã nhận ra động tĩnh trong phòng, Hình Thiên trên giường vừa tỉnh lại, hắn mở to mắt, ánh mắt cảnh giác sau khi nhìn thấy Hoa Linh và Bình Ế thì lập tức biến mất.

Hoa Linh treo lên một nụ cười, y không muốn làm Hình Thiên lo lắng, cười mở miệng nói:

“Còn nói tớ thay đổi nhiều, tính cảnh giác của chiến thần rõ ràng cũng rớt thảm nha.”

Hình Thiên cười ha ha một cái, sau đó từ trên giường ngồi dậy, tuy rằng sắc mặt không tốt, nhưng thần thái trong mắt vẫn như cũ, rạng rỡ lấp lánh, Hình Thiên cười gật đầu nói: “Đúng vậy, gần đây tớ luôn cảm thấy rất buồn ngủ, trong thân thể rõ ràng là con khỉ, bây giờ hình như giống heo hơn.”

Hoa Linh cười nói: “Nuôi không tốt, khó trách nhìn lại gầy, nhất định là thức ăn vấn đề, ngày mai kêu phòng bếp đổi cho cậu thành thức ăn gia súc.”

Bình Ế ở một bên nghe vậy cũng cười nói: “Sản phẩm Ma giới, tuyệt đối không chứa chất tạo nạc.”

Hình Thiên nhìn Hoa Linh và Bình Ế kẻ xướng người họa trước mặt, lắc đầu thở dài: “Hai người các cậu đều là người đã trên vạn tuổi, sao lại như con nít thế, mấy ngàn năm nay chẳng lớn lên được chút nào.”

Bình Ế cười nói: “Ai nói, bọn tớ hiện giờ chính là Đại ma vương oai phong một cõi danh chấn tam giới, trái lại cậu, mới giữ nguyên cái tính cũ.”

Hoa Linh ho nhẹ, duỗi tay vò vò đầu Hình Thiên, mở miệng nói:

“Đến đây, ngoan, kêu chú nào.”

Hình Thiên duỗi tay, túm lấy cánh tay Hoa Linh, đột nhiên kéo y lên giường, nghiêng người đè y dưới thân. Hoa Linh cả kinh, sau đó la hét ầm ầm, lại bị Hình Thiên kiềm chế không thể động đậy, Hình Thiên vững vàng quỳ đè trên lưng Hoa Linh, đầu gối chọt vào huyệt đạo trên eo y, Hoa Linh lập tức cảm thấy vừa tê vừa ngứa vừa đau, khó chịu đến chảy nước mắt.

“Hình Thiên cậu là đồ khốn…… A a a, đừng nhúc nhích, đau, oa! Tớ sai rồi, tớ sai rồi, tớ gọi cậu là chú là được chứ gì?” Giá trị vũ lực khiến Hoa Linh toàn bại khí thế lập tức toàn tiêu, liên tục cầu xin tha thứ.

Sau một lúc lâu, Hình Thiên rốt cuộc tha cho cánh tay Hoa Linh, Hoa Linh từ trên giường bay nhanh xuống, đứng bên mép giường tức giận trừng mắt nhìn Hình Thiên, người trên giường cười khiêu khích vẻ mặt “Cậu đánh không lại tớ còn có thể thế nào”, hai người đối diện dường như lại trở về mấy ngàn năm trước, Hoa Linh tức giận muốn trào máu. Đồng thời, y cũng nghi hoặc nhìn thoáng qua Bình Ế một bên, lòng đầy phẫn nộ:

Nói thể lực ngày càng suy nhược, sống không quá ba tháng đâu? Tốc độ lẫn lực độ đánh người, chỗ nào giống người bị bệnh hả……

Bình Ế đón ánh mắt từ Hoa Linh, trộm mấp máy miệng nói một câu với Hoa Linh.

Hoa Linh ngẩn ra một lúc lâu, mới ngẫm ra ý của Bình Ế:

"Khỉ đột biến vẫn lớn hơn sâu……"

Hoa Linh: "……"

Ngựa thần kì thị chủng tộc thật đáng ghét.*(*chỗ ngựa thần tui đoán nguyên thân của Hình Thiên hoặc Bình Ế là ngựa thần)*

Đấu võ mồm chán chê, Hoa Linh và Hình Thiên cuối cùng cũng chịu im lặng, Bình Ế bình tĩnh bưng ấm trà, ở một bên rót trà cho hai người.

Hình Thiên xoa xoa bả vai, nói: "Cái thân này thật sự rất khác trước đây, nếu là trước đây, bắt cậu chẳng cần đến một bàn tay……"

Hoa Linh: "…… Biết cậu người khỏe rồi, có thể đổi đề tài khác không?" Hoa Linh bất mãn cầm chén trà Bình Ế đưa qua, đưa đến bên miệng.

Hình Thiên sảng khoái đáp ứng nói: "Được."

Sau đó hắn nghiêng đầu, nhìn nhìn Hoa Linh, mở miệng nói:

"Mấy ngày nay tớ vẫn muốn hỏi cậu? Nghe nói cậu thích đàn ông?"

Nước trà vừa mới vào miệng Hoa Linh suýt nữa thì phun ra……

Đây là chuyện quỷ quái gì ế, mặt Hoa Linh đỏ rần, không biết vì bị sặc hay vì sợ……

Hình Thiên nhìn sắc mặt Hoa Linh, vẻ mặt lập tức bừng tỉnh nói:

"Xem ra quả nhiên là sự thật, này là xấu hổ?"

Hoa Linh: "……"

Lần này nước trong cổ họng hoàn toàn lệch đường, Hoa Linh ho khan một trận, mặt càng thêm đỏ. Sau một lúc lâu, cuối cùng cũng thông khí, Hoa Linh hung tợn trừng mắt nhìn Hình Thiên, lườm một cái, nổi giận nói:

“Xấu hổ cái đầu ông.”

Hình Thiên vẫn mỉm cười nhìn Hoa Linh, ánh mắt trêu ghẹo rõ ràng, mở miệng nói: “Đều là anh em, có gì mà ngại, thích đàn ông cũng không phải có bệnh, còn giấu giấu cái gì.”

Hoa Linh bị Hình Thiên thẳng thắn trêu ghẹo, ngược lại có chút xấu hổ thật, y khẽ nghiêng đầu, nhẹ giọng lẩm bẩm nói: “Cậu mới có bệnh.”

“A!”

Lúc Hoa Linh đang xấu hổ, Hình Thiên đột nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, sợ tới mức Hoa Linh lập tức quay đầu, khẩn trương nhìn hắn hỏi:

“Làm sao vậy? Hình Thiên, cậu chỗ nào không thoải mái?”

Ánh mắt Hình Thiên kinh ngạc, trừng mắt nhìn Hoa Linh nói:

“Ngân Linh, cậu thích đàn ông? Cậu năm đó không phải là thích tớ chứ?”

Hoa Linh: “……”

Bình Ế: “……”

Nghe xong Hình Thiên nói, Hoa Linh lập tức ngây người, y và Bình Ế đều hoàn toàn không ngờ Hình Thiên sẽ đột nhiên thốt ra những lời này. Tâm trạng Hoa Linh có chút phức tạp, tuy rằng chính y vẫn luôn không rõ ràng cảm giác đối với Hình Thiên, nhưng không nghĩ rằng sẽ bị đối phương hỏi toẹt ra như vậy, tâm trạng y hiện giờ thật sự có chút —— bíp…bíp…, hoàn toàn không biết nên trả lời như thế nào.

Bình Ế bên cạnh vẫn còn bình tĩnh lắm, hắn như suy tư gì đó nhìn nhìn Hình Thiên, chậm rì rì mở miệng nói:

“Hình Thiên, cậu tại sao lại có cảm giác này?”

Hình Thiên bộ dạng tỉnh như ruồi nói với Bình Ế: “Cậu ấy thích đàn ông, còn ai có thể đàn ông hơn tớ?”

Hoa Linh: “……”

Tiếp tục bíp…bíp….

Bình Ế nhịn không được cười cong khóe miệng, nói: "Đúng, còn có ai có thể đàn ông hơn chiến thần, Ngân Linh, có phải hay không?"

Hoa Linh hung hăng lườm Bình Ế đang châm ngòi thổi gió, sau đó nhìn Hình Thiên nói:

"Da heo cũng không dày bằng mặt cậu."

Hình Thiên vẫn còn nghiêm túc chống cằm đánh giá Hoa Linh, ánh mắt quét từ đầu đến chân, nhìn đến mức như chọt được mấy lỗ trên người Hoa Linh.

……

Năm phút sau, Hoa Linh nổi da gà cả người rốt cuộc nhịn không được nói: "Cậu nhìn cái gì?"

Ánh mắt Hình Thiên nghi ngờ mở miệng nói: "Hai tên đàn ông làm như nào ta? Muốn ngực không có ngực, muốn eo không có eo, ngay cả chỗ để sờ cũng méo có……"

Hoa Linh: "……"

Mị…… Lựa chọn tiếp tục bíp…bíp….

Ánh mắt Hình Thiên chuyển xuống dưới, dừng ở phần hông Hoa Linh, tiếp tục nghi ngờ nói:

"Ầy? Trước kia cũng không ít lần thấy cậu cởi truồng, không thấy cậu cứng lên với tớ nha……"

Nói đến đây, Hình Thiên dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, vươn tay kéo đai lưng Hoa Linh, nói:

"Đúng rồi, tớ nhớ rõ mông cậu phát sáng mà, bây giờ hình như không sáng?"

Hoa Linh bị kéo lưng quần đột nhiên nhảy dựng, tránh thoát tay Hình Thiên. Hình Thiên ngẩn ra, sau đó bừng tỉnh nói: "Quả nhiên là xấu hổ? Ngân Linh cậu thật sự thích tớ à? Sao không nói sớm."

Lòng Hoa Linh hiện giờ như một đàn cả trăm con ngựa đang chạy rần rần, cảm tình mấy ngàn năm giấu diếm trong lòng đối với Hình Thiên từ đây hoàn toàn tan sạch, y tại sao lại nghĩ mình và Hình Thiên sẽ có khả năng? Ngoại trừ việc là thẳng nam từ trong trứng, thì hai người hễ gặp mặt là cắn nhau bầu không khí này cho dù qua mấy ngàn năm cũng sẽ không thay đổi.

Nhìn người trước mắt, cảm giác của Hoa Linh với hắn chính là:

Đã chết thì nhớ thương, sống lại liền muốn giết chết……

Hoa Linh nghiến răng nghiến lợi nói: "Cút khỏi mông bố, ai nói cho mài bố thích mài? Nhìn mài như này, khỉ đầy lông lớn lên méo khác gì khỉ da xanh, khẩu vị của bố không nặng như vậy ……"

Hình Thiên nghe vậy, đầu tiên là nhẹ nhàng thở ra, sau đó sang sảng cười, mở miệng tiếp tục đề tài vừa rồi: "Đến đây đến đây đến đây, nói cho bố đàn ông với đàn ông xoạc nhau như nào ……"

Nhìn ánh mắt Hình Thiên hăng hái hiếu học, đột nhiên Hoa Linh dường như thấy được Úc Lũy thứ hai, năm đó vì sao anh em bọn họ ngoài đánh giặc thì không làm gì khác? Bởi vì Xi Vưu là FA, cho nên lãnh đạo ra một hội trẻ trâu lắm tuổi mầm tình chưa kịp nở……

Nhìn ánh mắt ghét bỏ của Hoa Linh dành cho mình, Hình Thiên quay đầu nhìn về phía Bình Ế, nói: "Ế, cậu tới dạy tớ."

Bình Ế: "……"

Hoa Linh nghe vậy, mở miệng nói: "Đừng bắt nạt Ế, Phi Liêm mà biết sẽ phang cậu."

Hình Thiên trừng mắt, cả kinh nói: "Bình Ế, cậu và Phi Liêm……"

Hình Thiên thật sự không biết nên dùng từ gì để hình dung quan hệ nam nam, nghẹn nửa ngày mới xổ ra được mấy chữ: "Hai người các cậu…… Làm?"

Bình Ế gương mặt ửng đỏ, bất mãn trừng mắt lườm Hoa Linh, mở miệng nói: "Đừng nghe Ngân Linh nói bừa, tớ và Phi Liêm là anh em tốt, là cộng sự."

Hình Thiên nghe vậy, lập tức lại nhẹ nhàng thở ra nói: "Còn may cậu và Phi Liêm vẫn bình thường, nếu không tớ còn tưởng rằng qua mấy ngàn năm phụ nữ tam giới đều đã ngỏm sạch……"

Sắc mặt Bình Ế vẫn ửng đỏ, rũ mắt, không lên tiếng.

Hình Thiên tiếp tục đem ánh mắt nhìn về phía Hoa Linh, hào phóng nhìn kỹ nói: "Ngân Linh, ngẫm lại thì, nếu cậu thật sự không tìm thấy đối tượng, anh em ta có nhiều năm tình cảm như vậy, có thể cho cậu mượn trải nghiệm một chút."

Hình Thiên tiếng nói vang dội, ánh mắt lại mang theo vài phần ẩn nhẫn lẫn tiếc hận, nhìn về phía Hoa Linh ánh mắt dường như muốn nói: Ngân Linh thật là khổ, nhất định là bởi vì nhiều năm không có phụ nữ coi trọng y, cho nên mới đi tìm đàn ông, xem này trang điểm loè loẹt, Ngân Linh nhất định là coi mình thành phụ nữ, mỗi năm áp lực đến mức muốn chuyển giới luôn……

Thông minh như Hoa Linh, lập tức đã đọc hiểu ánh mắt hắn, nhìn ánh mắt Hình Thiên, y dở khóc dở cười, tức giận còn kèm theo một xíu cảm động, tình anh em của Hình Thiên đối với mình thật không phải giả, hiến thân cũng không ngại, nhưng mà…… Tìm không thấy đối tượng là cái quỷ gì?

Lòng tự trọng mãnh liệt bị quấy phá, Hoa Linh lạnh mặt, cao ngạo nói: "Cám ơn, đáng tiếc không cần, tớ đường đường là Ma Vương còn có thể không tìm thấy đối tượng? Trong mắt cậu giá thị trường của tớ kém như vậy à?"

Hình Thiên nghe vậy nghiêm túc nói: "Xét về ngoại hình cậu không bằng Hậu Khanh, xét tính cách cậu không bằng Bình Ế, xét về giá trị võ lực, cậu so với Thần Đồ Úc Lũy kém xa, so về kiếm tiền, Phi Liêm đỉnh hơn cậu, bản lĩnh độn thuật xuất chúng, cũng không bằng hai chân Khoa Phụ chạy…… Cho nên, cậu giá thị trường tốt chỗ nào?"

Hoa Linh: "……"

Có thể bíp bíp đoạn này hong……

Bình Ế bên cạnh đã cười đến mức gục xuống bàn, hắn thật không ngờ, chính mình cố tình an bài thăm bệnh hẹn hò lại đi xa đến mức này, trong lúc nhất thời, Bình Ế cảm thấy mình dường như lại trở về mấy ngàn năm trước, nhìn Hoa Linh và Hình Thiên đấu võ mồm, Bình Ế trong lòng dâng lên cảm xúc ấm áp đã lâu, đồng thời hắn cũng hiểu rõ:

So với tình yêu, tình bạn tình thân càng thích hợp với hai người trước mặt hơn.

69. Quyển 3 - Chương 69: Pháp Khí Của Ngao Túc

Không khí bi thương ban đầu đã biến mất tiêu, lúc rời khỏi điện của Hình Thiên, Hoa Linh nghiến răng nghiến lợi kêu gào thằng cha Hình Thiên này quả thật chính là phản tồn tại *(kiểu như phản khoa học)* của tam giới, nên đem hắn nhốt trong lồng sắt treo lên quất đánh một vạn năm.

Lời thì như thế, Bình Ế vẫn phát hiện sự thay đổi của Hoa Linh, mây đen mấy ngày nay vẫn luôn quanh quẩn giữa chân mày Hoa Linh đã lặng lẽ biến mất…… Nói chính xác, sau khi trò chuyện cùng Hình Thiên, cả người Hoa Linh dường như thoải mái hơn nhiều, tựa như áp lực từ gánh nặng trong lòng bấy lâu nay đã bỏ xuống được. Hoa Linh không phải trở lại trạng thái trước lúc chia tay Ngao Túc, mà là trở lại tâm trạng trước đại chiến Trác Lộc.

Giờ đây,Bình Ế bỗng mơ hồ cảm giác: Có lẽ Hình Thiên sống lại đối với Hoa Linh mà nói, là một chuyện vô cùng ý nghĩa, lâu nay, mấy người bọn họ không rằng biết việc Hình Thiên chết đối với Hoa Linh vẫn luôn là một cái gông nặng nề, chặt chẽ khóa trong lòng y. Mấy ngàn năm, nỗi đau đó không hề giống như lời Hoa Linh nói, theo thời gian trôi đi mà dần dần biến mất, mà là chính y lặng lẽ cất giấu đoạn ký ức đó dưới đáy lòng. Mỗi một lần vô tình chạm đến, đều sẽ đau đớn như trùy tâm, như xé toang lồng ngực khiến

máu rơi đầy.

Nhìn đầu vai Hoa Linh đã nhẹ nhõm hơn, khói mù che mờ mắt Bình Ế cũng dịu đi nhiều.

Hoa Linh trở lại Kinh Lôi điện, giận giữ diễn thuyết về tình trạng của Hình Thiên, bảo mọi người sau này phải tiến hành nghiêm túc phê bình giáo dục lại Hình Thiên, làm một Ma Vương nhậm chức muộn, theo lẽ thường chắc chắn phải làm culi cho anh em. Dưới sự đe dọa lẫn dụ dỗ của Hoa Linh, Phi Liêm bất đắc dĩ cũng miễn cưỡng đồng ý sắp xếp Hình Thiên làm quản lý hậu cần vệ sinh Ma cung —— bao gồm kiểm tra độ sạch sẽ của bếp và WC.

Tưởng tượng bộ dạng Hình Thiên mặc tạp dề, đeo khẩu trang, Hoa Linh sung sướng đến mức không khép được miệng.

Mọi người trò chuyện một hồi cuối cùng vào chuyện chính, Úc Lũy báo với Phi Liêm tình huống quần đảo Liên Lai mấy ngày nay, hướng sự chú ý của Phi Liêm đến:

"Lần trước Kiền Thích bạo tẩu, những pháp khí bị ảnh hưởng hao tổn rất nghiêm trọng, phí dụng sửa pháp khí, Phượng Vương đúng là đem gánh nặng đưa cho Ma giới ta. Dựa theo cách nói của bọn họ, phần lớn linh lực của pháp khí bị Kiền Thích hấp thu, cho nên chúng ta phải trả tiền sửa."

Phi Liêm nghe vậy, nheo nheo mắt, biểu tình trên mặt hơi lạnh lùng, mở miệng nói: "Loại đồ vật có linh lực, sao có thể đo bằng tiền? Lại không thể tính lượng tương đương……"

Úc Lũy gật đầu, nói sự thật: "Cho nên bọn họ hét giá trên trời, phần lớn pháp khí đều là sở hữu của Phượng Tộc và Long Cung, bên Long Cung không thấy nói đến chuyện bồi thường, nhưng mà cái Thần Đồ bẻ gãy là Phần Thiên Hỏa Kích chắc chắn rất có địa vị, Kim Lan nhìn rất đau lòng."

Tiểu Cửu trong lòng Thần Đồ nghe vậy mở miệng nói: "Cái đó là Phần Thiên Hỏa Kích?"

Úc Lũy gật đầu nói: "Nghe nói gọi là tên này."

Tiểu Cửu kinh ngạc mở miệng nói: "Phần Thiên Hỏa Kích là vật của Long Cung bọn em, vốn là pháp khí của anh hai, sau đó anh hai cho anh sáu, sao lại ở trong tay ông chú cố của Kim Kim?"

Thần Đồ nghe xong ngẩn ra một chút, Tiểu Cửu vừa nói, hắn nhớ tới ngày đó ở núi Thanh Viên, lúc Kim Lan xuất quan pháp khí trong tay đúng là Phần Thiên Hỏa Kích này, hơn nữa khi đó, hắn quả thật cảm giác được bên trong động đá còn có hơi thở của người khác.

Nghĩ đến Kim Lan ở trong động đá kia bế quan mấy chục năm, Thần Đồ như suy tư gì đó.

Mà Hoa Linh bên cạnh thì trực tiếp luôn, y vỗ vỗ Tiểu Cửu đầu, nói:

“Đừng nhìn anh sáu em ngày thường không hé răng, thật ra lợi hại lắm đó, không biết mấy đứa sắp có thêm chị dâu sáu, hay là bà nội chú đây?”

Ánh mắt Hoa Linh vui vẻ quét tới quét lui trên mặt Thần Đồ và Tiểu Cửu, cuối cùng khẽ thở dài nói:

“Quý gia đình thật bát nháo……”

Phi Liêm bên cạnh ho nhẹ, mở miệng nói: “Nếu vốn là vật của Long Cung, như vậy thì không cần bồi thường nhỉ.”

Hoa Linh tuy rằng đã quen thói Phi Liêm Bình Ế keo kiệt, nhưng nhìn Phi Liêm mặt không đổi sắc nói ra những lời này, đáy lòng y vẫn bái phục kỹ năng bòn của ngày càng nâng cao của người ta, cùng với —— tốc độ phát triển của da mặt……

Tiểu Cửu nghe không hiểu Hoa Linh ám chỉ, nhưng nghe hiểu Phi Liêm nói, cậu ngây thơ gật gật đầu nói:

“Không cần, dù sao tiền này đều là của anh cả, anh cả sẽ không đòi tiền Hoa Hoa đâu.”

“Tiền của Long Cung muốn đòi cũng phải là Long Vương chứ, sao lại là Ngao Túc?” Phi Liêm nghe vậy, lắc đầu khó hiểu nói.

Tiểu Cửu đắc ý cười nói: “Vậy mọi người không biết rồi, thật ra anh cả mới là trùm sau màn ở Long Cung đó, sổ sách tài chính Long Cung đều phải qua tay anh cả, mẫu hậu ngẫu nhiên thấy thì hỏi một chút, phụ vương thì trước giờ đều mặc kệ, gặp chuyện dùng tiền là vứt cho anh cả.”

Tiểu Cửu thần bí hề hề nhìn Phi Liêm và Bình Ế, tiếp tục nói:

“Anh hai hồi trước nói, nếu tam giới cũng có bảng xếp hạng Forbes, anh cả tuyệt đối đứng top 3, ảnh là trùm giàu ngầm.”

Hoa Linh một bên nhìn Phi Liêm lẫn Bình Ế sáng bừng hai mắt, lập tức ho khan thật mạnh ngắt lời Tiểu Cửu, y có dự cảm xấu, nếu để hai vị Ma Vương rớt tiền trong mắt này phát hiện Ngao Túc là giấy dát vàng, hậu quả thật không dám tưởng tượng……

Dưới tình thế cấp bách, Hoa Linh lập tức nói sang chuyện khác, y quay đầu nhìn Úc Lũy nói: “Đúng rồi, Úc Lũy, ngày đó Lang Nha Sóc của cậu có bị ảnh hưởng không?”

Úc Lũy mở miệng nói: “Có cảm ứng, nhưng bị tớ mạnh mẽ áp chế, uy lực của Kiền Thích vẫn rất lớn, áp chế Lang Nha Sóc phí không ít tinh lực.”

Úc Lũy tạm dừng một chút, ánh mắt hơi hoang mang, tiếp tục nói: "Ngày đó tớ nhớ rõ ngoại trừ tớ, chỉ có pháp khí của Ngao Túc là không rời người, nhìn không ra Ngao Túc tuổi còn trẻ, tu vi đã cao như thế."

Hoa Linh nghe vậy, đột nhiên nghĩ tới đám Tư Mạn màu bạc tuồn ra dưới tay Ngao Túc hôm đó, tuy rằng linh hoạt, nhưng nhìn qua cũng chẳng phải pháp khí đặc biệt gì, nhưng mà ngoài thứ đó, Hoa Linh chưa từng thấy Ngao Túc gọi ra vũ khí đặc biệt nào, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái.

Đúng lúc Úc Lũy cũng có chung nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về Tiểu Cửu hỏi:

"Tư Mạn hôm đó của Ngao Túc nhìn rất đặc biệt, không giống như pháp khí tầm thường, giống như là vật còn sống?"

Tiểu Cửu gật đầu nói: "Đó vốn dĩ là vật còn sống mà, không phải pháp khí của anh cả, đáy biển có động thực vật gì anh cả đều có thể coi như vũ khí công kích, đến nỗi pháp khí của anh cả, nghe anh hai nói giống như là một cục đá, em chưa từng thấy qua anh ấy gọi ra, chẳng biết mặt mũi như nào."

Nghe xong Tiểu Cửu nói, nghi hoặc trong mắt Úc Lũy càng lớn, đồng thời cũng sinh ra một xíu suy nghĩ muốn chiến đấu, trong lòng âm thầm liệt Ngao Túc vào vị trí đối thủ của mình.

Phi Liêm rất bất mãn với việc Phượng Vương yêu cầu bồi thường tiền sửa pháp khí, hắn trầm tư một lát, tinh quang trong mắt chợt lóe, nói với Hoa Linh:

"Ngân Linh, sổ sách dự toán tài chính sáu tháng cuối năm thêm vào một phần chi, tính thành phần của cậu nha."

Hoa Linh: "……"

Phi Liêm cong khóe miệng, nhìn về phía Hoa Linh ánh mắt từ ái mà ôn hòa: "Đương nhiên, nếu cậu có thể khiến Phượng Tộc nói không cần thì là tốt nhất."

Hoa Linh trợn mắt nhìn nói: "Vì cái gì lại là tớ?"

Phi Liêm buông thong tay nói: "Hai phần lễ biếu Long Cung đều tính cho bên tớ, chẳng lẽ cậu muốn đổi?"

Hoa Linh: "……"

Sau một lúc lâu, Hoa Linh khẽ thở dài, hung tợn trừng mắt lườm

Phi Liêm nói: "Xem như cậu lợi hại."

Vì thế, ngày hôm sau, Hoa Linh rất không tình nguyện đi theo Úc Lũy về quần đảo Liên Lai, nghĩ sắp phải lấy mặt nóng đi úp mông lạnh của Phượng Vương, Hoa Linh ngồi bên bờ biển mặt ủ mày chau, nghĩ ta đường đường đại ma vương Ma giới, mà lại lưu lạc tới nỗi vì tiền nên phải khép nép với người khác, thật là đắng lòng. Nhớ đến vẻ mặt Phi Liêm và Thần Đồ hôm ấy sau khi đi gặp Phượng Vương, Hoa Linh biết Phi Liêm nhất định không muốn gặp lão người chim này rồi, mới ném vụ này cho mình.

Đang lúc Hoa Linh đang làm công tác tư tưởng, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng:

"Oa? Linh Vương điện hạ, sao anh lại ở chỗ này?"

Hoa Linh sửng sốt, quay đầu, đối diện là khuôn mặt tươi cười khí thế của Hỏa Diễm, cùng với —— quả đầu quắn lên vì vui vẻ.

Quả đầu lông đỏ có chút xấu hổ vẹo thành hình chữ S, lửa đỏ chói mắt, giống một cây đuốc, xinh đẹp chói mắt.

70. Quyển 3 - Chương 70: Đuôi Cá Màu Vàng

Nhìn quả đầu và hai mắt sáng lấp lánh của Hỏa Diễm, tâm trạng Hoa Linh bỗng tốt lên rất nhiều, cảm xúc mâu thuẫn đối với loài thiên địch này cũng bớt bớt, Hoa Linh mỉm cười, mở miệng nói:

"Hai! Hỏa Diễm điện hạ, lại gặp mặt."

Hỏa Diễm nhếch mép, lộ ra một hàm răng trắng, cười nói: "Linh Vương điện hạ, là tới tìm tôi sao?"

Hoa Linh: "À, ta……"

Hoa Linh lời còn chưa dứt, Hỏa Diễm đã vươn tay bắt được cánh tay y, kéo y chạy theo hướng bờ khác của đảo nhỏ, vừa chạy vừa hưng phấn nói: "Đi, tôi dẫn anh đi ngắm cảnh chơi."

Hoa Linh nhìn thấy hắn mặt mũi hưng phấn, không đành lòng dội nước lạnh, để hắn kéo mình đi về phía trước. Hai người cùng nhau đến một đảo nhỏ khác thuộc đảo hệ Hỏa, chỉ thấy tộc nhân Phượng Tộc đứng đầy trên bờ cát, vẻ mặt mọi người đều rất hưng phấn, cứ như đang chờ đợi cái gì.

Hỏa Diễm kéo Hoa Linh đến chỗ một tảng đá cao, cúi đầu nhìn mặt biển phía dưới bắt đầu nổi sóng.

Hoa Linh thấy là lạ, nhìn một lúc sau đó mở miệng hỏi: "Hỏa Diễm điện hạ, mọi người đang làm gì?"

Hỏa Diễm thần bí hề hề chỉ vào mặt biển nói với Hoa Linh: "Hừm, sắp đến rồi."

Hoa Linh cúi đầu nhìn kỹ mặt biển, quả nhiên, hơn mười giây sau, nước biển nhanh chóng cuồn cuộn lên, bọt sóng vỗ vập vào bờ đá phát ra từng tiếng vang lớn, nước biển vốn trong xanh dường như cũng dần sẫm màu đi.

Hoa Linh nhận thấy được sự thay đổi, chăm chú nhìn mặt biển, lúc này, những tộc nhân Phượng Tộc trên bờ cát tập trung nhìn chằm chằm mặt biển, tư thế như chuẩn bị hành động.

Vài giây sau, chỉ thấy mặt biển dần dần lặng xuống, nhưng sóng nước vốn trong xanh giờ đã bến thành một mảng đen kịt, bên trong mảng đen đó hình như còn lác đác một vài điểm hồng.

Trong nước có cái gì đó, Hoa Linh híp mắt lại, rốt cuộc thấy rõ ràng nguyên nhân nước biển đổi màu. Giờ phút này, mấy km đường ven biển đều biến thành một mảng màu đen, nhìn hơi đáng sợ.

Nước biển thôi không quay cuồng, Phượng Tộc trên bờ biển đều tập trung tinh thần nhìn chằm chằm mặt biển, hai bên giống như đang giằng co, không khí bắt đầu căng thẳng.

Nhưng vào lúc này, chỉ thấy từ trong biển "Vèo" một phát bay ra con gì đó cỡ quả bóng, yên lặng bay tới bờ cát, Phượng Tộc đứng trên bờ cát chớp mắt biến hình, một đôi cánh rực lửa vung lên, phượng hoàng bay lên bầu trời, mỏ sắc nhọn chuẩn xác nhắm vào vật kia.

Hoa Linh bây giờ mới thấy rõ ràng vật trong mỏ phượng hoàng, hóa ra là yêu ngư Hoa Diên Vĩ, loại cá này là cá yêu tồn tại dưới biển sâu ở thời thượng cổ, bình thường thân cá nhìn như quả bóng, thích quần cư, lấy cá vương làm trung tâm sống dưới biển sâu.

Thời thượng cổ, Hoa Linh từng thấy loại cá này, Hoa Diên Vĩ, cá cũng như tên, cái đuôi giống như một đóa diên hoa nở rộ rực rỡ, nhưng ngoài cái đuôi ra thì, loại này cá toàn thân trên dưới đều tràn đầy một chữ —— xấu.

Mắt chỉ có một con, sinh ra trên ót, không có mí mắt, tròng mắt màu xám như cá chết, miệng lớn vô cùng, bên trong có ba hàng răng nanh xoắn vào nhau, từ bên miệng kéo dài đến cổ họng, lúc đồ ăn vào miệng, giống như tiến vào một cái máy trộn bê-tông lập tức bị nghiền nát đưa vào trong họng. Cả thân cá ngoài cái đuôi giống quả cầu, trên người không có vảy, lại giống như cóc ngoài thân phủ kín lớp mụn mủ màu nâu, da như cái hố, còn có rất nhiều chất lỏng màu vàng dinh dính phủ kín toàn thân, tanh tưởi mà trơn trượt.

Hoa Linh sau khi nhận ra loại cá này, chẳng thèm nhìn đến lần thứ hai, y không nghĩ tới mấy ngàn năm tiến hóa giống loài, loại này cá này vậy mà không bị đào thải, ngược lại còn tiến hóa một chút, trước kia chúng nó chỉ có thể sinh hoạt dưới biển sâu, hiện tại xem ra đã có thể lên bờ. Đến nỗi bề ngoài, hình như còn xấu hơn trước.

Mà đám Phượng hoàng trước mặt còn ngậm con cá Hoa Diên Vĩ này, nhanh chóng bay đến trên bờ đá, vứt con cá kia lên trên tảng đá, đồng thời dùng cái mỏ nhọn như kìm, mổ phập vào đuôi cá.

Một phập này giống như thổi lên một tiếng kèn, chỉ thấy trên mặt biển không đếm được bao nhiêu cá Hoa

Diên Vĩ lao ra khỏi mặt nước, há miệng bay lên bờ, giống như một viên đạn tín hiệu. Mà tất cả Phượng Tộc trên bờ giờ này cũng hưng phấn hẳn lên, sôi nổi hóa thành hình phượng, bay lên trời, lập tức hướng tới bầy cá trên không. Trong khoảnh khắc, tiếng chim hót tiếng cá hí vang vọng khắp trời đất.

Hoa Linh kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, Hỏa Diễm bên cạnh lại không bị cảnh tượng này hấp dẫn, hắn ngưng thần nín thở, mắt sáng như đuốc tập trung nhìn chằm chằm mặt biển phía xa.

Hoa Linh nhìn theo hướng ánh mắt cậu ta, giữa một mảng nước biển đen kịt mờ mờ hiện ra một chút sắc vàng. Sau một lát, sắc vàng đó bay lên trời, trong khoảnh khắc trồi lên mặt nước, Hoa Linh thấy rõ, đó là một cá yêu toàn thân màu vàng, dưới ánh mặt trời lấp lánh ánh vàng mỹ lệ. Hoa Linh đoán được, đây chính là cá vương của bọn này.

Nhìn thấy cá vương màu vàng vừa ra khỏi biển, phượng hoàng trên trời lập tức nhốn nháo, sôi sục buông con mồi trong mỏ, bay đến chỗ cá vương.

Mà Hỏa Diễm đứng bên cạnh Hoa Linh, lập tức hóa thành phượng hình, phóng lên cao, hai cánh dài mấy mét vung ra chấn động không khí xung quanh rung lên ong ong, đuôi phượng thật dài giống như một ngọn lửa tráng lệ xẹt qua bầu trời.

Thấy phượng hình của Hỏa Diễm, Hoa Linh cũng không khỏi hơi hơi ngẩn ra, y không thể không thừa nhận,phượng hình của Hỏa Diễm là con đẹp nhất y từng thấy, hình thể so với những con phượng hoàng khác hùng tráng hơn, toàn thân lửa đỏ, lông chim xinh đẹp dưới phản xạ ánh mặt trời hiện lên màu đỏ rực, đỉnh đầu có một cái mào màu vàng cực kỳ giống một cái vương miện, nhưng mà, chói mắt nhất vẫn là đuôi phượng thật dài của cậu ta, giống như một đường cầu vồng, lay động giữa bầu trời mỹ lệ.

Cho dù ở thời thượng cổ, Hoa Linh cũng chưa từng thấy con phượng hoàng nào mỹ lệ hơn, y dùng ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Hỏa Diễm.

Nhìn trình độ tiến hóa của người ta kìa, so với đám cá yêu này quả là không cùng đẳng cấp.

Bên này Hoa Linh đang bận cảm khái hai cực thuyết tiến hoá, bên kia Hỏa Diễm đã như tia chớp bay đến chỗ cá vương, hai cánh tạo gió, mỏ đánh thẳng vào một mắt của cá vương, không cần đến vài giây, cá vương đã thành vật Hỏa Diễm bắt được.

Hỏa Diễm trên không ngửa mặt lên trời hót một tiếng dài, nhóm phượng hoàng xung quanh cũng sôi nổi phát ra tiếng hót vang, giống như đang ăn mừng. Hỏa Diễm bắt lấy cá vương, bay hai vòng trên không, nhìn như đang khoe con mồi của mình, cái đuôi cá vương nhẹ nhàng đong đưa, giống một là cờ màu vàng tượng trưng cho thắng lợi.

Hỏa Diễm sau đó bay trở về trên tảng đá, hóa thành hình người, đứng bên cạnh Hoa Linh. Hỏa Diễm vừa khảy cá vương trong tay, vừa đắc ý cười với Hoa Linh nói: “Thế nào? Đẹp trai không? Đáng tiếc năm nay con cá vương này quá yếu, còn chưa chơi gì đã chết, vốn tôi còn muốn cho anh thấy lực công kích của tóc tôi.”

Hoa Linh nhìn Hỏa Diễm cười sáng lạn, không tự giác cũng bị lây khẽ nhếch khóe miệng, y cười nói:

"Đẹp trai lắm, ta lần đầu tiên nhìn thấy phượng hoàng đẹp như cậu."

Hoa Linh tán thưởng phát ra từ trong lòng.

Nhưng mà Hoa Linh vừa thốt lên xong, liền thấy mặt Hỏa Diễm lập tức ửng đỏ, tóc trên đầu giống như cờ màu vui sướng mà thẹn thùng đón gió phấp phới, vui mừng lộ hết ra ngoài.

Hoa Linh nhìn bộ dạng cậu ta, mặt càng hớn hở cười, y càng thích vị Thái tử Phượng Tộc này, đúng là một người thú vị.

Nhìn Hoa Linh tươi cười, mặt Hỏa Diễm đỏ đến mức sắp nhỏ cả máu, cậu cứng ngắc xoay người, giả vờ bình tĩnh nhìn tộc nhân trên trời.

Cá vương đã chết, trận này vốn thực lực đã không bình đẳng cuộc đi săn cơ bản đã đến hồi kết, bầy cá trong biển dần dần tan đi, nước biển trở về màu xanh trong. Mà mọi người Phượng Tộc cũng sôi nổi hóa lại thành hình người, bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm của mình trên bờ cát.

Phượng Tộc hưng phấn nhanh chóng lọc những cái đuôi cá, ném vào những cái lều ở sườn trong bờ biển, lúc này Hoa Linh mới phát hiện, ở lều gỗ phía xa tốp năm tốp ba đứng rất nhiều người, dựa theo quần áo phục sức, hẳn là người Xích tộc, Xích tộc phần lớn là mỹ nữ.

Hoa Linh lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ phát hiện, vừa rồi những người bắt cá đều là đàn ông Phượng tộc, thì ra là đang ra sức biểu hiện để xoát độ hảo cảm trước mặt phái khác. Hóa ra trận bắt cá này là biến tướng của một nghi thức tìm bạn đời à?

Ngay lúc Hoa Linh cũng bị không khí náo nhiệt mà ám muội xung quanh ảnh hưởng,

Hỏa Diễm bên cạnh đột nhiên nhét cái gì đó vào tay y.

Hoa Linh ngẩn ra, cúi đầu vừa thấy, lại là cái đuôi màu vàng của cá vương. Hỏa Diễm cắt dọc theo cái đuôi rất chỉnh tề, toàn bộ đuôi biến thành hình quạt, uốn lượn với nhau, giống một bông hoa diên vĩ vàng.

Hỏa Diễm mặt càng thêm đỏ, nhìn cũng không dám nhìn thẳng mắt Hoa Linh, chỉ nhanh chóng nhét vật kia vào tay Hoa Linh, ngại ngùng nói: "Cho anh."

Hoa Linh nhìn thứ trong tay, sửng sốt, sau đó cười gật đầu nói: "Cám ơn."

Hỏa Diễm nghe vậy, ngẩng đầu, ánh mắt sáng lấp lánh nhìn thẳng mắt Hoa Linh, tóc giờ phút này đã giống

như tẩu hỏa nhập ma nhảy tùm lum trong gió, ánh mắt mang theo vài phần kích động lẫn kì dị, trừng mắt nhìn Hoa Linh một lúc lâu, cậu khô khan nói một câu:

"Nhận đi."

Dứt lời, quay người lại, phi như bay rời khỏi tảng đá.

Nhìn hành động quái dị của Hỏa Diễm, Hoa Linh hơi kinh ngạc, lúc y đang suy ngẫm xem có nên đuổi theo hay không thì, đám người Phượng Tộc phía dưới phát hiện đuôi cá màu vàng trong tay Hoa Linh, lập tức hoan hô ầm ầm.

Nhìn ánh mắt đám người Phượng Tộc nhắm về phía mình, nghe tiếng hoan hô vỗ tay như sấm động, Hoa Linh ngơ ngẩn.

Lúc này, y mới phát hiện, mấy người đàn ông Phượng Tộc dưới đó sôi nổi bó đuôi cá của mình thành một bó, trao cho mấy cô gái người Xích tộc trong lều, có cô tiếp được, có cô cười khẽ lắc lắc đầu.

Mà mấy cô gái nhận lấy đuôi cá, mặt cô nào cô nấy đỏ ửng, liếc mắt đưa tình nhìn chàng trai thâm tình chân thành không kém đối diện……

Hoa Linh nắm đuôi cá trong tay lập tức hóa đá……

Y đoán đúng được mở đầu, lại không đoán được kết thúc.

Đây quả đúng là nghi thức tìm bạn đời của Phượng Tộc, mà đuôi cá kia, đúng là tín vật biểu tượng cho tình yêu đôi lứa ……

71. Quyển 3 - Chương 71: Ngao Túc Xuất Hiện

Editor: Vivi

Hoa Linh sững sờ hồi lâu, lúng túng nhìn đuôi cá trong tay, y có mơ cũng không mơ được Hỏa Diễm mới gặp hai lần đã có hảo cảm với y, đã thế còn là hảo cảm giữa nam và nữ — à nhầm, là hảo cảm với bạn đời…

Nghĩ đến vẻ mặt lúng túng và mái tóc rối bời của Hỏa Diễm, Hoa Linh đoán đối phương hẳn là thật lòng. Nếu là trước đây, Linh Vương điện hạ chắc chắn sẽ dương dương tự đắc ra mặt, không những thế mà còn tự khen mị lực bản thân xúc xắc một phen, sau đó dũng cảm tiến tới đùa giỡn rồi 419, nhưng đáng tiếc, quá khứ chỉ là quá khứ, Hoa Linh giờ chỉ có kinh ngạc cùng bất đắc dĩ, không có một đồng vui sướng cùng tự hào, diễm ngộ này đến quá muộn.

Hoa đào mùa thu, không bằng mơ mùa xuân….

Do dự chốc lát, Hoa Linh đi theo hướng Hỏa Diễm bỏ chạy, nhóm nam nữ Phượng tộc hò reo vui mừng, Hoa Linh đành phải cúi đầu, trốn lẹ khỏi tầm mắt mọi người.

Khi Hoa Linh tìm thấy Hỏa Diễm, cậu chàng đang ngồi xổm cạnh gốc cây, ngón tay vẽ vòng tròn trên thân cây, hết vòng này tới vòng khác…

Hoa Linh đi tới cạnh cậu, theo tiếng bước chân của mình càng gần, Hoa Linh thấy tóc Hỏa Diễm chuyển động càng nhanh, từng chiếc đứng thẳng như bị điện giật…

Hoa Linh muốn cười lại sợ chọc phải lòng tự tôn của Hỏa Diễm, y nhịn cười, tới gần vỗ vai cậu, vờ thoải mái nói rằng: “Cậu ngồi ở đây làm gì vậy?”

Bị Hoa Linh đụng vào, Hỏa Diễm đơ người, không được tự nhiên nhìn qua chỗ khác, liếc thấy vẻ mặt Hoa Linh bình thường, giọng nói cũng nhẹ nhàng, cơ thể cậu mới dần thả lỏng. Cậu giả bộ bình tĩnh đứng lên, đáp: “Không, không có gì…”

Hỏa Diễm đè nén sốt sắng và kích động trong lòng, muốn tỏ ra mình rất trầm ổn trước mặt Hoa Linh, nhưng tiếc là tóc của cậu chả chịu phối hợp chút nào…

Hoa Linh nhìn Hỏa Diễm, cười khẽ, sau đó đẩy đuôi cá tới trước mặt cậu, nói: “Điện hạ, cảm ơn hảo ý của cậu, nhưng phần lễ vật này, tôi không thể nhận được.”

Nghe Hoa Linh nói, Hỏa Diễm đột nhiên quay đầu nhìn y chằm chằm, vừa kinh ngạc vừa thất vọng, trong lúng túng pha vài phần khó chịu: “Tại sao?”

Giọng Hỏa Diễm có chút bất thường, mặt đỏ bừng.

Hoa Linh đáp: “Phần lễ vật này, hình như còn có một ít hàm nghĩa khác, tôi thấy những người Phượng tộc khác đều chỉ dùng nó đưa cho con gái, đuôi cá này của Điện hạ, phải đưa cho Tâm Nghi mới đúng, sao tôi có thể nhận được?”

Hỏa Diễm nghe Hoa Linh nói, há miệng, muốn nói gì đó lại không nói ra được, cậu buồn bực nhíu nhíu mày, cúi đầu nhìn đuôi cá màu vàng, không chịu nhận lại.

Hoa Linh nhìn dáng vẻ này của Hỏa Diễm, suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Tuy rằng cùng Điện hạ quen biết không lâu, nhưng tôi rất vui khi được làm bạn với Điện hạ.”

Hỏa Diễm cắt ngang Hoa Linh: “Không cần phải gọi tôi là Điện hạ, nếu là bạn, vậy gọi tôi là Hỏa Diễm đi.”

Hoa Linh nghe vậy, nghiêm túc gật gật đầu: “Hỏa Diễm, lòng tốt của cậu, tôi nhận, chỉ là phần lễ vật này có chút đặc thù, tôi nghĩ nên trả nó lại cho cậu.”

Hỏa Diễm cố chấp nghiêng đầu qua chỗ khác, tuyệt đối không nhận lại đuôi cá, mở miệng: “Đồ Hỏa Diễm đã tặng không bao giờ nhận lại.”

Hoa Linh dở khóc dở cười nhìn gò má quật cường của cậu, bầu không khí hơi lúng túng, y cũng không biết nên nói gì cho phải.

Hỏa Diễm tức giận im lặng chốc lát, bình tĩnh hơn chút, quay đầu nói với Hoa Linh: “Nếu là bạn, sao không chịu nhận, anh chột dạ gì hả?”

Hoa Linh: “…”

Này! Ai mới là người chột dạ chứ…

Hoa Linh bất đắc dĩ mở miệng: “Nếu là lễ vật bình thường đương nhiên không thành vấn đề…”

Hỏa Diễm trừng Hoa Linh: “Đây chính là lễ vật bình thường! Từ khi tôi trưởng thành đến giờ, mỗi năm bắt cá quý, cá vương luôn là con mồi của tôi! Trong phòng tôi có thể lát một lớp tường đuôi cá dày, có gì quý giá chứ! Cho anh thì anh cứ nhận đi, hay là anh chê nó nhỏ? Vậy sang năm tôi tìm cái lớn hơn, tôi nhớ năm ngoái có con cá vương to lắm…”

Hoa Linh nghe vậy, vội vàng lắc đầu: “Không phải… Không cần.”

“Vậy thì nhận đi, dong dài làm gì?” Hỏa diễm bất mãn nhìn Hoa Linh, trong mắt tràn ngập không kiên nhẫn.

Hoa Linh nghe Hỏa Diễm nói, do dự một chút, theo như lời Hỏa Diễm thì hằng năm đều sẽ có đuôi cá, vậy chắc không có gì đặc biệt đâu. Dù có thật là tín vật bày tỏ hảo cảm nhưng năm nào cũng có, vậy chưa chắc chỉ tặng cho một người. Mà Hỏa Diễm còn là Thái tử Phượng tộc, hẳn là không có gì to tát, tiện tay thì tặng thôi.

Nghĩ đến đây, Hoa Linh hơi thả lỏng, y nhìn đuôi cá trong tay, đột nhiên có cảm giác như mang thẻ người tốt đi trả vậy…

Hoa Linh nghĩ một chút, nói: “Thế thì tôi sẽ nhận, cảm ơn Điện hạ.”

Hỏa Diễm trừng mắt, Hoa Linh lập tức đổi giọng: “Cảm ơn, Hỏa Diễm…”

Hỏa Diễm vẫn cứ có chút bất mãn, nhưng trông thấy Hoa Linh bỏ đuôi cá vào túi, tâm tình dịu đi rất nhiều.

Sau một chốc, Hoa Linh đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt giảo hoạt mỉm cười: "Nếu chúng ta là bạn bè tốt, Hỏa Diễm à, có chuyện này, chắc cậu giúp được vi huynh nhỉ?"

Hỏa diễm ngẩng đầu ưỡn ngực: "Chỉ cần là chuyện liên quan tới Phượng tộc, anh cứ mở miệng." Biểu quyết quá nhanh, cậu quên luôn cái xưng hô cổ quái Hoa Linh dùng.

Hoa Linh cười tươi như hoa, gật đầu: "Thực ra cũng chả phải chuyện gì to tát, là phí bồi thường hậu quả do pháp khí gây ra cho Phượng tộc…"

Chạng vạng, Hoa Linh đẩy cửa Kinh Lôi Điện, tinh thần phấn chấn đi về phía đồng bọn.

"Phi Liêm, phí bồi thường hậu quả cho Phượng tộc xử lí xong rồi."

Hoa Linh cười tươi, xoa xoa cổ hơi cứng ngắc, nói tiếp với Phi Liêm: "Phượng Vương đúng là bảo thủ, may là tớ có đồng minh giúp đỡ, ha ha, nói chuyện cả ngày, cuối cùng cũng bớt được tiền. Hôm nay tớ mới biết, Tiên Giới đã trả cho Phượng tộc cả phí bồi thường thiệt hại này rồi, hơn nữa sổ ngạch còn không nhỏ, lão Phượng Vương còn giảo hoạt tính lừa chúng ta một khoản, may mà tớ mắt sáng linh thông, ha ha ha…"

Hoa Linh vô cùng phấn khởi khoe công tích vĩ đại của mình, nói một hồi mới nhận ra không có ai đáp lại. Lúc này Hoa Linh mới phát hiện vẻ mặt Phi Liêm cùng Thần Đồ đều nghiêm nghị, ánh mắt hai người nhìn về phía mình không có vẻ kích động, trái lại nhiều hơn mấy phần lo lắng.

"Sao thế? Các cậu không vui hả? Đây là một số tiền lớn…" Hoa Linh kỳ quái nhìn Phi Liêm."Phi Liêm, cậu và Ế…"

Nói đến đây, Hoa Linh mới phát hiện Bình Ế cũng không ở trong phòng, Tiểu Cửu luôn dán Thần Đồ như keo cũng mất hút. Phản ứng đầu tiên của Hoa Linh là Hình Thiên xảy ra chuyện, y rùng mình, lo lắng hỏi: "Rốt cuộc là sao vậy? Hình Thiên đã xảy ra chuyện gì hả? Ế đâu?"

Phi Liêm cau mày nhìn Hoa Linh, không trả lời.

Hoa Linh sốt ruột, càng thêm tin vào suy đoán của mình, y chạy đến cạnh Phi Liêm, lo lắng nói: "Cậu mau nói đi, đã xảy ra chuyện gì hả? Hình Thiên làm sao?"

Thần Đồ đè vai Hoa Linh, thay Phi Liêm trả lời:

"Ngân Linh, bình tĩnh đi, Hình Thiên không có việc gì, đừng gấp."

Nghe Thần Đồ nói, tim Hoa Linh nhảy lên cổ cuối cùng cũng về đúng chỗ, y bất mãn trừng Phi Liêm cùng Thần Đồ: "Không có chuyện gì thì hai cậu đừng dùng bản mặt như người chết nhìn tớ, dọa tớ sợ muốn chết."

Thần Đồ nhìn Hoa Linh, trầm mặc mấy giây mới mở miệng:

"Ngao Túc đến."

72. Quyển 3 - Chương 72: Phục Chế Hay Phục Sinh?

Editor: Vivi

Hoa Linh vừa thả lỏng nghe Thần Đồ nói xong lập tức căng cứng cả người. Y ngẩn người hồi lâu mới phục hồi tinh thần.

"Ngao… Túc? Hắn đến làm gì?"

Vui mừng trên mặt Hoa Linh bay sạch sành sanh, thay vào đó là gương mặt băng lãnh, trong mắt xen lẫn mấy phần tức giận. Mấy ngày nay, Hoa Linh cưỡng chế quẳng tên Ngao Túc ra khỏi đầu, ép buộc bản thân không được nghĩ đến quan hệ với hắn nữa, chọn cách trốn chạy như đà điểu tự chữa thương, bạn bè cũng phối hợp không đề cập đến chuyện có liên quan đến Long cung.

"Các cậu cho hắn vào?" Hoa Linh lạnh lùng hỏi, bất mãn nhìn hai phản đồ trước mặt.

Phi Liêm vội vàng giải thích: "Ngân Linh, chuyện này chuyện đột nhiên xảy ra, đầu chiều Hình Thiên đột nhiên hôn mê, Bình Ế kiểm tra thì phát hiện cơ thể cậu đang nhanh chóng suy kiệt, tốc độ vượt ngoài dự tính của Ế, tình huống rất tồi tệ."

Hoa Linh cả kinh: "Thế sao cậu còn nói Hình Thiên không có chuyện gì hả?"

Phi Liêm ra hiệu Hoa Linh không nên gấp gáp, tiếp tục nói: "Hình Thiên hôn mê chưa tới một canh giờ Ngao Túc đã tới rồi. Hắn nói với chúng tớ, nếu để tình trạng này tiếp diễn, Hình Thiên sẽ không sống qua đêm nay. Tớ và Thần Đồ thương lượng một chút, quyết định để hắn chữa trị cho Hình Thiên, giờ hắn đang ở trong tẩm cung của Hình Thiên, Bình Ế cùng Tiểu Cửu cũng ở đó bảo vệ, vừa nãy có tin báo, Hình Thiên đã ổn định lại."

Sắc mặt Hoa Linh vô cùng khó coi, lo lắng trộn với cứng ngắc, một lát sau mới nói: "Hắn ở Long cung bế quan, sao biết được tình trạng Hình Thiên bất ổn?"

Phi Liêm đáp: "Ngao Túc nói ngày ấy hắn dùng chỉ bạc nối mạch cho Hình Thiên có để lại một sợi trong cơ thể Hình Thiên trợ giúp cậu ấy chữa trị, thông qua chỉ bạc, hắn có thể tra xét tình trạng của Hình Thiên bất cứ lúc nào. Chuyện xảy ra hôm nay nằm trong dự liệu của hắn, cho nên hắn mới có thể chạy tới đúng lúc."

Phi Liêm nhìn vẻ mặt của Hoa Linh, do dự một chút, tiếp tục nói: "Ngân Linh, chúng tớ biết Ngao Túc làm cậu thương tổn rất nhiều, nhưng hiện tại mạng của Hình Thiên đúng là nắm giữ trên tay hắn, bước kế tiếp nên làm thế nào, hi vọng cậu có thể quyết định. Nếu cậu không muốn chạm mặt Ngao Túc thì nói quyết định của cậu đi, tớ sẽ chuyển lời giúp."

Nghe Phi Liêm nói, Hoa Linh thấy có gì đó không đúng lắm, y nhíu mày: "Quyết định gì?"

Phi Liêm ngẩng đầu nhìn Thần Đồ, nét mặt hai người hơi trầm xuống, Thần Đồ nhẹ giọng hỏi: "Ngân Linh, theo cậu, Hình Thiên bây giờ có giống Hình Thiên năm xưa không?"

Hoa Linh nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn Thần Đồ, hỏi ngược lại: "Cậu hỏi vậy là có ý gì?"

Thần Đồ trầm mặc chốc lát mới nói: "Ngao Túc tìm được cách chữa trị triệt để cho Hình Thiên nhưng hắn cần sự đồng ý của chúng ta."

Hoa Linh không rõ, nghi ngờ sâu sắc nhìn Thần Đồ.

Hai mắt Thần Đồ lộ ra tia phức tạp, tiếp tục nói: "Hắn cần di cốt của Hình Thiên."

Hoa Linh biến sắc, khiếp sợ nhìn Thần Đồ.

Phi Liêm bên cạnh khẽ thở dài: "Ngân Linh, cậu biết đấy, Ngao Túc đã từng vào mộ Hình Thiên lấy tiêu bản gen, thế nhưng bản gen Ngao Túc lấy thông tin vô cùng ít ỏi, sau khi dung hợp với gen khỉ, gen Hình Thiên trong cơ thể quá ít nên mới xảy ra tình huống như bây giờ, dựa theo lời giải thích của Ngao Túc thì nếu tinh thần lực của Hình Thiên không mạnh mẽ đến cường đại, để con khỉ tùy ý chỉ đạo thân thể thì cơ thể cậu ấy sẽ không suy kiệt như vậy. Đó là lí do vì sao lúc Hình Thiên dùng tư thái hầu yêu tránh các cậu bắt nhốt lại không bị hao tổn gì, mà vừa hóa lại thành người đã bị suy kiệt. Ngày ấy Kiền Thích bùng nổ, kí ức của Hình Thiên được thức tỉnh, chính là vì tinh thần lực của Hình Thiên khác hẳn người thường nên cậu ấy chế trụ gen khỉ trong người, đoạt lại quyền khống chế thân thể. Cũng vì vậy, lượng gen không nhiều trong người cậu ấy phải chứa quá nhiều thông tin vượt khỏi khả năng vốn có, dẫn đến quá tải mà suy kiệt như bây giờ."

Phi Liêm ngưng trọng nhìn Hoa Linh: "Cho nên nói, hiện tại việc mấu chốt để chữa trị cho Hình Thiên là gia tăng lượng gen trong người cậu ấy. Phương án Ngao Túc đề ra là, dung hợp toàn bộ di cốt của Hình Thiên vào cơ thể hiện giờ."

Phi Liêm nói xong, lẳng lặng chăm chú nhìn Hoa Linh, trầm mặc không nói.

Nhìn ánh mắt của Phi Liêm, Hoa Linh hiểu ý của Thần Đồ cùng Phi Liêm. Bọn họ đang hỏi, Hình Thiên trước mắt này là một tác phẩm phục chế, hay huynh đệ chân chính trước đây.

"Ngân Linh, cậu thân với Hình Thiên nhất, cũng hiểu tính cách của cậu ấy nhất. Ba người bọn tớ nhất trí để cậu đưa ra quyết định. Bất kể cậu nói gì, bọn tớ đều không có dị nghị." Thần Đồ trịnh trọng sâu sắc nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh hơi run, y hiểu phương án chữa trị Ngao Túc. Mặc dù thân thể Hình Thiên đã hóa thành một đống bạch cốt, thế nhưng đó dù sao cũng là một phần của Hình Thiên chân chính. Hình Thiên bây giờ chỉ là tác phẩm phục chế từ công trình nghiên cứu phấn tái sinh tế bào của Ngao Túc, nếu cứu sống gã, thứ đổi lại chính là sự biết mất hoàn toàn của Hình Thiên chân chính. Điều này không ai tiếp thu được.

Nhưng mà, Hình Thiên bây giờ thật sự chỉ là một tác phẩm phục chế sao? Tiếp xúc mấy ngày nay, tất cả mọi người đều cảm nhận được hơi thở quen thuộc trên người Hình Thiên, lời nói lơ đãng toát ra quan hệ tình cảm thân thiết cùng với các chi tiết nhỏ khác, đều làm cho mọi người hoảng hốt như thấy được Hình Thiên năm đó, người anh em cùng mình vào sinh ra tử. Giống như Hậu Khanh, chẳng qua chỉ ngủ say mấy ngàn năm mà thôi, bây giờ tỉnh lại, tất cả đều như cũ…

Hoa Linh sốt ruột đau đớn, Ngao Túc, rốt cục cậu muốn làm cái gì…

Hình Thiên này, là phục chế hay phục sinh…

Hoa Linh đơ người tại chỗ, trầm mặc không nói.

Phi Liêm nhíu mày, tiến lên trước vỗ vỗ vai Hoa Linh: "Ngân Linh, chúng tớ biết chuyện này rất khó khăn với cậu, đối với bọn tớ cũng vậy. Tớ và Bình Ế đã từng thảo luận chuyện này, chúng tớ đều rất hi vọng Hình Thiên bây giờ là Hình Thiên của mấy ngàn năm trước. Mấy ngày qua, tớ còn cảm thấy cậu ấy chính là Hình Thiên trước đây, thế nhưng… Ngao Túc dùng cậu ấy làm thí nghiệm là sự thật không thể chối cãi, mặc dù có thể phục hồi nguyên vẹn như ban đầu, cho dù vậy, Hình Thiên vẫn là cái vật thí nghiệm, là sự thật chúng ta nhất định phải đối mặt."

Trong mắt Hoa Linh tràn ngập bi ai, môi run run. Từng câu Phi Liêm nói như từng nhát dao đâm thẳng vào tim y, dày xéo đau xót y giấu sâu trong tâm khảm.

"Thế nhưng, Ngân Linh, chúng tớ muốn nói với cậu, so với bạch cốt khiến chúng ta nhớ lại quá khứ đau buồn thì tớ và Ế càng hi vọng phần kí ức về Hình Thiên có thể tiếp tục xuất hiện, cho dù nó ở trên vật thí nghiệm đi chăng nữa. Thân thể không phải Hình Thiên trước đây, nhưng tình cảm và kí ức mới là thứ chân thiết với chúng ta, đúng không?"

Hoa Linh im lặng không đáp. Khóe mắt ửng hồng thể hiện rõ giãy dụa trong lòng y. Lát sau, y hơi bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên nói với Thần Đồ cùng Phi Liêm: "Tớ muốn gặp Hình Thiên."

Phi Liêm gật gật đầu, ba người đứng dậy rời khỏi Kinh Lôi Điện, đi đến tẩm cung của Hình Thiên.

Dọc theo đường đi, tim Hoa Linh như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, cách tẩm cung càng gần, ngột ngạt trong lòng càng thêm mạnh mẽ, y biết nó xuất hiện là vì Ngao Túc đang ở trong đó.

Hoa Linh cười khổ trong lòng, bây giờ y mới biết nội tâm mình không mạnh mẽ như trong tưởng tượng. Đã ngụy trang bên ngoài như không có chuyện gì, nỗi đau thất tình vẫn lặng lẽ gặm nhấm tâm can, không có dấu hiệu giảm bớt.

Ngao Túc, chỉ cần nghĩ đến cái tên này thôi trong lòng y đã đau đớn không thôi. Hoa Linh dùng sức cắn môi, đến khi nếm được vị tanh nồng trong miệng đầu óc mới tỉnh táo trở lại. Tự trách mình không có tiền đồ, y cắn chặt răng, liếm môi, hít sâu, bước vào tẩm cung của Hình Thiên.

Ngao Túc vẫn mặc một bộ áo bào trắng, vẻ mặt lạnh nhạt, đứng ở đầu giường cúi đầu nhìn Hình Thiên trên giường. Hoa Linh vừa bước vào phòng, tầm mắt Ngao Túc liền dán chặt lên người y, nhìn y đi thẳng từ cửa đến bên giường.

Hoa Linh áp chế nội tâm cuồng loạn, rũ mắt, không thèm dòm Ngao Túc, đặt toàn bộ sự chú ý của bản thân lên mặt Hình Thiên.

"Ế, tình trạng Hình Thiên thế nào?" Hoa Linh đầu cũng không ngẩng hỏi Bình Ế. Bây giờ, Hình Thiên đang ở trạng thái khỉ, lông dài ra, yên tĩnh nằm trên giường ngủ mê man.

"Trước mắt khá ổn định, nhưng đây chỉ là phương pháp tạm thời trì hoãn quá trình suy kiệt. Nếu muốn chữa trị triệt để thì phải xem xem có nên tiến hành bước trị liệu tiếp theo không." Bình Ế dò hỏi nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh ngồi bên giường, nhìn khuôn mặt đã hiện vẻ già nua của Hình Thiên, trong lòng khổ sở không thôi. Y nhớ lại câu chuyện tám nhảm hôm qua với Hình Thiên, nhớ tới những lúc hai người đùa giỡn, không hề nghĩ tới có một ngày Hình Thiên sẽ biết thành dáng dấp như vậy. Hoa Linh đưa tay xoa xoa thái dương trắng xóa của Hình Thiên, trong mắt loé ra một tia đau lòng, y trầm mặc chốc lát, rốt cục hạ quyết tâm, mở miệng: "Chữa đi, chỉ cần có thể cứu sống cậu ấy, bỏ ra giá gì cũng có thể."

Bình Ế nghe vậy có chút giật mình, hắn nhìn Phi Liêm phía sau, người sau gật gật đầu, Bình Ế hiểu đây là quyết định cuối cùng của Hoa Linh. Hắn ngẩng đầu nói với Ngao Túc: "Đã như vậy, tôi đây liền phái người tới thế gian, thu hồi di cốt của Hình Thiên, chuyện về sau đành phiền Đại hoàng tử điện hạ phí tâm." Bình Ế khách khí mà lạnh lùng.

Ngao Túc khe khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn khóa chặt trên người Hoa Linh, như thể trong phòng chỉ có một mình y.

Dù Hoa Linh không ngẩng đầu nhìn Ngao Túc nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt của đối phương. Y thấy sau lưng như bị gai đâm đến ngạt thở. Tuy rằng rất muốn hỏi thêm về tình trạng của Hình Thiên nhưng cảm giác ngột ngạt khi ở chung dưới một mái hiên với Ngao Túc làm y phải quyết đoán đứng lên, quay người đi ra cửa.

Ngay lúc này, Ngao Túc sau lưng mở miệng: "Hoa Linh, chúng ta có thể nói chuyện một chút được không?" Giọng Ngao Túc trước sau như một bình tĩnh mà thanh lãnh, hệt như lúc người chưa chia tay, trong giọng nói không có một gợn sóng lớn.

Hoa Linh dừng bước. Y không ngờ Ngao Túc lại gọi y ngay trước mặt nhiều người thế này. Hơn nữa, y còn chưa chuẩn bị tốt tâm lí đối mặt với Ngao Túc. Y cắn răng, không quay đầu lại, tận lực ép mình bình tĩnh: "Nếu là chuyện liên quan đến Hình Thiên, Đại hoàng tử cứ nói với Bình Ế. Nếu là chuyện khác, rất tiếc, chúng ta không còn gì để nói."

Dứt lời, Hoa Linh nhấc chân lên tiếp tục đi ra ngoài. Y vừa cất bước, sau lưng đột nhiên vang lên thanh âm vui vẻ quen thuộc: "Thu thu… Thu thu… Thu thu…"

Hoa Linh sững sờ, lập tức xoay người lại, nhìn thấy bóng dáng màu xanh quen thuộc trong lòng bàn tay Ngao Túc —— Cá ngựa nhỏ nhảy nhót, vui sướng nhìn Hoa Linh, nồng nhiệt mà vội vàng, vây lưng vây đuôi hạnh phúc vẫy vẫy, khắp toàn thân phảng phất viết đầy "Muốn ôm một cái", "Muốn hôn hôn"…

Hoa Linh: "…"

Ngao Túc, đờ mờ em gái mi, đây là phạm quy!

Trông thấy ánh mắt kinh hỉ Hoa Linh dành cho Cá ngựa nhỏ, Bình Ế cùng Phi Liêm trao đổi ánh mắt, không hẹn mà cùng thở dài. Thần Đồ nhìn Hoa Linh, lại nhìn Ngao Túc, nghĩ nghĩ rồi nói: "Đại hoàng tử điện hạ, mời đến phòng ăn. Ngân Linh, Hình Thiên cần nghỉ ngơi, chúng tớ về Kinh Lôi Điện chờ cậu."

Hoa Linh giãy giụa chốc lát, rốt cục vẫn không chống đỡ được nỗi nhớ Thu Thu, cắn răng cùng Ngao Túc đến phòng ăn.

Trên đường về Kinh Lôi Điện, Tiểu Cửu tò mò hỏi: "Kim kim, sao anh biết Hoa Hoa sẽ đồng ý nói chuyện với anh cả? Lúc Hoa Hoa vào phòng Hình Thiên, ngay cả liếc anh cả một cái cũng không thèm nha. Tình huống này có phải nói lên hai người họ còn hy vọng quay lại không?" Trên mặt Tiểu Cửu có chút mong đợi hưng phấn.

Thần Đồ nhìn Tiểu Cửu, đáp: "Ngao Túc rất thông minh, dẫn theo Cá ngựa nhỏ tới đây, Úc Lũy từng nói lúc còn ở Phàm gian Ngân Linh rất thích nó."

Tiểu Cửu nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhất thời xụ xuống, thất vọng nói: "Thì ra là vậy."

Thần Đồ xoa xoa tóc Tiểu Cửu: "Lí do Ngân Linh đồng ý nói chuyện hẳn là muốn mang Cá ngựa nhỏ về."

Tiểu Cửu ủ rũ treo trên người Thần Đồ, gật đầu nói:

“Em hiểu, ba mẹ ly hôn, thảo luận quyền nuôi con…”

Thần Đồ: “… Đúng.”

73. Quyển 3 - Chương 73: Ngao Túc Xin Lỗi

Editor: Vi quàng tử

Hoa Linh cùng Ngao Túc vừa vào phòng ăn, Cá ngựa nhỏ trong tay Ngao Túc lập tức nhảy vèo vào lồng ngực Hoa Linh. Hoa Linh vui vẻ nâng Cá ngựa nhỏ trong tay, cục cưng cười đến hai mắt cong cong, miệng thu thành loa nhỏ, vui thích kêu “thu thu” không ngừng, hết cọ cọ lại dụi sát vào người Hoa Linh, làm nũng hết sức!

“Ha ha, Thu Thu, ta rất nhớ con, con cũng rất nhớ ta đúng không?”

“Thu!”

“Hôm đó đột nhiên xảy ra chuyện phải đi vội quá, sau ta đến làng du lịch tìm con, Linh Vũ nói con về Long cung rồi.”

“Thu! Thu!”

“Thương thế của con sao rồi? Hình như gầy đi thật nhiều…”

“Thu! Thu! Thu!”

…

Một người một cá xa cách gặp lại thân mật dính vào nhau, hoàn toàn không thấy Ngao Túc một bên. Ngao Túc cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng một bên nhìn Hoa Linh.

Một phút sau, Hoa Linh cùng Tiểu Hải Mã thân thiết xong, nụ cười trên mặt dần dần thu lại, y ngẩng đầu nhìn Ngao Túc vẫn luôn lặng im bên cạnh, lạnh giọng nói: “Đại hoàng tử điện hạ có việc mời nói.”

Ngao Túc nhìn chằm chằm Hoa Linh, ánh mắt chậm rãi đảo trên mặt y, cuối cùng khóa chặt trên môi y. Hắn đi tới trước mặt Hoa Linh, cúi đầu nhìn y chăm chú.

Từ lúc Ngao Túc bắt đầu lại gần, tim Hoa Linh cũng không tự chủ đập loạn. Khí tức của Ngao Túc quá quen thuộc với y, trong nháy mắt, những ngọt ngào giữa hai người như một thước phim tua lại trong đầu y. Nhiệt độ và mùi vị môi Ngao Túc đã khắc sâu trong đầu y từ lâu. Như than chôn xuống hầm, chỉ cần một tia lửa thôi sẽ cháy hừng hực, mùi thơm say lòng người.

Hoa Linh rất bực mình với suy nghĩ bậy bạ trong đầu, y theo bản năng lùi về sau một bước, phảng phất hành động tránh né nho nhỏ này có thể giúp y thoát khỏi sương mờ Ngao Túc mang đến. Ngao Túc lại bước nhanh về trước, lần thứ hai dán sát mặt Hoa Linh.

Hoa Linh khẽ nhíu mày, đang định tiếp tục lùi về sau thì cảm nhận được lạnh lẽo đến từ hàm dưới. Ngao Túc nhẹ nhàng nắm cằm Hoa Linh nâng lên, đối diện với tầm mắt hắn.

Hoa Linh hoảng hồn gặp phải hàn ý bắn ra từ hai mắt Ngao Túc, không khỏi hơi run sợ, trong lòng thầm nghĩ: mình còn chưa tung khí lạnh hắn đã trưng bản mặt lạnh tanh ra là có ý gì?

Ngao Túc khẽ cau mày, ngón tay khẽ miết môi Hoa Linh, hỏi: "Sao lại thế này?"

Xúc cảm lạnh lẽo từ ngón tay truyền sang môi, Hoa Linh mới hiểu Ngao Túc đang hỏi vết thương trên môi mình. Mợ nó, chả lẽ tên này nghĩ mình hun thằng khác bị cắn rách môi à?! Hắn nghĩ mình là loại người gì chứ?!

Hoa Linh nghiêng đầu, thoát khỏi ngón tay của Ngao Túc. Đứng thẳng lại, nén giận lạnh lùng mở: "Không liên quan tới cậu! Đại hoàng tử điện hạ xin tự trọng, nếu như không có gì quan trọng vậy tôi đi trước."

Dứt lời, Hoa Linh xoay người đi ra cửa.

Nhưng y vừa bước một bước, Ngao Túc liền vươn tay ôm chặt eo y, trong ôn nhu không quên bỏ thêm vài phần không cho phản kháng, vững vàng ôm y vào ngực.

Lưng Hoa Linh kề sát ngực Ngao Túc, thân thể lập tức cứng đờ, y nhớ tới lần đầu gặp Ngao Túc ở Long cung. Ngao Túc lơ đãng chạm một cái người y đã mất hết lực phản kháng, trong lúc nhất thời, trong lòng y đột ngột sinh ra cảnh giác, lửa giận càng tăng lên, thần kinh căng như dây đàn đề phòng Ngao Túc.

Nhưng Ngao Túc không làm gì thêm, chỉ ôm y vào lòng như lúc hai người ở chung trước đây, vô cùng thân mật. Hắn tựa cằm xuống bên gáy Hoa Linh, chóp mũi khẽ chạm vào vành tai ửng hồng của y.

Hai người đều không nói gì, giữ nguyên tư thế lẳng lặng đứng hồi lâu.

Hoa Linh cảm thụ nhịp đập kiên cố vững vàng mạnh mẽ của Ngao Túc, nhưng lồng ngực y lại như nai chạy loạn, không có quy luật gì cả… Hoa Linh cắn chặt môi, nỗ lực ép bản thâm bình tĩnh lại.

Một hồi lâu sau, giữa lúc Hoa Linh chuẩn bị trốn khỏi vòng tay của Ngao Túc thì đối phương đột nhiên nhẹ nhàng thở dài, hơi thở mê người ấm áp như lông ngỗng lướt qua gáy Hoa Linh, lượn vòng quanh gò má và tai, khiến y như bị điện giật, từ gáy lan ra toàn thân.

Hoa Linh trợn mắt, điều động chân khí tuần tra kinh mạch, y sợ sơ ý chút là bị Ngao Túc nắm thót.

Nhưng vào lúc này, giọng Ngao Túc vang lên bên tai Hoa Linh:

– Hoa Linh, tôi sai rồi.

Hoa Linh ngây ngẩn cả người, giọng Ngao Túc trầm thấp rõ ràng, giống như trước mang theo vài phần khàn khàn từ tính, nhưng mà chỗ khác với dĩ vãng là, trong giọng hắn còn kèm theo chút cẩn thận oan ức khó nhận ra…

Từ trước tới nay chưa từng gặp qua Ngao Túc thế này, Hoa Linh đột nhiên không biết làm sao cho phải. Y không ngờ Ngao Túc lại nói xin lỗi trắng trợn như vầy. Lửa giận sắp phun trào bị ba tiếng "tôi xin lỗi" chặn ngang cổ họng…

Bây giờ hai má Ngao Túc đã kề sát cổ Hoa Linh, cảm nhận được hô hấp ấm áp của Ngao Túc, CPU Hoa Linh triệt để treo máy. Lát sau, Linh Vương điện hạ nhận ra sự thật phũ phàng: Ngao Túc không chơi xấu, mà y thì bị mấy hơi thở của hắn làm cho —— run chân.

Ngao Túc nghiêng đầu, quan sát biến hóa trên mặt Hoa Linh, ánh mắt rơi xuống đôi môi y. Trông thấy hàm răng chỉnh tề nghiền xuống vết thương cũ trên môi, lông mày Ngao Túc giãn ra, hàn ý trong mắt được thay bằng đau lòng không thôi. Hắn vươn một tay lên nắn bóp hàm dưới Hoa Linh, khiến y buông lỏng môi dưới bị cắn chặt, sau đó nâng ngón tay lau sạch vết máu trên môi Hoa Linh.

Hoa Linh bị một chuỗi hành động của Ngao Túc làm đầu óc hỗn loạn tỉnh táo hơn chút. Y dồn chân khí xuống đan điền, ổn định hai chân, kém nước đứng trung bình tấn thôi, sau đó hít sâu mấy hơi, đẩy tay Ngao Túc, thoát khỏi lồng ngực hắn.

Hoa Linh không tự nhiên vén sợi tóc lộn xộn trên trán, nhân cơ hội hít sâu mấy hơi, sau đó xoay người, nâng cằm lạnh lùng nhìn Ngao Túc chăm chú.

"Đại hoàng tử điện hạ, xin tự trọng, chúng ta đã không còn bất cứ quan hệ gì, nếu không có chuyện gì để nói, vậy mời ngài về cho." Khí tức Hoa Linh vẫn hơi bất ổn, kéo hết hơi mới nói được một câu trọn vẹn.

Ngao Túc nhìn chằm chằm vào mắt Hoa Linh, đôi mắt thâm thúy như có công năng hiểu rõ nội tâm người khác, thâm tình mà chăm chú. Hai má Hoa Linh nóng lên, lúc nãy thì thở cái run chân, giờ y được nghênh đón một cảnh giới mới: nhìn thôi đã đỏ mặt…

Thật là vô phương cứu chữa…

Hoa Linh đã tự cổ vũ bản thân vạn lần trong lòng, biểu hiện ra thực tế lại chả được bao nhiêu. Mỗi việc mặt đối mặt với Ngao Túc thôi mà y đã thia thẩm hại rồi….

Y im lặng một chút, khẽ thở dài, nói:

"Ngao Túc, tôi không quan tâm cậu muốn làm gì, tôi chỉ muốn nói với cậu, vết thương mà cậu gây ra cho Hình Thiên không phải nói một câu "tôi xin lỗi" là có thể xóa bỏ."

Ngao Túc gật đầu: "Tôi sẽ chữa khỏi cho Hình Thiên, cánh tay của anh tôi cũng bảo tồn rất tốt, anh có thể lấy về bất cứ lúc nào. " Nói đến đây, Ngao Túc hơi dừng một chút, bổ sung một câu: "Chỉ cần anh nguyện ý."

Hoa Linh bất đắc dĩ xoa xoa thái dương, tâm tình có chút phức tạp. Qua nhiều ngày lắng đọng, y đã hạ quyết tâm không muốn có thêm gì với Ngao Túc nữa. Bởi vì lúc chia tay quá đau đớn khiến y không thể quên được. Sự xuất hiện của Ngao Túc đẩy y vào hố sâu dày vò, việc Hình Thiên chịu khổ, những chuyện Ngao Túc giấu y, lòng Hoa Linh đau đến cuộn thành một đoàn.

Y nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chậm rãi mở miệng: "Mười mấy năm trước, tôi được nghe một câu chuyện. Rằng có một người đàn ông rất thích thám hiểm xung quanh, bên cạnh hắn có một con chó, tình cảm rất tốt. Hắn tin tưởng chó của hắn nhất, đi đâu cũng mang nó theo. Nhưng có một ngày đi dữ ngoại, đồ ăn dùng hết, con chó đói quá đã nhân lúc hắn đi ngủ cắn vào chân hắn. Hắn bị thương, suýt thì mất mạng trong rừng rậm. Hắn cố gắng lết về thành, con chó vẫn theo bên cạnh hắn. Sau đó hắn và con chó hòa hợp trở lại, tiếp tục thân mật như trước. Vết cắn trên chân hắn dần lành lại, nhưng vết thương trong lòng không sao khép lại được. Cho dù con chó lấy lòng hắn, trung thành với hắn bao nhiêu, ánh mắt hắn nhìn nó luôn luôn mang theo đề phòng cảnh giác. Bởi vì hắn không bao giờ quên nó đã từng làm hắn bị thương."

Hoa Linh quơ quơ tay trái trước mặt Ngao Túc, nghiêm túc nói: "Chúng ta đã chia tay, bây giờ nhìn thấy cậu, tôi vẫn sẽ tức giận và đau lòng như cũ. Những chuyện cậu đã làm với Hình Thiên, cho dù mục đích cao thượng cỡ nào tôi cũng không thể chấp nhận được. Chỉ vậy thôi chúng ta đã không cách nào tiếp tục làm bạn, càng miễn bàn đến quay lại. Cho nên, Ngao Túc à, cậu về đi. Tôi không muốn gặp cậu nữa, mỗi khi nhìn thấy cậu tim tôi rất đau, cũng nhớ Ma Vương tôi đã từng ngu xuẩn thế nào."

Hoa Linh nói xong, giương mắt nhìn Ngao Túc chốc lát, sau đó quay người rời đi. Lúc đi tới cửa, Ngao Túc đột nhiên hỏi: "Cuối cùng con chó kia thế nào?"

Hoa Linh dừng bước lại, bàn tay siết chặt cánh cửa, trầm mặc chốc lát mới nói: "Chết rồi, trong một lần nhào tới chơi với hắn bị hắn thất thủ đánh chết."

Ngao Túc trầm mặc không đáp.

Hoa Linh cắn răng quan, trong mắt loé ra một vệt phức tạp, đẩy cửa rời đi.

Vừa ra khỏi cửa, Cá ngựa nhỏ nằm trong túi Hoa Linh lập tức ló đầu ra nhòm Hoa Linh, hai mắt đen láy tràn ngập khinh bỉ và bất mãn.

Hoa Linh thở dài, xoa đầu Cá ngựa nhỏ, nhẹ giọng nói: "Ta biết rồi, nói dối không phải bé ngoan, con chó kia không chết, được chưa…"

74. Quyển 3 - Chương 74: Hỏa Diễm Bày Tỏ Nỗi Lòng Thầm Kín Ai Cũng Biết

Editor: Vi Thiếu

Rời phòng ăn, Hoa Linh trở về phòng Hình Thiên. Hình thiên đã tỉnh lại, tuy có hơi uể oải nhưng hai mắt sáng trong biểu hiện tinh thần của hắn tốt hơn rất nhiều.

Một con chim sơn ca màu trắng đậu trên vai Hình Thiên, trông thấy Hoa Linh, nó giang cánh lượn một vòng rồi bay tới trước mặt y. Hoa Linh xòe tay, nó đậu xuống tay y, nghiêng đầu nhìn chăm chú.

Hoa Linh chần chừ mở miệng nói: "An An?"

Bách Linh gật gật đầu, mổ nhẹ vào lòng bàn tay Hoa Linh, sau đó sải cánh bay trở về vai Hình Thiên.

"Nó là con chim Ngao Túc để lại, hắn nói nó có thể giúp đỡ tớ khôi phục." Hình Thiên nằm trên giường nói, "Cậu biết nó hả?"

Hoa Linh gật đầu, y nhớ Ngao Túc từng nói tiếng hát của An An rất kỳ lạ, có thể rót linh thức vào để chữa trị. Thảo nào lần đó Ngao Túc muốn mang An An về Long cung, ra là biết có tác dụng quan trọng trong quá trình trị liệu cho Hình Thiên.

Nghĩ đến Ngao Túc, hai cảm xúc trái ngược trong lòng Hoa Linh lại gặp nhau, sắc mặt y cũng không quá tốt. Ngao Túc không cùng y rời khỏi phòng ăn bằng cửa chính. Hắn đi qua cửa hông rồi nhắm thẳng Kinh Lôi Điện, chắc là tìm bọn Phi Liêm bàn chuyện dời di cốt. Hoa Linh âm thầm hạ quyết tâm, sau này phải tránh tiếp xúc trực diện với Ngao Túc. Vừa mới ở chung có mấy phút mà y thấy mình như tái phát bệnh tim.

Hình Thiên chống đỡ thân thể, dựa vào đầu giường, đeo lên mặt ý cười hàm súc nhìn Hoa Linh. Hoa Linh biết tỏng thằng bạn chí cốt đã nghe toàn bộ câu chuyện hồi nãy, giả bộ hung ác trợn mắt nhòm Hình Thiên, nói: "Cười cái gì mà cười, còn không phải đau lòng cho cậu à, đồ khỉ…"

Hình Thiên nhìn Hoa Linh, hai mắt ấm áp, hắn ngừng một chút mới nói: "Ngân Linh, thật ra cậu không cần…"

Hình Thiên còn chưa nói xong thì bị tiếng thông báo ngoài cửa truyền vào cắt ngang: "Linh Vương điện hạ, Thái tử Phượng tộc cầu kiến."

Hoa Linh: "…"

Thái tử Phượng tộc, Hỏa Diễm? Cậu ta đến làm gì? Chả lẽ Phượng Vương đổi ý muốn đòi lại tiền…

Vừa nghĩ tới đây Hoa Linh lập tức cảnh giác, trả lời thủ vệ bên ngoài: "Mời Thái tử điện hạ đến phòng ăn, ta đến ngay."

Dứt lời, Hoa Linh lấy Cá ngựa nhỏ ra khỏi túi, định kêu người dẫn nó về Vạn Hoa Điện. Ai ngờ nó lại nhất quyết bám chặt tay y không chịu buông, hai mắt rưng rưng, dứt khoát một bộ "má không đem con đi con khóc cho coi".

Dưới ánh mắt đáng thương ấy, Hoa Linh không mềm lòng mới là lạ. Y bất đắc dĩ đưa Cá ngựa nhỏ vào túi lần nữa.

Chiều con quá là bệnh, phải trị…

(Trị được má Vi công khai ảnh thật cho ngắm ¥.¥)

Hoa Linh vội vã quay lại phòng ăn, vừa bước vào trong sảnh đã thấy Hỏa Diễm đỏ rực đứng trong phòng. Ngó thấy kiểu tóc mới của cậu, Hoa Linh suýt thì chết vì sặc nước miếng.

Mái tóc đỏ của Hỏa Diễm dựng thẳng, lấy đỉnh đầu làm tâm, những sợi tóc còn lại dựa theo đó dựng lên thành hình quạt hoàn mỹ, nhìn từ xa như gắn nguyên cái quạt lên đầu…

Hoa Linh không tin nổi bước nhanh tới gần Hỏa Diễm. Mấy lần gặp trước y chưa thấy tóc cậu chàng kì quái như này. Dựa vào kinh nghiệm của y thì róc dựng thẳng chứng tỏ Hỏa Diễm đang tức giận, nhưng mà nó chỉ dựng thẳng lên chứ không xếp thành hình dạng kì quái như bây giờ.

Hỏa Diễm quay người thì thấy Hoa Linh, mừng rỡ đến hai mắt phát sáng, nhiệt tình nhìn Hoa Linh.

Dòm vẻ mặt Hỏa Diễm, nỗi lo lắng trong lòng Hoa Linh hơi buông xuống. Kiểu này chắc không phải tức giận đâu, ý cười này chắc cũng không phải tới đòi tiền ha…

Hoa Linh thở phào nhẹ nhõm, dịu dàng tiêu sái đến cạnh Hỏa Diễm, tươi cười hỏi: "Hỏa diễm, sao cậu lại tới đây?"

Mặt Hỏa Diễm hơi hửng hồng, cậu ho nhẹ một tiếng, đáp: "Tôi, tôi tới tìm anh."

Hoa Linh tiếp tục cười: “Có chuyện gì hả?”

Lần này thì mặt Hỏa Diễm đỏ rực, có vẻ sốt sắng. Cậu không tự nhiên nhìn trái liếc phải, hai tay bất an nắm chặt ngọc bội bên hông.

Giờ Hoa Linh mới để ý, quần áo Hỏa Diễm mặc không giống quần áo cậu mặc lần trước lúc còn ở Phượng tộc. Tuy vẫn là trường bào màu đỏ nhưng cái này rõ ràng hoa lệ hơn rất nhiều: cổ áo đứng, bên hông thêu hoa văn, thắt lưng cũng không thiếu, viền áo thiếp vàng, khuy áo khảm ngọc… Muốn bao nhiêu hào hoa có bấy nhiêu hào hoa, muốn bao nhiêu phú quý có bấy nhiêu phú quý.

Hoa Linh thấy thế, không nhịn được cười nói: “Hỏa Diễm, sao cậu ăn mặc trang trọng vậy? Hay cậu làm đại biểu cho Phượng tộc tới Ma giới đòi tiền?”

Mặt, tóc, quần áo Hỏa Diễm hòa chung sắc đỏ, cậu ấp úng đáp: “Không… Tôi… Tới… Tìm… Tìm anh…”

Bộ dạng kì quái của Hỏa Diễm làm Hoa Linh càng thêm tò mò, y nghi ngờ nhìn con người đỏ thẫm bất an trước mặt. Đột nhiên, Hỏa Diễm cắn răng quyết tâm quỳ một chân xuống, hai tau đan chéo trước ngực, cúi đầu với Hoa Linh…

Mái tóc hình quạt rực lửa vụt sáng, một làn gió nhẹ thoảng qua mặt Hoa Linh.

Hoa Linh: “Cậu…”

Hoa Linh cúi đầu, nhìn… đỉnh đầu hình quạt của Hỏa Diễm, ngẩn ngơ.

Cá ngựa nhỏ trong túi cũng hiếu kì ló đầu ra nhìn nhìn Hỏa Diễm quỳ một chân trên đất.

“Xin thề với linh hồn Phượng tộc ở trên cao, hậu duệ đời thứ bốn mươi sáu của Phượng Tộc, Hỏa Diễm, xin được lấy tim mà thề, sẽ cùng nhau vỗ cánh bay lượn, cùng nhau dừng lại, ngay giữa trời cao. Phượng hoàng minh hĩ, vu bỉ cao cương. Ngô đồng sinh hĩ, vu bỉ triêu dương. Bổng bổng thê thê, cung ứng giai giai…” (*)

(*) Cái đoạn từ “Phượng hoàng minh hĩ..” đến “cung ứng giai giai” Việt hóa là “Tiếng phượng hoàng hót, vang trên đồi cao. Ngô đồng tươi tốt, mọc dưới ánh dương. Cành lá xum xuê, tiếng hót hòa âm vang vang” có nghĩa là: chim phượng thiêng tìm đậu ở cây ngô đồng (linh phụng gặp ngô đồng), câu này ý muốn nói là bản thân Hỏa Diễm có phúc, tìm được người tốt, người xứng đáng, giống như chim phượng thiêng tìm đậu ở cây ngô đồng vậy. Cảm ơn bạn Khuynh Diệp đã giải thích đoạn này:”v

Hỏa Diễm quỳ một chân trên đất, âm thanh sáng sủa, nói lẩm bẩm trong miệng như đang tụng kinh văn gì đó. Nét mặt cũng từ bất an chuyển sang nghiêm túc, từng chữ từng câu, rõ ràng mạch lạc như thể tiến

hành một nghi thức nào đó.

Hoa Linh thấy lạ, y nghe không hiểu Hỏa Diễm đang nói gì nhưng cũng lẳng lặng nghe không mở miệng cắt ngang.

Hồi lâu sau, đoạn câu từ tối nghĩa kia đã niệm xong, Hỏa Diễm ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh tràn đầy ái mộ cùng vui sướng, nhìn chằm chằm Hoa Linh, tiếp tục nói: "Đệ tử Hỏa Diễm mượn lực lượng phượng linh trong Linh Tê, mong Tổ Tiên Phượng tộc ban cho con phúc lợi, tìm được người yêu, dắt tay cùng nhau sống hạnh phúc đến khi về già."

Hoa Linh trong lòng hơi động, không khỏi kinh ngạc. Tuy đoạn trước nghe không hiểu Hỏa Diễm nói gì nhưng ái mộ trong mắt cậu đã rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn. Hoa Linh kinh ngạc trợn mắt nhìn Hỏa Diễm.

Hỏa diễm ngước đầu lên, căng thẳng quay về trên mặt cậu. Cậu khẽ nuốt nước bọt, hầu kết trượt lên xuống, sau đó mở miệng: "Hoa Linh, gả cho tôi đi."

Miệng Hoa Linh dần dần há ra thành chữ "O", Thu Thu trong túi ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, xong cũng mắt chữ A miệng chữ O…

Hoa Linh nhìn mái tóc hình quạt của Hỏa Diễm, hiểu rồi, không phải tức giận, cũng không phải hưng phấn, mà là —— xòe đuôi.

75. Quyển 3 - Chương 75: Hình Thiên Khuyên Nhủ

Editor: Vi quàng tử

Hoa Linh cảm thấy hình như tóc mình cũng bị Hỏa Diễm kéo dựng lên rồi, qua hai lần tiếp xúc, dù biết vị Thái tử Phượng tộc này không thích đi theo lẽ thường cho lắm, nhưng sáng vừa xưng bạn gọi bè, chiều đã chạy đến cầu hôn thì quả thực là lệch hẳn khỏi quỹ đạo bình thường mất rồi…

Hoa Linh như bị sét đánh, đơ chập hồi lâu mới quay về thực tại, kinh ngạc nhìn Hỏa Diễm, nhẹ nhàng nói: "Tôi là nam."

Hỏa Diễm nghiêm túc gật gật đầu, ánh mắt vẫn chấp nhất:

"Tôi có thể sinh con."

Hoa Linh: "…"

Sét đánh lần hai!

Hỏa Diễm thấy Hoa Linh lại ngoác miệng nhìn mình, cậu hơi ngượng, do dự mở miệng: "Sau khi đàn ông Phượng tộc kết hôn với đàn ông ngoại tộc, cơ thể sẽ có đầy đủ bộ phận sinh dục. Nếu chúng ta ở chung, tôi… Tôi có thể ở phía dưới vì anh sinh con! Ừm, tôi là Thái tử nên chỉ có thể tuyên bố với bên ngoài là tôi cưới vợ, không thể lấy chồng, vậy anh phải làm Thái tử phi, anh, anh để ý cái này hả?"

Hoa Linh xiêu vẹo trong gió, không thể tin nổi nhìn Hỏa Diễm.

Lát sau, Hoa Linh vất vả tìm về giọng nói của mình: "Hỏa Diễm, cậu hiểu lầm rồi, tôi không để ý cái đó… Không đúng, ý của tôi là, tôi không thể chấp nhận lời cầu hôn của cậu."

Hỏa Diễm nghe vậy, hết sức kinh ngạc, sau đó tóc hình quạt xẹp xuống rủ trên bả vai, khổ sở nhìn Hoa Linh: "Tại sao? Tôi có chỗ nào không tốt ư? Rõ ràng chúng ta ở cạnh nhau rất vui vẻ! Tôi chưa bao giờ gặp ai khiến tôi động lòng như anh!"

Hoa Linh dở khóc dở cười, lại có chút áy náy không đành lòng: "Hỏa Diễm, chúng ta mới gặp có hai lần, cũng không có…"

Hỏa Diễm nghiêm túc ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, cắt ngang: "Đúng, nên tôi đã nhất kiến chung tình với anh hai lần, tôi muốn kết hôn với anh!"

Hoa Linh: "…"

Nhìn khuôn mặt tràn ngập ý chí của Hỏa Diễm, Hoa Linh không khỏi cười khổ. Thật ra Hỏa Diễm rất tốt, cả khuôn mặt lẫn gia thế, tiền tài. Hơn nữa, từ đầu đến chân cậu đều thuộc mẫu người y thích nhất năm xưa, tính cách thẳng thắn này càng được Linh Vương điện hạ yêu thích. Nếu là y của trước đây, không cần Hỏa Diễm chủ động y đã quấn riết không buông.

Nhưng bây giờ, đối diện với "món ăn" yêu thích, trong lòng Hoa Linh không chút gợn sóng, ngoài kinh ngạc cũng chỉ còn hổ thẹn.

Hoa Linh khẽ thở dài: "Hỏa Diễm, cậu rất tốt, thật sự rất tốt, nhưng chúng ta không hợp, hơn nữa tạm thời tôi không muốn cân nhắc mấy chuyện này. Lòng tốt của cậu tôi nhận, về chuyện kia, chúng ta vẫn làm anh em tốt thôi nhé?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoa Linh, đau thương trên mặt Hỏa Diễm càng nhiều, từng lọn tóc đung đưa theo gió, phần ngọn còn uốn vòng lại, vô cùng oan ức, thập phần đáng thương.

Hoa Linh chợt có cảm giác như vừa ngược đãi một loài động vật đáng thương nhất quả đất, đủ tàn nhẫn!

Tuy áy náy không thôi nhưng y vẫn kiên định từ chối Hỏa Diễm, đồng thời đưa tay kéo Hỏa Diễm quỳ trên đất đứng dậy, mở miệng: "Thật sự rất xin lỗi, Hỏa Diễm…"

Hỏa Diễm đứng lên, hất tóc, đáp: "Tôi vẫn không hiểu tôi không tốt chỗ nào."

Hoa Linh bất đắc dĩ nói: "Không phải cậu không tốt, mà là do hai ta không hợp."

Hai mắt Hỏa Diễm lại sáng ngời, tiếp tục hỏi: "Bởi vì Tiên Ma đối lập à? Đó là xã hội cũ rồi, bây giờ không phải Ma Tôn nhà các anh cũng gả tới Long cung rồi hả?"

Hoa Linh: "Khụ khụ… Là cưới, Thần Đồ cưới Tiểu Hoàng tử Long cung."

Hỏa Diễm chớp mắt, nói tiếp: "Cưới hay gả không quan trọng, quan trọng là… Đây không phải đã chứng minh tam giới chấp nhận…" Nói đến đây, nồng tình mật ý trong mắt Hỏa Diễm bắn ra không ngừng: "Tình yêu không phân biệt tam giới, giới tính, chủng tộc." Cậu dừng lại một chút, lại bổ sung một câu: "Không phân biệt cao thấp."

Hoa Linh: "…"

Hoa Linh khổ não, không biết nên giải thích thế nào cho cậu hiểu mình bây giờ chả có tâm trạng nào để yêu đương, vừa may ngoài cửa truyền vào tin thông báo: "Linh Vương điện hạ, Liêm vương mời ngài tới Kinh Lôi Điện nghị sự."

Hoa Linh nghe vậy, ngẩng đầu nói với Hỏa Diễm: "Hỏa Diễm, tôi thật sự không thể đáp ứng cậu, hôm nay Ma giới có việc, mời cậu trở về, ngày khác tôi tới Phượng tộc tìm cậu nói chuyện."

Hỏa Diễm thất vọng thở dài, không tình nguyện gật gật đầu, rời khỏi phòng ăn cùng Hoa Linh đi ra cửa lớn một trước một sau. Lúc đi qua Kinh Lôi Điện, Hỏa Diễm ngó thấy Ngao Túc phía xa, kinh ngạc hỏi: "Đó là Đại Hoàng tử Long cung đúng không? Sao hắn lại ở đây?"

Hoa Linh nâng mắt lướt qua Kinh Lôi Điện, thấy bọn Phi Liêm và Ngao Túc đều ở trong đó. Thính lực của cả đám đều rất khủng, tuy khoảng cách khá xa nhưng vẫn nghe được tiếng bước chân của y và Hỏa Diễm. Cho nên bây giờ cả đám đều đang nhìn sang bên này.

Hoa Linh thấy vậy nhanh chóng quay đầu trốn khỏi tầm mắt Ngao Túc, tiếp tục dẫn Hỏa Diễm ra cửa lớn. Một thân quần áo hoa lệ mù mắt của Hỏa Diễm hiển nhiên hấp dẫn sự chú ý của đám Phi Liêm, bọn họ dừng nghị sự, đồng loạt hóng hớt xem Hỏa Diễm và Hoa Linh đang làm trò gì.

Hoa Linh nhíu mày, tận lực xem nhẹ ánh mắt dán sau lưng của Ngao Túc, bình tĩnh đi tiếp. Hỏa Diễm đã thấy rõ mặt Ngao Túc, tò mò nói: "Đại Hoàng tử Long cung xuất quan? Xem ra chuẩn bị sắp xếp chuyện kết hôn với Tiểu Liễn rồi."

Hoa Linh nghe vậy, bước chân dừng một chút, không nói gì.

Đưa Hỏa Diễm tới cửa, Hoa Linh suy nghĩ một chút, lấy đuôi cá vàng trong túi ra đưa cho cậu, nói: "Hỏa Diễm, tôi thấy vẫn trả món lễ vật này lại cho cậu tốt hơn."

Hỏa Diễm nghe vậy, sắc mặt xám xịt, mở miệng: "Tôi đã nói là tặng cho anh rồi, nếu cái này mà anh cũng không nhận thì tức là anh không coi tôi là bạn bè! Đã vậy chi bằng chúng ta tuyệt giao luôn đi."

Hoa Linh đáp: "Nhưng ý nghĩa của nó có hơi đặc thù…"

Hỏa Diễm buồn bực nắm tóc: "Một cái đuôi cá có gì đặc thù chứ? Tôi nói nó có ý gì thì là ý đó, tôi tặng cho ai thì chính là của người đó, anh cứ tính toán kĩ như thế làm gì? Nếu anh không nhận, sau này đừng đến tìm tôi."

Hỏa Diễm tức giận nghiêng đầu không nhìn Hoa Linh, nhưng con ngươi vẫn đảo qua đảo lại không ngừng, chứng tỏ trong lòng cậu đang rất lo lắng Hoa Linh thật sự kín đáo đưa đuôi cá tuyệt giao thật.

Nhìn Hỏa Diễm tức giận như trẻ con, Hoa Linh bất đắc dĩ chẳng biết nói sao. Y đành khẽ cười rồi bỏ đuôi cá trở lại túi.

Hỏa Diễm thấy thế, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó quay mặt sang nhìn Hoa Linh một lát rồi đỏ mặt nói: "Tôi chờ anh tới tìm tôi, anh phải nói cho tôi biết thế nào mới phù hợp với anh, tôi có thể thử thay đổi… Tôi sẽ không từ bỏ dễ dàng đâu."

Dứt lời, Hỏa Diễm quay người, chạy như bị ma đuổi, chỉ sợ ở lại thêm một giây nữa sẽ bị Hoa Linh từ chối lần hai.

Hoa Linh nhìn Hỏa Diễn biến mất, ngẩn người hồi lâu, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó xoay người về Kinh Lôi Điện.

Vừa ngẩng đầu đã đụng phải cái nhìn chưa từng gián đoạn của Ngao Túc.

…

Lúc chạng vạng, đại điện huyên náo cả ngày rốt cục yên tĩnh lại, Hoa Linh mệt mỏi mò tới tẩm cung của Hình Thiên, hồi chiều Ngao Túc bàn chuyện với đám kia xong lập tức rời khỏi Ma giới, đi thẳng đến mộ Hình Thiên, Ma giới phái hai Ma sứ đi theo hắn.

Nghĩ đến ánh mắt Ngao Túc nhìn mình, Hoa Linh cứ thấy lo lo thế nào. Trong mắt hắn không có quá nhiều tâm tình, vẫn thanh lãnh như cũ, nhưng chẳng hiểu sao Hoa Lịn vẫn lạnh cả người. Đặc biệt là lúc tầm mắt Ngao Túc rơi xuống góc đuôi cá trong túi lộ ra, y cứ có cảm giác, khụ, bắt gian tại trận?

Phi phi phi… Bắt gian gì chứ? Ông đây méo có đồng nào quan hệ với hắn hết! Giả như y và Hỏa Diễm yêu nhau thật, thì đường đường là Ma Vương phong lưu phóng khoáng của Ma giới, chả lẽ thất tình còn phải ngồi nhà đếm hoa u sầu hả?!

Hoa Linh phỉ nhổ cảm giác chột dạ quỷ dị tự nhiên xuất hiện, nhanh chân vào phòng Hình Thiên

Vừa tới cửa phòng Hoa Linh đã nghe thấy tiếng hót êm dịu vui vẻ của một con chim, nghe vào tai lập tức tinh thần tươi thắm sảng khoái.

Hoa Linh nghe xong, đoán là tiếng ca của An An. Y nhẹ nhàng đẩy cửa thì ngó thấy Hình Thiên đang ngồi khoanh chân trên giường, hai mắt nhắm nghiền. An An đậu trên vai Hình Thiên, vui sướng hát ca.

Nghe thấy tiếng bước chân, Hình Thiên mở mắt ra, An An cũng ngừng hát, xòe cánh bay tới đậu trên vai Hoa Linh.

Hoa Linh vuốt ve đầu An An, cười với Hình Thiên:

"Mới có nửa ngày mà sắc mặt cậu đã tốt hơn rất nhiều, xem ra tâm tình không tệ nhỉ?"

Hình Thiên nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra ý cười, nói: "Sắc mặt của cậu cũng không tồi, vừa trắng vừa đỏ, chả lẽ hoa đào nở trong nửa ngày?"

Giọng Hình Thiên mang ý bỡn cợt, hiển nhiên là nghe không sót một chữ câu chuyện trong phòng ăn.

Hoa Linh trừng mắt, sầm mặt mở miệng: "Thế thì đã sao? Tớ bắt cậu đến thổ lộ với tớ à? Thêm cậu nữa là có thể chơi cờ tỉ phú rồi đấy."

Hình Thiên nhìn bộ dạng buồn rầu của Hoa Linh, nhịn không được bắt đầu cười ha hả: "Ngân Linh, trước đây sao tớ không nhận ra cậu rất quý hiếm nhỉ? Cả rồng lẫn phượng, khá lắm, nhìn không ra cậu còn có sở thích tuyên chiến với chủng vật cấp cao, đã vậy còn là hoàng thân quốc thích…"

Hoa Linh cố gắng kìm nén mong muốn tẩn cho Hình Thiên một trận, oán hận nói: "Cậu cho là tớ thích thế lắm hả?! Một Ngao Túc thôi đã khiến tớ đủ mệt rồi, tự dưng nhảy đâu ra một Thái tử Phượng tộc, sớm không tới muộn không tới lại cứ nhất quyết phải tới ngay lúc này! Cứ như toàn bộ tình duyên tích lũy mấy ngàn năm tuôn ra một lúc vậy!"

Hình Thiên tiếp tục cười: "Sớm mấy trăm năm, sợ là Phượng nhỏ còn chưa chào đời đâu. Cậu đường đường là Ma Vương vạn năm, thế mà bị hai đứa bé làm cho đỏ mặt lúng túng, chậc chậc…."

Hoa Linh rốt cục nhịn hết nổi, đấm một cú lên vai Hình Thiên, rống: "Đứa bé? Cậu thấy Ngao Túc giống đứa bé chỗ nào hả?! Ngoại trừ tuổi còn hơi nhỏ ra thì những chỗ khác không hề nhỏ đâu…"

Ý Hoa Linh muốn nói là Ngao Túc tuy còn trẻ nhưng tố chất thân thể cùng tâm cơ trí lực lại vượt xa người thường. Chả biết đầu óc thế nào mà đến lúc nói ra lại mang thêm vài ý nghĩa khác.

Hình Thiên hơi kinh ngạc, sau đó trêu tức trong mắt càng thêm dày đặc, ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Hoa Linh: "Ồ? Không nhỏ à…"

Hoa Linh nghe xonh, dù da mặt có dày hơn nữa cũng không đỡ nổi, cắn răng uy hiếp: "Hình Thiên, cậu muốn chết đúng hay không? Đừng quên cậu bây giờ còn giả lắm…"

Nhìn tai Hoa Linh hồng lên, Hình Thiên không cười nữa, cũng không tiếp tục trêu chọc Hoa Linh, nghiêm nghị nhìn y.

Trong lúc nhất thời, hai người rơi vào trầm mặc, không khí có chút ngưng trệ, một hồi lâu sau, Hình Thiên chậm rãi mở miệng: "Hoa Linh, cảm ơn cậu."

Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Hình Thiên, tạm chưa hiểu vì sao hắn lại thay đổi ngữ khí.

Hình Thiên nhìn thẳng vào hai mắt Hoa Linh, tiếp tục nói:

"Tớ rất vui, rất rất vui khi mình vẫn còn cơ hội nhìn thấy các cậu. Không cần biết đã phải trải qua những gì, trả giá đắt thế nào, tớ đều cảm thấy đáng giá."

Hoa Linh trong lòng hơi nóng lên, lẳng lặng nhìn Hình Thiên.

Trong mắt Hình Thiên có chút mờ mịt, có vẻ đang lâm vào hồi ức, hắn nói tiếp: "Ở đại chiến năm xưa, lúc sắp chết, trong đầu tớ chợt lóe lên cảnh mười huynh đệ chúng ta cùng nhau uống rượu. Khi đó tớ mới biết, tiếc nuối lớn nhất của tớ không phải là đánh mất danh hiệu Chiến thần, mà là đánh mất cơ hội cùng các cậu uống rượu. Lúc tớ tỉnh lại trong phòng thí nghiệm của Ngao Túc, tớ không biết cơ thể mình xảy ra chuyện gì, cũng không biết thời gian đã qua lâu như vậy. Ý nghĩ duy nhất trong đầu tớ là đi tìm các cậu, cho nên mới tìm cơ hội trốn ra ngoài. Nói thật, bây giờ biết hết những chuyện bên trong, tớ rất kinh ngạc. Tuy rằng tớ vẫn không hiểu vì sao Ngao Túc lại phục sinh tớ, nhưng tớ không hận việc hắn khiến tớ chịu nhiều thống khổ như vậy. Vết thương thân thể với tớ có là gì đâu, trước đây lúc đánh trận bị thương còn nghiêm trọng hơn thế này nhiều. Ngược lại, tớ còn có chút cảm kích hắn, chẳng cần biết mục đích ban đầu của hắn là gì, chỉ cần kết quả là tớ có thể gặp lại các cậu, thế là đã rất tốt rồi."

Trong lòng Hoa Linh ngũ vị tạp trần, viền mắt nóng lên. Từ lúc Hình Thiên khôi phục ý thức tới nay, Hoa Linh vẫn luôn tránh né đề tài nặng nề này. Bởi vì chuyện này là do Ngao Túc gây nên, mà y lại từng có quan hệ thân mật với Ngao Túc, Hoa Linh cảm thấy mình cũng phải chịu trách nhiệm, trong lòng vẫn luôn áy náy. Bởi thế nên y không biết nên an ủi Hình Thiên thế nào. Mà hiện tại, hiển nhiên Hình Thiên đã nhìn thấu hổ thẹn trong lòng y, còn an ủi y nữa.

"Ngân Linh à, cậu không cần vì chuyện này mà tiếp tục trách cứ Ngao Túc và bản thân cậu. Dù sự thật giống như lời cậu nói, dù Ngao Túc thật sự xem tớ như một vật thí nghiệm thì có làm sao đâu. Kết quả

cuối cùng vẫn là tớ đã trở về, có thể trở thành một vật thí nghiệm phục sinh thành công như vậy cũng coi như là may mắn lớn nhất với tớ."

Ánh mắt Hình Thiên thẳng thắn mà trong sáng, hắn nắm chặt cánh tay Hoa Linh, mở miệng nói: "Bây giờ tớ chỉ muốn quý trọng mỗi khoảnh khắc được ở chung với các cậu, bất kể quãng thời gian này kéo dài bao lâu tớ đều thoả mãn."

Hoa Linh nước mắt dạt dào, cảm xúc đè nén tích tụ bấy lâu lập tức trào ra qua mấy câu nói của Hình Thiên. Y nhào vào lồng ngực Hình Thiên, quyết định khóc một trận thật thống khoái.

76. Quyển 3 - Chương 76: Đêm Khuya Trăng Thanh Gió Mát

Editor: Tịch Tà

Beta: Vivi

Hoa Linh tựa vào ngực Hình Thiên khóc nửa giờ, cho đến khi Cá ngựa nhỏ ở trong túi áo trước ngực không thể chịu được nữa nhảy ra, ghét bỏ lắc lắc nước mắt nước mũi dính trên lưng mình, Hoa Linh mới miễn cưỡng ngồi dậy vừa quẹt hết nước mũi lên quần áo Hình Thiên vừa nói:

"Hình Thiên, chuyện hôm nay mi dám hé ra ngoài, ông sẽ thiến mi."

Hình Thiên nghe vậy không khỏi cười lớn: "Tìm đàn ông có khác, chẳng những lúc nào cũng nhớ thương lớn nhỏ nhà người ta, ngay cả uy hiếp người khác cũng yếu xìu mất ba phần, ha ha ha ha ha……"

Một tràng tiếng cười to ồm ồm khiến lỗ tai Hoa Linh kêu ong ong, y bắt đầu hối hận sao lại đi ấu trĩ tâm hự mỏng với Hình Thiên, bữa khóc bù lu hôm nay đủ để Hình Thiên cười mình vài chục năm……

Tuy rằng đầy bụng bực tức rầu rĩ nhưng trong lòng Hoa Linh lại nhẹ nhõm hơn không ít, y cong khóe miệng, lau nước mắt trên mặt.

Hình Thiên cười đủ rồi, vươn tay vỗ vai Hoa Linh, nói: "Thế nào? Muốn rồng hay phượng? Thừa dịp bây giờ giá thị trường vẫn chưa tệ lắm, tóm lấy cơ hội mà gả đi nha, người ta đều là long tinh mắt phượng, khó lắm mới mù được vài hôm……"

Hoa Linh: "……"

Y đang muốn mắng Hình Thiên, đột nhiên nhớ tới lời Hỏa Diễm khi thấy Ngao Túc, xụ cả mặt, giọng hơi rưng rưng nói:

"Đúng vậy, long phượng trình tường, Ngao Túc nói với tớ, từ góc độ tiến hóa giống loài mà nói, Long tộc và Phượng Tộc là xứng đôi nhất."

Nghĩ đến tình cảm trước sau như một Hỏa Liễn dành cho Ngao Túc, trong lòng Hoa Linh lại chua xót, vòng đi vòng lại đến cuối cùng, quả nhiên vẫn là bọn họ ở bên nhau sao….

Hình Thiên ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, ngó thấy vẻ cô đơn trên mặt y, khó hiểu mở miệng: "Sao vậy? Có khó khăn?"

Hoa Linh ra vẻ tiêu sái lắc lắc đầu, muốn nhặt lại mặt mũi đã đem đi quét rác, nói: "Không có gì, chuyện này đã qua, thế gian rộng lớn, đàn ông nhiều như vậy, không phải chỉ có một Ngao Túc, tớ mới không thèm tự tìm ngược. Nhưng Hỏa Diễm, cậu ta thật sự không thích hợp."

Hình Thiên kinh ngạc, nói: "Phặc, tớ cho rằng cậu thích Ngao Túc mới không qua được cái dớp trong lòng đó, không ngờ thằng nhóc cậu buông tay nhanh như chớp ha."

Hoa Linh trừng mắt nhìn Hình Thiên: "Bổn vương là người sẽ ăn hồi đầu thảo à? (*) Cậu thật sự cho rằng Ngao Túc nói một câu xin lỗi là có thể khiến tớ phe phẩy cái đuôi quay lại tìm hắn á? Huống chi hắn và Hỏa Liễn còn sắp kết hôn."

(*) theo Vi đoán thì chắc kiểu ăn cỏ như động vật nhai lại, ở đây là chỉ việc Hoa Lịn sẽ không quay lại với Túc Túc.

Nghe nói Ngao Túc muốn kết hôn, Hình Thiên càng ngạc nhiên hơn, tình cảm có thể buông tay nhanh thế à? Quả là thời đại tiến bộ, chẳng lẽ đầu năm nay yêu đương đều là đến rầm rầm đi ầm ầm như vầy? Chiến thần đại nhân thầm than mình vừa chết mấy ngàn năm đã bỏ qua quá nhiều, tiết tấu ơi cho ênh theo với.

Nhìn mặt Hình Thiên kiểu WTF, Hoa Linh nhịn không được nghiêm túc nói: "Thật ra nói cho cùng, tớ cũng quả thật là không qua được cái dớp này, chỉ cần nghĩ đến việc hắn lạnh nhạt coi bạn bè của tớ như vật thí nghiệm, tớ rất đau lòng, có lẽ thời gian quen biết nhau quá ngắn, chưa thể hiểu hết đối phương, đối với sinh mệnh, đối với tình cảm, đối với tự trọng…… Quan điểm về mỗi phương diện đều quá khác biệt."

Hoa Linh bực bội gãi tóc, tiếp tục nói: "Dù sao thì tớ vẫn cảm thấy việc hắn vì làm thí nghiệm mà hồi sinh cậu không thể nào chấp nhận được, nói trắng ra là, chúng tớ tam quan không hợp…… Chia tay thì thì chia tay, phải tin tưởng sau này sẽ thay đổi…… Không phải, là sẽ tốt hơn……"

Hình Thiên nhíu mày, ánh mắt khinh khỉnh, sau một lúc lâu mới chậm rì rì mở miệng nói: "Cậu…… Còn có tam quan hả?"

Hoa Linh: "……"

Phong cách tâm hự lại đổi, Hoa Linh yên lặng ngậm miệng……

Trực tiếp động thủ!

Cá ngựa nhỏ và tiểu bách linh đậu trên cái giá đầu giường, cúi đầu nhìn hai mống quần nhau thành một cục trên giường, thỉnh thoảng lại che mắt, biểu cảm kỳ thị không nỡ nhìn thẳng.

Tư thế đánh nhau của hai Ma Vương thật sự quá thô lỗ, còn trẻ trâu hơn cả con nít ba tuổi, vứt cmn mặt mũi Ma giới đi rồi.

Lúc rời khỏi tẩm cung của Hình Thiên đã là nửa đêm, Hoa Linh ôm cả người tím bầm trở về Vạn Hoa Điện, lúc thấy má trái lẫn khóe mắt đều sưng to của mình, Linh Vương điện hạ yêu cái đẹp lập tức gào lên kinh thiên động địa:

"Hình Thiên!!!! Ta muốn giết mi!!!"

Đêm đã khuya, toàn bộ ma điện chìm vào khung cảnh yên tĩnh, ánh trăng sáng chiếu lên mái hiên trên đại điện, mơ hồ nhiễm một tầng sương, thanh lãnh mà yên tĩnh. Nhưng mà, trong bóng đêm u tĩnh, dưới mỗi mái hiên đều không tĩnh lặng cho lắm, lặng lẽ vang đủ loại tiếng tích tích.

Trong điện Thần Đồ.

Tiểu Cửu trần như nhộng mặc đại một bộ áo ngủ to rộng treo, nằm trên giường nặng nề ngủ, hai chân trắng muốt lộ ra dưới chăn đệm hỗn loạn, trên da loang lổ vệt đỏ kéo dài về phía trên, cho đến giữa hai chân. Lông mi Tiểu Cửu ươn ướt, chóp mũi phiếm hồng, khóe mắt mơ hồ còn vương nước mắt, trong lúc ngủ mơ thỉnh thoảng chu mỏ, cau mày lẩm bẩm vài câu, hình như đang tức giận, lại như đang làm nũng……

Thần Đồ bên cạnh vẻ mặt dịu dàng, ánh mắt nhìn người yêu cưng chiều vô kể, hắn duỗi tay kéo chăn, che khuất người Tiểu Cửu, ôm cậu vào lòng, cúi đầu khẽ hôn lên trán Tiểu Cửu, cảm thấy mỹ mãn ôm lấy người bình yên ngủ.

Trong điện Phi Liêm.

Minh châu trên bàn sáng lấp lánh, toàn bộ điện Phong Bá sáng trưng, Phi Liêm tập trung tinh thần ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn, trên bàn văn kiện xếp thành hai ngọn núi nhỏ, hắn nhìn từng cuốn, phê chuẩn từng tờ. Sau một hồi, mệt mỏi ập đến, Phi Liêm nhịn không được ngáp một cái, xoa nhẹ thái dương, tiếp tục công việc trong tay.

Cửa điện vang lên vài tiếng khe khẽ, một bóng người nhẹ nhàng đi vào mang đến một luồng gió lạnh đêm khuya, cũng mang đến một mùi hương ấm lòng. Bình Ế bưng một bát sứ, đến bên cạnh Phi Liêm, đặt vào tay hắn, mở nắp, nhẹ giọng nói:

"Đây là canh tớ bỏ thêm thuốc bổ giúp tinh thần tỉnh táo, đang nóng uống đi."

Phi Liêm buông văn kiện trong tay, không nhận chén canh, mà là nhẹ nhàng cầm bàn tay Bình Ế đang cầm nắp chén. Bình Ế khẽ run lên, cái nắp trong tay rơi trên bàn. Bốn mắt nhìn nhau, nhìn đến mức ánh mắt Phi Liêm lấp lánh tình tố, Bình Ế rũ mắt, lông mi dài che khuất ánh mắt thẹn thùng, nhưng không che được ửng đỏ trên má ……

Trong điện Hình Thiên.

Hình Thiên nằm trên giường ngủ say, thân thể hắn thỉnh thoảng hơi run rẩy, trong lúc ngủ thái dương rịn mồ hôi, khẽ cau mày. Bên gối hắn là một tiểu bách linh ngoan ngoãn xinh đẹp, tiểu bách linh thấp giọng uyển chuyển khẽ hót bên tai hắn, như tiếng ca huyền diệu mềm mại mà êm tai, theo tiếng ca càng thêm nhẹ nhàng, mồ hôi lạnh dần dần biến mất trên trán Hình Thiên, mày nhíu chặt cũng dần dần giãn ra ……

Tiểu bách linh nhảy nhót trên đầu giường Hình Thiên, hai mắt sáng ngời vẫn luôn nhìn chằm chằm góc nghiêng tuấn lãng của Hình Thiên. Cuối cùng rụt lại thành một nắm, cuộn tròn dán lên cổ Hình Thiên, lông tơ trên đỉnh đầu thẹn thùng nhẹ cọ cọ gương mặt Hình Thiên, cũng nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, cùng ngủ.

Đêm khuya trăng lên đón gió, trong tẩm cung Ma giới, cưới xin hợp pháp, ái muội tỉnh tò, sùng bái yêu thầm…… Các loại không khí kiều diễm giao hòa, giống như mỗi một phòng đều có bong bóng màu hồng bay phấp phới. Trăng đêm trên trời trốn vào tầng mây, che khuất mặt, dường như cũng không muốn nhìn mỗi phòng tú ân ái.

Nhưng mà, dưới khung cảnh ấm áp này, vẫn xuất hiện một con chóa độc thân không liên quan.

Trong Vạn Hoa điện.

Trên giường lớn chỉ có một bóng người, có vẻ hơi trống rỗng, trong phòng cũng lạnh lẽo khác thường……

Hoa Linh nằm nghiêng trên giường, một bộ áo ngủ tơ lụa màu tím dán sát trên người, hoa lệ mà gợi cảm, y gối đầu phía bên phải, sợi tóc hỗn độn rối tung trên mặt che khuất má trái sưng húp, hai mắt nhắm nghiền, tuy rằng cánh tay và bên sườn vẫn lờ mờ thấy mấy vết thương xanh tím, nhưng ấn đường Hoa Linh đã giãn ra, khuôn mặt an tĩnh, hiển nhiên ngủ rất ngon.

Lúc này, bình nước đầu giường khẽ rung động, mấy cái bong bóng nổi lên mặt nước, sau đó, đầu nhỏ màu xanh của cá ngựa nhỏ cũng trồi lên. Mắt đậu đen nhìn Hoa Linh trên giường, sau đó cái đuôi bắn ra, thân mình từ trong bình nước vọt ra, nhảy nhót bay tới bên gối Hoa Linh.

Nhìn trên người trên giường vô tâm vô phế ngủ, cá ngựa nhỏ lắc lắc vây lưng, vẻ mặt khinh bỉ lẫn bất lực. Sau đó chỉ thấy nó nhẹ lui lại mấy bước, tròng mắt đen nhánh biến thành màu lam, một đường sáng màu xanh biển hình quạt từ trong mắt nó bắn ra, quét từ đầu tới chân Hoa Linh.

Sau khi kết thúc quét hình, hai mắt cá ngựa nhỏ lại trở về màu cũ, vài giây sau, trên bụng lại hơi sáng lên, hiện ra một hàng chữ:

Mặt y làm sao vậy?

Cá ngựa nhỏ gõ gõ má, vụng về nghẹn ra một hàng chữ cái:

xingtiandajia(#) (Tà sub: Hình Thiên đập)

……

Kế tiếp hơn mười phút, cá ngựa nhỏ đứng đầu giường Hoa Linh, bụng lóe lóe.

Thái tử Phượng Tộc nói với y chuyện gì?

qiuhuno(*//// ////*)q (tỉnh tò)

Đồng ý rồi?

no (Nooooooooooo)

Buổi tối y đến phòng Hình Thiên làm gì?

ku (Khóc)

ku?

/(tot)/~~

Còn nói chuyện gì?

ucao (Cái này chịu, chắc là, đánh nhau?)

……

~(^_^)~

Mở wifi, gửi hết ảnh và ghi âm hôm nay cho ta, sau đó đến trung tâm dữ liệu thăng cấp kho tiếng Trung, download lục soát mã tiếng Trung nhanh chóng cập nhật.

ok, papa.~(^_^)~

77. Quyển 3 - Chương 77: Hậu Khanh Vui Mừng

Editor: Vivi

Hoa Linh tỉnh lại sau giấc ngủ sâu, vết bầm trên mặt đã mờ đi, tuy không dọa người như tối qua nhưng vẫn còn nhìn ra vết thương. Mắt trái do xương gò má sưng lên chèn ép nên hơi híp lại, Hoa Linh nhịn đau rửa mặt loa qua rồi cứ vậy chạy đến Kinh Lôi Điện không thèm thay quần áo.

"Ế đâu? Ế!"

Vừa vào cửa điện, Hoa Linh liền vội vã gọi Bình Ế.

"Xem mặt giùm tớ với! Thằng khốn Hình Thiên, tớ muốn giết hắn!"

Trong Kinh Lôi Điện chỉ có mình Phi Liêm, không có bóng dáng Bình Ế. Phi Liêm nâng mắt nhìn Hoa Linh, kinh ngạc nói: "Cậu làm sao vậy?"

Hoa Linh cả giận nói: "Hình Thiên đánh."

Tâm tình Phi Liêm hiển nhiên rất tốt, trên mặt hiếm khi lộ ra một nụ cười: "Đánh nhau với Hình Thiên, cậu tự tìm ngược à?"

Hoa Linh tức giận ngó trái liếc phải, không thấy người cần tìm, tò mò hỏi: "Ế đâu rồi?"

Phi Liêm đáp: "Bình Ế đi thăm Hậu Khanh. Từ lúc bế quan tới giờ Hậu Khanh không hề ra ngoài, chuyện của Hình Thiên là đại sự của Ma giới, Bình Ế cảm thấy nên báo cho Hậu Khanh biết."

Hoa Linh nghe vậy thì hơi ngẩn ra, xong mới gật đầu, nói: "Đúng là nên như vậy." Y dừng lại chốc lát, nhớ tới lần mang Hậu Khanh đến Dưỡng Tâm Điện. Lúc Hậu Khanh nhìn thấy di vật của bọn Hình Thiên, Khoa Phụ đã rất khiếp sợ và bi thương. Hoa Linh không quên được vẻ mặt ấy, đặc biệt là nét kinh ngạc và bi thống khi Hậu Khanh nhìn Kiền Thích. Hoa Linh mơ hồ nhận thấy ngoài đau buồn thì hình như Hậu Khanh còn giấu đi một ít tâm tư khác nữa.

Tuy rằng sau đoạn thời gian đó, Hậu Khanh luôn che giấu cảm xúc của mình, bên ngoài vẫn bình tĩnh thong dong như trước, thế nhưng Hoa Linh vẫn có thể cảm giác được phần nào cảm xúc mà Hậu Khanh đang cố giấu. Không biết lần này Hậu Khanh nhận được tin Hình Thiên phục sinh tâm tình sẽ biến hóa

thế nào.

Phi Liêm nhìn mặt Hoa Linh, vươn tay mở một ngăn kéo dưới bàn, lấy ra một chai thuốc mỡ ném cho Hoa Linh: "Đây là thuốc tiêu sưng giảm đau Bình Ế để lại, cậu ấy đã tự mình dùng qua, hiệu quả khá tốt, cậu bôi tạm đi."

Hoa Linh tiếp được thuốc mỡ, dòm qua ngăn kéo của Phi Liêm, trông thấy bên trong xếp đủ loại thuốc đựng trong chai nhỏ, không khỏi chua xót nói: "Ây, vì sao đều là anh em mà đối xử lại khác biệt như thế chứ! Tớ cũng phải xin Ế một hòm thuốc!"

Phi Liêm bị Hoa Linh trêu chọc, hai má ửng hồng, không tự nhiên mở miệng: "Cậu có ở Ma giới đâu, chuẩn bị cậu cũng không dùng tới. Nếu cậu muốn thì chờ Bình Ế về rồi đòi cậu ấy một phần."

Hoa Linh nhíu mày, không trêu chọc Phi Liêm nữa. Vết sưng trên mặt đau chết đi được, y cúi đầu nhìn nhìn chai thuốc mỡ trong tay, thân chai có viết hai hàng chữ nhỏ xinh, hiển nhiên là tác phẩm của Bình Ế. Hoa Linh vừa đi đến ghế dựa vừa đọc to hướng dẫn sử dụng: "Công dụng: Bôi ngoài da, trước khi bôi nên làm sạch chỗ bị thương, chủ yếu dùng cho vết sưng ở cúc gây ra bởi ngoại lực… Chà chà, Bình Ế chuẩn một tiên sinh dạy học còn viết sai chính tả nè. Mát mẻ giảm đau, giảm nhiệt tiêu sưng. Chống chỉ định: Không dùng cho vết thương do bị xé rách hoặc lúc chảy máu…"

Hoa Linh thoải mái đọc qua một lượt, sau đó trợn mắt nhìn ba chữ "bị xé rách", sau đó nữa thì đảo mắt đọc lại chỗ bị cho là sai chính tả, suy nghĩ xoay chuyển.

Khi y nhìn Phi Liêm lần hai, sắc mặt hắn… hồng hồng .

"Ha ha ha ha ha…"

Kinh Lôi Điện bùng nổ một trận cười to như sấm.

Cùng lúc đó, ở ngọn núi nào đó ở Ma giới, Bình Ế ngồi đối diện Hậu Khanh, Hậu Khanh khiếp sợ nhìn Bình Ế, hồi lâu sau mới lắp bắp nói: "Hình Thiên… Cậu ấy, thật sự sống lại?!"

Vẻ mặt Bình Ế phức tạp, khẽ gật đầu nói: "Tình hình trước mắt quả thật là như thế, chờ Ngao Túc thu hồi di cốt của Hình Thiên về hợp nhất với cơ thể Hình Thiên bây giờ, chúng ta sẽ nhận được một Hình Thiên hoàn chỉnh."

Môi Hậu Khanh run run, khuôn mặt tuyệt mỹ có hơi tái nhợt, nhưng vẻ vui mừng lại khiến cả người hắn càng thêm chói mắt.

"Hình Thiên, Hình Thiên… Cậu ấy thật có thể phục sinh…"

Hậu Khanh tự lẩm bẩm, nước mắt theo gò má lăn xuống.

Bình Ế nhìn thấy nước mắt Hậu Khanh rơi liên tục, muốn ngăn cũng không nổi, đành mở miệng an ủi: "Đây là chuyện tốt, dù thế nào thì kết quả vẫn là Hình Thiên tiếp tục sống cùng một chỗ với chúng ta. Tình huống của cậu và cậu ấy gần giống nhau, khác chăng là cậu chịu ít thương tổn hơn cậu ấy một chút. Chờ thương thế của Hình Thiên lành lại, cậu xuất quan đi, chúng ta mở tiệc chúc mừng."

Trong mắt Hậu Khanh mang theo vui sướng, gật gật đầu. Chỉ mình y biết y vui vẻ cỡ nào khi nghe được tin này. Từ lúc được mở phong ấn trên núi Thanh Viên rồi biết chuyện năm đó, y vẫn luôn áy náy, nội tâm dằn vặt không thôi. Tuy Thần Đồ không đề cập tới vấn đề năm đó với Hoa Linh và y, nhưng mỗi lần nhìn thấy Hoa Linh y đều vô cùng hổ thẹn. Y đã từng nghĩ, nếu có thể trở lại lúc ban đầu, nếu có thể ngăn lại cái chết của Hình Thiên, y nguyện ý trả bất cứ giá nào, cho dù mình phải tan xương nát thịt cũng không đáng kể.

Từ lúc nhập quan tu luyện tới nay, Hậu Khanh hồi tưởng lại toàn bộ chuyện cũ một lần, ngẫm lại tình cảnh trong quá khứ, đối chiếu với hiện tại, Hậu Khanh không chỉ một lần muốn nói ra tất cả mọi chuyện. Thế nhưng nghĩ lại nghĩ, Hình Thiên đã chết, nếu không thể tha thứ cho "thành tựu" năm đó của mình, vậy có phải bọn Thần Đồ lại sắp sửa mất thêm một huynh đệ hay không…

Nghĩ đến đây, Hậu Khanh lại nhịn xuống kích động muốn nói ra chân tướng, chịu đựng nội tâm dày vò bắt đầu bế quan tu luyện. Làm Ma tinh, năng lực của Hậu Khanh là mở ra các loại kết giới thời không, y hi vọng sẽ có một ngày có thể tu luyện tới cảnh giới cao nhất: nắm giữ năng lực mở ra cánh cửa thời không luân hồi vạn năm. Như vậy, nói không chừng y có thể xuyên qua vạn năm trở lại đêm trước đại chiến Trác Lộc, bù đắp sai lầm của mình năm đó, ngăn cản bi kịch liên tiếp phát sinh sau đó…

Nhưng mà này hết thảy áp lực nặng nề đều tiêu tan nhờ tin tức Bình Ế mang tới. Y vẫn luôn lo sợ khúc mắc trong lòng Thần Đồ, sợ Hoa Linh sau khi biết chân tướng sẽ không tha thứ cho hắn, sợ sẽ không có cách nào cứu vãn sai lầm trước đây, không có cách nào trở thành huynh đệ với nhau như lúc ban đầu. Thế nhưng tất cả những thứ này đều không quan trọng nữa, vì Hình Thiên đã sống lại! Việc mà y đã từng không tiếc dùng hết tinh lực cả đời để thực hiện đã sắp hoàn thành!

Hậu Khanh đứng lên, đi tới ôm Bình Ế đang không hiểu gì nhìn mình, giọng nói tuy nghẹn ngào nhưng vẫn ấm áp như gió xuân: "Quá tốt rồi, Hình Thiên còn sống, cậu ấy còn sống, vậy là quá đủ rồi… Thật sự là quá tốt…"

78. Quyển 3 - Chương 78: Yêu Cầu Của Hỏa Liễn

Editor: Vi quàng tử

Bình Ế thấy phản ứng của Hậu Khanh hơi lạ. Hậu Khanh là người thanh lãnh nội liễm, rất ít khi lộ rõ vui buồn trên mặt, kể cả lúc bị Thần Đồ từ chối sắc mặt y cũng chỉ ảm đạm chút xíu, chưa bao giờ mất khống chế đến rơi lệ như lúc này. Nhưng sau khi nghĩ lại, trải qua sinh tử, phản ứng như vậy cũng bình thường thôi.

Hơn nữa Bình Ế cũng không có thời gian đi tìm hiểu nguyên nhân bên trong, bởi vì hắn vừa về tới Kinh Lôi Điện đã thấy Hoa Linh gian trá ra đón, trong tay nắm chặt chai thuốc mỡ, hệt như mấy tên đi ép cung.

Nhìn rõ thuốc mỡ trong tay Hoa Linh, mặt Bình Ế lập tức đỏ bừng. Hắn oán giận trừng Phi Liêm phía sau, mà sắc mặt người kia cũng lúng túng vô cùng.

Phi Liêm nhỏ giọng bào chữa: "… Cầm nhầm."

Hoa Linh thân thiết khoác vai Bình Ế, cười nói: "Ông đây vẫn luôn thấy hai người có gì đó không đúng, ha ha ha, khai mau, bắt đầu ái muội từ lúc nào? Kể quá trình bày trò gian ngược ông đây chút đê."

Bình Ế: "…"

Một hồi lâu sau, Bình Ế không được tự nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác, lầm bầm: "Không… Không có bày trò gian gì hết."

Hoa Linh nghe vậy, ngẩng đầu nghiêm túc nói với Phi Liêm: "Liêm, đây là cậu không đúng, không thể lôi cái bản mặt nghiêm túc khi xử lý việc công ra nói chuyện yêu đương! Cứng nhắc không ý tứ, kiểu gì Ế cũng đá cậu cho xem…"

Bình Ế: "…"

Phi Liêm: "…"

Hoa Linh tiếp tục nói: "Nếu có gì không biết cứ đến hỏi tớ. Lời ngon tiếng ngọt, địa điểm hẹn hò hay lăn giường, tư thế làm sao cho thoải mái các thứ, tớ chắc chắn sẽ lấy hết bí tịch dốc túi dạy dỗ."

Bình Ế: "…"

Bây giờ mặt Bình Ế đã nóng đến độ có thể rán trứng, Hoa Linh méo biết giữ mồm giữ miệng càng làm hắn vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, không nhịn được muốn bịt miệng Hoa Linh lại. Ai ngờ Phi Liêm nghe đề nghị của Hoa Linh xong lại nghiêm túc suy tư chốc lát, sau đó gật đầu với Hoa Linh: "Được."

Bình Ế: "!!!"

Hoa Linh: "Ha ha ha…"

Hoa Linh vui vẻ tiếp tục trêu chọc Bình Ế, vừa dỗ vừa gạt hắn nói ra từng tiến triển với Phi Liêm. Với mấy chuyện này Bình Ế đơn thuần như tể con, xấu hổ nói vòng vo trừng Hoa Linh, lại không hề phòng bị

khiến Hoa Linh dễ dàng dụ dỗ nói ra tất cả.

"… Cái gì? Buổi chiều đầu tiên làm bảy lần? Phi Liêm cậu đúng là cầm thú, chẳng trách Ế phải thường xuyên chế dược."

"… Cái gì? Đã làm bảy lần lại còn dùng thế cưỡi ngựa không hề thay đổi?! Mợ nó Phi Liêm cậu còn không bằng cầm thú! Cậu có biết tư thế đó sẽ làm Ế mệt thế nào không?"

"… Cái gì? Đã làm bảy lần thế cưỡi ngựa lại còn không bao giờ mang bao? Còn bắn bên trong?! Phi Liêm, ông đây chả biết dùng gì để so sánh với cậu nữa!"

"… Cái gì? Làm xong cậu còn về tẩm cung ngủ riêng? Hôm sau cậu ta còn phái cậu đi công tác ở Phàm gian?! Cmn, Phi Liêm, ta muốn giết ngươi!"

…

Bên trong Kinh Lôi Điện thỉnh thoảng vang lên tiếng gào thét của Linh Vương, mãi đến tận một thị vệ khom người vào báo tin, Hoa Linh mới từ xúc động muốn chém chết cầm thú Phi Liêm bình tĩnh lại, Phi Liêm cùng Bình Ế cũng lập tức thu liễm tâm tình, khôi phục vẻ mặt nghiêm nghị.

Thông báo của thị vệ vang lên: "Liêm Vương điện hạ, Phượng tộc có người cầu kiến."

Hoa Linh: "…"

Phi Liêm cùng Bình Ế nghe xonh, khóe miệng không hẹn mà cùng hơi cong lên. Cả hai đều nhớ vị Thái tử Phượng tộc nhiệt tình như lửa hôm nọ, tuy không biết cậu chàng nói gì với Hoa Linh, nhưng tình yêu cuồng nhiệt trong mắt Thái tử tất cả mọi người ở Kinh Lôi Điện, kể cả Ngao Túc đều nhìn thấy rõ ràng.

Thấy Hoa Linh ngậm miệng ngay lập tức, Bình Ế không khỏi cười nói: "E hèm, Ngân Linh này, đối phó với Thái tử điện hạ, dùng bí tịch nào vậy…"

Hoa Linh cốc trán Bình Ế, sau đó nói với thị vệ: "Không gặp."

Bình Ế nhướng mày, trong mắt lóe tinh quanh, nhưng ngữ khí vẫn ngay thẳng như trước: "Ngân Linh, xem ra là còn yêu Ngao Túc nha…"

Hoa Linh: "…"

Bình Ế tiếp tục nói: "Kỳ thực Ngao Túc cũng rất tốt, hôm qua hắn ở lại điện cho khách ở Ma giới, tựa hồ

một đêm không ngủ, vừa mới hửng sáng đã mang theo Ám Ly và Lưu Sa xuống Phàm giới, có vẻ rất coi trọng việc phục sinh Hình Thiên, nếu không phải biết hắn có lịch sử đen thì tớ đã bị hắn làm cho cảm động rồi…"

Hoa Linh quay đầu nói lại với thị vệ: "Dẫn người tới Thiên điện, mười phút nữa ta sẽ tới."

Phi Liêm nhìn Hoa Linh, thở dài: "Hoa Linh, cậu biết rõ Ế đang khích tướng mà vẫn sập bẫy."

Hoa Linh ủy khuất: "Ai bảo Ế càng ngày càng giảo hoạt chứ! Phi Liêm, cậu dạy hư cậu ấy rồi!"

Phi Liêm: "…"

Hoa Linh bất đắc dĩ lườm Bình Ế đang cười giảo hoạt, quay người đi ra cửa, vừa đi được hai bước thì Phi Liêm nói với ra: "Ngân Linh, nếu cậu thực sự không muốn gặp Thái tử Phượng tộc thì không cần miễn cưỡng."

Hoa Linh trong lòng ấm lên, quay đầu cười cảm kích với Phi Liêm: "Phi Liêm, vẫn là cậu tốt nhất, tớ không bao giờ mắng cậu là cầm thú nữa…"

Phi Liêm do dự vài giây, chậm rãi nói tiếp: "Sau này có thể vẫn phải lui tới Phượng tộc rất nhiều, cậu đừng đắc tội Thái tử kẻo ảnh hưởng quan hệ hai giới…"

Hoa Linh: "…"

Trên quãng đường từ Kinh Lôi Điện đến Thiên Điện, Hoa Linh đều đắm chìm trong phẫn uất. Mãi đến khi y đẩy cửa lớn của Thiên Điện ra, trông thấy người đến là ai, sắc mặt lập tức cứng đờ, tạp niệm trong đầu nhanh chóng bốc hơi để nghiêm túc trở lại

Người tới không phải Hỏa Diễm mà là Hỏa Liễn.

Hỏa Liễn vẫn chơi nguyên cây đỏ hồng như trước đây, làm nổi bật cánh tay phải còn quấn băng, chứng tỏ vết thương lúc trước vẫn chưa lành triệt để. Hắn ngồi trên ghế, thấy Hoa Linh đi vào thì chậm rãi đặt chén trà trong tay xuống, đứng dậy.

Hoa Linh cảm thấy hơi phức tạp. Với Hỏa Liễn, y thậm chí còn không biết mình đồng tình với hắn nhiều hơn hay chán ghét, hoặc cũng có thể là…. Đố kị?

Vốn y đã tận lực quên đi chuyện Ngao Túc cùng Hỏa Liễn kết hôn, thế mà bây giờ nó lại nhảy ra chặn ngang đường truyền. Cứ nghĩ đến cái cảnh Hỏa Liễn mặc áo cưới gả cho Ngao Túc trong tương lai gần, chỗ nào đó trong lòng Hoa Linh lại nhói lên, dẫn đến cảm giác bộ đồ màu đỏ của người trước mặt cực kì chói mắt.

Mặt Hỏa Liễn lạnh tanh, ánh mắt khi nhìn Hoa Linh vẫn băng lãnh như cũ. Tuy hắn giấu rất kĩ nhưng Hoa Linh vẫn nhận ra một ít địch ý trong cái nhìn ấy.

Hoa Linh thấy lạ, chuyện y và Ngao Túc chia tay tất cả ba giới đều biết, mà tin kết hôn của Hỏa Liễn và Ngao Túc cũng đã được truyền đi rùm beng từ lâu. Trên phố nham nhảm các loại tin đồn cẩu huyết, đợt ấy Hoa Linh còn buồn nên cắt đứt liên lạc với bên ngoài, thế mà vẫn có vài tiết mục cẩu huyết nho nhỏ truyền đến tai y.

Sau đó y nghe nói mấy tin đồn nhảm kia bị dẹp đi bởi tin tức Long mẫu sinh một tiểu công chúa. Long mẫu tung lên một bức ảnh chính diện hết sức đáng yêu của tiểu công chúa, thành công dời đi lực chú ý của truyền thông cùng công chúng nên chuyện hôn nhân đại sự của Ngao Túc không được nhắc lại nữa.

Dù thế thì hôn sự vẫn là việc ván đã đóng thuyền, chỉ còn mỗi việc chọn ngày bày rượu làm lễ rồi động phòng mà thôi. Cho nên Hoa Linh không biết mục đích lần này của Hỏa Liễn là gì, tới thị uy hay là… phát thiệp mời?

Trong ngực đè nén khó chịu, Hoa Linh chịu đựng đi tới trước mặt Hỏa Liễn, người tới là khách, cũng không thể thất lễ làm hủy hoại lễ nghi của Ma giới. Y gật đầu nhẹ với đối phương, ra hiệu mời ngồi, còn y thì ngồi đối diện với hắn.

Chỗ hai người ngồi cách nhau một bức tranh bát tiên, nhìn nhau hồi lâu, Hoa Linh rốt cục không chịu được bầu không khí quỷ dị này, đang muốn mở miệng dò hỏi thì Hỏa Liễn giành lên tiếng trước, nội dung câu nói nằm ngoài dự đoán của Hoa Linh.

“Linh Vương điện hạ, tôi hi vọng sau này ngài đừng gặp mặt anh Ngao Túc nữa.”

79. Quyển 3 - Chương 79: Một Đóa Hồng Liên Hoa

Editor: Vivi

Hoa Linh vừa tức vừa buồn cười nhìn bản mặt kiêu căng của Hỏa Liễn. Tuy sự thật là y cũng chả muốn gặp Ngao Túc, nhưng đó là vì chính y không muốn, không liên quan gì tới Hỏa Liễn hết. Y có nằm mơ cũng không nghĩ có một ngày Hỏa Liễn lại đến tìm y đưa ra yêu cầu như vầy.

Hoa Linh khẽ cười, nhưng hai mắt lại lạnh lẽo như băng tuyết tháng mười một, trái ngược với Hỏa Liễn lưng thẳng đoan trang, y thả lỏng người, thân thể xiêu vẹo nhu nhược như không có xương sống dựa trên ghế, tay chống cằm nghiêng đầu nhìn Hỏa Liễn, biếng nhác hỏi lại: “Tại sao?”

Hỏa Liễn nói: “Ngao Túc đã xuất quan, hôn lễ của chúng tôi sẽ tổ chức vào đầu tháng một. Hôm nay phụ vương đã tới Long cung thương nghị chuyện kết hôn với Long Vương. Chuyện trước kia của anh vào Ngao Túc tôi sẽ không truy cứu, nhưng truyền thông tam giới đã đưa tin về ba chúng ta quá nhiều, Long tộc

cùng Phượng tộc đều là danh môn vọng tộc của Tiên giới, tôi không muốn lúc chúng tôi kết hôn lại bị đưa tin bê bối, ảnh hưởng đến uy nghiêm hai tộc."

Hoa Linh nghe Hỏa Liễn nói, trong lòng có mười ngàn con thảo nê mã (*) qua lại không ngừng. Úi giời ơi, hồi xưa y còn thánh mẫu cảm thông với Hỏa Liễn, bây giờ ngẫm lại thiệt muốn thổ huyết! Lúc đó y nên để cái miệng độc ác của Ngao Túc thẳng thắn từ chối xử đẹp Hỏa Liễn cho tên này chết tâm đi cho xong, mà nếu bị từ chối rồi vì yêu sinh hận càng tốt! Quá nương tay với tình địch, hậu quả là bị người ta cầm roi da đến quất vào lòng vào tim đau buốt như này đây hiu hiu…

(*) Thảo nê mã = ĐMM, thực ra là lợi dụng đồng âm thôi chứ con thảo nê mã cute lắm =)))))))))

Nhưng mà đau thì đau, Linh Vương điện hạ là Ma Vương vạn năm tuổi, nếu để một thằng nhãi Phượng tộc đè đầu cưỡi cổ muốn làm gì làm đó thì nên đập đầu chết luôn cho khỏi mất mặt.

Hoa Linh xoa xoa ngực, khẽ thở dài, ngẩng đầu nói với Hỏa Liễn: "Xin lỗi, Hỏa Liễn, tôi không thể đáp ứng yêu cầu này của cậu."

Hỏa Liễn hơi nhướn mày nhìn chằm chằm Hoa Linh.

Trên mặt Hoa Linh tràn ra bi thiết, tiếp tục nói: "Trải qua mấy ngày trai giới tắm rửa tu thân dưỡng tính, tôi vốn cho rằng tôi đã triệt để thoát khỏi tình cảm với Ngao Túc, trên thực tế thì tôi cũng đã sắp làm được, nào ngờ hôm qua Ngao Túc lại đến. Lúc gặp mặt tôi mới biết tôi quá ngây thơ rồi…"

Nghe Hoa Linh nói, sắc mặt Hỏa Liễn biến đổi, hắn gấp gáp hỏi: "Hôm qua anh gặp Ngao Túc?"

Hoa Linh vờ hồ đồ khoa trương gật đầu: "Ừ, hắn vừa ra khỏi phòng thí nghiệm đã lập tức tới Ma giới, sao, cậu không biết?"

Nét mặt Hỏa Liễn trở nên hơi tái nhợt: "Anh ấy tìm anh làm gì?"

Hoa Linh dòm Hỏa Liễn, coi bộ không biết chuyện thiệt rồi, đầu lóe tinh quang, nhẹ nhàng đáp: "Cậu đoán xem?"

Da mặt Hỏa Liễn chuyển từ trắng sang đỏ, rồi lại từ đỏ sang trắng. Cuối cùng, hắn đứng phắt dậy, cả giận chỉ vào Hoa Linh nói: "Anh, các anh…"

Hoa Linh nhìn biểu tình ghen tị và chán ghét trên mặt Hỏa Liễn, biết chắc tên này lại hiểu lầm ý của mình, tự nghĩ thành Ngao Túc tới tìm y để làm hòa. Nhưng mờ, y cũng không rỗi hơi giải thích, hơn nữa, đối với Hỏa Liễn mà nói, nếu hắn biết Ngao Túc tới tìm y để giải thích không khéo lại càng hiểu lầm tệ hại hơn.

Dù sao, lăn giường không bắt buộc phải thật lòng, mà nếu thật lòng thì sớm muộn gì cũng sẽ lăm giường

thôi…

Hoa Linh quyết định làm thánh mẫu thêm một lần, y vô tội chớp mắt không mở miệng, khí định thần nhàn nhìn Hỏa Liễn tức đến nổ phổi.

Hỏa Liễn cắn răng, một lát sau sắc mặt mới khôi phục bình thường, hắn hít một hơi thật sâu rồi nói: "Được, bây giờ hai người còn liên lạc tôi sẽ không xen vào, nhưng sau khi tôi và Ngao Túc kết hôn, hi vọng Linh Vương điện hạ có thể tự trọng mà cách Ngao Túc xa một chút."

Hoa Linh nhíu mày nhìn Hỏa Liễn, chậm rì rì hỏi lại: "Cậu… Dựa vào cái gì mà cấm cản tôi liên hệ với người khác?"

Hỏa Liễn bình tĩnh lại, trong mắt lóe hàn quang, hắn trầm mặc nhìn Hoa Linh chốc lát, mở miệng nói: "Linh Vương điện hạ, đã như vậy tôi cũng không ngại nói thẳng với anh."

Hoa Linh mỉm cười gật đầu, bày tỏ đã sẵn sàng rửa tai lắng nghe.

Hỏa Liễn nói: "Từ lần đầu tiên gặp Ngao Túc ở Long cung tôi đã thích anh ấy, cũng bắt đầu từ lúc đó, tôi quyết định phải ở cùng với ảnh, chẳng cần biết cái giá phải trả cho nó là gì. Phụ vương muốn lập tôi làm Thái tử, tôi từ chối, Thái tử Bắc Hải Long Cung cầu hôn tôi cũng cự tuyệt. Mấy trăm năm qua tuy tôi không thường xuyên đến Long cung nhưng chuyện liên quan đến Ngao Túc tôi đều rõ như lòng bàn tay. Tôi biết anh ấy không đặt tâm tư vào chuyện nữ nhi tình trường nên một mực yên lặng nhìn ảnh, ở bên ảnh. Tôi là người duy nhất có thân thể niết bàn suốt mấy ngàn năm qua của Phượng tộc, tôi ở cùng Ngao Túc có năng lực hỗ trợ anh ấy không ai có thể vượt qua, long phượng vốn xứng đôi từ xưa tới nay, bất kể là xét từ phương diện nào, chúng tôi luôn là một đôi hoàn mỹ nhất."

Giọng Hỏa Liễn không lớn nhưng ngữ khí lại kiên định sục sôi, mỗi một chữ đều lộ ra sự tự tin mạnh mẽ cùng cảm giác ưu việt. Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Hỏa Liễn, trong lúc vô tình nghe như một bác sĩ đang biện hộ cho phương án của mình.

"Thế nhưng tôi không ngờ chỉ một lần tới Phàm giới lại xuất hiện biến cố. Tạm thời chưa tính đến việc Kiền Thích thất lạc lần này có phải là âm mưu của Ma giới hay không, nhưng chuyện Linh Vương điện hạ lấy việc công câu dẫn Ngao Túc là sự thật không thể chối cãi, trước đây mỹ danh của Linh Vương điện hạ vang khắp ba giới, qua lần này quả thật danh bất hư truyền, tôi đã đánh giá thấp trình độ phóng đãng của người Ma giới rồi." Hỏa Liễn nói xong, khinh bỉ trong mắt càng thêm nồng nặc.

Hoa Linh hơi đỡ trán, ngay cả "Ha ha" đáp lại cũng không muốn nói, giờ thì y đã hiểu mấy tin tức cẩu huyết bôi đen y từ đâu mà ra rồi. Ngay cả người xứng đôi trong cuộc còn cho rằng y mượn việc công làm việc xấu, bảo sao truyền thông chả thêm mắm dặm muối chửi y như lẽ hiển nhiên, cộng thêm cái mác chả tốt đẹp gì ngày xưa, chẹp chẹp, một lưng gánh hết.

Thế mà sự thật y bị Ngao Túc lừa đến Long cung, bị Ngao Túc ăn sạch sẽ lại chả mấy ai biết! Oán hận với Ngao Túc trong lòng Hoa Linh tăng lên gấp bội.

Bên kia Hỏa Liễn tiếp tục đọc báo cáo:

"Kiền Thích bùng nổ gây ra hậu quả thế nào cho Phượng tộc anh cũng biết, xét về mặt gì anh cũng không thể bằng tôi được, tôi không truy cứu việc anh dùng thủ đoạn gì để câu dẫn Ngao Túc, cũng không nhắc lại những tổn thất của Phượng tộc nữa. Yêu cầu tôi muốn anh làm chỉ có một, mà dưới tình huống hai người đã chia tay tôi cũng không thấy có gì quá phận, hy vọng Linh Vương điện hạ có thể đáp ứng, đừng xen vào phá hoại tình cảm của chúng tôi."

Hoa Linh sâu sắc cảm thấy làm thánh mẫu thật mệt. Ban đầu y định giỡn Hỏa Liễn chút cho vui, ai ngờ hắn lại nói mấy câu đó với y. Mặc dù y và Ngao Túc đã chia tay, nhưng y biết đoạn thời gian hẹn hò ngắn ngủi ấy khắc sâu trong lòng thế nào. Vậy mà giờ lại bị người ta nói thành xấu xa dơ bẩn như thế. Y có thể dựa vào lí lẽ mà dùng những tháng ngày ngọt ngào giữa y và Ngao Túc ra tát thẳng vào mặt Hỏa Liễn, nhưng y không muốn làm vậy, y không muốn phần tốt đẹp duy nhất trong lòng y trở thành một công cụ để đạt được mục đích. Phần hồi ức đẹp đẽ ấy, y không muốn chia sẻ với người khác.

Bởi vì quý giá, nên phải quý trọng.

Hoa Linh cười gằn, thu lại ý cười giả tạo trong mắt giả tạo, nghiêm nghị nói: "Mục đích của cậu tôi hiểu, nhưng tiếc rằng rôi vẫn không thể đáp ứng cậu. Thứ tôi thích, chỉ có tôi không thích nữa vứt đi, không có chuyện vì người khác mà vứt bỏ."

Hỏa Liễn cau mày, trừng mắt nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh híp mắt, quanh thân tỏa ra hàn ý lạnh lẽo, tiếp tục nói: "Cậu đang sợ hãi, bởi vì cậu biết tuy Ngao Túc muốn cùng cậu hôn nhưng trong lòng hắn còn thích tôi, cho nên mới bày làm ra một bộ vợ cả tới thăm dò tôi, hy vọng có thể khiến tôi và Ngao Túc triệt để qua lại. Nhưng tiếc là cậu có dõng dạc bao nhiêu cũng không che giấu nổi nội tâm lo lắng."

Nét mặt Hỏa Liễn tái nhợt, loại đau đớn khi bị người vạch trần nội tâm hiện ra trên mặt.

Hoa Linh nhìn hắn, bình tĩnh nói tiếp:

"Hỏa Liễn, tôi cảm thấy cậu nên hiểu rõ một chuyện, Ngao Túc có thích cậu hay không chẳng liên quan gì tới tôi cả. Trước kia là vậy, sau này cũng thế, nên cậu khỏi phải thấy tôi nợ cậu điều gì, tôi cũng không có nghĩa vụ đáp ứng bất kỳ yêu cầu gì của cậu. Cuối cùng, khuyên cậu một câu, có thời gian chạy tới chỗ này của tôi thị uy còn không bằng đặt nó lên người cậu yêu, đỡ phải rơi vào tình huống người đi đâu cũng không biết. Nếu không còn chuyện gì thì mời cậu về đi, Ma giới chúng tôi che giấu chuyện xấu, thật sự không thích hợp cho cậu ở lâu."

Mấy câu của Hoa Linh chọc cho Hỏa Liễn hai tay khẽ run, Hỏa Liễn kiêu căng tự mãn, thiên tư thông minh, lại luôn được Phượng Vương nâng trong lòng bàn tay, được mọi người đối đãi như chúng tinh phủng nguyệt, hắn cảm thấy mình bỏ tôn nghiêm tới tìm Hoa Linh đã là hạ mình quá rồi, không ngờ còn bị Hoa Linh vũ nhục một phen, Hỏa Liễn cắn chặt hàm răng, lửa giận tích tụ trong ngực, không khí mịt mờ trong Thiên điện xuất hiện dị biến.

Hoa Linh ngồi trên ghế nheo mắt lại, nhướn mày hỏi: “Sát khí?”

Nhìn thấy giữa chân mày Hoa Linh ẩn hiện ấn kí màu tím, Hỏa Liễn cắn răng nén giận, chậm rãi thu lại sát khí quay người đi ra cửa.

Giữa lúc Hoa Linh khẽ thở ra một hơi, vui mừng vì đuổi được một mớ phiền phức thì chợt nghe Hỏa Liễn dừng ngoài cửa hỏi: “Linh Vương điện hạ, anh còn yêu Ngao Túc không?”

Hoa Linh hơi run, y nhíu mày đáp:

“Tôi đã nói rồi, chuyện của tôi không liên quan tới cậu, không cần cậu bỏ công để ý.”

Hỏa Liễn chậm rãi quay đầu, trên mặt xuất hiện một tia trào phúng, cười lạnh nói: “Tôi chỉ có chút tò mò, nội tâm của Linh Vương mạnh mẽ đến đâu mới có thể ban ngày nhận lời tỏ tình của anh hai tôi, buổi tối lại cùng Ngao Túc triền miên không ngừng. Kết thúc một ngày, anh thật đủ bận bịu…”

Hỏa Liễn nói xong quay người đi thẳng.

Hoa Linh ngồi ngốc trên ghế, trong lòng lần thứ hai có mười ngàn cục cưng thảo nê mã chạy qua. Thằng phản nghịch Phượng tộc này rất biết tạo phiền phức cho người khác.

Tại sao Hỏa Diễm ngay thẳng lại có thằng em tâm cơ như này chứ? So ra thì Tiểu Cửu đáng yêu đúng là thiên sứ.

Chưa bàn đến ưu khuyết điểm trên người Ngao Túc và Hỏa Diễm, chỉ xét riêng năng lực của em “chồng” thì Thái tử Phượng tộc thua từ vòng gửi xe rồi ( )

80. Quyển 3 - Chương 80: Kết Hôn? Ai Kết Hôn? Kết Hôn Với Ai? Thật Khíu Chọ!

Editor: Vivi

Hỏa Liễn đi rồi mà Hoa Linh vẫn không thể bình tĩnh. Cứ nghĩ đến cái câu ngày nhận lời tỏ tình của Hỏa Diễm đêm thông đồng với Ngao Túc của Hỏa Liễn là y lại thấy uất ức. Rõ ràng là chả có chuyện gì, thế mà nói một hồi lại thành y chân đạp hai thuyền, đã thế còn bị chế nhạo, đội lên đầu cái mác dâm đãng.

Hoa Linh ức chế, y còn oan hơn cả Thị Kính! Mà cái này từ Ngao Túc mà ra cả! Đúng thế, mục đích Hỏa Liễn đến khiêu khích y chính là vì Ngao Túc. Hoa Linh do dự một chút, cảm thấy so với nghẹn đến nội thương còn không bằng sảng khoái nói rõ ràng một lần với Ngao Túc. Thế nên y lấy điện thoại ra, bấm số

Ngao Túc gọi đi.

Nửa giây sau, Hoa Linh còn không kịp nghe tiếng tút đã trực tiếp nghe được giọng Ngao Túc: "Hoa Linh?"

Hoa Linh sửng sốt, tốc độ bắt máy này khiến y hơi giật mình, nhưng y không để ý đến nó nhiều, tức giận mắng: "Ngao Túc, quản vợ chưa cưới của cậu cho tốt! Nếu hắn còn chạy đến diễu võ dương oai trước mặt tôi lần nữa tôi sẽ không khách khí đâu. Quà cưới Bình Ế sẽ chuẩn bị, thiệp mời thì xin miễn, Ma giới không ai rảnh đến dự, chờ chữa xong cho Hình Thiên thì hai người đi chỗ nào càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng đến Ma giới bọn tôi nữa, mắc mệt!"

Ngao Túc trầm mặc một lát mới chậm rãi trả lời: "Vợ chưa cưới?"

Hoa Linh cả giận nói: "Đúng, tôi đã nói rõ với cậu rồi, giữa hai chúng ta không có bất cứ quan hệ gì nữa. Truyền thông ba giới từng bôi đen bêu xấu tôi đã đành, nhưng từ nay về sau tôi không muốn trông thấy tên tôi và tên hai người đi cùng với nhau nữa! Phiền cậu bảo Hỏa Liễn không cần phòng tôi như phòng cướp, cậu muốn cưới gả gì tôi chả quan tâm, còn cả chuyện yêu hay không yêu nữa, hai người không để ý nhưng tôi thì rất sợ sẽ ảnh hưởng tới danh dự của tôi."

Hoa Linh nói một lèo, uất ức trong ngực tiêu tan bớt, y cầm điện thoại thở phào nhẹ nhõm. Đầu dây bên kia rất an tĩnh nghe Hoa Linh oán thán xong mới nói: "Đã lấy được di cốt của Hình Thiên, tôi muốn mang về phòng thí nghiệm ở Long cung xử lý một chút, sau đó bắt đầu tiến hành chữa trị cho Hình Thiên, ngày mai chờ tôi quay lại chúng ta nói chuyện tiếp."

Nghe thấy Ngao Túc dời đề tài, lửa giận của Hoa Linh bị cưỡng ép dập tắt, cách điện thoại di động, Hoa Linh vẫn nghe ra trong giọng Ngao Túc mang theo vài phần uể oải. Lúc này Hoa Linh mới nhớ ra, từ lần Kiền Thích bùng nổ, Ngao Túc dành hết thảy tinh lực đi nghiên cứu cách chữa trị cho Hình Thiên, hôm qua sắc mặt hắn cũng tái nhợt hơn bình thường. Ngày còn ở chung, Hoa Linh từng may mắn được cảm nhận sự chấp nhất của Ngao Túc, hắn có thể vì nghiên cứu mà ở một chỗ ba ngày ba đêm nhìn chằm chằm màn hình, mất ăn mất ngủ, thế nhưng lúc đó Hoa Linh không hề thấy hắn lộ ra nét mặt uể oải như hôm qua. Nghĩ đến đó, tim Hoa Linh như bị kim châm, không biết là tê tái hay đau đớn, tràn ngập toàn bộ lồng ngực. Y cắn răng, giả bộ trấn định "Ừ" một tiếng sau đó cúp máy.

Vốn là vì xả giận mới gọi một cú điện thoại, kết quả gọi xong tâm tình lại kém hơn, Hoa Linh giận mình dễ dàng bị Ngao Túc làm rối loạn, rõ ràng đều là lỗi của Ngao Túc, có phải khoét tâm cắt thịt cũng phải làm để bù đắp lỗi lầm của hắn. Nhưng tại sao nhìn bộ dáng mệt mỏi của Ngao Túc trong lòng y lại nổi lên một tia gợn sóng, không biết là đau lòng vì Ngao Túc hay vì mình không kiên định mà đau trứng.

Thế nên Hoa Linh cũng chả còn tâm trạng đi đùa giỡn Phi Liêm cùng Bình Ế, tức giận trở lại Vạn Hoa Điện tố khổ với con trai.

Cùng lúc đó, người tâm tình không tốt còn có Ngao Túc ở Phàm gian. Kết thúc cuộc gọi với Hoa Linh, Ngao Túc mở máy truyền tin trong tay ngay trên xe, lên mạng tìm kiếm tin tức liên quan tới hắn và Hoa Linh, mấy trăm tít giật gân xuất hiện trên hình ảnh ba chiều. Ngao Túc nhanh chóng tìm được tin tức mình và Hỏa Liễn đính hôn, đi kèm với bức ảnh Đông Hải Long Vương cùng Phượng Vương bắt tay là cái tít: Long Phượng tái hợp sau 66 năm, Long Vương Phượng Vương bắt tay 80 giây lận!

Ám Ly ngồi cạnh Ngao Túc nhìn Đại Hoàng tử đọc tin tức liên quan tới Ma Vương nhà mình, lát sau nhịn không được mở miệng: "Đại hoàng tử điện hạ, truyền thông Tiên Giới thật ghê gớm, lúc ấy bêu xấu ném đá Linh Vương điện hạ thiệt là thảm, Liêm Vương điện hạ sợ ảnh hưởng đến tâm tình của ngài ấy nên đã cắt xén một phần."

Ngao Túc nghe vậy, nâng mắt nhìn Ám Ly, trong mắt không nhìn rõ là tâm trạng gì, hắn chỉ vào bức ảnh Long Phượng Vương bắt tay, hỏi: "Chuyện này là thật?"

Ám Ly nghe vậy, suýt nữa thì sặc nước miếng, tin hỉ sự đã truyền khắp ba giới rồi mà nam chính vẫn chưa biết mình đã đính hôn? Ám Ly trợn mắt, trấn định lại nói: "Chắc, không phải giả đâu…. Nghe nói… Ngày cưới cũng đã định rồi, là mồng một tháng sau…"

Ngao Túc hạ mắt, trên mặt không có biểu tình gì lớn nhưng Ám Ly lại cảm thấy trong xe tràn ngập áp suất lạnh như băng.

Thì ra Hoàng tử Long cung cũng sẽ "bị kết hôn", đổi thành người thường sợ là tâm tình cũng sẽ không tốt được, trong lúc nhất thời, Ám Ly mơ hồ có chút đồng tình với Ngao Túc.

Suốt toàn bộ hành trình tiếp theo Ngao Túc không hề mở miệng nói chuyện, hắn yên lặng xem hết toàn bộ những bài báo mắng chửi Hoa Linh, bao gồm cả đồng nhân văn cẩu huyết trên diễn đàn.

Sau khi xem xong, Ngao Túc lấy máy vi tính trong túi ra, mở cơ sở dữ liệu, xóa tất cả địa chỉ IP liên quan, sau đó xâm nhập vào hệ thống quản lí mạng, thiết lập hai chữ Hoa Linh vào mục không thể tìm kiếm. Đồng thời gõ một đoạn mã vào txt, gửi thẳng cho đám truyền tin của mấy nhà đài ném đá Hoa Linh nhiều nhất. (Đoạn này Vi chém đại)

Ám Ly xem không hiểu Ngao Túc đang làm gì, nhưng nhìn thao tác của Ngao Túc là biết đang làm mấy chuyện rất trâu bò. Mười mấy phút sau, Ám Ly thấy điện thoại nhận được một thông báo mới, xem xong, Ám Ly lập tức sùng bái nhìn Ngao Túc.

Chỉ trong mười mấy phút, Ngao Túc dẹp sạch tất cả tin tức về Hoa Linh, đồng thời đưa Hoa Linh liệt vào mục không thể tìm kiếm, nếu có người tìm kiếm hai chữ Hoa Linh hoặc Linh Vương thì phía dưới sẽ có một nhắc nhở nho nhỏ: "Người này quá đẹp giai, vì hòa bình ba giới, ngăn chặn tin tức liên quan."

Mà mấy nhà đài bêu xấu Hoa Linh sau khi mở hòm thư lập tức bị nhiễm virut, tất cả thư từ email gửi đến đều bị xóa, tất cả các máy tính nếu tiếp tục viết xem bài về Hoa Linh đều sẽ rơi vào trạng thái khóa 30 phút.

Trong lúc nhất thời, truyền thông nổ tung, nhưng cũng không có tác dụng gì, kêu la một buổi trưa vẫn không có người tìm được cách sửa chỉ đành yên lặng nuốt giận. Từ đó về sau, hai chữ Hoa Linh liền thành từ cấm kỵ của truyền thông —— Điện hạ chớ gọi tên ra.

Nhìn Ngao Túc yên lặng tắt máy tính, bình tĩnh tiếp tục nghiên cứu phương thức dung hợp di cốt Hình

Thiên, Ám Ly đột nhiên hối hận năm đó không theo học ngành nguyên lý kỹ thuật, nghề lập trình viên này thực không tồi, chỉ với mười ngón, vừa suất vừa khiêm tốn.

Nhưng mà hắn nghĩ lại nghĩ, vẫn cảm thấy không đi học là sáng suốt, dù sao có Ngao Túc điều chỉnh chương trình phía trên, bất kỳ chương trình nào cũng không thoát khỏi số mệnh bị nghiền ép.

Một tiếng sau, xe đến cửa Long cung, Ám Ly và Lưu Sa ôm thiết bị và hộp đựng di cốt Hình Thiên theo sau Ngao Túc, ba người chuẩn bị đi vào thì thấy một người từ trong Long cung bước ra.

Người đến một thân đỏ rực, lúc nhìn thấy Ngao Túc trên mặt tràn ngập vui mừng, nhanh chóng bước tới chính là Hỏa Liễn.

Ám Ly và Lưu Sa nhìn nhau, hai người này gặp mặt, có phải bọn họ nên trán đi không?

81. Quyển 3 - Chương 81: Ngao Túc Nghi Ngờ

"Anh Ngao Túc!" Hỏa Liễn vui mừng vô cùng, lập tức đi tới cạnh Ngao Túc, ánh mắt đong đầy ý vui.

"Anh cuối cùng cũng trở lại, Ngao Tứ vừa rồi còn nói anh mấy ngày nay khả năng đều không ở Long Cung." Mặt Hỏa Liễn hơi ửng hồng, vui vẻ trong mắt còn có một chút ngượng ngùng.

"Phụ vương bảo em đến mời Long Vương bệ hạ tới Phượng Tộc, bàn chuyện hôn lễ."

Ngao Túc thờ ơ với Hỏa Liễn, ánh mắt vô cùng bình tĩnh nhìn Hỏa Liễn, hắn nhìn chăm chú Hỏa Liễn một lát, trầm giọng nói:

"Hỏa Liễn, còn nhớ rõ tôi lần đó đã nói gì với cậu không?"

Hỏa Liễn hơi sửng sốt, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Ngao Túc, nhìn ánh mắt băng lạnh của đối phương, mặt trắng bệch không còn giọt máu.

"Anh Ngao Túc, anh……" Hỏa Liễn cắn chặt môi, mặt hoảng loạn, ánh mắt bất an chờ đợi, lát sau cậu ta cắn chặt răng, mở miệng nói:

"Anh Ngao Túc, anh và Hoa Linh đã chia tay, hơn nữa hai chúng ta đã đính hôn, chẳng lẽ anh không thể cho em một cơ hội sao? Anh và em sau khi song tu, niết bàn chi thể đối với việc tu luyện và nghiên cứu của anh đều rất hữu dụng, hơn nữa sau lần em bị thương này có một thu hoạch ngoài ý muốn, chỉ cần anh đồng ý, em nhất định sẽ giúp anh bước lên đỉnh thế giới."

Ngao Túc trong mắt không có một chút gợn sóng, ánh mắt nhìn về phía Hỏa Liễn đã không còn ấm áp như xưa, giống như cậu ta chỉ là một kẻ xa lạ.

"Hỏa Liễn, chuyện này tôi muốn nói rõ ràng cho cậu. Một, tôi không giống đám Thái tử Long cung muốn cưới cậu để song tu, tôi không cần bước lên đỉnh thế giới, cho nên, cậu là niết bàn chi thể đối với tôi không có tác dụng; hai, tôi không phải Thái tử Đông Hải Long cung, không có nghĩa vụ vì Long Cung sinh hạ Long Vương, cho nên không cần cưới người Phượng Tộc, muốn sinh con, đi tìm Ngao Tứ; ba, việc hôn nhân này sẽ thành thứ bỏ đi, ngày mai tôi sẽ nói phụ vương đính chính; bốn……"

Ánh mắt Ngao Túc càng tàn khốc, giọng nói mang đầy hơi thở nguy hiểm:

"Ai nói cho cậu tôi và Hoa Linh chia tay? Người tôi chọn, cậu cảm thấy tôi sẽ để y rời đi sao?"

Hỏa Liễn mặt tái mét, ánh mắt đau đớn không cam lòng, bờ môi cậu ta run nhè nhẹ, vẻ mặt không cam lòng:

"Nhưng mà, anh không biết y đã đồng ý anh cả em cầu hôn rồi? Loại người Ma giới phóng – đãng – dâm – loạn, cuối cùng có gì hơn em? Anh Ngao Túc, nếu anh chỉ cần một người làm vật thí nghiệm nghiên cứu phấn tái sinh tế bào, em cũng có thể mà, thân thể em không hề kém y……"

Ngao Túc nghe vậy, ánh mắt có chút khinh thường, sau đó khẽ nhếch miệng cười lạnh, mở miệng nói:

" Người thí nghiệm? Hóa ra cậu cho rằng tôi và Hoa Linh ở bên nhau mục đích là vì tìm y làm thí nghiệm sao?"

Hỏa Liễn gật gật đầu mở miệng nói:

"Em đã điều tra tất cả về Hoa Linh, thể chất y đặc biệt, lúc tu luyện không đủ pháp lực nên cùng pháp khí hợp làm một, sau đó pháp khí bị hủy, tay y cũng tàn. Còn có Hình Thiên đó, anh hồi sinh hắn mục đích không phải nghiên cứu phấn tái sinh tế bào sao? Anh Ngao Túc, em biết anh rất thích nghiên cứu khoa học, cũng hiểu tầm quan trọng của phấn tái sinh tế bào đối với ba giới. Hoa Linh y không biết ý nghĩa những chuyện anh làm, em biết, em nguyện ý toàn tâm toàn lực giúp anh."

Vẻ mặt Ngao Túc có chút kì lạ, nghe xong Hỏa Liễn nói, hắn đột nhiên nhớ tới lúc Kiền Thích bạo tẩu, Hoa Linh cũng hỏi mình vấn đề như vậy:

"Ở trong mắt ngươi, ta cũng chỉ là một vật thí nghiệm nghiên cứu tế bào dung hợp, có phải hay không?!"

Giờ phút này hắn cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân Hoa Linh trở mặt với mình, không riêng gì Hoa Linh, ngay cả Hỏa Liễn lẫn đám người bên ngoài cũng nghĩ mình và Hoa Linh ở bên nhau mục đích là vì coi y như vật thí nghiệm. Lúc Hoa Linh đang đau lòng lẫn phẫn nộ hỏi mình vấn đề này, Ngao Túc lúc ấy cũng không nói ra đáp án, bởi vì ngay lúc đó trong đầu hắn cảm giác lớn nhất là khó hiểu và mờ mịt.

Khó hiểu chính là, đây là một chuyện đáng để tức giận à? Trong mắt hắn, người yêu và vật thí nghiệm vốn không liên quan, đối với Ngao Túc hàng năm đắm chìm trong nghiên cứu mà nói, vật thí nghiệm không phải giống loài cấp thấp gì, ngược lại, tất cả các đối tượng thực nghiệm đều là đối tác của hắn, cũng giống như những người khác trong ba giới, tuy không có cảm tình gì, nhưng hắn sẽ tôn trọng chúng nó, thậm chí còn thân cận hơn so với con người. Trong phòng thí nghiệm của Ngao Túc rất ít khi xảy ra trường hợp vật thí nghiệm bị chết, ngược lại, các loại động thức vật được hắn cứu sống lại nhiều đếm không xuể. Cho nên, lúc Hoa Linh hỏi mình, Ngao Túc không hiểu —— trở thành vật thí nghiệm và trở thành người, có gì khác nhau sao? Hắn cũng đâu có chạm đến dớp tức giận của Hoa Linh.

Đồng thời, đáp án đối với vấn đề này, Ngao Túc cũng cảm thấy hơi mờ mịt, bởi vì lúc trước ở cửa Long Cung lần đầu tiên lúc nhìn thấy Hoa Linh, trong đầu hắn chỉ có một ý tưởng, chính là muốn có được người này. Mà cuối cùng là vì cái gì, chính Ngao Túc cũng không biết, cho nên hắn không thể trả lời, sau đó một loạt biến cố khiến Ngao Túc không còn sức để suy xét vấn đề này, quan trọng nhất, tìm phương án trị liệu cho Hình Thiên mới là mấu chốt.

Bây giờ, Ngao Túc vẫn không biết mục đích ban đầu mình lúc đem Hoa Linh vào Long Cung là cái gì, nhưng hắn không muốn suy nghĩ vấn đề này, hắn muốn người này, hắn sẽ làm thế, chỉ đơn giản như vậy mà thôi.

Ngao Túc có chút mỏi mệt xoa xoa thái dương, không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với người không liên quan, nhưng hắn biết lúc này đây cần phải nói rõ ràng với Hỏa Liễn, hắn suy nghĩ, nói:

"Phòng thí nghiệm của tôi có hàng trăm dự án nghiên cứu có thể tạo phúc cho ba giới, phấn tái sinh tế bào chỉ là một trong số đó, dự án đó thậm chí đã gác lại mấy trăm năm, bởi vì tôi không có thời gian đi nghiên cứu. Hạng mục phấn tái sinh tế bào chính thức khởi động lại là nửa năm trước, mà tôi quen Hoa Linh là bảy tháng trước."

Hỏa Liễn không hiểu nhìn Ngao Túc, nhíu mày khó hiểu.

Lời Ngao Túc nói lạnh băng còn có vài phần quyết tuyệt tàn nhẫn:

"Cho nên, tôi không cao thượng vĩ đại như vậy, nghiên cứu khoa học là niềm đam mê của tôi, cái gọi là tạo phúc ba giới chẳng qua chỉ là thuận tiện nói thêm thôi. Tôi sở dĩ chọn hạng mục phấn tái sinh tế bào trong hàng trăm dự án, là bởi vì trước đó một tháng tôi gặp Hoa Linh."

Hỏa Liễn sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, ánh mắt càng đau đớn, cậu ta hiểu mình và Ngao Túc sẽ không bao giờ có khả năng.

Ngao Túc cuối cùng lạnh lùng liếc Hỏa Liễn một cái, nói:

"Nếu có yêu cầu, tiền bồi thường từ hôn tôi sẽ trả Phượng Vương gấp bội, nếu cậu còn hy vọng long phượng hai tộc có thể chung sống hoà bình, thì đừng làm chuyện ngu xuẩn."

Dứt lời, Ngao Túc xoay người đi vào Long Cung, Ám Ly và Lưu Sa vẫn đang đứng đần ra chợt tỉnh mộng, lập tức nhanh chân đi theo, hai người kinh ngạc trộm bốn mắt nhìn nhau, hiểu ý cười cười.

Hỏa Liễn đứng ở tại chỗ nhìn theo bóng dáng Ngao Túc, tay nắm thành quyền, nước mắt tuôn trào, phẫn nộ đố kị trong mắt bùng nổ, cả người bao phủ một tầng lệ khí, quanh người tỏa ra một loại sát ý.

Ba người Ngao Túc cách đó không xa không hẹn mà cùng cảm nhận được khí thế đó, dừng bước chân.

Lúc Ngao Túc quay đầu, chỉ nhìn thấy một bóng đỏ ngoài cửa Long Cung, bóng dáng Hỏa Liễn đã biến mất.

Ám Ly bên cạnh lắc đầu nói:

"Sát ý rất mạnh, có cần báo cho Linh Vương bệ hạ không?"

Trầm Sa nghe vậy mở miệng nói:

"Tuy rằng là hoàng tử Phượng Tộc, chẳng qua cũng mới mấy trăm năm tu vi, Linh Vương bệ hạ sao có thể không ứng phó được."

Ám Ly nghe vậy, cảm thấy có đạo lý, vì thế hai người xoay người tiếp tục đi về phía trước, mà Ngao Túc vẫn đang đứng tại chỗ nhíu mày, khoảnh khắc xoay người kia, hắn mơ hồ cảm giác được sự khác thường.

Hơi thở của Hỏa Liễn, dường như không giống trước đây.

Là mình suy nghĩ nhiều sao?

Dạo này chắc ai cũng đang ôn thi, tui cũng vậy nên sẽ cố up hết mấy chương dự trữ.

82. Quyển 3 - Chương 82: Long Cung Hội Đàm

Ngoài cửa tẩm cung Long Vương, Quy Thừa tướng thở hổn hển chạy đến cửa thông báo:

"Bệ hạ, bệ hạ, nguy rồi, Đại hoàng tử điện hạ hồi cung."

Long Vương đang ôm con gái yêu vừa nghe thấy, lập tức bắn lên từ trên giường, Tiểu Long Nữ trắng mập trong lòng ngực khẽ hé đôi mắt buồn ngủ, bất mãn kéo kéo sợi râu lão, phun nước miếng phì phì lên mặt

Long Vương.

Long Vương gọi thị nữ bên cạnh, giao Tiểu Long Nữ cho nàng ôm.

"Đổi xong tã rồi, hát một lần ốc biển nhỏ là ngủ được, nhớ kỹ phải dùng giọng nam trầm hát, còn có lúc ôm phải di chuyển theo chiều kim đồng hồ, động tác phải nhẹ, nếu không một lát là nó sẽ tỉnh, nếu khóc thì cho nó uống chút sữa." Long Vương chỉ đạo xong, lập tức vội vã chạy vào nội thất.

Thị nữ: "……"

Giọng nam trầm là cái qué gì? Theo kim đồng hồ là xoay kiểu rì?

Tiểu thị nữ đang khó xử hết sức, vừa ngẩng đầu thì thấy Thừa tướng đang hổn hển ở cửa.

"""""""

Long Vương mở miệng nói: "Tháng này ngân sách Long Cung lại siêu chi, phu nhân, bà xem, đêm nay chính là hội mua sắm toàn dân tam giới, giỏ đồ của bà chắc cũng đầy ắp rồi? Tã, sữa bột cho con gái đều phải chờ giựt. Nếu Túc nhi phát hỏa, cấm tài khoản của ta, tổn thất của bà cũng lớn lắm……"

Long mẫu vừa nghe, duỗi tay dí thái dương Long Vương, giận dữ nói: "Một người phạm sai lầm một người chịu, họa là do ông, dựa vào cái gì bắt ta phải chịu cùng, lúc truyền thông tam giới che trời lấp đất tuyên truyền cuộc hôn nhân xui xẻo này, là ta up ảnh chụp con gái lên để đánh lạc hướng, hai mẹ con ta dễ dàng sao? Vì đám đàn ông không đáng tin cậy các ông mà rầu thúi ruột, đáng thương Tiểu Thập còn chưa đầy tháng, đã phải xuất đầu lộ diện,người cha như ông sao lại nhẫn tâm thế chứ?"

Long Vương gật đầu như gõ mõ: "…… Là là là, đều là ta sai, phu nhân anh minh thần võ, Tiểu Thập vừa đáng yêu vừa thông minh, đều là giống mẹ, cho nên xin phu nhân hỗ trợ, nói với thằng cả ……"

Long mẫu lườm Long Vương trắng cả mắt, mở miệng nói: "Ông muốn như thế nào?"

Long Vương chân chó chồm lên, nhéo vai vợ nói: "Vừa rồi Hỏa Liễn lại tới nữa, nói là ngày đã định rồi, mời chúng ta đến Phượng Tộc một chuyến, bàn chuyện hôn lễ cụ thể."

Long Vương nói còn chưa nói xong, Long mẫu trừng mắt, cả giận nói: "Cái gì? Lão chim đỏ còn dám lên mặt? Tiền cũng trả rồi, hôn cũng định rồi, bây giờ bàn chuyện hôn sự còn bắt chúng ta qua đó? Cánh dài của hắn muốn làm gì?"

Long Vương rụt rụt cổ, mở miệng nói: "Nếu hắn lại đây, chúng ta còn phải mở tiệc, lại thêm một bút chi tiêu……"

Long mẫu nghe vậy, vẫn không đồng ý nói: "Vậy cũng không được, không biết ta đang ở cữ à? Đến bây giờ mới thôi, Ma giới mấy ngày hôm trước vừa gửi lễ vật tặng Tiểu Thập, bên này đúng chuẩn thông gia trong truyền thuyết, ngay cả cái lông cũng chưa làm ra vẻ, nhớ trước đây đứa lớn nhà bọn họ sinh con, ta còn bào con Ba mang Tôn ngọc lưu ly qua tặng, lễ có qua có lại cơ bản cũng không hiểu."

Long Vương càng ngày càng mất tự tin nói: "Mấy ngàn năm giao tình, bà không phải không biết, mấy ông phượng già vẫn thẳng tính vậy đó, huống chi Phượng Tộc bọn họ bây giờ vẫn đang trùng kiến, chỗ nào cũng phải dùng tiền, túng quẫn một chút cũng là bình thường."

Long mẫu vừa nghe, càng giận sôi máu: "Không nói đến chuyện này còn tốt, tiền Thiên cung và Long Cung chúng ta bồi thường cho bọn họ đã đủ trùng kiến mấy trăm cái đảo, hắn vậy mà vẫn chưa thỏa mãn, lần trước Kiền Thích hút bao nhiêu pháp khí, hầu hết đều là pháp bảo Long Cung, ông coi hắn trả lại mấy thứ, thứ tốt đều hốt cho mình, không phải là cướp ngày à? Gương kim bối lưu ly của ta, quạt vũ sa nghê thường, tất cả đều bị bọn họ lấy đi rồi."

Nói đến đây, Long mẫu vẻ mặt nghiêm túc, mở miệng nói: "Đúng rồi, pháp khí Bổ Thiên Thạch của Túc nhi luôn đặt ở Long Cung, cũng lâu rồi không thấy, có phải cũng bị bọn họ cướp rồi không?"

Long Vương vội vàng lắc đầu nói: "Sẽ không sẽ không, sao có thể, Nữ Oa Bổ Thiên Thạch và Kiền Thích cùng cấp bậc sáng thế Thần Khí, sao có thể bị hút đi."

Long mẫu khẽ cau mày nói: "Lời nói tuy không sai, nhưng mà lần trước Kiền Thích bạo tẩu gây ra chuyện lớn như vậy, đều là sáng thế Thần Khí, khoảng cách gần như thế, Bổ Thiên Thạch lại không hề có một chút cảm ứng? Hình như cũng hơi lạ."

Long Vương nghe vậy, tập trung suy nghĩ, gật đầu nói: "Ừm, nói như vậy, quả là lạ, nhưng mà con cả luôn luôn nghiêm cẩn, ngay cả cái khuy áo cũng không làm mất, huống hồ là pháp khi quan trọng đã lập huyết khế, nói không chừng lại phát minh ra cái gì che chắn được."

Long mẫu nghe xong Long Vương nói, vẻ mặt cũng bình tĩnh hơn, chuyển đề tài quay lại Phượng Vương:

"Dù sao ông đáp ứng thì tự ông đi đi, ta nhất định không đi, ta bây giờ mà thấy lão lông tạp nham đó là bực mình, lỡ may sinh ra bệnh trầm cảm sau sinh thì làm sao bây giờ."

Long Vương cười khổ, đang muốn mở miệng, liền nghe thấy từ cửa truyền đến tiếng Ngao Túc:

"Phụ vương, mẫu hậu, Ngao Túc cầu kiến."

Long Vương nhảy tót lên giường, chui vào phía sau Long mẫu.

Long mẫu: "……"

Long Vương rúc vào đầu vai Long mẫu, tội nghiệp nói: "Phu nhân, làm ơn, giỏ đồ hôm nay phu quân trả giúp bà."

Long mẫu nghe vậy, vừa lòng tươi cười, sau đó quay mặt đi, chậm rãi nói:

"Túc nhi đã trở lại sao? Vào đi."

Ngao Túc vào phòng, thỉnh an Long mẫu và Long Vương đang cuộn tròn phía sau, sau đó đứng cạnh mép giường, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua Long mẫu, bắn thẳng đến mặt Long Vương.

Long Vương: "……"

Long mẫu duỗi tay vẫy vẫy, nói với Ngao Túc: "Lại đây, Túc nhi, lại đây để mẫu hậu nhìn xem, sao mấy ngày không gặp, con gầy đi bao nhiêu? Chuyện gì phải lao tâm cố sức như vậy? Chuyện Long Cung có thể bảo Ngao Tứ chia sẻ một ít, Thái tử nó quá thảnh thơi."

Ngao Túc nhìn mẫu thân, lại nhìn về phía Long Vương mở miệng nói: “Nghe nói phụ vương ngày mai muốn đến Phượng Tộc bàn chuyện? Con muốn đi cùng phụ vương.”

Long Vương nghe vậy, ánh mắt vui vẻ, thò ra nửa cái đầu nói: “Con cả, thật không? Con đáp……”

Long Vương chữ “Ứng” còn chưa kịp xổ ra, tiếng Ngao Túc đã đến: “Con trai lo lắng phụ vương không nói được chuyện từ hôn, cho nên muốn tự mình đi nói rõ ràng với Phượng Vương “

Long Vương nghe được “Từ hôn”, ánh mắt nhiệt huyết rút đi hơn nửa, giống như cà tím héo nói:

“Con cả à, phụ vương biết chuyện này…… Không nói trước với con là phụ vương không đúng, nhưng mà thằng bé Hỏa Liễn này cũng là ta từ nhỏ nhìn đến lớn, cho dù nhìn ở mặt nào, đều rất xứng đôi với con…… Con xem việc hôn nhân này, có thể suy nghĩ lại không.”

Ngao Túc lạnh lùng nói: “Chuyện kết hôn của con trai không cần phụ vương phụ mẫu nhọc lòng.”

Long mẫu nghe vậy, ngẩng đầu nhìn con trai, mở miệng nói: “Túc nhi, con và Ma giới Linh Vương điện hạ……”

Ngao Túc kiên định nhìn song thân trước mắt, mở miệng nói:

“Không phải y không cưới.”

Mặt Long mẫu đanh lại, biểu tình trịnh trọng quan sát con trai một lát, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng thấy Ngao Túc có dục vọng chiếm hữu với người hay đồ vật nào như vậy, đây là lần đầu tiên ở trên mặt Ngao Túc thấy được biểu tình quả quyết như vậy, Long mẫu xoay mặt nhìn nhìn Long Vương bên người, ông cũng đang kinh ngạc.

Ngao Tứ lúc ở thế gian đã quảng cáo tin vui đặc biệt Ngao Túc yêu đương cho cả nhà, nhưng mà khi đó Long mẫu khi đó vẫn còn nghi ngờ, bà không tin con trai cả luôn bình tĩnh biết kiềm chế sẽ giống những người khác lún đầu vào bể tình, sau đó lúc Kiền Thích bạo tẩu, nhìn truyền thông viết về quá trình quan hệ lẫn chia tay của hai đứa máu chó phun ào ào, suýt nữa hắc Hoa Linh không ngóc đầu dậy nổi, mà Ngao Túc lại hoàn toàn thờ ơ, sau khi trở về là chui đầu vào phòng thí nghiệm không thèm ra, trong lòng Long mẫu đã không coi trong đoạn tình cảm này rồi.

Cho nên, lúc Long Vương đáp ứng Phượng Tộc yêu cầu kết thông gia, Long mẫu sau khi biết được cũng mắng Long Vương một trận, nhưng không lập tức ngăn cản chuyện này, bởi vì Long mẫu cảm thấy Ngao Túc sẽ có cảm xúc mâu thuẫn với việc hôn nhân này, nhưng là nguyên nhân mâu thuẫn chắc là cảm thấy Long Vương tự chủ trương cuộc hôn nhân này, mà không phải là trong lòng có người khác. Ngao Túc và Hỏa Liễn quen biết từ nhỏ, quan hệ cũng không tồi, tuy rằng Long mẫu ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng là đáy lòng vẫn ôm chút hy vọng, có lẽ sau khi thương lượng thì thái độ Ngao Túc sẽ khác.

Mà lúc này, thấy Ngao Túc luôn lý trí cao hơn tình cảm biểu hiện thái độ kiên định với Hoa Linh, Long mẫu đã hiểu trước đây mình đoán sai hết rồi, Ngao Tứ không hề khoa trương, Hoa Linh đúng là cứu vớt…… Không, là đã chinh phục được lão trai ế Long Cung này.

Long mẫu ánh mắt phức tạp, bà im lặng một lát, cuối cùng xúc động thở dài, mở miệng nói:

"Xem ra Long Cung chúng ta và Ma giới duyên phận rất sâu, đứa nhỏ đã bị ôm chạy một đứa, giờ đến đứa lớn……"

83. Quyển 3 - Chương 83: Hủy Hôn

Cuối cùng Long Vương bệ hạ trải qua suy xét hồi lâu, vẫn không đồng ý việc Ngao Túc ngày mai cùng đến Phượng Tộc, đi từ hôn đã xấu hổ lắm rồi, nếu để Phượng Vương phát hiện mình đường đường Đông Hải Long Vương lại bị con trai xách mũi đi, thật sự không còn mặt mũi mà lăn lộn với mấy lão già ở Tiên giới.

Long Vương ở một bên thở ngắn than dài, mày ủ mặt ê nghĩ ngày mai phải ứng phó với lửa giận của Phượng Vương như thế nào, Long mẫu thì không ngại ngần chập nhận chuyện yêu đương của Ngao Túc, so sánh với lần biết Tiểu Cửu thích đàn ông phải chua xót gả đi, lần này chuyện Ngao Túc bà chấp nhận nhanh như chép miệng.

Thật ra cẩn thận ngẫm lại cũng có thể lý giải, Ngao Túc và Tiểu Cửu khác nhau, Tiểu Cửu là gả, Ngao Túc lần này là cưới, cảm nhận của cha mẹ lần này cũng khác, càng quan trọng là, Tiểu Cửu là bảo bối bà vẫn luôn cưng chiều trong tim, bị người ta bắt được đương nhiên sẽ đau lòng, mà Ngao Túc —— đệ nhất zai tân Long Cung, tìm được đối tượng, chuyện này khắp chốn vui mừng vượt xa cả việc quan tâm đó là nam hay nữ, Tiên hay Ma, bảo vật giữ quán với hàng thanh lý đương nhiên là khác nhau. *((<) tội anh)*

Long mẫu lấy di động ra muốn tra một chút tin tức của con dâu tương lai, lại phát hiện con dâu đẹp trai đến mức khỏi phải tìm kiếm.

Ngao Túc mở cho Long mẫu xem xong, tra được một đống ảnh chụp lẫn tin tức của Hoa Linh, nhìn Hoa Linh mặc một đống đồ màu sắc sặc sỡ, Long mẫu hai mắt tỏa ánh sáng:

"Túc nhi, khó trách con thích nó, style quần áo của Linh Vương này giống y chang Bổ Thiên Thạch bảy màu của con."

Ngao Túc: "……"

Long mẫu hứng thú bừng bừng lướt từng ảnh, thưởng thức bình loạn trong ảnh chụp Hoa Linh.

"Ừm, góc độ này chụp không tồi, có vẻ eo nhỏ chân lại dài."

“Làn da nhìn qua rất trắng rất mịn, hôm nào còn đi hỏi nó, nó dùng mỹ phẩm dưỡng da gì thế, nghĩ nó cũng là lão yêu vạn tuổi, sao mà bảo dưỡng được một tẹo nếp nhăn cũng không có vậy.”

“Nhìn xem, Linh Vương đúng là có chút hút người, đôi mắt đào hoa này.”

“A a a a, cái áo khoác này mua chỗ nào? Mau đi hỏi cho ta, ta thích đã lâu, ba giới vẫn chưa có……”

Ngao Túc: “……”

Cứ như vậy, Long mẫu còn chưa gặp Hoa Linh, đã thích mê con dâu tương lai, tuy rằng cô vợ này là đàn ông, nhưng mà phong cách ăn mặc trang điểm đều hợp ý mình, thẩm mĩ quan tương đồng, nghĩ đến nhất định sẽ có rất nhiều tiếng nói chung, ngắn ngủn mấy chục phút, Long mẫu đã bắt đầu phiên giao dịch tính toán tổ chức hôn lễ cho Ngao Túc ở đâu.

Cưới vợ phải cưới liền tay, con dâu hợp ý như thế, lỡ bị bắt mất làm sao bây giờ.

Long Vương vô cùng đắng mề nhìn hai mẹ con hòa thuận vui vẻ một bên, đột nhiên cảm thấy thế gian nói một câu rất có đạo lý, nói con trai hợp mẹ, con gái mới là tình nhân đời trước của cha. Tưởng tượng đến con gái đáng yêu trắng trẻo của mình, Long Vương lập tức cảm thấy tim mềm nhũn, ông lao nhanh ra khỏi phòng, muốn đến ôm ôm Long Tiểu Thập an ủi trái tim bị tổn thương.

Vừa mới đi tới cửa, đột nhiên thấy bóng dáng sau bình phong bên cửa sổ, Long Vương nhướn mày, liếc mắt một cái đã thấy núp ở đằng sau là hai đứa con trai thằng Bảy và thằng Tám, hai đứa ở sau bình phong sau lẩm nhẩm lầm nhầm thấp giọng nói cái gì, thỉnh thoảng còn cười khùng khục.

Long Vương rón rén mò đến, nghiêng tai nghe lén.

Ngao Côn: “Hì hì hì, anh Ba lần này thua thảm, anh đã nói Hỏa Liễn nhất định làm trò cười.”

Ngao Bằng: “Đúng đúng, anh cả nếu thích Hỏa Liễn, mấy trăm năm trước đã cưới rồi, cần gì chờ đến hôm nay.”

Ngao Côn: “Thảm nhất chính là anh Năm, bị anh Ba lừa đặt Hỏa Liễn.”

Ngao Bằng: “Anh Năm không cần thương xót, lần trước vụ Tiểu Cửu ảnh hốt nhiều lắm, lần này chỉ là phun ra thôi.”

Ngao Côn: “Anh Hai đểu nhất, đặt nhiều nhất.”

Ngao Bằng: “Anh Hai lần này trở về tâm trạng rất tốt, không biết có phải sắp có chuyện tốt không.”

Ngao Côn: “Hí hí hí…… Như vậy chúng ta lại có thể mở một ván.”

Ngao Bằng: “Hi hi hi……”

Ngao Côn: “Nhưng mà phụ vương lần này anh cũng không ngờ luôn, thế mà không phản kháng xíu nào.”

Ngao Bằng: “Đúng vậy, em tưởng phụ vương thế nào cũng sẽ giãy giụa phản kháng một chút, kết quả lập tức đã xìu.”

Ngao Côn: “Gặp mẫu hậu và anh cả hai quỷ súc cường công, phụ vương xìu đâu phải lần một lần hai.”

Ngao Bằng: “Xìu thì thôi, lại còn có một giây, thật sự không thể chịu nổi.”

……

Long Vương nghe đến đây cũng không thể nhịn được, đẩy bình phong, thổi râu trừng mắt nói: “Hai thằng nhãi rồng con, lăn ra đây cho bố.”

“Ai nha……”

“Chạy mau……”

Hai bóng rồng vèo từ cửa sổ chui ra ngoài, để lại hai chuỗi tiếng hố hố:

“Phụ vương, lần sau cược anh Hai bọn con nhất định sẽ gọi người.”

Long Vương bệ hạ lần thứ hai kiên định tín niệm trong đầu: Con trai đều là đám rồng mắt trắng.

** Chế từ Sói mắt trắng aka Bạch nhãn lang chỉ những kẻ vong ơn phụ nghĩa*

Ông càng thêm thương nhớ con gái nhỏ, con gái mới thân với cha, không biết thiếu cái ôm ấm áp của mình, Tiểu Thập có phải sẽ không quen không, có phải sẽ khóc ầm lên không, nhớ đến khuôn mặt mềm mềm của con gái nhỏ, trái tim Long Vương mềm nhũn, ông bước nhanh đến phòng ngoài, cảnh tượng trước mắt khiến ông sợ ngây người.

Chỉ thấy Quy Thừa tướng hóa thành rùa, chổng vó nằm trên đất, Long Tiểu Thập đang ngủ ngon lành trên bụng ông, Quy Thừa tướng bốn chân chống trời, che chở bé con trong lòng ngực, rung đùi đắc ý hát ốc biển nhỏ, cái đuôi dài cuộn lấy bình sữa, loạng choạng kề bên miệng Long Tiểu Thập, thỉnh thoảng cho bé uống một ngụm.

Mà tiểu thị nữ thì đang ngồi xổm trên đất, duỗi tay lay mai rùa Quy Thừa tướng, khiến thân thể vững vàng xoay theo chiều kim đồng hồ……

Long Tiểu Thập ngủ chảy nước miếng cả bung Quy Thừa tướng, thoải mái vô cùng, hoàn toàn không có cảm giác không khỏe. Long Vương duỗi tay muốn bế con gái lên, Long Tiểu Thập lại nhăn mày, lớn tiếng khóc thét lên.

Quy Thừa tướng gấp gáp nói: "Bệ hạ, ngài đừng nhúc nhích, để thần dỗ tiểu công chúa.

Long Vương cảm thấy ngực trúng một mũi tên, rõ ràng chính mình là chủ Long Cung, sao lại thành người thừa bị ghét bỏ nhất thế này……

Đau lòng đến không thở nổi!

Sáng sớm ngày hôm sau, giật tít truyền thông khắp tam giới là vụ Long Phượng hai nhà tan vỡ hôn ước, lập tức gây ra đợt sóng lớn, truyền thông sôi nổi đoán nguyên nhân từ hôn, nhưng bởi vì tin tức liên quan đến Hoa Linh đều bị cấm tiệt, cho nên nhìn bên ngoài thì không liên quan đến Hoa Linh, mấy nhà đài hắc Hoa Linh lần trước cũng đồng loạt im re, dù sao vừa nhắc đến Hoa Linh đã bị khóa mõm nửa giờ thật sự là quá hố cha.

Ngao Túc đem theo thuốc gấp rút chế tạo cả đêm đi vào Vạn Hoa điện, thì thấy Hoa Linh đang ngây người nhìn tờ báo đầu đề là ảnh chụp hai vương Long Phượng.

Thấy Ngao Túc đã đến, Hoa Linh lập tức thu lại cảm xúc kinh ngạc, lạnh giọng nói:

"Hình Thiên ở Chiến Thần điện, cậu tới đây làm gì?"

Ngao Túc đặt vật trong tay xuống, ngồi đối diện Hoa Linh, hắn hai mắt như sao, mắt đen sâu không thấy đáy dường như mang theo ma lực san bằng kẻ khác, giọng nói trầm thấp mà từ tính:

"Còn giận à?"

Áu áu Anh Túc cấm chơi ngải nha. Hóa ra anh Túc thích style buê đuê bảy màu. Hỏa Liễn có mỗi màu đỏ, so với Linh Vương điện hạ rực rỡ anh đỏ tím vàng thì thua là đúng rồi. ~_~

84. Quyển 3 - Chương 84: Eq Thiếu Đấm

Hoa Linh ngẩng đầu, mắt lạnh lườm Ngao Túc, đôi tai đỏ ửng vẫn trộm bại lộ nỗi rung động vì nghe thấy giọng Ngao Túc.

"Đại hoàng tử điện hạ thất thường quá, hôn nhân nói định là định, nói hủy là hủy, có chỗ nào băn khoăn suy nghĩ của người khác." Hoa Linh lười biếng nói để Ngao Túc.

Ngao Túc im lặng nhìn Hoa Linh, mở miệng nói:

"Chuyện hôn sự này trước đó tôi cũng không biết, sau khi rời khỏi Phượng đảo về Long Cung, tôi vẫn luôn ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu phương pháp chữa khỏi cho Hình Thiên, không chú ý những việc này. Là tôi sai, làm anh ghen."

Hoa Linh: "……"

Xin lỗi kiểu qué gì muốn chửi hắn ghê, ghen em gái mi!

Hoa Linh trừng mắt, mở miệng nói: "Ai ghen? Tôi cần gì ăn giấm, chúng ta đã chia tay, cậu còn muốn tôi nói bao nhiêu lần cậu mới bằng lòng đối mặt với hiện thực."

Ngao Túc nghĩ nghĩ, mở miệng nói: "Tôi không đồng ý chia tay, cho nên chúng ta không chia tay."

Hoa Linh: "……"

Đúng là muốn ăn chửi.

Y nhịn, không còn cách nào nói: "Được, là tôi đơn phương bỏ cậu, cái này thì được chứ gì?"

Ngao Túc không chớp mắt nhìn Hoa Linh, ánh mắt ôn nhu mà nghiêm túc, hắn im lặng một lát, tiếp tục mở miệng nói:

"Ngày đó anh hỏi tôi, trong lòng tôi anh là cái gì, có phải là là đồ thí nghiệm hay không, anh là vì chuyện này mới muốn…… bỏ tôi sao?"

Hoa Linh nhìn Ngao Túc, trong ánh mắt ôn nhu của hắn mơ hồ thấy một chút hoảng loạn dè dặt, Hoa Linh sửng sốt, nhất thời không biết trả lời như thế nào, hôm ở Phượng đảo y rất tức giận, giận Ngao Túc tự tiện động đến di cốt của Hình Thiên, giận hắn coi mình như vật nghiên cứu khoa học.

Mà sau khi y hỏi, Ngao Túc cũng không trả lời ngay, cái loại thái độ lãnh đạm đó giống như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà*, Hoa Linh rất phẫn nộ càng cảm thấy trái tim lạnh giá, việc Ngao Túc làm với mình, không thể giải thích được, cũng không có hành động biểu hiện muốn cứu vãn mối quan hệ của hai người, cái này khiến cho Hoa Linh một lòng một dạ đắm chìm trong tình yêu cuồng nhiệt cảm giác mình như tên hề làm trò cười, khiến y đột nhiên cảm thấy tình yêu này tưởng là lưỡng tình tương duyệt hừng hực khí thế, nhưng bên ngoài, thật ra là mình y diễn một vai, phẫn nộ cộng thêm thất vọng buồn lòng kết quả chính là nản lòng thoái chí tuyệt vọng.

** Khi xưa có một ông thương nhân nuôi lạc đà để chở rơm thuê, vì muốn năng suất cao nên ông ta cố chất thật nhiều rơm lên lưng con lạc đà. Ông nghĩ một cọng rơm rất nhẹ nên chất thêm một ít cũng chẳng khác là bao, cố chất dần dà đến khi con lạc đà không chịu nổi nữa rồi ngã khụy xuống. Cọng rơm cuối cùng là để chỉ một cú cuối cùng đánh vào khiến cho đối tượng không chịu nổi nữa, giống giọt nước tràn ly ấy.(Nguồn: Cat's House)*

Nhưng mà sau khi tất cả đã trần ai lạc định*, sau khi Hoa Linh trở lại Ma giới ở một mình, lửa giận trong đầu đã bớt, y mới ý thức được có lẽ mình không nên dùng chuẩn mực hành vi của người bình thường áp cho Ngao Túc. Chỉ số thông minh của Ngao Túc rất cao, nhưng EQ thì sắp âm luôn được. Căn cứ vào hiểu biết của y với Ngao Túc, y biết Ngao Túc về mặt yêu đương cũng là tờ giấy trắng, cổ hủ cố chấp lại không nhiều lời, không am hiểu biểu đạt nội tâm, nhưng mà Hoa Linh khi đó đã mệt tim muốn chết đâu rảnh suy nghĩ nhiều cho hắn vậy, không biết yêu đương không phải là cái cớ, không tôn trọng di cốt Hình Thiên và thân thể của mình lại càng không thể tha thứ. Nếu chuyện đã như vậy, vậy không cần thiết phải quay đầu.

** Bụi trần lặng đọng: ý chỉ tất cả đã xong chuyện*

Nhưng mà hôm nay Ngao Túc đột nhiên thông suốt nhắc tới chuyện này, lòng Hoa Linh lại bị hắn thính cho mấy câu mà nhộn nhạo hết cả lên.

Hoa Linh im lặng một lát, mở miệng nói: "Ngao Túc, cái đó đã không quan trọng, bây giờ tôi không muốn biết cậu xem tôi thành cái gì, cũng giống như là, lúc cậu đi thi nộp giấy trắng, sau đó lại chạy đến nói với thầy giáo đáp án, cậu cảm thấy như vậy còn ý nghĩa không?"

Ánh mắt Hoa Linh hơi trầm xuống, giọng điệu có chút mỏi mệt: "Hơn nữa, giữa hai người chúng ta mâu thuẫn quá nhiều?"

Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, giọng nói vẫn nhuốm đầy tổn thương: "Tôi thật sự không thể hiểu, cũng không thể chấp nhận cậu lấy di cốt Hình Thiên làm thực nghiệm, hắn là bạn tôi, là anh em tốt nhất, mặc kệ hiện tại kết quả như thế nào đều không thể thay đổi sự thật cậu ăn trộm di cốt của hắn làm thực nghiệm, tôi cũng không rõ, vì sao lại cố tình là Hình Thiên, thượng cổ đến nay, Tiên Ma đã chết cùng cấp bậc với Hình Thiên tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có, vì sao cậu lại cố tình chọn Hình Thiên." Giọng Hoa Linh hơi kích động nâng cao hơn.

Im lặng, Hoa Linh hít một hơi thật sâu, lắc lắc đầu, bi ai nhắm mắt nói: "Có lẽ hai chúng ta đã định không có duyên phận."

Ngao Túc lẳng lặng nghe Hoa Linh nói, sau đó chậm rãi mở miệng nói: "Ừ, tôi hiểu. Chuyện này tôi……"

Ngao Túc nói còn chưa nói xong, ngoài cửa Vạn Hoa điện lại vang lên tiếng thông báo:

"Linh Vương điện hạ, Thái tử Phượng Tộc Hỏa Diễm cầu kiến."

Nghe được tiếng thông báo, Hoa Linh và Ngao Túc hai người hai vẻ mặt khác nhau, mặt Hoa Linh vừa sợ

vừa khó xử, so với Ngao Túc thì lại bình tĩnh hơn nhiều.

Hoa Linh xoa xoa thái dương, nói với Ngao Túc: "Đại hoàng tử điện hạ mời trở về đi, Vạn Hoa điện có khách tới."

Ngao Túc vẫn nhìn Hoa Linh, quyết đoán mở miệng từ chối nói: "Không."

Hoa Linh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Ngao Túc hỏi: "Giề?"

Ngao Túc nghiêm mặt nói: "Hắn tỏ tình với anh, anh tuy từ chối nhưng vẫn nhận lễ vật của hắn, tôi không thể để cho hai người ở chung một mình, tôi sẽ ghen."

Hoa Linh: "……"

Hoa Linh đang định mở miệng mắng chửi người, đột nhiên trong đầu lóe bóng đèn: "Từ từ, cậu sao lại biết tôi từ chối Hỏa Diễm"

Ngao Túc im lặng một lát, mở miệng nói: "Tôi…… Con nói cho tôi."

Hoa Linh: "……"

Ngao Túc tiếp tục nói: "Ly hôn có hại cho việc phát triển của trẻ nhỏ về cả thể xác lẫn tinh thần."

Hoa Linh: "……"

Ngao Túc đắm đuối nhìn Hoa Linh, tiếp tục nói: "Vì con tôi, tôi có trách nhiệm ngăn cản anh hồng hạnh xuất tường."

Hoa Linh: "……"

Hiện tại trực tiếp động thủ xé xác hắn được chưa……

85. Quyển 3 - Chương 85: Gặp Gỡ Ngắn Ngủi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hoa Linh, Ngao Túc, Hỏa Diễm ba người ngồi vây quanh bàn bát tiên*, bày ra một bố cục tam giác đều,

ba người đều ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, nhưng mà không khí lại vô cùng quỷ dị.

* Bàn bát tiên

Hoa Linh khẽ cau mày nhìn Hỏa Diễm, ánh mắt dường như muốn nói: "Cậu sao lại đến nữa?"

Hỏa Diễm tức sùi bọt mép nhìn Ngao Túc, ánh mắt tức giận dường như muốn nói: "Ngươi còn dám tới?"

Ngao Túc bình tĩnh không gợn sóng nhìn Hoa Linh, ánh mắt lạnh lẽo dường như muốn nói: "Anh thật sự cho hắn vào?"

Ba sóng mắt khác nhau lượn qua lượn lại tuần hoàn giữa ba người, sau một lúc lâu, Hoa Linh làm chủ nhà không thể không dẫn đầu mở miệng đánh vỡ vòng lặp kì lạ này:

"Thái Tử điện hạ, không biết hôm nay tới Ma giới có chuyện gì?"

Hỏa Diễm nghe vậy, bộ tóc dựng đứng xoạch cái mềm xìu, quay đầu nhìn Hoa Linh nói:

"Phượng Tộc bây giờ đã loạn tùng phèo cả lên, ở trong cung bực muốn chết, tôi liền chạy ra."

Hoa Linh cúi đầu nhìn tờ báo trên bàn, có chút tò mò nói:

"Làm sao vậy?"

Hỏa Diễm trừng mắt nhìn Ngao Túc, mở miệng nói: "Còn không phải vì chuyện từ hôn, phụ vương tức điên lên, ầm ĩ với chú Long Vương, giọng hai người mém thì bay cả nóc nhà, đám phóng viên ba giới đứng đầy đảo bọn tôi."

Ngao Túc mặt không đổi sắc, cứ như chuyện không liên quan đến mình.

Tóc Hỏa Diễm cuộn thành lò xo nhảy nhót vài cái, tiếp tục nói: "Còn có Hỏa Liễn, ngày hôm qua từ Long Cung trở về thì như người mất hồn, khóa mình trong phòng không chịu ra."

Hoa Linh mặc dù có hảo cảm đối với Hỏa Diễm, nhưng nhớ đến cảnh Hỏa Liễn chạy đến thị uy trước mặt mình, trong lòng thực sự có chút khó chịu. Nhưng thân đường đường là Ma Vương, đi tranh giành tình cảm với một hậu bối, nói ra chỉ có mình mất hết mặt mũi, y suy nghĩ kỹ, bày ra tư thế lão thành cách mạng nói:

"Hỏa Liễn tuổi còn nhỏ, hành vi nhiều ít có hơi cực đoan, chờ hắn trưởng thành trải qua nhiều chuyện sẽ thành thục hơn."

Hỏa Diễm mở miệng nói:

"Em ba từ nhỏ thiên tư thông minh, niết bàn chi thể càng làm không biết bao nhiêu hoàng tử Long Cung xua như xua vịt, từ khi còn nhỏ người đến cầu thân chưa từng dứt, phụ vương vẫn luôn luyến tiếc gả nó ra ngoài, hy vọng có thể truyền vương vị cho nó, nào biết đâu rằng chính nó lại không màng vị trí Thái tử, nói là sớm có ý trung nhân, phụ vương và mẫu hậu vẫn luôn cho rằng nó thích Ngao Tứ, mới luôn từ chối, không ngờ cuối cùng lại như thế này…… Còn bị từ hôn. Mọi người biết lần đó sau khi Hỏa Liễn mất tích, lúc đó thương tích nghiêm trọng thế nào không? Nó trôi nổi dưới đáy nước trong động mấy ngày mấy đêm, máu trên người đã chảy khô, nếu không phải thân thể niết bàn của nó công lực chữa trị rất mạnh, chỉ sợ đã sớm mất mạng. Nhưng mà mấy người nhìn xem truyền thông bây giờ nói gì, nói Hỏa Liễn bụng dạ khó lường, làm bộ bị thương để xin thương cảm lừa hôn, thật là quá đáng."

Hoa Linh băn khoăn cảm giác của Hỏa Diễm, chỉ phải gật đầu nói: "Bây giờ truyền thông đều láo vậy đó, vì câu view mà không tiếc lật ngược phải trái, không cần để ý."

Hỏa Diễm nói đến đây, thật sự rất giận dữ nhìn Ngao Túc, mở miệng chất vấn nói:

"Ngao Túc, Hỏa Liễn rốt cuộc chỗ nào không tốt? Mặc dù có lúc thất thường, có chút kiêu căng, dễ xúc động …… Nhưng tấm lòng đối với ngươi thì khỏi phải nói, ngươi nếu không thích nó, vì sao còn phải đáp ứng việc hôn nhân này, làm hại nó đau lòng lại mất mặt."

Ngao Túc chuyển ánh mắt từ Hoa Linh trở về, nhìn Hỏa Diễm nghiêm túc trả lời:

"Chuyện đính hôn ta thật sự xin lỗi, nếu ta biết trước thì nhất định sẽ không đồng ý, nhưng trước đó, ta đã đã nói với Hỏa Liễn, ta chỉ thích một mình Hoa Linh."

Hỏa Diễm nghe vậy, lập tức kinh ngạc nói: "Hai người không phải đã chia tay sao?"

Ngao Túc thản nhiên trả lời: "Truyền thông không có mắt nói láo thôi, không cần để ý."

Hoa Linh: "……"

Nghe xong Ngao Túc nói, Hỏa Diễm nháy mắt đã quên chuyện bất bình cho em trai, quyết đoán chuyển ánh mắt sang Hoa Linh, trong mắt là kinh ngạc là cầu xác nhận.

Hoa Linh mệt tim vẫy vẫy tay nói: "Đừng nghe hắn nói bậy bạ."

Ngao Túc tiếp tục mở miệng nói: "Chia tay, con tôi sẽ đau lòng."

Hoa Linh: "……"

Hỏa Diễm há hốc miệng có thể nhét được quả trứng gà: "Con…… Con?!"

Hoa Linh trợn mắt, vỗ bàn, lạnh lùng nói:

"Ngao Túc, tôi đã nói rồi, chúng ta đã không còn quan hệ, nếu cậu còn làm bộ nghe không hiểu, cũng đừng trách tôi không khách khí."

Ngao Túc bình tĩnh đứng lên mở miệng nói: "Hoa Linh, tôi cũng nói qua, anh là của tôi, nếu anh nghe không hiểu, tôi sẽ không khách khí với hắn."

Ngao Túc không để ý đến Hỏa Diễm đang trợn mắt há hốc một bên, duỗi tay cầm vật trên bàn, nhẹ nhàng nói với Hoa Linh:

"Tôi đi trị liệu cho Hình Thiên, chuyện giữa chúng ta, ngày khác yên tĩnh lại nói chuyện, nhớ kỹ không cho phép xuất tường."

Ngao Túc đi được vài bước thì ngừng lại, xoay người nhìn Hỏa Diễm nói:

"Để ý Hỏa Liễn, đừng để cậu ta gặp phiền toái không cần thiết."

Dứt lời, Ngao Túc xoay người rời khỏi Vạn Hoa điện.

Hoa Linh nhìn bóng Ngao Túc, trong lòng phức tạp vạn phần đồng thời lại tức đến ngứa răng, y căm giận trừng cái bóng của Ngao Túc không rên một tiếng đến khi biến mất, sau một lúc lâu phục hồi tinh thần lại mới phát hiện Hỏa Diễm bên cạnh vẫn luôn khiếp sợ nhìn mình, sóng mắt lưu chuyển, tình tố trong mắt rắc rối phức tạp.

Hoa Linh trong lòng thầm cảm thấy không ổn: "…… Hỏa Diễm, cậu?"

Tóc Hỏa Diễm giống như chồi non mùa xuân chui từ dưới đất lên háo hức đang đợi mưa lung lay lung lay, mắt cậu chàng lóe sáng:

"Hoa Linh, anh…… Còn có thể sinh con? Thật tốt quá, bây giờ tôi hoàn toàn không phải lo chuyện sau này……"

Hoa Linh: "……"

Sinh…… Cái đầu mày!

Cuộc hội ngộ giữa tềnh cũ và tềnh đang theo đuổi tuy ngắn ngủi, nhưng mang đến hậu quả rất lớn. Thái độ của Ngao Túc dường như thành công kích phát ý chí chiến đấu của giống đực trong Hỏa Diễm, tuy rằng xong việc Hoa Linh lần nữa nhấn mạnh mình không thể sinh con, không thể gánh vác sứ mệnh nối dõi tông đường, Hỏa Diễm lại tỏ vẻ không quan tâm, thật sự không được thì cậu sinh, thế theo đuổi như châm một mồi lửa giữa đồng hoang, mỗi ngày một bó đuôi cá đưa đến Vạn Hoa điện, phía dưới còn treo một bức thư tình buồn nôn vô cùng tận.

Hoa Linh lúc này rốt cuộc phát hiện điểm giống nhau giữa hai anh em Hỏa Liễn và Hỏa Diễm: Nói dễ nghe chút là chấp nhất và đơn thuần, nói không dễ nghe thì là lì và đần.

Nhìn một phòng treo đầy đuôi cá, Hoa Linh cạn lời, Hỏa Diễm theo đuổi càng mạnh mẽ, hảo cảm trong lòng y đối với Hỏa Diễm càng giảm, hiện tại đã tới nỗi hoàn toàn hết sạch.

Mà Ngao Túc mấy ngày nay lại hoàn toàn không lộ diện, nói mấy câu cà khịa Hỏa Diễm xong thì không thèm đến tìm Hoa Linh, cả ngày ở trong Chiến Thần điện của Hình Thiên, nhưng cá ngựa nhỏ Thu Thu mỗi tối sẽ đúng giờ chuyển các loại video ghi âm tin tức đến Chiến Thần điện, vì mục tiêu gia đình ba người hạnh phúc ấm áp mà siêng năng nỗ lực…… (Thu Thu siêu siêu cưng >_<>

Ám Ly tới báo cáo Hoa Linh, Ngao Túc đem mấy đồ vật trong phòng thí nghiệm ở Long Cung dọn vào trong Chiến Thần điện, kết hợp với phản ứng thực tế của Hình Thiên để điều chế thành phần thuốc. Bởi vì có Ngao Túc, số lần Hoa Linh đến Chiến Thần điện cũng bớt, sau này thì chẳng buồn nhấc chân đến.

Cho nên nháy mắt đã qua một tháng, lúc Hoa Linh bước vào Chiến Thần điện, kinh ngạc phát hiện trạng thái của Hình Thiên đã hoàn toàn đã thay đổi, bộ dạng bệnh tật ban đầu đã không còn, cả người thần thái rạng như mặt trời, khí phách hăng hái y như Chiến Thần năm đó.

Hình Thiên đứng trên đất, thân thể cường tráng bây giờ nhìn qua rất rắn rỏi có lực, hắn duỗi duỗi cánh tay, thấy linh lực quanh người chậm rãi bùng lên, ánh mắt rạng rỡ sáng rọi: "Ta rốt cuộc đã trở lại."

An An đang hóa thành hình người, mặc áo trắng đứng sau Hình Thiên, trong mắt đong đầy vui sướng lẫn sùng bái. Ngao Túc ở bên cạnh rà quét số liệu thân thể Hình Thiên, mở miệng nói:

"Liều dung hợp cuối cùng đã tiêm xong, gen chủ từ di cốt trước mắt dung hợp rất tốt, sau này chỉ cần luyện tập khống chế linh lực nhiều hơn, chỉ cần có thể thuần thục triệu hoán Kiền Thích thì đã thành công hoàn toàn……"

Ngao Túc còn chưa nói xong, chỉ thấy một vệt sáng đen đỏ xẹt qua, chiến phủ đỏ đen đã xuất hiện trong tay Hình Thiên.

Ngao Túc nhếch mày, ánh mắt tán thưởng, gật đầu nói:

"Tình huống thích ứng nhanh hơn dự đoán, không tồi, không hổ là chiến thần."

Hình Thiên duỗi tay múa may Kiền Thích vài cái, sau đó cười ha ha vài tiếng, sờ sờ thân rìu Kiền Thích, mở miệng nói:

"Ông bạn già, mày cuối cùng cũng nghe lời."

Hoa Linh nhìn Hình Thiên trước mắt đã hoàn toàn sống lại, trong lòng rung động, y dựa vào khung cửa, lẳng lặng nhìn Hình Thiên khuôn mặt trẻ trung tràn ngập sức sống, nhất thời cảm giác như đã qua mấy đời.

Ngao Túc sắp xếp xong dụng cụ chữa bệnh, xoa xoa huyệt Thái Dương, có chút mỏi mệt nhẹ nhàng thở ra:

"Hẳn là không có gì vấn đề lớn."

Sau đó hắn như nhớ đến cái gì, từ túi áo móc ra một cái bút chữa trị, ý bảo Hình Thiên vươn cánh tay, Hình Thiên xắn ống tay áo, lộ ra con số t325 trên cánh tay.

Ngao Túc cầm bút chữa trị đang muốn xóa con số kia đi, Hình Thiên lại đè cánh tay mình lại, lắc lắc đầu với Ngao Túc nói:

"Không cần, đây là dấu hiệu ta sống lại, để lại đi."

Sau đó, Hình Thiên trịnh trọng nhìn Ngao Túc, trầm giọng nói: "Ngao Túc, cám ơn ngươi."

Ngao Túc nghe vậy, ngẩng đầu chăm chú nhìn Hình Thiên một lát, sau đó nhìn thoáng qua Hoa Linh bên cạnh, gật gật đầu mở miệng nói: "Nên thế."

Hoa Linh bên cạnh bất mãn lẩm bẩm nói: "Hắn hại cậu ăn khổ nhiều như thế, cậu còn cảm ơn hắn, còn giữ cái số đánh giấu thí nghiệm phẩm làm gì, thật là, vừa nhìn là bực mình……"

Lúc này, An An bên cạnh nhìn Ngao Túc, ánh mắt tôn kính, có chút do dự mở miệng nói:

"Đại hoàng tử điện hạ…… Ngài bây giờ, có phải đã có năng lực cải tử hoàn sinh không?"

Lời An An ẩn giấu một chút chờ mong.

Ngao Túc nhìn nhìn An An, hiểu cậu hy vọng mình có thể cứu sống nhóm bách điểu đã chết trên núi, hắn tiếc nuối lắc lắc đầu nói: "Cũng không phải như vậy, Hình Thiên sống lại thật ra……"

Ngao Túc nói còn chưa nói xong, máy truyền tin trên cổ tay kêu dồn dập, Ngao Túc cúi đầu nhìn, là Long Cung gọi, chỉ nghe được tiếng Ngao Tứ gấp gáp nói:

"Anh cả, không hay rồi, Tiểu Vũ đã xảy ra chuyện."

Lại có biến _(:3 /_)_

86. Quyển 3 - Chương 86: Tìm Kiếm Mạc Vũ Sinh

Ngao Túc nhíu mày, mở miệng nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Tiếng Ngao Tứ nôn nóng: "Tiểu Vũ mất tích, một tuần trước khi hồi cung em vẫn đến tìm em ấy, hiện tại phim mới vừa chiếu, đang thời gian nghỉ phép, em ấy nói muốn đi núi Nga Mi thăm Tạ Thanh Thần, sau đó quay lại thanh cốc tu luyện, bảo em xong chuyện bên Long Cung thì đến thanh cốc tìm em ấy, nhưng từ ngày hôm qua em đã không liên lạc được, gọi cho Tạ Thanh Thần, cô ta nói Tiểu Vũ không đến núi Nga Mi, em đến thanh cốc, chỗ em ấy ở không có người, sau đó em lại về nhà ở Bắc Kinh, phát hiện khác thường, cửa phòng không khóa, trên mặt đất có vết máu, kết giới em hạ trong phòng cũng bị phá, anh cả, em cảm thấy Tiểu Vũ nhất định gặp nguy hiểm."

Giọng Ngao Tứ khẽ run rẩy, mắt Ngao Túc lóe lên, hắn hiểu lo lắng của Ngao Tứ, Ngao Tứ tuy rằng pháp lực không cao cường, nhưng huyết mạch Long tộc trong cơ thể nó quả thật có năng lực bảo hộ mạnh mẽ, kết giới nó hạ ở chỗ Mạc Vũ Sinh tất nhiên là hỗn chế long huyết, người có thể phá hỏng loại kết giới này, tuyệt đối không phải hạng người tầm thường.

Ngao Túc mở miệng nói: "Gửi anh tọa độ ở Bắc Kinh, anh đến ngay."

Ngao Tứ không kiềm chế được, lo lắng nói: "Anh cả, Tiểu Vũ vừa mới mở linh thức, hoàn toàn không có năng lực tự bảo vệ mình, mà thân thể em ấy lại hấp thu quá nhiều long tinh, rất dễ bị người để ý, em…… Em thật là sơ suất quá, không nên để em ấy một mình ở thế gian……"

Ngao Tứ bên kia máy truyền tin đã hoàn toàn không bình tĩnh nổi, lộn xộn lẩm bẩm tự trách.

"Ngao Tứ, bình tĩnh, ở đó chờ anh." Ngao Túc nhẹ giọng quát.

"Ừ, ừ, được." Ngao Túc giọng điệu kiên định giống như tiêm cho Ngao Tứ một liều thuốc trợ tim, giọng điệu cũng chậm rãi hơn.

Ngao Túc tắt máy truyền tin, ngẩng đầu nhìn Hoa Linh nói:

"Tôi đến thế gian, trở về lại tìm anh."

Hoa Linh nghe được hai người nói chuyện, nhíu mày mở miệng nói: "Nếu có gì cần hỗ trợ, cứ việc mở miệng."

Trong mắt Ngao Túc hiện lên một chút ấm áp, gật gật đầu, vội vàng rời đi.

Hình Thiên bên cạnh thấy thế, có chút cảm khái mở miệng nói với Hoa Linh: "Lắm em zai đúng là lắm chuyện, Long Cung nhà cao cửa rộng, Ngân Linh, về sau chuyện nhọc lòng không ít nha……"

Hoa Linh: "……"

Một lát sau, trong điện Chiến Thần vang lên tiếng rống của Linh Vương điện hạ: "Bọn này đã chia tay!!!"

***

Lúc Ngao Túc chạy tới Bắc Kinh, đã 2 tiếng sau, Ngao Tứ lo âu đứng trước cửa chung cư của Mạc Vũ Sinh, nhìn thấy bóng dáng Ngao Túc, lập tức chạy ra đón.

"Anh cả, ở đây."

Ngao Túc đi đến cửa phòng, duỗi tay sờ khung cửa, chỉ thấy một luồng sương mù vàng đen chậm rãi ẩn hiện, bao trùm toàn bộ cửa chính lẫn vách tường hai bên, giữa cửa chính, một đường dài hai mét, một lỗ hổng xuất hiện ở trung tâm làn sương mù, giống như bị thứ gì nghiêng mình bổ xuống.

"Đây là huyết kết giới em hạ, bị người phá hư thành như vậy." Ngao Tứ mở miệng nói, nhìn về phía kết giới ánh mắt tràn ngập áy náy: "Em cho rằng có kết giới che chở, em ấy sẽ không có việc gì, thời điểm này thật sự không nên để em ấy ở lại thế gian ……"

Ngao Túc sắc mặt hơi trầm xuống, cởi bao tay, đầu ngón tay khẽ sờ vết nứt, một chút bột màu đen dính trên đầu ngón tay hắn, Ngao Túc mở linh thức, cẩn thận cảm giác đầu ngón tay, mở miệng nói:

"Hệ Kim, dấu vết này là do pháp khí gây ra."

Ngao Tứ nghe vậy, kinh ngạc nói: "Pháp khí? Tiên Khí bình thường không thể có uy lực như vậy, nhìn dấu vết lớn nhỏ, ít nhất là cấp bậc Thần Khí trở lên."

Ngao Túc gật gật đầu, sau đó đi vào phòng, bắt đầu kiểm tra vết máu trên mặt đất, hắn móc từ trong túi áo một ông hút, lấy giọt máu trên mặt đất, nhỏ lên mặt kính trong suốt, vài giây sau, chỉ thấy giọt máu chậm rãi thấm vào tấm kính, sau đó trên mặt kính xuất hiện những điểm hồng, điểm hồng lượn quanh đan xen, sau cùng xếp thành mấy hàng chữ nhỏ, đúng là tư liệu liên quan đến Mạc Vũ Sinh.

"Đây đúng là vết máu của Tiểu Vũ phải không?" Ngao Tứ thấy thì, nôn nóng hỏi.

Ngao Túc gật gật đầu, sau đó khẽ chạm vào phím ấn lên tấm kính, chữ biến mất, điểm hồng chậm rãi dung hợp thành một vòng tròn, xoay vài vòng rồi lại tản ra như mực nhỏ vào nước, hai phút sau, một cái bản đồ hình dạng đồ án xuất hiện trên mặt kính, ở trung tâm có một điểm đỏ nhẹ nhàng di chuyển.

"Điểm đỏ này chính là vị trí hiện tại của Tiểu Vũ sao?" Ngao Tứ nói.

Ngao Túc gật gật đầu.

Nhìn bản đồ, Ngao Tứ nhẹ nhàng thở ra nói: "Còn may, nhìn bản đồ là thế gian, Tiểu Vũ còn ở thế gian." Đối với Ngao Tứ, người thế gian cho dù tu vi cao, cũng không thể so với Tiên Ma hai giới, nếu Mạc Vũ Sinh bị người thế gian bắt đi, thì ít nguy hiểm hơn.

Nhưng mà vẻ mặt Ngao Túc thì rất nghiêm trọng, hắn nhìn vị trí điểm đỏ trên bản đồ, chân mày cau lại, trong lòng dâng lên nỗi bất an khó hiểu.

Trác Lộc, tại sao Mạc Vũ Sinh lại bị đưa đến đó?

Ngay sau khi Ngao Túc và Ngao Tứ bắt đầu đến Trác Lộc, Hoa Linh đang ở Ma giới cũng nhận được một cuộc điện thoại.

Nhìn màn hình di động là ba chữ "Mạc Vũ Sinh" to tướng, Hoa Linh hơi sửng sốt, hắn chưa từng liên hệ với Mạc Vũ Sinh, đương nhiên sẽ không biết số điện thoại của hắn, nhưng di động của y từng bị Ngao Túc cải tạo, có thể tự động phân biệt thân phận người gọi tới.

Nghĩ đến cuộc điện thoại từ Ngao Tứ trước đó, Hoa Linh suy ngẫm một lát, ấn kết nối:

Di động bên kia vang lên tiếng gió cát ồn ào, trong đó còn kèm theo tiếng hít thở nặng nề, Hoa Linh thử mở miệng nói:

"Mạc Vũ Sinh?"

Sau một lúc lâu, một chỗ khác vang lên một tiếng khàn khàn: "Cứu…… Tôi……"

Nghe xong giọng đối phương, lòng Hoa Linh kinh hãi, giọng Mạc Vũ Sinh yếu ớt vô cùng, giống như ngậm máu trong miệng.

"Mạc Vũ Sinh? Cậu ở chỗ nào? Cậu làm sao vậy? Ngao Tứ và Ngao Túc đang đi tìm cậu, mau nói cho tôi biết cậu ở chỗ nào?" Hoa Linh có chút nôn nóng mở miệng hỏi, mà đối phương thần trí hình như không được tỉnh táo, có lẽ là Hoa Linh nhắc đến Ngao Tứ khơi dậy một chút sức lực từ Mạc Vũ Sinh, tiếng hắn đứt quãng truyền đến:

"Ngao Tứ, Ngao Tứ, mau tới cứu em, em sắp không được, em…… Không biết em ở đâu, chỉ biết đây là một sơn cốc, bốn phía đều là núi…… Bây giờ, bây giờ mắt em nhìn không thấy……"

Lòng Hoa Linh trầm xuống, trực giác cảm giác được Mạc Vũ Sinh bị thương rất nghiêm trọng, y nhanh chóng bình tĩnh lại, mở miệng nói:

"Đừng hoảng hốt, cậu còn nhớ rõ trong sơn cốc có gì đặc biệt không?"

Mạc Vũ Sinh gian nan thở hổn hển, một lát sau nói: "Nơi này, nơi này độ ẩm rất thấp, rất lạnh, không khác Bắc Kinh lắm…… Trong sơn cốc, hình như có mấy cây cây cột……"

"Cây cột?" Hoa Linh nghe vậy, mày nhăn lại, tiếp tục hỏi: "Cây cột kiểu gì?"

"Rất cao, khoảng bốn năm cây…… Khụ khụ, trên đó có chữ phù rất lạ…… Tôi, tôi sắp không được……" Tiếng Mạc Vũ Sinh càng ngày càng nhỏ.

Gần Bắc Kinh, năm cây cột, chữ phù…… Đầu Hoa Linh lóe sáng.

Trác Lộc, là Trác Lộc……

Đại chiến vạn năm trước Hoa Linh vĩnh viễn không quên, mỗi cây cỏ trên chiến trường Trác Lộc y đều ghi tạc trong đầu, năm cây cột, đúng là ngũ hành tru ma trận năm đó vây khốn Xi Vưu.

Vạn năm qua, Hoa Linh chưa từng trở lại nơi đó, Trác Lộc, cái tên này đại biểu chỉ có đau xót vô tận.

Trong lúc im lặng, ngắt kết nối với Mạc Vũ Sinh, lúc Hoa Linh gọi lại, thì đã thuê bao.

Hoa Linh nhớ rõ Tiểu Cửu từng nói với mình số điện thoại của Ngao Tứ là mười tám số 2, mà số của mình là đầu 2, đằng sau mười bảy số 3, nếu mắt Mạc Vũ Sinh không nhìn thấy, như vậy quả là có khả năng gọi lầm đến chỗ mình.

Y không biết vì sao Mạc Vũ Sinh lại chạy đến Trác Lộc, nhưng y biết hắn đang rất nguy hiểm, Hoa Linh

không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng đứng dậy,tử quang giữa ấn đường sáng ngời, thi triển độn thuật đỉnh cấp, ngay lập tức biến mất khỏi phòng

Hoa Linh có danh độn thần, trong mười đại ma thần thượng cổ, ngoài Hậu Khanh, thì chỉ có Khoa Phụ là có thể so tốc độ được với y, mấy ngàn năm tới ba giới hoà bình, không có chiến tranh, đã qua vạn năm Hoa Linh mới dùng toàn bộ pháp lực như bây giờ, y tập trung, cố gắng phán đoán phương hướng để không bị lạc đường, tốc độ cao nhất hướng chạy đến Trác Lộc.

Hơn mười phút sau, bóng dáng Hoa Linh xuất hiện giữa không trung, tọa độ đúng là bên trong sơn cốc kia.

Hoa Linh rơi xuống đất đứng vững thân mình, nhìn xung quanh một chút, khung cảnh trước mắt so với vạn năm trước đã thay đổi đi nhiều, mảnh đất khô cằn khi đó giờ đã mọc đầy cây cỏ xanh um. Đang là cuối mùa thu, trong sơn cốc tràn ngập lá đỏ, trên ngọn cây, trên mặt đất, đưa mắt nhìn đâu cũng thấy màu đỏ.

Hoa Linh nhíu nhíu mày, màu đỏ gay mắt khiến y nhớ lại năm đó, khi đó, cũng một màu đỏ đầy trời như thế, chẳng qua không phải lá rụng, mà là khói lửa là máu tươi……

Nhưng lúc này y không có thời gian nhớ lại hồi ức, nhanh chóng tản linh thức ra bốn phía tìm kiếm, vài phút sau, y cảm giác được linh lực Mạc Vũ Sinh, đúng là ở gần ngũ hành tru ma trận.

Hoa Linh vừa chuyển người, nhanh chóng đi tới cạnh cây cột, năm cây cột hình trụ cao mấy chục mét, lấy năm đỉnh cánh sao đứng sừng sững ở đó, trung tâm là một bục đá, trên mặt dày đặc phù chú.

Bục đá ở đó trải qua vạn năm phong sương, vẫn nguyên vẹn mà chắc chắn, chỉ là bên trên mọc đầy dây mây, cỏ mọc thành từng đám trong khe đá, trông rất hoang vu. Hoa Linh nhớ tới cảnh tượng năm đó Xi Vưu giãy dụa rống giận trên bục đá đó, ngực lại nhói đau, nhưng mà lúc này y không kịp nghĩ nhiều, bởi vì giây tiếp theo y đã nhìn thấy Mạc Vũ Sinh gục trên bục đá.

Hoa Linh bước nhanh tới cạnh Mạc Vũ Sinh, chỉ thấy thân thể hắn mềm oặt gục trên đất, mặt úp sấp, dưới thân là một mảnh đỏ đậm. Hoa Linh nhanh chóng ôm hắn, đỡ hắn đứng dậy.

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của Mạc Vũ Sinh, Hoa Linh hít khí lạnh, bị hình ảnh trước mắt dọa phát hãi.

Chỉ thấy trên mặt Mạc Vũ Sinh có hai vết rạch, từ thái dương đến cằm, da thịt lộ ra ngoài, máu tươi đầm đìa, hai mắt hắn nhắm nghiền, xung quanh khóe mắt toàn là máu tươi……

Hoa Linh cắn chặt răng, duỗi tay xem xét hơi thở Mạc Vũ Sinh, vẫn còn hơi thở khá mong manh, y tiếp tục kiểm tra bộ phận khác trên người Mạc Vũ Sinh, phát hiện xương cổ của hắn hình như bị thương nặng, ngoài chỗ đó ra, sau đầu lẫn eo còn có hai vết thương rất lớn, dường như bị vũ khí sắc bén gây thương tích.

Hoa Linh cắn răng, ôm Mạc Vũ Sinh đi đến cạnh một cây cột, để hắn dựa vào cây cột, vươn tay vuốt ngực

hắn, chậm rãi truyền chân khí vào cơ thể hắn, bảo vệ tâm mạch của hắn trước.

Nhưng vào lúc này, giữa không trung đột nhiên vang lên một tiếng tiếng cười lạnh quỷ dị:

"Ha hả, ngươi còn có tâm trạng quan tâm hắn? Trước hết nghĩ làm sao mà giữ mạng cho mình đi."

Hoa Linh nghe vậy, đột nhiên quay đầu nhìn lại, chính thấy trên cây cột đối diện là một bóng người đỏ rực—— Hỏa Liễn

.

87. Quyển 3 - Chương 87: Ngũ Hành Tru Ma Trận

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hỏa Liễn bây giờ tuy rằng là hình người, sau lưng hai cánh lại mở lớn, hắn ôm vai, cười lạnh, cúi đầu nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh kinh ngạc, nhưng sau đó liền bình tĩnh, y đứng lên, ngẩng đầu nhìn Hỏa Liễn, hai người đối diện.

Hỏa Liễn trước mặt dường như rất khác trước đây, tóc của cậu ta dài hơn nhiều, tung bay theo gió, trong mắt ẩn ánh vàng, sắc mặt tái nhợt, môi hơi nhiễm màu đen, đôi cánh đỏ thẫm hơi rung động, xung quang lờ mờ bùng lên luồng khí đen.

Hoa Linh nhíu mày, y nhận ra Hỏa Liễn khác thường, suy nghĩ một chút mở miệng nói:

"Hỏa Liễn, là ngươi đánh Mạc Vũ Sinh bị thương?"

Hỏa Liễn khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn, mở miệng nói: "Không tồi, là ta bắt hắn, không ngờ hắn theo Ngao Tứ lâu như vậy, vẫn còn là phàm thai, quá tầm thường."

Hoa Linh trầm giọng nói: "Ngươi tại sao phải làm vậy?"

Hỏa Liễn nghe xong Hoa Linh nói, ánh mắt kinh ngạc, sau đó trào phúng cười to vài tiếng: "Ha ha ha, vì sao phải làm như vậy? Ngươi còn không biết vì cái gì sao? Không chỉ có Mạc Vũ Sinh, còn có ngươi, còn có Ngao Túc, Ngao Tứ…… Những người liên quan đến các ngươi, ta sẽ khiến các ngươi chết không có chỗ chôn!"

Ánh mắt Hỏa Liễn tràn ngập hận ý, cắn răng nói: "Đây là cái giá phải trả vì vứt bỏ ta."

Hoa Linh nhìn luồng khí vàng đen quanh người Hỏa Liễn càng ngày càng mạnh, trong lòng dần dần dâng lên một dự cảm xấu, Hỏa Liễn bây giờ khí thế tỏa ra rất khác, đó là một loại linh áp cường đại, khí thế khiến Hoa Linh cảm giác rất quen. Y tập trung nhìn Hỏa Liễn, mở miệng nói:

"Hỏa Liễn, ngươi đây là……"

Hỏa Liễn thấy nỗi kinh ngạc trong mắt Hoa Linh, đắc ý nhếch khóe miệng, nói:

"Sao? Sợ? Ta còn tưởng rằng Linh Vương điện hạ của chúng ta không sợ trời không sợ đất ……"

Hoa Linh nghe xong, rất tức giận, mở miệng nói: "Sợ ngươi? Ngươi cảm thấy có khả năng sao? Không rảnh lãng phí thời gian với ngươi, ngươi khiến Mạc Vũ Sinh bị thương như vậy, chờ Ngao Tứ tới xử đi."

Hoa Linh xoay người định tiếp tục chữa thương cho Mạc Vũ Sinh, lại cảm giác được sát ý lạnh lẽo đánh úp từ sau lưng, y lập tức nhảy về phía sau, linh hoạt xoay người giữa không trung, đánh tay đôi móng vuốt sắc bén của Hỏa Liễn.

Hỏa Liễn hai cánh rung lên, một lần nữa bay về giữa không trung, Hoa Linh thấy mười ngón tay hắn móng dài ra chừng một tấc, bên trong màu xanh còn lờ mờ ánh vàng.

Hoa Linh chau mày, y chưa bao giờ gặp qua người Phượng Tộc ở hình thái nửa người nửa thú, hoặc là hoàn toàn hình người, hoặc là hoàn toàn hình phượng, bộ dạng này của Hỏa Liễn, là đột biến gen à?

Đại khái Hỏa Liễn giờ nó thế này. Cái này là lấy từ manhua " Độc giả hòa chủ giác tuyệt bức thị chân ái"

Mặc dù có hơi khó hiểu, nhưng Hoa Linh không để ý lắm, rốt cuộc đạo hạnh quá kém, cho dù hắn tu luyện bàng môn tả đạo công phu nhập ma, cũng không đáng sợ. Bây giờ Hoa Linh trong lòng lo lắng cho Mạc Vũ Sinh hơn, nếu cứ mặc kệ thương thế của hắn, chỉ sợ giữ không được bao lâu.

Cho nên Hoa Linh bây giờ chỉ nghĩ mau thoát khỏi đống lằng nhằng này, cứu sống Mạc Vũ Sinh, cũng không ham chiến. Hỏa Liễn, thôi thì để lại cho Ngao Tứ dạy dỗ.

Mà Hỏa Liễn trên trời lại rõ ràng không có ý thối lui, hắn cười lạnh nói với Hoa Linh:

"Linh Vương điện hạ, chỗ này chắc ngươi quen lắm nhỉ, năm cây cột này cùng với bục đá dưới chân ngươi, nghe nói là nơi năm đó chúng thần Tiên giới tru sát Xi Vưu, Linh Vương điện hạ có cảm giác được mùi máu của anh em mình không?"

Hoa Linh nghiến răng, kiềm chế lửa giận trong ngực, trầm giọng nói: "Cút ngay."

Hỏa Liễn trên trời cười to một tràng, ánh mắt lạnh lẽo, mở miệng nói:

"Hôm nay, ta để cho ngươi đi gặp Xi Vưu, cho các ngươi cùng chết trong một trận, cũng coi như là thành toàn cho tình nghĩa anh em các ngươi."

Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Hỏa Liễn lạnh giọng nói: "Chỉ bằng ngươi? Cũng muốn khởi động ngũ hành tru ma trận? Cút về Phượng Tộc tu luyện thêm mấy ngàn năm đi."

Hỏa Liễn mặt đanh lại, linh lực quang người càng ngày càng mạnh, hắn chậm rãi mở miệng nói:

"Xem ra ngươi vẫn chưa rõ tình huống nhỉ, không sao, một khi đã như vậy, cho ngươi nếm thử đau khổ."

Dứt lời, chỉ thấy ánh vàng quanh người Hỏa Liễn bùng lên, toàn bộ thân thể run rẩy giữa trời, gương mặt cậu ta có chút vặn vẹo, cơ bắp cả người co rút, nhưng mà, linh lực trong cơ thể nháy mắt đã tăng lên gấp bội.

Hoa Linh cảm nhận được linh lực truyền đến càng quen thuộc, y cau mày, cảm giác không lành dần dần tăng lên.

Vài giây sau, chỉ thấy một luồng ánh sáng vàng chói bắn ra từ trên người Hỏa Liễn, một thanh kiếm dài xuất hiện ở giữa trời, cùng lúc đó, thân thể Hỏa Liễn như bị hút khô, chớp mắt đã yếu đi rất nhiều, khóe miệng lẫn khóe mắt chậm rãi chảy ra máu tươi, hắn há to miệng hô hấp, thúc dục niết bàn chi thể đi chữa trị kinh mạch.

Giờ phút này, Hoa Linh vẫn đứng đơ tại chỗ, khiếp sợ nhìn thanh kiếm dài vàng chói trên bầu trời, bờ môi y run rẩy, vẻ mặt không thể tin nổi.

Đây là..... Hiên Viên Kiếm?

Đứng đầu trong lục đại sáng thế Thần Khí-Hiên Viên Kiếm? Vũ khí năm đó của Hoàng Đế, lúc quyết chiến, Hoàng Đế dùng Hiên Viên Kiếm chém giết Xi Vưu, nhưng mà sau đại chiến Trác Lộc, Hiên Viên Kiếm và binh khí của Xi Vưu-Hổ Phách Thần Binh đã biến mất, mấy ngàn năm nay, bốn sáng thế Thần Khí lần lượt xuất thế, chỉ có hai cái này vẫn không có tin tức, chưa từng xuất thế.

Đã từng có lời đồn nói đại chiến năm đó, hai Thần Khí rơi xuống cùng Xi Vưu đã bị thiêu cháy.

Nhưng, Hiên Viên Kiếm lại xuất thế ngay lúc này, nó sao lại ở chỗ này? Sao lại xuất hiện trong tay Hỏa Liễn?

Hoa Linh khiếp sợ đứng ngây người tại chỗ nhìn Hiên Viên Kiếm sáng chói trên bầu trời, chỉ thấy thân kiếm rung động giữa không trung, một kết giới rất lớn từ thân kiếm phát ra, hiện ra hình trùy, bao lại ngũ hành tru ma trận phía dưới.

Hoa Linh cảm giác không ổn, xoay người muốn rời khỏi bục đá, nhưng mà đã chậm, sáng thế Thần Khí uy lực quá lớn nhốt Hoa Linh trên bục đá.

Ánh mắt Hỏa Liễn mang theo vui sướng từ thắng lợi, hắn lau vệt máu trên khóe miệng, chống thân thể suy yếu bay đến cạnh Hiên Viên Kiếm, nhíu mày, vươn đôi tay cầm chuôi kiếm, khoảnh khắc chạm đến chuôi kiếm, sắc mặt hắn đau đớn vặn vẹo, chỉ thấy làn da trên cánh tay nháy mắt đã bị kiếm khí mạnh mẽ làm bỏng rát, sau đó lại khôi phục với tốc độ mắt thường cũng thấy được.

Hỏa Liễn cắn chặt răng, trong miệng lẩm bẩm, một lát sau, chỉ thấy thân kiếm phát ra năm luồng sáng, thẳng tắp bắn về phía đỉnh năm cây cột.

Cây trụ lớn như bị kích hoạt ầm ầm vang lên, dây leo lẫn bụi đất trên đó rơi xuống, chữ phù trên mặt dần sáng lên, một luồng linh áp mạnh mẽ giữa trời đất chậm rãi hình thành giữa năm cây cột, trong nháy mắt, đất rung núi chuyển, phong vân biến sắc, một tiếng vù vù thật lớn hình thành giữa trung tâm tru ma trận, giống như linh áp bạo phá hỗn loạn tàn sát bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, bục đá dày đặc phù chú giống như có sinh mệnh, xếp thành năm hàng dài, giống như dây xích đen nhanh trườn về phía bục đá mà Hoa Linh chuẩn bị chạy đi.

Hoa Linh đứng dậy nhảy lên không trung, nhưng mà đám phù chú đó cũng theo y bay lên.

Năm sợi xích, lập tức cuốn lấy tứ chi lẫn cổ Hoa Linh, sau đó rút mạnh xuống phía dưới, khóa chặt người Hoa Linh lên bục đá.

Ngực Hoa Linh bị thương nặng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sau một lúc lâu, y chậm rãi chống thân thể, nửa quỳ trên bục đá, muốn đứng lên.

Nhưng vào lúc này, một vệt sáng vàng hình thành từ thân Hiên Viên Kiếm, bỗng nhiên bổ xuống, nện lên ngực Hoa Linh.

Hoa Linh lại bị nện ngã lên bục đá, y rốt cuộc nhịn không được mở miệng mắng:

"Phắc!"

Sau đó, mấy luồng tia chớp xé không bổ xuống, điên cuồng bổ xuống Hoa Linh giữa bục đá.

Trong đầu Hoa Linh giờ phút này chỉ có một suy nghĩ: Không có pháp khí hộ thể, thật là mẹ nó có hại.

.

88. Quyển 3 - Chương 88: Hiên Viên Kiếm Xuất Thế

Cùng lúc đó, tiên ma hai giới mọi người đồng thời cảm giác được cỗ năng lượng dao động khác thường này.

Trong Tiên cung, Tây Linh Vương Mẫu nhíu mày, nhìn Thiên Cơ Kình trong tay phát ra kim quang lóa mắt, toàn bộ thân kính rung nhè nhẹ, giống như đang phụ họa với cỗ năng lượng xuyên trời đất kia phát ra từng tiếng vù vù.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện, một ấn ký khổng lồ xuất hiện giữa không trung, linh áp kim sắc chậm rãi chuyển động, hình dáng Phong Thiên Ấn dần dần ẩn hiện, bao phủ toàn bộ phía trên Thiên cung.

Tây Linh Vương Mẫu ngẩng đầu nhìn không trung, ánh mắt lo lắng, có thể khiến hai đại sáng thế Thần Khí đồng thời cùng chịu ảnh hưởng, cỗ năng lượng dị động này tuyệt không tầm thường.

Trong Ma giới, Phi Liêm và Bình Ế không hẹn mà cùng buông sự vụ trong tay, đi tới Dưỡng Tâm Điện, Hình Thiên hiện tại tuy đã có thể tùy ý triệu hoán Kiền Thích, nhưng phần lớn thời gian vẫn để nó ở đây cùng vài món pháp khí khác.

Chỉ thấy toàn bộ Dưỡng Tâm Điện đều tràn ngập cỗ sát khí đen đỏ đan xen, thân rìu Kiền Thích giờ phút này thế mà ẩn hiện từng sợi kim quang, loá mắt mà điên cuồng, thân rìu kịch liệt rung động, không ngừng kêu vù vù, dường như cỗ năng lượng cực lớn điên cuồng kêu gào trong cơ thể, muốn phá thân mà ra.

Hình Thiên Trong điện Chiến thần cũng cảm giác được sức mạnh của cỗ linh lực khổng lồ này, lúc này hắn cảm thấy trong ngực truyền đến từng đợt rung động, hắn cau mày, có chút kinh ngạc trước cảm giác bất thường của mình.

Bên trong thạch thất, Hậu Khanh ngồi khoanh chân chậm rãi mở hai mắt, hắn vươn tay quét nhẹ trước

mặt, một hình ảnh xuất hiện trên mặt kính ở phía trước, đúng là thanh bảo kiếm kim quang chói lọi kia.

"Hiên Viên Kiếm?" Hậu Khanh môi mỏng khẽ mở, mày nhíu lại, quang mang trong mắt sâu thẳm.

……

Ngay bây giờ, Hoa Linh ở trong ngũ hành tru ma trận đã kiệt sức, từ sau khi Thiên Khôi Linh bị hủy, y vẫn chưa tìm pháp khí khác lập khế ước, một là bởi vì lười, hai là bởi vì hiện tại là thời đại hòa bình, pháp khí chiến đấu tác dụng cũng không lớn, nếu gặp tình huống đánh không lại, chỉ dựa vào vạn năm đạo hạnh đã có thể đỡ được 90%, dư lại 10%, đánh không lại cũng chạy được, cho dù là lúc Thiên Khôi Linh còn trong tay, phần lớn tác dụng cũng chỉ dùng để rình coi, số lần chiến đấu rất ít.

Cho nên hôm nay trước khi y tới tìm Mạc Vũ Sinh, không ngờ sẽ gặp phải khốn cảnh đánh không lại chạy không thoát như này, Hoa Linh ở trong trận thu lại thân thể, tập trung linh lực phía sau lưng, nhưng Hiên Viên Kiếm uy lực quá mạnh, tia chớp kim sắc giống như mưa tên dày đặc bổ lên người Hoa Linh.

Hoa Linh thầm nghĩ trong lòng: Thanh sắt vụn của lão Hoàng Đế, nghẹn mấy ngàn năm vất vả chờ xuất thế để bùng nổ hả, bà mày, ông đây năm đó độ kiếp cũng chưa đau như vậy.

Hiên Viên Kiếm lôi kích kéo dài rất lâu, tay cầm chuôi kiếm của Hỏa Liễn bây giờ cũng không tốt hơn Hoa Linh là bao, cánh tay cậu ta đã là một mảnh cháy đen, diện tích còn đang không ngừng lan rộng về phía trước, công năng chữa trị của niết bàn chi thể không còn theo kịp tốc độ bỏng cháy vì kiếm khí, nhưng mà cậu ta vẫn cắn chặt răng, ánh mắt điên cuồng, gắt gao nhìn chằm chằm Hoa Linh trong trận.

Hoa Linh cảm giác được chân khí trong cơ thể càng ngày càng không đủ dùng, đau đớn trên sống lưng càng ngày càng mạnh, chẳng lẽ hôm nay mình thật sự phải chết trong tru ma trận này sao? Hoa Linh nhếch khóe miệng cười khổ, thật đúng là…… Lật thuyền trong mương.

Y khẽ nghiêng đầu, nhìn Mạc Vũ Sinh ngã sang một bên, tru ma trận uy lực rất lớn nhưng chỉ ảnh hưởng đến người Ma giới, Mạc Vũ Sinh là người phàm, cho nên lực công kích của Hiên Viên Kiếm đối với cậu ta hoàn toàn vô hại, chỉ là lúc bắt đầu mở trận bị áp khí khổng lồ bắn từ cây cột bay ra xa.

Ai, sớm biết thế, trước khi đến nên gọi điện báo cho Ngao Túc, Ngao Túc không phải mánh khoé thông thiên sao, sao còn chưa tra được Mạc Vũ Sinh ở đâu……

Lúc Hoa Linh trong đầu hiện lên Ngao Túc, lồng ngực không khỏi run rẩy một đợt.

Ngao Túc, nếu không phải bởi vì hắn, mình cũng sẽ không chịu tội như này…… Không ngờ mình độc thân vạn năm, thật vất vả mới yêu đương được một hồi, lại kinh thiên động địa như thế, núi sông chấn động, đến cuối cùng, ngay cả mạng cũng phải đền vào……

Ngao Túc à Ngao Túc……

Thân thể Hoa Linh càng đau đớn mãnh liệt, y cắn chặt răng không để mình mất ý thức, nhưng đầu lại không tự chủ được gục xuống, những thứ trong đầu càng ngày càng nhẹ, dần dần tuôn về phía trước.

Hóa ra đây là cảm giác lúc hồn phi phách tán sao, Hoa Linh mơ mơ màng màng nghĩ, lúc y cảm giác ý thức càng ngày càng mất dần, từng hồi ức như đèn kéo quân ở trong đầu thoáng hiện.

Có Xi Vưu, có Hình Thiên, có Phi Liêm Bình Ế, quãng thời gian vạn năm giờ phút này dường như dung hợp thành một cuộn phim lướt nhanh trong đầu Hoa Linh, cuối cùng dừng lại ở một hình ảnh phóng đại, lại là cảnh tượng lần đầu tiên gặp Ngao Túc trước cửa Long Cung.

Ngao Túc một thân đồ trắng, thon dài mà đĩnh bạt đứng ở nơi đó, đối diện mình mỉm cười nhàn nhạt, ánh mắt ôn hòa, hai mắt như sao……

Cho đến giờ khắc này, Hoa Linh dường như mới phát hiện, ánh mắt Ngao Túc nhìn về phía mình lần đầu tiên gặp đó đã nói lên tất cả, ánh mắt đó khác với những người khác, tựa như mạch nước ngầm dưới biển sâu, trong đó cất dấu nỗi vui mừng của tình yêu, sâu sắc mà dài lâu, khắc sâu đến động lòng người.

Hóa ra…… Hắn thật là bắt đầu từ khi đó, đã thích mình sao?

Hoa Linh mơ mơ màng màng rụt người nằm trên đất, thể xác và tinh thần mệt mỏi bây giờ thoải mái hơn một chút.

Cảm giác bỏng cháy sau lưng đau đớn càng ngày càng mãnh liệt, Hoa Linh nhắm mắt lại cắn răng thừa nhận, không rên một tiếng. Cho dù chết, cũng không thể ném đi thể diện đại Ma giới ta.

Giây phút Hoa Linh cảm thấy mình sắp kiên trì không nổi, sấm sét đánh trên lưng đột nhiên biến mất, bên tai vẫn vang lên tiếng sấm dày đặc, nhưng trên người lại không có cảm giác bị đánh trúng.

Hoa Linh trong lòng sửng sốt, ba hồn bảy phách nháy mắt trở về, sau đó mở mắt.

Góc áo bào trắng xóa của Ngao Túc xuất hiện trước mắt mình, Hoa Linh gian nan xoay đầu, nhìn về phía trước, chỉ thấy đôi tay Ngao Túc lóe lên ánh bạc, một kết giới màu bạc xuất hiện giữa hai tay hắn, bảo vệ thân thể của mình.

Hoa Linh chớp mắt, chậm rãi suy ngẫm, sau khi xác định không phải mình hồi quang phản chiếu, hít sâu một hơi, có chút suy yếu mà ngạo kiều mở miệng nói:

"Tới chậm như vậy."

Ngao Túc cúi đầu nhìn tấm lưng Hoa Linh đã máu thịt lẫn lộn, cau mày, trong mắt là đau lòng, ánh mắt hỗn loạn vài phần tức giận.

Hoa Linh khẽ nhếch khóe miệng, miễn cưỡng tươi cười, mở miệng nói: "Yên tâm, vẫn chưa chết được, ghê gớm thật, vị hôn thê tiền nhiệm của cậu đúng là đủ tàn nhẫn, không tiếc bản thân tẩu hỏa nhập ma tan hết tinh khí cũng muốn giết chết tôi, Ngao Túc, sổ sách của chúng ta chờ trở về lại chậm rãi tính với cậu."

Ngao Túc cúi đầu ôm Hoa Linh lên, nhưng năm sợi phù chú xiềng xích lại gắt gao trói buộc tứ chi Hoa Linh, không thể chặt đứt.

Hoa Linh lắc đầu nói: "Vô dụng, không cướp được Hiên Viên Kiếm, ngũ hành tru ma trận sẽ không dừng lại."

Ngao Túc trầm tư một lát, khẽ đụng đến kết giới, kết giới vốn là một khối cứng nhắc nháy mắt mềm xuống, biến thành một cái chăn trong suốt, Ngao Túc đem kết giới phủ lên người Hoa Linh, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt y, nói:

"Ở chỗ này chờ tôi, ở đây đừng chạy lung tung."

Hoa Linh gật đầu —— lời này không phải vô nghĩa sao, như bây giờ còn có thể chạy đến chỗ nào, y hiểu ý Ngao Túc là trách mình tự chủ trương chạy đến đây, trong lòng y thật ra cũng rất tủi thân, nếu biết sẽ gặp phải tình huống này, đánh chết y cũng phải lôi bọn Thần Đồ Úc Lũy Hình Thiên Phi Liêm cùng nhau lại đây, nói đến cùng, vẫn là mình sơ suất, rõ ràng biết cuộc điện thoại của Mạc Vũ Sinh rất kỳ lạ, vẫn vội vã đuổi đến đây.

Lúc này, Ngao Tứ tới cùng Ngao Túc thấy Mạc Vũ Sinh ngã một bên, hắn nhanh chóng chạy qua, lúc hắn ôm Mạc Vũ Sinh lên, nhìn thấy vết thương trên mặt Mạc Vũ Sinh, cả người như bị sét đánh đông cứng..

"Tiểu…… Tiểu Vũ?"Giọng Ngao Tứ hoảng loạn, hắn duỗi tay sờ ngực Mạc Vũ Sinh, sau một lúc lâu rốt cuộc cảm giác được nhịp đập mỏng manh.

"Tiểu Vũ, em nhất định phải kiên trì." Ngao Tứ điều động chân khí quanh người, đem chân khí cuồn cuộn không ngừng rót vào cơ thể Mạc Vũ Sinh.

Ngao Túc thúc dục pháp khí, ti mạn màu bạc thật lớn xuất hiện dưới chân hắn, chậm rãi dâng lên, nâng hắn đến giữa không trung, Ngao Túc ngẩng đầu, nhìn Hỏa Liễn trước mặt.

Lúc Hỏa Liễn nhìn thấy Ngao Túc, trên mặt hiện ra một nụ cười vặn vẹo, mở miệng nói:

"Ngươi đã đến rồi? Thấy được không? Đau lòng không? Ngao Túc, đây là kết cục của việc ngươi phụ ta, ngươi muốn cùng hắn ở bên nhau, ta có thể thành toàn cho các ngươi, hôm nay hai người các ngươi cùng chết ở chỗ này đi, ha ha ha ha!"

Trên mặt Hỏa Liễn hiện ra biểu cảm vô cùng dữ tợn, cánh tay cậu ta đã hoàn toàn cháy đen, nhưng mà cậu ta vẫn gắt gao nắm chặt chuôi kiếm không chịu buông tay.

Ngao Túc nói: “Hiên Viên Kiếm, đây là thu hoạch ngoài ý muốn sau khi bị thương mà ngươi nói?”

Hỏa Liễn cười nói: “Không tồi, uy lực ngày ấy Kiền Thích bạo tẩu làm đáy biển lún xuống lộ ra Hiên Viên Kiếm, ngay trong hang đá vôi kia, máu của ta chảy vào trong động, đánh thức Hiên Viên Kiếm, cùng nó kết khế. Ngao Túc, ngươi biết không? Nếu ngươi chịu cùng ta ở bên nhau, ta nguyện ý đem sáng thế Thần Khí này cho ngươi, chỉ cần là vật của ta, ngươi muốn cái gì ta đều sẽ cho ngươi, nhưng mà, ngươi đối xử với ta như thế nào?” Hỏa Liễn cắn răng, tàn nhẫn nói: “Một khi đã như vậy, ta khiến cho ngươi xem xem sự lợi hại của ta, ngươi muốn cùng Hoa Linh ở bên nhau, ta để cho ngươi nhìn hắn chết trước mặt mình.”

Hỏa Liễn nắm chuôi kiếm, chỉ thẳng Hoa Linh trên mặt đất.

Ngao Túc ánh mắt dần lạnh lẽo, mở miệng nói:

“Hỏa Liễn, buông Hiên Viên Kiếm ra, ngươi làm như vậy chỉ hại chết chính ngươi.”

Hỏa Liễn không nghe được lời Ngao Túc nói, hắn giơ Hiên Viên Kiếm lại lần nữa hướng tới Hoa Linh bắn từng đợt sấm sét dày đặc, nhưng mà từng đạo tia chớp kim quang tới trước mặt Hoa Linh lại đều không hẹn mà cùng đổi hướng, vòng qua Hoa Linh, bổ vào thạch bàn một bên.

Hỏa Liễn thấy thế, ánh mắt càng điên cuồng.

Ngao Túc nói: “Vô dụng, kết giới trên người Hoa Linh là long huyết trong cơ thể ta ngưng chế thành, kiếm khí của Hiên Viên Kiếm sẽ không tổn thương đến y. Nhưng còn ngươi, nếu tiếp tục bị Thần Khí này khống chế, thân thể của ngươi sẽ hủy diệt toàn bộ, niết bàn chi thể cũng không thể xoay chuyển trời đất.”

Hỏa Liễn khóe mắt muốn nứt ra, mở miệng nói: “Nói bậy, là ta khống chế Hiên Viên Kiếm,sau khi ta và nó lập khế ước, nó chính là pháp khí của ta.”

Ngao Túc trầm giọng nói: “Hỏa Liễn, ngươi chắc chắn đã lập khế ước với những pháp khí khác, ngươi gặp qua pháp khí nào lúc lập khế ước yêu cầu hao hết máu tươi toàn thân không? Lúc ngươi được phát hiện trong động đá vôi, máu cả người đã hao gần hết, đó không phải lập khế ước, mà là Hiên Viên Kiếm hấp thu máu của ngươi. Ngươi và nó hiện tại có quan hệ, nhưng không phải ngươi khống chế nó, mà là nó khống chế ngươi.”

Thân thể Hỏa Liễn run nhè nhẹ, sắc mặt trắng bệch, nhìn cánh tay mình gần như cháy đen, cậu ta lạnh lùng nói:

“Không thể nào, ngươi nói bậy, Hiên Viên Kiếm là sáng thế Thần Khí, lúc lập khế ước yêu cầu nhiều máu một chút cũng là bình thường, ngươi chưa từng lập khế ước với Thần Khí, ngươi không thể biết, ngươi nói bậy.”

Ngao Túc lắc lắc đầu nói: “Ngươi sai rồi, cho dù cấp bậc Thần Khí, lập khế ước thật sự chỉ cần một giọt

máu là được. Thượng cổ lục đại sáng thế Thần Khí vốn là vật đại hung, trong cơ thể chúng nó lắng đọng vô số sát huyết khí, hấp thu tinh hoa vạn vật, sớm đã có ý thức của mình, nếu nó thật sự cam nguyện cho ngươi sử dụng, sao lại để kiếm khí khiến ngươi bỏng rát đến bây giờ."

Ngao Túc chăm chú nhìn Hỏa Liễn, trầm giọng nói: "Nó chẳng qua là lợi dụng niết bàn chi thể có thể cung cấp không ngừng tinh huyết năng lượng mà thôi, Hỏa Liễn, ngươi sát tâm quá nặng, chịu sát khí ảnh hưởng, đã tẩu hỏa nhập ma."

Hỏa Liễn giờ phút này đã lâm vào trạng thái hoàn toàn điên cuồng, hắn liều mạng lắc đầu, trong miệng tự mình lẩm bẩm: "Không thể nào, không thể nào……"

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, Hiên Viên Kiếm trong tay câu ta đột nhiên lóe sáng, một cỗ kiếm khí mãnh liệt bắn ra, từ trong tay Hỏa Liễn bay lên, hoàn toàn thoát khỏi tay cậu ta.

Hỏa Liễn cả kinh, muốn đuổi theo bắt lấy chuôi kiếm, thân mình lại loạng quạng giữa không trung, hắn quay đầu vừa nhìn, thấy một bên cánh tay của mình đã bị kiếm khí thiêu hủy một nửa, hắn mạnh mẽ điều khiển chân khí không còn bao nhiêu trong cơ thể, cố hết sức duy trì thân thể cân bằng.

Giờ phút này, Hiên Viên Kiếm giữa không trung ngừng đánh sét, thân kiếm to ra mấy lần, phát ra tiếng vù vù mạnh mẽ.

Nhìn thấy cảnh này, Ngao Túc lẫn Ngao Tứ đều rùng mình, Hoa Linh nằm trên mặt đất thở dài lắc lắc đầu.

Thật là vận số năm nay không may mắn, Kiền Thích bạo xong Hiên Viên Kiếm bạo, còn có để người ta sinh sống không……

89. Quyển 3 - Chương 89: Kiền Thích Chiến Hiên Viên

Chớp mắt, cát bay đá chạy, núi sông sấm dậy.

Hiên Viên Kiếm lơ lửng giữa không trung, thân kiếm thẳng tắp kim quang lượn lờ, kiếm khí hình thành quanh thân dần dần sinh ra một luồng lốc xoáy.

Hỏa Liễn giữa không trung vẻ mặt rất không cam lòng, cậu ta mạnh mẽ thúc dục chân khí trong cơ thể, bay đến gần Hiên Viên Kiếm, vươn tay muốn cầm lại chuôi kiếm.

Hiên Viên Kiếm phát ra một tiếng bén nhọn, một đạo kiếm khí ánh vàng từ thân kiếm bay ra, bắn thẳng đến Hỏa Liễn.

Hỏa Liễn nghiêng người, tránh được chỗ hiểm, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tránh thoát khỏi mũi kiếm khí sắc nhọn, thân thể cậu ta ngừng giữa không trung vài giây, sau đó sững sờ xoay đầu, nháy mắt, phần cánh lớn bên phải của cậu ta bị chặt đứt.

Nhìn thấy máu tươi từ chỗ bị chặt đứt phun trào, sắc mặt Hỏa Liễn trắng nhợt, cuối cùng không còn sức giãy giụa, thân thể trọng thương từ giữa không trung rơi xuống.

Ngao Túc chau mày, nhìn Hiên Viên Kiếm bốn phía hình thành áp khí lốc xoáy, lốc xoáy làn rộng ra toàn bộ toàn bộ sơn cốc, che trời lấp đất, cây cối đất đá trong sơn cốc giờ này đều bị sức gió điên cuồng cuốn lên, theo vòng lốc xoáy lan rộng giữa không trung.

Nhìn thấy tình huống trước mắt, Ngao Túc lẫn Hoa Linh đều thầm cảm thấy không ổn, Hiên Viên Kiếm và Kiền Thích khác nhau, lúc Kiền Thích bạo tẩu, là bởi vì ý thức Hình Thiên bị gen khỉ nắm giữ, mới có thể khiến cho pháp khí mất khống chế, sau khi Hình Thiên khôi phục ý thức, thì có thể thu hồi Kiền Thích.

Mà Hiên Viên Kiếm thì hoàn toàn không phải như vậy, Hiên Viên Kiếm năm đó chủ nhân lập khế ước là Hoàng Đế, Hoàng Đế tuy rằng năng lực siêu quần, nhưng nói cho cùng vẫn chỉ là một người phàm, lúc đại chiến với Xi Vưu, Hoàng Đế hy sinh pháp khí của chính mình, để Hiên Viên Kiếm cùng biến mất theo Xi Vưu, nhưng mà trăm năm sau, Hoàng Đế cũng đã chết, điều này có nghĩa là Hiên Viên Kiếm đang ở trạng thái không có chủ, không có người có thể khống chế.

Nhìn lốc xoáy trên không càng lúc càng lớn, càng ngày càng đen, Ngao Tứ trên mặt đất ném kết giới, bảo vệ thân thể Mạc Vũ Sinh, sau đó quay đầu hô to với Ngao Túc:

"Anh cả, nơi này gần Bắc Kinh, nếu tiếp tục như vậy, Bắc Kinh cũng xong luôn."

Ngao Túc đương nhiên biết tình huống nguy cấp, hắn gọi ra ti mạn màu bạc vây quanh Hiên Viên Kiếm, nhưng mà, sáng thế Thần Khí uy lực quá lớn gần như có thể hủy thiên diệt địa, chỉ bạc của Ngao Túc còn chưa chạm được đến chuôi kiếm, đã bị thiêu thành tro. Pháp khí tầm thường thậm chí ngay cả lốc xoáy kiếm khí kia cũng không thể tới gần.

Ngao Túc cau mày, lúc này, Ngao Tứ trên mặt đất thấy thế la lớn:

"Anh cả, mấy thứ đó đều không được, Bổ Thiên Thạch của anh đâu? Chỉ có cấp bậc sáng thế Thần Khí mới có thể đánh nhau với nó, mau triệu hồi Bổ Thiên Thạch đi."

Nghe xong Ngao Tứ hét, Hoa Linh bên trong tru ma trận cũng hơi sửng sốt, Bổ Thiên Thạch? Nữ Oa Bổ Thiên Thạch hóa ra là pháp khí của Ngao Túc? Lúc này đầu Hoa Linh lại lóe lên, đột nhiên nhớ tới lúc Kiền Thích bạo tẩu, Úc Lũy có nói ngày ấy ngoài cậu ấy thì chỉ có pháp khí của Ngao Túc là không rời người, khi đó bọn họ tưởng Ngao Túc năng lực khống chế mạnh mẽ nên không nghĩ nhiều, rồi sau đó tới Tiểu Cửu cũng có nói qua, pháp khí của Ngao Túc là một cục đá.

Liên hệ tình tiết trước sau, tâm trạng Hoa Linh vô cùng phức tạp, cùng Ngao Túc ở chung lâu như vậy,

mình lại không biết hắn sở hữu pháp khí nghịch thiên như vậy, trong lòng thực sự có chút buồn bực, Ngao Túc ngay cả chuyện này cũng không nói cho mình, cùng lúc đó, Hoa Linh lại âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, tình trạng này, chờ mọi người Thiên cung Ma giới đến được, hiển nhiên đã không còn kịp rồi, nếu có Bổ Thiên Thạch trong tay, còn có thể chống lại Hiên Viên Kiếm một chút.

Nghĩ đến đây, Hoa Linh ngẩng đầu nhìn Ngao Túc giữa không trung, thầm nghĩ trong lòng: Hừ, sổ sách lại nhiều thêm một bút, chờ đi con.

Mà Ngao Túc giữa không trung sau khi nghe được tiếng Ngao Tứ, mặt không đổi sắc, hắn nhíu mày, trong mắt hiện lên một chút do dự hiếm thấy.

Nhìn thấy cảnh đó, Hoa Linh cũng có chút sốt ruột, y ngẩng đầu hô:

"Ngao Túc, Vương Mẫu và Hình Thiên cho dù giờ đến, cũng phải một canh giờ sau mới đến nơi, khi đó, đừng nói là Bắc Kinh, ngay cả toàn bộ đại lục ven bờ chắc cũng đều bị Hiên Viên Kiếm phá hủy, cậu có sáng thế Thần Khí, còn không lấy ra dùng? Bổ Thiên Thạch thần lực mạnh về phòng ngự và chữa trị, cho dù không địch lại Hiên Viên Kiếm, ít nhất cũng có thể giữ được nửa giang sơn thế gian, cậu còn do dự cái gì?"

Ngao Túc cúi đầu, liếc mắt nhìn thẳng Hoa Linh, im lặng vài giây, vươn tay phải, lòng bàn tay ẩn hiện vầng sáng, vẻ mặt cẩn trọng, ánh mặt hơi lạ.

Lúc này, cơn lốc lốc xoáy màu đen đã mở rộng gấp mấy lần, thôn trang cách đó không xa vang lên tiếng kêu khóc không ngừng, Ngao Tứ cắn răng, vứt ra mấy cái kết giới, vội vàng bảo vệ mấy thôn dân bị cuốn đến đây.

Thấy bộ dạng Ngao Túc đắn đo, Hoa Linh trong lòng vừa vội vừa giận, lúc đang muốn mở miệng, lại thấy không trung lóe lên một vệt sáng, một bóng người xuất hiện ở trước mặt bọn họ, ngực người nọ phát ra ánh sáng chói mắt, chói đến mức không mở nổi mắt.

Hoa Linh híp mắt, nhìn rõ gương mặt người tới, vui vẻ mở to hai mắt:

"Hình Thiên? Cậu đến rồi?! Sao cậu tới nhanh vậy!"

Hình Thiên giữa trời lúc này cũng là vẻ mặt hoang mang, hắn nhìn quanh bốn phía, thấy rõ xung quanh, sau khi nghe được tiếng, cúi đầu thấy Hoa Linh vết thương chồng chất trong tru ma trận, Hình Thiên vừa ngạc nhiên vừa giận nói:

"Ngân Linh, cậu làm sao vậy? Này mẹ nó là chuyện như thế nào?"

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về phía không trung, mở miệng nói: "Đó là đồ chơi của lão Hoàng Đế – Hiên Viên Kiếm? Từ nơi nào chạy ra đó?"

Ngao Túc bên cạnh chẳng rảnh trả lời hắn mấy vấn đề này, mở miệng nói: "Hình Thiên, triệu hoán Kiền Thích."

Hình Thiên gật đầu, trong nháy mắt, chuôi rìu liền xuất hiện ở trong tay hắn, Kiền Thích dường như cảm nhận được kiếm khí Hiên Viên Kiếm, toàn bộ thân rìu đều bắn ra ánh sáng đỏ như máu, vù vù không ngừng.

"Kiền Thích và Hiên Viên, vạn năm trước quả thật thiếu một trận chiến, một khi đã vậy, hôm nay bù lại đi." Mắt Hình Thiên sáng rực, xung quanh trong khoảnh khắc phát tán ra một cỗ sát khí rất lớn, cầm Kiền Thích trong tay, phi thân bay đến chỗ Hiên Viên Kiếm.

Nhìn thấy Hình Thiên lộ ra vẻ mặt năm đó, Hoa Linh trong lòng hơi yên tâm hơn chút, có Hình Thiên ở đây, bọn họ hẳn là sẽ không thua. Nhưng trừ chuyện đó ra, y lại lo lắng sang chuyện khác, Hiên Viên Kiếm và Kiền Thích đều là sáng thế Thần Khí, lại cùng là pháp khí thuộc tính công kích, hai đại Thần Khí va chạm, chơi không tốt thì sẽ hình thành kẽ nứt thời không, đến lúc đó, chỉ sợ toàn bộ thế gian đều gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, Hoa Linh nhịn không được hô to với Ngao Túc:

"Ngao Túc, phải cẩn thận, không thể để cho bọn họ……"

Hoa Linh nói chưa xong, đã nghe thấy một tiếng vang rung trời từ bên trong cơn lốc xoáy kia, một cỗ linh áp cường đại giống như sóng lớn từ trung tâm lốc xoáy xé không đánh úp lại.

Hoa Linh bị cỗ lực lượng này chấn đến mức phun ra một ngụm máu tươi, Ngao Tứ bên cạnh cũng suýt mất ý thức, thiếu chút nữa té xỉu, Hoa Linh miễn cưỡng ngồi dậy, thấy phía trên mặt đất ngoài trận xuất hiện một khe hở hơn mười mét, toàn bộ sơn cốc đều bị chia thành hai nửa, chạy dài hơn mười dặm, nhìn không thấy điểm cuối.

"Bố phắc, Hình Thiên, cậu kiềm chế chút đi……" Hoa Linh dùng chút sức lực còn lại rống lên với Hình Thiên.

Lúc này, bóng dáng Ngao Túc từ không trung bay xuống, dừng ở bên cạnh Hoa Linh, móc ra một lọ thuốc viên trong túi, lấy ra mấy viên đút Hoa Linh, sau đó đem dược bình đặt trong tay Hoa Linh, nói:

"Đây là thuốc hồi phục chân khí, anh hấp thu xong thì tiếp tục ăn."

Hoa Linh gật gật đầu, duỗi tay bắt lấy tay Ngao Túc, mở miệng nói:

"Sáng thế Thần Khí va chạm, nếu dẫn đến kẽ nứt thời không, thì chính là tai họa không thể tính nổi, năm đó Xi Vưu, bởi vì Hiên Viên Kiếm và Hổ Phách Thần Binh va chạm, cuối cùng ngay cả thi thể cũng bị cuốn vào kẽ nứt thời không, không thể để tình huống này xuất hiện."

Ngao Túc gật gật đầu, vươn tay vuốt tóc Hoa Linh, dịu dàng đong đầy trong mắt, bàn tay hắn nâng mặt Hoa Linh, nhẹ nhàng hôn lên má ý, mở miệng nói:

"Chờ tôi trở lại."

Dứt lời, Ngao Túc buông Hoa Linh, đứng lên ngẩng đầu nhìn lốc xoáy trên không trung.

Hoa Linh ngửa đầu nhìn Ngao Túc, đột nhiên cảm thấy ngực co rút đau đớn.

Ngao Túc ánh mắt thâm trầm, sắc mặt nghiêm túc, một lát sau, lúc hắn xoay người đang muốn triệu hồi tơ bạc, đột nhiên cảm thấy ống quần bị kéo, hắn cúi đầu, đối diện ánh mặt Hoa Linh.

Hoa Linh nằm nghiêng trên đất, duỗi tay bắt lấy quần Ngao Túc, ánh mắt ngơ ngác như trách cứ, thấy Ngao Túc nhìn về phía mình, Hoa Linh hơi sửng sốt, y không biết vì sao mình lại giữ lấy Ngao Túc, đây chỉ là một hành động theo bản năng, thấy vẻ mặt lúc Ngao Túc nhìn lên không trung, trong lòng Hoa Linh đột nhiên dâng lên một dự cảm xấu, giống như Ngao Túc sắp .....biến mất khỏi cuộc đời y. Ngao Túc cúi đầu, ánh mắt nhìn về phía Hoa Linh ấm áp mà điềm tĩnh, Hoa Linh ngẩn người, cảm thấy nhất định là mình suy nghĩ nhiều, y có chút xấu hổ buông lỏng tay, sau đó trầm tư một chút, ra vẻ nhẹ nhàng cười một cái, duỗi tay chỉ chỉ bên má khác của mình, nói: "Còn có bên này."

Ngao Túc mỉm cười, mở miệng nói: "Chờ tôi trở về sẽ hôn."

Dứt lời, hắn triệu hồi ti mạn màu bạc, lập tức bay về phía lốc xoáy màu đen.

Hoa Linh cảm thấy tim mình cũng bay theo Ngao Túc, treo lơ lửng giữa trời.

90. Quyển 3 - Chương 90: Ánh Sáng Bổ Thiên Thạch

(Quả chốt cuối năm Q___Q)

Chân khí quanh người Ngao Túc phát ra ánh sáng màu đỏ thẫm, chân khí ngưng thành một tấm áo giáp phòng hộ quanh người, ti mạn màu bạc dưới chân nhanh chóng dâng lên, nâng Ngao Túc đến gần tâm lốc xoáy.

Hình Thiên cầm Kiền Thích trong tay, hai mắt trợn tròn, một người một rìu giờ đây như hợp thành một thể, sát khí bùng nổ hoàn toàn. Hiên Viên Kiếm giữa tâm lốc xoáy giờ này cũng đánh thẳng kiếm phòng về phía Kiền Thích, hai sáng thế Thần Khí va chạm với nhau, tiếng ong ong vang lên không ngừng, tựa như hai con dã thú đói khát vạn năm kêu gào muốn thoát khỏi chuồng, phát ra hai cỗ khí thế hùng mạnh đâm vào nhau, chấn động trời đất, vạn vật rùng mình.

Chỉ bạc dưới chân Ngao Túc bị hai cỗ sát khí đốt cháy thành từng luồng khói nhẹ, nhưng dưới sự thúc dục của hắn, lại càng nhiều hơn ti mạn từ phía dưới trào lên.

Hiên Viên Kiếm kim quang chói lọi, chớp mắt bổ ra tia sét, đánh thẳng về phía Kiền Thích, Hình Thiên thấy thế, ý chiến chiến đấu trong mắt sục sôi, giơ chiến phủ lên ngang nhiên nghênh địch, thân rìu khổng lồ bừng lên ánh đỏ, hai pháp khí hoàn toàn va chạm giữa không trung, lại phát ra một tiếng vang trời.

Lúc này, ngay cả Ngao Tứ phía dưới có kết giới hộ thể cũng nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi. Hoa Linh trong trận cảm thấy đầu ong ong, ngực dường như đã bị thương nặng, y cố nén đau đớn, ngẩng đầu nhìn trời.

Hoa Linh nhìn lốc xoáy trên kia đã mơ hồ biến hình một chút, tựa như một luồng khói trong suốt bay lên trời, khúc xạ ra từng đường cong vặn vẹo, Hoa Linh xoa xoa đôi mắt, trong lòng âm thầm sợ hãi.

"Hình Thiên, đừng để Kiền Thích va chạm chính diện với Hiên Viên Kiếm." Hoa Linh nôn nóng mở miệng hô, nhưng mà giọng y giờ đã hoàn toàn chôn vùi trong tiếng ong ong do hai đại Thần Khí va chạm.

Hoa Linh lòng nóng như lửa đốt, rồi lại bất lực, hình ảnh lúc Hiên Viên Kiếm va chạm với Hổ Phách Thần Binh Hình vạn năm trước lại xuất hiện trong đầu y, Hình Thiên lúc đó không ở Trác Lộc, không biết năng lượng khi sáng thế Thần Khí va chạm sẽ dẫn đến hậu quả gì.

Hoa Linh run rẩy cả người, bộ dạng Xi Vưu cầm Hổ Phách Thần Binh trong tay và Hình Thiên bây giờ hoàn toàn giống nhau, lịch sử lại tái diễn, Hoa Linh trong lòng nôn nóng vô cùng, nhưng mà thân thể giờ này đã không thể động đậy.

Ngay lúc Hình Thiên say mê chém giết, gọi Kiền Thích chuẩn bị đánh nhau với Hiên Viên Kiếm lần nữa, Ngao Túc bên cạnh khẽ di chuyển, như tia chớp bay đến cạnh Hiên Viên Kiếm, chỉ thấy áo giáp màu đỏ quanh người hắn giờ đây càng đậm màu, đặc biệt là tay phải, đã là một mảng đỏ tươi, giống như đeo một cái bao tay màu máu.

Ngao Túc mắt sáng lên, lập tức, vươn tay phải cầm chuôi Hiên Viên Kiếm.

Hoa Linh phát hãi, vừa rồi hình ảnh Hỏa Liễn đụng đến Hiên Viên Kiếm y đã tận mắt nhìn thấy, cỗ kiếm khí bỏng rát đó người bình thường không thể chịu nổi.

Hoa Linh cố gắng chống thân dậy, hơi ngẩng đầu lên, trong mắt toàn là sợ hãi và lo lắng.

Lúc này, Ngao Tứ mở miệng nói: "Anh cả có Bổ Thiên Thạch bảo vệ, chắc là không có việc gì."

Hoa Linh quay đầu nhìn Ngao Tứ, biết hắn là đang an ủi mình, Ngao Tứ tiếp tục nói:

"Bổ Thiên Thạch sau khi xuất thế, vẫn luôn ở trong Thiên cung, có một lần anh cả đến Tàng Bảo Các ở Thiên cung tìm đồ, Bổ Thiên Thạch tự động phát ra ánh sáng bảy màu, đại ca duỗi tay sờ soạng một chút, lại không ngờ Bổ Thiên Thạch đột nhiên biến hình, nổi lên một góc đâm thủng ngón tay anh ấy, một giọt máu nhỏ xuống, liền kết thành khế. Lúc ấy mọi người biết còn nói sáng thế Thần Khí này rất tùy hứng, lần đầu tiên nghe nói có pháp khí chủ động yêu cầu lập khế ước, mẫu hậu nói, đây là cơ duyên của anh cả, Bổ Thiên Thạch nếu đã lựa chọn anh cả làm khế chủ, thì nhất định sẽ bảo vệ anh ấy cẩn thận."

Nghe xong Ngao Tứ nói, trái tim treo lơ lửng của Hoa Linh cuối cùng cũng rơi xuống, y ngẩng đầu nhìn Ngao Túc trên không trung, chỉ thấy sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhưng tay phải cầm Hiên Viên Kiếm nhìn qua cũng không có gì khác thường, nhưng như thế, Hoa Linh trong lòng vẫn cảm thấy bất an, trong mười đại ma vương thượng cổ, pháp lực của y tuy rằng không phải mạnh nhất, nhưng độ mẫn cảm đối với linh thức cơ bản thì vượt xa người thường, y và Ngao Túc hai người sớm chiều ở chung, thân thể thân mật giao hòa nhiều ngày như vậy, y lại không hề cảm giác được trong cơ thể Ngao Túc có linh lực của sáng thế Thần Khí dù chỉ một chút, việc này rất không bình thường, cuối cùng là Bổ Thiên Thạch quá khiêm tốn, hay là Ngao Túc che dấu quá giỏi?

Lại hoặc là, có biến cố gì đó……

Hoa Linh kiềm nén bất an trong lòng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm từng hành động của Ngao Túc.

Lúc này không trung đã mây đen dày đặc, tầng mây phía tây dường như chịu ảnh hưởng của linh áp, cuồn cuộn che trời ùn ùn kéo đến, dưới tác động của cơn lốc mà hợp thành từng đám bên cạnh dòng khí lốc xoáy, theo dao động của áp khí cùng xoay tròn mở rộng, giống như một cái phễu hình đĩa bay khổng lồ quay cuồng giữa không trung.

Cái đĩa bay quét đến chỗ nào trên mặt đất, cây cối núi đá, nhà cửa sông nước, cả người lẫn vật hay chim, đều bị hút đến giữa không trung. Hiên Viên Kiếm ở trung tâm, đâm đến chỗ nào, chỗ đó liền sinh ra một rãnh sâu không thấy đáy.

Ngắn ngủn vài phút, núi non trong phạm vi trăm dặm ở Trác Lộc đều bị phá hủy, lởm chởm trong tầm mắt, một đống hỗn độn đầy trời.

Ngao Túc trên không chau mày, siết chặt Hiên Viên bảo kiếm, nhưng mà thân kiếm Hiên Viên Kiếm lại kịch liệt rung lên, từng luồng linh áp càng ngày càng mạnh tuôn trào ra ngoài.

Hoa Linh nhìn thấy tay phải Ngao Túc từ từ biến hóa, áo giáp chân khí màu máu giống như dung nham đặc sệt từ cánh tay hắn chậm rãi di chuyển đến chuôi Hiên Viên Kiếm, dần lan đến thân kiếm, cùng lúc đó, thân kiếm phát ra tiếng ong ong càng thêm chói tai.

Hoa Linh chau mày, y không biết Ngao Túc dùng pháp thuật gì, nhưng là giờ này nhìn về nơi xa, dưới tác dụng của linh lực màu máu, Hiên Viên Kiếm dường như hòa làm một với cánh tay nóng chảy của Ngao Túc. Mà thân kiếm phát ra linh lực càng ngày càng mãnh liệt, càng ngày càng điên cuồng, giống như một con thú bị vây bắt kịch liệt phản kháng.

Vài giây sau, Hiên Viên Kiếm thét lên một tiếng vang trời, thân kiếm phát ra ánh sáng chói mắt, mũi kiếm sinh ra một quả cầu năng lượng màu vàng, keng keng rung động, giống như ấp ủ năng lượng bạo phát.

Hoa Linh thấy thế, nhịn không được bật thốt lên: "Ngao Túc, cẩn thận!"

Mà cánh tay Ngao Túc cầm Hiên Viên Kiếm lại không hề có ý định buông ra, hắn chau mày, linh khí đỏ như máu tiếp tục chậm rãi di chuyển về phía trước, từng chút bao trùm lưỡi Hiên Viên Kiếm.

Khoảnh khắc đó, một tiếng nổ vang trời từ mũi Hiên Viên Kiếm vang lên, quả cầu năng lượng màu vàng giống như vạn tấn bom phát ra năng lượng khổng lồ.

Khoảnh khắc bùng nổ, thân thể Hình Thiên bên cạnh bay nhanh đến, cả người lẫn rìu cùng bay đến cạnh Ngao Túc, Kiền Thích gào thét muốn rời khỏi tay Hình Thiên, hung hăng chém tới Hiên Viên Kiếm.

Mà lúc này, Hình Thiên vẫn còn chắn giữa Ngao Túc và Hiên Viên Kiếm ……

Hoa Linh và Ngao Tứ nôn nóng mà khiếp sợ nhìn cảnh tượng trước mắt, tiếng va chạm và tiếng nổ lớn lại lần nữa vang lên, cùng lúc đó, một luồng sáng bảy màu rực rỡ phát ra từ giữa chỗ giao nhau của hai ánh sáng đỏ vàng, trước mặt Hình Thiên hình thành một lá chắn, đem uy lực khổng lồ của Hiên Viên Kiếm và Kiền Thích chắn bên ngoài kết giới.

"Là Bổ Thiên Thạch." Giọng Ngao Tứ có chút kích động.

Hoa Linh ngơ ngác nhìn luồng sáng bảy màu rực rỡ trên không trung, trong lòng có chút kinh ngạc, không thể tưởng tượng chớp chớp mắt.

Nhưng mà giờ đây lại không có thời gian suy nghĩ gì khác, chỉ thấy hào quang đó giằng co hơn mười giây, liền chậm rãi biến mất, cùng lúc đó, một khe hở màu đen dần xuất hiện giữa trời……

"Kẽ nứt thời không……" Hoa Linh sắc mặt trắng bệch, nhìn trời, ánh mắt tuyệt vọng.

Kẽ nứt thời không giống như hố đen hút tất cả mọi thứ vào trong. Đoán xem trong số những người ở đây, ai sẽ bị hút vào.

A. Ngao Túc

B. Hình Thiên

C. Toàn bộ

D. Không ai cả

91. Quyển 3 - Chương 91: Lựa Chọn Của Ngao Túc

Editor: Vivi

Hình Thiên thu hồi Kiền Thích, quay đầu nhìn Ngao Túc bên cạnh, Ngao Túc sắc mặt trầm tĩnh, hai má ngày càng tái nhợt, ngay cả môi cũng chuyển thành màu xanh trắng. Trải qua gợn sóng cực lớn vừa nãy mà tay phải của hắn vẫn cứ nắm chặt chuôi Hiên Viên Kiếm, lớp linh khí màu đỏ đã chậm rãi kéo dài một phần ba thân kiếm.

Hình Thiên nghĩ đến tình cảnh vừa rồi, cảm thấy hơi mê man, nhưng bây giờ không có thời gian để suy nghĩ nhiều, hắn cảm giác được Kiền Thích trong tay đã có chút không chịu khống chế, mơ hồ xao động hướng lên trên.

Hiên Viên Kiếm trong tay Ngao Túc cũng thế, thân kiếm chậm rãi bay lên, mũi kiếm hướng lên trên.

Hai người ngẩng đầu, nhìn thấy giữa không trung xuất hiện kia một khe hở màu đen cực lớn, hệt như một cái miệng chậm rãi há ra tạo thành một hắc động. Hắc động thâm thúy mà trầm tĩnh, khiến người nhìn âm thầm sợ hãi, như thể bên trong có thể chứa đựng vạn vật, lại có thể hủy diệt vạn vật…

Cửa hắc động dần dần to ra thành một hình tròn, sau đó, từ nó hình thành một lực hút mạnh khủng khiếp, lôi kéo thân thể của mọi người.

Hình Thiên hơi nhướn mày cảm nhận được khác thường, vạn vật không bị hắc động ảnh hưởng mà pháp khí trong tay cùng thân thể mình lại rõ ràng cảm nhận được lực hút mạnh kẽ không cho phép kháng cự kia.

Ngao Tứ cũng cảm thấy cỗ sức mạnh không tầm thường này, thân thể hắn đang bị dẫn dắt dần dần bởi nguồn lực trên không, nhưng Mạc Vũ Sinh trong lòng lại không chịu ảnh hưởng chút nào.

Hoa Linh mở miệng: "Kẽ nứt thời không là kết quả của va chạm linh lực cực đại, mục tiêu của nó là hấp thu linh lực, cho nên người có linh lực càng cao chịu ảnh hưởng càng lớn. Năm đó Hoàng Đế nhân lúc kẽ nứt thời không xuất hiện đâm Hiên Viên Kiếm vào người Xi Vưu, trên người Xi Vưu đồng thời có hai sang thế thần khí lập tức bị hút vào trong."

Ngao Tứ nghe xong nói: "Vậy hôm nay…"

Hoa Linh cười khổ: "Lành ít dữ nhiều, chỉ có thể tận lực trốn đã." Sau đó Hoa Linh ngẩng đầu lên, hét với Ngao Túc cùng Hình Thiên: "Ngao Túc, Hình Thiên, mau ném Hiên Viên Kiếm và Kiền Thích xuống, nếu không các cậu sẽ bị hút vào!"

Ngao Tứ nhìn Hiêm Viên Kiếm trong tay Ngao Túc, đột nhiên thân thể cứng đờ, nghĩ tới gì đó sắc mặt lập tức trắng bệch: "Tầng kết giới phòng hộ kia là anh cả dùng máu của chính mình ngưng chế thành, trong máu của người Long tộc từ lúc sinh ra đã mang theo linh lực hấp thụ kết giới, anh cả muốn dùng máu của mình để ngăn cản linh áp của Hiên Viên Kiếm. Kết giới chưa thành, anh cả không cách nào ném xuống, kết giới thành, Hiên Viên Kiếm sẽ bị vây trong huyết mạch của anh ấy, cho nên…. không vứt được."

Hoa Linh cả kinh, không thể tin nổi nhìn Ngao Tứ, Ngao Tứ ảm đạm nói: "Anh cả dùng kết giới huyết sắc vây Hiên Viên Kiếm lại, gần như là tiêu hao hết toàn bộ linh lực và máu, nếu thuận lợi có thể miễn cưỡng giữ được tính mạng, nhưng bây giờ…"

"Không thể!" Hoa Linh đột nhiên từ trên đất giãy dụa, y khiếp sợ nhìn Ngao Túc giữa không trung, nhìn thân thể của hắn cùng Hiên Viên Kiếm chậm rãi bay về phía hắc động.

"Ngao Túc! Cậu mau ném nó xuống, Ngao Túc…" Hoa Linh điên cuồng gào thét nhưng vẫn không có cách nào truyền tới không trung. Mà Hình Thiên và Kiền Thích thì chẳng khác gì đạn pháo bắn về hắc động.

"Hình Thiên! Mau buông tay!" Hoa Linh sợ hãi hét to, trơ mắt nhìn hai người bay lại gần hắc động.

…

Ngay lúc này, bên ngoài Sát Ma Trận đột nhiên xuất hiện một trận sóng nước dao động, hình thành một cánh cửa nước mơ hồ, sau đó, một bóng người mặc áo trắng đi ra từ cánh cửa nước ấy.

Hoa Linh ngẩn ra, thấy rõ người tới là ai lập tức vui mừng: "Hậu Khanh!"

Hậu Khanh toàn thân áo trắng, bước ra khỏi kết giới thì đập vào mắt là Ngũ Hành Sát Ma, y khiếp sợ nhìn tình cảnh trước mắt, sau đó lập tức nhìn thấy Hoa Linh bị trọng thương trong Trận Sát Ma, y định lao tới lại thấy Hoa Linh khoát tay với y, dùng hết tia khí lực cuối cùng truyền âm cho y: "Kẽ nứt thời không, Hậu Khanh, cứu bọn họ!"

Hậu Khanh nghe vậy ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh tượng trên không trung, sắc mặt y trở nên tái nhợt, thần sắc lạnh lùng.

Đã từng tận mắt nhìn thấy cái chết của Xi Vưu, không cần Hoa Linh nhiều lời, Hậu Khanh cũng ý thức được tình huống trước mắt nguy hiểm cỡ nào. Y vung tay áo, thân thể lơ lửng giữa không trung.

"Hình Thiên, buông tay." Hậu Khanh la lớn.

Hình Thiên lăn lộn trước hắc động nghe tiếng hét, quay đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra kinh ngạc: "Hậu Khanh?!"

Nghe Hậu Khanh gọi, Hình Thiên theo bản năng nới lỏng nắm tay giữ Kiền Thích, Kiền Thích thuận thế tránh thoát khống chế của Hình Thiên, trực tiếp bay về hướng Hiên Viên Kiếm.

Hiên Viên Kiếm trong tay Ngao Túc đã bị linh khí bao phủ phân nửa vẫn không hề giảm bớt linh lực, tựa hồ cảm giác được Kiền Thích kéo tới, Hiên Viên Kiếm thay đổi mũi kiếm, nhắm thẳng vào Kiền Thích.

Hai sang thế thần khí hệt như một đôi oan gia dây dưa không ngừng, không sợ kẽ nứt thời không mạnh mẽ hấp dẫn, vẫn duy trì ý chí chiến đấu sục sôi dự định liều chết một kích…

Ngao Túc cau mày, thôi thúc tinh huyết trong cơ thể, nỗ lực khống chế Hiên Viên Kiếm triệt để bùng nổ.

Hậu Khanh bay tới trước hắc động, miệng lẩm bẩm, giang hai tay ra, quần áo màu trắng bay phần phật, một cỗ linh áp cường đại từ trong thân thể y bắn ra tạo thành một linh tráo hình nửa hình tròn, che bên trên hắc động.

Sau đó, từng luồng linh lực màu lam theo từ thân thể Hậu Khanh theo linh tráo truyền vào hắc động.

"Hình Thiên, Ngao Túc, tôi sẽ đóng kẽ nứt thời không lại, các cậu cố chống đỡ, không nên bị nó hút vào." Khuôn mặt Hậu Khanh rất tuấn tú, lúc này lại phá lệ vô cùng kiên định.

Ngao Tứ ngước đầu, hơi nghi hoặc hỏi: "Y có thể đóng hắc động lại hả?"

Hoa Linh trong lòng cũng thấp thỏm, mím môi, khẩn trương nhìn cảnh tượng trên trời.

Hậu Khanh là Ma Tinh trong mười đại Ma Thần, am hiểu nhất là chế tạo kết giới thời không, ở đại chiến Trác Lộc, Phi Liêm cùng Bình Ế bị trọng thương may nhờ Hậu Khanh lúc ngàn cân treo sợi tóc mở ra một kết giới thời không đưa hai người ra khổ chiến trường mới bảo vệ được tính mạng.

Tính cách Hậu Khanh thích hòa bình ghét chiến sự, nếu không có đại chiến năm đó thì mọi người cũng chẳng biết được thực lực chân thật của y, thế nhưng việc thiết lập kết giới thời không đúng là "nghề" của gia tộc của Hậu Khanh.

Kẽ nứt thờ không ở đại chiến Trác Lộc năm đó là do anh trai của Hậu Khanh – Hậu Thổ đóng, tuy pháp lực Hậu Khanh không bằng Hậu Thổ nhưng việc đã đến nước này, Hoa Linh cũng chỉ có thể đem hy vọng cuối cùng gửi gắm lên người Hậu Khanh.

Chỉ chốc lát sau, hắc động thật lớn dưới linh lực của Hậu Khanh mơ hồ bắt đầu nhỏ lại. Mà Hiên Viên Kiếm cùng Kiền Thích vẫn còn liều chết triền đấu.

Ngao Túc dùng hết toàn lực, nỗ lực kéo Hiên Viên Kiếm xuống dưới rời xa hắc động.

Ánh sáng quanh thân Hậu Khanh bắn ra bốn phía, thái dương chảy mồ hôi hột không ngừng, rót hết toàn bộ linh lực vào linh tráo.

Ngay khi Hậu Khanh dùng hết toàn lực chỉ còn mấy mét nữa là đóng còn hắc động thì Ngao Túc đột nhiên hỏi: "Hình Thiên đâu?"

Nghe vậy, Hậu Khanh cùng Hoa Linh đều cả kinh, hai người lúc này mới phát hiện giữa không trung đã không còn thân ảnh Hình Thiên nữa. Hậu Khanh lo lắng hỏi: "Hình Thiên vừa nãy đã buông Kiền Thích ra, không có sức mạnh của sang thế thần khí trên người, lực hút của kẽ nứt thời không với cậu ấy hẳn là không lớn như vậy, tại sao vẫn bị hút vào trong?"

Ngao Túc thần sắc nghiêm nghị, hai mắt như hoằng, trực tiếp nhìn vào trong hố đen.

Mà giờ khắc này, Kiền Thích đột nhiên phát ra hào quang chói lọi, trực tiếp bay vào trong hắc động, Hiên Viên Kiếm trong tay Ngao Túc hơi dừng lại, như thể cảm nhận được khí tức của hắc động mà run lên bần bật, Ngao Túc thấy lần này có vẻ là sợ hãi chứ không phải chiến ý.

Kết giới bằng máu đã bao phủ phần lớn thân kiếm, chỉ còn dư lại một tấc mũi kiếm, còn Ngao Túc gần như bị kết giới hút sạch tinh huyết, sắc mặt tái nhợt, thần sắc ảm đạm.

(*) một tấc bằng 10 cm

Sắp thành lại bại, không thể bao phủ toàn bộ thân kiếm thì không có cách nào triệt để ngăn cản linh áp của Hiên Viên Kiếm. Hình Thiên cùng Kiền Thích đã bị hút vào hắc động, không còn thứ gì có thể chống lại Hiên Viên Kiếm.

Ngao Túc cúi đầu nhìn Hoa Linh bị nhốt trong Trận Ngũ Hành Sát Ma, ánh mắt lóe lên, bàn tay nắm chặt Hiên Viên Kiếm nổi gân xanh.

Hiên Viên Kiếm chưa diệt, Sát Ma Trận không phá.

Nếu Hoa Linh chịu thêm một đòn sét đánh nữa chắc chắn sẽ chết…

Cơ thể Hình Thiên nhanh chóng lao vào sâu trong hố đen, hắn cảm thấy từ lúc vào chỗ này thân thể đã không cách nào khống chế, tuy rằng hắn đã buông Kiền Thích ra vẫn không giảm bớt được lực hút của hắc động. Nhìn cửa động cách mình càng ngày càng xa, Hình Thiên rất là khổ não, hắn nghĩ một chút, thử triệu hoán Kiền Thích.

Mấy giây sau, quả nhiên nhìn thấy Kiền Thích từ cửa động bay về phía hắn. Nhưng bắt được Kiền Thích rồi người hắn càng di chuyển nhanh hơn.

Hình Thiên cười khổ, xoa xoa Kiền Thích, thầm nghĩ trong lòng: Cũng được, lão đầu, chúng ta có thể chết cùng một chỗ.

Nhìn cửa động phía xa càng ngày càng nhỏ, ý thức Hình Thiên cũng dần trở nên mơ hồ, giữa lúc hắn định triệt để từ bỏ giãy dụa, tìm một tư thế thoải mái tiếp tục trôi đi thì thân thể đột nhiên đụng phải thứ gì đó mềm mại, hắn hơi sững sờ, ngẩng đầu thì thấy Hậu Khanh xuất hiện ngay bên đang ôm hắn.

Một thân trắng toát của Hậu Khanh vô cùng nổi bật trong hắc động đen kịt.

"Hậu Khanh?! Sao cậu vào đây được?" Hình Thiên cả kinh, hắn biết Hậu Khanh rất am hiểu đường hầm không thời gian, có thể tùy ý qua lại, thế nhưng cái kẽ nứt thời không này xuất hiện bất ngờ, một khi đóng lại thì không biết sẽ bị đưa tới đâu.

Hậu Khanh ngăn cản Hình Thiên, hai mắt sáng quắc, thong dong chậm rãi nói: "Hình Thiên, tớ sẽ không để cậu chết lần nữa."

Dứt lời, y nhanh chóng bày ra mấy kết giới quanh Hình Thiên, một cánh cửa bằng nước xuất hiện.

Quanh thân Hình Thiên sáng lên, cửa động chỉ còn lại có một bàn tay, ánh sáng le lói chiếu lên mặt Hậu Khanh, làm nổi bật khuôn mặt tuyệt mỹ của y.

Hình Thiên khiếp sợ nhìn Hậu Khanh, hai mắt Hậu Khanh đẫm nước, môi lại mỉm cười.

"Cậu…" Hình Thiên lời còn chưa dứt thì thấy thân mình nhẹ bẫng, biến mất trong kết giới..

Trước lúc biến mất, Hình Thiên nhìn thấy Hậu Khanh trong bóng tối nước mắt thi nhau rơi, miệng giật giật như đang nói "Xin lỗi."

…

Vèo một tiếng, thân thể Hình Thiên xuất hiện giữa không trung, cùng lúc đó, kẽ nứt thời không khép lại hoàn toàn.

Trong nháy mắt, yên lặng như tờ.

Tất cả linh lực cùng gợn sóng biến mất sạch sành sanh, cát đá ngã xuống, mây đen thối lui. Bầu trời trong xanh như một miếng bảo thạch, trong không khí một cơn gió cũng không có…

Hắc động biến mất…

Cơn lốc biến mất…

Hậu Khanh biến mất…

Cùng biến mất còn có: Ngao Túc và Hiên Viên Kiếm…

92. Quyển 3 - Chương 92: Nỗi Buồn Và An Ủi

Editor: Vivi

Một tháng sau.

Thần Đồ và Phi Liêm nhìn chăm chú bóng người ngồi trên bàn đá.

Thần Đồ cau mày: "Cậu ấy vẫn chưa chịu trở lại?"

Phi Liêm gật gật đầu: "Sau khi Ngao Túc biến mất, Ngân Linh vẫn ngồi yên ở đó."

Thần Đồ lo lắng nhìn Hoa Linh khoanh chân ngồi trên bàn đá.

Nhớ lại cảnh tượng ở đây lúc bọn họ chạy đến, Phi Liêm kinh hãi không thôi. Toàn bộ thung lũng Trác Lộc đều bị phá hủy, khắp nơi đều là cây cành đổ ngã, đá lăn lông lốc.

Uy lực của Ngũ Hành Tru Ma Trận sau khi Hiên Viên Kiếm biến mất đã yếu bớt, không có năng lượng Thượng Cổ Thần khí khởi động, chỉ chốc lát sau nó lại trở về trạng thái yên tĩnh lâu nay.

Thế nhưng, thương tổn mà Hoa Linh phải nhận không hề nhẹ đi chút nào. Nhìn Hoa Linh cả người máu me đầm đìa, Phi Liêm cùng Bình Ế chấn kinh, nhưng càng làm cho bọn họ không thể bình tĩnh nổi chính là đôi mắt của Hoa Linh, một đôi mắt tràn ngập tuyệt vọng, vô hồn vô phách.

Hoa Linh ngã trên mặt đất, hai mắt mở lớn, vết máu trên người và viền mắt đỏ chạch vô cùng bắt mắt, thần trí đang bên bờ vực mơ hồ mà hai mắt vẫn gắt gao nhìn giữa không trung, một cái chớp mắt cũng không, như thể chỉ cần nhắm mắt sẽ bỏ lỡ mất điều quan trọng nhất.

Bình Ế đau lòng ôm lấy y, xử lý sơ bộ vết thương trên lưng y, muốn dẫn y về Ma giới chữa trị nhưng Hoa Linh lại lắc đầu, không chịu đứng dậy, cố chấp nằm trên đất, ngước đầu…

Không lâu sau đó những người khác lục tục chạy tới. Thần Đồ cùng Tiểu Cửu, Úc Lũy cùng Dương Tiễn, long vương Long mẫu, Phượng Vương và Hỏa Diễm, Vương mẫu với Thái bạch kim tinh…

Hiên Viên Kiếm xuất thế, Ngũ Hành Tru Ma Trận khởi động, chuyện nào cũng là đại sự kinh thiên động địa, tất cả những người liên quan đều chạy tới Trác Lộc. Qua Ngao Tứ và Hình Thiên biết được những chuyện xảy ra, ai nấy đang có mặt đều rơi vào khiếp sợ.

Trong lúc nhất thời, tiếng hô kinh ngạc, tiếng trách cứ, tiếng mắng chửi, tiếng khóc… Xôn xao, náo động, không có dấu hiệu dừng lại.

Nhưng tất cả đều không khiến Hoa Linh mảy may xao động, hai mắt y đờ đẫn, phong bế bản thân vào một không gian riêng, chỉ yên lặng ngước đầu nhìn nơi hắc động biến mất.

Bình Ế nhìn thấy Hoa Linh như vậy, cố nén kinh nộ cùng đau lòng, tiếp tục xử lí vết thương cho y.

Mạc Vũ Sinh trọng thương, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, Hỏa Liễn gây chuyện rơi từ trên trời xuống cũng đang thoi thóp, tình trạng không khá hơn là bao.

Ngao Tứ và Úc Lũy luôn ngứa mắt lẫn nhau có lần đầu tiên chung chí hướng, gọi pháp khí ra chuẩn bị chém Hỏa Liễn thành muôn mảnh.

Người Ma giới cùng Long cung đều thờ ơ xem như không thấy việc làm của Ngao Tứ và Úc Lũy, Tiểu Cửu ôm Mạc Vũ Sinh, vừa truyền chân khí vừa khóc nghẹn ngào không ngừng. Nhìn nhìn Mạc Vũ Sinh cùng Hoa Linh, nhớ tới anh cả Ngao Túc đã biến mất, cậu đau đớn đến tan nát cõi lòng, hét với Ngao Tứ: "Anh hai! Đánh hắn, đánh chết hắn, người chim này không thể khoan dung được nữa!"

Sắc mặt Phượng Vương trắng bệch, dù biết con trai mình gây ra hoạ lớn ngập trời mà vẫn chạy tới bảo vệ. Đánh nhau hỗn loạn, cuối cùng Vương mẫu phải ra tay mới ngăn lại được.

Sắc mặt Vương mẫu vô cùng khó coi, nhưng vẫn để lại cho Hỏa Liễn một mạng. Sau đó, Long cung cùng Phượng tộc hoả tốc mang Mạc Vũ Sinh và Hỏa Liễn tới Phượng tộc chữa thương.

Còn Hoa Linh như thế nào cũng không chịu rời bàn đá, Bình Ế bất đắc dĩ đành phải sai người về Ma giới lấy hết tất cả dược vật trị liệu chuyển đến, canh giữ trước bàn đá thận trọng chiếu cố Hoa Linh.

Nhìn thấy Thần Đồ cùng Phi Liêm đến, Bình Ế bước nhanh tới trước mặt hai người.

"Ế, Ngân Linh thế nào rồi?" Phi Liêm hỏi.

Bình Ế nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngoại thương về cơ bản đã khôi phục hoàn toàn, chân khí hao tổn cực lớn.

Ngân Linh không có pháp khí hộ thể, phải dùng lá chắn chân khí chống đỡ tất cả sét đánh, nếu không có kết giới của Ngao Túc che chở e rằng ba hồn bảy vía của cậu ấy đều bay mất rồi. Một Ngũ hành trận, cơ hồ dùng hết ngàn năm tu vi của Ngân Linh, chỉ có thể chậm rãi nghỉ ngơi bù lại."

Nói tới đây, trong mắt Bình Ế tràn đầy lo lắng: "Nhưng những thứ này đều không quan trọng, bây giờ điều tớ lo nhất là tinh thần của Ngân Linh. Sự biến mất của Hậu Khanh và Ngao Túc là đả kích quá lớn với cậu ấy, mỗi ngày cậu ấy đều như vậy nhìn trời, tớ chưa bao giờ thấy dáng vẻ thất thần này của cậu ấy."

Tâm trạng Thần Đồ cùng Phi Liêm đều trở nên nặng nề, đúng vậy, không riêng gì Bình Ế, bọn họ cũng chưa từng thấy bộ dạng này của Ngân Linh. Trong trí nhớ của bọn hắn, Ngân Linh là người khá tùy hứng, cho dù gặp phải tổn thất nặng nề hay bị trọng thương, trên mặt y lúc nào cũng là một vẻ không sao cả, ngủ một giấc liền quên.

Hơn nữa, y nhìn lòng người thay đổi suốt ngàn năm, từ lâu đã luyện thành một trái tim kim cương bạc tình. Lần trước chia tay với Ngao Túc y bế quan tám ngày đã lập nên kỉ lục dài nhất trong lịch sử, mà lần này đã hơn một tháng rồi vẫn không có dấu hiệu đổi ý. Một tháng, Hoa Linh không hề rời khỏi bàn đá, sau khi vết thương trên người khép lại, y liền khoanh chân tĩnh tọa ở đó.

Trong vòng một tháng, một hạt cơm cũng chưa ăn, một giọt nước cũng không uống.

Bình Ế lòng như lửa đốt lại không thể làm gì, đành phải nhân lúc chữa trị lén tiêm một ít dịch dinh dưỡng vào cho y, nhưng chỉ như muối bỏ biển, không làm nên chuyện gì. Hoa Linh dù là Ma Vương tu luyện vạn năm thì không ăn không uống trong vòng một tháng cơ thể vẫn gầy hốc hác đi.

Thần Đồ đi tới ngồi xuống cạnh Hoa Linh, nhìn cơ thể tiều tụy mặt xám như tro tàn trước mắt, lòng Thần Đồ mơ hồ nhói đau, nghĩ đến tình cảnh năm Tiểu Cửu độ kiếp, Thần Đồ rất hiểu cảm giác đau đớn trong lòng Hoa Linh lúc này, nhưng Tiểu Cửu lúc ấy dù trọng thương cũng không nguy hiểm đến tính mạng, còn Ngao Túc… ngay cả cơ hội sống sót cũng rất ít..

Hoa Linh nghe được động tĩnh bên cạnh, mí mắt run lên, đảo mắt nhìn xuống Thần Đồ, một lát sau, ánh mắt trở về không trung, trống rỗng mờ mịt, như đang ngẩn người, như đang trôi vào kí ức.

"Ngân Linh, đã một tháng rồi, về Ma giới đi." Thần Đồ trầm giọng mở miệng.

Hoa Linh lắc đầu: "Tớ chờ hắn trở về." Thanh âm khàn khàn uể oải nhưng mang theo kiên định bất ngờ.

"Ngân Linh, Ngao Túc sẽ không trở lại, lẽ nào cậu vẫn chưa hiểu? Cậu còn muốn tự dằn vặt đến lúc nào?!" Phi Liêm rốt cục không nhịn được gắt lên.

Hoa Linh đột nhiên quay đầu, hung ác nhìn Phi Liêm, lớn tiếng đáp lại: "Nói bậy! Hắn nhất định sẽ trở lại, hắn đã dặn tớ chờ hắn về, giữa chúng tớ còn hai món nợ chưa tính, hắn dám không trở lại?!"

Phi Liêm cắn răng, trầm giọng hỏi ngược lại: "Ngân Linh, đây là kẽ nứt thời không, cậu quên Xi Vưu rồi sao? Mười ngàn năm, mười ngàn năm trôi qua, Xi Vưu cùng Hổ Phách thần binh đều chưa từng xuất hiện, chẳng lẽ cậu muốn tiếp tục chờ thêm mấy vạn năm hả?"

Trong đôi mắt tối tăm như tro tàn của Hoa Linh đột nhiên lóe ra một tia sáng, y cắn răng nói: "Hiên Viên Kiếm xuất hiện, Hiên Viên Kiếm năm đó đã cùng Xi Vưu tiến vào kẽ nứt thời không, nó xuất hiện, Ngao Túc nhất định có thể trở về!"

Phi Liêm cười khổ: "Kẽ nứt thời không là kết quả của sự va chạm năng lượng cực đại, bản thân nó là một hắc động không ổn định, người và vật bị hút vào sẽ bị truyền đến nơi có thời gian không gian khác nhau. Đúng, Hiên Viên Kiếm xuất hiện, nhưng cậu có nghĩ tới nó sẽ bị kẽ nứt truyền tới ngàn tỉ năm trước hay ngàn vạn năm sau không? Hiên Viên Kiếm là Thần khí, nó có thể nằm yên dưới đáy biển cả tỉ năm, nằm đến khi có người khiến nó tiếp tục hiện thế, nhưng Ngao Túc thì sao? Hắn có thể không? Tuy rằng hắn là người Long tộc nhưng thân thể không phải sắt đá, nếu hắn bị truyền đến không gian dị thứ hay dung nham, biển sâu vực thẳm,…. hắn đã sớm hồn phi phách tán, cậu biết rõ tỉ lệ trở về của hắn thấp đến mức nào mà, đúng không?!"

Hoa Linh cắn chặt hàm dưới, gân xanh trên cổ bạo lồi, trợn mắt trừng Phi Liêm, trong giọng nói đã pha lẫn điên cuồng: "Hắn là Ngao Túc, hắn sẽ trở lại, hắn có thể phục sinh Hình Thiên thì sao có thể chết được! Hắn nhất định sẽ trở lại, hắn nói hắn chưa đồng ý chia tay với tớ, hắn nói còn có lời muốn nói với tớ, sao có thể không trở lại chứ…"

Nhìn Hoa Linh gần như điên dại, Phi Liêm vừa đau lòng vừa tức giận, định tiếp tục phản bác thì bị Bình Ế níu tay lại. Thấy người kia nhẹ nhàng lắc đầu, Phi Liêm nhíu mày, trong lòng cực kì lo lắng nhưng vẫn nhịn không nói nữa.

Bình Ế đi tới cạnh Hoa Linh, nhẹ nhàng nói: "Ngân Linh, nếu Ngao Túc có thể trở lại, chắc chắn hắn cũng không muốn nhìn thấy bộ dáng cậu bây giờ, hắn dốc hết toàn lực, không màng tính mạng tiến vào kẽ nứt thời không là để bảo vệ cậu, còn cậu đã làm gì để đáp lại sự hi sinh đó của hắn? Cậu tự dằn vặt chính mình, lãng phí tâm ý của hắn. Cậu có nghĩ đến một ngày nào đó Ngao Túc trở lại, đón chào hắn là một Hoa Linh gầy guộc không sức sống, hắn sẽ thất vọng thế nào không?"

Thân thể Hoa Linh hơi run lên, bờ vai thon gầy đơn bạc đến đau lòng, y ôm gối cuộn tròn lại, cố chấp trầm mặc.

Phi Liêm cùng Bình Ế yên lặng nhìn y, trong mắt đều là khổ sở mà không biết nên làm thế nào cho phải.

Lúc này, Thần Đồ yên lặng móc trong túi ra một vật đặt xuống bên chân Hoa Linh.

"Thu thu ~ "

Cá ngựa nhỏ hót vang, Hoa Linh thì sững sờ. Y cúi đầu nhìn cục cưng nhảy đến mổ vào tay y kêu thu thu, nhìn đôi mắt đen láy như hạt đậu đang nhìn y, trong lòng dâng lên một trận chua xót.

Ngày xưa y và Ngao Túc đã từng vì họ của Thu Thu mà trêu đùa, bây giờ họ của con trai vẫn chưa quyết định được mà Ngao Túc đã….

Ngao Túc, Ngao Túc, cậu có biết cậu nợ tôi nhiều lắm không? Sao cậu có thể bỏ tất cả xuống mà đi thẳng một mạch như vậy chứ…

Hoa Linh lòng đau như cắt, ngay cả hít thở cũng như bị tra tấn, co chặt người lại, đầu cúi thấp rúc vào giữa hai chân.

Cá ngựa nhỏ nhảy nhảy nhót nhót tới đầu gối Hoa Linh, mổ nhẹ lên má y, thân mật cọ cọ cổ y.

Hoa Linh cố gắng vươn ngón tay, nhẹ nhàng xoa xoa vây lưng của Cá ngựa nhỏ.

Trong đôi mắt đen láy của Cá ngựa nhỏ tràn đầy ân cần, nó nhìn Hoa Linh chốc lát, sau đó nhảy về lòng bàn tay của y, ưỡn ưỡn bụng.

Hoa Linh sửng sốt một chút, sau đó nhìn thấy bụng Thu Thu sáng lên, chiếu ra một hàng chữ: “mama yên tâm, papa sẽ không chết.”

93. Quyển 3 - Chương 93: Thời Gian Trôi, Mọi Người Cũng Dần Thay Đổi

Editor: Vivi

Hoa Linh nâng Cá ngựa nhỏ trong tay, nhìn trên bụng nó lóe sáng, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua, y thanh thanh cổ họng đáp lại: “Đúng, papa con lợi hại như vậy, nhất định sẽ trở lại.”

Đôi mắt Cá ngựa nhỏ cong cong, mổ nhẹ vào lòng bàn tay Hoa Linh, trên bụng lục tục sáng chữ: “papa bảo con phải giám sát mama lúc papa không ở cạnh mama, cùng papa bảo vệ mama.”

“papa nhìn thấy mama khổ sở sẽ càng khổ sở hơn, lần trước hai người cãi nhau, mama chặt tay trả, papa đau lòng. Lúc về Long cung, papa lại lấy cánh tay của mama ra chữa trị rồi để nó trong phòng thí nghiệm, luôn chờ mama đến đón về.”

“papa nói bên trong cánh tay có gen của papa, mama tức giận không dùng nó nữa…”

…

Nhìn đến đây, hai mắt Hoa Linh sáng lên, lúc Ngao Túc chữa trị cánh tay cho y có dung nhập thêm gen

của hắn. Y nhớ Ngao Túc từng nói với y rằng vì có gen của hắn nên mới có lúc nó bị mất khống chế, khi hai người ở gần nhau Ngao Túc có thể thông qua cánh tay kia nhận biết được tình trạng thân thể y.

Nghĩ đến chỗ này, Hoa Linh đứng vụt dậy, quay qua nhìn ba người bị mình dọa sợ hết hồn, mở miệng nói: "Tớ muốn đi Long cung."

Nửa tiếng sau, Thần Đồ mang Hoa Linh tới trước cửa lớn Đông Hải Long Cung. Tiểu Cửu chờ sẵn ở cửa trông thấy Hoa Linh lập tức nhào tới ôm cổ y. Nhìn y một thân tiều tụy khổ sở, hấp hấp mũi sụt sịt nói: "Hoa Hoa, sao lại gầy như thế này…"

Hoa Linh xoa xoa lông bờm mềm mềm của Tiểu Cửu, miễn cưỡng nở nụ cười, nhìn gạch lát san hô trước đền thờ Long cung, tấm biển mạ vàng chiếu vào thềm đá màu trắng trơn bóng, tim Hoa Linh mơ hồ đau xót.

Nơi này, nơi này chính là nơi y và Ngao Túc gặp nhau lần đầu, Ngao Túc đứng trên thềm đá nhìn thấy y lập tức đi tới…

Trở về chốn cũ, cảnh đẹp vẫn như xưa, người thương trong lòng lại không còn…

Hoa Linh đưa tay che mắt, kiềm chế xúc động mạnh mẽ mà quang cảnh quen thuộc đưa lại, ngăn lại hồi ức đang không ngừng trào dâng, trầm giọng nói: "Tiểu Cửu, mang tôi tới phòng thí nghiệm của Ngao Túc đi."

Tiểu Cửu ngoan ngoãn gật đầu, ngó qua Thần Đồ phía sau một cái rồi mới nắm tay Hoa Linh đi vào Long Cung.

Con đường này Hoa Linh chưa đi qua, lúc trước vào Long Cung là không cẩn thận bị Ngao Túc đánh lén, cả người mềm nhũn bị y ôm vào, cả đường kinh nộ đầy đầu lừ mắt nhìn cằm hắn. Mà lúc đi ra thì toàn bộ lực chú ý của y đều đặt lên cánh tay được chữa nối đẹp đến không sao tả xiết, thuộc tính mù đường bộc phát, đi lòng vòng trong Long Cung hơn một giờ, may mắn gặp được một con cua nhỏ, nhờ nó dẫn đường mới ra được.

Vào giờ phút này, mỗi bước chân đi tâm tình phức tạp hơn một ít, đây là nơi Ngao Túc sinh ra và lớn lên, tất cả mọi thứ đôi mắt y nhìn thấy, tay y chạm tới, chân y bước lên đều là những đồ vật quen thuộc của Ngao Túc.

Bước chân Hoa Linh nặng nề hơn, hai mắt tham lam nhìn bốn phía, phảng phất như làm vậy có thể gần Ngao Túc thêm một ít, gần hơn một ít như có thể cảm nhận được khí tức của Ngao Túc, có thể cảm nhận được sự tồn tại của Ngao Túc…

Tới nơi, Hoa Linh nhìn thấy Ngũ Hoàng tử Ngao Phong đang canh giữ trước cửa. Ngao Phong là có tính cách khá giống Ngao Tứ, thường ngày cà lơ phất phơ, riết một bộ công tử bột nhưng bây giờ lại rất nghiêm túc ổn trọng. Trông thấy Hoa Linh, Ngao Phong tựa hồ cũng hơi kinh ngạc, sau đó nhìn Tiểu Cửu một bên.

Tiểu Cửu nói: "Anh năm, em mang Hoa Hoa đến thăm tẩm cung của anh cả, mẫu hậu cũng biết."

Ngao Phong gật đầu, phức tạp nhìn Hoa Linh một lát mới nghiêng người nhường đường. Tiểu Cửu vừa dẫn Hoa Linh vào trong vừa kể mấy chuyện ở Long Cung.

Hoa Linh lúc này mới biết, sau khi Ngao Túc mất tích, Long mẫu ra lệnh, bất luận người nào cũng không được tiếp cận tẩm cung của Ngao Túc. Ngao Phong phụng lệnh mẫu thân thủ tại chỗ này. Việc Ngao Túc mất tích là đả kích rất lớn đối với Long cung, tuy rằng bình thường hắn ít lộ diện nhưng trên dưới Đông Hải Long Cung đều biết, vị Đại hoàng tử này kỳ thực mới là gia chủ, là hậu phương cho Long Cung, nói hắn là Định Hải Thần Châm không quá chút nào. Hắn mất tích, làm mọi người bi thống mà còn ảnh hưởng đến Long Cung trước giờ luôn tác dụng cơ bản giống như là xác định hải thần châm, hắn mất tích, đối với người Ngao gia không chỉ là đau thương mất đi thân nhân, tuy rằng hoạt động thường ngày của Long cung dưới sự khống chế của Long mẫu chưa từng xuất hiện hỗn loạn, nhưng sự tình đột phát này vẫn ảnh hưởng đến tất cả mọi người.

Toàn bộ Long cung bị bao phủ bởi một tầng áp lực nặng nề, các Hoàng tử trở nên thành thục hiểu chuyện rất nhiều, dưới biến cố bất ngờ, tình thân máu mủ nháy mắt dung hợp lại cùng nhau, mỗi người nhận một phần trách nhiệm, yên lặng chia sẻ gánh nặng với Long vương cùng Long mẫu.

Đám đàn ông Long cung dưới áp lực nặng nề không hề uể oải suy sụp, trái lại —— bắt đầu khỏe mạnh trưởng thành.

Ngao Liệt tiếp nhận tất cả thủ vệ Long cung, nhận chức chỉ huy cấm vệ, tự mình ra trận dẫn dắt bố trí bọn thủ vệ khống chế khu vực tuần tra Đông Hải.

Ngao Phác tiếp quản tài chính Long cung, ngâm mình ở phòng thu chi một tháng cũng không xuất hiện, mãi đến tận lúc phân loại điều tra rõ các khoản thu chi mới chịu ló mặt ra.

Ngao Phong phụ trách thủ vệ canh giữ tẩm cung của Ngao Túc, đồng thời còn chịu trách nhiệm quản lí Long vương Long mẫu cùng Long Tiểu Thập. Ngao Phong ham chơi nháy mắt biến thân thành quản gia thị vệ bảo mẫu, nhưng vẫn làm hết chức trách không hề oán hận.

Ngao Thạch tới Phàm giới điều tra những nơi xuất hiện dị tượng mấy ngày gần đây, không buông tha một đồng manh mối nào, hy vọng có thể tìm thấy tin tức liên quan tới Ngao Túc.

Ngao Côn cùng Ngao Bằng thì theo chân Long vương đi đi lại lại giữa Tiên Giới Phượng tộc cùng Ma giới xử lý một loạt hậu quả để lại. Hai anh em tuy chưa có kinh nghiệm xã giao chính trị nhưng vì rất thông minh lanh lợi, còn tùy lúc tuôn ra vài câu nhìn như vô tâm thực ra lại có tác dụng không thể khinh thường.

Tiểu Cửu được Long mẫu phái đến bên người Ngao Tứ, một là hỗ trợ trị liệu sư của Phượng tộc cùng chữa trị cho Mạc Vũ Sinh, hai là giám sát Ngao Tứ, phòng ngừa hắn lại làm mấy chuyện bất thường. Sau khi Mạc Vũ Sinh bị thương, Ngao Tứ như một thùng thuốc súng di động, hận không thể hủy diệt toàn bộ chủ đảo của Phượng tộc mới được tu sửa thêm lần nữa.

Vậy nên người thảnh thơi nhất Long cung hiện giờ là Long Tiểu Thập, khi mọi người bận rộn không để ý tới bé, bé sẽ nằm một mình trên giường ê a, thỉnh thoảng còn có thể tự đệm tự nhạc cười ha ha, nước miếng bay loạn…

Tiểu Cửu nhìn Hoa Linh, trong mắt đong đầy lo âu và chờ đợi, khẽ nói: "Hoa Hoa, chúng ta đều rất khó vượt qua, nhưng chúng ta cũng đều tin anh cả nhất định sẽ trở lại, cho nên việc bây giờ chúng ta cần làm là giúp anh cả làm tốt những việc trước đây anh ấy làm, bảo vệ đồ vật của anh ấy, giữ chúng nguyên dạng không tổn hại chờ ngày ảnh trở về giao lại cho ảnh."

Tiểu Cửu kéo kéo tay áo Hoa Linh, chân thành nhìn y: "Thế nhưng em cảm thấy lúc về anh cả nhất định muốn nhìn thấy anh hoàn hảo không chút tổn hại nhất. Vậy nên, anh đừng tự dằn vặt mình nữa, anh bây giờ gầy đi thật nhiều thật nhiều…"

Hoa Linh trong lòng ấm áp, gật đầu với Tiểu Cửu. Tiểu Cửu thấy thế, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, sau đó cậu đẩy mở cửa lớn tẩm cung, nói: "Chúng ta vào thôi, Hoa Hoa."

Hoa Linh cùng Tiểu Cửu bước vào tẩm cung.

Trước đây Hoa Linh cũng từng ở Long cung một thời gian, nhưng khi đó y chủ yếu ở trong phòng thí nghiệm của Ngao Túc chưa tới phòng ngủ của hắn bao giờ nên y vẫn cho là phòng ngủ của Ngao Túc đặt luôn trong phòng thí nghiệm. Lúc này y mới biết thì ra không phải như vậy, Ngao Túc cũng giống các Hoàng tử khác, có một vườn ngự uyển riêng, chỉ có điều Ngao Túc cải tạo một chút, để lại mấy gian phòng làm phòng ngủ cùng đại sảnh, còn những khu vực còn lại xây thành phòng thực nghiệm.

Căn phòng ngủ này Ngao Túc rất ít khi ngủ lại, mặc dù như thế, khoảnh khắc bước vào phòng Hoa Linh vẫn hơi run rẩy, căn phòng sạch sẽ, mỗi nội thất trang hoàng đều thể hiện phong cánh của Ngao Túc.

Hoa Linh đứng ở giữa phòng, nhìn vỏ chăn trắng tuyết trên giường liền nhớ tới đoạn thời gian sống chung trong nhà gỗ nhỏ. Trong chớp mắt đầu y có hơi choáng, hồi ức ngọt ngào xen lẫn đau đớn tận tim gan không ngừng dâng lên, y chớp mắt, nỗ lực bình tĩnh lại tâm tình.

Một lát sau, Hoa Linh xoa xoa mi tâm, thanh thanh cổ họng mở miệng: "Tiểu Cửu, mang tôi tới phòng thí nghiệm đi."

Tiểu Cửu gật đầu, dẫn Hoa Linh ra phòng ngủ, đi tới trước một cổng vòm hình vuông.

Tiểu Cửu chỉ chỉ gương nhỏ giữa cửa nói: "Phòng thí nghiệm của anh cả bọn em đều không vào, cái gương này là hệ thống nhận diện khuôn mặt, phải được trao quyền mới có thể đi vào, Hoa Hoa, anh thử quét đi."

Hoa Linh gật đầu, đi tới trước cửa, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của mình trong gương, y ngơ ngác, bị chính mình trong gương dọa cho giật mình, hai mắt phù thũng, hai má hõm xuống, xương gò má lồi lên, cằm phảng phất nhọn thêm mấy phần, cả người nhìn qua như phủ một lớp bụi, héo úa ảm đạm…

Đây thật sự là y sao? Hoa Linh cười khổ, y chưa từng nghĩ tới có một ngày y sẽ biến thành dáng vẻ như thế, so với Đại Ma vương xinh đẹp hăng hái năm đó quả thực như hai người khác nhau, cho dù dùng mỹ phẩm cũng không thể giống được…

Nhưng mà Hoa Linh cũng không để ý này đó, lo lắng duy nhất trong đầu y là: Có khi nào gầy quá nên hệ thống không nhận diện được không nhỉ…

Nhưng mà loại lo lắng này chỉ giằng co chưa tới một giây đồng hồ, gương chiếu ra khuôn mặt Hoa Linh một giây rồi tự động mở cửa.

Hoa Linh đứng ở cửa trầm mặc một chút, nhấc chân bước vào.

94. Quyển 3 - Chương 94: Phòng Thí Nghiệm Long Cung

Editor: Vi quàng tử

Tiểu Cửu không theo vào, hướng Hoa Linh khoát tay áo. Cậu biết giờ khắc này thứ Hoa Linh cần nhất là yên tĩnh, cậu mà theo vào kiểu gì cũng nói không ngừng được. Nhìn cửa lớn phòng thí nghiệm khép lại sau lưng Hoa Linh, Tiểu Cửu thở dài, quay người rời khỏi tẩm cung của Ngao Túc.

Trong phòng thí nghiệm không có một bóng người, Hoa Linh biết Ngao Túc luôn nghiên cứu độc lập, không có trợ thủ cũng không cần thủ vệ, vật sống có thể đi vào đây không phải đối tượng thí nghiệm thì là bệnh nhân cần chữa trị, mà có khi hắn xem cả hai loại này là một cũng nên…

Hoa Linh nhớ tới phẫn nộ lúc y nói chia tay với Ngao Túc, có phải hắn xem y là vật thí nghiệm, vì sao hắn làm thế với Hình Thiên… Khi đó y thấy mình đau đến chết đi sống lại, thất vọng cùng lửa giận tràn ngập đầu óc y, đón nhận thống khổ đau đớn đến từ ác ý to lớn nhất của thế gian.

Thế nhưng bây giờ Hoa Linh mới đột nhiên nhận ra, toàn bộ tức giận xoắn xuýt lúc trước ngay khi Ngao Túc biến mất cũng đã biến mất theo, một tháng qua, xâm chiếm trí óc y là nhớ thương, nhớ đến điên dại cùng với chỗ trống có thể sẽ không được lấp đầy trong ngực.

Cuối cùng y cũng hiểu, ác ý sâu đậm nhất thế gian không phải là khiến người thống khổ đốt tim nướng gan mà là khiến người mất hết cả niềm tin và hy vọng…

Hoa Linh bước nhanh qua hành lang, đi tới phòng thí nghiệm chính của Ngao Túc, dọc theo đường đi, tất cả cửa Thủy Tinh đều tự động mở ra cho Hoa Linh, như thể y cũng là chủ nhân của nơi này.

Hoa Linh đứng một mình giữa gian phòng rộng lớn, nhìn đống máy móc thiết bị lớn bé xung quanh, trong lúc nhất thời có chút mờ mịt.

Lúc này, Cá ngựa nhỏ ló đầu ra khỏi túi áo, thấy khung cảnh quen thuộc, hưng phấn hót hai tiếng, cong đuôi nhảy ra khỏi chỗ cũ.

Nó nhảy trên đất mấy lần, sau đó quay đầu lại nhìn Hoa Linh, sau đó nhảy đến trước mặt y rồi mới nhảy tiếp, ý bảo Hoa Linh đi theo nó. Hoa Linh thấy thế, lập tức đi theo phía sau nó tiến về phía trước.

Cá ngựa nhỏ nhảy tới cạnh một bức tường phòng thí nghiệm, sau đó nhảy vào chân tường chạm vào một công tắc nào đó.

Hoa Linh nhìn xuống, đây là một mặt vách tường bình thường, trên đó có một đồng hồ điện tử hình vuông, y mở đồng hồ ra, bên dưới xuất hiện một dãy phím số từ 0 đến 9. Hiểu rồi, vách tường này là một cánh cửa có cài mật khẩu, căn cứ vào màn hình hiện lên, mật mã hẳn là có bốn số, vậy là bốn số nào nhỉ?

Hoa Linh cúi đầu nhìn Cá ngựa nhỏ, Hoa Thu Thu một mặt có lòng mà không có sức lắc lắc đầu. Hoa Linh suy nghĩ một chút, nhập ngày sinh nhật 2209 của Ngao Túc: mật mã sai, y tiếp tục nhập ngày sinh của mình, cũng sai nốt.

Hoa Linh trầm mặc chốc lát, vươn ngón tay nhấn 0808, chỉ nghe cùm cụp một tiếng, trên vách tường xuất hiện một vạch đen chia đôi vách tường, sau đó chậm rãi di động sang hai bên, một gian phòng lộ ra sau cánh cửa.

(Đoạn này các thím cứ tưởng tượng như cửa thang máy mở ra í, năng lực miêu tả của Vi vô cùng hạn hẹp, mong được cảm thông._____.)

Cá ngựa nhỏ vui sướng đến mức vây lưng run lên, nhảy nhảy nhót nhót tiến vào, Hoa Linh cũng theo sau nó vào phòng.

Gian phòng này không lớn, trái với bên ngoài rực rỡ muôn màu, trong này không có máy móc nào hết, tường bốn phía đều là tủ đứng chỉnh tề, giữa phòng là một chiếc bàn hình vuông sạch sẽ.

Hoa Linh liếc mắt liền thấy bình pha lê đặt trên bàn, bên trong chứa nửa đoạn cánh tay của y. Hoa Linh trong lòng hơi động, bước nhanh tới trước bàn học cầm bình chứa lên.

Nhìn cánh tay được chữa trị đến hoàn mỹ làm Hoa Linh khổ sở không thôi, nỗi đau đã từng cụt tay không thể nào y quên được. Khi đó y bất chấp đau đớn trên người, cắn răng bẻ nó để triệt để rũ sạch quan hệ với Ngao Túc. Mà bây giờ, chút gen quan hệ nho nhỏ còn sót lại trong nó lại là hy vong cuối cùng của y.

Nếu như… Ngao Túc thật sự không về được, như vậy chút gen này là thứ duy nhất hắn để lại…

Nghĩ đến đây, tim Hoa Linh đau nhói, y ôm bình pha lê ngồi trên mặt đất.

Chốc lát sau, Hoa Linh ngưng thần nín thở, thận trọng mở bình chứa, lấy cánh tay bên trong ra, mặt đứt nơi mạch máu cùng gân mạch vẫn đập đều, Hoa Linh gỡ tay giả xuống, đặt nửa đoạn cánh tay kia gắn vào khuỷu tay mình.

Cánh tay kia chạm được da thịt Hoa Linh phảng phất như sống lại, từng mạch máu và gân mạch tự động tìm kiếm đầu kia của mình, tìm được rồi lập tức giáp giới dung hợp.

Không tới mười phút, cánh tay kết hợp hoàn mỹ, chỉ để lại một vết sẹo màu hồng nhạt ở chỗ gắn lại. Hoa Linh giật giật ngón tay, thành thục mà linh hoạt như thể nó chưa hề rời khỏi cơ thể y.

Cá ngựa nhỏ hưng phấn vây quanh Hoa Linh nhảy nhót, trong mắt tất cả đều là vui sướng. Nhưng Hoa Linh lại không hề có chút vui sướng khi mất đi tìm lại, ngược lại y còn rất lo lắng. Y điều động chân khí mới hồi phục du tẩu trong cánh tay, nỗ lực nhận biết phần gen không thuộc về mình.

Ba mươi phút trôi qua, thái dương Hoa Linh đổ mồ hôi hột mà vẫn không thu hoạch được gì, nhưng y không nản chí, kiên cường tiếp tục thử.

Cứ thế, Hoa Linh ngồi trên đất thử suốt một ngày một đêm, mãi đến khi chân khí trong cơ thể tiêu hao hết, sức cùng lực kiệt. Y dựa vào tủ bên tường, thống khổ, tuyệt vọng, y hoàn toàn không cảm giác được dẫu chỉ một chút khí tức liên quan tới Ngao Túc.

Ngao Túc, Ngao Túc… Rốt cuộc là cậu đang ở đâu, tôi đang chờ cậu, cậu có cảm nhận được không, tôi đang chờ cậu trở về…

Ý thức Hoa Linh ngày càng mơ hồ, hai tay nắm chặt, thất vọng cực đại làm thân thể đạt tới cực hạn chịu đựng, không chống đỡ nổi căng thẳng và uể oải một thời gian dài liên tiếp nên trầm trầm ngủ thiếp đi.

Cá ngựa nhỏ canh giữ cạnh Hoa Linh, đau lòng cọ cọ mu bàn tay y.

…

Không biết qua bao lâu, Hoa Linh đột nhiên tỉnh lại, mở mắt ra, mờ mịt nhìn cảnh vật xung quanh một lát mới tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn quần áo trên người, vẫn chỉnh tề như lúc trước, hai bàn tay vẫn nắm chặt nhau như trước khi ngủ.

Hoa Linh hoàn toàn tuyệt vọng —— tay trái không tự tuốt.

Cánh tay này không bị mất khống chế, trước đây khi y cùng Ngao Túc không ở chung, lúc ngủ nó sẽ bị gen của Ngao Túc khống chế, còn bây giờ…..

Điều này nói lên điều gì, có phải là… Ngao Túc đã thật sự biến mất…?

Hoa Linh co người lại, mờ mịt dựa vào tủ, chút hy vọng nhỏ nhoi còn lại tan vỡ…

Y cảm thấy chút năng lượng chống đỡ thân thể cuối cùng cũng tan biến, y không biết giờ mình nên đi đâu, nên làm gì nữa…

Nhìn Hoa Linh mặt xám như tro tàn, Cá ngựa nhỏ lo lắng kêu hai tiếng, nhảy nhảy trên đất vài vòng xong đột nhiên nhớ ra, nhảy tới một ngăn tủ trên tường, dùng miệng mổ mổ lên cánh cửa, sau đó giương đôi mắt hạt đậu đen láy nhìn Hoa Linh.

Hoa Linh thấy thế, một hồi lâu sau mới miễn cưỡng nâng tay mở cửa tủ ra.

Nhìn thấy đồ vật trong tủ, Hoa Linh hơi sửng sốt. Bên trong xếp từng cái giá song song, trên giá treo từng vật thể hình trụ màu đen, dưới mỗi vật thể đều dán ngày tháng cụ thể.

Hoa Linh duỗi tay cầm lên một vật thể bất kì trong đó, trên đó viết: Túi không gian ghi chép thí nghiệm -No146.

Hoa Linh nghĩ những vật thể hình trụ này hẳn là dữ liệu ghi chép thí nghiệm của Ngao Túc. Trong mỗi ngăn tủ chứa hơn trăm chiếc ghi chép dữ liệu, Hoa Linh nhìn ngăn tủ khắp bốn phía, khó có thể tưởng tượng được số thí nghiệm mà Ngao Túc đã làm những năm qua. Những dữ liệu này hẳn là một khối tài sản khổng lồ với ba giới.

Thế nhưng vào giờ phút này, Hoa Linh hoàn toàn không có hứng thú với chúng. Y định đem vật trong tay trả về chỗ cũ thì Cá ngựa nhỏ đột nhiên nhảy tới ngăn y lại, đồng thời uốn éo đuôi không ngừng với Hoa Linh.

Hoa Linh ngớ ra, sau lại thấy vật ghi chép trong tay có hình dáng vừa vặn bằng với Cá ngựa nhỏ.

Cá ngựa nhỏ ưỡn ưỡn quai hàm, vây đuôi hé mở, một hắc động lộ ra.

Hoa Linh do dự nhét vật ghi chép trong tay vào đó, mấy giây sau, bụng Cá ngựa nhỏ sáng lên, miệng hóa thành hình loa, giọng Ngao Túc truyền ra từ miệng nó.

"Ngày 05/01, túi không gian ghi chéo thí nghiệm lần thứ 146, thí nghiệm túi da dùng chất da bạch tuộc pha với bột san hô…"

Nghe thấy giọng Ngao Túc, người Hoa Linh run lên, y nắm cục cưng trong tay, mở to hai mắt cẩn thận nghe âm thanh phát ra trong miệng nó, là chất giọng trầm thấp thận trọng quen thuộc của Ngao Túc…

Mũi Hoa Linh cay cay, ôm Cá ngựa nhỏ cẩn thận nghe, nội dung ghi chép không dài, Ngao Túc nói ngắn gọn mà thẳng thắn, rõ ràng mà mạch lạc, cho dù sau cùng kết quả thí nghiệm là thất bại ngữ điệu của hắn

vẫn không có một tia phập phồng, bình tĩnh như nước, sau khi phân tích nguyên nhân thất bại thì kết thúc ghi chép.

Hoa Linh giống như phát điên sờ soạng khắp người Cá ngựa nhỏ, nỗ lực tìm phím chỉnh âm thanh cho người lãng tai, y muốn nghe giọng Ngao Túc, y muốn nghe, khao khát như người trong sa mạc sắp chết khát nhìn thấy ảo ảnh ốc đảo, biết rõ là hư ảo vẫn quên mình xông tới…

Cá ngựa nhỏ giãy dụa, ngẩng đầu hướng về ngăn tủ đối diện kêu lên, ra hiệu cho Hoa Linh qua bên kia.

Hoa Linh nhanh chóng từ dưới đất bò dậy, bất chấp thân thể suy yếu và đầu đang choáng váng, bước nhanh tới ngăn tủ đối diện, mở ngăn tủ mà Cá ngựa nhỏ chỉ điểm ra, bên trong vẫn là những ghi chép sắp xếp chỉnh tề, ngày tháng ghi lại là khoảng thời gian Hoa Linh chữa trị ở Long cung.

Tim Hoa Linh đập dồn dập, y nhìn chằm chằm từng nhãn dán ghi ngày tháng, tầm mắt dừng lại dưới ghi chép ngày y và Ngao Túc lần đầu gặp gỡ.

Ngón tay Hoa Linh run rẩy, nhẹ nhàng nắm lấy vật thể hình trụ, chậm rãi nhét vào vây lưng Cá ngựa nhỏ.

Mấy giây sau, giọng Ngao Túc vang lên.

95. Quyển 3 - Chương 95: Bản Ghi Âm Ghi Chép Thí Nghiệm Của Ngao Túc

Editor: Vivi

"Ngày 25 tháng 3, gặp được một bệnh nhân, người bệnh dùng thân côn trùng nhập ma đạo, tu thành hình người, cánh tay trái cùng pháp khí hợp nhất, pháp khí bị hủy, tay bị tàn phế. Mặt cắt khửu tay chỉnh tề, hoại tử triệt để, bóng loáng bằng phẳng, có thể hợp với loài có vỏ cứng. Nhưng cân nhắc vẻ ngoài và phong cách của bệnh nhân, có thể thử nghiệm xúc tu bạch tuộc bảy màu. Người bệnh khá mâu thuẫn với việc trị liệu, động viên không có tác dụng, dùng thuốc gây mê ở đầu ngón tay cưỡng chế thu nhập, ngày mai bắt đầu trị liệu.

Ghi chú: Cần chú ý lực tinh thần của người bệnh, lúc mới gặp trong lòng có hơi rung động, tấn công bằng tinh thần?"

"Ngày 26 tháng 3, người bệnh tỉnh lại, tâm tình càng thêm mâu thuẫn, từ chối xúc tu của bạch tuộc bảy màu, lý do là ăn ngó sen? Còn nghi vấn, đợi điều tra thêm. Người bệnh là một trong mười đại Ma Vương của Ma giới, tên là Ngân Linh Tử, lực công kích rất mạnh, hủy diệt một bộ máy kiểm tra linh áp trong phòng thí nghiệm, động viên không có hiệu lực, chọn dùng thuốc mê ở đầu ngón tay cưỡng chế chế phục, tạm dừng phương án trị liệu.

Ghi chú: Người bệnh thân thể mềm mại, xúc cảm rất tốt, cần tìm kiếm vật chủng có tứ chi phù hợp lần hai."

"Ngày 27 tháng 3, tìm đọc đồ phổ các nhân vật lịch sử, Ngân Linh Tử, nguyên thân là một con đom đóm, khai sáng ma thú, xuất thế thời hồng hoang, tu hành ngàn năm dưới gốc cây ngân hạnh, lúc độ kiếp gặp được nữ quý nhân, nhận được pháp khí Thiên Khôi Linh, lôi kiếp giáng xuống dùng pháp khí hộ thể, khi tu thành người pháp khí hóa thành cánh tay trái. Giá trị vũ lực xếp thứ mười trong mười Ma Thần, rất giỏi Độn Thuật. Vì ngoại hình lộ liễu tính cách phóng đãng, danh xưng khắp tam giới không quá tốt đẹp. Hiện cùng Phi Liêm Bình Ế xưng là tam đại Ma Vương của Ma giới, song cũng không quản lý sự vụ.

Ghi chú: Thẩm mỹ hiện hành ở tam giới có sai lệch, ngoại hình người bệnh rất tốt."

"Ngày 28 tháng 3, bệnh nhân quan sát bách khoa toàn thư về các loại côn trùng dưới biển, sắc mặt không tốt, từ chối lựa chọn vật chủng có thể kết hợp, bài xích tất cả sinh vật biển. Tính chất biệt lập của Trùng tộc quả nhiên cao nhất trong tam giới, người bệnh cuối cùng đưa ra nguyện vọng, chỉ muốn hồi phục lại cánh tay như cũ. Phương án có hơi khó khăn, liên quan đến lĩnh vực gen chữa trị, cần tìm kiếm ghi chép phân tích tính khả thi của thí nghiệm trước kia.

Ghi chú: Ừm, khôi phục lại như cũ cũng tốt, mỹ quan đối xứng."

…

"Ngày 1 tháng 4, sáng sớm người bệnh đột nhiên phát bệnh, tứ chi co giật, sắc mặt tái xanh, sau khi kiểm tra không phát hiện dị thường liền khởi động phương án trị liệu khẩn cấp cấp S tiếp tục tìm kiếm nguyên nhân, sau một giờ tình trạng co giật biến mất, người bệnh tự lành. Người bệnh tâm tình tốt, nói rằng đây là bệnh trạng này là vì bản thân cố ý làm, cho cuộc sống thêm phần đặc sắc. Còn nghi vấn về lí do, kiến nghị tiếp tục quan sát trị liệu, người bệnh từ chối, động viên không có hiệu lực, chọn dùng thuốc mê ở đầu ngón tay cưỡng chế chế phục.

Ghi chú: Cuộc sống thêm đặc sắc? Thói xấu ở thế gian truyền bá càng ngày càng rộng."

"Ngày 2 tháng 4, người bệnh sau khi tỉnh lại tâm tình không tốt, từ chối trả lời tất cả vấn đề, lý do là không rõ phong tình. Một ngày không nói câu nào, tìm đọc ghi chép của mấy năm trước, từng có một dự án phấn tái sinh tế bào, nội dung nghiên cứu ăn khớp với yêu cầu của người bệnh, có thể tiếp tục thực hiện. Chạng vạng, người bệnh tự nhiên ngủ thiếp đi, tâm tình vẫn không tốt như trước, luôn nhíu mày.

Ghi chú: Phong tình… Phải hiểu như thế nào?

P.s: Hình dáng môi rất đẹp."

"Ngày 3 tháng 4, nổi lên ý nghĩ chiết xuất tế bào ở tay người bệnh làm gen tiêu bản, người bệnh từ chối, nói với người bệnh da dẻ y phi thường hiếm thấy, rất khó tìm được vật chủng xó màu sắc mềm mại tương tự để thay thế, chỉ có thể chiết xuất từ bản thể của y. Sau đó không hiểu sao tâm trạng người bệnh tốt

hơn, chủ động phối hợp chữa trị cả ngày, tiến triển thuận lợi, dự tính khoảng một tuần có thể nghiên cứu ra dạng da dùng thí nghiệm trên vật thí nghiệm nhỏ.

Ghi chú: Tâm tình người bệnh thay đổi đột ngột, tâm tư khó đoán."

...

"Ngày 10 tháng 4, hàng mẫu thuốc thử thí nghiệm ở ấu thể sao biển thành công, lấy liều lượng nhỏ dùng cho người bệnh, quan sát quá trình sinh trưởng của tế bào và xử lí phản ứng kì quái đột nhiên xảy ra. Tế bào sinh trưởng dẫn đến miệng vết thương bị rách ra đau đớn, người bệnh sợ đau nên rất bất mãn. Lấy Mê điệt hương Ngọc Đế ngự ban cho người bệnh dùng, quả nhiên y vô cùng sảng khoái, ngoan ngoãn ngủ, hiệu quả giảm đau rõ rệt. Tình hình sinh trưởng của tế bào khá hài lòng, có thể tiếp tục giai đoạn trị liệu tiếp theo.

Ghi chú: Nếu Ngọc Đế biết thuốc tốt nhất Tiên cung dùng để giảm đau chắc chắn tâm tình sẽ không tốt, ừm, chú ý bảo mật."

"Ngày 11 tháng 4, trị liệu tiến triển thuận lợi, người bệnh lúc ngủ thả lỏng, tốc độ sinh trưởng của tế bào cao hơn mong đợi, dựa theo tốc độ này, khoảng hai tháng sau là có thể tự lành. Tiếp theo cần tiến hành kiểm tra toàn thân cho người bênh đề phòng thuốc có tác dụng phụ.

Ghi chú: Người bệnh ngẫu nhiên nằm mộng nói mớ, cần tiếp tục quan sát."

...

"Ngày 18 tháng 4, giai đoạn trị liệu thứ nhất kết thúc, đoạn tay tái sinh dài chừng 8 cm, màu sắc tính chất giống hệt cơ thể. Hôm nay kiểm tra toàn thân, lúc cởi quần áo tâm tình người bệnh xuất hiện gợn sóng, tim đập nhanh hơn, huyết áp tăng, da dẻ cũng nóng lên, màu sắc ửng hồng. Kiểm tra đề phòng khả năng xuất hiện tác dụng phụ xong, bệnh nhân trở lại bình thường, nguyên nhân gây ra đợi điều tra.

Ghi chú: Lúc kiểm tra cảm thấy bản thân cũng xuất hiện tình trạng tim đập huyết áp cao dị thường, trước đây chưa bao giờ có tình huống như vậy, cần quan sát phòng bị, có khả năng trong phòng thí nghiệm có bệnh truyền nhiễm."

"Ngày 19 tháng 4, thanh trùng toàn bộ phòng thí nghiệm, quét tước tiêu độc. Vào buổi tối kiểm tra thân thể cho người bệnh lại xuất hiện bệnh trạng, bước đầu có thể loại bỏ nguyên nhân do vật chất, trước mắt xem ra bệnh trạng không gây hại cho thân thể, tạm thời không truy cứu.

Ghi chú: Bệnh trạng xuất hiện khi chạm tới cơ thể người bệnh, có thể chính người bệnh là nguyên nhân.

P.s: Tình huống người bệnh trong mộng nói mớ xuất hiện lần nữa."

...

"Ngày 25 tháng 4, giai đoạn trị liệu thứ hai tiến triển thuận lợi, người bệnh rất phối hợp, chỉ là Mê điệt hương còn lại không nhiều, giá hơi cao, hôm nào phải đến Thiên cung thỉnh Ngọc đế ban thưởng thêm một ít thành phẩm. Hôm nay lúc người bệnh mê man tiếp tục kiểm tra toàn thân, không có gì khác thường.

Ghi chú: Một tuần bảy ngày hết sáu ngày thực hiện kiểm tra bên toàn thân, tần suất có hơi cao."

"Ngày 26 tháng 4, tuần này lần thứ bảy kiểm tra toàn thân, xuất hiện dị thường.

Ghi chú: Thân thể người bệnh bình thường, tự thân ta cương."

"Ngày 27 tháng 4, xác nhận cương lần hai.

Ghi chú: Có nên tiến hành trị liệu cho bản thân?"

...

"Ngày 3 tháng 5, giai đoạn trị liệu thứ hai kết thúc, hài lòng với tình hình phát triển của cánh tay, đã tự lành đến chỗ cổ tay, dược phẩm dùng cho ngón tay sinh trưởng yêu cầu độ chính xác hơi cao, cuối cùng còn có phương án chữa trị thần kinh, phải lấy gen truyền vào người y để phụ trợ, là gen chiết xuất từ cơ thể ta.

Ghi chú: Tình trạng cương nghiêm trọng hơn."

"Ngày 4 tháng 5, tìm đọc tư liệu, adrenalin khơi ra kích thích với người khác phái có hảo cảm, người bệnh giới tính nam, xuất hiện tình hình này không đúng lẽ thường, cần tiếp tục tìm kiếm nguyên nhân.

Ghi chú: Người bệnh cũng xuất hiện tình huống cương, bộ phận to nhỏ vừa phải, hình dáng hoàn mỹ."

...

"Ngày 10 tháng 5, người bệnh khôi phục tốt, bàn tay đã tự lành, chỉ còn dư lại ngón tay, dự tính trong vòng hai tuần có thể khôi phục hoàn toàn. Mê điệt hương đã dùng hết, hôm nay Ngọc Đế sẽ phái người đưa đến, không làm lỡ trị liệu.

Ghi chú: Bây giờ mới biết có một thứ gọi là đồng tính luyến ái, đã tìm được nguyên nhân cương."

"Ngày 11 tháng 5, hôm nay lúc trị liệu người bệnh đang mê man đột nhiên cương, để không ảnh hưởng đến quá trình trị liệu, không thể làm gì khác hơn là dùng tay giúp người bệnh giảm bớt, phản ứng sinh lý của

người bệnh rất mạnh mẽ.

Ghi chú: Biểu tình, âm thanh, cảm giác… Đều rất tốt."

…

"Ngày 17 tháng 5, lúc tỉnh dậy người bệnh thấy eo đùi bủn rủn, hai chân vô lực, dò hỏi có phải do tác dụng phụ của thuốc hay không, trả lời y rằng cần phải tiến hành kiểm tra lại.

Ghi chú: Giảm bớt việc dùng tay giúp người bệnh xuống còn một ngày một lần."

"Ngày 18 tháng 5, phát hiện một loại phương thức giảm bớt tình trạng cương, đó là xoa bóp một điểm ở vách trong, hiệu quả gấp bội.

Ghi chú: Chỗ đó rất kì diệu."

…

"Ngày 20 tháng 5, cánh tay người bệnh sắp khôi phục hoàn toàn, trọng điểm dời đến một vấn đề khác, người bệnh trong mộng nhiều lần nói mớ, lúc nói mớ thần sắc lo lắng thống khổ, mặc dù dưới ảnh hưởng của Mê điệt hương thỉnh thoảng cũng sẽ xuất hiện nhưng đa phần đều bị tác dụng an thần của nó chống lại. Ngày mai chọn dùng Loa trộm tâm tìm kiếm nguyên nhân sinh bệnh.

Ghi chú: Không muốn thấy y khổ sở."

"Ngày 21 tháng 5, bình phong che chắn nội tâm của người bệnh khá mạnh, Loa trộm tâm không thể trộm được hết toàn bộ nội dung, sau khi phân tích cho ra một cái tên —— Hình Thiên.

Ghi chú: Một người đàn ông."

"Ngày 22 tháng 5, tra được tư liệu, Hình Thiên là một Ma thần trong Thập Đại Ma thần Thượng cổ, chết trong đại chiến Trác Lộc, là anh em vào sinh ra tử với người bệnh, giao tình sâu đậm nhất. Cái chết của Hình Thiên ảnh hưởng rất lớn tới người bệnh, đây cũng là nguyên nhân gây ra căn bệnh hiện tại.

Ghi chú: Ừm, là anh em tốt, có thể lý giải."

"Ngày 23 tháng 5, nghiên cứu một đêm không tìm được phương pháp trị liệu, vết thương về thể xác chữa trị rất dễ dàng, nhưng chấp niệm trong lòng đã thành ma, muốn cởi được chuông phải tìm người buộc chuông, song người đã chết, khó giải.

Ghi chú: Trừ phi… Phục sinh?”

…

“Ngày 1 tháng 6, cánh tay người bệnh khôi phục hoàn toàn, hoạt động bình thường, chỉ cần tiếp tục quan sát một tuần, không có gì khác thường là ổn. Phấn tái sinh tế bào mang lại hiệu quả rất tốt, nhưng cũng có nhiều thiếu sót, muốn phục sinh một người đã chết cần rất nhiều thứ, ngày mai chính thức đề lên Thiên cung phê duyệt lập hồ sơ, tiến hành nghiên cứu chính thức.

Ghi chú: Hôm nay tình huống có chút khác thường, y nhìn chằm chằm ta một ngày, liên quan đến quà cảm ơn?”

“Ngày 6 tháng 6, Thiên cung thông qua, hạng mục phấn tái sinh tế bào chính thức khởi động. Người bệnh khôi phục rất tốt, hôm nay xuất cung. Qua camera giám sát Long cung thấy người bệnh ra khỏi phòng thí nghiệm xong liền lạc đường, phái một tiểu cua đồng tới dẫn đường cho y. Y đi rồi, trong phòng thí nghiệm trống rỗng, trong lòng hình như cũng khuyết mất một chỗ.

Ghi chú: Trước khi đi y nói ta rất tuấn tú, ừm, tâm tình tốt, nhất định sẽ gặp lại.”

…

“Ngày 8 tháng 6, hạng mục phấn tái sinh tế bào tiến triển cấp tốc, giờ khắc này mới phát hiện lúc y hắn không ở đây hiệu suất rất cao, xem ra ảnh hưởng của y với ta rất lớn.

Ghi chú: Vừa nghĩ tới y sẽ cương, đã thành chuyện bình thường.”

“Ngày 9 tháng 6, gặp phải khó khăn, khác biệt mấu chốt giữa phục sinh cả người và tái sinh tay chân là căn nguyên động lực bên trong thân thể, Hình Thiên đã chết mấy ngàn năm, huyết nhục tận hóa, hắn thiếu một trái tim, không có năng lượng khởi động tế bào tái sinh.

Ghi chú: Thử nghiệm tìm kiếm vật thay thế.”

…

“Ngày 12 tháng 6, tất cả tim của các loài động vật có vú đều thất bại, tế bào các bộ phận có thể dùng gen dung hợp, thế nhưng tim làm căn nguyên động lực tim không thể cấy ghép, đành phải thử nghiệm thứ khác không phải sinh vật.

Ghi chú: Mệt một chút.”

…

“Ngày 14 tháng 6, thí nghiệm mấy trăm loại sinh vật thay thế, năng lượng kết xuất đều tồn đọng vấn đề. Hiện tại chỉ có một lựa chọn —— Bổ thiên thạch. Tuy rằng nó là pháp khí ta ký khế ước nhưng ta vẫn muốn thương lượng với nó một chút.

Ghi chú: Thương lượng mệt mỏi hơn.”

“Ngày 15 tháng 6, Bổ thiên thạch đáp ứng, thế nhưng có một điều kiện, nó không muốn kí khế ước lần nữa với người khác vì phiền phức. Được, có thể bắt đầu nghiên cứu phương án.

Ghi chú: Pháp khí của ta vừa điệu thấp vừa rực rỡ. “

“Ngày 16 tháng 6, Bổ thiên thạch chỉ có một khối, không còn gì khác để ta thử nghiệm, nếu thử dung hợp Bổ thiên thạch với sinh vật khác thì khi dung hợp với Hình Thiên sẽ gây ảnh hưởng lớn tới gen của hắn, hậu quả không thể lường trước được. Sau khi cân nhắc, chỉ có thể mạo hiểm trực tiếp dùng gen Hình Thiên tiến hành thay thế.

Ghi chú: Ta cần gen của Hình Thiên.”

…

“Ngày 20 tháng 6, đạt được gen của Hình Thiên, nghiên cứu chính thức bắt đầu.

Ghi chú: Nếu Ngọc đế biết ta dùng Bổ thiên thạch… Ừm, chú ý bảo mật.”

…

“Ngày 25 tháng 6, thân thể Hình Thiên tái tạo thành công, lúc thức tỉnh ý thức của vượn chiếm chủ đạo, hung tàn táo bạo, lực công kích mạnh mẽ, chỉ số thân thể bình thường, giai đoạn thứ nhất thành công, ngày mai tiến hành nghiên cứu sóng điện não.

Ghi chú: Bề ngoài Hình Thiên tuyệt đối khác so với miêu tả trong Sử bí thư lục, hoàn toàn không giống khỉ.”

…

“Ngày 27 tháng 6, ý thức Hình Thiên xuất hiện, thế nhưng thời gian rất ngắn, kéo dài khoảng 3 phút, sau đó nổi khùng.

Ghi chú: Cần an bài thủ vệ."

...

"Ngày 29 tháng 6, Hình Thiên sáng nay chạy khỏi phòng thực nghiệm, tình huống nguy cấp. Căn cứ theo tình hình tinh thần bây giờ của hắn có thể sẽ gây ra thương tổn cực lớn với thế gian, hơn nữa chức năng của thân thể cũng sẽ từ từ suy giảm, nhất định phải mau chóng tìm về.

Ghi chú: Có thể Hình Thiên sẽ đi tìm y, trạng thái cuồng bạo sẽ làm y bị thương."

"Ngày 30 tháng 6, báo lại với Thiên cung, Vương mẫu hạ chỉ gọi ta cùng tới thế gian, mượn danh nghĩa tham sự Đại hội tam giới để cùng tìm kiếm, hi vọng có thể khống chế ảnh hưởng của chuyện này trong phạm vi nhỏ.

Ghi chú: Lập tức xuất phát, ta sẽ không để y bị thương tổn."

...

...

Hoa Linh yên tĩnh ngồi dưới đất, hai giờ, một trăm hai mươi phút, y không nhúc nhích nghe xong ghi âm trong ba tháng của Ngao Túc, nước mắt theo gò má lướt xuống, dọc theo hàm dưới tí tách rơi trên người, vạt áo trước ngực đã hoàn toàn ướt đẫm.

Bắt đầu từ câu nói đầu tiên của Ngao Túc hốc mắt y đã hơi ửng hồng, càng nghe đến phía sau, nước mắt càng không kìm được, y im lặng không lên tiếng, chỉ yên lặng chảy nước mắt, lẳng lặng nghe giọng của Ngao Túc.

Cuối cùng y cũng hiểu, vì sao Ngao Túc lại bế y quẹo vào Long cung…

Cuối cùng cũng hiểu, vì sao Ngao Túc lại đi trộm mộ Hình Thiên…

Cuối cùng cũng hiểu, vì sao Ngao Túc không bao giờ sử dụng pháp khí…

Cuối cùng cũng hiểu, Ngao Túc yêu y, yêu sâu đậm nhường nào…

Một hồi lâu sau, Hoa Linh hai tay che mặt, chôn đầu vào đầu gối, nhịn không được run run, nghẹn ngào khóc thành tiếng, bóng lưng thon gầy của y phảng phất như bị bóp vỡ nát, tràn đầy bi thống cùng tuyệt vọng.

Trước đây, Hoa Linh vẫn cho rằng là đàn ông, rơi nước mắt là chuyện rất mất mặt. Trước khi gặp Ngao Túc, cho dù có đau đớn thế nào đi nữa y cũng rất ít khi khóc.

Từ lúc quen biết Ngao Túc, trên giường lẫn dưới giường, trước và sau khi chia tay, y bị Ngao Túc ngược khóc vô số lần, vì thế y còn cảm thấy rất mất mặt, sau khi chia tay y đã thề không bao giờ để Ngao Túc gây ảnh hưởng đến mình nữa.

Vậy mà bây giờ, Hoa Linh rốt cuộc hiểu rõ, khi tình cảm dâng đến mức tận cùng, thất thố mất mặt gì đó đều chỉ là hạt cát giữa sa mạc không đáng kể. Nếu như rơi lệ có thể đổi về từng tia hy vọng Ngao Túc trở về, y nguyện tiêu hao hết mỗi giọt chất lỏng trên người mình…

96. Quyển 3 - Chương 96: Lòng Cha Mẹ Trong Thiên Hạ

Editor: Vi quàng tử

Đông đi xuân tới, một tháng trôi qua nhanh như một lần chớp mắt.

Phong ba mà Hiên Viên Kiếm mang tới dần dần lắng xuống, dưới sự hợp lực của một đám dược sư, tính mạng của Mạc Vũ Sinh cùng Hỏa Liễn cuối cùng cũng được bảo đảm.

Sau khi tỉnh lại, Hỏa Liễn mất đi một đoạn trí nhớ. Ký ức của hắn dừng lại ở lần bị thương rơi xuống thủy động, tất cả những chuyện liên quan đến Hiên Viên Kiếm đều quên hết, như thể đi theo Hiên Viên Kiếm mà biến mất. Do tinh huyết trong cơ thể bị Hiên Viên Kiếm hút khô nên nội đan bị trọng thương, công lực ngàn năm tiêu tan, gần như trở về giai đoạn mới ra đời.

Phượng Vương nhìn thấy con trai tâm can biến thành như vậy vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ, ông biết tuy Hỏa Liễn là bị Hiên Viên Kiếm đầu độc điều động, thế nhưng nói thế nào vẫn là do trong lòng Hỏa Liễn có chấp niệm mà ra, cầu không được lại càng khao khát nên mới bị Hiên Viên Kiếm điều khiển. Gây thành đại họa như thế, cho dù là đền hai cái mạng cũng khó cứu vãn.

Dẫu vậy Phượng Vương cũng không thể trơ mắt nhìn con trai mình thương nhất đi chết, đành phải dẹp hết mặt mũi ngày ngày đến Thiên cung cầu xin Ngọc đế, bôn ba khắp Long cung Ma giới, chỉ hy vọng có thể giữ lại cho con trai nhỏ lưu một cái mạng. Một tuần, linh vũ trên đầu Phượng Vương bạc trắng.

Long vương nhìn dáng vẻ kia của Phượng Vương, rốt cục trong lòng vẫn sinh ra chút bất nhẫn. Ngao Túc hiện không rõ tung tích, sống chết chưa biết, Long vương rất thông cảm với nỗi đau mất đi con ruột, ông suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng đáp ứng yêu cầu của Phượng Vương, giữ lại tính mạng Hỏa Liễn.

Sau khi báo lại cho Long mẫu, ông vinh dự được ra vịnh san hô chơi với cá cua cả ngày…

So ra thì cửa Ma giới không thể dễ dàng như thế, Thần Đồ, Úc Lũy, Phi Liêm, Bình Ế, thêm cả Hình Thiên, tất cả đều nhất trí cho rằng Hỏa Liễn không thể không chết. Hậu Khanh bị phong ấn tại thế gian mấy ngàn năm, Thần Đồ phí mất mấy đời trắc trở mới tìm được, qua tay Hỏa Liễn cái lại biến mất, cộng thên ảnh hưởng to lớn tới Hoa Linh, mọi người đều hận không thể ngàn đao bầm thây Hỏa Liễn.

Phượng Vương ngày nào cũng đến Ma giới xin lỗi cầu xin, liên tục một tháng không nghỉ ngày nào, cuối cùng làm cho Thần Đồ phiền chịu không nổi giăng kết giới đóng cửa không gặp. Vương mẫu vì chuyện này cũng rất là đau đầu, bà và Thần Đồ hẹn nói chuyện mấy lần, cuối cùng xem như định ra phương thức xử lí.

Đó là để Hỏa Liễn xuống Uyên Trung cốc ở Ma giới chịu cực hàn trừng phạt đến khi Ngao Túc cùng Hậu Khanh bình an trở về.

Nếu có một ngày xác nhận tin hai người qua đời thì đó chính là ngày Hỏa Liễn mất mạng.

Nếu vẫn luôn bặt vô âm tín thì Hỏa Liễn sẽ ở lại đáy cốc mãi mãi.

Nếu hắn không chịu nổi cực hàn, không chịu được nỗi khổ cô tịch mà mất mạng nơi đáy vực, cũng coi như đó là số mệnh của hắn.

Phượng Vương tuy rằng đau lòng bất mãn nhưng cũng không thể làm gì hơn vì đây là con đường duy nhất có thể bảo vệ mạng sống cho Hỏa Liễn.

Mấy ngày sau, Phượng Vương chính thức tuyên bố, tước bỏ vị trí Thái tử của Hỏa Liễn, truyền lại cho Hỏa Diễm. Sau đó mang Hỏa Liễn tới Ma giới.

Trong lòng Tiên Ma vẫn còn bất mãn, nhưng bên ngoài cơ bản đều tiếp nhận kết quả xử lý này, ngoại trừ Ngao Tứ.

Ngao Tứ cùng Hỏa Liễn kỳ thực cũng coi như là có tình nghĩa trúc mã lớn lên cùng nhau từ nhỏ. Trong chín hoàng tử Đông Hải Long Cung thì tuổi hắn xấp xỉ tuổi Hỏa Liễn, lúc nhỏ hai người xem nhau như đồng bọn,sau đó Hỏa Liễn thầm mến Ngao Túc, không hay đến Long cung nữa, Ngao Tứ liền đi thế gian, quan hệ giữa hai mới dần dần xa cách.

Thế nhưng người sinh sát tâm nặng nhất với Hỏa Liễn lại là Ngao Tứ. Lúc hắn hay tin Long vương đồng ý tha mạng cho Hỏa Liễn đã náo loạn với Long vương một hồi, còn nghiêm túc nói rằng Hỏa Liễn không chết hắn cũng không về Long cung, còn vị trí Thái tử, ai thích thì đi mà làm…

Tuy tính cách Ngao Tứ kiệt ngạo nhưng từ bé đến lớn chưa bao giờ có thái độ như thế với người nhà, Long vương quá mệt mỏi, sâu sắc cảm thấy thân là một người cha lại có đầy khuyết điểm trong giáo dục con cái, đứa nào cũng không hài lòng với quyết định ông đưa ra.

Cũng bởi thế Long mẫu mới biết tình cảm Ngao Tứ dành cho Mạc Vũ Sinh sâu đậm đến mức nào. Bà rất

bất đắc dĩ, sâu sắc cảm thấy nữ khí trong Long cung quá ít nên mấy thằng con trai đều nối tiếp nhau cong xiêu vẹo hết cả. Mà trước mấy Long cung lại công việc bề bộn, Long mẫu tạm thời cũng không có lòng đi xoắn xuýt chuyện này, mặc Ngao Tứ mang Mạc Vũ Sinh về thế gian.

Trước khi hai người đi, Long mẫu gặp được Mạc Vũ Sinh sau khi được chữa bệnh. Thảo nào mà Ngao Tứ hận Hỏa Liễn đến thế, trên mặt Mạc Vũ Sinh có một vết sẹo dài dữ tợn chênh chếch xuyên qua cả khuôn mặt, từ thái dương đến cằm, xương mũi bị bẻ gãy, đôi môi bị rách, dung mạo hoàn toàn bị hủy.

Tiểu Cửu từng cho Long mẫu xem qua bức ảnh chụp Mạc Vũ Sinh trước đây, biết cậu đã từng ôn nhuận đẹp trai thế nào, đem so với khuôn mặt trước mắt, Long mẫu chỉ có thể than thở trong lòng.

Mạc Vũ Sinh bị Hỏa Liễn bắt đi, lúc ấy hân đã hóa thành phượng, hai trải trực tiếp cắp nganh mặt và eo Mạc Vũ Sinh quắp cậu bay từ thành phố tới Trác Lộc, móng vuốt sắc bén đâm vào da thịt Mạc Vũ Sinh, không chỉ phá huỷ khuôn mặt của cậu mà còn bóp nát một quả thận, để lại vết sẹo dài trên bụng.

Tuy hai mắt Mạc Vũ Sinh không bị đâm nhưng do vùng thần kinh thị giác bị thương tổn nên hai mắt của cậu tạm thời không nhìn thấy được. Dẫu vậy, khi xoa lên da dẻ trên mặt trong lòng cậu đã đoán được tình hình chắc chắn rất tệ. Trên mặt cậu không có thần sắc nào đặc biệt, luôn trầm tĩnh trước sau như một.

Xương trên người Mạc Vũ Sinh cũng gãy không ít, dù tính mạng đã được bảo toàn nhưng để hoạt động bình thường như trước kia còn cần một quãng thời gian rất dài, hiện tại chỉ có thể ngồi xe lăn, Tiểu Cửu đẩy xe lăn, không ngừng cười nói chọc Mạc Vũ Sinh vui vẻ.

"Anh Mạc, anh hai nói tạm thời mang anh về thế gian dưỡng thương, nơi đó anh tương đối quen thuộc, có thể sẽ khôi phục nhanh hơn, mặt và mắt của anh cũng sẽ khá hơn, anh không nên lo lắng nữa, anh hai đã gọi anh Dương Tiễn đến Thái thượng lão quân đòi đan dược, mỡ đông dược cao các thứ, hiệu quả rất tốt…"

Tiểu Cửu ngoài miệng giả bộ thoải mái, ánh mắt nhìn Mạc Vũ Sinh lại tràn đầy lo lắng, trong lòng thầm than: Nếu anh cả ở đây là tốt rồi, những vết thương này khẳng định có thể chữa khỏi, trở lại như cũ…

Sau khi tiễn Ngao Tứ dẫn Mạc Vũ Sinh rời đi, trên đường về đi qua tẩm cung của Ngao Túc, Long mẫu dừng bước nhìn cửa lớn khép chặt, sau đó quay sang hỏi Ngao Phong: "Linh Vương điện hạ còn ở trong hả?"

Ngao Phong gật đầu đáp: "Từ hôm đó tới giờ t chưa ra ngoài lần nào, Tiểu Cửu phân phó người mỗi ngày đúng giờ mang ba bữa tới cho y, thời gian còn lại không nên quấy rầy."

Long mẫu nghe vậy gật gật đầu, thở dài: "Tình kiếp phủ đầu, thần tiên, Ma vương, người phàm… Ai cũng không thể chạy trốn."

Ngao Phong tiếp lời: "Dạ, mẫu hậu, Nam Hải Long vương cùng Tây Hải Long vương mấy ngày trước có gửi thư an ủi, nói anh cả không ở đây, có cần họ phái người tới hỗ trợ quản lý sự vụ Long cung hay không, trong thư còn nhắc tới chuyện của anh hai, dò hỏi chúng ta có muốn đổi Thái tử không."

Trên mặt Long mẫu hiện vẻ chế giễu, nói: "Muốn đổi thành người bên ngoài, xem ra ta vẫn còn chút cảm giác lợi hại (???), hai người bọn họ chắc chắn là đến bỏ đá xuống giếng, Đông Hải Long Cung gặp khó, hỗ trợ là giả, chế giễu mới là thật. Đáng tiếc, thứ Long cung chúng ta không thiếu nhất chính là hoàng tử, mồng mười tháng sau là gia yến mừng Tiểu Thập 100 ngày tuổi, sự vụ Long cung xem như tạm ổn, con và thằng tư thương lượng chút, tổ chức gia yến 100 ngày làm thật to, người có thể mời đều mời tới, dù thằng Túc tạm thời không ở thì Long cung chúng ta cũng không thể để người khác coi thường được."

Long mẫu trầm tư chốc lát mới nói tiếp: "Huống hồ, thằng Túc không có nhà không phải còn Linh Vương điện hạ sao? Từ nay về sau, tất cả đãi ngộ với Linh Vương điện hạ ở Long cung cứ dựa theo tiêu chuẩn của thằng cả mà xếp."

Ngao Phong sửng sốt, hơi kinh ngạc nhìn Long mẫu, Long mẫu chậm rãi nói: "Người con dâu này, ta nhận."

97. Quyển 3 - Chương 97: Hy Vọng Mỏng Manh Từ Pháp Khí

Editor: Vi quàng tử

Hoa Linh nghiêm túc đợi trong phòng thí nghiệm của Ngao Túc hai tháng, mỗi ngày nghe ghi âm Ngao Túc lưu lại, quản lý cẩn thận mỗi một vật phẩm trong phòng thí nghiệm. Buổi tối y ngủ trên chiếc giường trị liệu năm xưa, mỗi sáng thức dậy nhìn thấy dạ minh châu trên trần nhà Hoa Linh đều rơi vào hốt hoảng, y hy vọng hết thảy đều là một giấc mơ, khi y mở mắt ra là lại có thể nhìn thấy Ngao Túc đứng bên giường nói: Thời gian trị liệu hôm nay kết thúc. Một ngày, cửa phòng thí nghiệm vang lên gõ cửa, Hoa Linh mở màn hình quan sát, thấy người tới là Thần Đồ cùng Tiểu Cửu thì khẽ thở dài, đứng dậy mở cửa.

Tiểu Cửu nhìn bộ quần áo Hoa Linh mặc trên người, hơi sửng sốt một chút, mở miệng nói: "Hoa Hoa, anh…"

Sắc mặt Hoa Linh vẫn tái nhợt như cũ nhưng tinh thần có khác biệt rất lớn so với lúc trước, y bình tĩnh nhìn hai người, hỏi: "Chuyện gì?"

Thần Đồ nói: "Hoa Linh, cậu định ở lại Long Cung tiếp tục chờ hả?"

Hoa Linh trầm mặc chốc lát mới đáp: "Tớ không biết ngoại trừ nơi này còn có thể đi đâu. Chỉ có nơi này, chỉ có nơi này tớ mới thấy gần Ngao Túc hơn một ít…"

Thần Đồ nghiêm túc, tiếp tục nói: "Mấy ngày nay, Long cung cùng Ma giới đều đang toàn lực xử lý hậu hoạn Hiên Viên Kiếm mang đến, không có dư lực tìm kiếm tung tích Hậu Khanh cùng Ngao Túc. Chúng tôi biết cậu bị đả kích rất lớn, thế nhưng ba tháng là đủ rồi. Nếu cậu vẫn tiếp tục chán chường thế này, Ngao Túc có thật sự trở lại cũng sẽ xem thường cậu."

Tiểu Cửu lườm Thần Đồ, đau lòng kéo kéo tay Hoa Linh: "Hoa Hoa, đừng nghe ảnh nói bậy, anh cả thích

anh nhất, anh biến thành cái gì ảnh cũng chỉ nhìn mỗi anh thôi. Hôm nay bọn em đến là muốn nói với anh chuyện này, Long Cung đang sửa soạn để tổ chức gia yến cho Tiểu Thập, thực ra ngày chính xác đã qua lâu rồi nhưng do dạo này nhiều việc quá nên mẫu hậu dời lại mấy ngày, mẫu hậu hi vọng anh có thể thay anh cả tới tham gia. Còn có, bọn Bình Ế và Hình Thiên cũng rất lo lắng cho anh, anh xem thế nào rồi tới thăm bọn họ một chút, phòng thí nghiệm anh năm sẽ phái người bảo vệ, tuyệt đối không có người đi vào." Tiểu Cửu thận trọng nhìn vào mắt Hoa Linh.

Hoa Linh xoa xoa mi tâm, hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nói với Thần Đồ cùng Tiểu Cửu: "Xin lỗi, làm mọi người lo lắng, yên tâm đi, tôi không có việc gì, chờ tôi sắp xếp một chút rồi chúng ta cùng về Ma giới."

Nhìn thấy Hoa Linh không còn điên cuồng như ngày trước nữa Thần Đồ và Tiểu Cửu mới dám thả lỏng.

Trên đường về Ma giới, Tiểu Cửu kể hết mọi chuyện đã phát sinh trong thời gian qua cho Hoa Linh, lúc kể đến Hỏa Liễn, Tiểu Cửu hơi ngừng lại rồi mới nói: "Hỏa Liễn không chết, Phượng Vương cùng Phượng mẫu van xin mấy lần, cuối cùng quyết định tạm nhốt hắn dưới đáy vực xx ở Ma giới."

Hoa Linh bình tĩnh gật gật đầu, không nói gì.

Tiểu Cửu hơi kinh ngạc: "Hoa Hoa, anh… không hận Hỏa Liễn hả?"

Đôi mắt Hoa Linh sánh trong, bình tĩnh thanh thản, đáp: "Giết cậu ta, Ngao Túc cùng Hậu Khanh có thể trở về không? Nếu có thể, tôi lập tức giết chết cậu ta, nếu không thể, tôi không muốn lãng phí tâm tư lên kẻ không xứng."

Hoa Linh ngửa mặt nhìn trời, cái cằm thon gầy vẽ nên một độ cong xinh đẹp, chậm rãi mở miệng: "Hai tháng trước tôi mới biết thế nào là yêu, nếu Ngao Túc thật sự không thể trở về, tôi sẽ tiếp tục sống với phần tình cảm này, tôi không muốn nó bị trộn lẫn với những thứ khác, chuyện Hỏa Liễn sống hay chết chẳng còn ý nghĩa gì với tôi nữa."

Tiểu Cửu nắm ngón tay Thần Đồ, cực kỳ lo lắng. Cậu cảm thấy Hoa Linh thế này càng không bình thường…

Hoa Linh thu hồi ánh mắt mờ mịt, nói với Thần Đồ: "Thần Đồ, sau khi dự xong gia yến ở Long cung, tớ muốn đến phòng đá sau núi tu luyện. Trận Ngũ hành giết ma làm tớ bị tổn thương quá lớn, tớ muốn bế quan một thời gian."

Thần Đồ nghe vậy, gật gật đầu.

Ba người trở lại Ma giới, nhìn thấy Hoa Linh, Bình Ế vừa mừng vừa sợ, ôm chặt Hoa Linh không buông tay, mãi đến tận lúc Phi Liêm nhìn không nổi trực tiếp kéo ra. Lúc này Hoa Linh mới phát hiện tất cả mọi người đều tụ tập ở Kinh Lôi Điện, Phi Liêm cùng Hình Thiên ngồi một bên, ngay cả Úc Lũy thường xuyên mất hút cũng quay về, cực thân thiết nhìn y. Cổn Cổn lao đến bên chân Hoa Linh thân mật cọ cọ.

Hoa Linh trong lòng ấm áp, mỉm cười, nụ cười đến từ đáy lòng: "Cảm ơn mọi người."

Phi Liêm khoát tay áo: "Ngân Linh, nói chuyện đứng đắn trước đã." Hắn đưa tay chỉ Hình Thiên, nói tiếp: "Pháp khí Bổ Thiên Thạch của Ngao Túc hiện đang ở trong người Hình Thiên, cái này chắc cậu cũng biết rồi."

Hoa Linh gật đầu: "Tớ nghe ghi âm của Ngao Túc, đã biết."

Phi Liêm tiếp tục nói: "Hình Thiên và Ngao Tứ có kể lại tình huống xảy ra ngày đó, chúng tớ phân tích một chút mới biết chuyện này, Ngao Tứ nói Ngao Túc đã rất lâu không triệu hoán Bổ Thiên Thạch, mà động tác hắn làm hôm đó lại là thủ thế triệu hoán pháp khí, thế nhưng Bổ Thiên Thạch lại chưa từng xuất hiện mà người đến lại là Hình Thiên."

Hình Thiên gật đầu tiếp lời: "Đúng, ngày đó tớ cảm thấy có gì đó không đúng lắm, trong lòng cảm thấy ong ong, sau đó mới biết là do Hiên Viên Kiếm xuất thế nên xuất hiện cộng hưởng giữa sang thế thần khí gây nên. Sau đó tớ lại thấy trong lòng nóng lên, không giải thích được đã đến Trác Lộc, theo lý thuyết thì ngoại trừ kết giới mở thông đạo của Hậu Khanh, những người khác không thể trong nháy mắt vượt qua hai giới mà đến. Mà kết giới phòng vệ đột nhiên xuất hiện kia là vì Bổ Thiên Thạch thấy Ngao Túc gặp nguy hiểm tự động tạo nên. Bởi vậy có thể thấy được khế ước giữa Bổ Thiên Thạch và Ngao Túc chưa biến mất."

Hoa Linh nghe vậy, đáp: "Đúng là thế, trong bản ghi âm Ngao Túc có nói là hắn lấy Bổ Thiên Thạch làm tim cho cậu nhưng không phá bỏ khế ước."

Hình Thiên chớp mắt: "Ngân Linh, sau khi Ngao Túc biến mất tớ vẫn luôn thử kí khế ước với Bổ Thiên Thạch nhưng hoàn toàn không được."

Hình Thiên thở dài: "Cậu đói bụng đến choáng váng à?"

Hoa Linh: "…"

Bình Ế không nhịn được nói xen vào: "Ngân Linh, Bổ Thiên Thạch không cách nào ký khế ước với người khác, điều này có ý nghĩa gì cậu còn không hiểu hả?"

Hoa Linh sững sờ, lát sau hai mắt lóe sáng: "Ngao Túc không chết, đúng không? Ngao Túc chưa chết!"

Bình Ế cười tươi: "Đúng, Ngao Túc nhất định chưa chết, nếu chủ nhân bỏ mình, pháp khí sẽ khôi phục trạng thái vô chủ, có thể kí khế ước với những người khác, Hình Thiên và chúng tớ đã từng điều tra, Bổ Thiên Thạch trong cơ thể cậu ấy và bản thân nó lúc trước giống y hệt nhau, không hề thay đổi, vẫn luôn ở trạng thái đã ký khế ước. Cho nên, cậu yên tâm, Ngao Túc nhất định còn sống."

Môi Hoa Linh run run, đây là câu nói mỹ diệu nhất y nghe được trong mấy tháng qua. Ngao Túc không chết, đúng, hắn nhất định sẽ không chết.

Hoa Linh trừng lớn hai mắt, gắt gao nhìn chằm chằm ngực Hình Thiên, ánh mắt cuồng nhiệt sắc bén chuyên chú kia làm Hình Thiên run lập cập. Một hồi lâu sau, Hình Thiên chậm rì rì mở miệng: "Ngân Linh… không phải là cậu muốn móc nó ra xem một chút đâu ha…."

Hoa Linh: "…"

98. Quyển 3 - Chương 98: Ở Một Nơi Bên Ngoài Ngũ Hành Tam Giới

Editor: Vi quàng tử

Hình Thiên bị Hoa Linh đè lên giường sờ soạng cả một buổi chiều, qua bản ghi chép, Hoa Linh biết có thể nói chuyện với Bổ thiên thạch, y thử dùng chân khí liên hệ với nó nhưng làm kiểu gì nó cũng không có phản ứng nào.

Dẫu vậy thì y cũng đã thành công dọa Bình Ế sợ chết khiếp. Vầng, lúc Bình Ế bước vào thì đập vào mắt là cảnh Hoa Linh dang chân ngồi trên eo Hình Thiên, hai mắt dán chặt vào ngực Hình Thiên đang cởi trần nửa người trên, ngực đỏ bừng, hai mắt mờ mịt…

An An ngồi trên ghế bất đắc dĩ không dám nhìn thẳng. Bình Ế đỏ mặt đi tới kéo Hoa Linh xuống khỏi người Hình Thiên.

Chân khí trong người Hoa Linh từ đầu đã không còn nhiều, giằng co một buổi đã tiêu hao gần hết, tuy rất bất mãn nhưng vẫn bị Bình Ế kéo xuống giường.

"Ế, đêm nay tớ sẽ ở lại đây, tớ muốn tiếp tục thử, không chừng nó sẽ biết tung tích của Ngao Túc." Hoa Linh nhìn chòng chọc vào ngực Hình Thiên.

"Biết rồi biết rồi, nhưng cũng nên nghỉ ngơi để Hình Thiên cũng được nghỉ chứ. Mai chúng ta tiếp tục nghĩ cách, bây giờ công lực của cậu quá yếu, không nên uống phí chân khí." Bình Ế nói xong trực tiếp kéo người đi.

Hình Thiên sống sót sau hiểm cảnh cảm kích nhìn bóng lưng Bình Ế, ngẫm lại ánh mắt như hổ đói kia của Hoa Linh, Hình Thiên sâu sắc cảm thấy nếu để y ở lại xem chừng không chỉ tính mạng mà cả…. trinh tiết cũng khó giữ.

Trái tim nhỏ này đập loạn như hươu chạy…. Hù chết lão tử.

An An bên cạn đã chuẩn bị xong nước ấm cùng khăn mặt, toan gọi Hình Thiên rửa mặt lại thấy hắn đờ người ra trên giường.

“Điện hạ?” An An thận trọng gọi.

Một hồi lâu sau, Hình Thiên mừng rỡ nhìn An An: “Nó có phản ứng, Bổ thiên thạch có phản ứng, nó nói Ngao Túc chưa chết!”

An An nghe vậy hai mắt sáng ngời, nói: “Vậy nó có nói Đại hoàng tử điện hạ đang ở đâu không? Lúc nào thì về?”

Hình Thiên: “… Chưa nói.”

An An: “…”

Hình Thiên quần áo xộc xệch vọt tới Vạn Hoa điện.

“Bổ thiên thạch nói Ngao Túc không chết, có thể trở về hay không thì phải xem năng lực của hắn và tạo hóa, nó nói nó chỉ có thể biết được chừng ấy, bảo chúng ra đừng làm phiền nó nữa, nó xhir muốn làm một trái tim an tĩnh…”

Hình Thiên nói hết ý chỉ của Bổ thiên thạch cho Hoa Linh nghe. Hoa Linh im lặng chốc lát, mũi hơi cay, khẽ cười khàn giọng đáp: “Quá tốt rồi, tớ biết hắn sẽ không chết mà, tớ chờ hắn, hắn nhất định có thể trở về.”

…

…

Cùng lúc đó, Ngao Túc khoanh chân ngồi giữa một thung lũng rộng lớn cây cối xanh um tươi tốt, ở giữa có một thác nước lớn chảy xuống một hồ xanh thẳm tạo nên một màn nước trong suốt.

Ngao Túc ngồi trên tảng đá trồi lên giữa hồ, ngẩng đầu nhìn Hoa Linh cười rạng rỡ trên màn nước, tràn ngập trong mắt hắn là tưởng niệm ấm áp.

Lúc này, một bóng người vèo đến bên cạnh hắn, người đến đứng trên tảng đá, nhìn Hoa Linh trong màn nước cười nói: “Ây dô, vợ ngươi đây hả? Chậc, dáng vẻ không tệ nha, nhưng mà hơi gầy, vẫn kém sắc hơn ta.”

Dứt lời, người kia cười hì hì ngồi xuống cạnh Ngao Túc, cả người hệt như không có xương sống ôm cổ Ngao Túc treo trên người hắn nói: “Ngươi liên lạc với Bổ thiên thạch hở? Thiệt lợi hại quá.”

Ngao Túc ngồi nghiêm chỉnh, thu hồi ấm áp trong mắt, gỡ tay người kia khỏi cổ mình, mở miệng: “Lúc nào

thì đưa ta trở về?"

Người kia cười lấy lòng, nói: "Ta đã nói là sẽ không thả ngươi đi rồi. Ta là ân nhân của ngươi, ngươi ở lại lấy thân báo đáp chẳng phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa sao?"

Ngao Túc nghiêm túc nhìn đối phương: "Ngươi là ai? Đây là đâu?"

Người kia vô tội chớp mắt: "Không phải trên kia có viết à? Thủy Mành động – Hoa Quả sơn, mỹ cảnh tuyệt đẹp nhất thế gian."

Ngao Túc lạnh lùng nói: "Loại ảo thuật này không lừa được ta."

Người kia nghe vậy cười tươi: "Không hổ là người ta chọn, quả nhiên thực sự có tài."

Đối phương nói xong liền vung tay lên, sơn thủy xung quanh biến mất, thay vào đó là một bãi cát sóng biển dập dờn, xa xa là mặt trời đỏ đang từ từ nhô lên, biển trời một màu thơ mộng. Kẻ kia tiếp tục dựa vào vai Ngao Túc: "Thế này lãng mạn hơn phải không?"

Ngao Túc trầm mặc không đáp.

Người kia thấy thế cười khẽ, phất tay lần hai, thay thế bãi biển là một căn phòng hoa lệ, hắn và Ngao Túc ngồi trên một giường lớn hình trái tim rải đầy cánh hoa lài. Sau đó hắn thì thầm bên tai Ngao Túc: "Hay là… Trực tiếp như này tốt hơn? Đến đây đi, ta chuẩn bị xong rồi…"

Ngao Túc đẩy người ra, đứng lên nhìn hắn từ trên xuống: "Ta cũng đã nói, rất cảm tạ ngươi đã cứu ta, thế nhưng ta phải đi về."

Người kia ngửa mặt nằm trên giường nhìn Ngao Túc, cười nói: "Được thôi, chỉ cần ngươi hầu hạ ta thật tốt, nói không chừng hôm nào đó tâm tình tốt ta sẽ thả ngươi đi. Đến đây đến đây, muốn về sớm thì đừng uổng phí thời gian!"

Ngao Túc không để ý tới hắn, quay đầu xuống giường đi tới bên cửa sổ nhìn ra ngoài trầm mặc.

Lúc ở trong đường hầm không thời gian, hắn chỉ thấy người mình bị một lực lượng cực đại dẫn dắt rơi vào sâu trong hắc động, càng lúc càng nhanh, càng vào sâu thực khí càng tiêu thất, ý thức cũng ngày càng mơ hồ, ngay khi thể lực sắp cạn kiệt thì cơ thể đột nhiên dừng lại, trước mắt sáng rực, sau đó một bóng người xuất hiện trong tầm mắt.

Chưa kịp nhìn kĩ thì ngất đi, hắn không biết mình ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại thì người đã ở thung lũng, mà bóng người cứu hắn khỏi hắc động chính là cái kẻ đang nằm trên giường kia.

Ngao Túc vốn mang lòng biết ơn, chả ngờ tên đó lại tử triền loạn đả với hắn. Sau đó mỗi lần cố gắng rời khỏi nơi này đều sẽ trở về vị trí cũ, quan sát nghiên cứu hồi lâu mới biết hết thảy trước mắt đều là ảo giác, hắn bị nhốt trong kết giới phong bế.

Nếu không thoát được, Ngao Túc thẳng thắn ở lại chuyên tâm nghiên cứu đường hầm không thời gian, thử liên hệ tìm kiếm chỗ hổng.

Không lâu sau đó, hắn quả thực tìm thấy được một chỗ thời không có linh áp, coi đây là tọa độ, định vị đến Long cung. Hắn không biết vật gì có năng lực mạnh mẽ xuyên thấu thời không đến vậy nhưng cũng không có lòng nghiên cứu. Hắn chỉ một lòng tìm cách rời khỏi chỗ này, kẻ kia ngày nào cũng đến quấy rầy hắn một lần, hỏi hắn đã nghĩ thông suốt chưa, có muốn làm uyên ương với ta không các loại…

Mấy tháng trôi qua, Ngao Túc rốt cục có thể miễn cưỡng thông qua linh áp xây một con đường, có thể nhìn thấy một ít sự tình Long cung đứt quãng, chỉ có điều góc nhìn rất kỳ quái, tình cờ còn có thể nghe được một ít thanh âm kỳ quái nữa. Hắn coi đây là tiếp điểm nỗ lực mở rộng phạm vi thị giác, tìm kiếm tung tích Hoa Linh, rốt cục nhìn thấy Hoa Linh cùng Tiểu Cửu và Thần Đồ rời khỏi Long cung.

Ngó thấy Hoa Linh tiều tụy, tim Ngao Túc như bị người nhéo một cái, hắn biết Hoa Linh đang rất lo lắng an nguy của hắn nên phải nghĩ sớm biện pháp báo bình an, nhưng phải làm sao mới làm được đây? Suy nghĩ một hồi Ngao Túc đột nhiên nghĩ tới Bổ thiên thạch, khế ước giữa hắn và nó vẫn chưa biến mất, mặc dù khoảng cách rất xa hắn không thể triệu hoán nhưng truyền một ít tín hiệu hẳn là có thể làm được.

Sự thật chứng minh hắn thành công, Bổ thiên thạch nhận được tín hiệu của hắn và nói lại với Hình Thiên.

Đương lúc Ngao Túc nghĩ tiếp theo nên làm gì để có thể rời đi cái chỗ không thể hiểu nổi này và thoát khỏi cái người không bình thường kia thì kẻ được cho là không bình thường ấy đã xuống giường đi tới cạnh hắn chỉ vào biển rộng bên ngoài chân thành nói: “Muốn nhìn cái gì cứ việc nói, ta sẽ đổi cảnh cho ngươi…”

Ngao Túc nghiêng đầu nhìn hắn: “Thu kết giới đi, để ta xem xem nơi này rốt cuộc là nơi nào.”

Người kia ôm tay Ngao Túc, cười nói: “Có thể nha, nhưng dù có thu kết giới thì ngươi cũng không về được đâu. Bên ngoài kết giới còn có mấy người nữa, trong số đó có kẻ rất ồn ào, ta để ngươi ở trong kết giới là để tránh bọn họ quấy rối ngươi đó.”

Ngao Túc nhìn hắn: “Rốt cuộc thì đây là đâu?”

Người kia cười hì hì chu mỏ ra: “Ngươi hôn ta một cái ta sẽ nói cho ngươi biết.”

Ngao Túc lạnh mặt quay người đi ra phía sau.

Người kia lập tức đuổi theo nói lầm bầm: “Rồi rồi, không hôn thì không hôn, đừng tức giận, thu kết giới cho ngươi xem là được chứ gì, hừ, đùa tí cũng không được…”

Người kia vừa nói vừa phất tay, lúc này, Ngao Túc nhìn cảnh vật bốn phía nhạt dần, vách tường trở nên trong suốt.

Căn phòng biến mất, Ngao Túc thấy bản thân đang đứng giữa một mảnh trống trải, dưới chân bằng phẳng, xa xa tựa như có tiếng nước nhưng dõi mắt nhìn ra đều là sương mù dày đặc.

Người kia thổi nhẹ một hơi rồi tiếp tục lầm bầm: "Lão Cộng tại luyện binh khí quỷ gì, ngày nào cũng chế tạo sương khói, lên trời xuống đất đều có hại cho sức khỏe."

Theo hơi thổi của hắn, sương mù xa xa tan ra trong nháy mắt.

Lúc này Ngao Túc mới thấy có hơn mười mấy ngọn núi phía xa, mỗi đỉnh núi cách nhau khá gần, chúng quây lại bao quanh một hồ nước quỷ dị màu trắng rất lớn, mặt hồ trời quang mây tạnh, sóng khí phun trào.

Chỗ hắn đang đứng chính là đỉnh của một trong số những ngọn núi đó.

Ngao Túc cúi đầu nhìn, cuối cùng cũng phát hiện chỗ không giống bình thường, mười mấy ngọn núi và cái hồ này nhìn như mọc lên từ một mặt phẳng, nhưng thực chất cái mặt phẳng ấy chẳng là gì cả, hoàn toàn trống không. Những thứ mắt thấy bây giờ đều là ảo ảnh giữa không trung, ngoại trừ núi hồ thì còn lại đều tĩnh lặng sâu xa không có biên giới… (*)

(*) Đoạn này Vi chém hết đấy QAQ

Ngao Túc kinh ngạc, cho dù hắn đứng trên đỉnh tháp Cửu Trùng Thiên nhìn xuống cũng chưa từng thấy cảnh tượng như thế này. Hắn chậm rãi quay đầu, hỏi người bên cạnh: "Rốt cuộc, đây là đâu?"

Người kia cười: "Bên ngoài tam giới, không ở trong ngũ hành, thân ái, ngươi nên chết tâm ở lại đi."

99. Quyển 3 - Chương 99: Một Bầy Ma Thần

Editor: Vivi

Ngao Túc còn chưa kịp mở miệng thì trên đỉnh núi đối diện đã truyền đến một tiếng rống kinh thiên động địa, sau đó một bóng người nhanh như chớp xuất hiện bên cạnh bọn họ, người đến thân hình cao lớn, đầu trọc ở trần, trong tay còn cầm thiết côn chuẩn bị lao đến đập cho kẻ đứng cạnh Ngao Túc một trận:

– Ngươi ngứa đòn phải không?! Lò luyện kim của ta mà cũng dám thổi tắt, hôm nay không đánh ngã ngươi ta sẽ không mang họ Cộng!!!!

Tên bị dọa đánh nhảy ra phía sau Ngao Túc cười cười:

– Ái dô, muốn giết người hả?

Vừa nói vừa khiêu khích kẻ đầu trọc, đầu trọc bị Ngao Túc chắn nên đánh không tới, phẫn nộ trừng Ngao Túc:

– Ngươi là người được cứu khỏi hắc động? Sao ngươi còn ở đây?

Ngao Túc đáp:

– Chưa tìm được phương pháp trở về.

Đầu trọc đổi giọng:

– Ý ta là vì sao ngươi còn chưa bị hắn đùa chết…

Ngao Túc: "…"

Người phía sau nghe được bất mãn thò đầu ra cãi lại:

– Này này này, nói vớ vẩn gì đấy? Vất vả lắm ta mới tìm được chân ái, đừng có phá hủy thanh danh của ta…

– Chân ái? Phi! Chân ái mấy năm này của ngươi có người nào mà phần mộ chả cỏ cao ba mét đâu!

– Bọn họ đều mang ý xấu tiếp cận ta, chết chưa hết tội. Đồ hói đầu đáng chết, ta còn chưa tìm ngươi tính sổ đấy! Lần trước đã dặn luyện lò nấu lò gì thì đừng có thổi qua bên đây, giờ thì sao? Nhìn Phượng Hoàng sơn của ta xem? Chỗ nào cũng toàn mùi khói!

– Dẫu có thế thì ngươi cũng không thể thổi tắt lò luyện kim của ta! Đang luyện đến thời khắc mấu chốt bị ngươi thổi một cái chẳng khác gì dã tràng xe cát!

…

Hai người vừa chửi vừa đánh, càng chửi càng ác, càng đánh càng văng xa, cuối cùng quên luôn Ngao Túc lao xuống giữa sườn núi tiếp tục đánh.

Ngao Túc nhìn bọn họ chốc lát, trong mắt loé ra vẻ khác lạ, dù vậy biểu cảm trên mặt vẫn là sóng lớn không sợ. Hắn lấy máy giám sát linh áp trong túi ra dò xét xung quanh.

Lúc này, giữa không trung vang lên một giọng nói:

– Chậc chậc, thật bình tĩnh quá! Ngươi không sợ bọn họ choảng nhau chết cả đôi à? Dù thế nào thì Tiểu Duyên cũng là ân nhân cứu mạng ngươi, đừng bạc tình bạc nghĩa vậy chứ.

Ngao Túc nghe tiếng liền dừng động tác trong tay quay người nhìn ra phía sau, hắn đã quen với việc bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể nhô ra một người.

Quả nhiên, người thứ ba xuất hiện. Là một thanh niên vóc dáng cao gầy, chân dài thẳng tắp, quần áo đoan chính. Cuối cùng cũng coi như có một người giống người bình thường.

Ngao Túc ngó thấy hoa văn mặt trời đỏ chói tường vân trên hài của người nọ thì hơi sửng sốt, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc. Hắn nhíu mày đáp:

– Bọn họ không chết được.

– Ồ? Làm sao ngươi biết? – Thanh niên cười cười hỏi lại.

Ngao Túc ngẩng đầu nhìn chăm chú người đối diện chốc lát mới chậm rãi mở miệng:

– Bởi vì các ngươi đều là người chết.

Vừa dứt lời, hắn liền cảm thấy bên người thoảng gió lạnh, sau đó cánh tay bị người ôm lấy. Kẻ kia ủy khuất nói:

– Thì ra vì việc đó nên ngươi mới không đồng ý quen ta sao? Yên tâm đi, so với người sống ta còn bốc lửa hơn, đảm bảo khiến ngươi sung sướng đê mê…

Ngao Túc bất đắc dĩ rút tay về, giữa lúc này đầu trọc cũng trở lại, hắn và thanh niên tò mò nhìn Ngao Túc:

– Sao ngươi biết chúng ta là người chết?

Ngao Túc nghĩ một chút mới mở miệng:

– Hai người lúc động thủ khí thế bàng bạc, ra tay tàn nhẫn, thế nhưng ta không cảm nhận được một tia linh áp, không hợp với lẽ thường.

– Chỉ với từng ấy? – Thanh niên tròn mắt vẻ không tin.

Ngao Túc nhìn hắn:

– Còn có ngươi nữa. – Ngao Túc chỉ chỉ hài của hắn nói tiếp – Hoa văn này ta biết, ngươi là Khoa Phụ.

Ba người nghe thế không hẹn mà cùng lộ ra vẻ kinh ngạc, Tiểu Duyên dính người dựa hẳn vào người Ngao Túc cười rạng rỡ:

– Đấy! Ta đã nói hắn không giống với những người trước kia mà, vừa đẹp giai vừa thông minh, chân ái!

Thanh niên phía đối diện sâu sắc nhìn Ngao Túc:

– Ngươi đã thấy hoa văn này ở đâu? Đồ vật có hoa văn này rất ít, người nhận ra nó càng ít hơn.

Ngao Túc nói:

– Hoa Linh tìm được Truy Nhật hài.

Nghe được cái tên Hoa Linh, thanh niên cùng đầu trọc đồng thời chấn động, hai người nhìn nhau rồi cùng nhìn Ngao Túc:

– Ngươi biết Hoa Linh?

– Y là vợ ta.

Khoa Phụ: …

Đầu trọc:???

Tiểu Duyên:!!!

Nói ra câu đó xong Ngao Túc liền thấy người mình thoát khỏi khống chế, thanh niên cùng đầu trọc túm lấy hai tay hắn, bay thẳng về một ngọn núi nào đó, còn Tiểu Duyên thì ôm eo hắn bi thương nói:

– Người gầy còm kia là Hoa Linh? Ôi, không phải người ngoài vẫn đồn là Thần Độn Ngân Linh Tử phong lưu mỹ mạo sao? Kiểu gì lại gầy đét thế kia? Ngực không mông cũng không nốt, có chỗ nào hơn ta chứ… Sớm biết thế lúc trước ta nên mạnh tay hơn, ức hự hự hự vịt quay đến miệng còn bay… Này này này, ngươi

nghĩ thêm đi, chỗ này của ta rất tốt đó, cơm áo không lo, muốn gì được nấy nha….

…

Dọc theo đường đi, đầu trọc tựa hồ còn đang thuy nghĩ vì sao anh em của mình chuẩn một thằng đực rựa lại là vợ của người ta, nghĩ lại nghĩ cuối cùng chịu không nổi Tiểu Duyên lảm nhảm táng cho một phát bonus thêm một tràng chửi dài ngoằng tên đó mới chịu ngậm miệng.

Đến đỉnh núi, thanh niên vung tay lên, trên mặt đất trống trải hiện ra một pháo đài, bốn người bước nhanh đi vào.

Giữa đại sảnh có một cái bàn hình vuông bốn người vây quanh, nhìn từ xa cứ ngỡ là đang nghị sự, lại gần mới biết, té ra bọn họ đang đánh mạt chược.

Ngao Túc: "…"

Nghe tiếng bước chân, người ngồi đối diện cửa lớn ngẩng đầu nhìn bốn người mới tới, không vui hỏi:

– Chuyện gì?

– Đây là chồng của Ngân Linh. – Khoa Phụ rạng rỡ đáp.

"Lạch cạch!" Quân bài trên tay nam nhân rớt xuống, kinh ngạc đầy mặt.

Ba người kia nghi ngờ treo đầy mặt, cùng quay đầu nhìn Ngao Túc, một nữ nhân trong đó nghe vậy cười nói:

– Ta đã nói Ngân Linh nhất định là đoạn tụ, hồi đại chiến Trác Lộc ta đã nhìn ra rồi! Nhưng mà ta vẫn thấy Ngân Linh cùng Hình Thiên mới xứng đôi, vị này là ai vậy?

Ngao Túc lẳng lặng nhìn bốn người trước mắt, ba người kia tạm thời bỏ qua, nam nhân đối diện vóc người khôi ngô, bộ dạng đường đường, mặc dù ngồi ở ghế tựa nhưng khí thế vương giả quanh thân vẫn không hề mất đi. Hắn cảm thấy người trước mặt tuyệt đối không hạng tầm thường nhưng hắn xác thực chưa từng thấy người này bao giờ.

Một lần nữa Ngao Túc cảm thấy cơ sở dữ liệu ghi chép trong đồ phổ của tam giới lừa tình hết sức. Năm đó lúc hắn chữa trị cho Hình Thiên có đi tìm hiểu một chút, trên sử sách ghi lại Hình Thiên bộ dạng hèn mọn, giống như một con khỉ, đó cũng là lí do hắn chọn vượn lớn lấy gen phối với Hình Thiên, thế nhưng sau khi Hình Thiên được phục sinh lại vô cùng tuấn tú dương quang, không hề có tí tẹo nào giống khỉ, thật….

Mà người trước mắt này, Ngao Túc nghĩ đến các nhân vật đã từng thấy trong đồ phổ có thể kết luận kẻ này hoàn toàn không có trong đó, vậy hắn là ai? Ngao Túc quan sát kĩ hơn, sau đó tầm mắt rơi vào một thanh đại đao sau lưng hắn.

Tranh họa nhân vật có thể chỉnh sửa, nhưng binh khí vẫn giữ được nguyên dạng, Ngao Túc nhìn một cái liền nhận ra binh khí kia chính là một trong thập đại Sang thế thần khí – Hổ Phách Thần Binh.

Như vậy, thân phận của người này đã rõ ràng, là người đứng đầu mười Ma thần —— Xi Vưu.

Ngao Túc lại nghĩ tới đoạn miêu tả Xi Vưu trong đồ phổ, xấu xí hung hãn như con gấu, bộ dáng giống như con trâu, so sánh với con người to lớn khôi ngô, ngũ quan lạnh lẽo cứng rắn trước mắt này, Ngao Túc khẽ thở dài một hơi, bị lừa nữa rồi… Hắn âm thầm quyết định, trở về phải sửa lại cái đồ phổ kia mới được, chêch lệch quá lớn không thể chấp nhận nổi….

Ngao Túc đánh giá Xi Vưu, Xi Vưu cũng đang quan sát hắn, hồi lâu sau, Xi Vưu mới chậm rãi mở miệng:

– Bọn Ngân Linh… Có khỏe không?

100. Quyển 3 - Chương 100: Phượng Tộc Ngọn Nguồn

Editor: Vi quàng tử

Giọng Ngao Túc trầm xuống:

– Ta trở về, y sẽ rất tốt.

Xi Vưu nghe vậy hơi nhíu mày, sau đó thân thể tựa vào ghế, khoanh tay trước ngực đánh giá kĩ Ngao Túc từ đầu tới chân rồi hỏi:

– Ngươi là người tiên giới?

– Hoàng tử Long tộc.

Nhân vật nữ duy nhất cười khanh khách:

– Rồng với côn trùng, hai ngươi thiệt kì quái.. – Liếc thấy Tiểu Duyên đang ủ rũ liền chế giễu – Tiểu Duyên, ưu thế về chủng tộc của ngươi mất đâu rồi? Thân là một con Phượng Hoàng lại bại dưới tay một con côn trùng há há há.

Theo lời nói của nàng, Ngao Túc hơi kinh ngạc nhìn Tiểu Duyên, trầm tư chốc lát, hắn rốt cuộc biết người trước mắt này là ai.

Người đầu tiên có thân thể niết bàn của Phượng tộc, khai sáng toàn bộ khả năng chữa bệnh và công pháp hỗ trợ của Phượng tộc, hậu thế tôn xưng hắn là Vũ Hoàng Thiên Tôn Phượng tộc —— Hỏa Duyên.

Tất cả chân dung của Hỏa Duyên đều được treo ở từ đường Phượng tộc, địa vị của hắn trong lòng người dân Phượng tộc còn cao hơn cả Ngọc đế. Chỉ có điều… Ngao Túc cẩn thận nhìn mặt Hỏa Duyên mặt nhớ rõ dáng vẻ của hắn, số người cần đổi đồ phổ nhiều thêm một cái…

Hỏa Duyên bất mãn trừng nữ nhân dám chế nhạo mình, quay đầu nhìn Xi Vưu nói:

– Vưu Vưu ca, làm cách nào để hắn ở lại đi, ta rất yêu thích hắn!

Xi Vưu không để ý tới hắn, lực chú ý vẫn dừng trên người Ngao Túc, một hồi lâu sau mới mở miệng:

– Thần Đồ, Úc Lũy cùng Ngân Linh, còn sống hẳn chỉ có ba người này.

Ngao Túc sửng sốt:

– Còn có Phi Liêm cùng Bình Ế nữa, bọn họ đã quản lí Ma giới mấy ngàn năm.

Nghe vậy, trên mặt Xi Vưu lộ vẻ kinh sắc, Khoa Phụ một bên cũng mừng rỡ không thôi:

– Hai người bọn họ không chết?

Ngao Túc gật đầu đáp:

– Hồn phách bọn họ rơi xuống gần Đông Hải Long Cung, vừa lúc ông nội ta đi ngang qua trông thấy liền bảo vệ nội đan cùng hồn phách của bọn họ, sau khi an dưỡng mấy trăm năm, thân thể tái tạo, cùng Thần Đồ Úc Lũy vào Ma giới phong Vương.

Một hồi lâu sau, Xi Vưu mới khôi phục từ trong kinh ngạc, vỗ đùi nói:

– Bảo sao trong không gian luân hồi không tìm thấy hồn phách bọn họ! Theo lí thuyết, thời gian chết của chúng ta không xa nhau lắm, lẽ ra có thể gặp gỡ, thì ra là bọn họ chưa chết.

Khoa Phụ cười nói:

– Đúng, ta và Cộng Công cũng tìm rất lâu mà không tìm được, cuối cùng chỉ có ba người chúng ta hội hợp.

Nói tới đây, sắc mặt Khoa Phụ lặng đi một chút mới nói tiếp:

– Đáng tiếc Hình Thiên chết quá sớm, hiện tại chỉ có mình hắn cô đơn..

Ngao Túc hơi chớp mắt, chậm rì rì nhả ra mấy chữ:

– Kỳ thực… Trước đây không lâu ta vừa mới cứu Hình Thiên sống lại…

Xi Vưu: "…"

Khoa Phụ: "…"

Mọi người: "…"

Ngao Túc dùng gần một giờ giảng một khóa lịch sử ngàn năm phát triển tam giới, tỉ mỉ kể lại biến hóa sau đại chiến Trác Lộc, quá trình hình thành và phát triển của ba giới, cũng không quên trình bày toàn bộ những gì mỗi vị Ma thần đã trải qua, cuối cùng kiên nhẫn giải đáp thắc mắc của chư vị thính giả.

Xi Vưu: Thần Đồ bắc thông gia với Long cung? Cưới vị công chúa nào thế?

Ngao Túc: Cửu đệ của ta, Cửu hoàng tử Ngao Duy

Xi Vưu: …

Cháu Khoa Phụ: Úc Lũy đang hẹn hò? Đối tượng là ai? Tiên nữ Thiên cung?

Ngao Túc: Đệ nhất bảng xếp hạng soái ca Tam giới —— Nhị Lang Chân Quân Dương Tiễn.

Khoa Phụ: …

Cộng Công: Đến bây giờ ta vẫn không hiểu tại sao bọn họ đều phải tìm nam nhân. Chỗ nào ở nam tốt hơn nữ thế?

Ngao Túc: Ngươi thử cái là biết.

Cộng Công: …

Hỏa Duyên: Ha ha ha ha, nữ nhân mà như Nữ Bạt, không tìm nam mới là lạ…

Nữ nhân: Con chim lắm lông kia, mi ngứa da phải không?!

…

Buổi thuyết giảng kết thúc, Ngao Túc thấy cuống họng phát khô, hắn cảm thấy cả đời này chưa bao giờ nói nhiều như hôm nay, nhưng nếu làm vậy có thể trở về thì tất cả đều không là vấn đề. Ngao Túc biết, chỉ với năng lực hiện tại của hắn thì không thể trở về, mặc dù có hi vọng cũng phải nghiên cứu ít nhất mấy trăm năm thậm chí là lâu hơn, mà nghĩ tới việc Hoa Linh phải chờ lâu như vậy, tâm hắn cũng rất đau —— đương nhiên, nếu Hoa Linh không chờ, hắn càng đau hơn… Cho nên hắn quyết đoán loại bỏ ý nghĩ tự tìm cách.

Sau một phen nhiệt liệt thảo luận cuối cùng yên tĩnh lại, Xi Vưu ngẩng đầu nhìn Ngao Túc, nói:

– Tiểu Duyên nói ngươi muốn trở lại, ngươi có biết đây là đâu không?

Ngao Túc lắc đầu:

– Không biết, nhưng truyền tin có chút lạc hậu, tuy rằng ở hai thời không khác nhau nhưng cơ bản có thể thành lập một thông đạo liên lạc. Nếu các ngươi muốn nhìn tình hình bên kia, ta có thể thử kết nối.

Khoa Phụ vừa nghe liền rất chờ mong, gật đầu nói:

– Vậy xem Ngân Linh với Hình Thiên đi, đặc biệt là Hình Thiên, ta muốn xem bộ dáng sau khi sống lại của hắn.

Cộng Công một bên còn đắm chìm trong bi thảm vì các anh em đều cong nghe vậy lập tức gật đầu:

– Xem Hình Thiên.

Ít nhất Hình Thiên vẫn thẳng…

Ngao Túc lấy Ipad trong túi ra, truyền linh áp vào nó, thông qua chỗ đột phá linh áp ở Long cung kết nối tìm vị trí của Bổ thiên thạch, sau đó tìm được Hình Thiên, trên màn hình hiện ra khung cảnh trong tẩm cung của Hình Thiên.

Hình ảnh trong phòng làm mọi người kinh ngạc há hốc miệng.

Vầng, Hình Thiên đang nằm trên giường, Hoa Linh cưỡi trên người hắn, hai tay lôi kéo quần áo Hình Thiên, một bộ vội vàng nhịn không nổi. Hình Thiên bi phẫn trừng Hoa Linh, bất mãn kêu lên:

– Đã nói không làm nữa rồi mà?

Hoa Linh cởi phăng áo Hình Thiên, hai tay vuốt ve lồng ngực hắn, hai mắt tóe lửa:

– Để tớ thử lần nữa..

– Không được!

Hoa Linh vỗ bộp lên ngực hắn, cả giận nói:

– Có phải anh em không? Phải thì nằm yên giùm cái đi.

Hình Thiên vừa bất đắc dĩ vừa oan ức, đành phải cắn răng nhắm mắt, tùy ý Hoa Linh sờ sờ xoa xoa ngực mình…

…

Cộng Công mờ mịt:

– Bọn họ đang làm gì vậy?

Nữ Bạt đắc ý:

– Ha ha ha ha ha, ta đã nói hai người bọn họ mới là tuyệt phối rồi mà ha ha ha ha.

Hỏa Duyên hưng phấn:

– Thân ái, ngươi mọc sừng rồi, vẫn là ở lại đây thôi…

Khoa Phụ ngạc nhiên:

– Hình Thiên là thụ?

Xi Vưu cạn lời: "…"

Ngao Túc yên lặng làm gián đoạn truyền tin, bình tĩnh nói:

– Khoảng cách quá xa, tín hiệu không ổn định. Chờ ta về nghiên cứu thêm, có thể sẽ thành lập được một đường truyền song phương ổn định.

Xi Vưu khoát tay áo, nói với Ngao Túc:

– Chuyện này bọn ta muốn thương lượng một chút, Tiểu Duyên, ngươi mang Ngao Túc ra ngoài một chút.

Hỏa Duyên vui vẻ gật đầu, kéo Ngao Túc chạy ra khỏi đại điện, Ngao Túc cũng không từ chối thuận theo hắn đi ra ngoài.

Xi Vưu quay đầu nói với Khoa Phụ:

– Thông báo với những người khác, ra phía sau mở cuộc họp.

Khoa Phụ gật đầu, Xi Vưu toan đứng dậy thì Nữ Bạt đột nhiên mở miệng:

– Chờ một chút.

Xi Vưu quay đầu nhìn thì thấy Nữ Bạt cười híp mắt cầm lấy quân bài Xi Vưu làm rớt thu vào bài mình, sau đó ngả bài cười nói:

– Ta thắng! Ha ha ha, đưa tiền ra đưa tiền ra!

Xi Vưu & hai người khác: Đệt!

Cộng Công nhìn Nữ Bạt cười đến hoa chi loạn chiến, bắt đầu hiểu vì sao mấy anh em của mình đều thích nam nhân…

Chỉ chốc lát sau, một đống người xuất hiện trong pháo đài của Xi Vưu.

Xi Vưu ngồi ngay ngắn giữa đó, mở miệng nói:

– Ông nội Ngao Túc cứu Phi Liêm cùng Bình Ế, Ngao Túc cứu sống Hình Thiên, lại là bạn đời của Hoa Linh, hắn không chỉ là ân nhân mà còn là thân nhân của bọn ta, bọn ta muốn đưa hắn trở lại.

Bạch y nam nhân nghe vậy hừ lạnh:

– Đó là chuyện của Ma, không liên quan đến chúng ta, muốn đưa thì tự đưa đi.

Xi Vưu tiếp tục nói:

– Hắn nói có thể thành lập thông đạo liên lạc nơi này và tam giới.

Bạch y nam nhân: "…"

Xi Vưu rũ mắt, trầm giọng nói tiếp:

– Người có thể tới chỗ này rất ít, đã nhiều năm như vậy, các ngươi cũng nên xem xem hậu nhân của mình sống như thế nào chứ.

Mọi người: "…"

Bên ngoài cung điện, Hỏa Duyên gắt gao ôm cánh tay Ngao Túc nói:

– Ngươi suy nghĩ thêm chút đi, ở lại chỗ này tốt vô cùng, rất thanh tịnh…

Hỏa Duyên lời còn chưa nói hết đã bị Ngao Túc cắt ngang:

– Hỏa Duyên, ta nhớ trong Sử thư viết ngươi chưa chết, chẳng qua là lột xác phi thăng, vì sao lại ở đây với mấy người chết kia?

Hỏa Duyên ngẩn người, sau đó xấu hổ hỏi lại:

– Ngươi quan tâm ta hả?

– Ngươi có thể không trả lời, xem như ta chưa hỏi.

Hỏa Duyên cười ha ha:

– Ngươi thực sự không hiểu phong tình, Ngân Linh tính cách phong tao thế kia mà vẫn chịu được ngươi, thật kì diêu.

Ngao Túc trầm mặc không đáp, sự thật là Hoa Linh đã từng nói hắn không rõ phong tình.

Hỏa Duyên thu lại nụ cười trên mặt:

– Phi thăng mà người phàm hay nói chỉ là tu thành chính quả, sau khi độ kiếp thì đứng hàng tiên lớp, từ thế gian thăng lên tiên giới. Nhưng người tiên giới lột xác phi thăng, ngươi biết là cái gì không?

Ngao Túc đảo mắt, kinh ngạc nhìn Hỏa Duyên.

Hỏa Duyên nhún vai, gật đầu khẳng định:

– Là chết.

Ngao Túc: "…"

Hỏa Duyên bất đắc dĩ nói:

– Ban đầu ta cũng không biết, lần thứ nhất chết không có kinh nghiệm, nếu biết trước như vậy nhất định ta sẽ sống thêm mấy trăm năm.

Ngao Túc gật đầu:

– Chẳng trách người Tiên cung sau khi lột xác chưa từng có người trở lại, mọi người còn tưởng các ngươi tiến vào cảnh giới hư không.

Hỏa Duyên nói:

– Cũng gần như vậy, bây giờ thì chết với hư không cũng như nhau. Sau khi lột xác, thân thể biến mất, hồn phách tiến vào luân hồi. Vì hồn phách chúng ta ý thức quá mạnh mẽ, không giống những người khác ngoan ngoãn đi đầu thai, Quỷ sai đánh không lại chúng ta, không thể để hồn phi phách tán nên liền biến thành như vậy, chạy tới chạy lui trong luân hồi vài vòng thì chui vào kẽ nứt thời không. Bọn ta không giống ngươi, bởi vì không có thân thể nên lực hút của kẽ nứt thời không chẳng tác dụng lên bọn ta, do đó bọn ta có thể qua lại tự nhiên trong đó. Du đãng hồi lâu sau thì đến nơi này.

Hỏa Duyên chỉ chỉ hồ lớn màu trắng:

– Nơi đó là lối vào kẽ nứt thời không, nơi này là Xi Vưu khai sáng, mỗi người tới đều là một cái hồn ở lại xây núi, ngươi xem, có bao nhiêu ngọn là bấy nhiêu người. Lúc nhàm chán chúng ta sẽ đi bộ bên hồ, nhìn phong cảnh trong hắc động, tâm trạng tốt thì câu hồn, ầy, ngươi là do ta câu lên đó, ha ha ha.

Ngao Túc suy tư một chút, hỏi:

– Thế lúc cứu ta ngươi có nhìn thấy người nào áo trắng tóc đen..

– Ngươi nói Hậu Khanh đúng không? Hắn quả thực là một đại mỹ nhân.

Ngao Túc tiếp tục hỏi:

– Hắn cũng ở đây sao?

Hỏa Duyên nghịch ngợm nháy mắt:

– Ngươi để ta hôn một cái ta sẽ nói cho ngươi biết.

Ngao Túc quay đầu, không để ý tới hắn.

Hỏa Duyên nhìn thấy kế sách hôn vô vọng đành phải thở dài nói:

– Hôn không được, vậy sờ một cái ha!

Vừa dứt lời lập tức hành động, hắn vươn tay xoa nhẹ lên cổ Ngao Túc.

Ngao Túc: "…"

Hắn chỉ thấy trên cổ như bị một cái lông chim phất qua, chỗ tiếp xúc hơi hơi nóng lên. Nhìn Hỏa Diễm cười đến vô sỉ bên cạnh, Ngao Túc có chút bất đắc dĩ.

Hỏa Duyên thành công ăn đậu hủ cười hì hì nói:

– Được rồi, xem ra xúc cảm cũng không tệ lắm, ta cho ngươi biết.

Hỏa Duyên chỉ một ngọn núi bên cạnh, nói tiếp:

– Thấy ngọn núi kia không? Tên nó là Hậu Sơn, chủ nhân của nó là Hậu Thổ. Hắn là anh trai của Hậu Khanh, ngươi biết rồi ha? Hậu Thổ thuộc phe Hoàng Đế, Hậu Khanh trai hắn lại vì tình yêu dành cho Thần Đồ mà phản bội gia tộc nhảy vào trận doanh của Xi Vưu. Hậu Thổ vì chuyện này mà vô cùng giận dữ, từ đây hai ạn em ân đoạn nghĩa tuyệt, cắt đứt liên hệ. Thế nhưng trước bước ngoặt sinh tử ở đại chiến Trác Lộc, Hậu Thổ vẫn mềm lòng không giết Hậu Khanh mà phong ấn hắn lại. Cho nên nói, tuy rằng bên

ngoài Hậu Thổ rất giận Hậu Khanh nhưng vẫn rất quan tâm đến sống chết của em trai. Ngày đó đúng lúc là ta và Hậu Thổ tản bộ bên hồ, ta nhìn thấy ngươi, hắn nhìn thấy Hậu Khanh. Hắn không kéo Hậu Khanh lên đây mà trực tiếp mở một kết giới đưa Hậu Khanh đến thời không khác. Hậu Thổ nói hắn không muốn để Hậu Khanh trở lại thời không cũ. Thần Đồ, Hình Thiên, Ngân Linh… phàm là người Ma giới trong mắt hắn đều là lũ tra nam bắt nạt em trai của hắn nên hắn mới đưa Hậu Khanh tới chỗ khác, hi vọng ở đó nó có thể sống hạnh phúc hơn, nhưng ở đó là ở đâu ta cũng không biết. Mà ngươi cũng không cần lo lắng đâu, chắc chắn Hậu Khanh sẽ sống tốt hơn ngươi.

Ngao Túc nghe xong, nói:

– Trong hắc động có thể mở kết giới?

– Ừ, nhưng chỉ có Hậu Thổ mới làm được, ngươi biết gia tộc bọn họ am hiểu nhất cái này… Này, có phải ngươi bắt sai trọng điểm rồi không? Đúng ra ngươi phải quan tâm tung tích của Hậu Khanh chứ?

Khóe miệng Ngao Túc hơi cong lên:

– Ngươi nói Hậu Khanh tốt hơn ta, nên ta phải để trong điểm lên mình.

Nhìn thấy nụ cười của Ngao Túc, Hỏa Duyên hơi sửng sốt, hồi lâu sau, mặt của hắn hơi ửng đỏ, trêu tức hoàn toàn rút đi, hắn nghiêm nghị nhìn Ngao Túc:

– Ngao Túc, ta thật sự rất thích ngươi, ngươi không suy nghĩ thêm chút nào về việc ở lại sao?

Ngao Túc cũng nghiêm túc nhìn Hỏa Duyên, đáp:

– Xin lỗi, ta chỉ yêu Hoa Linh.

Hỏa Duyên thở dài, trưng ra bản mặt đau lòng khoa trương:

– Ai, tại sao ta lại chết sớm thế chứ…

Ngao Túc: "…"

Hỏa Duyên vì tình yêu chết non của mình mặc niệm 3 phút, sau đó liền khôi phục tinh thần:

– Vậy nên, ngươi có thể về hay không là tùy vào Hậu Thổ. Ngươi cũng biết đó, Hậu Thổ, Nữ Bạt, Câu Trần khi còn sống là người bên Hoàng Đế, ít nhiều có chút biệt nữu với Xi Vưu, tuy rằng nhiều năm như vậy ở cùng một chỗ cũng có tình cảm, thế nhưng Hậu Thổ không phóng khoáng như Nữ Bạt, cực kì biệt nữu. Biện pháp đưa ngươi trở về là thuyết phục Hậu Thổ.

– Nếu Hậu Thổ có thể mở kẽ nứt thời không, sao các ngươi không trở về?

Hỏa Duyên chớp chớp mắt:

– Sao mà về được? Thân thể bọn ta đã hóa thành tro bụi, lại không có nội đan, không thể tự tái tạo thân thể. Lúc ngươi phục sinh Hình Thiên còn có xương cốt gen của hắn, còn bọn ta đã sớm hôi phi yên diệt, sau khi trở về ngươi định cho bọn ta bám vào con mèo con chó hả? Hơn nữa, tháng ngày ở đây cũng đã quen, thực ra cũng không tồi, nhàn nhã thích ý, nếu sau khi về ngươi không vui vẻ thì chết sớm chút, ta sẽ chờ ngươi ở cửa hắc động.

– ….Cảm tạ, nhưng không cần đâu.

Ấn tượng với Hỏa Duyên trong Ngao Túc thay đổi rất nhiều, người này mặc dù có chút ầm ĩ nhưng đáy lòng vẫn hết sức thiện lương. Ngao Túc có chút bất đắc dĩ, tại sao mình lại liên quan nhiều tới người Phượng tộc thế nhỉ? Nghĩ đến Hỏa Liễn, Ngao Túc không khỏi sâu sắc thở dài.

Hắn tiến vào kẽ nứt thời không là do Hỏa Liễn, người cứu hắn khỏi đó là Hỏa Duyên, nhân quả luân hồi, e rằng hết thảy đều đã được an bài.

Thấy Ngao Túc thở dài, Hỏa Duyên nháy mắt:

– Nghĩ cái gì đó?

Ngao Túc nhìn đôi mắt thông tuệ cơ trí kia là biết đối phương đã nhìn thấu suy nghĩ của mình, thành thật nói:

– Nghĩ đến Phượng tộc hiện tại.

Hỏa Duyên khẽ cười:

– Vừa nãy nghe ngươi nói lần này gặp nạn là do con cháu Phượng tộc làm hại hở? Cho nên sau khi biết ta là ai lại càng thấy phiền?

– Từ lần gặp đầu đã thấy ngươi phiền, không liên quan tới hắn.

Hỏa Duyên: "…"

Thiệt là một long ngay thẳng, làm người ta ngứa răng!

Hỏa Duyên trầm mặc chốc lát mới nói:

– Con cháu Phượng tộc bây giờ chênh lệch đến mấy chục bối, hơn nữa cũng không phải con ruột, ta đối với bọn nó không có tình cảm gì, làm sai chuyện, nên phạt hay nên tha cũng không quan tâm lắm.

Ngao Túc trầm mặc nhìn Hỏa Duyên, chờ hắn tiếp tục nói.

Hỏa Duyên thở dài:

– Thế nhưng, nếu như hắn thật sự có thân thể niết bàn, vậy ta hi vọng có thể giữ cho hắn một mạng, dù sao, mấy ngàn năm mới xuất hiện một người, thực sự quá hiếm có. Ai, nhưng đáng tiếc, nếu có thể đi đường ngay, trở thành một ta khác…

Ngao Túc đáp:

– Ta biết.

Cho dù Hỏa Duyên không nói Ngao Túc cũng đưa ra quyết định từ lâu, còn chưa kể đến việc tính mạng hắn là Hỏa Duyên cứu.

Hai người yên lặng nhìn mặt hồ, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói vui sướng của Khoa Phụ:

– Ngao Túc, tin tốt! Hậu Thổ đồng ý đưa ngươi trở lại!

101. Quyển 3 - Chương 101: Ngao Túc Trở Về

Editor: Vi quàng tử

Một đám người đi tới bên hồ, Ngao Túc cúi đầu thì thấy bên dưới lớp sương mù dày đặc là một hắc động đen nhánh.

Hậu Thổ đứng cạnh Ngao Túc, dáng vẻ rất giống Hậu Khanh, toàn thân áo trắng tóc dài, chỉ có điều không ôn nhu bằng Hậu Khanh, nhiều hơn mấy phần ngạo khí.

Hậu Thổ nhìn Ngao Túc, lạnh lùng nói:

– Ta cần một ít thời gian định vị thời không, mở ra đường hầm không thời gian là chuyện rất hao tổn hồn

phách, trước đây không lâu đã vì Hậu Khanh mở một lần, cho nên lần này không đảm bảo tính ổn định, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn ta không chịu trách nhiệm, ngươi suy nghĩ cho kỹ.

Ngao Túc gật đầu, hờ hững nói:

– Nếu chết thì ta lại tới đây nữa tìm ngươi.

Hậu Thổ: "…"

Khoa Phụ không thoải mái đi đến trước mặt Ngao Túc dặn dò:

– Ngao Túc, nếu ngươi không chết, trở về nhất định phải thay bọn ta hỏi thăm Ngân Linh và những người khác.

Ngao Túc lấy Ipad và mấy thứ khác trong túi ra giao cho Khoa Phụ:

– Ta nói rồi, ta sẽ xây dựng một đường hầm không thời gian song phương, những thứ đồ này giữ gìn cẩn thận, có lời gì ngươi có thể tự nói với họ.

Khoa Phụ gật đầu, mừng rỡ nhận đồ.

Cộng Công bên cạnh cảm thấy mình nên nói gì đó nhưng cũng không biết nói gì. Hắn quẫn bách vò vò đầu một hồi rồi nói:

– Ừm, lúc về nhớ dặn Phi Liêm cùng Bình Ế tìm một cô nương nào đó kết hôn nhé. Mười anh em chúng ta kiểu gì cũng phải có một người duy trì đời sau chứ? Đừng để Thần Đồ dạy hư.

Ngao Túc tiếc nuối trầm giọng đáp:

– Hai người họ, có thể đã tự sinh với nhau rồi…

Cộng Công: "…"

Cộng Công hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới kia, haizz, ở lại chỗ này vẫn tốt hơn, ít nhất còn có thể làm một quỷ hỗn thẳng tắp…

Xi Vưu nhìn Ngao Túc, hai mắt lấp loé, cuối cùng chỉ vỗ vai hắn, trịnh trọng nói:

– Ngân Linh giao cho ngươi, nếu để y chịu ủy khuất, ngươi chết rồi bọn ta nhất định bắt ngươi tới đây rút hồn tiêu phách.

Ngao Túc cong khóe miệng:

– Yên tâm, sẽ không cho các ngươi cơ hội này.

Xi Vưu hài lòng gật gật đầu.

Lúc này, Hậu Thổ cau mày nói:

– Ta cần một nơi định vị thời không ngươi tới, dựa vào trí nhớ của ta khả năng tọa độ sẽ lệch.

Ngao Túc lập tức đáp:

– Ta phát hiện một nơi phù hợp, là Đông Hải Long Cung.

– Hửm? – Hậu Thổ hơi kinh ngạc – Là vật gì có năng lượng lớn như vậy, có thể xuyên thấu thời không hắc động?

Ngao Túc lắc đầu nói:

– Cái này… Chỉ có thể chờ ta trở về mới biết."

…

…

Chỉ chớp mắt, đã đến ngày tổ chức gia yến mừng Long Tiểu Thập 100 ngày tuổi, trải qua mấy ngày nay, bất kể là Long cung hay Ma giới bầu không khí đều rất ngột ngạt, Long mẫu để Ngao Phong và Ngao Phác tỉ mỉ chuẩn bị, gia yến lần này làm to cũng là để hòa hoãn bầu không khí kia.

Thiệp mời phát rất nhiều, trải rộng khắp tam giới cùng Tứ Hải Long Cung. Bởi vì có hai tầng quan hệ của Tiểu Cửu cùng Hoa Linh, tập thể tầng cao Ma giới hứa như đinh đóng cột sẽ tới, cũng sẽ chuẩn bị đại lễ thật phong phú mừng Long Tiểu Thập.

Bởi vì Ma giới còn có chuyện cần làm cho nên mấy người chia nhau tới lần lượt. Hoa Linh là người đầu tiên, lúc y tới Long cung, Long mẫu mang theo các hoàng tử đứng trước cửa nghênh tiếp, Hoa Linh trong lúc nhất thời có chút thụ sủng nhược kinh, nhìn ánh mắt hòa ái của Long mẫu, Hoa Linh trong lòng hơi

chua xót, nếu Ngao Túc ở đây thì tốt rồi…

Long mẫu hào phóng đi tới trước mặt Hoa Linh, Hoa Linh đang do dự nên mở miệng như thế nào cho phải, ấn theo tuổi tác có thể gọi thẳng tên huý, theo bối phận thì hình như phải gọi là dì… Lúc Hoa Linh đang xoắn xuýt thì Long mẫu đã nhét Long Tiểu Thập vào ngực Hoa Linh, nói:

– Hôm nay khách tới rất nhiều, chúng ta đều rất bận, chăm nom Tiểu Thập giao cho con nhé, Tiểu Cửu tay chân vụng về, ta không yên lòng.

Bà vừa nói vừa phất ta ra hiệu với Ngao Phong, Ngao Phong lập tức lấy túi trên vai xuống trao cho Hoa Linh, dặn dò:

– Bình sữa, tã lót, trống bỏi đều có trong đây, nửa giờ phải thay tã một lần, một giờ cho ăn một lần, khóc thì ru ngủ, em ấy thích giongk nam trầm hát Tiểu Hải loa, còn phải xoay theo chiều kim đồng hồ…

Long mẫu vỗ vai Hoa Linh:

– Có khó khăn con cứ đi hỏi Ngao Phong, nó luôn luôn ở nhà bếp quản lí. Được rồi, ta phải đi đón Vương mẫu, con bế Tiểu Thập vào trong trước đi, ba mươi phút nữa gia yến sẽ bắt đầu thì bế nó ra nhé.

Dứt lời, Long mẫu thẳng thắn quay người rời đi, các hoàng tử hỏi thăm một chút rồi cũng lục tục đi lo chuyện của mình.

Hoa Linh bế cục cưng trong tay: "…"

Chẳng lẽ mình không phải là khách được mời tới dự tiệc hả…

Lúc Tiểu Cửu cùng Thần Đồ tới thì thấy Hoa Linh đang ngớ người trước cửa, Tiểu Cửu tiến đến nói nhỏ bên tai Hoa Linh:

– Hoa Hoa, mẫu hậu đã hạ lệnh, anh là vợ anh cả, các anh đều xem anh như anh dâu, cho nên chuyện chăm em bé này ngoài anh ra chẳng ai đảm đương nữa đâu.

Dứt lời, Tiểu Cửu cười hì hì kéo Thần Đồ vào Long cung.

Hoa Linh cúi đầu nhìn bé cưng trong tay, Long Tiểu Thập hôm nay ăn mặc vô cùng xinh đẹp đáng yêu, một thân áo bông đỏ đen vui mừng, cổ áo khảm hai viên trân châu gúa trị không nhỏ, giữa ngực là hoa văn kim long, xung quanh điểm xuyết một ít lông chim, ống tay áo thêu hoa sen và hoa mẫu đơn.

Khuôn mặt Long Tiểu Thập trắng mịn như đúc từ ngọc, đôi mắt màu đỏ mở to nhìn Hoa Linh. Hoa Linh

nhìn con ngươi tối tăm màu đỏ của Long Tiểu Thập tự dưng hơi kinh hãi. Tuy rằng trước cũng nghe Tiểu Cửu nói qua bé không giống người thường nhưng không quá để ý, lần này nhìn thấy người thật, hắn không khỏi thầm than trong lòng.

Thật là một đôi mắt xinh đẹp, đồng tử màu đỏ thẫm, càng vào trung tâm càng đỏ thêm, hệt như ngọc bảo trân quý, màu đỏ thẫm gần như thành đen kia thâm thúy đến mức nhìn không thấy đáy, linh động mênh mông kỳ ảo.

Long Tiểu Thập mút ngón tay cái, tò mò nhìn Hoa Linh chốc lát, đột nhiên cười khanh khách, sau đó duỗi ra hai tay tỏ vẻ muốn ôm.

Hoa Linh , tay chân luống cuống, đành phải thuận theo Long Tiểu Thập ôm bé, để hai tay bé ôm cổ mình.

Long Tiểu Thập thân mật cọ hai má Hoa Linh, bẹp bẹp hôn hai cái lên mặt y, nước miếng theo đó dính lên má chảy xuống cằm…

Hoa Linh: "…"

Sau đó, người tới lần lượt là Phi Liêm, Bình Ế, Úc Lũy, Dương Tiễn, còn có Hình Thiên, tất cả đều vây xem Hoa Linh bị Tiểu Long nữ cưỡng hôn, không một ai vươn tay viện trợ, nhìn hả hê chán rồi đi vào.

Hoa Linh rơi vào tình huống vạn phần bất đắc dĩ, đành phải kiên quyết kéo Long Tiểu Thập xuống, ôm bé đi vào Long cung.

– Ôi, anh nói nè cô gái, ây, em gái, em có thể đừng liếm nữa được không? May mà mấy hôm nay tâm tình anh không tốt nên không trang điểm, không thì em đã ăn một miệng phấn rồi đó! – Hoa Linh nặn nặn mũi Ngao Tiểu Thập.

Ngao Tiểu Thập tiếp tục cười, phát ra tiếng khanh khách, nắm đầu ngón tay Hoa Linh bắt đầu mút.

Hoa Linh thấy hơi đau đầu, giờ y mới biết chăm em bé mệt và khó làm như thế nào. Y vội vàng ôm Tiểu Thập chạy ra hậu đường, dựa theo lời dặn của Ngao Phong thay tã cho bé ăn, may là Long Tiểu Thập rất phối hợp, chỉ có điều ru mãi không ngủ, cứ kéo Hoa Linh tiếp tục chơi.

Giằng co một hồi khách cũng tới đông đủ, thấy đã đến giờ, cuộc sống cực khổ cuối cùng cũng kết thúc, Hoa Linh vội ôm Long Tiểu Thập tới phòng chính. Long vương cùng Long mẫu ngồi ở chủ vị, nhìn thấy Hoa Linh đến, Long mẫu vẫy tay ra hiệu cho y ngồi ở chỗ trống cạnh bà. Hoa Linh thấy vậy thì hơi lúng túng, y vốn định trả Tiểu Thập cho Long mẫu xong thì đi tìm bọn Thần Đồ, ai ngờ Tiểu Thập vừa chạm vào tay Long mẫu đã khóc rống lên, chết sống giãy dụa đòi Hoa Linh bế.

Long mẫu thấy thế, cười nói:

– Tiểu Thập rất yêu thích con đó, thôi con cứ bế em đi.

Dứt lời liền trao Tiểu Thập lại cho Hoa Linh. Hoa Linh nhìn hai mắt vô tội đáng yêu của Long Tiểu Thập đành phải kiên trì ngồi xuống cạnh Long mẫu.

Gia yến bắt đầu, sau khi đọc diễn văn chúc rượu là một phen ăn uống linh đình, sau đó mọi người dồn dập chúc rượu Long vương Long mẫu, thuận tiện đùa với Long Tiểu Thập. Long Tiểu Thập rất không cảm kích, lúc nằm trong lòng Hoa Linh thì cười khanh khách, ấy vậy mà với khách nhân thì lại trưng ra vẻ cao lãnh. Người khác muốn ôm một chút lại càng không thể, Hoa Linh đành phải bất đắc dĩ ôm bé, hệt như ghế dựa của bé suốt buổi gia yến.

Ngồi đối diện Hoa Linh là Nam Hải Long Vương cùng Thái Tử, Nam Hải long vương nhìn nhìn Long Tiểu Thập, nói:

– Phàm là công chúa Long tộc ta, lúc sinh ra tất mang Tường Thụy khí, thiên phú dị năng. Trưởng công chúa Huỳnh nhi của Nam Hải Long Cung ta lúc chào đời toàn bộ Nam hải hào quang chiếu rọi. Trăng tròn lần đầu đã bộc lộ thiên tư, khả đồng cá ngữ, toàn bộ vạn vật Thủy tộc ở Nam hải Huỳnh nhi đều có thể giao lưu. Không biết thiên tư của Tiểu Thập là gì vậy?

Nam Hải Long vương vừa nói xong, tất cả mọi người đều sửng sốt. Đúng là có chuyện như lời Nam Hải Long vương, mỗi một vị công chúa của Tứ Hải Long Cung đều có một dị năng thiên phú, Long mẫu vì đẻ một lèo tám thằng con trai nên cũng quên mất chuyện này, cộng với biến cố đột nhiên xảy ra nên cũng không ai nhớ để tìm hiểu xem Tiểu Thập có thiên phú gì.

Lúc này Nam Hải Long vương nhắc tới, Long vương cùng Long mẫu đều có chút lúng túng, Long mẫu rất nhanh khôi phục bình thường, nói:

– Tiểu Thập tuổi còn nhỏ quá, thiên phú chưa xuất hiện.

Bắc Hải Long vương vừa nghe lập tức mở to mắt phản bác:

– Tiểu Thập công chúa đã hơn 100 ngày tuổi, những công chúa khác của Tam Hải Long Cung đều đủ tháng đã xuất hiện thiên phú lần đầu, Tiểu Thập sao lại muộn như vậy, hẳn là…

Nam Hải Long vương thương hại nhìn Long Tiểu Thập, nói to:

– Nếu qua 100 ngày mà vẫn không hiển lộ thiên tư, khả năng là không có rồi. Nhưng mà không sao, dù không có thiên phú thì vẫn là trưởng công chúa Đông Hải Long Cung, phúc lợi sẽ không thiếu.

Long mẫu sắc mặt lạnh lẽo, biết rõ hai kẻ trước mắt một xướng một họa là làm mình lúng túng, nhưng yến hội mời rất nhiều khách, Long mẫu chỉ có thể nhịn không phát hỏa. Vương mẫu nghe vậy, nhìn Long mẫu rồi nói:

– Nếu vậy thì vào sinh nhật mười tuổi của công chúa dẫn nàng tới Thiên cung, thỉnh Ngọc đế ban thưởng một Thần khí hộ thể cho công chúa.

Long vương nghe xong lập tức đứng dậy tạ chỉ, liếc xéo Nam Hải Long vương cùng Bắc Hải Long vương, cuối cùng vẫn không hé nửa lời.

Tâm tình Long mẫu không tốt hơn bao nhiêu, bà không tin con gái của mình không có thiên phú, nhưng nó có thiên phú gì thì bà nghĩ không ra. Muốn nói Long Tiểu Thập có gì khác với đám anh của nó thì chính là thích chơi một mình. Hôm nào quá bận rộn, Long Tiểu Thập thường sẽ bò bò đến lăn đi một mình trong tẩm cung, nói ê a, vui đến quên trời quên đất, nhưng đó chỉ có thể nói nó hoạt bát, không liên quan gì tới thiên phú.

Long mẫu quay đầu nhìn con gái trong lòng Hoa Linh, rơi vào suy tư.

Long Tiểu Thập thì hoàn toàn không quan tâm mọi người đang nghị luận sôi nổi về mình, nghịch qua nghịch lại trong lòng Hoa Linh.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Nam Hải Long vương hừ lạnh một tiếng, giễu cợt nói:

– Tiểu Thập công chúa quả nhiên khác với tất cả mọi người, chẳng chơi với ai cứ thích thân thiết với Ma vương Ma giới.

Nói đến đây, hắn ngẩng đầu nhìn Tiểu Cửu đang vùi đầu ăn cơm cạnh Thần Đồ, vẻ khinh bỉ càng sâu, tiếp tục nói:

– Nhưng cũng xem như truyền thống của Đông Hải Long Cung.

Bắc Hải Long vương lập tức phụ họa:

– Còn không phải sao, đại ca thực có cách dạy con, đứa lớn đứa nhỏ đều giao cho người Ma giới… Ấy ấy không đúng, Ngao Túc còn trực tiếp giao mạnh…

Sắc mặt Hoa Linh thay đổi, toan đứng dậy phản bác thì Long vương đã đứng dậy đi tới cho Bắc Hải Long vương một bạt tai.

Người dự gia yến: "…"

Long vương trầm mặt:

– Nhị đệ, Tứ đệ, nếu không nguyện ý tham gia bữa tiệc này, vậy mời về cho.

Trong lúc nhất thời bầu không khí trên bàn lúng túng cực kỳ.

Đông Hải Long vương luôn ôn hòa chưa từng có hành động như thế, nhìn sắc mặt tái nhợt của đại ca, Bắc Hải Long vương lập tức ngậm miệng không dám nhiều lời.

Nhưng Nam Hải Long vương lại không dừng lại, cười lạnh giễu cợt:

– Đại ca, hôm nay tất cả mọi người đều ở đây vậy chúng ta cứ nói thẳng. Tứ Hải Long Cung trước đây luôn là Đông Hải Long cung dẫn đầu, cũng không phải vì ngươi là đại ca mà là do thực lực kinh tế của Đông Hải Long Cung cao hơn Tam Hải còn lại. Từ lúc Tiên giới phát triển đến nay, qua bao nhiêu năm, hiện tại Đông Hải rung chuyển, hi vọng đại ca lấy việc trong Đông Hải làm trọng, còn vị trí dẫn đầu, hi vọng anh nhường lại cho người khác.

Nghe Nam Hải Long vương nói, mày liễu Long mẫu dựng thẳng, chuẩn bị mở miệng thì Đông Hải Long vương đã nói trước:

– Nhị đệ, ta thật muốn nghe xem, Đông Hải chúng ta có gì rung chuyển.

Nam Hải Long vương nói:

– Gia yến mừng trăm ngày công chúa của Đông Hải Long Cung, cho đệ hỏi Thái tử của Long cung ở đâu? Bọn đệ đều dẫn theo Thái tử đến đây chúc mừng, Thái tử Ngao Tứ ở đâu? Đại hoàng tử Ngao Túc đâu? Đây là đạo đãi khách của Đông Hải sao?

Đông Hải long vương trầm giọng nói:

– Bạn Ngao Tứ bị trọng thương, nó ở lại thế gian bận bịu việc chữa trị, so với tham gia yến hội thì ân tình bằng hữu quan trọng hơn, ta càng hi vọng Thái tử Long cung là người có tình có nghĩa chi nhân. Ngao Túc cũng như vậy.

– Đại ca, thứ cho đệ nói thẳng, Đông Hải Long cung hoàng tử tuy nhiều nhưng có thể chịu chức trách lớn lại không có mấy người. Người Tiên giới đều biết Đông Hải Long Cung những năm này phát triển nhanh chóng cũng là vì có Ngao Túc ở phía sau quản lí, bây giờ Ngao Túc đã chết, mạch máu kinh tế của Đồn Hải cũng đứt đoạn, còn không bằng…

Nam Hải Long vương còn chưa nói xong đột nhiên cảm nhận được một khí tức trận băng xơ xác hướng thẳng vào mình.

Mọi người xung quanh cũng đồng thời cảm nhận được cỗ sát ý đột nhiên xuất hiện.

Hoa Linh đứng trước bàn, hai tay ôm Tiểu Thập, tàn nhẫn nhìn Nam Hải Long vương, chậm rãi mở miệng:

– Ngao Túc không chết.

Nam Hải Long vương không hề yếu thế, cười lạnh nói:

– Các ngươi còn muốn lừa mình dối người tới khi nào, từ xưa đến nay, chưa từng nghe nói có người có thể trở về từ thời không kẽ nứt, kể cả Xi Vưu của Ma giới không phải cũng thế sao? Ta khuyên các ngươi vẫn nên sớm làm hậu sự…

Hoa Linh vươn tay, linh khí màu tím xuất hiện, đâm thẳng vào Nam Hải Long vương. Nam Hải Long vương vội bày kết giới hộ thể, hai cỗ linh khí va chạm trên không trung phát ra tiếng nổ lớn.

Đến lúc này thì tất cả mọi người ở góc xa nhất đều biết bên này xảy ra chuyện, vội vàng đứng dậy quan sát. Cả chỉnh sảnh im phăng phắc.

Vương mẫu cau mày nhìn Nam Hải Long vương:

– Hôm nay là ngày vui của Đông Hải, những chuyện khác để sau hẵng bàn.

Nam Hải Long vương lại không nể mặt:

– Khởi bẩm Vương mẫu, ta vốn mang ý chúc mừng mà đến, không ngờ rằng lại bị đối xử như vậy. Nếu Linh Vương điện hạ muốn động võ ta sẽ tiếp tới cùng.

Mấy chữ cuối Nam Hải Long vương còn không quên đề cao giọng.

Không rõ vì sao bầu không khí đột nhiên căng thẳng, mọi người tiếp tục giữ yên lặng. Nghe Nam Hải Long vương nói, lại thấy Hoa Linh xuất thủ trước, mọi người còn tưởng Tiên Ma tranh cãi, nhất thời đều sốt sắng lên dồn dập túm tụm lại thành nhóm đi về hai phía.

Trong nháy mắt, tiệc mừng biến thành hai phe đối lập.

Long mẫu đen mặt trầm xuống, nhìn thấy tình cảnh trước mắt hận không thể trực tiếp đóng gói Nam Hải Long vương gửi về nơi sản xuất.

Ngay lúc bầu không khí căng thẳng đến cực điểm, Long Tiểu Thập trong ngực Hoa Linh đột nhiên cười lên, bé hưng phấn khươ tay múa chân, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ, cười đến phát ra tiếng khanh khách, hai con ngươi màu đỏ đột nhiên hiện ra tia sáng chói mắt, ánh sáng lưu chuyển, bên trong ẩn chứa năng lượng vô tận.

Mọi người thấy thế đều cả kinh, Vương mẫu kinh ngạc đứng dậy, nhìn đôi mắt Long Tiểu Thập không thể

tin nổi nói:

– Lẽ nào, Thập công chúa là…

Một lát sau, toàn bộ không khí đều hòa hợp một luồng linh khí màu đỏ nhạt, nơi ánh mắt Long Tiểu Thập chiếu tới đều là ồ ồ phát ra lực lượng linh áp.

Tiểu Cửu lăng lăng nhìn đôi mắt của em gái, kinh ngạc nói:

– Oa, đôi mắt Tiểu Thập có thể phát sáng hả?

– Là mắt Luân hồi thời không. – Thần Đồ xoa tóc Tiểu Cửu, nói tiếp – Đôi mắt này của Tiểu Thập có thể xuyên thấu thời không, mang sức mạnh nghịch chuyển luân hồi.

Nhìn Tiểu Cửu cái hiểu cái không, Thần Đồ suy nghĩ một chút lại bổ sung một câu:

– Sau khi em ấy trưởng thành tuyệt đối không nên đắc tội.

Long Tiểu Thập vẫn tiếp tục cười khanh khách, Hoa Linh đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, tựa hồ ngoài tiếng cười Long Tiểu Thập còn phát ra âm thanh khác nữa.

Hoa Linh linh quang lóe lên, quay người Long Tiểu Thập lại đối diện với mình, hỏi:

– "Anh"? Em gọi "anh" đúng không?

Long Tiểu Thập vui vẻ phun nước lên mặt Hoa Linh.

Hoa Linh không quan tâm, kích động hỏi lại:

– Em nhìn thấy đúng không? Em biết Ngao Túc ở đâu đúng không?

Long Tiểu Thập chớp mắt, ngón tay chỉ về phía cửa lớn, hưng phấn nói lẩm bẩm:

– Anh… Anh…

Hoa Linh thuận tay theo tay bé nhìn ra cửa nhưng không thấy ai.

Những người khác trong phòng tựa hồ cũng bị hành động của Long Tiểu Thập dọa sợ ngây người, cùng nhau quay đầu nhìn ra cửa.

Một hồi lâu sau vẫn không thấy gì dị thường.

Mọi người dần mất kiên trì, cho là trẻ con nói lung tung, thu hồi ánh mắt. Chỉ có Hoa Linh cùng toàn bộ Đông Hải Long Cung vẫn nhìn chằm chằm về chỗ Long Tiểu Thập chỉ.

Trái tim Hoa Linh ầm ầm nhảy loạn, người hơi run lên.

Một lát sau, Nam Hải Long vương toan mở miệng trào phúng đột nhiên nghe thấy một loạt âm thanh rối loạn tưng bừng.

Không khí mịt mờ ở cửa dao động, chậm rãi ngưng kết thành một kết giới dạng sóng nước, một lát sau, kết giới từ từ mở ra, một bóng người từ bên trong bước ra…

Toàn thân áo trắng, hoàn mỹ đối xứng, Ngao Túc xuất hiện trước mắt mọi người.

Toàn bộ đại sảnh an tĩnh mấy giây rồi lập tức bùng nổ, có kinh hỉ, có nghi hoặc, mọi người thấy Ngao Túc xuất hiện, kinh ngạc không thôi.

Hoa Linh đứng tại chỗ, xoạch một tiếng, Ngao Tiểu Thập trong tay rớt xuống đất…

Ngao Túc đứng ở cửa, ánh mắt đảo qua mớ đầu người chằng chịt trong phòng, cuối cùng dừng lại trên người Hoa Linh đang đứng cạnh bàn chủ tiệc, hắn ung dung bước nhanh về phía Hoa Linh.

Giây phút này, Ngao Túc không nhìn thấy bóng người nhốn nháo xung quanh, trong mắt hắn chỉ có khuôn mặt hơi trắng nhợt của Hoa Linh, không nghe thấy tiếng náo động bốn phía, trong tai chỉ văng vẳng tiếng Hoa Linh đang gọi tên hắn,trong lòng không có gì ngoài thân ảnh Hoa Linh, rõ ràng mà sâu sắc.

Hắn biết Hoa Linh đang chờ hắn, chờ đến chấp nhất, chờ đến tan nát cõi lòng, bất kể là hỉ là nộ, là yêu là oán, trong lòng hai người đều chỉ còn lẫn nhau. Cho dù xa nhau hai thời không, hai trái tim cũng chưa từng tách ra, hiểu nhau tương thông, triền miên sâu sắc…

Ngao Túc đi tới trước mặt Hoa Linh, con ngươi tràn ngập thâm tình. Hắn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Hoa Linh, chậm rãi cúi đầu hôn khẽ lên mặt y.

Sau đó hắn ôm chặt lấy Hoa Linh, nhẹ giọng nói bên tai y:

– Ta đã trở về.

102. Quyển 3 - Chương 102: Phiên Ngoại Tứ Sinh - Ngao Tứ Và Mạc Vũ Sinh (1)

Ngắt điện thoại của mẹ, Mạc Vũ Sinh bất đắc dĩ thở dài, từ năm trước, cha mẹ đã bắt đầu liên tục ám chỉ đến chuyện này, ông Trương nhà đối diện ôm cháu trai, con gái nhà ông Lý nhà dưới sắp kết hôn, chỗ cha công tác có mấy đứa con gái của đồng nghiệp rất tốt……

Mẹ thì nói bóng nói gió: "Tiểu Vũ à, cha mẹ bây giờ còn khỏe, chăm một hai đứa nhỏ không thành vấn đề, nhưng qua mấy năm nữa thì cũng hơi vất vả."

Cha thì nói nặng nói nhẹ: "Tiểu Vũ à, cái chỗ như giới giải trí, lúc còn trẻ trải nghiệm một chút là đủ rồi, nhà ta không thiếu tiền, thiếu nhân khí, ngoan ngoãn về nhà tìm một người vợ tốt mới đúng đường."

Mạc Vũ Sinh hiểu cha mẹ rất mong, ra mắt nhiều năm như vậy, y chỉ tập trung đến phát triển sự nghiệp, giữ mình trong sạch không hề có tai tiếng, kỳ thật cũng không phải y không muốn yêu đương, chẳng qua ở trong cái vòng này nhiều năm, nhìn thấy quá nhiều thứ hỗn loạn, nghiêm túc như y, đối tình cảm và sự nghiệp cũng như nhau, một khi xác định, chỉ hy vọng có thể toàn tâm toàn ý với nó, nhưng thời gian qua, y không có thời gian cũng không có sức lực để suy nghĩ về vấn đề này.

Mạc Vũ Sinh tắm xong liền mặc quần áo, đứng trước gương thắt cà vạt, nhìn chính mình trong gương, tuy rằng vẫn đẹp trai như thế nhưng là đã không còn bộ dạng ngây thơ như lúc vừa ra mắt, từ lúc còn là tiểu thịt tươi đến bây giờ, mình cũng xem như lớn tuổi, Mạc Vũ Sinh bất đắc dĩ cười với cái gương.

Năm tháng không buông tha một ai, hai mươi sáu tuy không phải là già, nhưng cho dù sự nghiệp hay tình cảm, bản thân cũng xem như không còn trẻ, có lẽ cha mẹ nói đúng, có thời gian thì nên tìm ai đó để yêu đương thôi.

Buổi tối có một buổi tiệc từ thiện, người tổ chức bối cảnh thực lực hùng hậu, mời hết diễn viên từ hai công ty lớn Thịnh Dương lẫn Hạo Nguyệt đến ủng hộ, Mạc Vũ Sinh vốn không thích mấy loại tiệc rượu này, nhưng em gái trợ lý Tiểu Phùng gọi điện dặn dò cẩn thận, nói Tống Tử Dương nhấn mạnh, nhất định phải đi, hơn nữa còn phải nổi nhất sân khấu.

Mạc Vũ Sinh biết ông chủ nhà mình muốn phân cao thấp với ông chủ Hạo Nguyệt, bình thường mấy vụ này Tống Tử Dương sẽ không sắp xếp y tham dự, cũng bởi vì hình tượng đàn ông tốt dịu dàng khiêm tốn của y. Hôm nay Tống Tử Dương coi trọng như thế, nói vậy nhất định là có mục đích khác. Mạc Vũ Sinh chuẩn bị xong, cách lúc mở màn tiệc rượu còn một giờ, Tiểu Phùng đã hấp tấp chạy tới nhà y, kéo y ra khỏi cửa.

Tiểu Phùng vừa đi vừa lải nhải nói: "Anh Vũ Sinh, em vừa mới hóng được, người tổ chức lần này là Hoắc gia, Hoắc gia anh biết không? Chính là cái nhà có họ hàng với Kim gia ấy, cái cậu Hoắc Ly phá tiền nhà đó, trước lúc ra nước ngoài hình như chơi thân với Tống tổng, nghe nói vừa mới về nước."

Mạc Vũ Sinh nghe Tiểu Phùng nói, mỉm cười nói: "Nói xấu Tống tổng, không sợ anh ấy nghe thấy được xử chết em."

Tiểu Phùng quay đầu, gương mặt tròn tròn đáng yêu cười, lè lưỡi làm nũng nói: "Sao có thể chứ, anh Vũ Sinh anh nhất định sẽ bảo vệ em, hì hì."

Mạc Vũ Sinh cười lắc lắc đầu, Tiểu Phùng ở bên cạnh y đã 5 năm, vừa lanh lợi lại hiểu chuyện, là một trợ lý rất đáng tin, tuy rằng là con gái, nhưng sức khỏe thì siêu phàm, có thể so được với đàn ông, nhưng mà đôi khi cũng hơi lệch sóng.

"Đúng rồi, em nghe nói Hoắc Ly lần này về nước là muốn tiến quân vào giới giải trí mở công ty, cho nên tiệc rượu lần này, khả năng cũng là để thăm dò Thịnh Dương và Hạo Nguyệt. Thật không hiểu được Tống tổng, rõ ràng là người đoạt bát cơm với mình, còn nhiệt tình như thế, em nghe nói chị Tạ Thanh Thần cũng đến." Tiểu Phùng vừa lái xe, vừa tiếp tục buôn chuyện.

Mạc Vũ Sinh nghe xong, cũng không để ý lắm, trong vòng giải trí mạng lưới quan hệ quá phức tạp, chuyện của ông chủ y không muốn hóng hớt lắm, đêm nay người khá đông, ngoài nghệ sỹ thì có không ít thương gia, người tổ chức chắc là không để ý đến từng nghệ sĩ được. Tóm lại, Mạc Vũ Sinh hạ quyết tâm, lượn qua một chút rồi về.

Xe đi tới cổng khách sạn, Tiểu Phùng thấy một đám nhà báo cắm cọc bên ngoài, ngựa quen đường cũ quay đầu, từ một cửa hông quẹo vào bãi đỗ xe. Tiến vào bãi đỗ xe, Mạc Vũ Sinh thấy đám nhà báo đột nhiên nháo nhác lên, chạy đến cổng chính, hắn quay đầu, thấy một chiếc Rolls-Royce đen từ từ đi vào.

Mạc Vũ Sinh nhíu mày, nhìn chiếc Rolls-Royce đi thẳng vào cổng chính khách sạn, sau khi dừng lại, cả đám nhà báo đã vây quanh xe, các loại đèn flash xúm vào, cửa xe mở ra.

Một người đàn ông siêu cao bước ra, người đó mặc một bộ tây trang đen cắt may khéo léo, tóc đuôi sam dài phía sau đầu, hắn đứng trước cửa khách sạn, tháo kính râm, cười một cái với đám nhà báo.

Tiếng hoan hô xung quanh vốn đã ồn ào giờ lại càng high.

Ngao Tứ?

Mạc Vũ Sinh hơi kinh ngạc vì thấy Ngao Tứ, Tiểu Phùng cũng kinh ngạc nói:

"Ngao Tứ? Anh ta cũng tới? Chẳng trách Tống tổng lo sốt vó."

Trong mỗi công ty điện ảnh, nghệ sĩ đều phân thành mấy cấp bậc, mà mười tám tuyến nghệ sỹ cho dù không khác biệt là bao, địa vị trong nội bộ công ty thì đều khác nhau, có đang nâng đỡ, có lăng xê, cũng có tuyết tàng, nghệ sĩ có công lao, từng người đều khác nhau, mà địa vị của Ngao Tứ ở Hạo Nguyệt, chắc là thuộc về —— trấn trạch.

Sau khi nổi tiếng bởi Tà Đế , địa vị của ảnh đế Ngao Tứ từ đây cơ bản không ai có thể lay động, đẹp trai dáng người tốt hơn nữa tính cách bá đạo ngất trời, khí chất duy ngã độc tôn cao lãnh, người này dường như từ nhỏ đã mang trên mình một vầng hào quang khiến người khác phải quỳ liếm.

Mạc Vũ Sinh và Ngao Tứ thuộc hai công ty đại kình định Thịnh Dương và Hạo Nguyệt, tuy rằng thường xuyên có fan đặt hai người cạnh nhau, nhưng thật ra bọn họ chưa từng quen biết gì.

"Anh Vũ Sinh, đêm nay chắc loạn lắm, nghe nói tính tình của Ngao Tứ rất quái lạ, rất ít tham gia xã giao thương nghiệp, lần gần nhất tham dự là nửa năm trước, bữa tiệc hôm đó anh ta một giây trước còn chuyện trò vui vẻ với một nghệ sỹ đang nịnh bợ mình, kết quả giây sau vừa nghe một câu không lọt tai đã đòi đánh người, anh ta tự mình động thủ đó, Hạo Nguyện phí không ít tiền mới ém được vụ đó. Thật không hiểu được loại người này sao lại có nhiều fan điện ảnh thế, diễn có mỗi Tà Đế xong thì coi mình là tổng tài tà mị, fan bây giờ đều máu M hết hả, ngoài cái mặt thì…… Tóm lại anh tối nay đừng có chọc anh ta, vốn nhiều người đang nhìn chằm chằm hai người đó." Tiểu Phùng vừa dừng xe, vừa dặn dò Mạc Vũ Sinh.

Mạc Vũ Sinh xuống xe, mở miệng nói: "Ừm, em về trước đi, kiểu này chắc không về sớm được."

Tiểu Phùng vẫn ra vẻ mẹ già nói: "Anh Vũ Sinh, có chuyện gì phải gọi điện cho em đó."

Mạc Vũ Sinh cười lắc đầu nói: "Yên tâm đi."

Dứt lời xoay người đi vào trong khách sạn.

Mạc Vũ Sinh luôn luôn khiêm tốn, tuy rằng rất nổi tiếng, nhưng cơ bản chỉ có một trợ lý, chưa từng phô trương, Tiểu Phùng ngồi trong xe nhìn bóng dáng Mạc Vũ Sinh, đột nhiên cảm thấy hơi sờ sợ, vẫn có dự cảm xấu trong tối nay.

"Có lẽ bà dì tới rồi…… Về nhà ngủ." Tiểu Phùng lắc lắc đầu, thôi không suy nghĩ linh tinh nữa.

Tiệc rượu đúng như Mạc Vũ Sinh đoán trước, người vừa nhiều vừa hỗn loạn, ý định lượn một vòng rồi đi hoàn toàn đổ bể. Mạc Vũ Sinh vừa vào đã bị Tống Tử Dương kéo đến trước mặt Hoắc Ly, sau đó liền đi theo hai người uống rượu bắt chuyện, cùng y còn có Tạ Thanh Thần, đi được vài vòng, Mạc Vũ Sinh lẫn Tạ Thanh Thần cũng hiểu đại khái ý định của Tống Tử Dương, Hoắc Ly sau khi về nước mở một công ty giải trí tên là Xán Tinh, hiện tại đang là giai đoạn mở đầu, tiệc rượu hôm nay là bước đầu tuyên truyền. Tống Tử Dương là anh em tốt với Hoắc Ly, bộ phim đầu tiên của Xán Tinh Hình Xăm , Tống Tử Dương định bảo Mạc Vũ Sinh và Tạ Thanh Thần đến diễn, cho nên hôm nay gọi cả hai người tới.

Cho nên Hạo Nguyệt, đương nhiên là đối tượng Tống Hoắc hai người liên thủ đả kích, nhưng không ngờ Ngao Tứ hôm nay lại đến, Ngao Tứ vừa vào, ánh sáng ảnh đế lập tức bùng nổ, trở thành tiêu điểm của mọi người. Hoắc Ly làm người tổ chức, đương nhiên cũng phải ra vẻ, hắn kéo mấy người Tống Tử Dương đến trước mặt Ngao Tứ, cùng Ngao Tứ cụng ly nói chuyện, ngoài mặt thì trò chuyện với nhau thật vui, một nhà hoà thuận vui vẻ.

Tạ Thanh Thần giữa đường bị gọi đến chỗ khác, Mạc Vũ Sinh thì gặp một đạo diễn quen biết, hai người nép sang một bên nói chuyện riêng. Mạc Vũ Sinh cũng cố ý tránh mặt Ngao Tứ, bị truyền thông chụp ảnh chung hai người, cẩn thận lại đánh nhau đến mức mưa máu gió tanh.

Tán gẫu với đạo diễn xong, tiệc rượu đã qua được một giờ, nhân vật trong Hình Xăm cơ bản đã xác định, Tống Tử Dương nói mục đích đã đạt được, Mạc Vũ Sinh nhìn đồng hồ, trong lòng nghĩ hẳn là có thể tìm cơ hội đi về.

Đúng lúc này, Mạc Vũ Sinh cảm giác được ai đó vụt qua bên người, một giọng nam vang lên bên tai:

"Vị này chính là Mạc tiên sinh sao? Ngưỡng mộ đã lâu."

Mạc Vũ Sinh nghe vậy ngẩng đầu, thấy người đứng bên cạnh mình, không khỏi sững sờ.

Là Ngao Tứ.

Ngao Tứ không biết dừng nói chuyện với Hoắc Ly khi nào, đi đến bên cạnh mình.

Mạc Vũ Sinh nhìn nụ cười treo trên khuôn mặt đẹp trai của Ngao Tứ trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng trên mặt y thì không biểu hiện gì, sau khi sững sờ một chút, cũng nhoẻn miệng cười, mở miệng nói:

"Ngao đại ảnh đế, khách khí."

Đôi mắt Ngao Tứ rất xinh đẹp, đôi mắt đen láy khóe mắt khẽ xếch lên, ý cười trong mắt tựa như chứa đựng phong tình vô hạn, nhìn như rất tùy tiện rồi lại âm thầm mang khí thế áp đảo.

Rõ ràng là khuôn mặt tươi cười như thế, Mạc Vũ Sinh lại không khỏi rét buốt sống lưng, y có một cảm giác kỳ lạ, trong ánh mắt Ngao Tứ nhìn về phía mình có gì đó khiến y cảm thấy có chút không thoải mái, tuy là như thế, Mạc Vũ Sinh vẫn giữ mình khiêm tốn ôn hòa, khánh khí nói vài câu với Ngao Tứ.

Một lát sau, trong đại sảnh có người nhìn thấy hai người nói chuyện với nhau, đều có chút tò mò ghé lại chỗ bọn họ.

Mạc Vũ Sinh thấy thế, ngẩng đầu nói với Ngao Tứ: "Đêm nay tôi còn có việc, xin phép đi trước, Ngao tiên sinh ở lại chơi vui vẻ."

Ngao Tứ vẫn là bộ dạng mỉm cười tủm tỉm, gật gật đầu nói: "Mạc tiên sinh có thể để lại số liên lạc không?"

Mạc Vũ Sinh nghe vậy, im lặng một lát, chưa kịp nói câu từ chối, Ngao Tứ liền tiếp tục nói:

“Mạc tiên sinh chắc không đến mức không cho tôi mặt mũi thế chứ, yên tâm đi, tôi sẽ không vô cớ quấy rầy anh.”

Dứt lời, Ngao Tứ còn có chút nghịch ngợm chớp chớp mắt.

Nhìn thấy thế, Mạc Vũ Sinh ngược lại cảm thấy hơi ngại ngùng, y sảng khoái đưa số điện thoại của mình cho Ngao Tứ, sau đó xin phép rời đi.

Ngao Tứ cầm di động trong tay, ánh mắt hứng thú nhìn về phía Mạc Vũ Sinh, mắt sáng lên, khóe miệng khẽ nhếch.

Mạc Vũ Sinh vừa đến cửa sau khách sạn, đã gặp Tạ Thanh Thần cũng mượn cơ hội bỏ chạy, hai người đeo kính râm mang khẩu trang đứng nhìn nhau dưới cầu thang, liền không hẹn mà cùng bật cười.

Tạ Thanh Thần cười nói: “Vũ Sinh, hai ta đúng là cộng sự, diễn phim diễn vợ chồng, tiếp rượu cũng cùng nhau, bây giờ ngay cả bỏ trốn cũng gặp nhau.”

Mạc Vũ Sinh cười nói: “Đúng, mấy ngày nữa đến Xán Tinh, hai chúng ta lại gặp nhau.”

Tạ Thanh Thần lắc đầu nói: “Bây giờ đám nhà báo thấy hai đứa cũng lười chụp, anh biết trên mạng người ta nói sao không? Thanh Vũ—— tình lữ tốt nhất trên màn ảnh, nhưng không có chút tình cảm nào.”

Mạc Vũ Sinh nhịn cười gật đầu nói: “Tôi cũng thấy lạ, tại sao lại là Thanh Vũ mà không phải Vũ Thanh.”

Tạ Thanh Thần đến gần kéo tay Mạc Vũ Sinh, cười ưu nhã đến động lòng người: “Thuyền có thế trảm không thể nghịch, ánh mắt của fan sáng như tuyết. Đi thôi tôi bảo tài xế đưa anh về trước, xe anh bị Tiểu Phùng lái đi rồi?”

Mạc Vũ Sinh cũng không khách khí, Tạ Thanh Thần trước mặt người ngoài luôn giữ hình tượng nữ vương cao lãnh, nhưng là bên trong vẫn là một em gái phóng khoáng, Mạc Vũ Sinh quen cô đã lâu, quan hệ giữa hai người vô cùng tốt.

Tám chuyện cả một đường cho đến nhà, tạm biệt Tạ Thanh Thần, Mạc Vũ Sinh xoay người lên lầu.

Vừa đến nhà, di động reo lên một tiếng báo có tin nhắn.

Mạc Vũ Sinh vừa lấy ra xem, là một dãy số xa lạ, một dòng chữ: “Add tôi, Ngao Tứ.”

Mạc Vũ Sinh nhíu mày, click mở WeChat, chỉ thấy quả nhiên thấy lời mời kết bạn. Id là

“Nhị Thái Tử oanh liệt”, ava đúng là Ngao Tứ.

Mạc Vũ Sinh cầm di động do dự một lúc, cuối cùng không chấp nhận cũng không từ chối, tắt WeChat, gửi cho Ngao Tứ một cái tin nhắn:

“Thấy rồi.”

Sau đó tắt di động, tắm rửa đi ngủ.

Lúc này, Ngao Tứ ngồi trong nhà ôm di động cả buổi nhận được tin nhắn, mày nhếch hết cả lên, bốn chữ rep hai chữ, lễ phép đâu?

Lúc hắn tiếp tục ôm di động đợi nửa giờ cũng không thấy người ta chấp nhận add WeChat, mày đã nhăn hết lại.

Gọi qua, tắt máy……

Ngao Tứ ném điện thoại lên bàn trà cái bộp, dựa vào sô pha, lông mày dần giãn ra, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười, mắt lóe sáng tựa như thú săn mồi.

Mạc Vũ Sinh…… Thú vị, ha ha.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/ban-ve-phuong-phap-thu-phuc-quy-mao-hoan-my